

Krev

Konrád Locker

I.

Martin spěchal. Zdržel se opět déle v práci a tak když mohl konečně své pracoviště opustit, byl již téměř podvečer. Blížilo se totiž pololetí a všichni ve firmě měli napilno. Dokončovali současně několik významných projektů a všechny zakázky musely být hotové v požadovaném termínu.

Celá parta, která společně s ním pracovala na těchto počítačových programech, nesměla v posledních dnech vůbec sledovat hodinky, pokud chtěli všechno stihnout podle předpokladů.

Dnes však nebyl dobrý den. Nic neprobíhalo podle předpokladů, objevovalo se plno chyb a problémů. Programy se sekaly, ladění se nedařilo a ke všemu všichni pracovali neklidně a reagovali podrážděně.

Nebylo divu. Po týdnu dlouhých směn, kdy zde každý den zůstávali do pozdních nočních hodin toho už měli všichni dost. Vedoucí skupiny je chtěl držet déle i dnes, ale když viděl, s čím vším se dnes musejí potýkat, raději nakonec od svého úmyslu upustil a propustil je podstatně dřív, než měl v plánu. Bylo to tak lepší, stejně se nemohli dopracovat k žádnému kloudnému výsledku. Museli doufat, že zítra se jim bude dařit lépe.

Takže stejně jako ostatní, i Martin se sbalil a hned, jak jen to bylo možné, vystřelil jak raketa z kanceláře, aby byl z nepříjemného pracovního kolotoče co nejrychleji venku. Hlava mu třeštila, ruce neposlušely, mysl už pořádně nevnímala. Touha uvolnit se jej ovládla do těch posledních kousků jeho znaveného těla. Už se těšil, jak se doma pohodlně natáhne na gauč a vypustí všechny ty problémy, které se v něm hromadily jak v přeplněné popelnici, kam se sypou další a další odpadky. Prošel chvatně několika chodbami a vyšel před řadový dům ve velmi dlouhé ulici.

Venku byl nádherně svěží vzduch, prosáklý vlhkem z bouřky, která se nad městem odpoledne přehnala a kterou v uzavřené místnosti vůbec nepostřehli. Po namáhavém dnu v zadýchané místnosti, bylo nádherné nasát plným dechem provoněný, svěží vzduch, lačně do plic. V tu chvíli se rozhodl, že dnes už do žádného těsného prostoru přeplněného lidmi nevleze, raději zvolí jinou možnost. Rychle se rozhodl. Projde se, provětrá plíce čerstvým vzduchem a pročistí si těžkou hlavu. Svěží vzduch je tak nádherně opojný!

Za sebou z chodby budovy uslyšel hlučný hovor svých kolegů, kteří se za ním blížili k východu. Přidal proto do kroku, aby se dostal co nejrychleji za nejbližší roh a vyhnul se tak setkání s nimi. Dnes už neměl nejmenší chuť se s nimi ještě bavit, měl jich po namáhavé směně vysloveně až po krk. Možná by jej chtěli zastavit a někam společně vyrazit.

Původně chtěl jet domů nadzemkou, ale pak si to rozmyslel. Jeho dlouhým nohám nepůsobila rychlá chůze žádný problém, takže po několika málo krocích již zacházel za nedaleký roh. Raději se ani neotočil, aby se vyhnul jejich případným zvědavým pohledům. Možná by jej

chtěli zastavit, prohodit několik dalších slov a nakonec si někam společně vyrazit. K tomu dnes neměl nejmenší chuť.

Když se mu podařilo zmizet za rohem, spokojeně si oddechl. Sem určitě nepůjdou, tím si byl jist. Většina je v práci vlastním autem a zbytek nastoupí na tramvaj, jejíž stanice byla několik metrů od vchodu do budovy, kde pracovali.

Výrazně zmírnil rychlost své chůze a znovu nasál spokojeně vlahý vzduch do plic. Nádhera. Jakoby polit živou vodou rozhlédl se spokojeně kolem sebe.

Na mokrých ulicích se sice dosud udrželo několik menších kaluží, ale jinak byly krásně omyty prudkým deštěm, jenž odplavil prach a špínu několika posledních suchých dní. Lidí zde také bylo ještě málo, zřejmě se ještě vzpamatovali z mokré nadílky, která zaplavila město zcela nečekaně. Chodníky zely nezvyklou prázdnotou. Jenom několik prvních odvážlivců, jako zvědavý předvoj mraveniště, vycházelo ze svých úkrytů a kamsi pospíchalo. Jenom aut nijak nebylo, stále se jich valily ulicemi stejně nekonečné kolony, jako předtím.

Nyní již nespěchal, zvolna, téměř loudavě, zamířil ke svému domovu. Bez obvyklého chvatu si vychutnával krásu čistého vzduchu a téměř liduprázdných ulic.

Zatím se mírně setmělo, nebude trvat dlouho a na město padne úplná tma.

Žil již delší čas v obvyklém činžovním domě, kde se lidé navzájem téměř neznali a stýkali se jen zřídka. Ve svém bytě měl prázdno, nikdo na něj nečekal. Ve svém osamělém životě se již protloukal několik let.

Několikrát pohlédl do nádherně vystavených výloh, když tu mu náhle připomněly, že zásoby jídla jsou má již prakticky vyčerpané a pokud s tím něco neudělá, bude mít dnes problémy, co si dát k večeři. Ještě že si to připomněl, protože když včera nakoukl do ledničky, byla tak prázdná, že kdyby do ní zavolał, ozvala by se mu ozvěna.

Stálo tam několik opuštěných konzerv, otevřený karton mléka, a pytlík se zbytkem kukuřičných lupínků. Kdyby hodně hledal, snad by našel někde ve skříni ještě pohozené nějaké suchary, tím si ale nebyl tak docela jistý.

Ještě že jeho cesta vede kolem marketu, pro něco si tam zaskočí. Mají tam ale otevřeno až do půlnoci, takže opravdu nemá kam spěchat.

Prošel několika ulicemi, přeběhl pár křižovatek a stále se spokojeně usmíval na své okolí a vychutnával pocit volnosti. Zamířil k rozlehlému parku, který přetínal jeho cestu k domovu. Zde byl vzduch ještě čistější a navíc prosycený vůní trávy a stromů, z nichž některé právě kvetly. I auta zůstala schována za vysokými keři a jejich hluk sem pronikal jen vzdáleně. Loudal se po cestíčkách vysypaných jemným pískem, který mu hlasitě křupal pod nohama a odletoval při chůzi na všechny strany. I park byl nyní téměř prázdňý, pár opozdilých chodců spěchalo, aby byli co nejdříve doma. Mokrý lavičky dnes zely prázdnotou, neviděl ani ty nejotrlejší milence, kteří zde jinak vždy sedávali.

Prošel parkem a pokračoval v cestě po chodníku, který se zde těsně tiskl k mokré silnici. Pruh pro jízdní kola, jindy zaplněný mnoha cyklisty, byl také zcela volný. V každém směru silnice vedly tři dopravní pruhy, které od sebe oddělovaly dva páry tramvajových kolejí. Občas

některá z tramvají projela s hukotem kolem, přičemž při přejezdu trolejového spoje, ke kterému se blížil, vylétl za ostrého zaprskání ohnivý chumáč jisker, jako malý ohňostroj. Ten se mu velmi líbil, přitahoval jeho pozornost a proto pokaždé, když se blížila další souprava, pozorně sledoval, zda se znovu objeví ohnivá podívaná. Elektrické vozy ho nikdy nezklamaly a plejáda jisker ozařovala okolí znovu a znovu. Byly ve ztmavlém městě dobře vidět, protože i když se zešeřilo, pouliční lampy, jindy zaplavující ulice oslnivým světlem, dosud jen mrtvě zhlížely na dění pod sebou.

Šel po chodníku a v dáli již viděl řadu vysokých domů, mezi kterými byl schován i ten jeho. Cítil se dobře a uvolněně a protože nikam nespěchal, pozvolna zpomaloval chůzi ještě víc, než dosud. Opatrně procházel pod mohutnými stromy rostoucími podél cesty a snažil se, aby na něj nespadla některá z velkých kapek, které se dosud držely na jejich listech a teď v mírném vánku občas sklouzly dolů, aby se na chodníku rozprskly v množství drobných kuliček, jenž se rozlétly na všechny strany.

Blížil k čelu obytného bloku, což znamenalo, že za malou chvíli bude doma. Na silnici se začala objevovat první auta s rozsvícenými světly, která upozorňovala, že tma se kvapem blíží. Před ním na velké křižovatce mezi posledními stromy tančila svůj tajemný tanec barevná světla semaforů, měnící pravidelně svou barvu. Byla to poslední významnější překážka, která jej během návratu čekala.

Na druhé straně křižovatky, obklopena širším travnatým pásem, stála trochu osamoceně umístěna tramvajová zastávka. Na své pouti k domovu procházel kolem ní a dle svého zvyku jí nevěnoval žádnou pozornost. Postřehl jen skupinku několika lidí, čekající na svůj spoj.

Jak se pomalu blížil, začal už rozeznávat jednotlivé postavy postávající kolem jednoduchého přístřešku zastávky.

U křižovatky se zastavil, protože se, stejně jako kdykoliv jindy, i dnes se potvrdilo pravidlo, že kdykoliv chtěl přejít na druhou stranu silnice, naskočila pokaždé červená. Pokaždé se rozzuřil, protože většinou spěchal, ale dnes zůstal v klidu stát a zvědavě sledoval těch několik projíždějících aut, která měla právě zelenou.

Otočil se a sledoval pomalu narůstající kolonu, která měla v úmyslu přejet křižovatku ve stejném směru jako on. I ona stála a čekala, až jasná zeleň rozzáří spodní světlo semaforu a oni budou moci vyrazit k dalším semaforům.

Byl klid a vše probíhalo podle navyklého a předepsaného schématu, nic nenasvědčovalo, že by se mělo odehrát něco mimořádného. Zlomový okamžik, který poznamenal nejen život jeho samotného, ale i několika lidí v jeho okolí, se nezadržitelně blížil.

Jen koutkem oka zahlédl jakýsi prudký pohyb, jenž přilákal jeho pozornost. Zezadu, ve směru odkud právě přišel, se řítilo ke křižovatce velkou rychlostí další z aut.

Martin byl překvapen, že jede po městě tak šílenou rychlostí, jaká hraničila s hazardem, ale setkával se s tím v poslední době často, takže to nebylo to, co jej na něm upoutalo. Jeho zarazilo něco jiného. Jak se auto blížilo, vůbec neubíralo na rychlosti, a to bylo to, co ho zaujalo.

Rychle se přibližovalo k posledním stojícím vozům. Martinovi v jediném okamžiku prolétla hlavou poplašná myšlenka. Takovou rychlost přece nemůže nikdy včas ubrzdit a zastavit bezpečně za posledními auty! Přitom na semaforech stále ještě křiklavě svítila červená barva.

"To je teda ale blázen," pomyslel si polekaně. "Asi se chce zabít."

Zavrtěl nechápavě hlavou nad takovýmto jednáním a očekával kvílení brzd. Nic takového se však nestalo. Motor auta se zcela naopak rozeřval ještě více a vozidlo zvýšilo na své rychlosti.

Martin strnul zděšením, protože vytušil, že tohle nemůže skončit dobře. Jeho šestý smysl se ozval a varovný povel zavelel k ostražitosti. Přes křižovatku stále křižovalo poměrně dosti aut, která měla dosud zelenou a všechny pruhy ve směru, ve kterém se auto řítilo, byly zaplněné stojícími vozy. Celý následující děj se odehrál v následujícím okamžiku, který se však všem zúčastněným zdál věčností.

Auto se nacházelo jen několik metrů za kapotou posledních stojících vozidel. Divoký řev motoru vyhnaného do vysokých otáček se rozlehl okolím. Martin užasle sledoval, jak se řidič se svým autem dostal na úroveň posledního čekajícího auta.

Snad se domníval, že se mu podaří prokličkovat mezi stojícími vozy, snad čekal, že mu uvolní cestu. Nikdo nevěděl, proč vlastně svou rychlost neomezil. Až teprve nyní, jakoby si uvědomil neřešitelnost situace kterou správně neodhadl, začal prudce brzdit a strhl volant na stranu.

Auto zamířilo na vyvýšený násep tramvajových kolejí, kde bylo naštěstí v tuto chvíli prázdné. Bylo to veliké štěstí, protože tramvaje tímto úsekem projížděly každou chvíli v krátkých intervalech.

Vůz po nárazu divoce nadskočil, jak narazil na nízký obrubník ohraničující tramvajový pás, a po kolejích se stále ještě velkou rychlostí řítil ke křižovatce plné projíždějících a nic netušících aut. Bylo jasné, že katastrofa je neodvratná.

Auto divoce vlétlo do křižovatky a několik řidičů projíždějících vozů, kteří je včas zahlédli, začalo divoce brzdit. Martin uslyšel řinčení plechů a sypání rozbitého skla, když do prudce zastavujících aut narážela vozidla jedoucí za nimi, která tento manévr nečekala a již nestačila svůj pohyb zastavit.

Bláznivé auto vlétlo jako blesk mezi ně a Martin na okamžik zahlédl, jak řidič divoce kroutí volantem ve snaze zabránit dalšímu neštěstí. Vůz sebou prudce trhnul nejdříve doprava, kdy se jej řidiči na krátký okamžik podařilo ještě srovnat, když tu sebou hodil zpět doleva. Krátký okamžik jelo rovným směrem, aby poté svůj manévr ještě jednou zopakovalo.

Stalo se něco neuvěřitelného. Řidiči se podařilo jakoby zázrakem proklouznout mezi šesti pruhy projíždějících aut, aniž se s kýmkoliv srazil a pokračoval dále. Náhodné mezery mezi vozy se seskupily tak, že v tuto chvíli zabránily velkému neštěstí.

Avšak divokou jízdou rozkymáčený vůz ztratil stabilitu a stal se neovladatelným. Jak opouštěl křižovatku, začal se prudce smýkat na pravou stranu, přecházel do táhlého smyku, pneumatiky divoce kvičely.

Řidič se ještě dál snažil volantem smyk vyrovnat a částečně se mu to podařilo. Při dalším přetočení volantu do protipohybu se auto pootočilo, ale vzápětí se dostalo do smyku na levou stranu. Divokým točením volantu chtěl znovu odvrátit pohromu a skutečně se mu podařilo smyk částečně vyrovnat.

Auto se pomalu srovnávalo a již se zdálo, že se mu to podaří, když auto sklouzlo do dalšího smyku opět na pravou stranu. Nyní již zareagovat nestačil. Vůz se stočil a bočně pokračoval v jízdě dál. Další ostré pískání pneumatik se nepříjemně rozlehlo osudným místem. Jakoby zdůrazňovala dramatickou situaci, jejíž vyvrcholení se bleskově blížilo.

Ostatní vozidla projíždějící křižovatkou pomalu zastavovala. První řidiči stojích vozidel již vyskočili, aby zkontrolovali škodu, kterou jim způsobil náraz za nimi jedoucích aut. Někteří v šoku zůstali sedět za volantem a hleděli na hrůzu, která se jim odehrávala před očima. Netušili, že se jim následné okamžiky již nikdy nevymažou z paměti.

Neřiditelné auto klouzalo bokem dál po silnici, zanechávajíc svými koly černé šmouhy na povrchu silnice. Přitom se pomalu stáčelo kolmo k ose jízdy a mířilo k okraji vozovky, kde za malý okamžik narazilo svou pravou stranou do obrubníku, který ji odděloval od zeleného pásu mezi silnicí a chodníkem.

Ozvalo se zařinčení skel a skřípání plechů. Prudký náraz vymrštil vůz do vzduchu, kde začalo rychle rotovat. Během letu z něj odletovaly na všechny strany různorodé části karoserie.

Kusy plechů, rozbité sklo, ozdobné lišty, popraskané úlomky dílů z umělých hmot. Za chvíli, po několika kotrmelcích ve vzduchu, konečně dopadlo za ohromného rachotu a ohňostroje drobných součástí na mokré chodník.

Náraz auto silně zdeformoval, značně pozměnil jeho hladký a vyleštěný povrch v beztvary tvar a hnáno setrvačností pokračovalo po dopadu dál ve své neovladatelné cestě.

Dopadlo na pravý bok a smýkalo se s vystaveným podvozkem, jak raněné dravé zvíře odhalující své břicho, po vlhké trávě směrem k zastávce, na které stále postávali čekající lidé, sledující katastrofu před svými očima. Zatím si dosud neuvědomovali nebezpečí, ve kterém se nyní ocitli a pohromu, která se na ně valí. Neovladatelné vozidlo se neuvěřitelnou rychlostí řítilo přímo na ně.

Dosud stáli v klidu, nejevili ani nejmenší náznak znepokojení či paniky. Čekali na svou tramvaj a byli většinou zahloubáni do svých myšlenek. Jen ti, co se dívali směrem ke křižovatce a sledovali provoz po ní, zaregistrovali nebezpečí. Ale ztuhlí hrůzou nebyli v tomto momentě schopni jakéhokoliv pohybu.

V následující vteřině mezi ně auto v plné rychlosti vlétlo. Martin, stojící naproti za křižovatkou, vše sledoval, jakoby se to odehrávalo v nějakém obyčejném, levném filmu.

Jasně viděl, jak auto narazilo do skupinky lidí, čekající před zastávkou a několik jich odmrštilo do všech směrů, jiné povalilo. Překulilo se přes ně a pokračovalo dál, až se dostalo ke kovovému přístřešku stanice.

O něj se konečně za ohlušující rány zastavilo. Velké kusy plechů a železných dílů se ještě jednou rozlétly na všechny strany. Ke strašlivé ráně se přidalo řinčení skel a rachot dopadajících železných dílů. Bolavé, uši rvoucí zvuky zaduněly prostorem.

Pak již všechny trosky dopadly na zem a veškerý pohyb kolem ustal. Najednou nastalo téměř absolutní ticho. Všechno zmrtvělo v děsivé hrůze.

Auta na křižovatce stála, dokonce i ta, kterým právě naskočila zelená. Jejich řidiči byli zděšení a po prožitém šoku neměli odvahu se pohnout. V místech, kde před chvílí ještě klidně postávala skupinka bezstarostných lidí, se nyní zvedal kouř z hromady pokroucených plechů a trávník byl zbrázděný čerstvými hlubokými rýhami s odhozenými drny. Z lidí ležících chaoticky všude kolem se nikdo nehýbal.

Šokovaný Martin vše sledoval společně s desítkami řidičů v kabinách aut. Netrvalo dlouho a aniž nad tím uvažoval, jeho nohy se samovolně daly do pohybu a rozběhly se k místu neštěstí.

Rychle překonal křižovatku, ani se nepřesvědčil, zda právě nějaké z aut neprojíždějí. Měl štěstí, všechna stála a řidiči sledovali hroznou událost. Bylo to jako ve filmu, jehož promítač na okamžik zastaví promítání. Jenom osamocená Martinova postava se pohybovala tímto mrtvým místem.

Přeběhl silnici a rychle doběhl k místu neštěstí.

Zde se mu naskytl děsivý pohled. Mezi zbytky plechů ležela bezmocně různě zkroucená těla nešťastných obětí. Všechno kolem bylo zacákáno od krve, z některých nešťastníků trčely zlámané kosti a nehybné postavy jen nedostatečně zakrývaly potrhání cáry šatů.

Když se konečně zastavil na místě neštěstí, prohlížel si pozorněji těžce poškozená lidská těla a přemýšlel, komu má jako prvnímu pomoci. Vtom se jedna ze silně zakrvácených rukou pomalu pohnula. Byla celá od temné krve, pokryta zbytky potrháního rukávu, který v mnoha prouzcích visel dolů.

Tento pohyb, který upoutal jeho pozornost, jej zcela překvapil a teprve pohledem na ruku si plně uvědomil děsivou podívanou, kterou měl před sebou. Jeho mozek začal vnímat obrázky, které se mu před očima odvinuly a plně pochopil, co vlastně znamenají.

Vyvolaly v něm reakci, se kterou nepočítal. Zatmělo se mu před očima, hlava se mu prudce zatočila a udělalo se mu slabo v kolenou. Jeho původní úmysl, snaha pomoci zraněným, byl mžikem pryč. V tu chvíli si jasně uvědomil, že na to, aby jim pomohl, nebude mít dostatek psychických sil. Zoufale se rozhlédl kolem, zda se neobjeví někdo, kdo na tom bude lépe než on.

Ke svému překvapení zjistil, že auta na křižovatce se dala do pohybu a postupně odjíždějí. Dokonce i některá z těch, která byla nabouraná a měla čekat na příjezd policie, raději opouštěla místo neštěstí a mizela. Křižovatka se za malý okamžik zcela vyprázdnila a dokonce i nově příjíždějící auta odsud raději rychle odjížděla. Zůstal stát sám nad hromadami plechů a pokroucených zkrvavených těl.

"Pomoc!" ozval se najednou tichý, úpěnlivý hlas a další z odmrštěných těl se pohnulo.

Jako by to byl povel pro ostatní, začalo se téměř současně pohybovat i několik dalších. Všichni byli v šoku, zmatení prožitým děsem, zaskočení bolestí. Steny a zoufalé výkřiky se rozlehly místem neštěstí. Martin nad nimi stál nerozhodně dál a zápasil svůj vnitřní boj s vlastní slabostí.

Náhle zaregistroval obrovskou, tmavě rudou skvrnu, která se počala rychle rozšiřovat pod jedním z těl, ležících opodál. Jednalo se o ženu v delších, světlých květovaných šatech, olemovaných bílou krajkovinou. Nyní však špinavých a potrhaných.

Ležela bezvládně na boku a krev se jí proudem řinula z roztrženého stehna. I ruce, zkroucené nepřirozeně podél těla, odkryté až k ramenům, měla celé umazané od krve. Bylo zřejmé, že je v bezvědomí. Nehýbala se, zatímco kaluž pod jejím tělem se rychle zvětšovala.

Martin si celkem jasně uvědomoval, že by měl co nejrychleji silné krvácení ze stehenní tepny zastavit. Teoreticky věděl přesně co má dělat, ale rozcházelo se to s možnostmi, které mu jeho stav povoloval.

Stál, nehýbal se a nebyl schopen cokoliv udělat. Ohromeně zíral, jak kaluž roste a nemohl odtrhnout oči od magicky rudé barvy. Po chvíli násilně odvrátil svůj pohled od zraněné ženy, aby se do jeho zorného úhlu dostalo tělo jiné oběti. Byl to nějaký chlapec, podle odhadu mu mohlo být asi osmnáct let.

Ležel naznak, ruce rozhozené za hlavou, na níž bylo vidět několik hlubokých, ošklivých ran. Z pravé paže vyčnívala těsně pod ramenem zlomená kost, trčela ven celá zkrvavená temným proudem, který ji vydatně poléval. Krev rychle prosakovala kolem rozervané rány a stékala po roztrženém předloktí. Hustá, tmavá tekutina nepřetržitě vytékala ze zraněné končetiny a stékala po útlé paži, aby se slévala do stále větší kaluže tvořící se na studeném chodníku pod chlapcovým tělem.

Na první pohled bylo zřejmé, že i on má protrženou tepnu a je potřeba rychle zasáhnout, protože i jemu hrozilo vykrvácení. Martin však dál jen bezmocně stál a vše sledoval. Pohled na množství krve všude kolem ho naprosto paralyzoval. Pohled na tuto tekutinu jej omračoval již od svého dětství, nikdy jej neměl rád.

Náhle se mu podlomila kolena, ztratil nad sebou kontrolu a on dosedl tvrdě na chodník, kde zůstal nehybně sedět s očima vyděšeně rozevřenýma dokořán. Okolí se mu propadlo do bílého závoje a on nabyl dojmu, že padla mlha.

"Pomoc," ozvalo se kousek stranou, "pomozte mi někdo," prosil zoufalý hlas.

Martin jasně slyšel každé slovo, neměl však sílu se za ním otočit, aby zjistil, o koho jde. Jen seděl a dál sledoval rudou, neustále rostoucí kaluž na chodníku. Neměl ponětí o čase ani o místu, kde se nacházel, nevěděl, přestal vnímat, jak dlouho zde sedí.

Nevěděl, jak dlouho tak seděl. Když jej náhle kdosi uchopil za ramena a energicky s ním zatřásl, díval se nechápavě kolem sebe.

"Co je vám? Jak jste na tom? Jste zraněn?" ptal se ho nějaký velmi hluboký hlas.

Nepřítomně pohlédl vzhůru směrem, odkud hlas přicházel. Uviděl neznámého člověka v žlutočervené kombinéze, jak se k němu sklání a mluví na něj. Druhý stál opodál. Vůbec si neuvědomoval, co ten člověk po něm chce a nevěděl, jak má reagovat. Připadal si jak probuzený z tvrdého spánku.

Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval a začalo mu pomalu docházet, na co se ho vlastně ptá. Sám nevěděl proč, zvedl nejdříve pravou rukou, pak levou. Chvíli je držel zvednuté vzhůru a díval se na muže. Teprve když nedaleko opět zahlédl ležící postavy, vzpomněl si, co se zde stalo.

"Ne," zavrtěl ztěžka hlavou, "mě nic není, já jsem jen šel náhodou kolem."

Pak se podíval směrem k ležícím tělům mezi zbytky vraku auta.

"Pomožte jim," ukázal na ležící postavy, když si vše trochu srovnal ve své hlavě, "ti to potřebují, já ne."

To se již dokázal trochu rozhlédnout a vnímat, co se zde děje. Kolem místa neštěstí stály na trávě tři velké sanitní vozy a přibíhali další lidé s velkými brašnami. Měli jednotně oblečené červené svítivé bundy s bílými kříži na prsou a zádech. Stojící auta měla rozsvícena všechna světla a divoce blikala mnoha majáčky na všech stranách. Do uší mu pronikalo houkání několika sirén. Pokusil se vstát.

"Sed'te!" přikázal mu rázně hlas nad ním, "nehýbejte se, my se o vás postaráme."

Potom se zdravotník narovnal a přehlédl další těla ležící v okolí. Zkušeným zrakem si je prohlížel a zjišťoval, kdo z nich jeho pomoc potřebuje nejdříve. Brzy musel konstatovat, že špatně jsou na tom všichni, takže není čas si vybírat.

Rychle proto zamířil k nejbližší ležící postavě. Byla to žena ve světlých šatech, kterou Martin ještě před chvílí sledoval. Když k ní došel, klekl u ní na kolena a začal ji okamžitě poskytovat první pomoc, kterou jí byl v této chvíli schopen poskytnout. Okamžitě poznal, že ztratila mnoho krve, takže se jako první pustil do zastavení krváčení z roztrženého stehna.

Hlubokých tržných ran, z kterých jí tekutina vytékala, měla mnoho, ale ta na stehně byla nejhorší. Ještě si stačil všimnout, jak se jeho kolegové, kteří už se také sjeli k místu neštěstí, sklánějí k další z obětí na druhé straně zastávky.

Martinovi vše tupě sledoval, ale ten pohled mu opět neudělal dobře a tak se raději zadíval jinam. Z druhé strany k němu přicházela jakási zdravotnice s brašnou a v obvyklé červené bundě.

"Už jste se trochu vzpamatoval?" zeptala se přívětivě a sedl si k němu na bobek.

Díval se na ni překvapeně, její obraz se mu přitom několikrát zhoupł před očima. Jediné, co si stačil uvědomit, že má krásný, ladně tvarovaný obličej. Malý nos, jemně tvarované rty, nádherné blankytné oči, které mu na první pohled učarovaly. Její světlé vlasy jí spadaly po stranách kolem uší k ramenům. Z nich vyčuhovaly zlaté kulaté náušnice. Když se na něj usmála, jeho srdce radostně zatepalo.

"Jo," řekl nejistě, "už je mi líp."

"Vy jste stál také na té zastávce?"

"Ne?" zavrtěl hlavou, "já jsem šel po chodníku na druhé straně, když se to stalo. Byl jsem u toho, všechno jsem to viděl."

Mluvil roztřeseným hlasem, také jeho ruce se chvěly.

"Už je to dobrý," řekla chlácholivě. "Já vám sem dám zatím tuhle matraci a vy se na ni natáhnete. Chvilí zůstanete ležet a odpočínáte si, než se z toho trochu vzpamatujete."

Rozbalovala složenou podložku.

"To je zbytečný," odmítal další pomoc a snažil se, aby nevypadal jako zbabělec, "vždyť se mi vlastně nic nestalo, jen se mi tak nějak zatočila hlava, když jsem tohle všechno uviděl. Ale zraněný nejsem, takže bych raději šel domů, mám to tu kousek."

Mírně se pousmála. Uviděl dvě řady nádherně svítivých zubů, které na něj vykoukly pod drobným nosíkem. Dva dolíčky se jí krátce objevily na hladké tváři.

"Takových hrdinů jsem už viděla," dodala znalecky, "všichni byli přesvědčení, jak jsou silní, ale po několika metrech s sebou sekli a pak s nimi bylo kolikrát ještě více práce, než s těmi zraněnými."

"Ale mě fakt nic není," pronesl zahanbeně Martin, kterému vadilo, že jej tak podceňuje. Jako správný muž se cítil zahanbený, že jej našla v takové bezmocné situaci. "Uvidíte."

"Dobrá, dobrá," řekla chlácholivě. "Nic vám teda není. Přesto se tady ale natáhnete a chvíli zůstanete ležet, ano?"

Řekla rázně a nekompromisně.

Martin se tedy podvolil a natáhl se na připravenou podložku. Ač by nejraději vyskočil a udělal siláckou pózu, kterou by mohl na tuto krásnou dívku mohl zapůsobit, byl ve skutečnosti velmi rád, že může ulehnout. Cítil se velice nejistě a nečekaně sláb, což ho zaskočilo. V ruce se jí náhle objevila injekční stříkačka.

"A ještě vám dám něco," řekla tajemně s nepřestávajícím povzbuzujícím úsměvem, "to vám pomůže. Vydržte chvíli a nehýbejte se."

Vyhrnula mu rukáv a nahmatala žílu. Vyplašeně se na ní díval. Sledoval nebezpečný nástroj v její ruce, který se zvolna blížil k jeho paži. Netrvalo dlouho a ucítil krátké bodnutí. Díval se mladé ošetřovatelce do očí a snažil se nemyslet na ostrý hrot zapíchnutý do ruky. Trvalo to jen chvíli, než se narovnala a ruku se stříkačkou odložila.

"Tak a je to," řekla, když mu přelepila ranku malou páskou. "Teď si tady ještě chvíli poležíte, za chvíli budete úplně v pořádku."

"Ale mě fakt nic není," pokusil se o ještě jeden zoufalý pokus.

"No, však já vím," usmála se mile, " proto tady klidně ještě chvíli zůstaňte."

"Ještě sem přijdete?" zeptal se zvědavě Martin.

"To nevím," pokrčila rameny, "záleží to na tom, v jakém stavu budou ranění a zda mě nebudou potřebovat."

Zvedla se a bez dalších slov zamířila rychlými kroky k nejbližšímu poraněnému člověku.

Martin se rychle rozhlédl, aby zjistil situaci. Mezi troskami pobíhalo několik mužů v červených bundách, kteří pozorně prohledávali celé okolí. Několik se jich sklánělo k ležícím postavám a urychleně jim poskytovali nutnou pomoc. U okraje vozovky zastavovaly další sanitky, přibýlo i několik policejních aut, zahlédl přijíždět velká červená auta hasičského záchranného sboru.

Jejich posádky přibíhali k ošetřujícím lékařům, kteří jim poskytovali první informace o stavu zraněných. Objevila se první nosítka s jedním ze zraněných, dva muži je kvapem odnášeli k nejbližší sanitce. Další běžel vedle nich a v ruce držel skleničku s infúzí zavedenou do paže pacienta.

Když s ním doběhli k autu, urychleně zasunuli nosítka dovnitř, dva naskočili vedle nich, další zavíral ve chvatu dveře. Ozvalo se zabouchnutí a hlasitá siréna zakvílela okolím. Auto se prudce rozjelo, rychle přešlo křižovatku, načež se ztratilo v dálce za statnými stromy.

Martin znovu pohlédl na tělo ženy ve světlých šatech. Dál leželo jen kousek od něj, ale nyní se již nad ním sklánělo a opatrně jej prohmátávalo několik lékařů. Horečně se snažili zastavit silné krvácení stále pronikající z rány ve stehně. Za chvíli již uviděl srdeční masáž a pokus o obnovení dýchání. Bylo jasné i jemu, že ta žena je na tom zřejmě velice zle.

Pak uviděl, jak několik mužů v hasičských kombinézách vyprošťuje z neuvěřitelně rozbitého vraku jeho řidiče. Dva lékaři jim v tom pomáhali a dávali pozor, aby s ním manipulovali podle stavu, v kterém se nacházel. K překvapení všech zúčastněných se za chvíli objevila v rozbitém skle dveří jeho hlava a on se téměř sám, jen s malou pomocí požárníků, vysoukal ven. Když se dostal na pevnou půdu, klidně a bez problémů se postavil. Bylo vidět, jak se jej lékaři snaží vyšetřit a zjistit, v jakém je stavu. Po několika dotazech se tato skupinka otočila a velmi pomalu se vydala k jedné z přistavených sanitek.

Martin nevěřícně zíral. Řidič mimo několika škrábanců nebyl vůbec zraněn, vyvázl zřejmě bez větší újmy na zdraví. Byl to mladý, pouze asi dvacetiletý hoch a z jeho obličeje i nyní číselna suverenita a sebejistota. I když se trochu plaše díval kolem sebe, jeho pocit z vlastní velikosti z něj sršel do daleka. Zřejmě si vůbec neuvědomoval, jakou hrůzu svým činem způsobil a snažil se dál všem dokazovat, že je tvrdý a pevný chlap.

Spolu s lékaři došel k sanitce, společně nasedli a další hlasitá siréna prořízla okolí, aby se rozjela co nejrychleji k nemocnici. Za ní hned vyrazily další dvě, které již měly naloženy další pacienty, které se lékařům podařilo stabilizovat. Ve svých útrobách další, tentokrátě vážně zraněné lidi, kteří se do tohoto nezáviděníhodného stavu dostali ne vlastní vinou. I když na tom byli špatně, stále to bylo lepší než ti, kteří měli ještě větší smůlu než oni samotní.

Když se Martin rozhlédl ještě jednou, ztuhl. Uviděl, jak zdravotníci odnášejí tělo, které jim bezvládně viselo v rukách, položili jej kousek dál na trávu a dál se o ně nestarali, nepokračovali ve svém zachraňování.

"Je mrtvý!" projelo Martinovo hlavou.

Nemusel být velký znalec, aby podle jejich reakce poznal, že ten člověk již nežije. Bezduché tělo leželo nedaleko od něj s potrhánymi šaty potřísněnými krví. Několik policistů k němu došlo, aby je před případnými zvědavými pohledy přikryli jakousi obyčejnou dekou, kterou donesli z auta.

Další sanitka spustila sirény a rychle opouštěla místo neštěstí. Při sledování její jízdy uvažoval Martin o tom, v jakém asi stavu se nachází člověk, kterého právě odváží. Poté, co uviděl ležící přikrytou postavu, dostal strach, zda takových nebude víc. V první chvíli jej vůbec nenapadlo, že situace může dojít až tak daleko. Bohužel nemusel ani tak moc dlouho čekat. Další vyproštěné bezvládné tělo vynášeli hasiči zpod kusů plechů a položili je vedle prvního mrtvého. Také přes ně přehodil jeden z policistů další deku. Martinovi se ježily hrůzou chlupy po těle. Další mrtvý!

Ozývaly se další a další sirény, tentokrát patřily policejním autům, která se sjížděla ze všech stran. Již dříve uzavřená křižovatka jich již byla plná. Také kolem Martina procházelo stále více mužů v policejních stejnokrojích, kteří zkoumali podrobně místo neštěstí. Jeho si zatím nikdo nevšímal.

Konečně záchranáři naložili posledního zraněného a shromáždili se u dveří, které se za ním zavřely. Unaveně si utírali pot z čela, někteří se vydatně napili z kolující láhve s minerálkou. Jeden vytáhl velkou termosku a naléval do několik malých šálků teplou kávu, z níž se lehce kouřilo. Nestačili si napít ani první lok, když houkající sanitka vyrazila se zraněným. Jim sice práce skončila, na policisty a hasiče teprve čekala. Zatímco ti první zjišťovali veškeré stopy po tragédii, hasiči se pustili do dalších záchranných prací na vraku.

Náhle Martin zahlédl, jak nedaleko prochází lékařka, která u něj byla jako jedna z prvních.

"Halo," zvolal na ní, "pojd'te sem."

Otočila se a po krátkém zaváhání přišla k němu. Odložila svoji nepostradatelnou zdravotnickou kabelu.

"Tak, jak je vám," zeptala se starostlivě, "potřebujete něco?"

"Ne," zavrtěl hlavou, "děkuji vám za pomoc. Jen jsem se chtěl zeptat, jak to vypadá s těmi zraněnými."

"Moc dobře ne," řekla tvrdě, "raději se na to teď neptejte. Buďte rád, že jste na tom tak, jak jste. Snažte se na to nemyslet, abyste se z toho šoku trochu dostal."

"Já ale nejsem v žádném šoku," bránil se opět Martin, "je mi fajn."

"To je mi jasné, to říká každý. Stejně vás ale nenecháme jít domů," řekla nekompromisně, "vezmeme vás na chvíli do nemocnice, na pozorování."

Pronesla svá slova jako naprostou samozřejmost. Martin se zděsil jejími slovy a představou, že by skončil v nemocnici.

"Nechci," odmítl to rázně, "do nemocnice nepůjdu. Vždyť mi nic není, nic se mi přece nestalo. Budete tam mít už beztak plno práce s těmi, co jste už odvezli. Ti vás určitě potřebují víc."

Trval tvrdohlavě na svém. Zezadu se přiblížil jeden z doktorů, který se šel podívat k poslednímu raněnému na místě neštěstí.

"Copak se tu děje?," zeptal se ostře, "Je mu něco?"

Zkoumavě se podíval na doktorku.

"Ne..., " zavrtěla hlavou, "jen nám nechce do nemocnice na pozorování, prý je mu dobře."

Doktor se podíval na Martina, jeho pohled se do něj zabodl, tvář nabyla přísného výrazu.

"Nebudeme o tom diskutovat," rozhodl rázně, "základní vyšetření vašeho stavu je nezbytné, potřebujeme se přesvědčit, že jste dokonale fit. Jestliže jste zdravý, nebudete tam dlouho. Utrpěl jste ale pořádný šok a tak si raději zkontrolujeme, zda jste na tom opravdu tak dobře, jak nám tvrdíte."

Nehodlal se s ním již dále dohadovat. Prošel kolem něj a zamířil k jedné ze sanitek, otevřel boční dveře a nastoupil. Sanita se rozjela a zmizela Martinovi z dohledu.

"Tak vstaňte," pokynula mu sestra, "a jdeme."

Martinovi už bylo jasné, že nemocnici neunikne, takže již neprotestoval. Těžce se zvedl, narovnal se a chtěl udělat krok směrem k sanítce. Náhle se mu zcela nečekaně zatočila hlava, až zavrával. Doktorka, stojící vedle něho, jej celou dobu pozorně sledovala. Jakmile zahlédla jeho nejistotu, ihned k němu přiskočila a rukama jej zachytila.

"Koukám," pronesla mírně ironicky, "že vám chůze dělá trochu problémy. Na to, že jste úplně v pořádku, nevypadáte moc jistě. Vidíte, že bude dobré si vás v nemocnici chvíli nechat."

Martin udělal s její podporou několik nejistých kroků, kolena se mu však stále ještě podlamovala. Byl tím zaskočen. Pohled na krev mu ani dříve nedělal dobře, ale že bude mít až tak velké problémy, s tím nepočítal. I když se tvářil, že je mu jednání proti srsti, v duchu jim děkoval a byl rád, že nedali na jeho řeči a pomohli mu i nyní. Bez nich by měl asi velké problémy.

"To bude dobrý," snažil se dál dělat hrdinu, aby se přece jenom trochu vytáhl před lékařkou, která mu byla více než sympatická. "To byla jen chvilková slabost, jak jsem prudce vstal."

Snažil se bagatelizovat své problémy. Byl přitom vděčný za její ruce, které jej podpíraly při nejisté chůzi a tím jistily jeho kroky. Nebyl na tom tak dobře, jak si myslel.

"Alespoň byste mi mohla říci," ozval se po chvilce, "jak se jmenujete."

"To mohla," přikývla s úsměvem, "ale lepší péči vám to nepřinese a ani léčení vám to neurychlí. K tomu je mé jméno zcela zbytečné."

"To byste se divila," oponoval jí, "mě by to pomohlo a určitě psychicky povzbudilo."

"Když vás tak poslouchám," prohodila s vážnou tváří, "tak bych řekla, že jste zcela zdrav. Ale když se na vás podívám, tak jste bledý jako stěna a motáte se jak při pořádně opičce. Až se trochu vzpamatujete, můžete se zajímat o další věci."

Přistoupil k nim policista s velkým blokem.

"Můžu ještě požádat o jeho doklady?" otočil se opatrně k doktorce. Ta se zkoumavě podívala na Martina.

"Ale ano....," přikývl Martin, který mohl na chvíli zahrát hrdinu. "Samozřejmě."

Pronesl rychle a vytáhl z kapsy saka pouzdro s doklady. Policista poděkoval a rychle si je prohlížel. Zamyšleně si připravil blok, aby si do něj zapsal základní osobní údaje. Pak poděkoval, zaslutoval a doklady mu vrátil. Martin je rychle zasunul zpět do kapsy.

"Tak dozvím se, jak se jmenujete?" opakoval umíněně před nastoupením do sanitky. "Nebo mi to chcete zatajit?"

Po očku po ní přejel pohledem. Ta milá tvářička mu byla velice příjemná. Ani se na něj pořádně nepodívala, ale neodpověděla a rukou rázně otevřela dokožán zadní dveře sanitky.

"Už jsem vám řekla," odpověděla, "že to k léčení nepotřebujete."

"Personál by měl být na nemocné milý a příjemný," zatvářil se Martin nešťastně, "a to vy právě nejste. Takový přístup léčbě na účinnosti nepřidá. Přijďte se na mě alespoň podívat, chvíli si popovídat, máte tak příjemný hlas."

"V nemocnici budete mít plno krásných a milých sestřiček," odvětila s úsměvem, "ty si s vámi určitě budou rády povídat."

"Ale ty nejsou takové, jako vy," namítl Martin. "Vy jste jiná, takovou dívku jsem ještě nepotkal."

"Nejdřív se snažte se z toho dostat," ozvala se rezolutně, "pak se uvidí, co dál."

Po těch slovech ho jemně tlačila do vozu. Martin rychle udělal několik posledních pohybů, aby se dostal dovnitř a těžce dopadl na měkkou sedačku u jedné ze stěn. Otočil se zpět k doktorce, ale ta stála za rohem vozu, takže už na ni neviděl. I když se cítil slabý a hlava se mu mírně točila, vyklonil se ven aby se na ní ještě jednou mohl podívat. Nyní postávala vedle auta a přerovnávala věci ve své velké brašně..

"Ale léčení by probíhalo fakt určitě rychleji," zopakoval.

"Ne, už jsem to řekla jednou," odmítla znovu a rázně jej zatlačila zpět na sedačku. "Raději sed'te a dávejte pozor, ať nespádnete. Za chvíli odjízďte."

Jakmile jej usadila, rychle za ním zavírala obě křídla dveří. Tmavá stěna omezila Martinův svět na vnitřní prostor sanitky. Uslyšel, jak někdo těžce dosedl dopředu na sedadlo vedle řidiče a siréna se ostře rozhoukala. Několikrát to s ním dost hodilo, když přejížděli obrubníky, potom již uviděl, jak se místo neštěstí rychle vzdaluje pryč. Spolu s ním i skupinky různě postávajících osob a jedná milá žena, která na něj kouzelně zapůsobila hned při prvním vzájemném setkání.

Projeli křižovatkou a zamířili k nejbližší nemocnici. Pevně se držel madel, aby při rychlé jízdě nespádl. Sledoval zvědavě složité aparáty rozmístěné všude kolem sebe. Neměl nejmenšího ponětí, k čemu všemu slouží, ale byl rád, že je dosud neměl možnost na vlastním těle vyzkoušet, nikterak po tom netoužil.

Sanitka divoce uháněla, kvílení se rozléhalo kolem. Za sklem mohl vidět auta, rozestupující se před nimi, aby jim umožnili volný průjezd. Projížděli bez zastavení všechny křižovatky a rychle se blížili k cíli cesty.

Občas přejeli kolébavě i tramvajové koleje, když se museli vyhnout neprůjezdné koloně. Bylo to poprvé, co měl možnost se takto divoce projet lékařským vozem městem. Rychlou jízdu měl rád, kdykoliv měl možnost se projet nějakým autem, vždy to bylo tou nejvyšší rychlostí. Nikdy to nebyly žádné výkonné a kvalitní vozy, ale běžná, řadová auta. Velmi záviděl všem, které viděl ve sportovně, ladně tvarovaných vozech.

Zanedlouho zastavili před budovou nemocnice a dveře vozu se rozlétly.

"Tak vystupovat," ozval se těžký hlas fousatého muže, který se v bílém plášti objevil ve dveřích. Rozložitá postava dávala tušit siláka. Měl černé fousy, značně delší než prořídle šedivé vlasy na hlavě.

"Ale opatrně, počkejte, pomůžu vám."

Podával mu ruku, Martin se jí chytil a pomalu vystoupil. Venku už čekala židle na kolečkách, muž na ní ukázal.

"Tady si sedněte," vyzval ho, "odvezu vás."

"To snad ne," lekl se Martin. Na takových židlích se vozí jen staří či těžce nemocní, on si tak v žádném případě nepřípádal. "Přece mě nebudete vozit."

"Ale ano," řekl muž konejšivě. "Od toho jsem tady, jen se klidně posaďte."

Rukou ho přitáhl k židli, zatlačil jej a Martin, ač nerad, usedl. Muž zabouchl dveře a mávl na řidiče. Sanitka se rychle rozjela, aby uvolnila místo případným dalším vozidlům. Muž popadl madla za Martinovými zády a tlačil židli do dveří, které se se sykotem otevřely. Za přijímacím pultem seděl obrýlený muž. Oproti siláku, tlačícího Martina tento vypadal jako pápěrka. Slabé ručičky, útlá postava, šaty visící na něm jako na věšáku. Typický muž do kanceláře. Martina napadlo, že kdyby chtěl doma přibít hřebík, asi by ani to kladivo neuzvedl.

"Kam s ním jedeš?" ptal se ze zvyku.

"Na dvojku," řekl fousáč a podával mu doprovodné papíry, "k Mullovi."

Služba pokývala hlavou a začal ihned z listů zapisovat do počítače před sebou.

Zabočili za roh směrem k výtahu.

"Kam mě to vezete?" zeptal se vystrašeně Martin.

"Žádný strachy," uklidňoval jej muž. "Tohle je jedno z nejklidnějších míst v našem hotelu. Tam vám nehrozí nic hrozného."

Výtah jemně zastavil, dveře se rozevřely. Zřízenec jej natlačil dovnitř, dveře se za nimi opět zavřely a s jemným houpnutím stoupali vzhůru. Po chvíli se opět rozevřely a před nimi se rozprostřela světlá nemocniční chodba, kterou ho zřízenec zavezl do jedné z místností sloužících jako přijímací ordinace. Zde už čekala jedna ze sester.

"Tady ho máte," halasil hlučně již ve dveřích muž, "já jdu ještě na dvanáctku, něco tam potřebují přesunout."

Pustil madla Martinova křesla a rázně odešel pryč.

Sestra se otočila k Martinovi.

"Tak," zeptala se starostlivě, "jak vám je? Jak se cítíte?"

"Jo," pokýval spokojeně hlavou, "už je mi líp. Asi zabrala ta injekce, co jsem tam venku dostal. Stejně jsem jim hned od počátku říkal, že mě nic není."

"Lehněte si sem," ukázala na velkou postel s gumovým povlakem u zdi.

Překvapeně a tázavě se na sestru podíval.

"Proč, co se mnou chcete dělat?" zeptal se vystrašeně.

"Jen se ničeho nebojte," pobaveně ho chlácholila, "trochu si vás proklepneme. A vůbec to nebude bolet, to vám můžu zaručit. Odložte si do půl těla."

Přesedl si opatrně na okraj postele, hlava se mu stále mírně točila. Pomalu se dle pokynu svlékal a věci odkládal přes židli, která stála vedle něj. Sestra zatím nastavovala jakési parametry na panelu přístroje, který stál těsně za velkou postelí. Odněkud vytáhla svazek s mnoha kabely, na nich zahlédl červené gumové přísavky a natáhla je po celé délce postele. Opatrně po nich pokukoval a rozhlížel se, jaké zde mají další přístroje. Žádný další ale již nezahlédl a to ho uklidnilo.

"Tak pojďte, lehněte si, uvolněte se," vyzvala ho sestra.

Opatrně se natáhl a ona začala ihned připevňovat přísavky, na prsa, na břicho a kolem zápěstí a kotníků. Vše ještě jednou překontrolovala a nakonec si stoupla k panelu. Ujistila se, že je správně nastaven papír v zapisovači.

"Klidně ležte, nehýbejte se," vyzvala jej znova, "dýchejte zhluboka a chvíli tak vydržte."

Soustředěně se díval do stropu a čekal, co se z tohoto měření vyklube. Přístroj za ním temně vrněl, zapisovač se rozkmital, papír tiše šustil. Naštěstí to nebylo nijak nepříjemné netrvalo to ani tak dlouho.

"Tak a je to," stoupla si zase vedle něj sestřička a začala mu uvolňovat přísavky. Ty jedna po druhé s mlasknutím odskočily a zanechávaly na jeho těle červené kruhy jako své otisky. Svazek kabelů zastrčila nakonec zpět za postel.

"Jak to se mnou vypadá?" zeptal se opatrně.

"To já nevím," odmítla odpovědět, "já jsem vám jen natočila EKG, ostatní vám řekne doktor sám. Můžete se obléct a posad'te se, za chvíli tu bude."

Martin vstal a začal se oblékat. S radostí zjistil, že při stoji se mu hlava tak netočí a v nohou nemá takovou slabost. I ta malá chvilka, co ležel na posteli mu opět pomohla nabýt jistotu.

"Nevíte...," začal opatrně mluvit k sestře, "nevíte náhodou, jak se jmenovala ta lékařka, co mě ošetřovala na křižovatce u toho místa, co se to neštěstí stalo?"

"Lékařku?" zeptala se překvapeně, "tu tedy asi neznám. No...možná, že znám, ale já opravdu nevím, kdo k vám zrovna vyjel. My jsme tady celý den zavřený a o služby na jiných odděleních se nestaráme. To byla nějaká parta od záchranky. Pokud vás to moc zajímá, zeptejte se služby u vchodu, tam to budou možná vědět. Proč to toužíte zjistit?"

"No...," zakoktal se, "není to vůbec důležité... vlastně skoro vůbec, jen jsem se chtěl zeptat, kdo mě ošetřoval, poděkovat jí."

"To je od vás milé," usmála se polichocena, "většinou si na nás lidé nevzpomenou. Nejdříve o nás šíleně potřebují, když je jim zle, ale jakmile je jim jen o trochu lépe, tak rychle zapomenou. Zřejmě jste jedna z těch mála výjimek, která se chová jinak."

Martin se spokojeně usmál, když mu polichotila. Pokýval hlavou a zapínal si sako. Náhle se otevřely dveře a v nich, jako ve snu, se objevila hlava doktorky, na kterou se právě zeptal. Otevřela, nakoukla do pokoje a pozorně se rozhlédla. Martin na ni hleděl jako na zjevení, nechtěl věřit, že se mu to nezdá. Že se zda objeví právě ona mu připadalo jako obrovský, neskutečný zázrak.

"Promiňte," řekla omluvně sestře v místnosti, "ale tady pán si venku něco zapomněl."

Postavila před něj jeho malý kufřík, na který v tom shonu docela zapomněl. Neměl ani ponětí, kde zůstal ležet.

"Tady to máte," řekla omluvně, "snad se z něj nic neztratilo."

Otočila se a zamířila ke dveřím.

"Ppppp...po...počkejte," koktavě zvolal Martin, zcela vyvedený z míry jejím příchodem. Ona však neposlouchala.

"Nashle...", zvolala mezi dveřmi a zmizela. Dveře se tiše zaklaply. Bylo to, jako když se nečekaně objeví bílá paní, která se ztratí tak záhadně, jak se objevila.

Martin zůstal sedět jako bez hnutí kamenná socha. Pak s vytřeštěnými očima ukázal prstem ke dveřím a prudce se otočil k sestře, která se klidně dívala na právě odtržený záznam ze zapisovače.

"To byla ona," zvolal přeskakujícím hlasem.

"Ano?" zakroutila nevěřícně hlavou. "Na to, že jste jí chtěl jen poděkovat, vypadáte dost vzrušený. To normální pacient, který nám chce 'jen' poděkovat, nedělá. Jestli se neuklidníte, budu vás muset znova natočit, popřípadě vám ještě něco píchnout. Vy se tu máte uklidnit a ne ještě víc rozrušit."

Martin se snažil ovládnout, jeho ruka ale dál mířila na dveře, ve kterých ta záhadná bytost zmizela. Ty se náhle zcela prudce opět otevřely a v nich se objevil zavalitý muž se silnými brýlemi na nose. Dlouhý bílý plášť vlál divoce na všechny strany, nezbytný stetoskop měl zavěšený kolem krku, v kapsičce měl několik tužek. Vpadl do místnosti jako velká voda, hned ho tu bylo plno. Za dveřmi se nečekaně zarazil.

"Proč na mě pořád ukazujete," zeptal se překvapeně.

Martin stydlivě spustil ruku a chytil pevně držadlo kufříku stojícího před ním.

"Zahlédl svého anděla strážného," zasmála se chápavě sestra.

"Tak to by nám mělo urychlit léčení," konstatoval pobaveně doktor.

"Kdo to byl," zadíval se znova na sestru, "ten jeho strážný anděl?"

"Mamnta," zahučela sestra nějakou odpověď, které Martin nestačil porozumět. Ani si neuvědomil, že přišel o příležitost, zjistit jméno ženy, po kterém dosud divoce pátral.

"No jo...", pokýval hlavou doktor, "tak to je jasné. To se ani nedivím, že je z ní tak vedle. Mladíku, tak už zachránila mnoho takových, jako vy. To je pro vás ten správný anděl strážný," pronesl se záludným úsměvem. Pak se zamyslel a znovu se otočil k sestře. "nebo není?"

Sestra se jen pobaveně usmála a výrazně pokrčila rameny.

"Jak se to vezme," pronesla ironicky. "jednou je, podruhé je tomu naopak."

Doktor se zasmál.

"No," pronesl po chvíli, "konec zábavy, není moc času. Jak to vypadá?"

"Je v pořádku," odvětila sestra a podávala mu dlouhý pás papíru. Doktor jej přelétl očima a pak se zaměřil na několik úseků. Poněkud důkladněji je prostudoval.

"Jo, je to dobrý," řekl spíše pro sebe. Pak se otočil k Martinovi.

"Takže jste O.K.," zamnul rukama. "Ještě vám změříme tlak a jestli se budete cítit dobře, propustíme vás."

"Budu moct jít domů?" zeptal se Martin nadšeně. Doktor se na něj podíval.

"To nevím," pokrčil rameny. "Ještě vás čeká nějaké sepisování s policií, ale my vás propustíme. Napíše vám něco na uklidnění, kdybyste náhodou měl nějaké problémy se spaním, byl příliš nervózní, nebo... byl jinak neklidný, klidně si je vezměte. Nemusíte se bát, nejsou to žádné nebezpečné látky a určitě vám pomohou. Následně se může stát cokoliv a není radno si s tím zahrávat. Měl by stačit jeden, kdyby pocit neklidu byl hodně silný, můžete i dva. Dlouho je ale neberte, kdyby problémy neustupovali, klidně přijďte, něco s tím uděláme."

Pak se zvedl a než se Martin vzpamatoval, byl zase pryč.

"Posaďte se a vyhrňte si rukáv," vyzvala ho sestra, která si mezitím na stůl postavila tonometr. Ovázala mu paži gumou a spustila automatické měření. Automat začal hnát vzduch do gumové pásky kolem jeho ruky.

"Hotovo," řekla po chvíli, když uvolňovala sevření a odmotávala gumu s utažené ruky.

"Jak jsem dopadl?" zeptal se netrpělivě.

"Ale jo," kývla spokojeně, "je to v normálu. Problémy nemáte, jste jen trochu rozrušený, to by se mělo brzy spravit. Teď aby se vám uklidnila ještě hlava a budete dobře."

"Tak můžu odejít?" zvedal se Martin.

"Nebud'te tak hrr...," zarazila ho. "Teď vás uložíme tady vedle, tam se pěkně v klidu natáhnete a trochu si odpočínate. Musíme si vás tu ještě chvíli nechat, abychom viděli, že jste opravdu v pořádku. Cestou domů byste se nám mohl někde složit a za chvíli bysme vás tu měli zpátky."

Martin se nespokojeně zavrtěl na židli. Všechny plány na dnešek jsou pryč. Ještě že si chtěl udělat volno a nic důležitého neměl v plánu. Takhle aspoň nemusí nikomu nic vysvětlovat a omlouvat se.

"Tak pojďte," vyzvala ho sestra a pozorně sledovala jeho chůzi.

Vzal si své věci a vyšel za ní. Krok neměl ještě zcela pevný, ale už byl znát velký pokrok. Zkušeně odhadla, že u nich dlouho nepobude, proto se nesnažila jej nějak zbytečně zdržovat. Došli jen naproti, do menší místnosti vybavené dvěma postelemi a jednou velkou skříní.

"Natáhnete se, já pro vás pak přijdu," řekla rázně. "Kdybyste něco potřeboval, máte tu na mne zvonek."

Martin odložil tašku, znovu si sundal sako a uvolněně se natáhl na jednu z postelí. I když se mu zpočátku nelíbilo, že tu musí ještě zůstat, nyní byl rád. Mohl jen tak bezstarostně ležet, nikam nespěchal, nic jej netížilo. Hlavou se mu honily různé myšlenky a byl stále ještě celý

rozechvělý. Stále se mu před očima vybavoval obraz, jak z pod bezvládného těla vytéká tmavá tekutina a tvoří hustou kaluž. Opakovaně se mu objevoval.

Po chvíli jej vystřídal jiný nepříjemný pohled. Zhlédl paži, z které trčela zlomená kost a kolem stříká další krev. Jen co zahlédl jednu nepříjemnou myšlenku, objevila se další. Tak to šlo stále dokolečka. Byly to dnešní silné zážitky, které se mu honily hlavou a kterých se nemohl zbavit. Domníval se, že to jsou jen takové můry, které jsou pro člověka sice nepříjemné, které však čas odnese a on se bude věnovat dál všedním starostem. Jak dalece jej poznamenaly a jak silně na něj zapůsobily, to si v tuto chvíli ještě neuměl představit.

Byl rád, když se po nějakém čase otevřely dveře a on mohl své myšlenky na chvíli opustit. Ve dveřích se objevil policista s velkým notesem v ruce.

"Dobrý den," pozdravil slušně, "jdu se domluvit, zda můžeme sepsat vaši výpověď k té události."

"Nemohlo by to počkat?" namítl opatrně Martin. "Dneska toho mám opravdu dost."

"Ale ano," souhlasil, "je to možné. Je jasné, že jste prožil nepříjemné okamžiky a musíte se z toho nejdříve vzpamatovat. Já si tedy zapisu vaše osobní údaje a na výsledcích si vás pozveme k nám na oddělení, až na tom budete trochu lépe. Ano?"

Martin si oddechl. Neměl nejmenší chuť se nyní znovu zabývat nepříjemnými vzpomínkami. Už takto se jich nemohl zbavit, když se mu stále dokola honily hlavou. Chtěl se jich co nejrychleji zbavit, v tuto chvíli se ještě domníval, že to lze.

"To bych vám byl opravdu vděčný," zaradoval se, "dneska už toho mám ažaž."

Vzal sako a znovu vytáhl doklady.

"Už jste ale dneska druhý policajt," upozornil ho, "kdo si to zapisuje. Je to nutný?"

"Bohužel, je," odvětil policista úředně. "To byl kolega z jiného oddělení. To víte, takovou havárkou se nás zabývá víc. Teď to zapisuji pro nás."

Martin trpělivě počkal, až si zapsal vše do velkého bloku, kam vše zapisoval velmi pečlivě a pomalu. Poté mu doklady vrátil. Bez dalších slov poděkoval, pozdravil a odešel.

Martin opět osaměl. Zůstal v klidu ležet a hleděl do bílého stropu, nepříjemné myšlenky se zase vrátily k nešťastné události. Opět viděl stejná, nárazem zraněná těla a mnoho krve. Jen na malé okamžiky na ně přestal myslet.

To se přenesl k půvabné doktorce, sklánějící se nad ním a povzbudivě se usmívající. Tu rozzářenou tvář nad sebou by chtěl vidět stále, působila na něj mile a vyvolávala v něm pocit klidu. Ty dva vjemy se mu pravidelně před očima střídaly.

Ztratil časovou orientaci a vůbec nevnímal, jak dlouho zde už vlastně leží. Myšlenky vířily jeho hlavou a čas ubíhal. Když se opět otevřely dveře a vstoupil do nich doktor, docela ho tím překvapil.

"Tak jak se cítíte?" spustil rázně a došel až k němu.

"Jde to," řekl Martin a posadil se. "Už je mi docela dobře."

Pronesl nadšeně když se ujistil, že hlava přestala vnímat okolí jako z pohybujícího se kolotoče.

"Hlava se vám ještě točí?" přidal další otázku doktor, jakoby četl jeho myšlenky. Martin se postavil a udělal několik kroků.

"Ne," pokrčil rameny, "je to dobré, už se to srovnalo."

"Takže, výsledky rozborů máte dobré," začal lékař a nakoukl do několika listů, které nesl připevněny na tvrdých deskách. "Pokud se cítíte opravdu dobře, nemáme důvod vás tu déle zdržovat. Můžete jít."

Martin se zaradoval, taková zpráva pro něj byla to nejlepší, co mohl uslyšet. Dlouho se nezdržoval. Vzal rychle všechny věci a po krátkém rozloučení odcházel. Když sjel výtahem do přízemí, pospíchal ke službě u vchodu. Uviděl tam sedět toho stejného muže, jaký tam byl již při svém příjezdu. Spokojeně se bavil s jedním z kolegů, který postával před pultem. Martin došel až ke stolku a opřel se o pult. Muži se bavili dál a jeho si vůbec nevšimli.

"Promiňte," řekl tedy po chvíli čekání, zda se mu bude některý z nich věnovat, "můžu se vás na něco zeptat?"

Muž sedící za pultem se k němu otočil.

"Co je?" zeptal se nevrle.

"Chtěl bych zjistit jméno jedné doktorky," začal Martin, "ošetřovala mě při té dopravní nehodě, co sem před nějakou dobou vozili ty raněné."

Muž se na něj podíval a rozmýšlel se.

"Z kterého byla oddělení?" zeptal se.

"Ze záchranky," dodal Martin, "ošetřovala mě venku, u sanitky."

Trochu ubral ze své rozhodnosti, neboť nevěděl zela jistě, zda opravdu ze záchranky je. Napadlo jej, že ji mohli také přivolat jako výpomoc k hromadnému neštěstí.

"Tak to já tady nemám," řekl muž bez většího zájmu, "to se musíte zeptat na rozpisu. Já tu mám pouze záznamy služeb na odděleních."

"Ale na ošetřovně mi řekli," nedal se Martin, "že se to dozvím u vás."

"Ono by to tu vlastně někde mělo být, ale hledejte to tady v té hromadě lejster," ukázal na stoh papírů, "to by bylo moc pracné."

"A v počítače ten přehled nemáte?" zeptal se již netrpělivě Martin.

"Je to tu někde, ale nevím kde," mračil se muž a dával jasně najevo, že jej obtěžuje.

"Tak hleďte, prosím," vybídl ho Martin, "mě na tom moc záleží."

"A proč to potřebujete vědět?" zeptal se netrpělivě muž. "Chcete si ztěžovat, nebo něco řešit? V tom případě vás můžu poslat přímo na odpovědné oddělení, tam to s vámi vyřídí. Nemusíte to řešit tady u mne."

Snažil se jej rychle odbýt. Byl z Martinova naléhání zjevně rozladěn.

"Já si nechci stěžovat," namítl Martin, "já potřebuju znát její jméno."

"Tak helejte!" rozlítil se již muž. "Pokud chcete dělat problémy, nebo nepříjemnosti, tak na to tady nejsem zvědavý. Jestli si chcete ztěžovat, zeptejte se v druhém patře číslo dvě stě sedmnáct. Jestli chcete rozpis lidí na jednotlivých odděleních, tak ten visí na tabuli v prvním patře, před pokojem doktorů. Podrobné informace o dění v pavilónech a okolí vám poskytnou v třetím patře, číslo čtyři sta dvacet. Nic jiného se ode mě nedozvíte. Jasně?"

Martin pochopil, že mu nic víc neřekne. Chvilí ještě stál a rozmýšlel se, ale nic jiného jej nenapadlo. Zlost z nepříjemného muže jej pomalu opouštěla a on začal přemýšlet, jak získat jméno, které jej v tuto chvíli zajímalo nejvíce. Ani protivného zaměstnance nemocnice nepozdravil, otočil se a pomalu odcházel směrem k východu. Muž se svým společníkem se dali do další debaty, z níž byli Martinovým příchodem vyrušeni.

Když vyšel před nemocnici, uvědomil si, že se vlastně ocitl mnohem dále od domova, než byl před nehodou. Sanitka jej odvozem do nemocnice odvezla nohem dál.

Mezitím čas postoupil a temnota noci pohltila město. Lampy pouličního osvětlení svítily naplno, výlohy obchodů plály mnoha barevnými fontánami a auta na silnicích už dávno ohmatávala nejbližší okolí tykadly svých světlometů.

Nyní v noci se mu již pěšky jít nechtělo a tak zamířil k nejbližší zastávce tramvaje. Zmoklé město se připravovalo na další noc, která tentokrát nebude taj žhavá, jako ty předchozí. Chladivý déšť nejen smyl prach a špínu nashromážděnou za několik dní, ale příjemně ochladil ovzduší. Byl by to příjemný den, po němž přijde blahodárná noc, kdyby v něm neprožil nejhorší zážitek života.

Tramvaje v tuto dobu již měly delší intervaly, proto musel nějakou chvíli čekat, než se konečně její rozsvícené čelo objevilo na konci dlouhé ulice. Nasedl a spokojeně se usadil. Již se cítil celkem dobře. Jeho pocuchané nervy se mírně zotavily, hlava se již úplně přestal točit. Čerstvý vzduch a lidé kolem něj zaplašili nepříjemný zážitek, kterého byl svědkem.

Otevřel dveře domu a zamířil k výtahu, jehož dveře se zrovna zvolna zavíraly. Kdosi již v něm byl a měli společnou cestu. Trochu popoběhl, aby stihl zachytit dveře, než se zavřou a nebude muset zbytečně čekat na jeho návrat. Na to, že by šel po schodech, na to v tuto chvíli ani nepomyslel. Otevřel dveře a nakoukl dovnitř.

"Jedete také nahoru?" ozval se ze zdviže měkký ženský hlas.

Uvnitř se na Martina mile usmívala sousedka, docela pěkná ženská, z jednoho z vyšších pater. Trochu otázkou Martina překvapila. Byl jednak zcela zahlcen svými myšlenkami, které jak temný mrak chvílemi zatemňoval jeho mozek, jednak těžko mohla čekat, že pojede někam jinam. několikrát se již dříve náhodně setkali a věděla přece velice dobře, kde bydlí.

"Ano," hekl zmateně a nevěděl kam s očima, neboť si ho lačně prohlížela.

Zmáčkl tlačítko třetího patra, opřel se o zeď a soustředil se na jízdu. Sousedka stála naproti němu, obličej sice natočený na stranu, ale zvědavě se na něj dívala.

"Vypadáte nějak unaveně, jste celý bledý, nestalo se vám nic?" zeptala se soucitně.

Podíval se na ni a nevěděl rychle, jak se vyhnout odpovědi. Neměl nejmenší chuť jí začít vyprávět, čeho byl dneska svědkem. Rychle hledal slova, jak reagovat. Nebyl ale ani trochu nakloněn tomu, aby si dnes vyprávěl nějaké drby ve výtahu. Ale již vůbec ne s hezkou sousedkou. Pak jako osvícen, náhle si uvědomil, že to je již poněkolikáté, co v krátké době takto spolu jedou výtahem.

"Je to pokaždé náhoda?" napadlo ho najednou.

"No jo," odpověděl těžce a pohlédl zničeně ke stropu, "máme toho teď v práci moc. Děláme denně dlouho do noci, honíme termíny. Zákazníci spěchají, všichni chtějí mít práci hotovou nejpozději včera. Je toho v posledních dnech trochu moc, to neustále kvaltování člověka vyčerpává. Nemá pak na nic náladu."

"To byste se měl nějak rozptýlit," radila mu vyzývavě a mírně se naklonila směrem k němu, "jedině tím se z toho nervového vypětí dostanete. Jak si člověk pořádně neodpočine, nic pak nestojí za nic a nic neudělá pořádně. To byste pro to ale musel něco udělat."

Její slova zněla dvojsmyslně. Nebyl však připraven o tom v tuto chvíli přemýšlet.

Výtah zastavil a Martin loktem otevřel dveře. Věděl, že ona pojede ještě o další dvě patra výš. Mezi dveřmi výtahu se náhle otočil.

"Ale vy dneska vypadáte obzvlášť dobře," pokusil se o úsměv. Ta křeč, kterou na své tváři ukázal však příliš povedená nebyla.

"Óóóó....," vzdychla spokojeně, "děkuju," zamávala na něj, než se dveře stačily zavřít.

Ztěžka oddechl a otvíral dveře bytu. Byl rád, že má konečně vše za sebou. Hodil taškou na linku a netrpěli se soukal z těsného sevření obleku. Ještě jej čeká příprava jídla a pak bude moci konečně skončit na gauči. Vrátil se k lince a otevřel první plechovku ze své tašky.

Po večeri udělal přesně to, co měl v plánu. Zbytky večere nechal na stolku, jen se zvrátil dozadu, aby se natáhl na gauč a pustil si televizi. Na dnešní zážitek se pokusí co nejrychleji zapomenout. Tak si to si předsevzal.

Jako vždy, i dnes zapnul přístroj přesně v době, kdy běželo zpravodajství. Pořad, který ze srdce nenáviděl, na který byl v poslední době silně alergický.

Vraždy, katastrofy, záplavy, laviny, přestřelky. Samé deprimující události, jakoby se někdy nestalo také něco příjemného, pěkného. Zde ho čekala jen dramaticky podávaná neštěstí na všech stranách, ze všech oblastí světa. Snad nikde nebylo klidného místa, příjemného, kde by se něco tragického nestalo.

Už delší dobu se tomu, pokud na to vydržel koukat, musel smát, i když to bohužel žádná legrace nebyla. Nic jiného než hrůza, zkáza a neštěstí. Většinou to vydržel jen chvíli a když už nemohl jinak, kdy výčet neštěstí přesahoval jeho trpělivost, brávil do ruky dálkový ovladač.

To pak používal tlačítko "mute", které příval katastrof zastavilo a poskytlo mu částečný klid a pohodu. Ve ztichlém pokoji si pak sedal k počítači, na němž si připravoval některé věci do práce, které mu ještě zbývaly dodělat. Televizi nechal zapnutou, dokud povinný přiděl denních hrůz neskončil.

Dnes se tedy opět trefil. V jakémsi městě zastřelil muž svou ženu a dvě děti. Detailní záběry rodinné tragédie křičely z obrazovky. Více jak jindy, právě v tuto chvíli na něj působily obzvláště depresivně, mnohem intenzivněji než jindy. Znechuceně sáhl po ovladači.

Ještě zaslechl, že v jakémsi městě v Pákistánu vykolejil vlak, ale stihl přepnout program jinam dřív, než se stačil dozvědět počet obětí.

Hned na dalším kanále měl štěstí. Běžel tam přírodopisný pořad o zvířatech, což bylo téma, kterému dával v poslední době nejčastěji přednost. Chtěl se dívat dál, když v tom jej napadla myšlenka, že by se snad ve zpravodajství mohla objevit také zpráva o dnešním neštěstí, ke kterému se nachomýtl.

Na chvíli dostal chuť se přesvědčit, zda se tam něco z toho neštěstí objeví a jak o něm budou informovat. Trvalý odpor k podobným scénám se však rychle ozval a v návratu ke zprávám mu zabránil. Představa, že by opět uviděl záběry oné děsivé události, na kterou bude muset co nejrychleji zapomenout, jej od podobného nápadu odradila.

S uspokojením sledoval pobíhající hraboše a krysy, aniž věděl, proč. Zvuk měl ještě stále vypnutý, nezesílil jej ani teď, když mu podával důležité informace ke sledovaným záběrům.

Spokojeně se natáhl, uvolnil celé tělo, složil ruce za hlavou. Neležel dlouho, když se mu začala klížit víčka, únava na něj plně dolehla. Netrvalo dlouho a zcela jej přemohla. Oči se zavřely, dech se zklidnil, spokojeně nerušen žádným zvukem, usnul.

Když se probudil, byl překvapený, proč zde tak leží, nepřevlečený do pyžama. Chvíli se nemohl zorientovat, jaký denní čas vlastně je, protože byl zvyklý, že se probouzel zásadně ráno, kdy odcházel do práce. Následoval dlouhý pohled na hodiny na zdi, kde nemohl pochopit polohu ručiček, které ukazovaly přesný čas.

Až po chvíli, kdy se dostatečně probral a uvědomil si tmu za okny, blikající obrazovku televize, tak zjistil, že prospal asi dvě hodiny. Trochu rozespalý, trochu rozmrzelý se donutil vstát.

Zajel pohledem k počítači na stolku pod oknem, který dnes nechal výjimečně vypnutý. Jindy jej automaticky zapínal, kdykoliv se vrátil domů. Dnes však zůstal přístroj nečinný. Tentokrát na něj neměl ani pomyšlení, potřeboval si od všech čísel opravdu nutně odpočinout.

Přesto podlehl vnitřnímu impulsu a rozhodl se ještě rychle projet některé údaje, které se mu již v práci nezdály, ale už je nestihl zkontrolovat. Bezmyšlenkovitě otevřel aktovku a hrábl pro disketu s údaji, které zde měl zaznamenány a jež si potřeboval ověřit. Když ji vytáhl ven a tu z ní vypadl malý papírek, který z kufříku vyletěl ven a nyní se jak chmýří pampelišky točivě snášel k zemi. Podivil se, kde se tam vzal, sám si nebyl vědom, že by jej tam dával.

Sebral jej ze země a zjistil, že je na něm něco napsáno drobným písmem. To ho překvapilo. Zamyšleně odložil disketu na stůl a pořádně lístek rozevřel. Ženské písmo se na něj usmálo.

"Margita 654 37 87 246".

Soustředěně se díval na napsané údaje a snažil se pochopit, co znamenají. Náhle mu to došlo. S kufříkem manipuloval jen on sám, jediný, kdo se k němu dnes dostal, byla "jeho" ošetřovatelka. Byla to přece ona, kdo mu přinesl kufřík, který zapomněl na místě neštěstí a jenž mu dovezla až do nemocnice. Měla tedy možnost i čas do něj kdykoliv papírek vložit.

Vyskočil nadšením. To ale bylo nečekané překvapení! Nemusí zítra žhavit telefony a složitě zjišťovat, jak se žena jmenuje a jak se s ní kontaktovat. Několikrát se na zprávu podíval, než ji pečlivě uschoval k vlastním dokladům. Srdce se nu radostně rozběhlo a musel se držet, aby na číslo hned nezavolał. Pohled na hodiny, které již ukazovaly hlubokou noc, jej od tohoto úmyslu odradil. Nechtěl vše pokazit zbytečně velkým spěchem.

Ani věci, stále ještě poházené po stolku neuklidil, a chystal se ke spánku. Rychle se převlékl, zběžně udělal základní hygienu a zamířil do ložnice. Když uléhal unaven do postele, očekával, že se únava dnešního dne ozve a on v mžiku usne, aby se po těžkém dni pořádně vyspal. Zavřel těžká víčka a podle předpokladu usnul poměrně rychle.

Neuplynulo ale mnoho času, když se nečekaně probudil znovu. Celý zpocený a polekaný se posadil na posteli a ztěžka oddychoval.

To, jak děsné věci viděl ve snu, ho dokázalo probudit a pořádně vystrašit. Opět se ocitl v místě dnešní nehody v těsné blízkosti ležící postavy, z pod níž vytékala kaluž tmavé krve. Rychle nabývala velkých rozměrů a neustále se zvětšovala. Obraz rychle vystřídal jiný, podobně zlověstný. Zlomená ruka vedlejší postavy, z níž stříkala z otevřené zlomeniny krev kolem pahýlu kosti, trčící z porušené paže.

Záběry, jichž byl během dne svědkem a které měl možnost si dobře prohlédnout z té minimální vzdálenosti a jenž mu svou hrůzou pevně zakořenily v hlavě. Pronásledovaly ho nejen po celý zbytek dne, ale ani v noci mu nedopřály klidu.

Jako paralyzovaný děsem nebyl schopen nejmenšího pohybu. Nyní, uprostřed tmy byly ty momenty ještě hrozivější a působivější, než v plném slunečním světle.

Nebyl to jen pohled na samotné ležící postavy, co způsobil přerušení jeho spánku. Tentokrát jej ale polekalo ještě něco dalšího, více šokujícího, co si dosud nijak zvlášť neuvědomil. Mozek mu to připomněl až nyní, během odpočinku. Zřejmě v něm dnešek pracoval dál.

Děj snu byl doplněn dalším obrazem, který mu několikrát doplnil nepěkné vzpomínky. Viděl sám sebe, jak sedí schouleně na chodníku a sleduje vyplašeně hroznou událost, při které umírají lidé. Ti lidé tam před ním leží, životodárná tekutina opouští jejich těla a oni zoufale

čekají na pomoc někoho, kdo je jim nablízku. Byl tam on sám, nikdo jiný se k raněným tak rychle nedostal, takže se jejich prosba zřetelně vztahovala k němu.

Teprve nyní mu došlo, že byl povinen těm lidem pomoci, poskytnout všemnu péči, aby dokázal zabránit nejhoršímu. Dobře věděl, že se v těch chvílích hraje o čas, že rozhoduje každá vteřinka.

On sedí dál a zakalenýma očima sleduje umírající. Těm lidem nedokázal pomoci, nechal je ve své situaci dalšímu osudu a o nic se nepokusil.

Bylo velké štěstí, že záchranáři přijeli tak brzy, těm lidem poskytli první pomoc a zachránili je. Ale co kdyby se o chvíli zpozdili? Jeho rychlý dech duněl ztichlým a temným pokojem, po skráních mu stékaly proužky studeného potu.

"Nesnáším krev," říkal si potichu pro sebe, aby se uklidnil. "Pohled na ni mi nedělá dobře, udělá se mi zle."

Svědomy mu však jasně a rychle odpovědělo. Tvrdě, nekompromisně.

"Tohle není žádná výmluva," vnímal jeho hlas naprosto jasně, "ti lidé potřebovali pomoc. Tys byl jediný, kdo to mohl udělat. A neudělal. Jsi vinen za jejich utrpení."

Sám sobě začal vyčítat slabost a nerozhodnost.

Seděl na posteli a potil se, vyčítavé myšlenky v něm vířily a děsily ho. Jeho vzrušení vzrůstalo, až nakonec musel vstát z postele a několikrát se projít po pokoji. Příliš mu to nepomohlo, napjaté nervy nelítostně pracovaly dál.

Pohled na hodiny mu prozradil, že spal hodinu a půl. Byl bezradný, nevěděl, jak uniknout mučivým představám. V tom si vzpomněl na radu sympatického lékaře z nemocnice. Už ten ho upozornil na možnost, že by mohl mít problémy. V ordinace netušil, co tím míní, ale teď to věděl velice dobře.

Rozechvěle proto sáhl do kapsy saka pro malé balení prášků, které dostal, a jeden z nich vyndal. Když jej polykal, doufal, že mu pomůže. Děkoval v duchu doktorovi, jenž přesně odhadl, že přesně takové problémy mohou nastat, a prášky mu s sebou preventivně dal. Jak se mu nyní hodily.

Trochu se uklidnil, ale zatím to ještě nebylo dostatečné. Natáhl se zpátky na postel a díval se do stropu tmavé místnosti, na němž škvírami v žaluziích pronikaly úzké proužky světla z ulice. Paprsky matného jasu táhnoucí se stropem vytvářely iluzi, že leží v křišťálové komnatě.

Ani v nejmenším jej nenapadlo, že bude tak těžké se s událostí vypořádat, že bude muset nakonec sáhnout po lécích, aby se dokázal uklidnit.

Nejvíce ho děsila skutečnost, kterou si dosud neuvědomil a která náhle ve snu ukázala na něj, jako na viníka události. Dosud celou událost vnímal jako cizí hulvátství, hazardérství a primitivismus nezodpovědného mladíka, kterému byl jen náhodou přítomen. Cítil se jako svědek krutého momentu, který nemohl nijak ovlivnit. Náhle ho jeho vlastní svědomí postavilo před skutečnost, že měl na neštěstí i svůj podíl.

Byl to jeho postoj, který neštěstí ještě prohloubil a způsobil jej ještě bolestivějším. Ne osobním zaviněním, ale svou neschopností včas zakročit, pomoci nevinným obětem. Někdo byl v těžké životní situaci a on, přestože to byla jeho lidská povinnost, nepomohl. Výmluva na cizí zavinění, na bezcharakternost vandalského řidiče, nepomáhala. S touto myšlenkou ještě dlouho zápasil a stálo jej velké úsilí se uklidnit a opět usnout. Neklidná noc, kterou tak strávil v polosnu, se na něm podepsala i dál.

Ráno se probudil celý rozlámaný. Když mu monotónní zvuk budíku vyhrávající stále dokola svou melodii pronikal do mozku, měl chuť do něj praštit a vyhodit jej z okna.

Těžce a pomalu otevřel oči a pohlédl na hodiny. Ještě že byl zvyklý vstávat včas, takže měl dost času na to, aby se trochu vzpamatovat. Stále v sobě ještě cítil vliv uklidňujícího prášku, což mu mírně podlamovalo nohy a způsobovalo závratě. Víčka jej pálila a nedostatek dobrého spánku cítil při každém pohybu.

"To spraví jediné kafe," řekl si pro sebe a za chvíli už naléval vodu do přístroje, aby si co nejdříve udělal svůj ranní životabudič.

Po celou tu dobu se mu hlavou neustále honily těžké myšlenky ze včerejška. Visely v hlavě jak černá můra a nechtěly odletět. Před ním je vysilující práce na vyřešení problémů s programem, což nebude v takovém stavu vůbec jednoduché. Má před sebou také výslech na policii, který mu asi také nic k lepší náladě nepřidá.

Kafe mu pomohlo, trochu se opravdu probral. Když za sebou zamykal dveře bytu, cítil se již mnohem lépe. Trochu se rozhýbal a tíživé myšlenky alespoň na okamžik překryl denními starostmi. Už se těšil, až vyjde na čerstvý vzduch, který mu snad dodá další osvěžení. Proto s očekáváním lepšího dne vyšel před dveře a stiskl tlačítko výtahu.

"Dobrý den," uslyšel shora jemný hlas, který mu byl povědomý.

Vyklonil se přes zábradlí, aby se podíval vzhůru podél výtahové šachty a uviděl o dvě patra výše sousedku, s kterou včera večer jel ve výtahu, jak na něj mává.

"Tak jak se dnes vede?" ptala se vesele. Těžce vzdychl.

"No, včera to bylo špatný," zavolal vzhůru, "ale dnes je to ještě horší. Raději bych vůbec nevylezl z postele. V noci jsem si příliš neodpočinul."

"Já také ne, rozhodně by to chtělo něco příjemnějšího, než jít do práce," odpověděla mu a v jejím hlase opět ucítil dvojsmyslnost.

Naštěstí výtah zastavil v jeho patře, takže jí ještě krátce zamával a rychle nastoupil, aby s ním zamířil dolů. Ještě že se tady ta sousedka objevila, alespoň jej trochu rozptýlila něčím příjemným, takže již uvolněněji vyšel ze dveří a zamířil k tramvaji.

V práci svým vyprávěním způsobil poprask. Každý si přišel historku vyslechnout, každý ji chtěl slyšet přímo od něj. Většinu dne proto strávil tím, že musel vše několikrát opakovat.

Uslyšel mnoho dotazů, mnoho rozličných názorů. Byl až někdy překvapen, na co vše dokázali lidé myslet v souvislosti s takovou tragédií. Také se nakonec dozvěděl, že havárie opravdu ve

včerejších zpravodajstvích byla, ale jen všeobecně, bez záběrů konkrétních osob, protože štáb přijel k tragédii pozdě. Nic bližšího či konkrétního tak neukázali, byla to jen běžná informace.

K pořádné práci se Martin prakticky nedostal. Událost byla příliš živá a jeho přítomnost jí dávala ještě větší dramatičnosti. Přitom však ani na chvíli Martin nezapomněl na svůj záměr, který si včera večer stanovil. Zavolat Margitě.

Nepříjemné bylo, že musel co chvíli o příhodě někoho nového informovat, protože některý z kolegů si přišel o podrobnější informace.

Neměl tak ani chvíli volna k tomu, aby mohl nerušeně zavolat na telefon, jehož číslo nosil pečlivě uschované v kapse. Hořel netrpělivostí, aby se příhodný moment objevil, ale zájem o jeho osobu byl dnes nebývalý.

Očekávaný telefon od policie se ozval. Jeho návštěva u nich byla nutná a žádoucí. Jak ostatně sám očekával, nutně se dožadovali toho, aby se k nim dostavil k sepsání prvního protokolu a udělat první výpověď ke včerejší tragédii.

Polovina dne v práci mu rychle uplynula a on dostal volno, aby mohl dojít vyšetřujícím orgánům o události vypovídat.

Na policii musel vše znova podrobně popsat, vše znova ukázat ze svého pohledu. Trvalo několik hodin, než skončily nepříjemné otázky, které po něm požadovali a sepsali dlouhý, mnohostránkový protokol. Nesměl zapomenout zcela na nic, nevynechat jediný detail. Byl jediný, kdo byl celé tragédii tak blízko a mohl o ni informovat již od jejího začátku.

"A jak vlastně dopadli ti, co do nich vlétlo to auto," zeptal se důstojníka, který s ním protokol sepisoval. Ten zvedl hlavu od klávesnice a tázavě se na něj podíval.

"Vy to nevíte?" podivil se, "vám to ještě neřekli?"

"Ne," potvrdil Martin. "Zatím o tom se mnou nikdo nemluvil. Jak mě odvezli, už jsem o tom s nikým nebavil, takže nic dalšího nevím."

"No," zamyslel se vážně policista. Zřejmě zvažoval, jaké údaje mu může říci a jaké nikoliv. "Dva byli mrtví na místě, to se přece říkalo hned. No a včera večer jim zemřeli další dva, prý na vykrvácení. Ti ztratili poraněním mnoho krve a novou dostali pozdě. Čtyři další jsou na tom ještě kriticky, ale tam by to tak smutně dopadnout nemuselo, dávají jim dobré vyhlídky. Dva jsou zranění jen lehce."

Martinovi se zatajil dech. To, čeho se nejvíce obával a co jej nejvíce tížilo se nakonec stalo, jakoby to svými smysly vytušil.

Tak ti dva, u kterých byl a na které se díval, svému zranění opravdu nakonec podlehli. Plně si uvědomil pravdivost toho, s čím celou noc bojoval. Bylo to opravdu proto, že vykrváceli, nikoliv následky zranění. Podvědomě tuto skutečně snad vycítil a dokola si ji vybavoval.

Nikdo jim neposkytl první pomoc, nebylo nikoho, kdo by zastavil krev, valící se jim z velkých ran! Pro svou obhajobu si myslel, že tam sanitky byly včas a pomoc přišla. Nyní se dozvěděl smutnou pravdu, že tomu tak nebylo.

Včas u nich byl jedině on, jedině on jim mohl a měl pomoci, ale neudělal to. Nepříjemný pocit proletěl jeho tělem a nějakí drobní mravenečkové začali pobíhat nahoru a dolů. Poznáním byl tak zdrcen, že ani nenašel sílu se zbavit tohoto nepříjemného pocitu.

Zabořen do svých myšlenek pomalu odcházel po ukončení výslechu z policejního úřadu, aniž si pořádně uvědomoval celý jeho průběh. Něco se jej tam ptali, on jim něco odpovídal a zcela nakonec jim protokoly podepsal a mohl jít. Vše vnímal jako celek, jednotlivé otázky a odpovědi si již nevybavoval. Z celého průběhu měl v hlavě velký zmatek.

Tytéž myšlenky se mu v hlavě honily stále dokola. Byl tam první a nepomohl, dva lidé zemřeli, vlastně jeho vinou.

Už se sám před sebou nehájil, už se nesnažil si namluvit, že nic nezavinil, že jen stál nezáčastně na chodníku. Nyní věděl, že byl na určitém místě v jistou dobu a měl se podle toho zachovat, jenže nezachoval.

Zemřeli dva lidé, kteří byli zcela nevinní, jen čekali na svou tramvaj. Ti byli v nevhodný čas na nevhodném místě. Celá událost, jak ji viděl svýma očima, se mu stále dokola odvíjela před očima. Ani si neuvedomil, že chodí zvolna bezcílně městem a nemá ujasněno, co dál.

Teprve po delší době se trochu vzpamatoval. Do práce už nemělo cenu jít, bylo již dost pozdě a byl navíc stejně silně rozrušen, nic pořádného by stejně neudělal.

A tak jej cestou napadlo, že bude zřejmě nejlepší si zaskočit do jeho oblíbené restaurace na nějakou skleničku. Pročistit hlavu by potřeboval ze všeho nejvíce. Ta myšlenka se mu nakonec zdála nejlepší a tak vyrazil směrem k domovu.

Jen co se převlékl do běžného oblečení, vyrazil rychle ven. Jakmile byl jen na chvíli v klidu, sám a uzavřen, nepříjemné myšlenky se mu ihned vracely. Musel být stále v pohybu, musel být stále v něčí přítomnosti, musel zaměstnávat mozek jinými problémy. Vyšel na chodbu a přistoupil k výtahu.

"Dobrý den," ozval se veselý hlas seshora, "jak se vede?"

Natáhl se a nakoukl do schodišťové šachty, kde rozpoznal rozesmátý obličej své sousedky. Jak se stalo v poslední době pravidlem, jakmile vyšel z bytu, měl na ni štěstí a narazil na ni.

"Ale jo," zvolal na ni nahoru a zatvářil se také co nejveseleji, "dneska to šlo. A co vy, daří se?"

"Hm...", vzdychla, "nic zvláštního. Za moc to v poslední době nestojí, nějak se mi nedaří. Nemáte nějaké lék na špatnou náladu?"

Privolaný výtah se zastavil v jeho patře. Otevřel dveře.

"Ani ne," zvolal když do výtahu vstupoval, "sám bych nějaký potřeboval, také se v tom v poslední době patlám."

"A nemůžeme to řešit spolu?" ozvalo se ještě seshora, ale to již neslyšel, jelikož výtah s houpnutím sjížděl do přízemí.

Vystoupil, vyšel před dům a vydal se směrem ke "Třem tygrům". Bylo to kousek za rohem, neměl to daleko a kdykoliv měl volno, občas sem zašel.

Když vešel, bylo zde téměř prázdné, z party zde ještě nikdo nebyl. Bylo jasné, že je ještě brzy, ostatní přicházeli o něco později.

"Nazdar Martine," pozdravil jej číšník překvapen, že jej zde vidí tak brzy, "co si dáš?"

"Dneska ...?" zamyslel se Martin, "dneska mi dej džin s tonikem."

"Cože taková změna," podivil se číšník, "dneska to nebude jako obvykle?"

"Ne, dneska potřebuji pořádně napružit," řekl ztěžka Martin, "dneska to musí mít pořádný grády, abych se trochu vzpamatoval."

"A já...!" zvolal číšník, "ženská, co? Na to se vykašli, člověk jako ty nebude najednou bláznit kvůli nějaký potvoře. Už ses bez nich obešel tak dlouho, takže nebudeš mít z toho najednou těžkou hlavu. Přece si to nebudeš tak brát, takovej chlap."

"Jsi naprosto vedle," mávl Martin rukou, "ženská v tom není a jak mě znáš, tak ani jen tak nebude."

"Néééé ...?" podivil se číšník, "a co v tom tedy může být? Ty a problémy? To mi nějak nejde dohromady, ty si je přece nikdy nepřipouštíš."

"Ani se neptej, co si mi stalo," zatvářil se Martin kysele. "Je to tak děsný, že ti to raději nebudu ani říkat."

Číšníkovi se sice ihned našpicovaly uši, ale věděl, že když se host sám nerozpovídá, nesmí vyzvídat. Proto dál leštil řadu sklenic před sebou a tvářil se, že ho Martinova řeč nezajímá.

Martin neměl nejmenší chuti začít líčit své problémy, do kterých se po včerejší události dostal. Měl podezření, že by při líčení události mohl nechtěně vyklopit to, čeho se obával nejvíce a co by ostatní nemuseli vědět. Však tu postavu zahalenou do krve měl stále před očima, kdykoliv jen trochu uvolnil svůj mozek.

Když před něj číšník postavil první sklenku, vypil ji téměř naráz. Ani si nevšiml, jak se udiveně protáhl jeho obličej, když zahlédl obsah sklenky mizící v jeho dychtivých ústech.

Po první sklence přišla druhá, pak třetí a čtvrtá. Martin seděl za stolkem stále sám, bar se dalšími hosty plnil jen velice pomalu. Dveře se rozevřely a do nich za velikého halasu vešla skupina stejně mladých lidí.

"Jé," zvolala jedna z dívek, "hele Martin, co už tady dělá? Tak brzo?"

"Nazdar Martine," volali ostatní a hrnuli se k němu ke stolu. Za chvíli bylo kolem něj plno.

"Co tady děláš? Snad ses nestal nezaměstnaným?" zeptal se kamarád Willy.

Byl to starý kamarád již ze základní školy. Milý, upřímný hoch, který se rád vytahoval a dělal frajerské kousky. Martin se na něj kysele zadíval, alkohol se u něj začal projevovat, ale odpovědět už nestačil.

"Hele, hele...", přerušila jen všechny Dara, "slyšela jsem, že jsi byl u nějaké bouračky a že tě vyšetřovali policajti. Je to pravda?"

Martinovi zatrnulo. Ani se nestačil z výsledku ještě vzpamatovat a tady již jsou všichni dokonale o všem informovaní.

"Copak asi všechno ví?" zeptal se v duchu sám sebe.

"Kde jsi k tomuhle přišla?" zeptal se.

"Já to taky slyšel," přidal se Thomas. Rád si přisadil, měl velkou radost, když mohl někoho potopit a zesměšnit. Napjatě čekal, na čem by ho mohl nachytat.

"Tak dělej, nebud' nesmělej," otočil se k němu Rudi, provokativní zrzoun, který si myslel, že pravdu má jedině on sám. "Vyklep to a nic nezatajuj, jako u toho výsledku. Stejně se všechno dovíme."

"Hlavně si hodně domyslíte a zbytek upravíte podle své potřeby," ušklíbl se Martin.

Již se v něm ozýval vypitý alkohol. Trochu přihloupě se na ně zadíval a přemýšlel, jak na to reagovat. Náhle mu připadalo strašně pitomé, vysvětlovat jim celou historii. Stejně by to nepochopili, brali by to jako scénu z filmu. Neříká jim přece nějakou akční scénu, ale zlou, krutou skutečnost. Jak tihle, s obličejem ošlehaným hospodským ventilátorem, mohou porozumět tomu, co jej tíží? A jestli všechno ví, nezkouší ho? Nechtějí si ho dobírat? Přece je dobře zná! Raději by neměl nic říkat.

Nakonec se rázně zvedl.

"Ne," řekl úsečně. "Dneska nic neříkám, není mi dobře, jdu domů. Dneska po mě nic nechtějte."

Hodil číšníkovi bankovku na pult, ani se na ostatní nepodíval a rychle odcházel. Ostatní se za ním překvapeně dívali.

"Co jemu?" divila se Dara. Zatvářila se uraženě.

"Nevím," pokrčil rameny Rudi, "je nějaký divnej."

"Jo," přidal se za barem číšník, "sedí tu už přes dvě hodiny a vypil čtyři sklenky. Džinu! Už jste to někdy zažili?"

V partě se na sebe všichni podívali. On pil džin! Tak to musí být vážný. Jak ho znali, džin pil vždy, když měl velmi, velmi vážné problémy.

II.

Martin vyšel před lokál a těžce si oddechl. Jejich dotazy ho trochu vystrašily. Myšlenka, že by se musel zpovídat, co všechno se včera odehrálo a proč byl takový zbabělec, že těm lidem nepomohl, jej děsila stále. Měl pocit, že každý kolem něj jej začne obviňovat ze zbabělosti.

Zamířil proto raději domů, zde si mohl nerušeně odpočinout a být zcela sám. Množství vypitého alkoholu, který byl výrazně větší, než jiné dny, se ně na něm podepsalo. Jeho chůze, když pomalu mířil k domovu, nebyla ani trochu jistá.

Jakmile se dostal do bytu, sházel ze sebe věci a unaveně se natáhl na gauč. Ze zvyku pustil televizi. Jasná záře obrazovky osvětila místnost.

"...mrtvola byla nalezena včera kolem poledně v křoví blízko Východního nádraží. Policie dosud neví, kdo...", ozval se vzrušený hlas reportéra.

Skočil po ovladači a přepnul hystericky několik kanálů. Zase ty jejich tragické informace! Už zase svět zaplavovaly obrázky těch nejděsnějších pohrom, jaké se na Zemi objevily.

Projížděl zlostně jeden kanál za druhým, ale většinou to bylo stejné. Zprávy, které jej děsily či reklamy, které bytostně nesnášel a zásadně nesledoval. Ať přepnul kamkoliv, nikde nic zajímavého nenašel. Vrátil se proto k prvnímu kanálu, odkud vlastně zpočátku vyšel.

"Tragédie vyvrcholila hádkou tří mužů, kteří se vzájemně dostali do sporu a při použití nožů....?" zaslechl další krvavé informace.

Rychle udělal to, co v poslední době nejraději. Stiskl tlačítko "mute" a v místnosti se rozhostilo ticho. Klid, rušený jen vzdáleným hukotem projíždějících aut po magistrále. Uvolněně se natáhl a nechal šílené obrázky bez povšimnutí.

"Jak jen to ty lidi může bavit," kroutil nechápavě hlavou, "stále se dívat na utrpení a nějaké lidské neštěstí. Asi je to proto, že to je neštěstí cizí. Když se pak sami dostanou do tragické situace, to hned kamery odhání a jsou neradi, když někdo jejich vlastní neštěstí filmuje."

Zavřel oči a nechával mírně kývat své okolí, jelikož vliv alkoholu se zřetelně projevoval.

I když tělesné schránce to přivodilo menší obtíže, hlavě to výrazně pomohlo, takže se Martinovo napětí mírně zmenšilo a nebyl tak křečovitý. Velice snadno dokázal přenést myšlenky, na věci, které mu byly mnohem sympatičtější.

Dokonce se mu podařilo vybavit si záhadnou doktorku, její milou tvář sklánějící se nad ním a znovu ji spatřil, jak ho ošetřuje. Margita, pěkné jméno. Papírek s číslem, kde by ji našel ho stále hřál na prsou, kde byl pečlivě uschovaný. Škoda, že nebyla chvilka, aby jí mohl zavolat.

"Zítra to musím určitě udělat," sliboval si. "Nesmím to nechat dlouho být, aby na mě nezapomněla, nebo si nemyslela, že jsem na ni zapomněl já."

Zaplněn příjemnými myšlenkami na zítřek se zvedl a přešel k počítači. Po dvou dnech, kdy jej nechal odpočívat, jej zase zapnul.

Když k němu usedl, pustil se do kontroly poslední části programu, na které pracoval. Uvolněný mozek začal mnohem hravěji zdolávat číselná klubka a změti různých pokynů a

příkazů. Jakoby šlo všechno náhle rychleji a jednodušeji, jak se mu v práci poslední dobou nedařilo. Mozek se dokázal soustředit jenom na jeden problém, nezatěžovalo se vedlejšími impulsy.

Náhle zajásal, povedlo se mu nečekané, v co zpočátku ani nedoufal. Podařilo se mu odhalit chybu, na kterou již několik dlouhých dnů přijít nemohl.

"Tak vida," protáhl se na židli, "pročištění mozku trochu pomohlo. A to jsem se s tím mořil takovou dobu a přitom to byla taková prkotina."

Až to zítra předloží v práci, budou moci v díle poposkočit dále.

Rozhodl se, že půjde spát dřív, hlava se srovnala, vliv alkoholu téměř pominul. Uklidnění však zůstalo a tak se jeho nálada rapidně zlepšila.

Vypnul počítač a vydal se ke gauči. Prošel kolem televize a podle zvyku na ni pohlédl. Uviděl několik mužů, kteří se pronásledovali v divoké honičce ulicemi města. Každý měl v ruce pistoli a stříleli po sobě jak zběsilí.

"Že těm lidem, co na to koukají, nevadí," pomyslel si rozčileně, "že z nich dělají blbce! Přece jim musí být jasné, že v pistoli je maximálně jen osm nábojů a tady všichni střílí, jako kdyby tam měli muniční sklad. Bez nabíjení, bez nošení bedýnek střeliva přes záda. Každý z nich by jich už několik určitě vystřílel. Také v ulicích, kde je tolik lidí, by to po nich zůstalo jak po masakru. Oni zatím jako zázrakem nikoho okolo netrefili. A policie? Ta je zřejmě někde na kafi, divoká honička se střelbou je zřejmě nevyvede z klidu. Ačkoliv střelení již trvalo téměř deset minut, stále se nikde neobjevuje. Asi jsou fakt ti lidi tak pitomí, že jim takový věci připadají zajímavý."

Nechal vrcholné televizní umění útočit na lidské pudy a věnoval se přípravě ke spánku.

Když se zcela připravený rozhodl němou televizi vypnout, zahlédl ještě dramatický pád vrtulníku na zem, kde se objevil mohutný gejzír děsivých plamenů a moře černého dýmu, zahalující vše v rychlém sledu, mající představovat krutý konec posádky v něm. Protože posádka zahynula, bylo mu jasné, že se jednalo o padouchy. Hrdinové takto lacině nehynou.

Zavrtěl hlavou nad množstvím bláznivých scén, které tolik lákají diváky s nenáročnými požadavky na vkus a televizi vypnul. Spokojeně zalezl do postele a protože jej únava začala přemáhat, nesáhl dnes po žádné z knih, které se mu kolem postele válely. Ihned zhasl malé světlo nad svou hlavou a zabořil se do měkkého polštáře. Měl za sebou dva náročné, vyčerpávající dny.

Brzy ke svému uspokojení usnul.

Bylo krátce po půlnoci, když se s vytřeštěnými očima probudil. Srdce mu divoce bušilo, celé tělo měl jako ve velkém ohni, pyžamo důkladně propocené. Byl tak polekaný, že se prudce vymrštil a posadil se. Divoký dech hučel pokojem jako lokomotiva táhnoucí obrovskou zátěž. Děsivá představa se mu opět ohlásila.

Měl to být klidný, odpočinek přinášející spánek, ale během jeho krátkého trvání zase uviděl své dva obrazy. Tělo ležící na mokřém chodníku a pod ním vytékající obrovská kaluž tmavé

krve, vedlejší zkroucená postava mladého muže a z její ruky trčící kost, doplněná obrovskými gejíry červené tekutiny.

Navíc s postupem času navíc události ve vzpomínkách nabíraly na síle. Krve pod tělem bylo mnohem více než sám přímo viděl na místě neštěstí, proud stříkající ze zlomeniny již byl mohutný gejzír, daleko přesahující lidské možnosti.

Dva děsivé obrazy se ve snu neustále opakovaly, stále dokola viděl to samé. Někdy na chvíli zahlédl auto, jak ve vzduchu rotuje a po chvíli vletne do čekajících lidí u tramvajové zastávky.

Mnohokrát opakovaně zahlédne i sebe. Byl to zajímavý, přitom deprimující pohled, který v něm samém vyvolával neznámou hrůzu.

Sedí na chodníku, hledí na tu spoušť před sebou a není schopen se ani pohnout. Krev dál vytéká z těla a zaplavuje okolí, gejzír opakovaně vystřikuje z ruky a červená pokrývá vše kolem sebe.

A on sedí a sedí. Je ticho a mrtvo, nikdo nic neříká, nic se nepohne.

Náhle uvidí ženu, z pod které teče obrovské množství krve, jak se pomalu, velice pozvolna zvedá a obrací svůj zrak přímo na něj. Zadívací se vzájemně do očí a on v těch jejích uvidí smrtelnou hrůzu. Zvedá ruku a natahuje ji k němu, její ústa se pohnou.

"Pomoc! Pomoc!" volá úpěnlivě.

A on jen sedí a sedí, neschopen jakéhokoliv pohybu. Krve přibývá, již jí je plný chodník a tak stéká přes obrubník na silnici, kde se roztéká po její ploše. Stává se z ní jedna velká řeka. Je všude kolem něj, kam se jen podívá, tak vidí červenou, všude je jen samá červená.

Také druhá postava, ležící se zlomenou rukou, se náhle hýbe. Je to mladý hoch, který byl touto obětí. I on zvedá svou hlavu, také on ji natáčí směrem k němu.

"Mě také nepomůžeš? Proč? Stačí jen málo... tak strašně málo. Pomoz mi! Stačí, když mi tu ruku něčím stáhneš. Koukej, co mi z ní teče krve."

A krev z rány stříká a stříká, stále víc, až pocáká dokonce i Martina. Několik cákanců mu lepkavě stéká po obličeji.

Pak se probudil a více si již nepamatuje. Děs z množství krve, které ve snu uviděl jej vystrašil. Také obě postavy, které se k němu přímo obrátily o pomoc, mu nahnaly děsivý strach. Nyní již věděl, že došlo k tomu, čeho se od začátku nejvíce obával. Obě mu dávají za vinu, že nepřežily, společně jej obviňují ze své smrti. Jak jim ale vysvětlit, že on to přece nezavinil, on nic neudělal.

Chtěl jim říci, že za to nemůže, že se bojí krve, že ten pohled v něm vyvolává nepříjemné pocity.

"Ale my jsme chtěli žít!" zaznělo mu rázně v uších nečekaně tak silně, až vyskočil z postele a začal zmateně chodit po tmavém pokoji.

Těžce se mu dýchalo, proto jen trhaně hekal a funěl, srdce bláznivě bušilo a hlavou se rojily tisíce nepříjemných myšlenek. Třásl se po celém těle.

Popadl své sako, kde měl schované léky, které dostal v nemocnici. Rychle si jednu pilulku vysypal. Když se na ni podíval, řekl si, že samotná bude zřejmě málo a vyndal chvatně ještě jednu. Obě naráz vhodil do úst a nechal je sklouznout do krku. Potom trochu ulehčeně sako odložil a začal dál chodit po pokoji. To jediné jej dostatečně uklidňovalo.

Nějakou dobu se bezcílně procházel sem a tam, než pocítil, že prášky začínají působit. Teprve pak se rychlost jeho chůze zpomalila, až nakonec unaveně usedl na postel. Jeho hlava zmizela v dlaních, kterými si ji v zoufalství zakryl.

Pak ji zvedl a nervózně pohlédl na budík. Byla hluboká noc a on tady takhle blázní v takový čas! Cítil se velmi unaven a dobře věděl, že si potřebuje co nejvíce odpočinout, jedině to jej mohlo zase ráno postavit na nohy. Byl rád, když na něj za chvíli začala z vypětí padat dřímota. Natáhl se na postel a ani nevěděl, jak usnul.

Nebylo mu dopřáno dlouho spát. Podobný, stejně nepříjemný pocit jako již jednou, jej znovu divoce probudil.

Tentokrát se uviděl, jak prochází ulicí, po které proudí plno lidí. Náhle mezi davem chodců uviděl postavu, ležící na chodníku. Lidé chodili nevšimavě kolem ní a nikdo si jí nevšímal.

Jeho nohy, aniž se o to nějak snažil, jej samy navedly přímo k ní. Podvědomě se bránil, nechtěl tím směrem jít, ale nemohl tomu zabránit. Nohy ho samy nesly. Oči byly proti jeho vůli upřeny na ono ležící tělo a nešly odtrhnout. Všiml si, že nedaleko ní leží druhá.

Po chvíli se k nim skrz dav lidí prodrál. Vylekaně spatřil, jak se pod oběma těly objevuje kaluž krve, která se rychle rozšiřovala. Kaluž rostla velkou rychlostí a za chvíli již pokrývala chodník všude kolem něj.

Byl to obrázek, který se mu zjevoval stále dokola a který mu ani ve snu nedal pokoje. Lidé chodili kaluží, byli od ní celí zacákaní, ale nikdo si toho nevšímal, všichni procházeli lhostejně dál. Krvě ulpěné na nohavicích a botách si vůbec nevšímal.

Náhle se nejdříve jedna, poté i druhá ležící postava nadzvedla a otočila k němu hlavu. Naprosto stejně, jako v prvním případě. Obě na něj ukázaly svými prsty.

"To je on!" zvolala žena, jejíž obličej byl mrtvolně bledý, "on nás zabil!"

Teprve nyní se Martin zastavil a ze vzdálenosti několika metrů obě postavy sledoval. Chtěl utéci, toužil být někde pryč, ale něco ho pevně drželo na místě a nedovolovalo mu se pohnout.

"Ano," přidala se ihned druhá postava, "je to on! Zabil nás, pomalu nás nechal umřít. On je naším vrahem!"

Krve kolem stále přibývalo, již jí byla pokrytá i silnice, kde po přejíždělo mnoho aut, jedoucích v několika pruzích vedle sebe. Od kol jim odlétaly spršky temně rudé tekutiny. Na výkřiky postav se všichni lidé, dosud jdoucí nepřítomně kolem nich zastavili, jakoby na povel, a

všichni se na něj nenávistně podívali. V jejich očích četl výtku: "Jak jsi to mohl udělat? Taková hrůza! Co jsi za člověka?"

Náhle někdo zahrozil pěstí a ostatní se přidávali. Les zvednutých paží vytvořil kruh kolem něj, dav se srocoval, místa okolo ubývalo, kruh se stahoval. Již byli těsně kolem něj, již se na něj mačkali, pěsti uviděl těsně u svého obličeje. Začal se dusit, nemohl dýchat.

V tu chvíli se podruhé probudil. Opět se vylekaně posadil a lapal po dechu. Teprve pak si uvědomil, že se drží oběma rukama za hrdlo a pevně je svírá. Tak si vlastně sám sobě vyvolával pocit dušení. Pustil krk a udiveně se na ruce podíval.

Po čele po stékaly krůpěje potu. Deku měl odkopanou pod nohama, téměř spadlou za postelí.

Pomalou nohy spustil na zem a zničeně se zadíval na zeď proti sobě. Těžké sny ho ničily a deptaly, nenechaly jej chvíli na pokoji.

Nějaký čas tak seděl a pomalu se uklidňoval. Pohlédl k ciferníku budíku. Ručičky ukazovaly něco po třetí hodině.

Když se alespoň trochu uklidnil, pomalu se natáhl na postel. Venku svítily pouliční lampy, několik zpozdilců projelo auty pod okny. Možná to však byla již ranní ptáčata.

Martin byl ale unavený a nevyspalý. Věděl, že když přijde do práce v takovém stavu, těžko s problémy, na které musel být plně soustředěný, něco udělá. Ulehl, přikryl se a přemýšlel. Má se pokusit znova usnout? Může zavřít oči, co když se to vrátí?

Ležel a díval se do stropu. Chvíli na něm sledoval šmouhy od štětky, které se začaly stářím malby objevovat. Sledoval, jakým směrem malíř svůj nástroj vedl a jeho myšlenkám se podařilo chvíli uvolnit z těžkých pout.

Když jej ráno probudil divoce roztančený budík, připadalo mu to, jako by sbíječkou někdo bušil do jeho hlavy. Ostrý cinkot vnikající do jeho uší jej bolel.

Nebyl schopen protivný rachot umlčet, jen ležel a nevěděl, zda jej víc bolí tělo, či zmámená hlava. Řinčení budíku pokračovalo nezadržitelně dál a teprve po chvíli jej donutilo, aby máchl rukou a hluk zastavil. Připadal si mátožný, jako v těch snech, co se mu v noci zdály.

Nepřítomně, jakoby za bílou stěnou, vnímal veškeré okolí a malátné pohyby doplňovaly jeho pocity. Posadil se na posteli a dosti připitoměle se díval kolem sebe.

Zíval a nepřítomně se kolem sebe rozhlížel, mžouraje rozespalýma očima. Trvalo to chvíli, než se alespoň natolik vzpamatoval, že byl schopen vstát a připravit si snídani.

Do práce přišel ve značně mizerné náladě. Bylo to přesně tak, jak očekával. Nevyspalost a nervozita z těžkých nočních můr se na jeho práci rychle odrazila.

Množství nečekaných chyb a neschopnost se plně soustředit poznal hned po prvních úkonech. Nepomohlo ani několik šálků kávy, které do sebe během několika hodin nalil, ale nedalo se však nic dělat. Termín se blížil a program musel být včas hotov.

Několikrát jej napadlo, že by mohl konečně zavolat Margitě, jak si na dnešek předsevzal. Když se však zamyslel, co by jí řekl, raději to ještě odložil. Myšlenky se mu rozjížděly, nebyl schopen dát nic kloudného dohromady. Zcela jistě by všechno jen pokazil a on se před ní chtěl vytáhnout, chtěl se zalíbit. Teprve po obědě se trochu probral a jeho pocity trochu se zlepšily.

Již mohl lépe pracovat, cítil se volněji a lehčeji. Myšlenky na noční sny byly konečně zatlačeny pracovními problémy a mysl se trochu přenesla jiným směrem. I přesto zůstalo jeho myšlení těžkopádné a pomalé.

Problémy s programem řešil jen těžko a ještě hůře nacházel chyby, které měl opravovat. Navíc jich svou nepozorností ještě mnoho přidal, takže se nemohl pohnout z místa. Číslo mu hlavou procházela jak těžké stíny a musel se vydatně snažit, aby se mu obrazovka nezačala rozplývat před očima.

Bylo již kolem třetí, když si dodal odvahy a došel k telefonu. Bylo kolem něj v tuto chvíli klidněji, někteří si kamsi odběhli, takže nebudil takovou pozornost.

Jen Olli, sedící kousek od něj přešla okamžitě do střehu, protože podle jeho roztržitého chování vycítila, že chce řešit něco velice důležitého. I když se dívala do svého monitoru, její uši byly nataženy jeho směrem, její pozornost vnímala každý jeho pohyb.

Zkušená znalkyně lidské psychiky toužila co nejdříve zjistit ze soukromého tajemství těch druhých a patřila mezi ty osoby, které ze všeho nejvíce zajímají o problémy těch druhých.

Olli byla prostá žena, s nepříliš bohatým životem. Ač v práci spadala mezi pečlivky a dřiče, v soukromí se jí nedařilo. Snad k tomu přispívala její poměrně zavalitá postava, která značně snižovala její sebevědomí. Nikdy nezažila žádný milostný románec, proto si žádný v televizi nenechala ujít a jejím sledováním trávila veškerý volný čas. Ráda pak sledovaný děj konzultovala a prožívala spolu s ostatními ženami.

Velice intenzivně se zajímala o veškeré vztahy mezi zaměstnanci a ráda rozvířovala různé aféry. Pokud se něco s drbů šířilo ovzduším společnosti, měla v tom vždy prsty ona. Něco podobného čekala i nyní, protože to cítila ve svých kostech, měla na to již vycvičený nos.

Martin věděl, že nyní už to konečně musí dokázat, nyní už musí Margitě zavolat. Nesmí ztrácet čas, musí to železo kout, dokud je alespoň ještě jen trochu teplé.

Popošel s několika papíry k telefonu a snažil se vypadat, že je pečlivě studuje. Pohrdavý úsměv Olli značil, že je jeho maskovacím manévrem jen pobavena, ona již dopředu bezpečně věděla, že v jeho zájmu nejsou pracovní povinnosti, ale žena.

Jaká, to se snad v nejbližších chvílích doví. Pozorně pokradmu sledovala jeho ruku, která zajela do malé kapsičky saka a vytáhla pečlivě složený a dobře střežený papírek. Rozbalil ho a podíval se na řadu čísel, ruka vymačkala první číslice. Olli natáhla uši co mohla nejvíce.

"Haló, co si přejete?" ozval se mu v telefonu úřední hlas.

"Já bych... já potřebuji mluvit s Margitou," snažil se mluvit klidně, bez zbytečného vzrušení.

Ale snaha byla marná, přesto se mu mírně třásl. Také nevěděl, zda je volané číslo správné, jestli se jej někdo zeptá na příjmení, bude v koncích.

"Malý moment," odpověděl bezbarvý hlas, "hned ji zavolám."

Telefon klapl, jak jen kdosi položil na desku stolu a uslyšel odcházející kroky.

"Margitoooó," slyšel vzdálený hlas, "máš tady nějaký telefon. Pojd' sem honem!"

Po chvíli ticha zaslechl spěchající kroky.

"Haló..." zazněl nejistý ženský hlas v očekávání, kdože ji může shánět.

"To jsem já," řekl Martin potichu, aby jej nikdo kolem neslyšel, "ten z té bouračky, jak jste mě ošetřovala. Našel jsem vaše číslo, co jste mi dala do kufříku, tak jsem..."

"Ale já jsem žádné číslo nikomu nedala," bránila se nepřesvědčivě.

Martin tím byl trochu zaskočen, ale pak se zatvářil, že se nic neděje. Ve svém stavu chápal pomaleji, takže mu ihned nedošlo, že se brání tomu, aby prozradila svůj zájem o něj.

"Tak jsem se tedy rozhodl," pokračoval dál jiným směrem, "že vám zavolám, když už se mi vaše číslo dostalo záhadně do rukou."

"Ano....a co tedy chcete?" zeptala se nejistě. Trochu ho to zarazilo.

"Musel jsem vám zavolat, abych vám poděkoval za vaše ošetření a pomoc při té nehodě," zalhal Martin, "to se přece má."

"To máte pravdu, má," ozvala se plaše, "ale nejsem na to zvyklá. Obvykle se již ranění neozvou, když je odvezeme do nemocnice."

"No vidíte," zvolal vesele Martin, "tak já jsem se ozval a poděkoval. Já jsem prostě takovej. Ale...ještě mám něco."

"Copak?" zeptala se zvědavě, "máte nějaké problémy? Nebo jste tam ještě něco zapomněl?" dodala ironicky.

"Ale ne," odmítl to, "kdepak ...jen to, že zítra jdu na pěkný film do kina, takže bych vás mohl na něj vzít sebou. Jako odměnu za dobré služby, z vděčnosti."

Chvíli bylo ticho, až znejistěl, zda je ještě u přístroje. Už se chtěl zeptat, zda mu rozuměla.

"Víte ...já do kina nechodím," odpověděla pomalu. "Ale měla bych chuť na večeři u Čtyř čertů, tam prý je to moc dobré a já jsem tam ještě nebyla."

"To jo," hekl nadšeně Martin, "tam je to skutečně moc dobrý," dodal, i když nepřiznal, že tam také ještě nebyl.

"Tak zítra?" zeptal se ještě honem.

"Zítra ne," odmítla jeho návrh, "zítra mám službu a pozítří taky."

"Tak popozítří," vyhrkl rychle Martin, "to je přece jedno."

"Asi jo," zauvažovala chvíli, "dobrá, to by šlo."

"Tak v kolik?" zeptal se Martin netrpělivě. "V pět?"

"To určitě ne," odmítla, "to je brzo, nejdříve v sedm, dřív mi to nevyjde."

"Dobrá, tedy v sedm se tam sejdeme," zvolal nadšeně Martin.

"Snad ..., když všechno vyjde dobře," řekla rozpačitě, "tak jo."

"Budu čekat," řekl Martin, "jsem tam přesně v sedm."

Oba zavěsili a Martin se spokojeně zatočil dokola na židli. Konečně mu něco dneska zvedlo náladu, konečně něco pozitivního.

Když se rozhlédl kolem, zahlédl ostatní, jak se na něj zvědavě dívají. Jeho od rána zakaboněný obličej najednou zářil štěstím. Byl celý vyměněný, náhle vypadal jako velice spokojený člověk.

Zejména Olli, která se na jeho rozhovor soustředila od začátku a některé slova i zaslechla, poznala začínající vztah, na kterém mu zřejmě velice záleží. I když se stále dívala jakoby soustředěně do svého počítače, po očku sledovala pozorně každý jeho pohyb. Už jí bylo jasné, že se zde rýsuje na nějaký románěk. Byla z něj nadšená a rozvíjela v duchu varianty na těch několik slov, jež zaslechla. Již hořela nedočkavostí, kdy to bude moci probrat s ostatními.

Martin spokojeně došel k počítači a s daleko větší chutí se pustil do práce. Rázem všechno získalo jinou, světlejší barvu, a výhled na nejbližší dny se mu zdál rázem krásnějším.

Když po práci zamířil do oblíbeného baru k "Tygrům", měl chuť se zase jednou dobře pobavit, zapomenout ty nepříjemné myšlenky, které ho poslední dny pronásledovaly. Jeho nálada byla podstatně lepší nežli včera, kdy tam vlastně šel jen proto, aby se zbavil šírajících pocitů.

Vstoupil dovnitř a rozhlédl se. Z jeho známých tam již seděla Dara společně s Willym a Thomasem. Před sebou své oblíbené míchané nápoje, z kterých již měli vydatně upito.

"Áááá," zvolal Thomas, "náš policejní případ je tady."

Zamával mu na pozdrav.

"Dneska s tebou bude nějaká řeč, nebo zase utečeš jako včera?" zeptal se Willy s kyselým výrazem.

"Včera bylo včera, není to dnes," usmál se na všechny Martin, když přistupoval k jejich stolu.

"Jé... ahoj," přidala se Dara, "takže nám dneska už všechno konečně povíš?" poskakovala netrpělivě na židli. "Slyšeli jsme tu všelijaké věci, vyprávějí se o tom děsný romány, co se vlastně stalo, takže by nás zajímalo, co je na tom pravdy."

Martin jen mávl rukou, jeho chuť o tom vyprávět nebyla o nic větší, nežli včera. Že se jeho nálada značně zvedla ještě neznamenal, že se bude vyznávat z toho, co jej tížilo nejvíc. Přisedl si k nim a kývl na známého barmana. Ten pochopil dobře. Dneska se nestalo nic mimořádného, takže má připravit jeho oblíbený, běžně pitý nápoj. Natočil proto sklenku piva a nesl ji ke stolu. Malá sklenička tvrdého alkoholu se krčila vedle ní.

Martin se zatím pohodlně usadil a sledoval, o čem je řeč. Jenže ostatní chtěli něco slyšet hlavně od něj.

"Tak povídej," vyzval ho Willy, "co jsi měl s těma poldama?"

"Ale ...," zatvářil se kysele Martin, "taková nepříjemnost, nechce se mi o tom mluvit."

Snažil se vykroutit z odpovědi.

"Kdybys slyšel, co všechno tady kolovalo mezi lidma," naklonila se k němu tajemně Dara, "tak bys nás ani chvíli nenechal v nejistotě, jak to vlastně bylo. Někdo říká, že tě chytli s drogama, někdo vyprávěl, že jsi dokonce někoho přejel autem. Prý dostaneš pořádný flastr, říkal taky někdo. Tak to rychle vysyp, jak to bylo, nebo snad nebudu ani spát." .

"Je vidět, že se zajímáte o kraviny, nebylo to nic zajímavýho," začal Martin. "Všechno jsou jen řeči lidí, kteří mají rádi drama a chtějí vypadat důležitě. Zažil jsem jen nepříjemnou událost a není na ní o co stát. Když si půjdete do kina, tak to tam uvidíte také, jen u toho budete pohodlně sedět. V každém druhém filmu těch scén je, že to člověk nestačí počítat."

Pronesl znechuceně Martin a dál dával najevo, že se mu vyprávění nechce. Úmyslně se vyhýbal tomu, aby se o něčem zmínil naprosto konkrétně.

"Snad jsi neměl problém s nějakou ženskou," podivil se Thomas. "Že by nějaká erotická romance s nějakou krasavicí z Liliové?"

Udělal narážku na známé pracovní centrum veřejných pracovníků.

"Jasný, to bude ono," t'ukl se vzápětí do čela, "ty sis šel užívat a padl jsi na nějakou, která přidávala k rozkoši nějaký bacilový dárek navíc."

"Nebo dokonce sám roznáší po pracujících ženách pohlavní choroby," rozesmál se pobaveně mezi loky piva Willy. "A ony ho za to práskly. Nediv se, není to nic, o co by stály."

"Pitomci," řekl naštvaně Martin, kterému už bylo jasné, že se vysvětlení nevyhne. "Byl jsem u tý bouračky "Pudlbulváru". Šel jsem náhodou kolem z práce, když jsem viděl, jak se to stalo. Bylo to pěkně hnusný, dokonce jsem zaslechl, že tam byli čtyři mrtví. A další čtyři mají na kahánku, je to pro vás legrace? Já jsem se k tomu přichomejtl a tak si mě zavolali k výslechu, abych jim popsal, jak se to tam stalo. Byl jsem svědek, který u toho byl nejbližší, nic víc. Stačí vám to, nebo vám mám vyprávět, jak to auto do těch lidí vlétlo a všechny je smetlo?"

Ticho naznačilo, že tohle nečekali. Každý se díval do své sklenice a srovnával si právě řečené údaje s těmi, co se říkaly ve zprávách. O nehodě byli dobře informováni, hodně se o ní mluvilo, protože událost otřásla městem.

"Tak to jsme teda netušili," řekl omluvně Willy. "Napadly nás nejružnější věci, ale tohle ne."

"Slyšel jsem," řekl s pohledem do sklenice Thomas, kterému také ztuhl úsměv na rtech "že tam to auto udělalo pár salt. Je to pravda?"

"Je," potvrdil konečně Martin, "jel jak blázen. Odrazil se od obrubníku a vyhodilo ho to do vzduchu. Letěl pak přes celý chodník a narazil do zastávky. Cestou sebral i ty lidi, kteří na té zastávce čekali."

"Ve filmu to vypadá hezky," dodal Thomas, "když to auto letí vzduchem a dělá kotrmelce. Odletují z něj všelijaké části, divák trne, hrdina se snaží. Tam je dobrý i to, že hrdina tu bouračku vždycky přežije."

"Můžu tě ujistit," obrátil se k němu Martin, "že na tom ve skutečnosti není vůbec nic pěkného. Když vidíš, jak to ty lidi odhazuje jak hadrový panáky dál, je ti na nic. Žádná filmová krása už v tom není."

"Brrrrr...", otřásla se nepříjemně Dara, "to bych teda nemusela. Ještě že jsem u toho nebyla. Mě se to moc nelíbí ani v kině, natož u toho přímo být."

"Jak dlouho jsi byl u toho výslechu," zpovídal ho dál Willy.

"Nebylo to nejhorší," řekl klidně Martin, "celkem to ušlo. Rychle to sepsali, zbytečně mě nezdržovali, byli kupodivu slušní. Toho prevíta, co to udělal už měli, tak to jen potřebovali potvrdit."

"Měli by mu dát doživotí," pronesla rázně Dara, "jako každému, kdo někoho zabije. Nelítostně, já bych s nima nemazlila."

"Jasně, všem," připojil se Thomas, "kdo zaviní, že někdo zemře, ať je na tom stejně, je to vrah jako každé ostatní. Já jsem pro variantu zub za zub. Ať si každý rozmyslí, co dělá."

V Martinovi po těchto slovech hrklo. Zcela náhle mu po jeho slovech vyrostl před očima obraz ležících postav na zemi a řinoucí se krve.

Opatrně se podíval po ostatních. Nevědí víc než jak se dělají? Neříkají to proto, aby mu ukázali, co také zavinil?

Náhle se začal cítit nesvůj, husí kůže nejistoty mu vyskočila po těle, již neměl nejmenší chuti zde dál být.

Prudce se zvedl a ve stoje dopil svou sklenku. Ostatní se na něj zcela překvapeně zadívali, okamžitě si všimli jeho obličeje, byl náhle celý rudý, vyplašený, zorničky úzce stažené.

"Já už musím jít," řekl rychle a udýchaně, "mám toho dneska už dost."

Jeho dobrá nálada byla rázem pryč.

"Co blbneš," ozval se udiveně Willy, "ještě si sedni a posed' chvíli s náma. Za chvíli přijdou ostatní z party, tak ať si tě taky užijou. Včera jsi vynechal a dneska prcháš tak brzo. Už si začnou myslet, že se nám vyhýbáš." .

"Ne," zavrtěl Martin hlavou. "Já fakt musím, zaplatím."

ZAvolal na barmana, který si překvapen, že tak brzo odchází, došel váhavě pro peníze.

"Tak se mějte a zase zítra," loučil se Martin rychle a odcházel. Nechápaté pohledy jej vyprovázely, dokud nezmizel za dveřmi.

"Je nějaký divnej," ušklíbla se Dara. "Takovej nebýval."

"Nediv se," pokrčil rameny Willy, "jestli viděl takovou věc, to zanechá následky na každém, i když si třeba myslí, že ne."

Když Martin opouštěl bar, neměl vůbec dobrý pocit. Jejich slova mu připadala jako útok na něj pro věc, co ho nejvíce trápila. Jakoby věděli, jak se vše přihodilo a chtěli mu naznačit, že také souhlasí s hlasy, které mu vyčítavě zněly neustále v uších.

Když vyšel na ulici, hned byl na tom lépe. Bylo to zvláštní, dosud se vždy nejlépe cítil ve společnosti, v partě. Nyní se vše rychle změnilo, už to mezi nimi nebylo takové, jako dřív. Naopak, jejich řeči v něm vyvolaly další obavy, všechno tam na něj padalo, těžce jej tížilo.

Volným krokem vyrazil směrem k domovu. Další soumrak se snášel nad městem a na ulicích ubýlo lidí.

Zašel ještě nakoupit čerstvé pečivo a něco malého k večeři a vyrazil ke svému bytu. Když se blížil k domovu zahlédl před ním, jako v poslední době tak často, procházející se sousedku. Když jej zahlédla, očividně pookřála.

"Dobrý den," pozdravil ji slušně a chtěl ji obejít.

"Dobrý..., " odpověděla rychle, "cože dneska tak brzy? Dneska vám pivo nechutnalo?"

Zastavil se a podíval a dlouze se na ni podíval. Nevěděl, zda se s ní má dát do řeči, či ne. Jak mohla vědět, že byl na pivu?

"Dneska nějak ne," přikývl kysele, "vůbec mi to nesesedlo."

"A co je?" divila se, "něco se stalo?"

"Mám stále špatné dny," odpověděl nespokojeně, "nějak se mi nedaří."

"Už jsem vám to říkala, to chce si povyrazit, uvolnit se, pobavit."

"Není to ono," odmítl, "člověk má chvíle, kdy ani ta největší dávka alkoholu nezabere. Na to by to chtělo něco jiného."

"Problémy je lepší řešit zábavou, ne se opít," pohrávala si nepřítomně s proužkem vlasů.

Náhle rozevřela tašku a vyndala dva balíčky zabalené v červeném papíru.

"Nedáte si hamburgera?" zeptala se a strkala mu jeden do ruky. "Jsou to ty nový, dvojitý, se speciálním sýrem a bílým kečupem."

Chvíli na ní překvapeně hleděl, pak po nabízeném daru sáhl a vzal jej do ruky. Nabídce se nebránil, protože si uvědomil, že už má docela hlad a alespoň nemusí sám doma něco vařit. Opřel se o zábradlí u schodů do domu a začal balíček rozbalovat. Ani netušila, jak se mu trefila do noty.

"Tak díky," řekl a zakousl se do velké bílé housky proložené vrstvami masa, zeleniny a sýra, "vy si dáte taky, ne?"

"No jasně," zatvářila se spokojeně, když viděla, jak se lačně do nabídnuté porce zakousl a opřela se o zábradlí vedle něj. "Já je strašně miluju, mohla bych je jíst celý den. Ani žádný jiný jídlo nepotřebuju."

Rozbalila ten druhý a s velkou chutí se do něj pustila. Stáli vedle sebe a ochutnávali populární jídlo rychlého občerstvení. Pak, jakoby se společně domluvili se oba najednou k sobě otočili.

"Dobrý," řekli oba současně.

To je rozesmálo. Takto se trefit do jednoho slova v jediném okamžiku, zřejmě oba mysleli na stejnou věc.

"Když jsem byl puberták," pokračoval se smíchem Martin, "když se někdy takto stalo, že jsme vyslovila společně některé slovo, snažili jsme se pak co nejrychleji ještě říci: "platíš mi pivo"."

Zvědavě se na něj dívala, obličej stejně rozzářený jako on a z jejího výrazu číselá žádost o vysvětlení.

"Když jsme pak byli v hospodě," pokračoval Martin, "nikdy jsme se už k tomu nevraceli. Za takovou shodu nikdy nikdo nikomu žádné pivo nekoupil," dodal zasněně při vzpomínce na své mládí. "Ale stalo se to mnohokrát, byla by to pěkná řádka piv."

Opět chvíli stáli mlčky a ukusovali z veliké housky, kterou se snažili dostat do úst tak, aby jim nic nepadalo kolem nich.

"Taky vám tak chutná?" rozplývala se blahem sousedka.

Martin se na chvíli zarazil: "Pořádný steak bych si dal raději," chtělo se mu říci.

"Ano," přikývl souhlasně, protože věděl, že jí tím udělá radost, "je to moc dobrý. Také bych je mohl jíst pořád," řekl jakoby unesen blahem. Zjevně se trefil, pookřála a spokojeně se rozzářila.

"Jo?" ujišťovala se šťastně, "tak to jsem ráda, že alespoň v jedné věci se tak výborně shodneme."

Zakousla se spokojeně znovu do housky. Martin jen vzdychl, co jí bude vyprávět.

"Já si myslím," ozvala se po chvíli znova, "že to je asi to nejdůležitější, když se dva shodnou na jídle. Další věci se už pak lépe přizpůsobují."

"Je to tak," řekl k její radosti Martin, "jídlo je to nejdůležitější," pronesl a muchlal červený papír, do kterého si otíral pokecané ruce od kečupu. Otočil se a vhodil papír do koše, který stál kousek od nich.

"Takže už musím jít," obrátil se na ni, "bylo to fakt dobrý."

"Opravdu," zajásala, "a...dáme si zase někdy společně něco?"

"Jasný," přikývl, "když to bude tak dobrý jako dnes..."

Pak se otočil a zamířil ke schodům do domu.

"Počkejte," zvolala za ním s plnou pusou, "jedu přece kousek s vámi."

"To je fakt," zakýval hlavou, "málem bych zapomněl."

Oba vstoupili dovnitř a Martin výtah přivolal. Neslyšně dojel až k nim a tak mohl otevřít dveře. Nastoupili a nyní zcela potichu jeli vzhůru. Zahlédl, jak po něm po očku pokukuje, stále ještě okusujíc spokojeně svou pochoutku, kterou na rozdíl od něj stále dojídala. Výtah zastavil a Martin otevřel dveře.

"Já jsem doma," zvolal na ni, "takže vystupuji."

"Aaaa kdy zase něco společně to?" zakoktala zmateně.

"No jasně," usmál se na ni vyzývavě, "zase si spolu dáme nějakou dobrotu. Tentokrát vás zase budu hostit já."

"Fakt ...?" protáhla obličej, "a kdy tedy?"

"Jen nebojte," odpověděl Martin a zavíral dveře, "ona už se příležitost najde a možná to bude dřív, než si myslíte."

Volal za rozjíždějícím se výtahem. Spokojeně přistoupil ke dveřím bytu a rychle do něj vklouzl.

I když jej sousedka příliš nezajímala, přece jen byl rád, že si s ní mohl chvíli popovídat. Byla velmi příjemná a milá a bylo mu s ní celkem dobře.

Docela se uvolnil, napětí v těle výrazně povolilo. Došel do kuchyně a udělal si kávu. Podle zvyku pustil televizi, ani se na ni nedíval, jen ji nechal běžet. Posadil se na gauč a přiložil šálek k ústům.

"...se zřítilo letadlo se sto dvaceti pěti pasažéry...", ozval se tragický hlas moderátorky.

Zvedl hlavu, aby se podíval na záběry velkého neštěstí, které právě probíhalo na obrazovce. Hrdlo se mu stáhlo, doušky kávy už nesjížděly do jeho žaludku tak lehce, jako před chvílí.

"...při rodinné neshodě v domku na okraji města se muž po hádce rozhodl ukončit život svůj a celé rodiny. Vzal svou legálně drženou pistoli a nejdříve zastřelil ženu, své dvě děti a nakonec i sebe..." pokračovala moderátorka v dalších zprávách. Káva zhořkla ještě více.

Martin vzal ovladač a se znechuceným výrazem stiskl oblíbené tlačítko "mute". Další záběry, při kterých zahlédl několik aut, ošklivě nabouraných, již měl bez zvukového doprovodu. Viděl lidi odnášené do pohřebních aut, spatřil několik zakrvácených obličejů a start lékařského vrtulníku odvázející zraněné. Neslyšel nic bližšího, ale byl rád. Dramaticky pojatý výklad další tragédie mu nechyběl.

Obraz se změnil. Zhlédl jakousi vesnici, která byla téměř celá zaplavená vodou a bahnem. Viděl spadlé domy, odnesená auta, nešťastné lidi. Bylo rázem jasné, o čem další zpráva informuje, aniž slyšet zvukový doprovod.

Vstal a hrnek s kávou si vzal s sebou. Přistoupil k oknu a díval se ven. Jak se při rozmluvě se sousedkou příjemně uvolnil, tak jej záběry na lidské nešťastní opět zatáhly do melancholie.

Zase měl v těle napětí, opět se cítil nesvůj. Auta občas projela kolem jejich domu a on se snažil myslet na ně a lidi v nich, než na své problémy. Moc se mu to nedařilo.

Sakra, kde je ta sousedka? Jak by se mu nyní hodilo, kdyby byla někde nablízku! Jenže ta si zřejmě někde užívá příjemných chvil se svým manželem. Z těžkými vzdechy popíjel svou kávou a vyhlížel do setmělého města.

Celý večer se již nezklidnil a přestože nic namáhavého celý den nedělal, cítil se nesmírně utahaný. Chtěl se věnovat práci a strávit čas u počítače, ale po několika chvílích zjistil, že je tak roztěkaný, že z ní opět nebude nic.

Ve svých myšlenkách stále utíkal k různým neštěstím a tragédiím, které na několik okamžiků v televizi zahlédl na práci se nesoustředil. Čísla si nepamatovat a při výpočtech neustále dělal drobné chyby, které pak složitě napravoval.

Nakonec toho raději nechal, nemělo to žádný smysl a sedl si opět k televizi. Zvuk mu stále neběžel, obraz zářící v místnosti působil jako za dob němého filmu. Ani neměl pocit, že by o něco důležitého přišel.

Nezvykle brzo se natáhl do postele, cítil se vyčerpaný, přetažený. Těžce uleh a pokoušel se usnout. Nikdy dřív se spaním problémy neměl, vždy usínal velice dobře a rychle.

Byl proto překvapen, že ani po dvou hodinách divokého převalování ze strany na stranu ještě nespál. I když se snažil, spánek stále nepřicházel, i přesto, že byl nesmírně unavený a utahaný. Byl překvapený, jak je někdy usínání těžké a neobvyklé.

Když usnul, došlo k tomu velice rychle a náhle.

III.

Vstoupil do vstupních dveří domu, prošel kolem výtahu, kterým vždy jezdil a ačkoliv sám nevěděl proč, vydal se pěšky po schodech. Dosud nikdy tak ještě neučinil, dnes to bylo poprvé.

Zvolna vystupoval vzhůru a když vyšel první dvě poschodí, náhle uviděl, jak po schodech z mezipatra proti němu řine proud krve. Náhle nečekaně, jasně červený, zářící potok, který se valil ze schodu na schod směrem k němu.

Zastavil se a udiveně jej sledoval. Kde se tady vzal, odkud teče? Nedalo mu to a vystupoval zvědavě po schodech výš, aby zjistit, co se tam stalo. Kroutil hlavou ze strany na stranu a pátral očima všude po zdech, aby spatřil důvod povodně valící se dolů.

Šlapal ve velké červené kaluži, až si zašpinil boty a nohavice kalhot. Vůbec si toho nevšímal, jen upřeně sledoval, kdy zahlédne, proč ta spoušť zde je.

Jak stoupal nahoru, tok stále více mohutněl, krve bylo stále více. K jeho překvapení nestékala do výtahové šachty, kam by logicky měla a kde by padala dolů do přízemí, ale poslušně tekla jen po schodech, proti němu.

Vyšel několik schodů, kdy již byl až po kolena zašpiněný od červeně protékající krve, až došel dostatečně vysoko, kdy zahlédl na mezipatře ležet postavu. Bylo mu to podezřelé a vycítil nepříjemnost.

Chtěl se zastavit a utéci pryč, ale neznámá síla na něj zezadu tlačila stále dál, nutila jej jít do dalších schodů. Vyděšeně a opatrně prošel kolem postavy a viděl, že za ní leží druhá. Krev vytékala z těchto dvou postav, objevovala se všude kolem nich a valila se dolů. To byl zdroj toho děsu, který tekl jejich domem.

Když byl kousek za nimi, vystoupal několik dalších schodů a už se zdálo, že se nestane nic mimořádného, co by jej vyděsilo ještě více.

Náhle, zcela nečekaně a velice rychle se obě postavy nadzvedly a on jim uviděl do bledých tváří. Jejich pohledy byly vyčítavé, nepřátelské, z očí šlehala zloba a nenávist. Pak obě k němu zvedly jednu ruku a ukázali na něj.

"To je on," křičely a jejich křik se nesl pustou chodbou, ozvěna jej několikrát vracela. "To on nás nechal zemřít!" volaly hlasitě.

Martin se polekal a pospíchal po schodech dál, směrem ke svému bytu. Ani se neohlédl, jen se snažil co nejrychleji zdolat těch několik schodů, které před sebou ještě měl.

Ke svému zděšení zahlédl, jak se i nyní kolem něj valí proud krve, tentokrát již ne dolů, ale nahoru, nelogicky, přesně ve směru, kterým prchal. Tekl od postav, které nechal v mezipatře za sebou. Brzy jej dohnal a on zase šlapal v tekoucí, rudé krvi a její červené stopy rozstříkoval všude kolem.

Viděl, jak kapky dopadaly na stěny chodby, po kterých pomalinku stékaly, zanechávajíc na nich červené šmouhy. Když udělal v krvavém potoce několik kroků po schodech nahoru, zvedl hlavu. Zůstal přimražen stát.

Na posledním horním schodu náhle stála velká skupina lidí, kteří na něj hleděli a čekali, až k nim dojde. Všichni měli své pohledy upřeny na něj a sledovali, jak se k nim blíží. Mezi nimi zahlédl kamarády z party od "tygrů", spolupracovníky z práce, známé sousedy. Byl to dav jeho známých.

Ti všichni na něj hleděli, ale jejich pohled se měnil. Nejdříve klidné, přátelské pohledy začaly tvrdnout a pomalu nabývaly zlých a nepřátelských výrazů. Jak se blížil, vítaly jej zamračené obličejy. Stáli klidně a nehýbali se, když tu se jejich ruce náhle napružily a prsty namířili směrem k němu. Les rukou ukazoval na něj.

"To je on," nesl se chodbou jejich křik, i když se jejich rty ani nepohnuly, "ten je nechal zemřít!..." dunělo všude kolem něj.

Zůstal na chvíli strnule stát a hrůzou se nemohl pohnout. Pocítil mokro od nohou a když se podíval dolů, uviděl, že hladina krve, tekoucí po schodech vzhůru neustále stoupá a on v ní již stojí téměř po kotníky.

Podivil se, kde se tu její množství najednou vzalo a tak se otočil dolů pod schody. Tam zahlédl ty dvě postavy, jak pomalu kráčejí v jeho stopách, které kupodivu na mokré krvi zůstávaly nezatopeny.

Jak v hlubokém sněhu zůstávaly za ním v krvi otisky jeho nohou. Postavy již byly poměrně blízko, jejich pohled byl skelný, upřený na něj. I ruce měly nataženy a prsty ukazovaly na něj, stejně jako u skupiny lidí nahoře. Byl nyní sevřený ze všech stran a stál opuštěný uprostřed schodiště. Zmateně se díval na skupinu nahoře a znovu dolů na přicházející dvojici. Již byly docela blízko, již se jej málem dotýkaly.

Martin se prudce zvedl a posadil se na posteli, zděšený hrozným snem. Byl to další ze série, které jej v poslední době stále pronásledovaly. Už byl opět celý propocený, jeho sípavý dech podivně chrčel ztichlým pokojem.

Byl rozrušený a neklidný, ruce se mu třásly strachy. Pomalu vstal a začal se procházet po pokoji, jak dělal vždy, když si se svým zmatkem v duši nevěděl rady.

Z kapsy saka znovu vytáhl uklidňující prášky a již automaticky vzal dva. Prudce je vhodil do úst a rychle polykal. Ani se již nesnažil sám se uklidnit, vše už ponechal na účincích léků.

Neměl vlastních sil, aby se problémům účinně postavil. Chvíli se ještě procházel, než pocítil účinek prášků, pak se posadil na postel a ještě chvíli počkal. S vlivem prášků nervozita zvolna ustupovala a jeho třes již nebyl tak výrazný a pomalu se ztrácel. Jakmile malátnost zcela

zmohla jeho tělo, s nadějí se znovu položil na postel a doufal, že zbytek noci již prožije v klidu. Silné léky jej dokonale zklidnily, takže za chvíli již tvrdě spal.

Ráno se opět opakovalo to, co včera. Vstával z postele celý rozmlácený, nevyspalý a jen s velkou námahou si dokázal udělat snídani a připravit se do práce. To už věděl, že protivný den, naprosto stejný jako včera, se bude dnes opakovat znova.

S třetící hlavou vyšel z bytu a sjížděl výtahem dolů. Věci kolem sebe vnímal nejasně, jakoby je měl za nějakým sklem, špatně umytým.

V tramvaji se díval na lidi kolem a proti své vůli se na všechny mračil a vypadal nepřívětivě. Neměl ani trochu náladu se starat o druhé a byl strašně rád, že se s nikým nemusí dát do řeči.

Také v práci to vypadalo šíleně. Ostatní spolupracovníci si hned všimli, že dnes opět nemá dobrý den, takže se mu snažili vyhýbat a zbytečně se s ním nikdo do rozhovorů nepouštěl.

Hned jak začal, nasekal v programu několik chyb, které mu celý program výrazně zkomplikovaly, takže se nemohl hnout z místa. Vnitřní nervozita a neustále pracovní chyby v něm vyvolávaly návaly vzteku a musel se několikrát držet, aby zlostí nezačal do klávesnice bušit, či s ní nepraštil o zem.

Byly to nečekané projevy, které dosud neznal. Dosud byl vždy pro své okolí znám jako klid'as a člověk, kterého hned tak něco nerozhází. Jenže s pocuchanými nervy se člověk špatně udrží v klidu a vnitřní rovnováze.

Nemohl proto postřehnout, že opodál sedící Olli jej udiveně překvapuje. Podle zkušeností jaké měla, očekávala, že bude dneska v dobré kondici, cítit se blaženě. Včera se mu přece povedlo dojednat schůzku s ženou, o kterou tak moc stál! Jak je jen možné, že se dnes chová naprosto naopak a dokonce tak, že ho téměř nepoznávala? Muselo se něco stát, něco, co mu jeho skvělou včerejší náladu pokazilo ještě více. Že by se ještě večer se svou novou známostí pohádal? Došlo k nějakému mimořádnému zvratu?

Jak jen přijít na to, co se stalo? A tak stejně jako Martin, ani Olli se nemohla na práci soustředit a oba měly své hlavy zavaleny jinými problémy. Byly ovšem zcela rozdílné.

Den se nekonečně vlekl, práce neubývala, problémy rostly. Martin byl proto velmi rád, když se čas naplnil a nastala chvíle k odchodu. Někteří tu sice dnes zůstávali o něco déle, aby své úkoly dokončili, on tu již být nechtěl. Sice by to bylo velmi potřebné, aby ve vývoji trochu poskočil, ale bylo mu jasné, že dneska není na práci ten správný den. Ani šéf neměl zájem ho přemlouvat, protože sám viděl, že by toho příliš neudělal.

Když vyšel před dům, neměl chuť se tlačit do tramvaje plné spěchajících lidí a tak vykročil po chodníku směrem k domovu.

"Počkat," projelo mu ostře hlavou, "vždyť takhle jsi se vydal domů také před dvěma dny a jak to skončilo?"

Projela mu hlavou ostré varování, neboť ostrý vývoj událostí poslední doby právě vypukl poté, co se vydal na cestu domů pěšky. Zastavil se a nerozhodně se rozhlédl. Znejistěl,

nevěděl, co má dělat. Náhlá obava, že by se celá záležitost mohla opakovat jej tak vyděsila, že ztratil odvahu dál v cestě pěšky pokračovat.

Viděl kolem sebe auta, rychle jedoucí v několika pruzích, jak mizela v dáli. Musel se bránit tomu, aby si nezačal vybavovat situaci, kdy jedno po druhé vylétají do výše, přecházejí do rotujícího pohybu a dlouze plachtí vzduchem. Pak dopadají do různě velkých skupin postávajících lidí kolem silnic.

Aby zabránil těmto dalším myšlenkám, rychle se rozhlédl kolem sebe. Ale velký chumel čekajících u tramvajové zastávky jej odradil od záměru si mezi ně stoupnout, proto vyrazil za roh, kde byla zastávka nadzemky. Došel ke schodům, které ho zavedly na horní plošinu, kterou procházela dvojice kolejí dráhy. Cestou po nich se trochu zadýchal a alespoň se jeho hlava trochu pročistila a s čerstvým kyslíkem se dostalo do mozku i trochu klidu. Když si kupoval jízdenku, ani se nedíval, jaká to je, protože mu na tom nezáleželo. Za chvíli přijel první vlak a Martin, aniž by jej zajímalo, kterým směrem jede, či jaké má číslo, do něj se skupinkou čekajících nastoupil. Pohodlně se usadil u okýnka a sledoval dění kolem vlaku. Rychle se rozjeli a uháněli městem, které se zaplnilo lidmi spěchající z práce. Sledoval je a byl rád, že má důvod čím zaplnit své myšlenky.

Rozhodl se, že dnes k "tygrům" nepůjde. Sám si otevřeně nepřiznal, že má ze svých kamarádů strach. Co kdyby skutečnost, jež viděl ve svém snu, byla pravda a všichni jej opravdu obviňují z toho, že zavinil smrt dvou lidí? Třeba vědí, jak k tomu došlo a jaký zbabělec byl. Sen mu přece jasně naznačil, že by to vědět mohli, přece tam byli všichni a ukazovali na něj. Jak jen zjistí, jestli jej mají za zbabělce? A protože si na otázku nedokázal odpovědět, rozhodl se oblíbené místo raději vyhnout. Možná ho chtěl sen před nimi varovat.

Vlak projížděl městem a dojel do cílové stanice v okrajové čtvrti. Když vystoupil, chvíli se nerozhodně procházel po refýži a nakonec si koupil novu jízdenku. Za chvíli se vlak objevil a on směřoval zpět do centra. Ještě takto několikrát projel bezcílně městem, pokaždé jiným směrem, než si v centru přesedl a několikrát se projel jiným vlakem. Nakonec mu vyhládlo, kručení v žaludku se razantně ozvalo a tak se rozhodl jít domů, aby se najedl. Cestou ho napadlo, že by mohl vrátit sousedce včerejší večeři a dnes pozvat ji, ale sám nevěděl, zda chce či nikoliv. Mizerná nálada v něm bujela dál a sám nevěděl, co vlastně v tuto chvíli chce. Když tak o ní uvažoval, uvědomil si pojednou, že vlastně ani přesně nezná její jméno, neví, v kterém bytě přesně bydlí. Jediné, čeho si všimnul bylo, že to je o dvě patra výš, než je jeho byt.

Jak se blížil k domovu, myšlenky na společnou večeři nechal odplavat a přemýšlel, co si opravdu k jídlu připraví. Vařit příliš neuměl, většinou se jednalo o polotovary, které si neuměle dodělával a pokusil se, aby se to dalo jíst. Při probírání svého kulinářského umění a chutí, došel k názoru, že to dnes asi bude hemenex. Jednoduché jídlo, které měl docela rád a už se na něj i těšil. Vajíčka doma má, zaskočil tedy alespoň pro šunku.

Když procházel ulicí a blížil se k domovu, napadla jej zábavná myšlenka, že by si mohl koupit nějakého hamburgera, čímž by měl také večeři vyřešenou.

Až se sám té myšlence zasmál. I když si jej občas dal, toto jídlo však příliš často nemusel, jediné kdyby už opravdu nevěděl, co jiného. Také by si ho nechal nabídnou ještě jednou, kdyby mu ho zase vnucovala sympatická sousedka.

Vyjel jako obvykle výtahem do svého patra a když procházel v blízkosti schodiště, jeho zrak se vyhýbal tomu, aby i na okamžik zahlédl jen jeden jediný schod. Noční sen byl dobře čitelný i nyní, kdy měl za sebou další den. Věděl dobře, že kdyby se na schody podíval, ihned by je měl celé rudé tak, jak je viděl v noci ve snu.

I kdyby byly zcela čisté, neustále by čekal, kdy se rudá potopa po nich vyvalí a pohltí ho. Jenom ve výtahu nebezpečí nehrozilo, tam se cítil bezpečně.

Doma jako vždy nejdříve pustil televizi a šel si připravit jídlo.

"...skočila z osmého patra domu, kde bydlela," ozval se tragický hlas moderátora. "Tělo našli hned ráno sousedé, kteří vyšli z domu jako první. Policie cizí zavinění nezjistila."

Jeho ruce připravující večeři se zastavila.

"Televizi není možné normálně sledovat!" vztekal se. "Nedá se dokonce ani poslouchat, aby tam hned neměli něco katastrofického!"

Došel do pokoje, rychle hmátl po ovladači a přepnul na druhý kanál.

Drsný chlapík s kulometem kosil desítky lidí. Vylézali ze všech stran a snažili se ho dostat. Podle výrazu jejich tváří a černého oblečení šlo na první pohled poznat, že se jedná o padouchy. Všichni hromadně s děsivými výkřiky padali mrtví k zemi, zasahování přesnými výstřely hrdinova kulometu. Ač sami stříleli co mohli, jeho ani jednou netrefili. Stál nekrytý u rohu domu a jeho kulomet štěkal a štěkal. Co výstřel, to přesný zásah.

Přepnul dál.

Dlouhá chodba, v ní utíkající muž. Dle sympatického obličejce a krásky za ním se bez omylu jednalo o hrdinu filmu.

Doběhl na konec, bleskově se ukryli za ohbí chodby a začal pistolí střílet za roh. Martin chvíli sledoval, jak bez nabíjení střílí ránu za ranou. Po dvacátém výstřelu toho již měl dost a tak raději opět přepnul na další kanál.

Skupina ošklivých padouchů na rychlém člunu pádila po moři za jiným, daleko menším, na kterém před nimi další hrdina unikal se svou kráskou.

Padouši opět stříleli čím se dalo. Kulomety, samopaly, pistolemi. Kulky prolétaly v nejbližším okolí obou hrdinů, aniž je jedinkrát zasáhly. Některé prolétaly bzučivě kolem, jiné zvedaly větší či menší gejzíry vody kolem člunu. Že jim neublíží, muselo být jasné každému a scénka pro Martina ztratila na dramatičnosti. Přepnul dál. Zděšeně čekal, jaká přestřelka se objeví zde.

Na obrazovce se objevil muž, sedící za stolem, četl dnešní zprávy.

"...muž několika výstřely zastřelil šest lidí a dva zranil...", stačil říci, než Martin znovu stiskl tlačítko.

Krásný muž se sympatickou ženou seděli v pěkném pokoji a vše vypadalo klidně a mírumilovně. Jejich oblečení bylo elegantní a uhlazené.

"Konečně něco," pomyslel si Martin, "kde nebudou nějací mrtví."

"...jestli bratr přijde na to, že ho chceš podfouknout, všechny nás zabije," pronesla varovně něžná dívka z obrazovky.

"Ale stojí to za to," odpověděl muž, který se na ni z několika decimetrů soustředěně díval. Pozorně sledoval její oči, které byly zabodnuty do jeho.

"Dvacet miliónů na ulici nenajdeme," řekl důrazně.

"Ale ta bandy ty drogy hledat bude," pronesla dívka zoufale, "a že jsme to byli my dva, to zjistí velice rychle."

"V tu dobu už budeme dávno pryč," uklidňoval ji muž, "mám připravené letadlo, s kterým hned ten den odletíme."

"Kam chceš letět?" lkala dívka, "najdou nás všude."

"Mám to vymyšlené," tvrdil pevně muž, "cestou nastavím autopilota a vyskočíme nad mořem. Dole budu mít připravenou loď a u ní přistaneme. S ní pak odplaveme do města a jako obyčejní pasažéři odjedeme do Jižní Ameriky. V Buenos Aires jsem již zamluvil dům, který koupíme a tam budeme spokojeně žít."

"Když já neumím skákat padákem," hrozila se dívka, "ještě nikdy jsem to nedělala a mám strach z výšek."

"Jen se neboj," dál ji muž uklidňoval, "to nic není, to zvládneš."

Martin na to nevěřicně koukal.

"To snad není možné! Když nedávají střelbu a krev, pak to jsou blbosti pro úplné tupce, kteří nad filmem vůbec nepřemýšlejí!" děsil se.

Jak bylo v těch případech jeho častým zvykem, stiskl nakonec již notně ohmatané tlačítko "mute" a odložil ovladač.

Muž dál s obličejem těsně u tváře hrdinky řešil totální nesmysly běžně nevykonatelné, kterými svůj výtvar režisér zaplnil.

Martin se odebral do kuchyně a dokončil večeři. Bylo ticho, nikdo ho nerušil nesmyslným plácáním, pokojem nezněly drastické výstřely a výkřiky zabitých.

Když měl večeři na talíři, dobrou, voňavou, jak si ji sám vytvořil, nesl si ji ke stolu do pokoje. Sedl si a zadíval se u prvního sousta na televizi.

Právě uviděl, jak vše vybuchovalo a mizelo v děsivých ohnivých chuchvalcích.

"Hm... lidé budou nadšeni," pomyslel si, "láska, pitomý řeči, spousta ohně a výbuchu... prostě radostný prožitek." .

Přepnul na sportovní stanici, kde sledoval nějaký zápas a pustil se s chutí do jídla. Když dojedl natáhl se na gauč a rozhodl se sledovat televizi. Snažil se najít nějaký program, na který by se dalo koukat.

Stejně celý večer cítil jakési vnitřní napětí a nejistotu. Jak se blížila chvíle ke spánku, napětí neustále stoupalo. Několikrát s obavami pohlédl na postel, do které měl co nevidět ulehnout. Aniž věděl proč, vůbec se mu do ní nechtělo, tento pocit ve svém životě ještě nezažil. Všechno vyvrcholilo ve chvíli, kdy se rozhodl do ní nakonec ulehnout a pokusit se usnout.

Jakmile se na ní ocitl, náhlá obava projela celým tělem. Uvědomil si, že s velkou hrůzou očekává, co se mu zase bude zdát.

Tíže ho svírala a opět došlo ke stejné situaci jako včera. Dlouze se převaloval a nemohl usnout, nekonečné minuty jen tupě zíral do stropu a snažil se nějak rozptýlit své temné myšlenky. Trvalo dlouho, než ho spánek přemohl a on konečně usnul.

Už stál opět u vchodových dveří domu, kterými vstoupil dovnitř. Prošel chodbou a zamířil ke schodišti. Divný pud jej stejně jako minule, tak i nyní tlačil k tomu, aby vystoupal po schodech vzhůru pěšky.

Naštěstí si po několika metrech uvědomil, co jej na schodech může potkat, jaká hrůza jej o několik metrů dále může překvapit. Odolal velké síle, která se jej snažila ke schodům dostat a vrátil se. Překonáváje značný vnitřní odpor, došel před dveře výtahu otevřel je. Toho výtahu, kde vždy našel spásu.

Ulehčeně si oddechl. Dokázal se ubránit a příhoda z minulého snu se tedy nebude opakovat. Ve výtahu je mu dobře.

Rozjel se vzhůru a pomalu se zklidňoval. S každým metrem na tom byl lépe, s každým cinknutím patrového spínače se blížil k bezpečí svého domova.

Výtah se zastavil a Martin s pocitem klidu otevřel výtahové dveře.

Jakmile se před ním rozevřely, uviděl ke svému velkému zděšení na podlaze, těsně přede dveřmi, dvě těla ležící stočené ve veliké kaluži krve. Ta se roztahovala a rychle zaplňovala celé prostranství po patře.

Hrůzou se mu zatajil dech. Chtěl se otočit a zavřít co nejrychleji dveře, aby se dostal pryč z tohoto děsivého místa. Ale pevná síla jej držela a nedovolila mu se od dveří odtrhnout.

Upřeně hleděl na ležící postavy, ze kterých, tak jako včera, prýštil proudem potok krve. Chvíli se nic nedělo, ale pak se první pohnula, ihned po ní i druhá a obě se pomalinku začali otáčet. Uviděl, že to jsou zase ty tváře, které jej neustále pronásledují. Starší žena a mladý muž. Jejich výraz metal zlo a blesky. Však už je dobře znal.

"To je on," zvolali oba téměř současně, "to je on, co nás nechal zemřít! Vzal nám všechnu naši krev, vzal nám život, nepomohl. Vrať nám naši krev!"

Vztahovaly k němu ruce, ty ruce, jenž byly celé červené od vlastní krve, v které těla dosud ležela.

Zmateně na ně hleděl a nemohl se ani hnout. Pak se oba začali zvedat a děsivě pomalinku se k němu začali přibližovat.

Zvolna se k němu blížili, ruce napřaženy směrem k němu, až se dostali na dosah. Pak se k němu přitiskli a pevně ho objali, velké krvavé kapky z nich kanoucí mu stékaly po obličeji a kapaly na šaty.

Viděl jejich sinalé obličeje těsně u svého, jejich krvavé, mstivé oči měl kousek od svých a ony mu do nich upřeně hleděly. Rukama ho objímaly a on je cítil na svém těle, jak jej drží a zřejmě už nikdy nepustí. Snažil se jim vytrhnout a z výtahu utéci, ale z jejich stisku nebylo úniku. Nemohl dýchat, dusil se a oni jej tiskli a nechtěli pustit. Začal sebou divoce házet a v zoufalství lapal po dechu.

"Dej nám naši krev! Dej nám naši krev!" křičely postavy řinčivým hlasem dokola. Když už nemohl stiskem dýchat, probudil se.

Vyplašeně otevřel oči ztěžka oddechoval. Bylo to stejné, jako předešlou noc, znovu přišel další těžký sen. Nechápatě hleděl na své ruce, kterými opět pevně tiskl své hrdlo a způsoboval si tak vlastní dušení.

Naštěstí přitom neviděl červené otisky prstů na krku, které si při svém snu způsobil. Vstal a podle zvyku se začal procházet po pokoji. Znovu si vybavoval jednotlivé okamžiky zlého snu, prožíval si jej ještě jednou.

Bylo překvapivé, jak dobře si každý sen pamatoval, jak věděl každý detail, každou část této ošklivé události.

Bylo půl druhé, jak zjistil pátravým pohledem po hodinách na zdi. Naštěstí se trochu vzpamatoval a postupně se zklidnil. Nakonec znova opatrně ulehl a učinil další pokus usnout.

Šlo to obtížně, vzrušení bylo přece jenom veliké. Konečně se jeho dech dostal do normálu, oči přestaly vyděšeně bloudit po stěnách místnosti. Měl šanci, že se alespoň trochu vyspí. V to alespoň v tuto chvíli doufal.

Vyšel ze své kanceláře a vydal se pěšky na svou tradiční cestu k domovu. Necítil žádný neklid ani nejistotu, byl docela v pohodě.

Zamířil po chodníku kolem hlavní autostrády a sledoval ptáky poletující v korunách mohutných stromů. Auta jej rychle míjela, tramvaje s hukotem projížděly v obou směrech a on si spokojeně vykračoval.

Tu začal padat déšť, náhle, nečekaně. Nejdříve jen drobný, jemné mrholení, po chvíli houstl a houstl, kapek přibývalo. Za malý okamžik již hustě lilo a voda zaplavila vše kolem. Martin šel nevzrušeně dál, voda mu nikdy nijak nevadila. Místy mu to dokonce připadalo příjemné.

Náhle spatřil, jak se všechny barvy kolem něj mění, jak přechází do červené, stále tmavší a tmavší. Nechápal, co se děje a zvědavě se kolem sebe rozhlížel, ale nic mimořádného neviděl. Byl to déšť, který byl stále červenější a který způsoboval zbarvení okolí.

Zvedl ruku a nechal padat kapky na otevřenou dlaň. Červené kapky se o ni rozstříkovaly a stékaly po ruce dál ke straně, kde dál padaly k zemi. Na dlani mu rychle přibývalo červeného zbarvení.

Teprve po chvíli mu došlo, že z oblohy neprší voda, ale valící se průtrž, která není normální, je krvavá.

Auta již projížděla kalužemi na silnici a rozstříkovala kolem sebe obrovské množství vody, rudé vody. Nikdo ale nezastavil, nikoho to nijak nezarazilo. Netrvalo dlouho a každá nitka byla na Martinovi krvavě červená od hlavy k patě. V úděsu si prohlížel své zakrvácené oblečení, své červené ruce. Několikrát pohlédl vzhůru, aby se podíval na divný mrak, z kterého padá to nadělení, ale viděl jen čistou, modrou oblohu bez jediného obláčku.

Tu se polekal a dal se do běhu. Zmateně běžel po chodníku, aniž věděl kam. Běžel dlouho, velmi dlouho a byl hodně zadýchaný.

V dáli zahlédl tramvajovou zastávku, která mu byla velmi povědomá. To se mu nelíbilo. Pokud se někam nechtěl dostat, tak do blízkosti této stanice.

Chtěl se otočit a běžet pryč, nějakým jiným směrem, než mířil dosud. Ale unavené nohy ho neposlouchaly a samy jej nesly směrem k zastávce. Za chvíli k ní doběhl a poznal, že to je skutečně ta, u které zažil to veliké neštěstí.

Byla nová, nádherně natřená a nebyla ani trochu poškozená. Nyní byla i ona zaplavena rudým přívalem, který neustále dopadal na všechny předměty kolem a po jejích zdech stékaly proudy krve.

Před ní na trávě ležely na břiše dvě povědomé postavy, které viděl už z dálky. Doběhl až téměř k nim a zde se jeho nohy konečně zastavily.

Těžce dýchal a sledoval postavy, ležící před ním. Jak bylo obvyklé, i nyní z jich do vzduchu tryskaly mohutný gejzíry krve, který stříkal do veliké výše, aby ve formě deště padal na zem a vše pokrýval. Konečně objevil pravý původ tohoto neobvyklého jevu.

Netrvalo dlouho a postavy se pohnuly, aby se k němu natočily. Počaly se zvedat a jejich ruce se opět zvedly. Začaly na něj opět ukazovat. Obrázek, který jej pronásledoval neustále.

"Dej nám naši krev," volaly pronikavými hlasy, "dej nám naši krev," rozléhalo se stále hlasitěji ulicemi města, až přehlušilo všechn hluk kolem.

Byly silnější než hluk projíždějících aut, hlasitější než cinkot tramvají. Museli to slyšet úplně všichni, každý obyvatel tohoto velkého města. Martin se rozhlédl kolem sebe a uviděl, jak se okolo něj vytvořil těsný kruh kolemjdoucích lidí. Nechápal, kde se tady najednou vzali, protože ještě před chvílí krácel ulicí naprosto sám, nikde nebylo ani živáčka.

Všichni poslouchali volaná slova, na všechny padala rudá potopa. Krvavé stopy po stékajících kapkách jim zůstávaly na tvářích a zplihlých vlasech. Zrak měly upřené na něj a hleděli velice nepřátelsky. Když se podíval pozorněji, opět mezi nimi zahlédl své známé i kamarády, kteří společně s ostatními tvořili kruh kolem něj. Po chvíli se i jejich ruce zvedly a prsty zamířily na něj.

"Dej jim jejich krev," ozvalo se temné dunění jejich hlasů, které znělo kolkem, ačkoliv neotvírali ústa. "Dej jim jejich krev," slyšel Martin dokola. Ozvěna slova vždy několikrát zopakovala.

Kruh se začal zužovat, byl stále menší a menší, lidé kolem něj zmenšovali každým okamžikem, až stáli namačkáni těsně kolem něj. Svíravý pocit jej zase sevřel, nelítostný strach jej zase pohltil.

Martin se probudil a zase seděl zadýchaný na posteli. Rozhlížel se zmateně kolem sebe a zjišťoval, zda ti lidé byli skutečností, či jen zlý sen. Když po chvíli vstával, aby se trochu uvolnil, v uších mu stále dokola zněla jimi volaná věta.

"Dej jim jejich krev, dej jim jejich krev!"

Jakoby ten sen ještě neskončil. Slyšel ta slova naprosto jasně, jakoby je někdo opakoval vedle něj. Vytáhl z kapsy saka platíčko s prášky a vymáčkl z něj dva. Došel do kuchyně, aby je zapil trochou vody. Chůze mu udělala jako vždy dobře, Trochu se uklidnil, hlava se trochu uvolnila se stísněných myšlenek.

"Dej jim jejich krev!"

Polkl prášky a došel k oknu. Stál za závěsem a díval se na klid města zalitého světly nočního osvětlení a přemýšlel.

"Proč chtěj tu krev právě ode mne? Já jsem přece nezavinil, že to auto vlétl do míst, kde právě stáli? To on jej neřídil, nezodpovědný řidič. Tak proč já? Proč to nechtějí po pravém viníkovi? Je sice pravda, že mohl a měl jim pomoc, ale kdyby to auto do nich nenarazilo, nebylo by mé pomoci zapotřebí. Já jen zklamal v likvidacích následků čísi frajeřiny, hulvátství a bezohlednosti."

Nedovedl si vysvětlit, proč tedy právě on má takové pocity, proč jeho zavalují silné výčitky svědomí.

Postával u okna a stále se díval na noční ulici, zatím bez nejmenšího života. Všichni lidé v tuto dobu řádně spali, nikoho venku nezahlédl, žádný opozdilec se nevracel. Pak ucítil, že prášky zabraly a zvolna na něj začala padat únava. Znovu se položil na lůžko a doufal, že tentokrát již do rána žádný těžký sen už nepřijde.

Sevření v hrudi trochu povolilo, víčka nenápadně těžkla. Nestačil si ani pořádně rozebrat poslední sen, když ho obestřelo blahodárné ticho a propadl se do hlubin.

Ráno ho probudil kvílivý zvuk budíku, vyhrávající melodii, která jej měla probrat k životu. Ale zvedal se velice neochotně. Dobře už věděl, že to dnes bude další, již třetí děsivý den za sebou.

Hlava mu brněla, při chůzi byl nejistý, byla zřejmá naprostá nesoustředěnost a roztěkanost. Když si dal svou rychlou snídani přemýšlel, jak to asi bude v práci vypadat, když se cítí po ráno opět tak mizerně. Narychlo skočil do koupelny a vyzkoušel ještě studenou sprchu, protože doufal, že ta by mu mohla trochu pomoci. Částečně pomohla, cítil se čilejší a klidnější. Když se rychle oblékal do svých věcí, byl na tom dnes aspoň o trochu lépe.

Bral do ruky nerozlučnou tašku když tu mu projelo myslí, že dnes je ten velký den, kdy by se měl konečně sejít Margitou. Při tom pomyšlení jej zahřálo u srdce a po delších čase se zase jednou šťastně usmál. Pomyšlení na setkání se stále ještě záhadnou ženou mu okamžitě zvedlo náladu. Její obraz už ze své mysli nepustil a výrazně povzbuzen vyrazil do práce.

"Dobré ráno," ozvalo se zvolání shora, jakmile uzamkl dveře a udělal několik kroků směrem k výtahu, "jak se vede dneska? Včera jsme se ani neviděli."

Volala sousedka nakloněná nad výtahovou šachtou. Zřejmě na něj čekala, až vyjde z bytu.

"Áááá...", hekl překvapeně, když pohlédl vzhůru, "to jste vy. Dobrý den. No, neviděli, také jsem si to říkal, kde jste."

"Nepovídejte," vyjekla blaženě, "to jste si říkal? Já nevěděla, jestli bych vám neměla také donést hamburgera. Dala jsem si totiž znova, dostala jsem na něj příšernou chuť. Jedla jsem ho sama a tak jsem si říkala, že by vám také určitě chutnal. Včera měli velice dobrý, spořádala jsem hned dva."

"Opravdu," podivil se, "to byly tak dobrý? Ale já jsem si včera dělal vlastní večeři, hemenex, neměl jsem sice na něj žádnou zvláštní chuť, ale je to jedno z toho mála, co umím uvařit."

"Tak ten já taky moc ráda. Ale hamburgera radši. Kdybych to věděla, hned bych vám také jeden vzala, abyste měl něco lepšího k jídlu."

"Vám to ale dneska nějak sluší," řekl v dobré náladě, potěšen jejím zájmem, "vypadáte nějak podezřele moc dobře. Nejdete někam na nějaké rande?"

"Nelžete?" usmála se stydlivě, "myslíte to opravdu?"

"No opravdu," dodal vážně, "přece bych to neříkal jen tak. Tak pozdravujte toho šťastlivce."

"Ale já ještě žádného nemám," volala za ním s rozzářeným úsměvem.

"Tak jste tak pěkná třeba kvůli manželovi," odpověděl a dával najevo, že už potřebuje odejít.

"Ten by si tak toho na mě všimnul," zašklebila se a zamávala rukou na rozloučenou.

Martin nastoupil do výtahu a stiskl tlačítko. Zvolna se rozjel směrem k přízemí. Ranní myšlenky na Margitu a následný příjemný pohovor se sousedkou, mu výrazně zvedly náladu. Už se cítil mnohem lépe, více uvolněněji. I když měl za sebou další těžkou noc, vyhlídky na další část dne mu nedostatek spánku vynahrazovaly.

Do kanceláře již vstupoval s úsměvem na rtech a byl konečně podobný tomu člověku, jakého ho jeho spolupracovníci znali.

I když by dnes konečně mohl zůstat o něco déle, aby nějaký pokrok v programu udělal, vymluvil se, že mu ještě není po dramatickém zážitku dobře a chce si ještě odpočinout.

Ačkoliv mu všichni uvěřili, protože to vypadalo v jeho případě věrohodně, hlavní důvod byl ten, že chtěl být včas v Zlaté lilie, kde se měl v sedm s Margitou sejít. Celý dnešek na to myslel, ani na chvíli se tím nepřestal zabývat. Jakmile se proto čas schůzky přiblížil, nebylo nic, co by jej dokázalo zadržet.

Spěchal proto rychle domů, aby se mohl co nejlépe připravit. Když o několik chvil později vycházel z domu, byl nanejvýš spokojen.

Dal si na sobě tentokrát mimořádně záležet. Pečlivě oholen a důkladně navoněn vyrazil, aby se sešel s tou, která jej mimořádně okouzila. Netrpělivost a nervozita ho hnala, aby tam byl co nejdříve. V hlavě ho bodaly nepříjemné obavy, aby Margita na termín nezapomněl a na schůzku přišla.

V restauraci si zabral krásné místo v rohu u sloupu, odkud byl pěkný přehled o celém lokále. Zbývalo ještě čtvrt hodiny, protože přišel velice brzy, takže netrpělivě čekal. Čas se neuvěřitelně vlekl a jak se blížila doba schůzky, jeho nervozita narůstala. Několikrát se bolestivě kousl do rtu, když jeho pohled na hodinky ukázal, že ručička překročila dvanáctku a očekávaná bytost stále nikde.

Bylo pět minut po sedmé, když ji spatřil, jak nesměle vchází do dveří. Měla pěkné, jednoduché modré šaty a jasně bílé, svítivé boty, doplněné obvyklou světle hnědou kabelku. Když vešla, zvědavě se rozhlédla. Jakmile pohlédla směrem k němu, nadzvedl se a zamával na ni. Na tváři se jí rozestřel neodolatelný úsměv a vyrazila směrem k jeho stolu.

"Dobrý večer," přivítal ji Martin, "jsem rád, že jste tady, obával jsem se, že nepřijdete."

"Dobrý večer. Však také mnoho nechybělo," přikývla vážně Margita, "a málem tomu tak bylo. Jedné z kolegyně nebylo dobře a volala, že asi nepřijde do služby, takže bych to musela vzít za ni. Naštěstí jsme ještě sehnali jednu z kolegyně, která to dneska mohla vzít za ni, Bylo to ale jen taktak."

Číšník se zastavil u jejich stolu a oba dlouze vybírali, co si dají k jídlu. Objednali si a dlouze se na sebe podívali. Martin pocíťoval velké uspokojení, její přítomnosti na něj působila jako balzám, po několika dnech těžké duševního vypětí.

"Tak jak se daří těm ostatním zraněným z té bouračky," zeptal se po chvíli ticha.

"Je to různé," odpověděla zamyšleně. "Té starší paní je už celkem dobře, ti dva mladí kluci už jsou také z nejhoršího venku. Zase oba starší pánové jsou asi na tom dost špatně. Už měli několik operací a čekají je další. Měli hodně kostí docela ošklivě zpřerážených. Těm pěti už ale nikdo nepomůže."

"Jak to, pěti?" podivil se Martin. "Já vím jen o čtyřech mrtvých, kde se tam proboha vzal ten pátý?"

"Ten zemřel až po dvou dnech," vysvětlila mu. "Ta ztráta krve byla veliká. Způsobilo mu to nedostatek kyslíku v mozku a ten začal vynechávat. Měl už nějaké problémy dřív, takže tohle ho dorazilo."

"Ztráta krve?" podivil se Martin. "Vždyť jste tam byli tak rychle, to jste jim žádnou nedali?"

"Ale dali," řekla, "ale nebylo to dostatečně rychle, alespoň ne tak, jak potřebovali. Ta starší paní zemřela hned, vykrvácela ještě před naším příjezdem a ten mladší muž až v autě. Také jsme mu nestihli dát krev včas. Kdybychom tam byli dřív, asi by žili dál, takto měli oba smůlu."

Martin se na ni podíval, zda svá nemyslí jako jeho obvinění za jejich smrt, ale dívala se zamyšleně do své sklenky, kterou držela v ruce. Opět pocítil tu hroznou nejistotu, kdy měl pocit, že je obviňován.

"Možná jim měl někdo z nás, co jsme tam byli dřív," řekl pomalu, "tu krev nějakým způsobem zastavit."

Nejistě očekával, co mu Margita odpoví.

"To by určitě pomohlo," potvrdila jeho slova, "ale ne každý to umí a pak ... hodně lidí nesnáší pohled na krev, dělá se jim špatně. Ono se o tom dobře mluví, ale když je pak člověk přímo u toho... nebyl jste sám, s kterým to seklo, když ji uviděl. Viděla jsem i drsnější chlapy, kteří padli jak podřatí, když viděli červenou. Ostatně ani mě to zpočátku nedělalo dobře, ale pak jsem si zvykla."

"Ale... stejně," namítl kajícně Martin, "kdybych byl odolnější, nebyl takový posera, zachránit jsem je mohl."

"Není to vaše chyba," ujistila ho, "vy jste nic nezavinil. Kdyby ten pitomec nedělal frajera, že má silný auto, nemuselo k tomu dojít. Nejdivnější na tom je to, že jemu se nestalo téměř nic. To je na celé té věci nespravedlivý."

Martinovi bylo lépe, její slova mu trochu pomohla smířit se s tím, že obětem sám včas nepomohl. Hlavně se mu líbilo, že ani náznakem nedala najevo, že by si něco takového myslela. Jeho svědomí se tak mohlo s pocitem viny lépe srovnat.

"Ale co ten čtvrtý?" vzpomněl si náhle, "ten zemřel až druhý den. Ten přece krev dostal včas, ne?"

"Dostal, ale málo," odpověděla. "měl vzácnější krev a v nemocnici jí právě neměli dostatek. Je obtížné sehnat tolik dárců, aby bylo krve, která je právě potřeba, dostatek. Museli jsme ji přivést z jiné nemocnice a to chvíli trvalo. Bohužel právě tu chvíli, která byla pro něj nejdůležitější."

"Takže oni neměli ani v nemocnici krev?" podivil se Martin.

"Ano," potvrdila, "neměli. Kdyby ji měli, tak pravděpodobně mohl také žít. Byla to celkem zbytečná smrt tří lidí."

"Budeme se raději bavit o něčem veselejším," rozhodl náhle Martin. "Nemocnice a mrtvých už bylo dost."

"Vy jste začal," řekl klidně, "já se tomuto tématu raději vyhýbám, mám toho v práci ažaž."

Proběhl klidný, spokojený večer. Bylo mu příjemně, být v její blízkosti. Ani sám nevěděl proč, ale tahle bytost jej čímsi kouzlila. Nemohl se vynadívat na její jemný obličej, malý nosík, krásně tvarovaná ústa, která se dokázala tak nádherně smát, i když to nebývalo často.

Často jej překvapila svým přehledem o věcech, kde by to u ní nečekal, bylo znát, že je neobyčejně vzdělaná a inteligentní. To jej na ní vzrušovalo ještě víc. Společně strávený čas, který jej neobyčejně potěšil však utekl neskutečně rychle a když se začala netrpělivě dívat na hodinky, pochopil, že dnešní schůzka je u konce. Začal usilovně přemýšlet, jak ji nenápadně vyzvat na další.

Když ji doprovázel k nadzemce, všechny jeho složité kombinace, jak jí o další schůzku říct, vzaly za své.

"Bylo to příjemné," usmála se svým typickým úsměvem, který jej odzbrojoval.

"Nepopovídáme si ještě někdy?" zeptala se sama a bezelstně se na něj usmála. V Martinovi hrklo. To, na co se již nějakou dobu sám chystal, ona nyní řekla rovnou a bez dalšího obalu.

"Mě... mě taky," zblekotal zmateně a měl co dělat, aby zahnal stud, který se mu dral do tváře. "Jak se vám to hodí, já si čas vždycky najdu."

"Fajn," podívala se mu do očí, "já bych mohla v sobotu, mám nyní volno."

"Tak to беру," přikývl souhlasně, "sobota se mi také hodí," a podíval se rovněž do jejích očí. Na malý okamžik se mu zdálo, že se k němu trochu naklonila a její rty se mírně vyšpulily, jakoby čekala polibek. Zmatený Martin náhle nevěděl, jak reagovat. Měl by to nádherné stvoření, které stojí těsně před ním políbit? Co když nechce a pak by si o něm myslela, že je příliš na ženský? Možná by si ji tím pohněval a příště by už nepřišla. Raději ještě počká, jestli o něj trochu stojí, pokusí se o to příště, raději nic neuspěchat.

Než se zmohl dostat z trapné situace, ozvalo se hučení přijíždějícího vlaku. Rychle se rozloučili a Margita nastoupila. Když odjížděla, ještě dlouho sledoval v dáli mizející vlak, než se otočil a vydal se domů. Spokojeně zamířil k zastávce autobusů, který měl odvézt jeho. Byla již tma a na zastávce čekali jen dva lidé. Stoupl si k nim a trpělivě vyčkával.

"Neměli dost krve!" zaznělo mu najednou v uších, až sebou vylekaně cukl. Jeho tělo opět zachvátila chladivá tíseň. Nebylo dost krve a on ji nechal zbytečně vytéct na chodník! Vyčítal si dál. I když se snažil zlehčit situaci Margitinými slovy, kterými jej dnes uklidnila, pocitu viny se stejně nezbavil.

"Proč ale neměli v té nemocnici dostatek krve!" ptal se, aby si trochu odlehčil svědomí.

"Kdyby jí měli patřičné zásoby, alespoň jeden z nich mohl žít. Je to také jejich chyba."

Snažil se udělat si jakékoliv alibi. Věděl dobře, že s tím stejně neobstojí. Svědomí jej trápilo dál a pocit viny zůstával. Dobrá nálada z příjemné schůzky byla tatam.

Když přesedl na tramvaj, svíral již delší dobu jeho duši temný stín. Usedl k oknu a sledoval bez zájmu ulice kolem, aut už jezdilo málo, lidí chodilo jen nepatrně. Dojeli k jejich bloku, přičemž museli projet křižovatkou, kterou měl již zřejmě navždy vrytou do paměti.

Nepříjemný pocit se prohnal jeho tělem, které se ponořilo do chladu, jako kdyby vstoupil do lednice, když zahlédl místo, kde k neštěstí došlo. Rozryté stopy na trávě ještě byly, zahlédl i několik drobných barevných úlomků z auta, které se povalovaly v okolí. Jen ta zastávka tam stála, téměř nedotčená, jakoby se nic nestalo, jakoby se tu neodehrála strašlivá tragédie.

Pozorně se díval na každý kousek země kolem ní a byl tak zmatený, že čekal, že uvidí ta dvě těla, stále ještě ležící na zemi.

Neviděl však ani těla, ani zbytky krve, které vídal tak často ve svých snech. S krupějemi na skráních tékal očima z místa na místo a když tramvaj odsud odjížděla, dlouho se k němu ještě otáčel.

Nedaleko domu vystoupil a zamyšlen k němu zamířil. Už nyní se obával toho, jaká dnes bude noc. Zjišťoval, že z onoho příjemného místa, kterému se říká postel a kam vždy tak rád mířil, na něj přichází stále větší nejistota. Dnes jej přímo děsilo.

Opatrně otevřel hlavní dveře domu a nakoukl do chodby. Skutečně se obával, že tam nalezne ležící postavy, které se mu ze zjevovaly ve snu.

Pozorně prohlédl každý kousek země, ale naštěstí zde nikdo neležel, žádné podezřelé stopy na podlaze nenalezl. Postupoval proto velice opatrně dál. Došel k výtahu a stiskl přivolávací tlačítko. Dech měl těžký, jeho ruka neklidně bubnovala na rám výtahu a vyplašeně se neustále rozhlížel. Na schody se raději ani nepodíval, co kdyby se po nich řinula krev tak, jak ji měl stále ještě ze snu v paměti.

Když přijel výtah, velice opatrně jej otevřel, nejdříve do něj plaše nakoukl, aby si ulehčeně oddechl, když se přesvědčil, že je skutečně prázdný. I když do něj již klidněji nastoupil, obav se nezbavil. Když se výtah rozjel, při mírném zhoupnutí ho náhle osvětila myšlenka, která zazářila v jeho mysli.

"Jestliže mají v nemocnicích málo krve," napadlo jej, "můžu jim tedy pomoci tím, že jim poskytnu tu svou, tím určitě zajistím záchranu některému nemocnému."

Jako blesk se jeho mysl rozzářila, jakoby v ní svítila obrovská světelná lampa. Chvilíčku o svém nápadu přemýšlel, když se zaradoval.

"To je ono," zajásal, "dám svou krev, třeba tím nahradím tu, kterou jsem zavinil, že byla prolita."

Nahlas ulehčeně pronesl slova, která pro něj měla obrovský význam. Jeho tělo zalil náhlý příval tepla a uklidnění.

Výtah zastavil a on vystoupil. Zamyšlen náhlou myšlenkou odemkl dveře a vstoupil do bytu. Když si rovnal oblek, který věšel na ramínku na dveře skříně, zjistil, že tíže z jeho prsou zmizela, nepříjemný pocit z jeho hlavy je pryč. Cítil se náhle lehce a spokojeně.

Ano, dozajista to bude tím, že už věděl, jak svou vinu odčinit. Pro něj maličkost, pro některého člověka životní záchrana.

Rychle dokončil noční přípravy a ulehl do postele. Obavy, jak dnešní noc dopadne, stále zůstávaly. Jen velice nerad zavřel oči, už dopředu se připravil, že dnes opět prožije noc plnou hrůzy a nepříjemných zážitků.

Když se ráno probudil, nechtěl věřit, že je tolik hodin, kolik budík ukazoval. Dle svého zvyku divoce vyhrával obvyklou melodii na celé kolo, dokud jej rázně neutnul. Dnes mu zněl docela příjemně, což bylo dáno pohodou, ve které se náhle ocítl. Docela svěže vstal a došel ke svým věcem.

Konečně byl řádně vyspalý a odpočatý, po několika těžkých nekonečných nocích, kdy jej svíraly obavy. Stísněný pocit a tajemná nervozita byly pryč, dnes v noci konečně nepotřeboval prášky, aby mu pomohly usnout. Pln pohody se oblékl a připravil si snídani. Vše mu od ruky šlo lehce a dobře, omámen skvělou náladou si začal pohvizdovat oblíbenou melodii.

Vyrazil z bytu a zamkl ho.

"Dobrý den," ozvalo se jako obvykle seshora, "jak se vede dneska?"

Naklonil se do výtahové šachty a pohlédl k ní.

"No fantazie," zahlaholil nadšeně, "dneska jsem konečně vyspalý a spokojený jako malé dítě."

"Neměl jste náhodou včera hamburgera?" ptala se zvědavě.

"Ne," zamával rukama, "včera také ne. Už ani nevím, co jsem měl. Ale asi to nestálo za to, když si to nepamatuji. A co vy? Jak se cítíte dneska? Také tak nádherně?"

"Jako normálně," mávla rukou, "ale mohlo by to být lepší."

"Tak to si toho hamburgera musíme dát ..., " volal na ni, "aby to bylo lepší. Ani nevíte, jakou jsem na něj dostal příšernou chuť."

"Fakt," zvolala radostně, "a kdy?"

"Já už něco vymyslím," dodal, když otevíral výtah, "dám vám vědět, ale bude to určitě brzo."

"Tak jo," odpověděla zklamaně, "ozvěte se."

Výtah se pomalu rozjel směrem dolů, ale rozhovorem se sousedkou se jeho nálada ještě zlepšila. Hlavou se mu honila stále dokola jediná myšlenka. Už ví, čím svou chybu napraví, jak napraví svou velikou chybu. To jej uklidňovalo. Ten pocit, že svým činem odčiní své selhání, jej nejen uklidnil, ale dodal podstatně více nového elánu.

V kanceláři se konečně mohl soustředěně vrhnout na svou práci a tak, jako i dřív, i nyní mu vše konečně odsypávalo. Rychle pokračoval i u těch problémů, s kterými si v minulých dnech

nevěděl rady. Bylo zřejmé, že když je spokojený a klidný, pracuje se mu zhora jinak a na výsledku to je výrazně znát.

I zde, když vykonával těžké a složité operace neustále myslel na to jediné, co jej zahlcovala už od věrejška. Vědomí toho, že ihned po práci se do nemocnice dostaví a krev daruje. Sám byl překvapen, jaký blažený pocit tato myšlenka vyvolávala. Těšil se nedočkavě jako malé dítě na věc, kterou si ještě nedávno neuměl představit, že by udělal. Strach s krve, té podivné červené tekutiny, byl rázem pryč. Jak mávnutí tajemným proutkem.

Když skončil, udělal to, o čem celou dobu přemýšlel. Vypravil se do největší nemocnice s pevným odhodláním, že dnes svou chybu napraví. Vešel do vchodu a zamířil k denní službě.

"Dobrý den," řekl opatrně, "chtěl bych darovat krev."

Služba za pultem se na něj podívala přes velké brýle.

"Vy ji jdete dát někomu blízkému před operací?" zazněla zkoumavá otázka.

"Ne," zavrtěl Martin hlavou, "jdu dát krev, obyčejný dar."

"Jak dar?" divila se služba, "komu? Jste pozván?"

"Ne," zakroutil Martin očima, "normálně darovat krev. Na odběr, copak nevíte, jak se daruje krev?"

Ta se až teprve nyní vzpamatovala a ujasnila si, cože to po ní vlastně chce.

"Tak to jste tady špatně," řekla chápavě, "tady se to nedělá. To musíte do transfúzní stanice, tam se dělají odběry pro banky, tady ne. Tady jsou jenom rychlé, vážné případy."

"A kde to jde?" zeptal se ještě Martin, zklamaný tím, že se odběr odkládá.

"Vedle Jungovy university," odpověděla mu klidně. "Jděte tam a hned vedlejší budova je to místo. Nemůžete to minout."

Zakončila výklad a věnovala se dalšímu vypisování papírů.

Martin se otočil a zvolna vycházel. Zvažoval, jestli se ještě dnes vydat do stanice, zda to stihne. Ale příliš se těšil, než by to mohl tak jednoduše vzdát.

Nastoupil do tramvaje a vyrazil směrem k Jungově universitě. Bylo to přes půli města. Když před universitou vystupoval, hned si všiml vedlejší budovy, s velikým nápisem "Transfúzní stanice". Zaradoval se a zamířil k ní. Na plotě, který byl dokola stanice byla velká tabule, že se odběry provádějí až do šesti hodin odpoledne, což jej potěšilo. Ještě to dnes tedy stihne.

Nadšeně prošel větší brankou a zamířil ke dveřím. Na orientační ceduli si našel, že odběry jsou v prvním patře a tak tam zamířil. Na dveřích, kde byly odběry označené, zaklepal a čekal. Po nějaké chvíli se dveře otevřely a v nich se objevila starší staniční sestra.

"Dobrý den," usmál se na ni vesele, "jdu na odběr."

"Dobrá," kývla, "vy jste kdo? Kdy jste byl na posledním testu?"

Zamířila k počítači, který stál na stole v místnosti.

"Jaký..., " zaváhal, "jaký test?"

"No přece na zkoušce krve," dodala na vysvětlenou.

"Ne," řekl opatrně, "já jdu jen na odběr, chci dát krev, jako dárce a co nejdřív."

Podívala se na něj a zřejmě přemýšlela, zda to myslí vážně, či z legrace.

"To je od vás sice pěkné, že chcete dát krev," řekla rázně, "ale nejdříve musíme vaši krev zkontrolovat a zjistit, zda je vhodná, že nemáte nějaké nemoci či další problémy, které by dárce ohrozili. Krev k odběru musí být absolutně čistá a bezvadná, to nám zaručí jedině řádný test. Tomu se nevyhne nikdo, nemůžeme riskovat."

"Vy," zarazil se, "vy neberete krev od každého, kdo se přihlásí? Vždyť prý krve není dost, slyším všude."

"Bereme ji od každého," dodala poučně, "pokud je jeho krev vhodná a zdravá, aby nám tu u pacientů nenadělal ještě větší paseku. Proto musí každý nejdříve projít testem, kde si jí prověříme."

"Aha," hekl Martin zklamaně, "tak co mám dělat?"

"No co by," zvedla se od stolu, "uděláme přece ten test, když už jste se rozhodl krev darovat."

Došla k velké skříni a vytáhla velký list papíru. Ukázala na židli na druhé straně stolu a Martin se posadil. Sama si sedla na své místo a připravila si počítač. Podala mu arch a pero.

"Tam si přečtete podmínky," vyzvala ho, "a na druhé straně to podepište. Zatím mi dejte vaše doklady."

Podal jí je, zatímco jeho oči přelétly podaný, hustě popsany list papíru.

Vytvořila v počítači novou stránku s jeho jménem a začala do něj vpisovat údaje z Martinových dokladů. Ten si zatím přečetl formulář, který mu sestra nabídla a aniž se nějak snažil jej pochopit, podepsal jej. Hlavně chtěl mít všechnu tu proceduru za sebou. Nemohl se dočkat, až bude u odběru.

"Tak," obrátila se k němu, "probereme si vaše nemoci z dětství. Měl jste spalničky, černý kašel, neštovice... užíváte drogy, pijete alkohol, kouříte, měl jste žloutenku"

Trvalo dlouho, než na všechny dotazy zodpověděl, ale konečně se dostali k té poslední.

"Takže dobré," konstatovala spokojeně nakonec. "Můžeme tedy udělat odběr."

Vešli do malé místnůstky, kde bylo jednoduché vybavení a několik ampulí na odebranou krev.

"Tak si vyhrňte rukáv, já to vezmu," vyzvala ho a začala si připravovat jehlu.

"No konečně," pomyslel si nadšeně Martin, který se již nemohl dočkat.

Sestra se k němu otočila a v ruce držela malou injekční stříkačku.

"Takovou malou," podivil se Martin, "vy odebíráte dárcům tak málo?"

"Málo?" nechápala sestra. "Proč málo? Kolik si myslíte, že tu lidem krve bereme?"

"Já nevím," hádal Martin, "tak dva, tři litry."

"Vy jste dobřej," rozesmála se od srdce. "Tři litry! To byste od nás šel vysátej jak od Drákuly, jak vymačkanej citrón. Víte vůbec, kolik má člověk v těle krve?"

"Ne," hlesl Martin pravdivě.

"Asi pět, až pět a půl litru!" zdůraznila sestra. "A vy byste chtěl, abychom jí tady tři litry z lidí vytáhli. Bylo by to sice pěkný, rychle by to přibývalo, ale hromadili by se nám tu pacienti. Tak abyste byl v obraze nám stačí těch půl litru. Většinou jsme rádi, když z lidí vymáčkeme alespoň to."

Martin byl tak zaskočen údaji, že ani nepocítil lehké píchnutí jehly. Raději se nedíval a tak neviděl, jak se průhledná stříkačka plnila jeho červenou tekutinou.

"Tak," vytáhla sestra jehlu, "a je to. Oblečte se."

"To bylo rychlé," podivil se Martin, "to se do tak malé injekce vejde půl litru?"

Opět se rozesmála.

"Vy jste fakt perla. To je jen pár kubíků, to byl zkušební vzorek. Dáme to do laboratoře a tam se dozvíme, zda jste vhodný dárcé. Když tady uděláme rozbor, zjistíme často takový věci, že jsou z toho lidi dost špatný. Horší však je, že dávat krev pak vlastně nemůžou, takže jsme rádi, když jich testem projde alespoň polovina."

"A za jak dlouho se dozvím výsledek?" zeptal se Martin.

"No," snažila se odhadnout, "dneska už to nebude, nejdříve zítra. Budete se tady muset zastavit a to se dovíte, zda na odběr půjdete, nebo ne."

Martin zůstal jak opářený. To nečekal, předpokládal, že vše bude daleko jednodušší. Provede se odběr a půjde. S nějakými dalšími testy a vzorky vůbec nepočítal.

"Takže dneska žádný odběr neudělám?" tázal se ještě jednou.

"Ne," potvrdila mu, "dneska ne. Až zítra, jak jsem už řekla. Teda jestli ten vzorek vyjde dobře. V pokynech si přečtete, jak se máte na odběr připravit, co smíte a nesmíte jíst, co pít a tak dál."

Zakončila sestra jeho příjem a s tím se nakonec rozloučil a odešel. Vydal se na cestu domů a byl docela smutný. Jediné, co jej uklidňovalo, bylo přesvědčení, že dnes udělal vše co mohl, aby svou velkou chybu napravil. Že vše tak dlouho trvá, nebyla jeho chyba.

Když nastupoval do tramvaje, měl rozporuplné pocity. Sám ještě nevěděl, jakým způsobem to na něj zapůsobí, ale cítil se podstatně klidnější než minulé dny.

IV.

Při výstupu z tramvaje neměl ještě jasnou představu, co bude po zbytek dne dělat. Váhal, zda má zajít do oblíbené restaurace, či se jít projít někam do města. Jeho pohled přešel po prodejně McDonalda, kolem které právě procházel.

"Chcete si dát hamburgera?" ozvalo se náhle za ním pisklavým hlasem.

Otočil se a docela se lekl. Jakoby ji přivolal, stála za ním sousedka s širokým úsměvem a nadšenými očima. Ani ji nepostřehl přicházet, jak byl zahlobán do svých myšlenek.

"Jéje," řekl překvapením, které nehrál, "kde vy se tady berete?"

"Jak vidíte, šla jsem si koupit večeři. Mám chuť na dobrého hamburgera, tak jako vždycky. Rozhodla jsem se si na něj zajít, celý den jsem se na to těšila, jak malá holka."

"To je dobré," řekla Martin zamyšleně, "právě jsem přemýšlel, zda si ho mám také koupit."

"Tak pojďte," vyzvala ho vesele, "dáme si ho spolu."

"Ale jo," řekl po chvíli přemýšlení Martin, "já vám ho stejně dlužím, tak to alespoň odbudeme najednou."

"Dáme si nějaký pořádný," zaplesala, "vyzkouším ten, který jsem ještě neměla."

"Tak jdeme," kývl na ni Martin a společně vyrazili přes ulici k prodejně.

Uvnitř si začali vybírat s bohaté menu.

"Mám velký hlad," pronesla rozhodně sousedka, "dám si toho největšího."

"Tak já si ho dám také," kývl směrem k obrázku, "alespoň budeme jíst stejně."

Na okraji pultu se objevovaly postupně objednané věci. Martin vyndal dva větší tácy a jídlo na ně rozdělával, jak byli pro každého z nich určeny. Zaplatil a zamířili mezi stolky. Zavedl ji až dozadu, ke zdi, kde mohli být trochu stranou a nebyli tak lidem na očích. Měli štěstí, lidí nebylo mnoho a volných míst dostatek. Posadili se.

"Tak se do toho dáme," řekl Martin a rozbaloval svůj díl.

"Dáme," souhlasila.

"Ho...je ale ...paháda...," pronesla plnými ústy, když několikrát polkla. "Mě to tak chutná."

"Fakt," snažil se ji potěšit, "jsou moc dobrý. Dneska se jim obzvláště povedly."

"Já bych tu mohla večeřet každý den."

"Vy tu večeříte často?" zeptal se Martin po chvíli.

"Kdykoliv mám čas, tak sem jdu," odpověděla mezi sousty. "Moc mi tu chutná a nemusím vařit, nebo vymýšlet, co si dám k večeři."

"A co muž, tomu také kupujete hamburgery?" vyzvídal Martin dál.

"Pf..." zatvářila se kysele, "ten je stejně každou chvíli večer pryč, takže se nají v práci. Když mu něco uvařím, tak mu to stejně nechutná a hamburgery nemůže ani vidět. A už vůbec nesnáší kolu, je na ní alergický. Musí mít víno... italský."

"Já víno nerad, raději pivo."

"Tady si občas sednu, dám si dobrý jídlo a sleduji televizi," zadívala se dozadu a Martin uviděl modrou zář obrazovky. Právě tam probíhala jakási honička auty po městě.

"Televizi nemusím, není tam mnoho zajímavého. Je to jen ztráta času," mávl rukou a odvrátil pohled k její spokojené tváři.

"A dneska máte dobrou náladu?" zeptala se pátravě.

"Dneska jo. Podařilo se mi dodělat jednu obtížnou část práce, s kterou jsem nemohl dlouho hnout. Je to dobrý pocit, když se to nakonec podaří a tak jsem tady. Je to taková malá domácí oslava, místo vaření vajíček či míchání nějakých vloček," usmál se. "Vy máte... taky dobrou náladu?"

"Já...?" zarazila se a přemýšlela, jak odpovědět. "Mám ji už dlouho, docela se mi v poslední době daří. Tedy pracovně. V osobním životě vlastně nic moc, ale v práci se mi daří. Povedlo se mi prodat jeden neprodejný dům a byla za to velice dobrá odměna. Navíc to již byl čtvrtý kousek za poslední měsíc. Takový výsledek se už dlouho nikomu nepovedl, ani těm nejlepším frajerům z firmy."

"A jak pracujete?" podivil se Martin, "vždyť jste stále doma?"

"Já mám výhodu, že mi na to stačí telefon, do kanceláře jdu jenom když si potřebujeme něco vysvětlit, nebo když dáváme dohromady nějakou konkrétní smlouvu. Je to docela výhodný."

Dojedli a společně se vydali k domovu. Již se stmívalo, když dorazili před vchod.

"Bylo to pěkné, nemyslíte?" obrátila se na něj a zastavila se.

"Ano," souhlasil, "líbilo se mi to."

"Tak co kdybychom si dali takto společnou večeři častěji," prohodila jakoby mimochodem.

"Mohli," neodmítal, "ale nemám rád často stejné jídlo. Občas to neškodí s něčím prohodit."

"Tak si třeba můžeme dojít někam jinam. Třeba do KFC."

"Ale jo," neodmítal, "můžeme také jednou zkusit konkurenci."

Myslel si ale něco jiného, nahlas se však k tomu nepřiznal. Kolem nich pomalu prošla milenecká dvojice, pevně do sebe zavěšena. Oba na chvíli zmlkli a pozorně je sledovali.

"Vypadají pěkně, že?" pronesla závistivě.

"Hm ...asi jo. Tak vyrazíme domů," pronesl po chvíli Martin, když viděl, že se k tomu sousedka nemá. "Musím ještě něco dodělat, když jsem měl dnes tak úspěšný den. Rád bych toho využil."

Podívala se tázavě na něj, zda to myslí vážně. Moc se jí nechtělo a bylo na ní zřetelně vidět, že by ještě v jeho přítomnosti ráda zůstala.

"Nepůjdeme se ještě někam podívat?" zeptala se opatrně.

"Dneska už je pozdě," odmítal Martin, "chtěl bych tu práci dodělat."

Zahlédl její pohled, který zkoumal, zda si to ještě nerozmyslí. Oči jí podivně svítily a tím ho vyváděla z rovnováhy. Významně k němu popostoupila a zůstala stát jen kousek od něj. Očima jej stále probodávala, jakoby jej vyzývala k nějakému činu. Začal být velmi nejistý. Rukama začal kroužit ve vzduchu, jak se chystal něco říci a bezděčně trochu poodstoupil.

"Půjdeme," zeptal se tiše a udělal krok směrem ke dveřím.

Zatvářila se nechápavě a odevzdaně vykročila za ním. Její pohled vyjadřoval velké zklamání. Vystoupali beze slov po schůdkách a pomalu došli ke dveřím výtahu. Stoupla si těsně vedle něj.

"Chcete opravdu domů?" zeptala se a její prst začal jezdit po klopě jeho saka.

Cítil se nerozhodný a nejistý, vůbec nevěděl, co dělat. Její chování jej docela zaskočila, něco bližšího si vůči ní vůbec nepřipouštěl.

Rozsvícený výtah sjel dolů a s cvaknutím zastavil. Otevřel dveře a pomalu vešel dovnitř, aniž na dotaz odpověděl. Stoupl si k tlačítkům a čekal, až vstoupí. Pomalu vešla a oba čekali, až se zavřou dveře.

Náhle se jí rozzářil obličej a s dětinským výrazem stiskla poslední, zcela nejvyšší tlačítko. Byl to směr do posledního patra. Martin se po ní tázavě podíval. Dveře se zavřely, výtah se zhoupl a pomalu se rozjeli nahoru.

Stála u Martina a vyzývavě se na něj smála. To již nevydržel a ani nevěděl jak se to stalo, ale najednou ji prudce uchopil kolem pasu a prudce si ji k sobě přitáhl.

Jeho rty se lačně přisály na její a jazyk zajel do jejích toužebně rozevřených úst. Téměř okamžitě jej její ruce pevně objaly kolem krku a nechala se přitisknout zády ke stěně výtahu.

Vášnivě ji líbal a rukama hladil po vlasech. Myšlenky na další práci byly pryč, nyní zcela propadl jejímu kouzlu a on si vychutnával slastné pocity této chvíle. I když to neměl v úmyslu, jeho rty sjely na její krk a zasypaly jej něžnými doteky a polibky. Pokryl jej od pravé strany až po levý vracel se zpět. Dychtivě zaklonila hlavu a lačně mu nastavovala šíji, aby se dostal ke každé její části.

Výtah zvolna zastavil, ale oni si toho nevšimli. Jeho rty přeskočily zpět na její ústa a opět ji divoce začal líbat. Levou nohu zvedla nahoru a zezadu mu zatlačila na zadek, aby se k němu mohla pevněji přitisknout. Spodní okraj jejích šatů se přitom vykasal až nahoru a její bílou nohu zcela odhalil.

Rychle si to uvědomil a jeho ruka sjela na její nahé stehno, které začala divoce hladit. Když jeho rty opustily její šíji, sjel pomalu po krku níž, do malého výstřihu jejích šatů. Vzrušený dech se divoce ozýval malou místností a ještě víc ho dráždil.

Drobnou ručkou pustila jeho krk a zajela si k šatům. Bleskově si rozepnula několik horních knoflíčků a umožnila tak, aby Martinovy žhavé rty mohly sjet zvětšeným výstřihem ještě níž. Ruka na stehně vyjela prudce vzhůru a zajela ji k zadečku. Tam po něm několikrát rychle přejela a pak nahmatala lem kalhotek. Bez zábran pod ně zajela a začala ji hladit na holé kůži.

"Áááách...!" prudký vzlyk projel výtahem.

Zasypával její rozhalený výstřih dalšími a dalšími polibky, kterými se jemně dotýkal každé části těla, kam se rty dostal. Stála s hlavou hluboce zakloněnou, rukama mu objímala hlavu a tiskla si ji mezi ňadra, aby tam ještě více zvětšoval divokou rozkoš. Lehkými dotyky vlhkých rtů přejížděl po holé kůži ňader, kam mu pevné sevření podprsenky povolilo.

Pravou rukou uchopila okraj podprsenky a prudce si jej přes ňadro přetáhla. Využil toho a prudce zajel rty na její bradavku. Jeho jazyk začal velkým tempem kruhově objíždět široce roztažený dvorec a ztopořený vrcholek.

"Ááááááááá...!" vykřikla další sten zaplavena blahem a dech se měnit v divoký ryk.

Martin dál vášnivě zasypával její tělo jemnými polibky, když náhle jeho ruka, dosud jezdící po jemné kůži jejího zadečku, prudce uchopila lem kalhotek.

Prudkým, jediným rázným škubnutím, je oderval pryč. Nejdříve sebou trhla, jak se polekala, když se jí guma zaryla do boků, než se s rupnutím rozdělila na dvě části.

Malý okamžik zůstala bez hnutí, než se vzpamatovala z bolesti, kterou na bocích kalhotky způsobily. Martin chvíli držel kalhotky v ruce a pak je odhodil kamsi za sebe na podlahu výtahu. Rukou zajel rychle zpět na její levou půlku zadečku a jeho prsty se pomalu, po milimetrech, blížily zezadu zpět rozkrokem dopředu. Už byly jen kousek od jejího tajemného místa, již cítil první jemné chloupky. Vzrušení nabývalo na intenzitě a oba se jím nechali unést.

Dveře výtahu se prudce otevřely, což ani jeden v tuto chvíli neočekával.

Oba se velmi lekli. Martin se otočil a kousek poodskočil od své partnerky. Ta rychle spustila nohu dolů, pravou rukou si přetáhla hbitým pohybem přes holé ňadro halenku a překvapeně se podívala do dveří výtahu.

V nich se objevila starší obyvatelka nejhornějšího patra jejich domu.

Překvapena situací, jakou zde uviděla zůstala strnule stát. Podívala se nejdříve na Martina, poté na ženu před ním. Její zrak zůstal nechápavě viset na rozepnuté halence, pod kterou byla patrná zmuchlaná podprsenka, stažená pod ňadro.

Sousedka si to uvědomila a okamžitě si ještě více prsa zakryla, až téměř k bradě, rukou si držela oba díly halenky těsně přitisknuté k tělu. Žena ve dveřích jen vyvalila překvapením oči a tázavě se dívala z jednoho na druhého. Pak pohledem zajela na kalhotky, které ležely zmuchlané jak staré noviny v rohu výtahu, kam je Martin odhodil. Byl to jen okamžik, než si v hlavě srovnala, co se zde děje.

"Co to tady vyvádíte?" zeptala se velice nahlas dotčeným hlasem. "Že se nestydíte, nemravové."

Okamžik stála a nevěděla, zda má do výtahu vstoupit či nikoliv.

"My... tady... jeli jsme domů," vykoktala ze sebe Martinova partnerka, která se snažila nějak situaci zachránit.

"Že to říkáte právě vy," osopila se na ni žena, "taková mladá... a vdaná. Kdyby to tak viděl váš muž!"

Martin nevěděl co říci a tak se otočil a stiskl tlačítko s třetím patrem, kde se nacházel jeho byt. Pak se zamyslel a rozechvěle stiskl ještě i pětku, kde vystupovala jeho spoléčnice. Nahněvaná žena ve dveřích chvíli zápasila s chutí odejít, pak se ale rozhodla, že se takovými nestydy nedá odradit a přistoupila k nim. Zmáčkla tlačítko s označením přízemí. Dveře se tiše zavřely a výtah se rozjel.

Martin se raději díval dozadu na stěnu, jeho spoléčnice měla sklopený zrak na zem. Druhá žena si je neustále pohrdavým výrazem prohlížela a kochala se jejich rozpaky. Vítězně přejížděla od jednoho k druhému a pociťovala uspokojení.

Výtah zastavil a nade dveřmi se rozsvítila pětka. Sousedka se pohnula ke dveřím, pak se zarazila a rychle skočila po zbytku kalhotek, které se válely v rohu. Popadla je, a aniž něco řekla rychle vyběhla ven. Výtah se opět rozjel. Tentokrát byl káravý pohled upřen pouze na Martina, který se mu snažil vyhnout. Když výtah zastavil v patře číslo tři, také rychle vyběhl na chodbu, aby byl co nejdříve pryč z místa činu.

Jakmile se dveře zavřely a výtah se rozjel směrem dolů, zhluboka si ulehčeně oddechl a odemkl dveře. Spokojeně došel do pokoje a podle zvyku ihned zapnul televizi. Zatím se odstrojil a skočil na gauč, kde se uvolněně natáhl.

"...hromadná havárie se stala na dálnici A6, kde se srazilo dvacet čtyři aut. Zahynuli dva lidé a dvanáct bylo zraněno...", uslyšel ještě v televizi, když bral do ruky ovládač.

Tlačítko "mute" se mihlo pod jeho prstem, než jej prudce stiskl. Vzrušený hlas líčící dramaticky nešťastnou tragedii zmlkl. Blažený klid se rozhostil po celém bytě. Zahlédl jen, jak se na záběrech objevil mohutný požár jakéhosi vysokého domu, kolem kterého pobíhalo množství hasičů. Radostně se usmál, že se nedozví, kolik lidí zemřelo a jaké ohromné škody oheň způsobil.

Vstal a došel k počítači, aby se pustil do pokračování své práce, jak měl dnes naplánováno. Když má takový den, kdy se mu daří, musí toho využít, aby nahradil výpadek těch několika dnů, kdy nebyl schopen nic kloudného udělat.

Když se později ukládal do postele, prolétly mu hlavou obavy, zda se nějaký hrozný sen nebude opakovat a jestli nerozšíří sbírku těch strašných, které jej pronásledovaly během minulých nocí. I dnes usínal pomalu a neklidně.

Probudil se až ráno, kdy zazněla tradiční melodii budíku, který volal do dalšího dne. K jeho překvapení se během noci nic zvláštního nestalo, žádný sen jej nepolekal a v jejím průběhu ho neprobudil. Cítil se vyspalý a spokojený, jeho duše svítila jako sluníčko, které již vykukovalo zpoza obzoru.

Hlavou mu prolétaly všelijaké myšlenky, ale ta hlavní, kterou si neustále připomínal byla ta, že dnes konečně splní svůj závazek a ihned po práci se vypraví na transfúzní stanici. Že by to bylo jinak si ani nepřipouštěl.

Nějak podvědomě tušil, že toto je ten hlavní důvod, proč má v nocích klid. Zřejmě se jeho svědomí cítilo uklidněno, že svou chybu alespoň trochu napraví. Dokončil si snídani a připravil se k odchodu. Zamkl byt, vyšel na patro a stiskl tlačítko výtahu.

"Dobré ráno," ozvalo se přidušeně seshora.

Trhl sebou překvapením a nakoukl výtahovou šachtou nahoru, kde zahlédl svou sousedku, tentokrát bez svého obvyklého úsměvu.

"Jak se vám vede?" zavolal na ni a zamával rukou.

"Dobrý," šeptala tajemně, ale nevypadala nijak nadšeně. "A vám?"

"Také tak," odpověděl.

"Počkejte," kývla pomalu dlaní, "přijedu dolů."

Výtah, který se před chvílí zastavil v jeho patře se opět rozjel, aniž nastoupil. Dojel do pátého a dveře se jemně otevřely, jak vklouzla dovnitř. Znovu se rozjel, tentokrát zamířil dolů, směrem k němu. Když zastavil, vstoupil dovnitř.

Stála uprostřed a dívala se nejistě kolem sebe. Očekávala netrpělivě jeho reakci na včerejší událost.

"Je mi líto," řekla tiše, "že nás ta ženská včera načapala. Nevadí vám to?"

"Ne," mávl Martin lhostejně rukou, "ta mě nezajímá. Já se o lidi nezajímám, jsou mi lhostejný. Stejně jen měla vztek, záviděla, tak si ho na nás vylila."

"Opravdu?" rozzářily se jí oči. "Tak to jsem ráda, já jsem se bála, že budeš našťvaném."

Spokojeně si zavýskla a než se Martin nadál, skočila mu kolem krku a pevně jej stiskla. Ani si nevšiml, že mu samou radostí začala tykat.

Na nic se nezmohl, jen ji jednou rukou objal kolem ramen, protože v druhé měl svůj obvyklý kufík. Trvalo to jen chvíli, než se od něj odtrhla.

"Ještě se sejdem?" zeptala se dychtivě.

"No jasně," pohodil hlavou, "škoda každé pěkné chvílky, která nám uteče."

"A kdy?" zeptala se rychle a šťastně mu položila hlavu na rameno.

"Zatím nevím," pokrčil rameny, "mám toho teď hodně. Honíme termíny a nevím, jak dlouho budu muset zůstat v práci. Šéf nás často zaskočí, když zcela nečekaně po nás chce, abychom tam zůstali dýl. Ale vždyť nic přece neuteče, zase se uvidíme, vždyť se setkáváme každou chvíli. Nějak to uděláme."

"To ale není nikdy jistý," pokrčila rameny a on si až teprve nyní uvědomil, že většinu těch náhodných setkání má na svědomí sama. Začala si pečlivě rovnat vlasy a šaty, její ruka se připravila u tlačítka s číslicí pět.

"Tak já se ti ozvu," řekl Martin, aby ji uklidnil, "dej mi číslo."

"Teď už musím domů," řekl rychle a stiskla tlačítko, "ale já ti hodím do schránky, jo?"

"To je výborný nápad," souhlasil Martin, zatímco se výtah vracel o dvě patra výše.

"Tak pa," řekla mile a naklonila se s nataženými ústy k němu.

Rychle ji políbil a pak ji zarazil, když chtěla odejít z výtahu.

"Počkej," zarazil ji opatrně, "jak se vlastně jmenuješ?"

"Ingrid," odpověděla a zmizela za dveřmi.

Dveře se zavřely a Martin konečně mohl stisknout tlačítko s přízemím. Výtah se však rozjel nejdříve směrem nahoru. O dvě patra výš nastoupili další dva lidé a všichni společně sjížděli do přízemí. Uvědomil si, že Ingrid vystoupila právě včas, než je někdo další stihl spolu zahlédnout. Zřejmě by se jí to moc nelíbilo.

Když postával na tramvajovém ostrůvku, přemýšlel a dnešku.

"Dnes je čtvrtek, zítra pátek a v sobotu se sejdu s Margitou," napadlo jej po chvíli. Další příjemná událost. Jak to dá dohromady s Ingrid, to ještě nevěděl. Musí to nějak skloubit, přece

toho teď nenechá. Vypadá to, že má smolné období za sebou a štěstí se začíná konečně usmívat i na něj.

Příliš si s tím hlavu nelámal, Ingrid se mu vnutila a má ji jen na pobavení. Navíc je vdaná a zřejmě si chce také jen užít.

Margita, to je něco jiného, s tou to myslí vážně, zatím. Ale co když je také vdaná, či zadaná? Vždyť přece nic nemá jistého, nic se o ní vlastně nedozvěděl. Vlastně o ní zhora nic neví, bude to muset napravit. Dal si proto za svůj úkol zjistit, vše kolem ní, co jen bude moci. Tedy pokud se ještě sejdou.

Pohodička v práci pokračovala i dnes, takže strávil další příjemnou pracovní směnu, kdy odvedl pěkný kus práce.

Ihned, jakmile dne skončil, vyrazil bez dalšího otálení směrem k transfúzní stanici. Vešel do vstupní chodby transfúzní stanice a nahlásil se sestře.

"Tak to jste vy," řekla překvapeně, když našla jeho záznamy v počítači a pozorně si je prostudovala.

Martin se zarazil. Jak to, že o něm ví? Vždyť zde byl je jedinkrát, včera.

S podezřením ji sledoval, příliš se mu to nelíbilo. Dlouze a pečlivě studovala údaje na monitoru. Muselo na nich být velice zajímavého, neboť chvíli trvalo, než se mu zase věnovala.

"Počkejte tady, ohlásím to panu doktorovi, že jste přišel," dodala a odběhla do jiného pokoje.

Zneklidněný Martin se posadil na jednu ze židlí a očekával, co mu chce lékař říci. Trochu jej zarazilo, že ho ani tentokrát neposlali rovnou k odběru, ale volají doktora. Neměl ponětí, zda je tento postup běžný, či je něčím výjimečným.

Do jeho mysli se vloudily vážné obavy: "ta sestra se stejně ale chovala nějak podezřele. Co tam měla za poznámky? Proč šla pro doktora? Copak ho nemohla odvést rovnou k odběru? Či mu nemohla výsledky testu oznámit sama?"

Bylo to nějaké podezřelé. Co když u něj našli nějakou závažnou chorobu a nyní se mu to budou snažit oznámit?

Řešil v duchu palčivé otázky. Jiný důvod, proč takto nečekaně událost řešili neviděl. Obestřely ho obavy a netrpělivě pohlížel směrem ke dveřím.

Po chvíli se otevřely a v nich se znovu sestra objevila.

"Pan doktor vás očekává, všechno s vámi vyřeší sám," ukázala dovnitř.

Martin se zvedl a vešel do místnosti, pracovny lékaře. Ten ukázal na židli u zdi a tak se posadil. Lékař se chvíli díval do nějakých papírů a teprve po chvíli k němu zvedl oči.

"Provedli jsme rozbor vaší krve," začal pomalu a soustředěně, dávaje důraz na každé slovo, "a vyšly nám některé věci, které s vámi musím probrat."

V Martinovi hrklo. Způsob přivítání se mu od začátku nelíbil a nyní měl pocit, že je zle.

"Co se stalo," zeptal se vystrašeně, "něco jste tam našli?"

"Hmmm..." zamyslel se lékař, "vlastně ano i ne."

Jeho odpověď byla nejasná a Martinovi se ještě více sevřelo hrdlo.

"Ale nemusíte propadat panice," podíval se na něj uklidňujícím pohledem, když spatřil jeho polekaný obličej, "není to nic, čeho byste se musel obávat. Provedli jsme podrobnou analýzu vaší krve a protože tu máme takovou malou nejasnost, je to jen taková malá záhada, musíme si to ještě s vámi ujasnit. U některých položek totiž máte naprosto nečekané hodnoty, které nás překvapily, na jaké tu nejsme zvyklí. Nevím, jestli vám to něco řekne, ale předpokládám že nikoliv, proto to vezmu velice stručně a pokusím se vám to vysvětlit."

"Tak první, co je zarážející, je hodnota hormonálních látek ve vaší krvi, konkrétně se jedná o cortisol a estradiol. Vy jich máte deset tisíckrát více, než je obvyklá hodnota. Je to obrovské číslo které ještě dosud nikdo neviděl a nejeví se jako normální, aby člověk takovou hodnotu vůbec měl. Je to, jakoby se laboratoř spletla, ale při porovnávání vzorcích jsme zjistili, že vše funguje normálně. Všechny ostatní vzorky vyšly správně tak, jak mají. Podobné výsledky jsme zaznamenali u látek troponinu a prolaktinu. Zde to je sice také mimo obvyklé normy, ale to není to hlavní, co nás zaráží" odmlčel se, aby se zamyslel nad dalšími slovy.

"Co je zcela mimo naše chápání, to je hodnota stranotinu. Zde máte absolutně největší odchylku od všech tabulkových hodnot. Podle propočtu byste měl tuto hodnotu dvacetmilionkrát vyšší, než kolik má běžný člověk. To jsou přitom hodnoty, které nejsme schopni změřit, museli jsme je vypočítat. Podobný případ jsme tu ještě neměli, ani ti starší doktoři takový případ nepamatují."

"Je to pro mě vážné?" zeptal se potichu Martin.

"Ale kdepak, všechny ostatní údaje, ty které jsou vůbec nejdůležitější, ty máte absolutně v pořádku, některé úplně předpisově."

"A co to je za, látku, ta...", zeptal se zvědavě Martin, "ta...no ta poslední, jak jste říkal. Má na něco vliv?"

"Stranotin?" pomohl jeho tápání doktor, "tak to je látka, kterou jsme objevili teprve nedávno, v nejnovějších výzkumech. Zatím jsme ji ještě příliš neprozkoumali, je to ještě příliš čerstvý objev. Ale jedno již víme. Má zásadní vliv na chod a činnost mozku a čím jí je v krvi více, tím lépe funguje. Jedna z teorií dokonce tvrdí, že čím víc krev stranotinu obsahuje, tím výkonnější mozek je. Jinak řečeno, tím je člověk chytřejší. Pochopitelně to funguje také naopak, ale to jsou jen laboratorní výzkumy, které se teprve začaly dělat a není nic důkladně ověřeno. Takže se to dosud nedá vydávat jako oficiálně platné."

Hlavní nebezpečí té zprávy spočívá v tom, že by to mohlo přinést hon lidí na tuto látku a začali by se jí přechovávat, aby si dodali další inteligenci. Proto to raději moc nerozšiřujeme,

zvláště, když vše není dostatečně ověřené. Když bych to totiž vzal doslova, stačilo by si téhle látky vpíchnout pořádnou porci a byl by z člověka génius. Kéž by se to povedlo, byl by to objev století. Když o tom mluvím a sleduji vaši neuvěřitelnou hodnotu... máte pocit, že jste nějak výjimečně chytrý, měl jste ve škole vždy výtečné známky, nějaké příznaky, že byste chápal nějak výrazně rychleji než ostatní? Už jste si dělal testy na IQ?"

Martin se zamyslel.

"V žádném případě nejsem žádné zázračné dítě, já jsem měl pocit, že spíše naopak. Ve škole to nebylo nijak valné, často jsem měl na škole potíže, zvláště chemie a historie mi vůbec nešly. Musel jsem se pořádně biflovat, abych do hlavy vůbec něco dostal. Určitě spolužáci na tom byli podstatně lépe než já, já jsem si kolikrát připadal jako naprostý hlupák. Když jsem se vrhl na programování, zvládl jsem to s největšími obtížemi, ještě dnes mi leccos uniká. A IQ? No dělal jsem je, pochopitelně, jako ostatní na universitě. Mám ale 126, je to dost?"

"Tak vidíte," povzdechl si doktor, "a pak máme těm výsledkům nejnovějšího výzkumu věřit. Asi bych vás spíše mohl použít jako případ, kdy ty hodnoty a lidská inteligence vůbec nesouvisí. Tímto směrem nemá cenu jít, z toho Nobelova cena nekouká. Je to škoda, kdybyste géniem byl, byl bych na nejlepší cestě ji dostat, měl bych vás jako ideální případ. Ale vraťme se k vašemu případu, takže s výsledky jsem vás seznámil a nyní již víte vše."

"Co to tedy znamená, je to pro ně nějak nebezpečné?" zeptal se Martin.

"To je přesně to, co my ještě nevíme," řekl s pokrčením ramen lékař. "Takové hodnoty jsme ještě dosud u nikoho nezaznamenali. Pokud vyloučíme, že byly přístroje poškozeny, jsou tu dvě možnosti. Buďto vaše krev opravdu obsahuje hodnoty, které jsme naměřili, nebo... nejsme schopni u vaší krve uvedených hodnoty z nějakých příčin změřit."

Jak jsem řekl, ještě se nám to u nikoho nestalo, takže tím jsme trochu zaskočení. Vaše rozborry ještě posoudí rada v nemocnici, protože musíme vyloučit jakékoliv pochybení. Pro vás to ovšem nic neznamená, tyto hodnoty neznamenají žádné nebezpečí a jak vidíte, dosud jste mohl v klidu a ve zdraví žít, jak jste chtěl. Podle ostatních hodnot jste naprosto v pořádku, a sám, jak tady říkáte, se také cítíte dobře. Kdybyste nechtěl darovat krev a my vám nedělali tuto hloubkovou prověrku krve, asi bychom na to nepřišli."

Martin byl zaskočen. Takže našli veliké odchylky od předepsaných hodnot, ale na zdraví prý nemají vliv. To je tedy zajímavé, proč je tedy kontrolují? Moc slovům doktora nevěřil. Už mnohokrát slyšel o tom, jak se snaží pacienti oklikou uklidňovat, aby jim nemuseli oznámit krutou pravdu. Rozhodl se z něj dostat co nejvíce informací, nakolik to jen bude možné.

"Takže krev dát nemohu?" zeptal se a pozorně přehlédl očima list, který dosud držel lékař v ruce a nyní je položil na stůl. Byl na něm velký sloupec písmen a údajů, dva byly důrazně podtrženy červeným fixem.

"Ale co vás plete?" opřel se doktor dozadu o opěradlo, "naopak. Vy byste měl... dávat svou krev co nejčastěji a co nejvíce. Vaše skupina 0, která je dosti vzácná, bude vždy potřebná. Navíc jí máme v současnosti minimální zásoby, takže každý dárce je vítán. Jen ty uvedené hodnoty nás trochu matou a proto to budeme muset ještě důkladně rozebrat. Rozhodli jsme se, že odběr povolíme, protože to nejsou důvody, které by nás vedly k tomu, abychom vaši nabídku odmítli."

"Takže... kdy budu moci dát krev?" zeptal se Martin opatrně.

"Pokud jste rozhodnut ji dát... třeba i dnes," rozhodil lékař rukama. "Jak jste se rozhodl?"

"Jestli mi v tom nebudete bránit vy," řekl Martin odhodlaně, "já jsem rozhodnut ji dát," dodal sebejistě.

"Tak zavoláme sestru a ta vás odvede k odběru," řekl spokojeně doktor, "můj souhlas máte."

Pak vstal a společně došli k sestře do vedlejší místnosti. Na jeho pokyn se s Martinem odebrali do místnosti pro odběry.

Vešli do menší, přístroji zaplněné místnosti. Uprostřed ležela vedle sebe dvě vysoká, pohodlná lehátka, kolem kterých bylo několik přístrojů propojených mnoha hadičkami.

Na její pokyn si Martin vykasal rukáv na své pravé ruce a lehl si na jedno z nich. Pohodlně se na měkkém křesle usadil a netrpělivě očekával, kdy se začne s aktem, po kterém tak dlouho toužil.

Sestra k němu přisunula malý stolek, na kterém byla opěrka pro ruku a menší, průhledný sáček na zachycování krve. Položil ruku do měkké opěrky a uvolnil se. Sestra připravila jehlu a spustila celý přístroj. Jemný vánek jej příjemně ochlazoval, když ucítil jemné píchnutí.

Po malé manipulaci, kdy mu sestra upravovala infúzní jehlu pro odběr, zahlédl první červené kapky, které zamířily úzkou hadičkou k sáčku. Byly to první poslové jeho svědomí, kteří opustili jeho tělo, aby úzkou trubičkou odtékali do krevního vaku.

Odtud se po nějakém čase vydají na cestu, aby pomohli zachránit život dalšímu člověku. Tak nějak to nyní Martin cítil, tak o tom všem přemýšlel, když viděl čelo červeného potůčku mířit pryč ze svého těla.

Krev pomalu vtékala do sáčku a jen pozvolna jej plnila. Pravidelným rytmem tiskl gumovou pěnu, kterou dostal do dlaně, aby pomohl odběru. Jako učarován spočíval jeho zrak na vaku, kam vtékal kus jeho života.

Hladina ve vaku začala lehce stoupat. Přístroj jemně, pomalým pohybem začal překlápět krevní vak z jedné strany na druhý, aby krev byla neustále v pohybu a stále se promíchávala.

Trvalo to nějaký čas, kdy krev, která jakoby nechtěla opustit jeho tělo, jen velice pomalu natékala.

Když se na ní díval, matně si vybavoval strašidelné scénky ze svých snů, kdy litry této cenné tekutiny tekly po ulicích, či stříkaly do vzduchu. V nich se jí nešetřilo, tam viděl promrhat mnoho litrů. Nyní viděl, jak pomalu tato vzácná tekutina teče a jak matná je její rudá barva. Nebyla to žádná jiskřivá červeně, kterou ve snech viděl.

"Tak a je to," přerušila tok jeho myšlenek sestra, která mu vytáhla jehlu ze žíly. Přetáhla mu přes ni speciální náplast a ruku mu sama ohnula v lokti a přitiskla k ramenu. Martin se pomalu zvedal a levou rukou se upravoval.

"Už mohu jít?" zeptal se opatrně.

"Raději si tady ještě chvíli sedněte," ukázala sestra na pohodlné křeslo ve vedlejší místnosti, "Nějakou dobu si poseďte a když ucítíte, že je vám dobře, tak můžete jít," řekla zkušeně.

Když se i po chvíli cítil stále dobře, vydal se na cestu domů. Zamířil k tramvaji, aby ho odvezla k bydlišti.

Když vyhlížel z okna tramvaje, která jej jeho směrem odvážela, přemýšlel, co bude dnes dělat, na co se dnes cítí. S nadšením mohl konstatovat, že se stalo přesně to, co očekával, v co doufal. Když splnil svou povinnost, cítil se skvěle.

Žádné svírání v hrudi, žádný divný tlak shora. Měl výbornou náladu, byl uvolněný, spokojený, bylo mu lehce, jakoby se vznášel. Veškerá tíseň a vnitřní nervozita poslední doby byla skutečně pryč, když odčinil své zaváhání. Výčitky svědomí téměř okamžitě ustaly.

Když vešel do bytu, pustil dle zvyku televizi a začal odkládat své věci.

"...výbuch nastražené bomby zabil sedmnáct lidí, osm dalších těžce zranil," zaslechl opět informace z televizi o dění ve světě během dnešního dne.

"Bomba byla uložena v zavazadlovém prostoru automobilu a vybuchla přesně ve chvíli, kdy místem proudily největší zástupy lidí, kteří se vracejí z práce a v okolních stáncích nakupovaly své denní potřeby. Vládní mluvčí ihned obvinil z tohoto zločinu protivládní skupinu, která tento čin popírá. Vyšetřování pokračuje."

Ukládal kalhoty s košilí do skříně a sahal po ovladači. Chtěl mít příjemný večer, ale všechno začalo jako obvykle drastickými scénami ze světa.

"...dlouhodobé rozepře mezi členy rodin vyvrcholily v restauraci, kde došlo k potyčce, při které obě strany použili nožů a své protivníky několikrát bodli, čímž jim způsobili..." nestihla zpravodajka dokončit, když stiskl tradičně oblíbené "mute".

Klid v místnosti navodil slastný úsměv na jeho tváři.

Do hracího boxu vložil CD s nahrávkami své oblíbené skupiny, několikrát se zavlnil při tónech první skladby a usedl ke stolu k počítači, aby pokračoval v další práci, jak si předsevzal. Rychle se ponořil do problému, který nestačil vyřešit v normální pracovní době. Když později uléhal do postele, cítil se velmi dobře. Konečně splnil své předsevzetí, které mělo ulevit těžkému svědomí a ještě se rychle přiblížil ke konci úkolu, který měl jako pracovní. Trocha obav v něm ještě zůstávala, protože si nebyl jistý, zda se těžké sny tuto noc přece jenom znovu nedostaví.

Ráno se probudil zcela odpočatý a řádně vyspalý. Po noční můře nebylo i tentokrát ani památky. Dokonce se probudil o něco dříve než začal budík vyzvánět svou monotónní melodií.

Jaký to byl rozdíl oproti nedávným nocím, kdy se v jejich průběhu několikrát probouzel a ráno nevyspalostí nevnímal věci kolem sebe! Dnes svižně vyskočil z postele a s úsměvem se vrhl do nového dne.

Když vycházel z bytu, zvědavě pokukoval směrem vzhůru, zda tam neuvidí Ingrid, která se na něj tak často shůry usmívala a nezazní její milý hlas. Dnes ji vyhlížel marně. I když chvíli čekal, zda se neobjeví, nebyla zde. Jen ticho a občasné kroky lidí jdoucích do práce, to bylo vše, co zaslechl.

Trochu zklamaně stiskl tlačítko výtahu a čekal, až k němu dojde. Za chvíli se tak stalo, on prudce otevřel jeho dveře a zamyšleně do nich chtěl vstoupit.

"Nazdárek...", ozvalo se veselé zvolání z nitra výtahu.

Velmi se polekal, když zahlédl skrytou postavu, která na něj vybafla. Po malém leknutí poznal Ingrid, která se mu vrhla kolem krku. Její ruce se mu ovinuly kolem krku a pevně se k němu přitiskla.

"Nemohla jsem se tě dočkat," řekla nadšeně. "Kde jsi byl tak dlouho, už jsem se bála, že se chceš vrátit domů a nejít do práce."

"To se ti opravdu jen zdálo, jen jsem se díval, zda tě někde neuvidím," usmál se Martin, než ji dlouze políbil.

Vášnivě se k němu tiskla a její ruce jej hladily po vlasech. Jejich rty se lačně spojily a vypadalo to, že se nikdy neodtrhnou.

Několikeré zaťukání do tlačítek se rozeznělo šachtou a probralo je do přítomnosti. Rychle se pustili a Martin stiskl symbol s označením přízemí. Nechtěli, aby je opět někdo překvapil. Výtah se rozjel a oni se stále ještě drželi navzájem kolem svých těl.

"Přijdeš dneska brzy?" vyzvídala.

"Asi ne," řekl nejistě Martin, "nevím, jak to stihneme dodělat. I když jsem s tím včera pořádně pohnul, je na tom ještě pěkný kus práce. V úterý máme termín dokončení programu, tak nás bude možná šéf držet o něco déle."

"A v pátek?" zeptala se nedůvěřivě.

"Pokusím se s tím něco udělat."

Rychle se rozloučili a pospíchal do práce. Byl nadšený, jaký krásný den dnes prožívá, téměř se mu nechtělo domů. Když mu vše tak dobře šlo, zůstal zde déle, aby udělal co nejvíce práce. Vracel se až za tmy, pořádně utahaný, ale spokojený. Dobrá nálada z něj sálala na všechny strany.

Doma pustil televizi a natáhl se na gauč.

"...při těžké havárii u obce... se auto převrátilo a narazilo do stromu. Všichni čtyři lidé na místě zemřeli," zaznělo z obrazovky.

Na ta slova okamžitě reagoval. Uchopil ovládač a začal rychle kanály přepínat. Několikrát zahlédl na kratičký moment krvavou ukázkou z některého z populárních akčních filmů, ale na ty neměl dnes náladu.

Zaujal ho film, jehož děj se odehrával hluboko pod hladinou mořem, což bylo prostředí, které jej vždy velice zajímalo. Odložil ovladač a zabořil se do děje s modravým pozadím hlubin a během filmu se pomalu připravoval do postele.

Když uléhal, velmi se těšil na zítřek. Má se přece sejít Margitou, doufal, že nezapomněla. Jak se připravoval na spánek a ležel v potměnělém pokoji se zavřenýma očima, zcela náhle, aniž se o to sám snažil, přeskočily jeho myšlenky zcela jiným směrem.

Uviděl se jako v televizi. Leží na pohodlné, bílé posteli transfúzního oddělení a v jeho ruce je zapíchnuta jehla napojená na tenkou, průhlednou hadičku.

Červená tekutina pomalu protéká a skapává do sběrného sáčku. Ten leží na jakémsi vahadélku, který jej překlápí ze strany na stranu, doprava, doleva.

Pohledem zvolna přejížděl po vlastním těle, zamířil k hadičce a klouzal po ní stejným směrem, jakým tekla odebíraná krev. V dalším momentě vnikl do úzké trubičky a společně s krví proploval směrem k vaku, který se objevil v dáli.

Jakoby se vezl v malé ponorce, nesl jej proud červené tekutiny kamsi dolů. Chvíli jej tok unášel, než společně s krví spadl do sáčku, který zevnitř vypadal jako velký průhledný stan.

Zde kde zblízka uviděl, jak se krev převaluje ze strany na stranu v rytmu, jak se vahadélko překlápí. Bytostně cítil, jak se "jeho" krev přelévá a promíchává. Pomalu ji přibývá, hladina stoupá, jak postupně opouští jeho tělo, až ji je dostatečné množství.

Vidí sestru, jak odpojuje hadičku od jehly zapíchnuté v jeho ruce. Vidí sám sebe, jak se zvedá z křesla a odchází. Sestra bere sáček, protřepává jej a pečlivě na něj zaznamenává data o odběru a dárci.

Nakonec jej nese do vedlejší místnosti. Jakoby by byl ve vaku on sám vidí, jak otvírá dvířka lednice a sáček do ní vkládá. Pokládá jej k ostatním do boxu označených podle jednotlivých krevních skupin. Všiml si, že sáčků ze stejnou skupinou jako jeho jsou zde jen tři, hromádka ostatních skupin je mnohem větší.

Pak se dveře lednice zavřou a on zůstává vevnitř. Chlad proniká každou kapkou krve a on bytostně cítí, jak pomalu tuhne. Jak klesala teplota jeho životodárné tekutiny, tak jej přemáhá milostivý spánek.

"Proboha, co se mi to zase zdá, mám já to ale bujnou fantazii," stihl si ještě pomyslet, než mu docela propadl.

V.

Ráno se probudil naprosto fit, ani dnešní noci nečekalo žádné nemilé překvapení. Spalo se mu výborně a tak se podle původního plánu dlouho povaloval v posteli. Neměl kam spěchat, tak si užíval nádherného pocitu klidu a pohody, kterým byl poslední dny naplněn. Sobotní dopoledne uteklo a on se po vlastním, pracně vydobytém obědě chystal na netrpělivě očekávanou schůzku. Byla ve stejné restauraci jako minule, tentokrát ve tři.

Pečlivě připraven se vydal na místo srazu. Když si sedal na stejné místo jako minule, byl velmi netrpělivý. Přijde, nepřijde?

Dal si oblíbené pivo a kávu, měl ještě dobrých deset minut čas. Věděl, že zde bude dřív, ale nevydržel již sedět doma, raději počká zde, co kdyby Margita zcela náhodou přišla o něco dřív.

Čekání se zdálo být nekonečné, co chvíli netrpělivě pohlédl na hodinky, ale čas, jakoby se mu vysmíval a zcela se zastavil. Minuty utíkaly jen velice zvolna.

Když se ručička přehoupla přes dvanáctku, začal být ještě nervóznější. Jeho pohled neustále těkal po téměř prázdné místnosti, kde seděly ponejvíce rodiče s dětmi. Několik číšníku se v poklidu pohybovalo mezi stoly a roznášely sladké dobroty. Co chvíli netrpělivě ťukl očima ke dveřím, kde by se, jak doufal, měla každou chvíli objevit očekávaná Margita. Měla již deset minut zpoždění a pomalu si začal připouštět, že dnes asi nepřijde.

Když se náhle dveře otevřely a lehký závěs odhrnul, srdce se mu rozbušilo radostí. Dech se mu zrychlil, celé tělo ztěžklo, hlava se mu začala divoce točit. V konečcích prstů na nohou i rukou pocítil slabé brnění a křečovitě se mu stáhly. Osoba, která jej takto zasáhla tady byla, takže i dnes s ním stráví nějaký čas.

Stála tam a zvědavě se rozhlížela. Modré přiléhavé džíny, krátká vesta přes sebe, vysoké kožené boty na nohou. Působila ještě krásněji než minule.

Když jej zahlédla, vesele se na něj zamávala a vykročila směrem k němu. Spokojeně se usmíval, aby zamaskoval svou nervozitu a rozpaky. Bude s ní umět mluvit? Nebude koktat? Musí si zachovat chladnou hlavu a nepropadnout panice, i když cítil tepot srdce bušící mu do spánků.

Věděl, že se mu to dobře říká, ale až dojde do jeho blízkosti, zase bude v rozpacích jak nějaký puberták. Puls srdce se zvyšoval, jak se pomalým krokem přibližovala. Blondatá hlava se nesla mezi stoly, jak bílá plachta nádherné plachetnice a svítivě modré šaty připomínaly moře kolem ní. Došla ke stolku a provinile se na něj podívala.

"Trochu jsem se zdržela," řekla plaše, "omlouvám se, ale potkala jsem jednu kamarádku a tak jsme se zapovídali, že jsem zapomněla sledovat hodinky."

"Nic se neděje," pronesl jakoby bez vzrušení Martin, "hlavně, že jste přišla, posaďte se."

Ukázal na stejné místo, kde seděla i minule. Kabelku položila na stolek a opatrně se posadila.

"Tak jak se máte?" špitla svým jemným hlasem, "je něco nového?"

"U mě celkem nic," prohodil Martin, "jak je to u vás?"

"Já jsem na tom stejně. Všechno stále dokola. Práce, pak rychle domů, chvilku si odpočinout a zase práce."

"Proč s tím tedy něco neuděláte? Přece to záleží na vás," prohodil Martin. Pokrčila rameny a zvedla ruce na znamení beznaděje.

"To sama nevím, jde to nějak samo. Co si dáme?" .

"Já jsem si dal pro chvíle čekání oblíbené pivo," řekl Martin, "dál se klidně přizpůsobím vaší chuti."

"Já bych si dala nějaké víno," pronesla po krátkém přemýšlení Margita, "bílé."

Martin jen přikývl a rukou pokynul číšníkovi, který po jejím příchodu čekal, kdy si budou chtít objednat. Vyhrálo italské, které, jak tvrdila, měla velmi ráda.

"Dneska nejste ve službě?" zeptal se zvědavě Martin

"Ne," potvrdila, "měla jsem ji minulý týden, takže tento víkend mám volno."

"U vás se nekouká na to, jestli je ten člověk ženatý, nebo má děti?" vyzvídal dál Martin, který se snažil dodržet svůj plán, dozvědět se o ní co nejvíce.

"Málo," zavrtěla hlavou, "na koho vyjde služba, tak jde. Navíc je tam jen málo těch, co mají děti."

"Kolik jich máte vy?" zeptal se, zatímco před ně stavěl číšník sklenky, do kterých naléval víno.

"Jste vy ale zvědavej," smála se pobaveně. "Zatím s nimi do svého života nepočítám, až později."

"Tak jsem se právě o vás dozvěděl první osobní informaci," pronesl nadšeně Martin, "to si opravdu zaslouží přípitek."

Oba se rozesmáli a jejich sklenky o sebe zvonivě zavadily.

"Co kdybychom si tykali," pronesl opatrně Martin.

Margita se na něj tázavě podívala. Poté se její levé oko přimhouřilo, obličej se zkřivil vážavým pohledem a její pravé oko na něj pátravě hledělo.

"A stojíš za to?" zeptala se po chvíli se šibalským úsměvem. K němu se ihned přidal i spokojeně Martinův, který si oddechl.

"Takže nazdar," zvedl číši, "Margito."

"Nazdar Martine," odpověděla.

Oba se lačně napili ze svých sklenek.

"Těšil ses... na dnešní schůzku?" zeptala se, když postavila sklenku na stůl.

"Já ano," odpověděl po chvíli, "také proto jsem přišel včas."

"Hm... také se to tak dá brát. Jak sis to dneska představoval?"

"Zrovna takhle, jak to probíhá."

"Neměl jsi nějaké další plány?"

"Člověk má vždycky nějaké plány, ale málokdy to vyjde tak, jak si představuje."

"Řekneš... jaké jsi měl plány?"

"Tak počkat, počkat. Já jsem měl hlavně plány, že se budu vyptávat já tebe a teď jsem tady jako u výsledku. Chci se také o tobě něco vědět, vždyť tě skoro vůbec neznám. To, že jsi mi skoro zachránila život neznamená, že jsem se o tobě něco dozvěděl."

"Zachránila život? Podáváš to nějak dramaticky, nevypadal jsi na umření."

"Ale skoro byl, pohled na krev je ten nejhorší obrázek, který můžu spatřit. Tam jsem ho viděl dostatečně podrobně. Předpokládám, že by to se mnou jinak seklo, kdybys tam nebyla ty."

"To bylo asi to největší nebezpečí, které ti tam tehdy hrozilo."

"Ale sama jsi říkala, že vypadám špatně dávala mi nějakou injekci."

"To děláme každému. U někoho může mít špatné následky pohled na tolik krve. Ale ty nejsi ten případ."

"Ale mě fakt není dobře, když ji vidím..."

"Nemluv zase o tom, už je to pryč. Mě nebaví si vyprávět o nemocech a našich případech. Mám toho z práce ažaž. Je stejně zajímavé, jak se k tomu často vracíš."

"Pro tebe to je běžné, ale já pohled na krev prostě nesnáším, není to pro mě samozřejmé."

Celý den spolu proseděli a strávili velice příjemné odpoledne. Když ji doprovázel k nadzemce, zjistil alespoň to, že ve svém malém bytě v jižní části města bydlí sama, kam se přestěhovala od svých rodičů.

Když zjišťoval její volno na další dny, aby si mohli dojednat další termín schůzky, moc ho na nepotěšila. Z důvodu dovolených několika kamarádů ve směně ji čekal krušný týden, kdy bude sloužit místo nich. Jak mu řekla s vážnou tváří, nejbližší volný termín, kdy si na něj najde čas, je opět sobota, přesně za týden.

"Ale třeba to vydržíš a počkáš," volala, když nastupovala do vagónu dráhy, "o to víc se budeš těšit. Ráda bych se podívala na nějaké pěkné představení, tak něco vyber a když se ti bude chtít, tak zavolej."

Stihla ještě dodat, než se dveře zavřely.

Zamával na ni a vlak se neslyšně a rychle rozjížděl. Ztrácel se v dáli a za chvíli zmizel za nejbližšími domy. Byl čas, aby se rozmyslel, co bude dál dnes dělat. Protože další plán neměl a schůzka skončila dříve, než čekal, rozhodl se, že zajde domů.

Když se vracel k domovu, jeho hlavou projel vzpomínka na Ingrid. Ani mu nepřišlo divné, že sotva se rozloučil s Margitou, jeho myšlenky se stočily k jiné ženě.

Vstoupil do vchodu domu a zamířil k výtahu. Jindy by se úzkostlivě kolem sebe rozhlížel, zda jej zde nečeká nějaké další nemilé překvapení, ale dnes v chodbě potkal několik lidí, takže ho obavy opustily. Zážitky ze svých snů byly příliš živé, takže si je vybavoval vždy, když se dostal do míst, kde se odehrával jejich děj. Byl rád, že zde ještě někdo je, v přítomnosti někoho dalšího se mu ještě nestalo, že by zažil některou ze svých nepříjemných příhod.

Následovalo několik dalších dní, které prošly bez většího vzruchu a mimořádných událostí.

Byl čtvrtek, kdy se Martin vracel v odpoledních hodinách domů. V práci se vše zkomplikovalo, programy, které měly být již předány zákazníkovi neustále nefungovaly jak měly a tak téměř každý den přicházel až k večeru.

Byl unavený, našťvaný na práci, která se tento týden vůbec nedařila a podle svého zvyku se natáhl na gauč a odpočíval. Televizi pustil současně s tím, jak na něj uléhal, ale když se téměř okamžitě, jako obvykle, ozvaly děsivé informace o událostech ve světě, raději po několika minutách vypnul její zvuk.

V naprostém tichu se zadíval do stropu a snažil se uvolnit své nervy, napjaté tempem posledních dnů. Jak ležel, začaly se mu zvolna přivírat oči. Aniž se o to nějak sám snažil, ocital se v jiném světě. Před očima se mu opět začala vybavovat scéna z transfúzní stanice.

Leží na pohodlné posteli, ruku volně položenou na měkké podušce a z ní vytéká jeho cenná červená tekutina, která pomalu stéká do průhledného sáčku. Ten se pomalu kolébá, doprava, doleva, doprava, doleva.

Hladina se šplouchavě přelévала a on byl náhle zavalen podivným, zcela neznámým pocitem. S očima se mu náhle začalo něco dít, obraz věcí kolem něj se začínal rozmazávat.

Díval se na protější zeď místnosti, když se mu pojednou uprostřed zraku začala rozprostírat velká bílá skvrna, která začala zabírat stále větší část jeho pohledu. Byla stále větší a větší, až vytvořila velký obdélník, který zaujal téměř celou plochu jeho očí. Jen malými okraji kolem něj vnímal dál své okolí, na které se stále díval.

Bílý obrazec se chvíli neměnil, jakoby vyčkával. Pak mělo přijít cosi dalšího. Ke svému překvapení zůstával zcela klidný v situaci, kdy se mu ztrácel zrak. Kupodivu jej to nijak nevzrušilo. Neviděl nic, než velkou bílou plochu.

Náhle se v bílé ploše začaly objevovat jakési barevné šmouhy, které se zvolna zvětšovaly. Byly stále větší a Martin, šokovaný tímto výjevem, se na ně soustředěně díval. Neustále rostly, pomalu získávaly stále ostřejší obrysy a odhalovaly obraz, který svými očima viděl. Pak začal rozeznávat konkrétní věci, které se v něm objevily.

Uviděl tak vlastně ve svém pohledu dva výjevy. Jeden velký obdélník, který mu ukazoval nějaký další děj a po okrajích, velice omezeně to, co zbývalo k vidění z okolí.

Jako hlavní sledoval jakousi situaci, která se mu před očima přehrávala v bílém obdélníku a která mu připadala podobná tomu, jak sleduje věci na plátnech kin.

Zahlédl, jak kráčí po širokém chodníku, jenž na nějž pomalu padá noční tma a kolem se rozsvěcují pouliční světla. Zvědavě se několikrát rozhlédl kolem sebe, aby se přesvědčil, v kterých místech se vlastně nachází.

A tak uviděl, že prochází kolem dlouhé řady nádherně osvícených výkladních skříní a prodírá se poměrně hustým davem chodců, kráčejících proti němu. Bylo jich tolik, že měl co dělat, aby se jim stačil vyhýbat.

U jedné z výkladních skříní se zastavil a důkladně si ji prohlížel. Byly v nich elektronické přístroje a on po nich zrakem zvědavě přejížděl. Dlouze se zastavil u nabídky videokamer a pečlivě zkoumal jejich parametry a ceny.

Martin sám nevěděl proč, o koupi tohoto vybavení vůbec neuvažoval a nikdy nebyly v centru jeho zájmu.

Po chvíli se dokonce rozhodl do menší prodejny vstoupit a zamířil ke skleněné stěně, za kterou bylo vystaveno velké množství těchto kamer. Opět si je dlouze a pečlivě prohlížel, nevynechal jediný údaj, jedinou cenovku. Často se vracel zpět a vše srovnával, jakoby byl vážně rozhodnut nějaký přístroj koupit.

Dokonce zahlédl své ruce, jak se k jednomu z nich natáhly, aby si jej podaly blíž. Začal jej pečlivě prohlížet a zkoumal ho ze všech stran.

Jak ruce otáčely kamerou, náhle na jedné z nich zahlédl veliký, zlatý prsten s jemným kroužkem na jeho vršku osazeným jiskřivým kamenem. Jen se mu krátce mihl před očima, takže si jej stačil jen letmo prohlédnout.

Trochu jej to překvapilo. Ruce byly jasně jeho, cítil jejich pohyby a ovládal je jako normálně. Jenže on však žádný prsten nenosil! Ani na jednom ze svých prstů dosud nikdy neměl prsten navlečený. Nyní jakýsi měl a ještě takový zajímavý.

I když jej zahlédl jen krátce, bylo mu jasné, že se jedná o vzácnou věc, která určitě stojí velké peníze. Nestačil si vše ještě ani pořádně srovnat v hlavě, když uviděl, jak kameru vrací zpět na stojan a rychle vychází z prodejny.

Vyšel na ulici a rozhlédl se. Uviděl, že je na jedné z ulic poblíž Alexova náměstí, za domem se dokonce mihla věž staré radnice. Byla to místa, která dobře a důvěrně znal, byl zde již mnohokrát. Konečně se tedy mohl zorientovat a věděl, kde se právě nachází. Byl rázem klidnější, když věděl, že je ve svém městě na jedné z hlavních tříd.

Vykročil směrem k náměstí a dál se díval do krásně vyzdobených a rozsvícených obchodů, kolem nichž procházel. Ty rovněž znal, byl tam mnohokrát, ale obvykle tam nenakupoval, byly to drahé prodejny.

Po chvíli se jeho zrak sklopil k zemi, aby se správně vyhnul menšímu výkopu, který na chodníku byl. Přitom spatřil své nohy, které po něm kráčely.

Měly na sobě špičaté, pečlivě vyčištěné lesknoucí se boty, které zjevně patřily do sorty výrazně elegantních a dražších. Takové nosili pánové v honosných oblecích a drahých autech, on sám však dával přednost jiným, pohodlnějším, ale hlavně levnějším.

Hlavou mu prolétla myšlenka, proč má právě takové boty, které nepatří k jeho obvyklým, když došel ke křižovatce a rozhlížel se.

Na semaforu svítila červená a tak trpělivě čekal a sledoval projíždějící kolony aut. Stál v malé skupince čekajících lidí, kteří společně s ním měli v úmyslu přejít frekventovanou silnici.

Když se rozhlížel, v zorném výhledu jeho očí se na okamžik mihly přes ulici hodiny na vysokém sloupu, které stály uprostřed velkého kruhového objektu uprostřed náměstí. Zvolna se otáčely a nahlížely čtyřmi ciferníky na všechny strany. Nad nimi se hrdě vypínala reklama jedné z největších bank.

I ten krátký okamžik mu stačil, aby zjistil, jaký čas hodiny ukazují. Bylo na nich půl osmé a pět minut.

Martin dosud ležel s hlavou strnule upřenou kupředu. Nyní ji zvědavě natočil, aby se podíval na hodiny zavěšené na vedlejší stěně pokoje. Okrajem, který lemoval druhý výjev, je zahlédl a stihl zaznamenat, co ukazují. Rovněž na nich bylo pět minut po půl po osmé. Zarazilo jej to.

"Je tam naprosto stejný čas, jako u mě," prolétlo mu mozkem.

A pak se zase soustředil na výjev v obdélníku. Na semaforu se objevil zelený panáček a tak spolu s ostatními přešel křižovatku a mířil pomalu po chodníku, procházel většími či menšími skupinkami spěchajících lidí a zastavoval se u některých výloh obchodů.

Tak ve svém vidění prošel několik ulic a nahlédl do několika menších obchodů s elektronikou. Vždy se zaměřil na videokamery, které dál ke svému překvapení dlouho studoval. Sám nevěděl, proč tak činí, proč se zaměřil právě na tento sortiment, který jej téměř nezajímá.

Dlouho mohl sledovat obraz, který se tak náhle objevil před jeho očima.

Po celou dobu ležel téměř nehnutě na gauči a těžce oddechoval. Teprve po nějaké době se začal druhý obraz sám od sebe měnit. Zvolna se zmenšoval a barevné plochy se měnily v rozmazané skvrny. I ty se postupně ztrácely dál, až mu nakonec před očima zůstávala jen bílá plocha, stejná, jak ji viděl na začátku. Ale ani ta dlouho nevydržela a začala se zmenšovat do bodu uprostřed jeho pohledu. Byla menší a menší, až se zcela rozplynula a Martin se mohl kolem sebe dívat svými očima.

Velmi ho to rozrušilo, vůbec nechápal, co se to právě stalo. Posadil se na okraj gauče a několikrát si rukama promnul oči. Původní obava, že se mu něco děje se zrakem byla pryč, ale obrázky, které se mu zjevily, zůstávaly v jeho paměti. Podíval se znovu na hodiny, bylo půl osmé a osm minut.

"Mám já to ale živé sny," řekl si sám pro sebe, když jej napadlo, že zřejmě na okamžik usnul.

Že však také ve snu viděl hodiny visící u něj v pokoji a na nich právě ubíhající přesný čas, to jej zarazilo. Nikdy předtím se mu nestalo, že by dokázal během spánku sledovat dění kolem sebe. Celý ten sen byl nějak podivný

"Vždycky jsem si myslel, že mám bujnou fantazii," řekl si znova, "ale že až takhle?"

Podívoval se, když si začal připravovat večeři. Neustále zkoumal svůj zrak a sledoval, zda se mu obraz nejeví jako rozmazaný, nebo za se ještě jednou neukáže ona velká bílá skvrna.

Ale nezjistil nic, viděl ostře, jasně. Žádné poruchy už nezaznamenal, žádné jiné problémy s očima neměl. Několikrát zrak sklopil a pohlédl na své ruce, které srovnával s těmi, co viděl ve snu.

Byly obyčejné, na jaké byl dosud zvyklý a hlavně bez jakýchkoliv ozdob. Ty ve snu měly silnější a kratší prsty, mnohem více pěstěné a doplněné krásným prstenem. I když nošení různých kroužků zásadně odmítal, tak prsten, co ve snu zahlédl, ten by si na své navlékl docela rád. Musel být zřejmě šíleně drahý.

Zážitkem ze snu se zabýval po celou dobu přípravy jídla. Byl to pro něj zcela nový, nezvyklý zážitek, který jej řádně zaskočil.

Když večeřel, jeho zrak se zaměřil po delší době na televizi, dosud stále běžící bez zvuku.

Jakýsi hrdina právě statečně utíkal mezi dvěma řadami aut a vše kolem něj vybuchovalo a explodovalo. Mohutné ohnivé gejzíry plné nebezpečných jazyků vyrůstaly ze země všude okolo, ale on běžel neohroženě dál. Kulky nepřátel vytvářely všude kolem něj menší prudké ohníčky, které v řadách běhaly po zdech a vedle stojících autech. Jako vždy, i tentokrát hrdina proběhla tímto peklem, aby se mohl padouchům tvrdě pomstít.

"Možná to je Kostěj Nesmrtelný," zasmál se s plnou pusou situaci, která pro něj byla spíše komická, než vzrušující.

"Takový běžný případ ze života," řekl si pobaveně, když se zase soustředil na jídlo.

Jen na chvíli se dokázal soustředit na něco jiného, ale jinak měl plnou hlavu nevšedního snu, který ho překvapil.

"Pořád lepší takové sny," pomyslel si, "než ty, co se mi zdály před týdnem. Tyhle jsou alespoň zajímavé a nejsou hrůzostrašné."

Zaujatě probíral svůj podvečerní sen a zamýšlel se nad každou maličkostí, kterou si z něj pamatoval. S takovými myšlenkami o něco později usínal.

Když se ráno po další příjemně strávené noci probudil, čile vyskočil z postele. Byl v pohodě a dobře vyspalý, po dalších zlých snech ani památky. Marně si snažil vybavit, zda se mu v noci nějaký vůbec zdál. Jestli ano, nepamatoval si z něj zhora nic a nevěděl, zda to je dobře či špatně.

Do práce mířil v pohodě, jak u něj bývalo zvykem, než jej v noci začaly budit nepříjemné sny. Dnešní den začal příjemně a tak věřil, že bude pokračovat dál K jeho spokojenosti proběhl opravdu dobře a tak se vracel nadšený k domovu.

Ingrid ráno nepotkal, tak si byl jistý, že na ni narazí během zpáteční cesty. Třeba si spolu opět vyrazí na večeři. Zítra je sobota a to má další schůzku, s Margitou.

I když čekal, že Ingrid někde "náhodou" potká, nestalo se tak. Ač se rozhlížel na všechny strany, nikde ji nezahlédl. Došel proto zklamaně domů a jeho pohled zamířil k telefonu.

Nezbylo mu než doufat, že mu zavolá. Sedl si na gauč a čekal, občas jeho pohled telefon pátravě přejel, jakoby jej chtěl donutit, aby se ozval. Jestli je doma, určitě jej viděla přicházet a tak nechápal, proč o sobě ještě nedala vědět. Trochu se obával, zda se nestalo něco neočekávaného, co by jejich plány zkazilo, ale to si příliš nepřipouštěl, dala by mu určitě nějak vědět. Ale telefon zůstával stále němý.

Po chvíli se uvolněně natáhl a rozhodl se, že se tím dál nebude zabývat. I když se stále ještě několikrát podíval směrem k telefonu, jeho pohled se stále více soustředil na strop místnosti. A pak to opět přišlo.

V jeho mysli se opět objevil obraz, jak leží na pohodlném křesle transfúzní stanice. Opět zahlédl svou krev, zvolna odtékající z jeho těla do krevního vaku, kde se shromažďovala.

Vahadlo se rozkývalo svým obvyklým pohybem, doprava, doleva, doprava, doleva. Krev se přelévala ze strany na stranu a vnímal ji tak jasně, že téměř cítil její vůni. Trvalo nějakou chvíli, co sledoval přitékající krev a její pozvolné přelévání, než se začala opakovat včerejší situace.

Zcela pomalu, neočekávaně se mu opět začala před očima zvětšovat velká bílá skvrna, která se roztahovala téměř přes celý jeho pohled. Už tím nebyl tak zaskočen jako poprvé, již jen čekal, za se bude projevovat stejně.

Zatím to byl jen matný, bílý flek, ve kterém nebylo nic. Po jeho obvodě stále viděl své okolí, které bylo zcela jasné a zřetelné. Martin se začal horečně snažit, aby zjistil, zda je to sen, či stále ještě bdí. Zůstával ležet toporně na gauči a nebyl schopen pohybu.

V bílé skvrně se objevily první malé barevné fleky, které se zvětšovaly. Za chvíli dorostly do velikosti, kdy zcela zaplnily bílou plochu a začaly se od okrajů zaostřovat. Po chvíli se obraz ukázal v celé své dokonalosti a bez sebemenších vad.

Seděl za volantem automobilu a pomalu, téměř krokem, projížděl úzkými ulicemi mezi domy. Byly to nízké domky, které se nacházejí na okrajích města a kolem dokola byly obklopeny vysokými stromy a vzrostlými keři s neproniknutelnou listnatou clonou.

Při pohledu na své ruce mohl sledovat své krátké, široké prsty. Na levé z nich se leskl již známý zlatý prsten s podivným kolečkem a jemnými kamínky na jeho vrchní straně. Paže vyčnívaly z elegantního šedého saka z kvalitního materiálu, ve kterém byl zřejmě oblečen. Ruce svíraly volant, kterým pomalu otáčely.

Poznal, že zcela zapadl do svého snu a stejně jako včera prožívá jeho děj.

Rozhlížel se kolem sebe a zjevně něco hledal, ale sám nevěděl co. Pohledem přejížděl po krásných, moderně upravených nízkých domcích, zasazených do moře zeleně, keřů a stromů, různé velikosti.

Každý z nich si pozorně prohlížel, jakoby se snažil najít jeden, jediný. Na chodnících uviděl jen zřídka nějakého chodce, bylo zde celkem mrtvo. Projížděl ulicemi a stále nenacházel to, proč zde byl. Sám Martin netrpělivě očekával, proč zde vlastně je a co ze hledá.

Až po chvíli dojel k jednomu z domků, před kterým stálo několik aut a on zaparkoval mezi nimi. Martin si uvědomil, že zřejmě konečně našel dům, který hledal. Podle cedulí vedle vchodu zjistil, že se jedná a malou, soukromou hospůdku, do které zamířil, jakmile vystoupil z vozu.

Vstoupil dovnitř a rozhlédl se. Jen tři malé stoly u oken, jeden velký pro společnost a menší bar u zdi, za kterou byly skřínky se skleničkami před blyštivými zrcadly.

U jednoho ze stolků seděli dva muži, kteří se po něm ohlédl, spokojeně se usmáli a kývli na něj. Zvolna k nim došel a posadil se na třetí, volnou židličku. Okamžitě se s nimi pustil do hovoru a živě si s nimi vyprávěl.

Bylo zřejmé, že se nevidí poprvé, dobře se znají a mají si o čem povídat. Martin byl ze situace trochu zaskočený. Ačkoliv mu neustále některý z nich cosi vyprávěl, on ve svém snu nebyl schopen zaslechnout jediného slova, i když se snažil sebevíc. Proto mu nebylo jasné, co po něm chtějí a o čem je řeč. Přitom si všiml, že na jejich dotazy odpovídá a reaguje.

Číšník před něj postavil jakýsi nápoj, který byl v úzké speciální sklenici, kterou ještě neviděl. Společně se se svými partnery napil a pokračovali v rozhovoru. Trval velmi dlouho a protože Martin neměl nejmenšího tušení, o čem se jedná, přestalo jej to po nějakém čase zajímat. Upadl do letargie a sen sledoval bez sebemenšího soustředění.

Krátce poté, co si uvědomil, že jej probíhající dění ve snu nezajímá, začal se obraz opět pomalu rozmazávat a za chvíli již viděl jen velkou, bílou skvrnu, která se počala zmenšovat. Za chvíli se zcela ztratila a on naplno uviděl pokoj kolem sebe. Sen se ztratil, postavy v něm viděné se rozplynuly.

Byl z toho ještě více zmaten, protože ani tentokrát neměl nejmenšího zdání, že by usnul. Ale děj jasně vnímal, bytostně jej prožíval a byl jeho součástí. Ač si během celé doby uvědomoval, že leží na gauči, přesto prožíval další příběh, který viděl před svýma očima.

Přesto jediné rozumné vysvětlení, kterým si uměl tento stav vysvětlit, bylo, že přece jenom usnul, možná jen na krátký okamžik, ale spánek to byl. Mnohokrát četl, že sny se zdají jen krátkou chvíli, jen malý zlomek vteřiny, i když má člověk pocit, že trval hodiny, či minuty. Zřejmě toto byl takový typický příklad.

"Asi to jsou následky těch předešlých, hrůzostrašných snů, v kterých viděl tolik krve a ve kterých mě mnozí obviňovali ze smrti těch dvou lidí," pomyslel si na vysvětlenou.

Jak tak seděl na posteli a přemýšlel, ozvalo se zadrnčení telefonu, které se rozeznělo místností. Těžce vstal a došel k přístroji.

"Ahoj, seš to ty?" zeptal se jemný hlas, ve kterém poznal Ingrid. Radostně pookřál.

"Jo," potvrdil, "jsem to já. Kde jsi byla, jako to, že se ozýváš až teď, čekám na tebe celou dobu?"

"Dřív jsem nemohla," odpověděla lítostivě, "navštívila mě kamarádka a nebylo možné ji zastavit. Pořád měla chuť něco povídat, a tak mluvila a mluvila, co ji napadlo. Mě to vůbec nezajímalo, měla jsem chuť ti zavolat, ale v její přítomnosti jsem nemohla."

"Muže máš doma?" vyzvídala dál.

"Ne," řekla rázně, "vždyť jsem ti říkala, že má odpolední, přijde až večer, do desíti jsem volná."

"Tak kdy vyrazíme?" zeptal se Martin.

"Ještě něco udělám a jsem připravena."

"Tak zajdeme ke kačerovi?"

"Na hamburgera? Už se těším. Mám na něj chud' už od rána, jakoby ho už rok neměla. Tak já tam asi za půl hodinu přijdu, počkej tam na mě, aby nás lidi z baráku neviděli vycházet spolu."

Položil telefon a začal se pomalu připravovat. Konečně se dočkal toho, že se Ingrid ozvala. Kačerem mysleli McDonalda, podle jména ze známého filmu.

V klidu se vydal z bytu a zamířil loudavě k oblíbené restauraci. Jak mu oznámila, měl do jejího příchodu ještě asi dvacet minut čas a tak se chvíli procházel městskými ulicemi a sledoval večerní provoz.

Zcela náhodou si uvědomil, že se dostal do těsné blízkosti míst, o kterých se mu zdálo při prvním divném snu. Pocítil touhu se do těch míst podívat, ověřit si, zda věci viděné ve snu odpovídají skutečnosti.

Sám se podivil, jak je možné, že jej to nenapadlo dřív. Vždyť to bude zajímavé, když bude moct porovnat obrazy z jeho snu se skutečností! Věděl, že první sen se odehrával kdesi u Alexova náměstí, kde viděl v pozadí červenou starou radnici a v jejímž sousedství se nacházel. Také hodiny, které byly docela charakteristické a na kterých mohl sledovat čas, by zřejmě našel.

Ale své nadšení rychle zchladil. Příliš by se tím zdržel, schůzku s Ingrid by nestihl. Vymínil si však, že jakmile bude mít chvíli času, tak se na ta místa vypraví. Také by se mohl podívat k té malé restauraci, kterou viděl dnes v druhém výjevu. Nestihl ale přečíst její název a neměl ponětí, v které části města je, tu zřejmě nenajde. Nebo mu bude muset pomoci nějaká náhoda, či pokračování snu, pokud ovšem ta hospůdka existuje i ve skutečnosti a nejen v jeho divoké fantazii.

Po chvílích, kdy byl zabořen do svých myšlenek spatřil v dálce známou postavu Ingrid. Přicházela rychlou chůzí a mířila přímo k němu. V jasně svítivých béžových šatech, s s bílým šátkem kolem krku a červenými střevíčky jí to velice slušelo.

"Tak jsem tady!" volala z dálky, až se několik lidí kolem ohlédlo.

"Už jsem dostal z toho čekání hlad," řekl na přivítanou Martin. "Jdeme se najíst?"

"Jasně, já se už také nemůžu dočkat. Dáme si stejného jako minule?"

"A nevyzkoušíme něco jiného?"

"Když mě ten velký chutná nejvíce. Je tam hodně sýru a omáčky, to já ráda."

"Dobrá, tedy jdeme."

Vykročili směrem k restauraci, aby se společně najedli. Cestou se k němu Ingrid přitočila.

"Ještě jsi mi nedal pusu," řekl nedočkavě.

"Tady," podivil se, "na veřejnosti? Počkej, až budeme uvnitř."

"Nikdo si nás stejně nevšímá, dej mi ji, jednu, malinkou," žadonila dál.

Martin se rozhlédl pátravě kolem sebe a když uviděl jen lhostejné tváře kolemjdoucích, zlehka ji políbil na její pootevřené rty.

"To bylo ale odbyté," řekla vyčítavě, "měl by sis to zopakovat."

"Pro na začátek stačilo," řekl Martin a spěchal ke dveřím restaurace, "počkej po večeři."

Stoupli si k pultu a zvědavě pátrali po tabuli, jaká je dnes nabídka.

"Je to jasný," zvolala spokojeně, "já zůstanu u toho mého."

"Já ne," zavrtěl Martin hlavou, "já si dám raději dnešní specialitu. Je tam hodně zeleniny a více masa, vypadá to zajímavě. Jsem zvědavěj, zda to bude také tak dobře chutnat, jak to vypadá."

"Jednu kolu," volala na něj Ingrid, aby nezapomněl na oblíbený nápoj.

Martin nakoupil a odnášel obě porce ke stolu, ke kterému se zatím posadila. Sedla si na delší lavici u zdi, přisedl si k ní. Zvolna postavil před každého jeho porci. Spokojeně se k němu přitiskla a rozbalila svoji housku.

"Ten je ale dobrej," vyhekla blaženě, když ochutnala první sousto.

"Hm," zamručel souhlasně Martin, "mě chutná také. Ta specialita se jim dneska docela povedla."

"Dej mi ochutnat," žadonila po chvíli, když sledovala, jak se tváří spokojeně po každém soustu.

Martin se usmál její neustálé zvědavosti a natáhl ruku před její ústa. Pátravě po neznámém jídle přejela očima a pak se zakousla do míst, kde byla nejtlustší náplň. Podívala se na Martina a soustředěně ochutnávala.

"Není to špatný, ale ten můj mi přece jenom chutná víc," řekla po chvíli, "je tam víc masa, ty tam máš samou zeleninu."

Spokojeně se pustili do jídla a zapíjeli jej kolou. Ucítil dotyk jejího stehna, které se mu opřela o nohu. Trhl sebou a pátravě se po ní podíval. Lhostejně se zakusovala do své porce. Její noha jej tlačila stále silněji.

"Máš dneska stejné kalhotky jako minule?" zeptal se s poťouchlým úsměvem. Bylo zjevné, že ji otázkou potěšil, zřejmě na ni čekala.

"Nevím," pokrčila rameny, "možná jsem si nevzala žádný."

"Neprovokuj," řekl varovně Martin. Následoval jen její lehce opovržlivý, vyzývavý úsměv.

"Já se podívám," řekl výhružně. a položil ji ruku na stehno v náznaku, že se opravdu podívá. Seděla lhostejně dál a vůbec si jeho ruky nevšímala. Pomalu ji začal kasat sukni nahoru.

Seděla a pokrčila znuděně rameny, jakoby naznačovala, že se jí jeho zvědavost vůbec netýká. Dívala se lhostejně do protější stěny a usmívala se. Nemohl si nevšimnout, že se její ústa, plná ukousnuté porce, přestala pohybovat a zůstala mírně pootevřená. Měla tělo našponované v očekávání následujících okamžiků.

Ruka mu pokračovala dál v pohybu vzhůru. Vytahoval její sukni od kolena nahoru a shrnovat ji k pasu. Za chvíli měla pod stolem celé levé stehno odhalené a to zářilo svou bělostí pod okrajem ubrusu.

Stále nehnutě seděla a čekala, zda svou hrozbu naplní a na její prádlo se podívá. Cítil její provokativní postoj a zvažoval, zda má pokračovat dál. Věděl, že nyní už přestat nemůže, ale začít něco odvážnější si zde v restauraci netroufal.

Když se s rukou dostal až nahoru, zarazil se. Už mu chyběl jen kousek, aby se mohl definitivně přesvědčit, jaká je pravda. Pomalu začala pohybovat dásní a přemívala sousto v ústech. Její levé oko se šibalsky přivřelo a on poznal, že nemá chuť mu počínání překazít. Proto se rázně rozhodl.

Jeho ruka rázně zajela pod vykasané šaty a prudce je vyhrnula u své strany ještě výše, až k pasu. Nadzvedl přepadlý lem šatů a pohlédl za jeho tajemství. Uviděl světle oranžové kalhotky s drobnou krajkou. Na bocích spojených jen tenkým proužkem látky.

"Podvedla jsi mě," řekl s naoko našťavaným výrazem, "dneska máš úplně jiný."

"Tamty jsi mi úplně zničil," pokrčila rameny lhostejně, "nemohla jsem si je tedy vzít dneska."

Uchopil prsty okraj kalhotek.

"Ale tyhle se mi líbí ještě míň," řekl varovně.

"Nepovídej," podíval se posměšně na něj, "co s tím?"

"Dám je pryč," řekl rázně, naklonil se k ní a nosem se dotkl jejího.

"Ale ty brepto," zasmála se mírně, "snad nevyhrožuješ?"

"Ts...," sykl pohrdlivě.

Jeho ruka sebou prudce škubla a látka s rázným prásknutím povolila. Oba přervané konce držel v ruce a nepouštěl je.

"A je to," řekl hrdě nad svým činem.

Ingrid stále seděla bez hnutí a s úsměvem k němu vzhlížela.

"Jestli budeš takhle dál pokračovat, nebudu mít za chvíli co na sebe," řekla ironicky.

"Nemáš mě provokovat," odvětil téměř do jejího ucha, ke kterému se zvolna přiblížil.

Ruka pustila oba cípy a přešla na pravou stranu, schovanou pod šatami. Uchopil okraj kalhotek na druhé straně a prudkým trhnutím je přerval i na druhé straně. Jeden konec pustil a zbytek pomalu vytahoval mezi jejíma nohama ven. Chvíli je podržel vedle stolu a oba se na ně dívali.

"Pcha...," vyprskla v návalu smíchu. Smál se tomu také, i když vlastně sám nevěděl, co na tom k smíchu je. Kalhotky chvíli držel a pak se natáhl a vhodil je do otvoru pro odpadky, který byl kousek vedle něj.

"Bude mi zima," řekla po chvíli, když se přestala smát.

"Tak to bude zapotřebí jít se trochu zahřát, ne? Známa ženská finta," rýpl do ní zvesela.

Kývla a začala se zvedat, čímž ho celkem zaskočila. Překvapeně se na ni díval a chvíli vypadal jako náhodný kolemjdoucí, který neví, o čem byla řeč. Rychle se ale vzpamatoval a pospíchal za ní. Vyšli ven a aniž pronesli jediného slova, vydali se k domovu.

Vešli do vchodu a zamířili k výtahu. Všude bylo pusto a ticho, blížil se večer. Pomalu sledovali číslice, jak k nim výtah sjížděl dolů.

"Máš tady nějaký flek," řekl náhle Martin a uchopil přední okraj jejích šatů a prudce je zvedl nahoru, až k pasu.

"Ukaž," lekla se, "kde?" vybafla na něj. Pak si ale uvědomila, že to je od něj povedený trik a její ruce prudce slétly dolů, aby rychle srazily zvednutou sukni, která odhalila její spodní část.

Došlo jí, že jen udělal známou fintu a vysokým zvednutím jí odhalil celý spodek, kde nyní už nic dalšího neměla.

"Ale, ale," řekla varovně, "to se dělá, vážený pane, odhalovat cizí ženy na veřejnosti? Co když někdo tím výtahem přijede? Vám jedna zkušenost nestačila?"

"Pěkný ženský by se měly zahalovat co nejméně. Je škoda neukázat svou krásu."

"Chceš mě tady ukazovat veřejnosti, nebo si mě sám prohlédnout?" naklonila se k jeho uchu a Martin nevěděl, zda se ptá, či mu to vyčítá. Náhle její ruce sjely dolů a uchopily znova okraj sukně, který prudce zvedly nahoru, téměř k jeho hrudi.

"Tak se podívej," pronesla vášnivě a vyzývavě. Pohlédl do jejích očí, divoce se leskly a toužebně žhnuly.

"Stojíš u mě," pronesl s úšklebkem, "to nic nemůžu vidět."

"Tak se koukej," pronesla vyzývavě a poodstoupila, její ruce ale okraj šatů spustily dolů. Když od něj byla asi tři kroky, podívala se mu zprudka do očí a prudce se zatočila. Sukně se prudce během tohoto pohybu zvedla a její okraj vylétl vysoko k pasu. Několikrát se mu před očima objevil její bílý svítivý zadeček střídaný černým klínem na protější straně jejího těla. Když se najednou zastavila, sukně spadla dolů a vše zakryla. Ingrid stále hleděla do jeho očí, když zase k němu přistoupila.

"Stačí?" zeptala se, ale naznačovala, jakou odpověď by chtěla slyšet.

"Ne," zavrtěl hlavou Martin a jí se vzrušením zrychlili dech, takhle přesně to očekávala. "Bylo to moc rychlý, nemám takový zrak, abych něco zahlédl."

Výtah dojel až k nim a zastavil se. Martin otevřel dveře a nakoukl do něj, byl prázdný. Vstoupili dovnitř.

"Kam?" otočila se k němu, když její prst zamířil na tlačítka.

"Kam chceš," řekl lhostejně.

Ze zadu k ní přistoupil, rukama ji objal kolem pasu a začal ji líbat ze strany na krk. Stiskla desítku, zvedla obě ruce dozadu nahoru a obtočila je kolem jeho krku. Dveře se potichu zavřely a výtah se rozjel. Jeho polibky zasypávaly její krk a ucho, jemně jí rty kousal do lalůčku a opatrně za něj tahal. Její hlasitý dech se rozléhal malou místností. Když ji po chvílce jeho ruce uchopily za obě nadra, slastně vykřikla.

Po chvíli se k němu přetočila a jejich rty se spojily.

Výtah dojel do desátého patra a zastavil se. Vášnivě se dál líbali a nevšíмали si toho. Teprve po chvíli se pustili a její ruka opět zamířila k tlačítkům. Stiskla trojku a on věděl, že míří k němu do bytu. Výtah se opět rozjel a oni pokračovali v líbání ve svém objetí.

Zastavili se ve třetím patře. Opatrně vykoukli a když uviděli, že na chodbě nikdo není, opatrně vyšli směrem ke dveřím jeho bytu. Potichu odemkli a vkouzli dovnitř. Za dveřmi se otočila a počkala, až zavře.

"To je ale napínavý?" řekla nadšeně, "Doufám, že nás nikdo neviděl."

"Naštěstí tady nemám zvědavý sousedy, kteří by..." nestihl dopovědět.

Přistoupila k němu a vášnivě jej opět objala kolem krku. Jejich rty se opět spojily v horkém a vášnivém polibku. Pomalu ji přitom tlačil do pokoje, kam pomalými krůčky postupovali.

"Snad se mě nesnažíš dotlačit do postele?" zeptala se jakoby překvapeně, hlas se jí přerýval vzrušením.

"Ne," vydechl s úsměvem, "to teda vůbec ne, na to bych vůbec ani nepomyslel."

"A proč?" zeptala se a oba se opět rozesmáli.

Pomalů se pustili a Ingrid vešla do pokoje. Zvědavě se rozhlížela na všechny strany a okukovala skromné vybavení, které zde měl. Došla ke gauči a opatrně, aby si nepomačkala šaty se na něj posadila. Martin odešel do kuchyně.

Vzala do ruky ovladač a pustila televizi, Martin vytáhl z ledničky láhev sektu a začal ji opatrně otevírat. Zaslechl zvuk výbuchů a střel z pistolí a kulometů, které se ozvaly z pokoje, kde sledovala televizi. Vyndal dvě skleničky, ty nejlepší co měl a spolu s láhví vstoupil do pokoje.

"Nesu ti něco na zahřátí," zvolal na ni, když k ní přistupoval, "aby sis nemohla ztěžovat, že tě ani nezahřeju."

Pronesl nahlas a postavil skleničky na stůl. Opatrně do nich začal nalévat obsah z láhve, který pěníl a čiperně vyskočil k okrajům sklenek. Jemné krajkové lahodného moku se lehce přehouplo přes okraj skleniček, když neodhadl správné množství, a zvolna stékal po vnější straně. Salva z kulometu a několik dalších výbuchů zazněly místností. Čekal, až bublinky trochu opadnou a teprve pak se podíval, cože to vlastně v televizi sleduje.

Hrdina právě probíhal mezi desítkami zničených aut, ověšen několika pásy nábojů a v ruce těžký kulomet. Ten chrlel bez přestání ohnivé střely na své nepřátele, kteří byli schováni za dalšími auty. Z nepochopitelných důvodů padouši nestříleli kryti vozy, ale vyskakovali jak hejna myši před ně, kde však stačili na hrdinu pouze namířit, než byli jeho přesnými zásahy jeden po druhém likvidováni. Ten dodržoval vojenskou strategii a pečlivě schován jen opatrně vykukoval, aby po nich pátil své nechybující střely.

Divoké plaménky odskakovaly od karosérií aut, aby je po chvíli přesným zásahem donutily explodovat. Hrdina nebojácně kráčet mezi hořícími vraky a likvidoval nové a nové nepřátele, vyskakující dál nepochopitelně ze svých skrýší.

Martin se otočil k Ingrid a chtěl jí nabídnout sklenku. Pozorně sledovala obrazovku zaujata napínavou scénou.

"Ty se na to díváš?" zeptal se překvapeně.

"Jasně," odpověděla rychle, neodtrhujíc zrak z televize, "vždyť je to napínavý."

"Aha ...a myslíš opravdu, že je tohle zajímavý?" zeptal se nechápavě.

"To víš že je," odtušila, "neruš, počkej chvíliku."

"Jak to může být zajímavý," promluvil znova, "když stejně víš dopředu, že se hrdinovi nic nestane a padouši do jednoho zahynou?"

"No jo," odtušila, "Ale co kdyby. Jsem zvědavá, jak to dopadne. Neruš."

"Vždyť jsem ti to právě řekl. Všichni padnou a hrdina slavně zvítězí, jen by mě zajímalo, kde je ta krasavice, kterou právě zachraňuje."

"Tam žádná krasavice není, oni chtějí získat nějakou superzbraň..."

"...aby mohli zničit svět. A tohle je poslední člověk, který jim v tom může zabránit, co? Tak to tam hrdinná krasavice bude, na to vem jed. Tyhle filmy se bez nich neobejdou. Musí se k ní nejdříve prostřílet, zřejmě ji budou držet v nějakém hnusném sklepě či podzemní garáži jako rukojmí. Možná, že jí budu i vyhrožovat, jaks strašně jí ublíží. Ten hrdina je ale ohromný silák. Víš co musí vážit všechna ta munice, co za tu chvíli vystřílel? A to si ještě všimni, jak má přes sebe omotané další plné pásy, kulturista by s tím měl problémy. Já bych to odhadoval tak na dvacet až třicet kilo. Však je také pořádný svalovec."

"Počkej," zvedla k němu ruku, aby proud jeho slov zarazila, "teď chvíli neruš, je to hrozně napínavý."

Martin jen nechápavě zavrtěl hlavou a povinně sledoval obrazovku, v které se právě hrdina dostal do kanalizačních tunelů. Za chvíli se prostřílel do místnosti, kde bylo plno přístrojů a dívka v dlouhých, světlých vlasech zde stála přivázaná k jedné z tyčí, zapuštěných do stropu a podlahy tunelu. Její potřhané šaty tak, aby zdůrazňovaly její vnady, ale nebyly přitom nevhodné dorůstající mládeži, vlály v průvanu, který vál podzemím a cuchal její nádhernou kadeř. Svůdné dlouhé vlasy jí co chvíli vletly svůdně přes obličej, ve kterém se zračily strach a utrpení..

"Áááá...!" vykřikl Martin se satisfakcí, "už je to tady! Nebohá krasavice unesená padouchy. Dívka z hlavní strany Playboye je zachráněná, teď by měla vychrlit supertajné chemické vzorce, kterým ztěží rozumí univerzitní profesor, a znalost všech tajných zbraní nejnovější konstrukce, když..." nestačil dopovědět.

Napjatá Ingrid se k němu natáhla a rukou mu zakryla ústa, které jinak nebylo možné zastavit. Neustále pozorně sledovala, jak se děj vyvíjí dál. Hrdina právě odvažoval svůdnou krasavici.

"Rychle," zvolala zachráněná, "musíš co nejrychleji zastavit odpočet dinumetrické detenze! Jestli to nestihneš, lamitrony dutriia rychle narostou rychlostí větší než je rychlost světla do bodu alfa a vznikne soxonová vazba, která začne pohlcovat veškerou energii ze svého okolí a vznikne obrovské deprese. Tím získá energii jako dva tisíce gigatun TNT, které mohou každou chvíli vybuchnout!"

Martin se hlasitě rozesmál.

"Sleduješ ji," ukázal do hlasitého chechtání, "to je ženská! Ta se vyzná! Nejenže je superkrásná, ale vyzná se i v technických vynálezech tajných laboratoří! Teď se ale musí hrdina zorientovat v tom ďábelském stroji, který je jediný exemplář na světě nejmodernější konstrukce."

Dramatický záběr, kdy svalovec pocákaný krvavými ranami přistupuje ke speciálnímu stroji, který sestrojili ti nejchytřejší lidé světa, aby jeho činnost bleskově pochopil a uměl jej ovládat.

Chvíli se rozmýšlí, vypadá zamyšleně a pečlivě zvažuje své další korky, pak začíná manipulovat jednotlivými přepínači a regulátory.

"Nastav hodnotu sériové duální vazby na desetinu," volá na něj hrdinka, která to sama připoutaná nemůže učinit, "nesmíš ale dojít až na nulu, došlo by k inverznímu zhroucení jader dutria a tím k autodestrukci!"

Hrdina ví, co přesně má svými odbornými výrazy na mysli a okamžitě nastavuje tím správným budíkem přesnou hodnotu, o které ví jen ti nejzasvěcenější. Martina to jako vždy přestává bavit.

"Tebe to fakt baví?" zeptal se překvapeně, "že ti..." ruka mu pevněji stiskla ústa a zastavila další slova. Nezbylo mu, než se posadit a počkat, až film skončí. Naštěstí se závěr rychle blížil, takže nemusel čekat tak dlouho.

Jakmile se objevily titulky, otočila se k němu.

"No vidíš," řekla konejšivě, "a je konec, takový to bylo napínavý."

"Já pořád nechápal," řekl Martin udiveně, "kdo se na takové nesmysly může dívat. Vždyť tady z tebe dělají totálního blbce!"

"No a," odpověděla klidně, "ale bylo to pěkný a pořádně napínavý. Musel jsem vidět konec, abych věděla, jak to dopadne."

"Mohl jsem ti to říct dopředu."

"To by nebylo ono."

Věděl, že proti tomu už nemůže nic říci a tak se natáhl a podával jí sklenku.

"Raději se napijeme," pronesl pln očekávání dalších chvil. Neodmítla. Vzala skleničku a usmála se na něj.

"Bublínky já ráda."

Jemné cinknutí se rozneslo místností a ani nezaregistrovala, že při odkládání sklenky na stůl nenápadně stiskl své oblíbené tlačítko "mute" a rušivé slova televize umlkly. Naklonil se k ní a jemně ji objal. Aniž na to měl nějaký vliv, začala se zaklánět dozadu a pokládala se na gauč s blaženým výrazem vrcholného uspokojení na tváři. Dolehl na ni a jeho paže ji pevně sevřely. Žhavé rty se přitiskly na její, dychtivě čekající. Rosa dopadla na vyschlou půdu.

Když ji po chvíli začal rozepínat řadu malých knoflíčků na šatech, nenarazil nikde na zábranu, která by jej v počínání zastavila. Šaty ladně spadly na zem jak skořápka ořechu odhalující bohatství plodu. Nedaleko nich přistála i podprsenka. Jinou část oblečení již na sobě neměla, protože té ji zbavil již při společné večeři. Tím osvobození jejího těla od pout šatstva skončilo.

Po chvíli již smršť polibků pokryla její šíji a rozdýmala první plamínek začínající vatry její extáze. S každým dalším dotykem jeho rtů plamen hořel stále víc rozléval se do každého póru

jejího těla. Když zamířil něco níž, dokázala jen slabě vykřiknout rozkoší, která zabouřila v jejích žilách. Přejel jazykem po jemných nadrech, obkroužil vztyčené bradavky a jemným dotekem pokračoval směrem k jejímu bříšku.

V euforii vzrušeně vzlykala, lačně se kroutila jak had a prsty se jí křečovitě zatínaly do povrchu gauče.

Ani její horký klín neunikl přivalu jeho polibků, kterými jej celý pokryl. Když jemně několikrát přejel po vnitřní straně stehů, vypustila ze svých úst mohutný výkřik slasti. Nohy se jí samovolně dychtivě rozevřely, její ruce křečovitě sevřely jeho hlavu ve vlasech a nechtěly ji pustit z míst, kde v ní iniciovaly erupce rozkoší moha druhů. Její slastné vzdechy zahlcovaly pokoj tak vydatně, že měl pocit, že to musí slyšet celý dům.

Následné dvě hodiny prožili v nádherné extázi nevybouřeného mládí.

Když se Ingrid zvolna zvedala, aby posbírala své odhozené věci, byla maximálně šťastná. Martin zůstával ležet na gauči a pozorně ji sledoval. Zajímalo jej hlavně pečlivé oblékání šatů.

"Budu už muset jít," prohlásila potichu, zatímco nakukovala do menšího zrcadla na stěně a upravovala si vlasy. Neodpověděl a jen ji dál pronásledoval soustředěným pohledem. Vrátila se k němu, posadila na gauč a začala jej hladit po hrudi. Pak se sklonila a dlouze jej políbila.

"Já fakt musím," řekla omluvně, jakoby jí to vyčítal a pohlédla na hodinky.

Bylo půl desáté. Martin dobře věděl, že manžel bude po desáté doma, takže opravdu musí odejít. Vstal a doprovázel ji ke dveřím. Tam se ještě rychle rozloučili a ona odešla potichu temnou chodbou. Nechal svítit ze dveří jen úzký paprsek matného světla, aby viděla na cestu. Za chvíli přijel výtah a Ingrid v něm zmizela.

Vrátil se do pokoje a nalil si malý zbytek z láhve, který v něm ještě zbyl. Natáhl se na gauč a spokojeně nezadíval do stropu. Po těle jej hrál příjemný pocit a in si připadal jako King-Kong.

"Co kdybych se pokusil podívat," napadlo jej po chvíli, "co mi ukáže můj sen? Jestlipak to půjde, jen tak se do něj vrátit?"

Jeho nápad se mu zalíbil. Uvolněně se natáhl a oči soustředil do jednoho místa. Už věděl, že tímto způsobem dostával do onoho zajímavého stavu, kdy napůl usínal a míval své podivné sny.

O to se také nějakou chvíli pokoušel, ale zatím se nic nedělo. Teprve až po chvíli si uvědomil, že pokaždé si k tomu vybavoval situaci, kdy ve stanici odevzdává svou krev.

Urychleně se proto na tuto myšlenku naladil a za chvíli jeho mysl zavítala do studeného prostředí nemocnice, kde se uviděl, jak leží při odběru na pohodlném křesle.

Krev již dávno proudila trubičkou do krevního vaku, kde hladina pomalu stoupala. Jeho mysl se zhoupala a jako kamera zajela do vaku, kde se jeho ještě teplá krev hromadila. Vahadlo se začalo pomalu překlápět, doprava, doleva, doprava, doleva.

Ani si neuvědomoval, jak mu mysl přestala vnímat své okolí a začala upadat do zvláštního stavu. Netrvalo dlouho a došlo k tomu, co plánoval. Před jeho očima se začal roztahovat již známý bílý obdélník, který narůstal do všech stran. Opět mu až na malé okraje mu zakryl celý zrak, takže přes něj nic neviděl.

Netrpělivě čekal, až se v něm začne objevovat nějaký obraz, nečekal dlouho. Barevné skvrnky rychle na bílou plochu naskákaly a začaly se rychle zvětšovat. Když se slily v jeden velký, dokonale ostrý výjev, mohl si ho dobře prohlédnout.

Opět seděl v autě, které dobře poznával. Stejná přístrojová deska, stejné rádio, stejné barvy a okolí. Nebylo pochyb, je to vůz, ve kterém nedávno přijížděl k jakémusi jednání do malé hospůdky. Dnes měl trochu času, aby se v něm trochu podrobně porozhlédl.

Na první pohled to byl luxusní, drahý vůz, vybavený bohatým interiérem. Nyní uháněl širokými ulicemi města a hbitě se proplétal mezi ostatními auty. Bylo vidět, že řidič rád jezdí rychle a závodním stylem. Několikrát přešel z pruhu do pruhu, aby se vyhnul těm pomalejším a rychle mířil dál. Jen semaforey jej zdržovali.

Martin ležel a příjemným vzrušením téměř nedýchal. Rychlá jízda městem se mu velice líbila, bylo to přece jeho dávným přáním, moci se s takovýmto vozem ulicemi projíždět. Podivné zrušení z rychlosti cítil do poslední kosti, vnímal každým pórem svého těla.

A řidič ze sebe opravdu dával všechno. Prudké starty, ostře řezané zatáčky, předjíždění pomalejších aut. Jen matně si všímal věcí z okolí, kterým projížděl. Přesto mnoho z těch míst poznával. Stejně jako minule, i nyní dobře věděl, kudy projíždí. Jen jej to dnes nijak nezaráželo. Jako by ten fakt, že je ve snu ve známém prostředí, byl samozřejmostí.

Ačkoliv se mu jízda líbila, neměl nejmenší potuchy, kam to vlastně jede a proč. Jako ostatní ve svých snech, tak i nyní po tom Martin nepátral. Zatažen do rychlého děje s úžasem očekával, co přijde.

Po nějaké chvíli jej přímá, jednotvárná cesta po hlavních autostrádách omrzela a on zatoužil zabočit do některé z menších uliček. Chtěl si vychutnat pomalou jízdu nádherný pocit průjezdu úzkými městskými uličkami. Čím déle po ulicemi jel, tím více si odbočení přál.

Náhle spatřil, že projíždí místem nedaleko od své kanceláře. O to toužebněji si přál, aby do ulice, kterou tak dobře zná a kam každý den chodí, zabočil. Jeho přání vyznělo jako příkaz.

Levá ruka přehmátla na páčku pod volantem a zapnula blinkly. Auto zpomalilo a v nejbližším okamžiku odbočilo ze svého směru a zamířilo k místům, kam by rád jel.

"Tak a teď doprava," pomyslel si toužebně Martin, který pocítil radost, že jedou žádaným směrem.

K jeho překvapení auto skutečně odbočilo a jelo zamýšleným směrem, jako by jej sám řídil.

"Rovně... ještě...ještě..." mluvil pro sebe, "ted' doprava a zase rovně."

Vyslovoval opatrně jednotlivá slova, jakoby se bál, že auto nepojede očekávaným směrem.

Nejelo, zamířilo naprosto přesně tam, kam chtěl. Zanedlouho již projížděl ulicí, která vedla kolem kanceláře. Díval se kolem sebe, pozorně se snažil pochytit vše, co mohl z okna auta zahlédnout.

Všechno bylo jako obvykle, však se nedalo ani čekat, že by to bylo jinak. Stejně domy, tramvajová zastávka, stojící auta u chodníku. Dokonce zahlédl několik obyvatel vedlejších domů které znal, když je denně už několik let potkával při cestě do práce.

Překvapilo jej, že se všichni pozorně dívají jedním směrem, jako by tam bylo něco velice zajímavého. Pohlédl tam též. Na rohu ulice uviděl dav, který ho zaujal. Byl to chumel lidí, zjevně zvědavě okukujíc nějakou událost, ke které zde došlo.

Přál si zvolnit, aby se mohl podívat, co se tam děje. Auto téměř okamžitě pokynu poslechlo a opravdu zpomalilo, aby krokem projíždělo kolem místa shluku.

A pak spatřil příčinu, proč se zde shromáždili a nač všichni tak pozorně hleděli. Uviděl na zemi bezvládnou ležící postavu a nad nímu muže s ženou v červených záchranných vestách. Muž usilovně na těle postiženého pracoval a horečně pracoval s nějakými přístroji. Žena čiperně pobíhala kolem, přinášela a podávala mu věci, které k záchraně potřeboval. Náhle mu připadala nějak velice povědomá.

Podíval se pozorněji a ke svému zděšení uviděl, že ona žena, která podávala lékaři různé nástroje je... Margita!

Auto nezastavovalo, jelo zvolna dál a on zcela šokován sledoval vzdalující se postavy, které mizely z jeho zorného pole. Když od začátku svého snu zvědavě kolem sebe sledoval, co zajímavého během jízdy spatří, ani náhodou jej nenapadlo, že uvidí také Margitu. Dokonce jako přímo zasahující při nějakém lidském neštěstí.

Auto odjíždělo a vzdalovalo se od místa, kam se při každé vhodné chvíli ještě několikrát vrátil jeho pohled. Malý hlouček mizel v dáli, až se nakonec ztratil za ohybem domu, takže už ani ve zpětném zrcátku z něj nic nespapřil. Dál mířil silnicí autem kamsi do centra města. Ale to jej již nyní nezajímalo, jeho mysl se neustále vracela k rohu budov a skupině lidí, mezi nimiž byla osoba v červené kombinéze, která ho přitahovala. Nechával nyní auto jet, jak sen dovoloval.

Jak cesta auta pokračoval, stále více o něj přestával mít zájem, až ho to přestalo bavit úplně. Pro dnešní den byl projížďky syt a zatoužil po změně. O další snění přestal mít zájem a přál si jej ukončit. Setkání s milovanou osobou jej zcela rozhodilo.

Nemusel se ani dlouho snažit a barvy se pomalu vytrácely a před očima se mu opět rozprostřela velká bílá plocha. I ta se po chvíli začala ke středu zmenšovat a stejně jako dřív, za chvíli beze zbytku zmizela. Jak byla pryč, ihned se prudce posadil a promnul si oči, které mu právě živě ukázaly svět, jak si jej vysnil.

Postavu Margity měl stále před očima, i když se sen odplynul, stále se mu zjevovala, jak se sklání nad ležící postavou a pomáhá zachraňovat zraněného. Zamyšleně vstal a došel k malému baru, kde si nalil malý pohár whisky. Chtěl se tím odpoutat od upjatých myšlenek. Moc se mu to nepovedlo, Margitina červená vesta mu svítila dlouho před očima.

Sedl si na gauč a podíval se na obrazovku. Zvuk měl stále vypnutý a tak sáhl po ovladači a po dlouhé době jej spustil.

"...vraždu spáchali dva muži, kteří svou oběť...", uslyšel na chvíli, než stihl přepnout na jiný kanál. Když zahlédl pouliční gang připravující si svou dávku drogy, přepínal dál. Opět mu trvalo dlouho, než našel program, který mu vyhovoval

I když pak televizi sledoval dál, nevnímal jejich smysl. Měl myšlenky neustále obrácené zpět ke svému snu. Na Margitu myslel často, ale dnes, těsně poté, co měl na návštěvě Ingrid, mu to nepřipadalo vhodné. Měl pocit viny sám před sebou. Jenom nevěděl, zda svým vztahem s Ingrid, či Margitě.

VI.

Ráno bylo stejně příjemné, jako v poslední dnech. Byl vyspalý a dobré pohodě. Už si pomalu zase začínal zvykat na klidnější noci, které mu přinášely klid a kdy se nic děsivého nedělo. Připravoval se jako obvykle do práce a všechno se zdálo být krásné a bez chyby.

Vyšel na chodbu a zamířil k výtahu. Rychle nakoukl do výtahové šachty a zvědavě pohlédl vzhůru. Úsměv se mu zazářil na obličeji, když zahlédl Ingrid, která se natahovala do úzkého volného pruhu výtahové šachty, aby na něj mohla pohlédnout. Jako vždy se na něj vesele smála a zamávala mu.

Dnes už nemusel ani jeden nic říkat, oba měli dobrý pocit, že se alespoň na malé okamžik zahlédli. V dobré náladě otevřel dveře výtahu a pokračoval ve své cestě. O něco později vstupoval do kanceláře, pozdravil se s přítomnými a zamířil ke svému stolu.

"Včera večer jsme tu měli pěkně rušno," obrátila se na něj s nejnovějšími informacemi Olli, jakmile dosedl na židli. "Už jsi o tom slyšel?"

"Ne," zavrtěl hlavou a vyndával donesené diskety a papíry z aktovky. "Co se stalo? Víš přece, že já se o drby moc nezajímám. Bylo to něco zajímavého?"

"Tak si představ," začala zaníceně vypravovat, "že včera tedy za rohem to s jedním tatínkem seklo, ale pořádně, infarkt jako vyšitej. Složil se jako sloup a už se ani nehnul. Museli mu zavolat rychlou pomoc, lidí tady bylo, však víš, cizí neštěstí zajímá každého."

"Nepovídej, že ty ses taky neběžela podívat?" pronesl ironicky, neboť ji znal.

"No... byla," odpověděla opatrně, "přece si to nenechám ujít! Ale stejně tady bylo plno čumilů, co bydlí bůhví kde. To je děsný, jak je cizí neštěstí pro lidi přitažlivé."

"A odkud byli ty záchranáři?" zeptal se náhle Martin, který si až nyní plně uvědomoval smysl toho, co mu říkala. Připadalo mu to jako pokračování včerejšího snu, ze kterého se ještě neprobudil.

"Já to nepoznám," pronesla tentokrát lhostejně Olla, "měli to našitý na těch svejch červených bundách, ale mě tohle nezajímá, já koukala, co s ním provádějí. Navíc všichni jsou si podobný, člověk je těžko jednoho od druhého rozlišuje. Byl to takový mladý doktor, fešák, sympaták jako hrom, kterej mu hned dával první pomoc. Měl takový jemný, hezký prsty a jak

citlivě s tím člověkem zacházel, bylo poznat, že to je sám citlivý a chápavý člověk, jakých se najde jen málo. A s ním byla nějaká mladá, namyšlená blondýna. Nafintěný vlasy, napudrovaná jak herečka. Když se na člověka podívala, tak mu zatrnulo. Takový nešikovný trdlo, co je lepší nikam nepouštět, aby něco nezkazila. Nic pořádného nedělala, jen nás pořád buzerovala a odháněla pryč."

Martinovi se zatmělo před očima. Uvědomil si, že když ve svém včerejším snu vlastně touto ulicí projížděl a skupinu lidí za rohem zahlédl, sledoval vlastně jen Margitu, ostatních si tak nevšiml.

Nyní mu kolegyně potvrdila, že tu ten dav skutečně byl a mezi záchranáři byla nějaká žena! Blondýna, mladá. To by odpovídalo popisu Margity, i když to bylo velmi neurčité a mohlo se to hodit na mnoho jiných. Ale událost, kterou ve snu zahlédl, se skutečně udála!

"Ty Olli," otočil se prudce k ní zastřeným hlasem, "v kolik to bylo hodin, nevíš?"

"A proč tě to tak najednou zajímá," zarazila se podezíravě Olli, "dosud ti to bylo fuk."

"No... něco potřebuji zjistit, něco mě teď napadlo," zalhal Martin. "Tak v kolik bylo?" zeptal se důrazně.

"Přesně si přesně nevzpomínám," tápala v paměti Olli, "asi kolem půl desátý, nebo... deset?... já teď přesně nevím. Koukali jsme v televizi na film, když jsme slyšeli venku pod okny nějaký křik, jak někdo volal o sanitku. Ale mohlo být spíš půl desátý, to by tak odpovídalo."

Martin seděl jak opařený. V hlavě se mu divoce honily myšlenky všemi směry a veškerá ranní pohoda byla rázem pryč. Přitom to vypadalo na takový klidný, příjemný den. Pocítil silné nutkání ihned zavolat Margitě a přímo se jí zeptat, zda to byla skutečně ona, kdo včera v noci zachraňoval v téhle ulici neznámému člověku život.

Dobře si však uvědomoval, že to není možné. Byla to doba, kdy mívají v práci největší fofr a moc by ji nepotěšilo, kdyby jí neočekávaně a zbytečně volal. Navíc s ní nechtěl mluvit v momentě, kdy všude kolem byli ostatní spolupracovníci, kteří se ještě nezabrali do své práce. Určitě by se stal středem jejich zájmu a těžko by vysvětloval, s kým si povídá.

Jenže pokud jí nezavolá, nedokáže se pořádně soustředit a veškerá práce nebude stát za nic, to dobře věděl. Kolotoči myšlenek ve své hlavě nemůže poručit.

Nemohl s tím teď nic udělat a tak se sebezapřením pustil počítač, aby se dal konečně do práce.

Bylo to však přesně tak, jak předpokládal. Myšlenky nešly srovnat, stále odbíhaly k jinému tématu. Byly to stále stejné otázky, které mu neodbytně tūkaly do mozku a žádaly odpověď.

Jak mohl vidět, co zvláštního se děje před domem? Co jej to vedlo k tomu, že nasměroval auto právě sem? Proč nejel jinam, vždyť město je tak veliké! Byla náhoda či nějaký jiný smysl, který ho sem dovedl? Otázky bez odpovědí mu běhaly hlavou. Občas se mu některé výjevy z včerejšího snu krátce mihly mozkem.

Musel však počkat ještě celé půldne, než se ručičky přehouply přes druhou hodinu odpolední, kdy mohl Margitě zavolat. Jakmile nastal příhodný okamžik, okamžitě se sebral, přesvědčil se zda má telefon v kapse a vykročil směrem k záchodkům. Nedočkavě za sebou zavřel a potichu se posadil na mísu. Rychle stiskl tlačítko s jejím číslem.

"Ahoj," ozval se sametový Margitin hlas, "jak se máš? Proč voláš?"

Ozvala se velice něžně. Už při prvních slovech, které od ní uslyšel, se mu radostně rozbušilo srdce.

"No... víš... chtěl jsem tě slyšet," začal nejistě, ale pravdivě. "Nějak mi bylo smutno a tak jsem si řekl, že ti volám."

"Jenom jestli si nevymýšlíš," zapochybovala, ale smála se.

"Ne... skutečně je to tak," tvrdil Martin. "Jak ses měla včera?"

"Tak, docela normálně, měla jsem obyčejnou, běžnou směnu, nic výjimečného," řekla lhostejně.

"Mě právě teď řekli," začal Martin klikou, "že byla nějaká pohotovost tady v naší ulici. Nebylo to auto od vás?"

"Jo," potvrdila Margita, "byli jsme tam. Strašně mě to naštvalo. Už jsme se těšili domů, měli jsme za chvíli končit, když jsme měli ještě před desátou poslední výjezd. Byl to nějaký infarkt, exko."

"Jaký exko?" divil se Martin, "co to je?"

"No umřel," vysvětlila, "přijeli jsme už pozdě. Byl to těžký infarkt na zadní pravý straně, už mu nebylo pomoci. Josef dělal co mohl, ale už se nám ho nahodit nepovedlo, tak jsme po čtvrt hodině jeli pryč. Už to byla práce jen pro černý havrany. Šla jsem kvůli tomu domů o hodinu později."

Zakončila své vyprávění a Martinovi to stačilo. Seděl a upřeně hleděl na jedno místo na dveřích. Musel se ze zjištěných skutečností řádně vzpamatovat.

"Haló," zvolala Margita, "seš tam ještě?"

Zeptala se, když se dlouho neozýval

"Ano," ozval se honem, "jsem tady, jen jsem přemýšlel o tom, co jsi mi říkala. Co jinak děláš?"

"Dneska si trochu odpočinu a pak se půjdu podívat do města. Potřebuji něco nakoupit," odpověděla Margita.

"Takže se zase uvidíme v sobotu?" ujišťoval se Martin.

"No, jestli se ti bude chtít tak jo, já s tím počítám," smála se.

Nakonec se přátelsky rozloučili a mohl telefon vypnout. Zamyšleně seděl dál a přemýšlel o jejích slovech.

Až teprve několik hlasů za dveřmi přicházejících lidí jej probralo natolik, že se zvedl a vrátil se na své pracoviště. I když už nyní věděl vše, stejně svou myšlenku o tajemné včerejší události nedokázal z hlavy vypudit.

Jak o svých snech neustále přemýšlel, pevně se rozhodl, že se po konci pracovní směny dojde na Alex. Zkusí se podívat do míst, která ve svém snu navštívil poprvé. Tam se přesvědčí, zda všechny detaily, které tehdy viděl, odpovídají skutečnosti, či mu je sen zjevil podle své fantazie.

Tak i udělal. Ihned, jakmile šéf oznámil konec dnešní práce, zamířil zcela opačným směrem, než u něj bylo obvyklé.

Nasedl na tramvaj a nechal se odvést přes polovinu města, než vystoupil. Prošel několika ulicemi, než se dostal se do území, kterým ve snu před několika dny procházel. Trochu jej zamrazilo, když se postavil do stejných míst, kde měl stát i během spánku. Všechno bylo tak neuvěřitelně shodné, situace se tak dokonale podobala, že se zdráhal uvěřit, že je to pravda.

Naprosto shodně se svým snem se procházel po chodníku a stejně jako tenkrát i nyní došel ke světelné křižovatce. Mířil podél nádherných výloh, které v podvečerní době sice nezářily ostrými světly, ale vířily nápadnými barvami a pestrostí nabídky. Davy lidí proudily oběma směry a jen obtížně se jimi proplétal. Barevná lidská řeka tekla.

Po pár metrech došel k přechodu křižovatky. Zde čekal na červenou a sledoval několik proudů aut řítících se oběma směry. Interval byl dlouhý a hlouček kolem něj rychle narůstal.

Měl čas se rozhlédnout kolem a s uspokojením zjistil, že uprostřed trávníku zahlédl stejné hodiny, které pozoroval už tenkrát. Také tehdy na nich viděl čas, který se shodoval s časem u něj v pokoji.

Rovněž i dnes se hodiny na vysokém podstavci zvolna otáčely kolem své osy a nad nimi jasnými barvami zářil nápis s reklamou na největší banku.

Udělal stejnou věc, jako ve snu. Podíval se pro kontrolu na hodinky na své ruce. I teď se ručičky nacházely ve stejné poloze, jakou zaujímaly ty na hodinách. Mohl se tak na vlastní oči přesvědčit, že fungují a ukazují přesný čas. Situace se naprosto shodně opakovala.

Chvíli nad tím přemýšlel, ale protože se objevila zelená, vydal se spolu s ostatními dál přes křižovatku. Pokračoval stejně jako ve svém snu a během chůze nakukoval do těchž výloh prodejen, do kterých se už ve snu díval. Byl překvapen, jak přesně jednotlivé obchody tehdy viděl.

Náhle zůstal překvapením stát. Objevil se před výlohou menšího krámku, za jejímž sklem byla nabídka několik druhů videokamer.

Byl opravdu před obchodem, který ve snu navštívil a pozorně si z jeho sortimentu vybíral. Chvíli nejistě před krámkem postával, pak se rozhodl. Vstoupil rozechvěle dovnitř.

Když vcházel do těchto prostor, bylo to vlastně poprvé, co zde fyzicky byl. Přesto mu všechno připadalo známé, povědomé, neboť si ze snu pamatoval každý kout. Nemusel se rozkoukávat, jako když vejde do neznámého obchodu, nýbrž přesně věděl, kde co leží a jak jsou rozestavěny jednotlivé regály.

Prošel kolem malého pultu s prodavačem a popošel k vitríně, kde byly kamery nabízeny. Stejně jako tehdy, i nyní sejmul naprosto stejnou kameru ze stojanu, která zde byla vystavená a začal si ji prohlížet. Chtěl se podívat, co jej tehdy na ní tak zaujalo, že si ji vybral.

Předtím ji ale držel v jiných rukou. Malé, silné prsty s velkým zlatým prstýnkem a krásnými hodinkami. Zjevně naprosto cizí ruce. Zato dnes ji držel skutečně svých.

Jeho ruce měly delší a štíhlejší prsty, žádný prstýnek na nich nebyl a hodinky obepínající zápěstí byly zcela běžné. Přesto ten obraz, kdy v rukou kameru obrací a prohlíží si ji, byl naprosto shodný, jakoby se celá situace do detailu opakovala.

Byl to divný pocit. Dělal opakovaně ve skutečnosti to, co předtím konal ve snu. Napadlo jej, jestli náhodou nemá schopnost vidět budoucnost, když do detailu předpověděl, co zde bude dělat.

Myšlenka jej zaskočila a zapůsobila silně v momentě, kdy stejně jako ve snu vracel kameru do stojanu a aniž by ji koupil, vycházel pomalu ven. Úvaha o tom, zda viděl svou budoucnost ho omámila. Podobným věcem nevěřil a takovým názorům se často vysmíval, jenže měl na vlastní kůži možnost se přesvědčit, že k tomu skutečně došlo.

Nebyl to osamocený případ, stejná situace se přece o několik dní opakovala! Sen mu vybavil situaci, kdy vidí zasahující Margitu při pomoci nemocnému. Dvě akce, zobrazené do nejmenších detailů a odpovídající skutečnosti.

Na okamžik jej napadlo, zda to není tolik zmiňované dejá vú, ale tuto možnost zavrhl. Obě situace se prokazatelně staly, nebyl to jen planý pocit. Ale podezření, že by mohl být jasnovidcem jím otrásl. Nikterak netoužil po možnosti nahlédnout do budoucnosti. Jak své, tak ostatních lidí. Spojení mu zavánělo čímsi nekalým. Temnými silami s kterými není radno si cokoli začínat. Hlavně vůbec netoužil po tom, aby se stal ve svém okolí známý jako člověk zabývající se pokoutnými vědami. Je přece seriózní programátor.

Došel ke stanici tramvaje, stále více zahleděný do sebe. Šel automaticky, duchem nepřítomen, nic ze svého okolí nevnímal. Ponořen do svých myšlenek se snažil najít odpověď na množství otázek, kterými byl obklopen. Stále více se však do nich zamotával a najít správné odpovědi se stávalo nemožným.

Nasedl do tramvaje a nechal se odvážet ke svému bytu.

Před domem se mu mihla vzpomínka na Ingrid, ale nápad okamžitě zavrhl. Dnes na ni neměl ani v nejmenším náladu, byl duševně velmi rozerván.

Uplynulo několik dalších dní, které si byly všechny podobné. Několikrát se rychle sešel s Ingrid, ale na další příjemnou návštěvu nedošlo. Ani sobotní schůzka s Margitou se nekonala. Omluvila se, neboť ji čekala neplánovaná služba za nemocného kolegu a proto ji

odložili na jindy. V práci se vedlo naštěstí dobře. Plánovaný úkol splnili, objednávku dokončili a nyní se v poklidu zaměřili na novou, podstatně zajímavější.

"Asi bych měl znovu darovat krev," napadlo jednoho dne Martina, když jej předešlé noci, naštěstí jen velice krátce, opět přepadl sen s mrtvými.

Ozval se po dlouhé době, bylo to jen takové malé ťuknutí, připomenutí se, že si stále musí dávat pozor. Jak byl krátký, tak byl mírný. Nebyl vůbec tak hrůzostrašný, jako dříve. Pochopil jeho význam velice rychle a předpokládal že správně. Nechtěl, aby se děsivé, příšerné sny zase opakovaly.

Jakmile druhý den v práci skončil, zamířil k transfúzní stanici. Když vcházel do recepce, už si zde připadal jak starý známý. Postarší sestra s velice staromódním drdolem ťukala do klávesnice jakési údaje a soustředěně sledovala každé písmeno, které se v okénkách objevilo. I přesto působila ve studeném prostředí nemocnice příjemně povzbudivě.

"Pojďte dál," vítala jej přátelsky. "Na každého dárce nedočkavě čekáme. Jak se jmenujete?"

Když na žádost odpověděl, zapsala jméno, nevěřícně se na něj podívala.

"Ale vy jste tady byl ani ne před třemi týdny!" zvolala udiveně.

"Ano... ale, chtěl bych dát zase," nejistě ze sebe vysoukal Martin, který netušil, čemu se tak diví.

"Ale to nejde," pronesla sestra zklamaně, "vy můžete nejdříve tři měsíce po odběru, kdybychom v naléhavém případě vaši skupinu potřebovali, tak za dva a půl."

Vypadala velice nepřístupně a tak pochopil, že mu další odběr nepovolí. Bude si muset počkat. Ale pocítil obavy. Snad to sny vezmou jako polehčující skutečnost, že se snažil a nebudou jej v noci dále děsit.

"Tak tedy dobře," pronesl odevzdaně. "Já přijdu až za dva měsíce."

"To přijďte," vyzvala ho sestra, "každá kapka je dobrá, krve nikdy nemáme dost a vy máte tu nejdůležitější."

Poslední slova na něj volala, když byl na odchodu.

"Nemáme jí dost..." znělo dokola Martinovi v uších, když odcházel z budovy nemocnice k zastávce tramvaje. Je vzácná a těžko dostupná.

Přesto nemůže nijak pomoci. Musí čekat a být trpělivý. Jak má však ostatním vysvětlit, že bude mít klid tehdy, když jí odevzdá co nejvíce? Když zaplatí za své zaváhání? Původně si myslel, že bude odcházet s pocitem klidu, uvolnění a maximálně spokojený.

Místo toho byl nejistý a velice nervózní. Bude mít klid, či se zlověstné stíny noci zase objeví?

Opatrně se rozhlížel po skupince čekajících. Obestřely jej obavy, zda mu nebudou vyčítat, že odešel ze stanice a krev nedaroval. Natažené ruce ukazující na něj. Tak si pamatoval skupinku lidí ze svého snu a stejné reakce se nyní obával.

Ale všichni postávali, čekali příjezdu tramvaje a o Martina nejevili zájem.

"Nemáte drobný?" probral jej jakýsi hlas.

Uviděl drobnou starší ženu, která na něj zvědavě hleděla. Stála těsně vedle, na sobě světlounce hnědý komplet a trochu nemoderní lodičky na nohou. Blondřaté vlasy měla velice pečlivě zastřižené a z uší vyčnívaly jednoduché náušnice. Drobný nosík se jí při každém slově pohnul a zájímavě se vlnil.

"Co... cože?" zeptal se zmateně.

"Drobné... na jízdenku," doplnila svůj požadavek.

"Samozřejmě... ano, mám," vzpamatoval se. Byl šťastný, že se s ním normálně baví, že mu nic nevyčítá a hlavně na něj nemíří vyčítavě svým prstem. Jak rád vylovil mince z kapsy a několik z nich jí podal.

"Vy jste hodnej," chválila jej žena, "to se hnedka pozná. Pán bůh vám to zaplat'."

Odcházela k nedalekému jízdenkovému automatu. Martin se za ní nejistě díval.

"Zaplatit by nemusel, stačilo by, kdyby mu zajistil klid," pomyslel si.

Pohodil několika mincemi v ruce a pozorně je sledoval. Rád by jich dal víc, kdyby to pomohlo. Jak se letící peníze zaleskly v zapadajícím slunci, pokýval chápavě hlavou, jako by rozuměl jejich řeči.

"Však já vím, penězi si klid nekoupím."

Domů se vracel s rozporuplnými pocity. Jaké noci jej vlastně čekají?

V pokoji ze sebe sházel šaty, pečlivě je srovnal na ramínku a uchopil ovladač televize. Chystal se začít přepínat programy, aby nemusel sledovat nezáživné věci, které se tam nejčastěji objevovaly po zapnutí přístroje, ale když uviděl záběry pyramid, neučinil tak.

Zcela výjimečně a nečekaně se hned neobjevily šokující zprávy, ani žádný záběr akční trháku. Byly to nejnovější informace o dalších objevech v Egyptě a ty ho vždy velmi uchvacovaly. V poklidu se natáhl na gauč a hltal každé slovo, které z televize zaznělo. Jak to tak bývá, zájímavý program rychle skončil a než si stačil přebrat nové údaje, naskočily zprávy.

"...tři vraždy a sebevražda jako výsledek manželského sporu..." začal oznamovat hlasatel první informace. "Manželská rozepře a dlouhodobé neshody byly příčinou tragické události, která se odehrála... Muž nejdříve několika údery sekerou zabil dvě děti ve věku osmi a šesti let, poté údery do hlavy zabil svou manželku a nakonec se oběsil na půdě jejich domku..."

"No jo, neštěstí jiných," řekl si nahlas Martin zlostně, "co jinýho byste mohli vysílat."

"...obrovský tanker, plně naložený ropou dnes ráno najel na pobřeží u Jižní Afriky. Do moře vyteklo přes tisíc tun této látky a mohutná skvrna se blíží k pobřeží, kde hrozí zahubit všechno vzácné ptactvo, které zde na březích moře žije. Záchranáři proto..." dál už nestačil reportér říci nic. Prsty na spoušti tlačítka přerušil tok jeho slov.

Jako obvykle vypnul zvuk a ovladač odložil. Na televizi se spolehnout nedá, že mu poskytne příjemný večer, a tak přemýšlel, zda se má vydat za partou do restaurace, nebo zůstane raději doma. Nemohl se rozhodnout a tak jen ležel.

"Co kdybych se pokusil vyvolat nějaký ten sen," napadlo jej, "mohl bych se projet v tom nádherném fáru, třeba bych se alespoň tady mohl setkat s Margitou! Byla by to legrace, mohl bych tak vlastně sledovat, co dělá. A jestli mám opravdu ty jasnoviddecké schopnosti, tak bych zase mohl vidět věci, které na mě v budoucnu čekají. Třeba zahlédnu i něco závažného."

Že by mohl sledovat, co Margita dělá, mu v první chvíli připadlo zajímavé. Až se sám myšlenky zalekl, jak jej taková možnost napadla. Došlo mu, že to tak skutečně je. Viděl ji už jednou, proč ne znovu? Kdo by netoužil vidět, co dělá milovaná bytost v odloučení?

Otázka, zda má skutečně tu moc ji zahlédnout, aniž by musel opustit svůj byt, mu vrtala v hlavě. Včerejší událost, kdy se dostal bez poznání do její blízkosti mu velice zaimponovala. Jestliže opravdu má tu schopnost nasměrovat své sny směrem, kam si sám přeje, mohl by se o to pokusit ještě jednou.

Nebylo to vůbec čestné, slídit tajně po všem co Margita udělá, ale zvědavost vyhrála. Natolik jej přitahovala, že byl schopen i takového činu. Výčitky svědomí, že se dobývá do cizího soukromí, tlumil výmluvou, že to dělají téměř všichni. Vlastně by dělali, kdyby mohli.

Už věděl, že musí začít se známým bílým křeslem a myšlenky soustředit na svou krev, skapávající do skladovacího vaku. Byla to startovací čára a on na ní zaklekl. Za chvíli se mu rozdivočelé myšlenky srovnaly a mysl zkoncentrovala na červenou kapalinu jeho těla. Chvilí se nic nedělo.

Když se mu začala před očima objevovat bílá skvrna věděl, že to zase přijde. Jen hlavou se mu přitom honila stejná otázka jako dříve. Spí a co vidí je sen, nebo jakýmsi záhadným způsobem vidí současné, či budoucí děje. Neustále jej mátlo, že okrajem kolem skvrny vnímá dění kolem sebe. Tam mohl sledovat prostory u něj v pokoji.

Nebyl zatím schopen si na tuto základní otázku odpovědět a jen sledoval rozrůstající se skvrnu. Už byla velká téměř přes celý jeho zrak a čekal, až se objeví obvyklé barevné tečky, stékající se do uceleného obrazu. Již to znal, nebylo na tom nic nového.

Barevné obrazce na sebe dlouho nedaly čekat a tak když se všechno dostatečně ustálilo, měl možnost uvidět druhý vjev v celé své kráse.

Přemýšlel, jak to udělat, aby se opět dostal do blízkosti Margity. Ale nevěděl jak, protože neměl nejmenšího ponětí, kde by se mohla nacházet. Donutit sen, aby mu ji ukázal, k tomu ještě neměl dostatek zkušeností. Nakonec bezradně čekal, kam jej obraz přenese.

Když se obraz dostatečně zaostřil zahlédl, jak zvolna kráčí jakýmsi parkem a zkoumavě se rozhlíží na všechny strany. Uviděl několik postav, na které se jeho zrak zaměřil a pečlivě si je prohlížel.

Snažil se zjistit, zda některého z nich nepozná. Ale byli to jen náhodní chodci, zcela neznámí lidé, kteří zde byli na procházce a tak si jich brzy přestal všimnout. Přejížděl očima po každém stromu, lavičce či koutech parku, aby vypátral nějaké kontaktní body, z kterých by poznal místo, kde se nachází.

Po několika dalších krocích ke svému nadšení uviděl několik známých výjevů, které poznával. Ty mu pomohly se dovědět, kdeže se to vlastně nachází. Protože zde již několikrát v minulosti byl, mohlo místo pojmenovat. Procházel Lidovým parkem, který ležel kousek od letiště Tegel. Kdysi těmito končinami procházel, když čekával na přilet některého ze svých známých.

Jako blesk mu hlavou prolétla myšlenka, zda někde v okolí nezahledne také Margitu, protože ji si přál ve svých snech vidět nejraději. Poprvé mu přání sen vyplnil, takže totéž očekával i nyní.

I když se rozhlížel a pozorně prohlédl všechno kolem, nikde ji nezahledl. Příliš mu to nevadilo, nemusí to přece ještě nic znamenat. Možná ji zahledne někde dál, za malou chvíli, snad ji potká za nejbližším ohbím cestičky.

Trpělivě čekal, co se ze situace vyvine. Zatím vše probíhalo v naprostém klidu bez nejmenšího vzruchu a v pohodě. Pokračoval dál v procházce.

A po chvíli se přece jen dočkal! Náhle spatřil v dáli nějakou ženu, která odpovídala postavou Margitě a srdce se mu rázem divoce rozbušilo. Že by to byla opravdu ona a přání se vyplnilo?

Docela rychle tomu uvěřil, protože sen zatím vždy plnil to, co si přál. Jenže jeho kroky vedly opačným směrem, směřoval cestičkou na druhou stranu parku, pryč od té ženy!

Začal si usilovně přát, aby se obrátil a vydal směrem k ní, nebo se za ní alespoň otočil, aby mohl bezpečně určit, zda to je ona, či nikoliv. Trvalo to jen krátce.

Náhle se jeho chůze zastavila, on se pomalu obrátil a zamířil nazpátek, k neznámé ženě. Kroky mířily po nejbližší cestičce přímo k ní. Martin zajásal.

Jak se k ní blížil, stále více rozeznával její rysy a ke svému zklamání zjišťoval, že to není očekávaná bytost. Kontura byla jasnější, tvary konkrétnější. Za chvíli si byl už docela jist, jakákoliv podobnost s Margitou zmizela. Přicházel ke zcela neznámé ženě, i když podobné postavy.

Přestal se proto na ženu soustředit a nechával věcem volný průběh. Zklamání jej na nejbližší okamžik zcela ovládlo. Bylo mu líto, že se nedočkal, že to byl jen kratičký moment naděje.

Krok zpomaloval a netrvalo dlouho a zcela se zastavil. Chvilku zůstal stát na místě, jakoby přemýšlel, kam dál jít. Pak se prudce otočil a vydal nazpátek původním směrem, kterým měl před chvílí namířeno.

Pokračoval dál, kamsi za svým původním cílem po dlouhém, pečlivě udržovaném chodníčku. Míjel několik dalších chodců, kteří zde venčili své miláčky, aniž si jich více všiml. Když došel k okraji parku, kde začínala silnice, zahlédl u chodníku muže, který se díval směrem k němu a udělal několik kroků směrem k němu.

Došli k sobě a dali se do řeči, o které Martin neměl ani ponětí. Slova neslyšel, na tuto nepříjemnost si stále těžce zvykal, jen občas mohl cosi málo odečíst z úst a pochopit krátké výrazy, které mu však smysl nedávaly. Rozhovor trval velice dlouho a Martin se po chvíli začal nudit.

Minuty ubíhaly a muži stále něco řešili, až se rozhodl. Začal si přát, aby se vrátil ke svému autu a nezajímavého rozhovoru zanechal.

Netrvalo dlouho a opravdu se otočil a nechal překvapeného muže stát na chodníku a odcházet. Několikrát se ještě obrátil a viděl, že za ním ještě něco volá, ale on mířil pryč.

Martin chtěl k autu, povozit se, jak to dělal minule, to jej lákalo nejvíc. Nebavilo ho jen stát a nečinně sledovat, jak se o něčem domlouvají. Nějaké dlouhé debaty s neznámými lidmi jej nezajímaly. Sám přitom nevěděl, kde auto je, ale tušil, že nemůže být daleko. Bez něj by se jistě na tak dalekou procházku nevydal.

Znovu prošel parkem, tentokrát obráceným směrem a zamířil k parkovišti, které bylo ukryto za keři a menšími stromky. Když se k němu dostal, zahlédl krásné, stříbrné, sportovní auto neobyčejně ladných tvarů, ke kterému hned zamířil. Vytušil, že to je to, s kterým minule jezdil.

Nízký tvar, sportovní kola, světlomety kryté v kapotě. Lišty z lesklého chrómu vrhaly mámivé odlesky slunce a uvnitř pohodlné sedačky pokryté černou kůží. Takové auto nyní stálo před ním a on bral za kliku, aby nasedl.

Dychtivě usedl a spokojeně se rozhlédl. Kochal se nádherným pohledem na luxusní vybavení vnitřních prostor, nádhernou přístrojovou desku a bohaté vybavení panelu mezi sedačkami. Opatrně pohladil kožené čalounění vedlejší sedačky a mírným tlakem vyzkoušel její měkkost. Muselo to být nádherné, jezdit v takovémto autě.

Spustil motor a pomalu vyjel na širokou magistrálu. Zpočátku jel opatrně, aby si na systém jízdy zvykla a naučil se jej ovládat. Nedělalo mu to žádné problémy. Konečně se stalo to, po čem vždy toužil. Mohl prudce vyrazit po silnici mezi proudy aut západním směrem. Přál si jet rychle a dokonale si moderního aut užít.

Přesně tohle byl okamžik, o kterém vždycky snil. Dávná touha se mu konečně vyplnila. Auto kličkovalo mezi pruhy a předjíždělo jeden kolemjedoucí vůz za druhým. Martin razantně šlapal na plyn, divoce točil volantem a neustále těsně projížděl kolem ostatních.

Často riskantně, nebezpečně a napodoboval tak mnohé filmové scény, které tak nerad sledoval a kterými pohrdal. Nyní si na akčního hrdinu mohl zahrát. Mohl dosytnosti prožít úchvatné okamžiky, které jsou mnohým odepřeny.

Mohl jet dle vlastního uvážení, nemusel brát ohledy na nikoho a na nic. Jako by bylo jasné, že se mu ostatní podřídí, přizpůsobí a nebudou mu dělat problémy.

Jel tak, jak si to již mnohokrát mohl vyzkoušet na různých počítačových hrát. Tam nemusel mít obavu ze srážek a jejich následků, stačilo se jen otřepat, naskočit do nového vozu a bystře znova vyrazit.

Stejně jako ve hře, ani zde nehrozilo žádné nebezpečí, že se poraní, či dokonce zemře. Kdyby poškodil auto své či kolemjedoucích, nevznikla by žádná škoda. Nikdo nemohl být zraněn a dostat újmu. Byla to další hra, kterou hrál. Ale prožitek byl zcela jiný. Naprosto reálný, odpovídající skutečnosti. Zcela fascinován se nechal vtáhnout a podlehl kouzlu úchvatného dojmu.

Kdyby se cokoliv nepříjemného stalo, přeruší sen a začne od začátku. Tedy to, co je možné jen ve hrál a co v běžném životě nejde.

Ujížděl stále dál a dál, aniž sám věděl kam jede a proč. A jak propadl nádhernému pocitu z jízdy, ani jej to nezajímalo. Byla to vlastně jen chuť si rychle zajezdit, která hnala jeho auto kamsi ven, jízda beze smyslu a bez cíle, pro krásný pocit z ní.

Když se dostatečně nasytil samotné jízdy, začal s autem provádět další kousky, pro své pobavení, pro zvednutí adrenalinu v krvi. Naplno si dovoloval to, čeho by se normálně nikdy nedopustil.

Předjíždění ostatních aut začalo být povážlivě riskantní a nebezpečné, mnohdy hraničící s kaskadérstvím. Často mezi auty dělal myšky, projížděl v nejbližší blízkosti druhých aut či je objížděl přes odstavné pruhy. V okolních autech několikrát zahlédl vyděšené řidiče, kteří s obavami jeho jízdu sledovali, několik z nich mu i zahrozilo, někteří si významně klepali na čelo.

Pobaveně se tomu smál a hnál auto dál. Uviděl mezeru mezi čtyřmi auty a zamířil rovnou tam. Nebylo tam mnoho místa a tak jimi projel jen s velkým štěstím, téměř se o dvě z nich svými boky otřel. Při velké rychlosti, kterými auta jela to bylo velice nebezpečné. Radostně vyjukl, když se mu husarský kousek, aby mezi auty projel, povedl.

Podíval se do zpětného zrcátka. V něm uviděl předjetá auta, jak se rychle zmenšují.

Náhle se nad nimi objevilo další auto, vystřelené vzhůru a divoce ve vzduchu rotující. Velké kusy plechů odletovaly na všechny strany. Dopadlo na zem a rozlétlo se v tisíce kouscích na všechny strany. Do zbytků začala narážet další auta a vytvářela hromadu beztvare hmoty. Létajících plechů prudce přibývalo. Na malý okamžik, než se Rychlým tempem vzdálil, tak zahlédl hromadnou havárii, kterou svou jízdou zavinil.

Martin se spokojeně rozesmál. To je sen! Divoká jízda, hodně bouraček, rozbitá auta. Napadlo jej, že to je přesně jako v pitomých filmech, co donekonečna v televizi dávají a na které ho nebavilo se koukat. Možná, kdyby s ním teď byla Ingrid, byla by z této podívané nadšená. Stejně tak někdo jiný, jí podobný, který rád takové scény sleduje.

Kdyby chtěl, určitě by si mohl dle libosti celou scénu ještě jednou zopakovat, sen by mu to umožnil. Je to stejné, jako když si opakovaně pustí film ve videu.

Nápad se mu líbil a tak se soustředil na to, aby si celou sekvenci snu prožil ještě jednou. Ale i když si to usilovně nějakou chvíli přál, scéna se kupodivu nezopakovala. Byl tím nemile překvapen a zklamán. Ukázalo se, že ne všechno ve snu funguje tak, jak si představuje.

Zklamaně ještě nějakou chvíli jel, ale to už bylo bez jeho zájmu. Lhostejně ležel a čekal, co se bude dít. Obraz se začal rozplývat. Za chvíli z něj byl jen bílý flek, který se rychle zmenšoval. Netrvalo dlouho a Martin plně vnímal veškeré dění kolem sebe. Ještě chvíli ležel a prožíval si krásné okamžiky divoké jízdy.

"To byla ale jízda," zvolal do pokoje v euforii. Byl šťastný, že alespoň ve snu mohl naplno prožít to, co bylo jeho velikým přáním. Když nemá možnost projíždět s tímto autem ve skutečnosti, musí mu to sny vynahradit. Radost mu kalila skutečnost, že se u nepodařilo ve snu ani jednou zahlédnout Margitu. Kdyby se to povedlo, pocit nadšení by byl úplný.

VI.

Uplynulo několik dalších dní, které si byly podobné jako vejce vejci. Utekly jako voda a on neviděl ani Ingrid, ani Margitu. Ingrid měla problémy, muž zůstal několik dní doma a tak se raději nescházeli. Bála se riskovat, aby na společné schůzky nepřišel. Margita stále zaskakovala za kolegu, takže neměla žádný čas. Jak to tak bývá, po období špatných dnů se všechno otočilo a přišlo lepší.

To ráno vstával se všelijakými pocity. Nikterak to nevypadalo, že dnes bude nějak výjimečný den, takže očekával další, naprosto obyčejný. Zatažená obloha, občas se městem prohnal drobný déšť, pošmourně.

Ale sluníčko mu přece jenom zasvítilo, jen pro něj. Jakmile vyšel ze dveří a zamykal, ozval se známý klapot bot na schodech, který mu byl povědomý a dokázal zrychlit jeho dech. Netrvalo dlouho a po chvíli se za rohem objevila Ingrid.

"Pojď," mávala na něj a otevřela dveře výtahu.

Vklouzla dovnitř a on pospíchal za ní.

"Co tady děláš?" zeptal se překvapeně, "jak to, že jsi přišla?"

Objala ho vášnivě kolem krku a pevně se k němu přivinula. Její prst stiskl desítku, ačkoliv věděla, že míří do přízemí. Asi to bylo její touhou znovu létat a pohybovat se nekonečnými výšinami.

"Dneska už jsem konečně sama," řekla nadšeně když se její otevřená ústa přisála na jeho.

Nedal se pobízet, pustil kufřík na zem a rovněž ji objal. Spočinuli ve nezkrotném polibku, ve kterém bylo znát delší odloučení, než na jaké byli zvyklí. Jemně ji hladil po ramenou a přejížděl zlehounka její vlasy. Byly pečlivě upravené a prozrazovaly, jak se na jejich setkání připravovala.

Zavalil ji tvář takovou spoustou polibků, že bylo štěstí, že je nepočítala, bylo jich mnoho. S blaženým úsměvem mu ji poddajně nastavovala a snažila se naplno procítit každý jeho dotek, ten žhavý impuls, který jí přitom projel tělem. Vyvolával v ní exploze krásy a

nádherných pocitů opojného vzrušení a nekontrolovatelných pádů do hlubin. Skok z nejvyššího mostu světa bez bungee lana.

"Dneska jdeme na večeři," vzdychla způsobem, který nedovoloval odporu. Hlas se jí chvěl, rty se vzrušením třásly, víčka měla slastí přivřená, že nevěděl, zda se na něj opravdu dívá. "Naše oblíbené jídlo jsem už dlouho neměla."

"Beru," přikývl Martin, "už jsem pár dní nikde nebyl a nějakou lepší večeři, než si kuchtím já si dám kdykoliv."

"A potom..." protáhla bradu a stiskla tlačítko přízemí, co chvíli s výtahem stáli v desátém patře, "potom co? Co jsem ještě dlouho mimo dobré večeře neměla"

Zeptala se a široce se na něj usmívala, upřeně se mu dívala nyní široce rozevřenýma očima do jeho. Martin pokrčil rameny, udělal nechápavého.

"Já nevím," pronesl přihloupě, "půjdeme do kina?"

"Ty sprostáku..." zatvářila se podrážděně jak nebezpečná tygřice, její oči se opat zúžily, "potom si zajdeme k tobě na návštěvu, zopakujeme si to, co minule. Bylo to přece tak krásný! S tebou to nemá chybu a je mi s tebou strašně pěkně. Bez tebe to je nekonečný, už jsem se nemohla dočkat, těším se jak malá na novou panenku."

"Jo takhle to máš promyšlený," řekl osvětlený Martin, "tak ty sis připravila celý večer až do konce."

"No jasně!" mírně se začervenala, "když hezký večer, tak se vším všudy, ať to stojí za to. Měli jsme přece takovou dobu půst, tak to musíme dohnat. Taky se tak těšíš?"

Zeptala se zvědavě a mírně od něj odstoupila, jelikož zastavili. Stále se mu upřeně dívala do očí a lačně očekávala odpověď.

"Těším," pronesl ležérně Martin, "fakt se těším."

"To jsem ráda," pronesla spokojeně.

"Až přijdu, tak se ti ozvu," dodal ještě, než vystoupil z výtahu.

"Tak se nikde nezdržuj, víš že nedočkavě čekám," volala za ním, než se dveře zavřely. Nasadila milý úsměv a krátce na něj vyšpulila své rty. Za chvíli se dveře zavřely a ona odjížděla nahoru.

Martin s úsměvem vyrazil ke stanici tramvaje. Takový nevládný den a tak hezky začíná. Když dojel do kanceláře, ležérně pozdravil všechny přítomné a nadnášen krásou života plul ke svému místu. Nepostřehl pátravý pohled, kterým ho jak rentgenem Olli projela, když se snažila zjistit, proč má dnes tak výbornou náladu. Jestli ji něco potěšilo ze všeho nejméně, tak byli šťastní a spokojení kolegové.

"Určitě je v tom ženská!" pomyslela si zlostně, "jinak by chlap takové nadšení neprojevoval."

Zasedl za svůj stůl a pustil se s plnou chutí do práce.

Když mu těsně po obědě netrpělivě začal zvonit mobil ležící na stole, moc jej to nepotěšilo. Rušil jej v momentě, kdy mu šla práce neobyčejně dobře.

"Nazdar, jak se máš?" uslyšel milý hlas, který ihned poznal.

Srdce se mu rozbušilo splašeným tepotem, hlava se zatočila. Ruce se rozechvěly nejistotou a dychtivostí, natolik zmatkoval, že ani nevěděl, jak reagovat. Byl to hlas, který si přál slyšet ze všech nejvíce, patřil Margitě.

"Dneska výtečně," odpověděl překvapen, "jak to, že voláš? Stalo se něco?"

"Ano... stalo," pronesla vesele a on poznal, že zpráva bude dobrá. "Kolega se konečně vrátil, takže jsem dostala zase jednou volno. Dnes a zítra, jak jseš na tom?"

Byl zaskočen, hlavou mu ihned prolétlo, že na dnešek je už domluven s Ingrid. Rychle zvažoval, jak odpovědět. Musí se rozhodnout, které dát přednost.

"Zítra by se mi to hodilo lépe," zkoušel se vykroutit z dnešní schůzky.

"Dneska ne?" pronesla zklamaně Margita, "těšila jsem se, že se zase po delší době uvidíme."

"Jedině..." zaváhal a snažil se chybu napravit, o Margitu v žádném případě přijít nechtěl, "možná bych to mohl nějak udělat, ale slíbil jsem šéfovi, že tu dneska zůstanu o něco déle, potřebujeme něco dokončit," zalhal bez začervenání. "Netušil jsem, že budeš mít dneska čas, když jsi mi to neřekla dřív. Předpokládal jsem, že budeš ještě zaskakovat za toho maroda. Ale jestli bys chtěla, tak já se omluvím a dodělám to později, pro tebe udělám všechno."

"To bych sice chtěla," pronesla po chvíli, "ale když už jsi to slíbil, tak je blbý, abys slib nesplnil, já klidně počkám do zítřka. Nechci, abys rušil svoje slovo. Mám ráda chlapy, kteří je držet umí."

"Zítra by se mi to hodilo lépe, nic v plánu totiž ještě nemám. Někam si spolu zajdeme a prožijeme krásný večer."

"Jo?" zeptala se překvapeně, "to by bylo fajn, už jsem si dlouho nikam nevyšla. A máš něco v plánu? Prozrad'."

"Nech se překvapit. Když jsme se tak dlouho neviděli, musí to být pěkné," snažil se ji navnadit.

"Ale teď jsi mě nasadil brouka do hlavy, alespoň naznač, ať vím, jestli se mám těšit, či ne. Já jsem strašně zvědavá ženská a tak dlouho nevydržím. Malinko... alespoň malinko mi řekni co to bude... prosím," snažila se z něj dostat nějaké informace. Její zvědavost ho potěšila, určitě se tím zvětší zájem o něj.

"Jen vydrž," řekl nekompromisně s hřejivým pocitem u srdce, "budeš se aspoň více těšit."

"Ty mě mučíš, budu se do zítřka trápit zvědavostí."

"Zítra se ti ozvu a dám ti vědět, co se na tebe přesně chystá. Trošku se trap, já se na tebe těším, ahoj," rozloučil se.

Spokojeně se zvrátil v křesle.

"To je den!" pomyslel si nadšeně, "takový jsem už dlouho nezažil."

Radostí se prudce několikrát s křeslem zatočil dokola. Rychle se ale uklidnil, když viděl Olli, jak na něj překvapeně hledí. Ta ho pochopitelně celou dobu rozhovoru sledovala a protože neměla ponětí, s kým to vlastně mluví, lapala snaživě každé slůvko, které měla možnost zaslechnout. Nekročená radost ji u něj docela překvapila, ale nepotěšila.

"Nezbláznil ses?" zeptala se udiveně, "nebo sis dal nějakého jointa?"

Tázavě se po něm podívala. Zmateně se srovnal a upravil si sako a kravatu.

"Ne," mávl rukou, "jen se mi podařilo dodělat jeden dost obtížný blok, tak jsem se neudržel, že to mám za sebou," pronesl na svou obhajobu. Vlastně ani tak moc nelhal, kus práce dnes opravdu udělal.

"Ještě jsem tě neviděla, že by se s takhle radoval nad prací, takže mi o tom povídej. Raději prozrad', o jakou ženskou se jedná," zašklebila se Olli a nepřestávala si ho podezíravě prohlížet.

Že v tom ženská je, tím si byla naprosto jistá, vždyť ho už od rána pozoruje. Je dneska jako vyměněný. Samý úsměv a vtip, veselá nálada a rozvernost. Takže která? Místo práce se věnovala rozboru jeho vět v několika posledních dnech a snažila se přitom najít jakýkoliv náznak nového vztahu. Nervózně si u toho okusovala nehty na obou rukou.

Martin jen mávl lhostejně rukou a přestal si jí všímat, aby se mohl soustředěně věnovat svým problémům. Trvalo ještě chvíli, než se dostatečně uklidnil, rozhovor s Margitou měl na něj vzrušující, ale naštěstí i povzbuzující účinek. Vrhł se do práce, která se mu hned zdála příjemnější.

Den Martinovi příjemně uběhl a když skončil, spěchal nedočkavě domů. Na další schůzky, které se před ním během dneška otevřely se těšil, po nějaké době půstu se mu začalo blýskat na lepší časy.

Během celé cesty k domovu měl mysl upřenou k Ingrid, kvůli které dnes dokázal odřict nabízenou schůzku s Margitou. Tísnily jej sice obavy, zda udělal dobře, když ji odložil, ale věřil, že dnešní odpoledne s Ingrid bude stát za to. Navíc to s Margitou vypadalo dobře, takže věřil, že mu schůzka s ní do zítřka neuteče. Doma skočil k telefonu a vytočil netrpělivě číslo Ingrid.

"Ahoj," pozdravil ji vesele, "to jsem já. Tak kdy vyrazíme?"

"Počkáš ještě hodinku?" zeptala se opatrně. "Chtěla jsem si udělat vlasy a nějak mi to nevyšlo, tak to teď předělávám a nejsem ještě hotová."

Smutný hlas prozrazoval, že si zřejmě vymýšlet nebude.

"Teda, jestli sis je nespálila kyselinou, tak klidně počkám, času je dost," smál se do sluchátka.

"Ne," odsekla podrážděně, bylo cítit, že ji to samotnou sebralo, "jen jsem si dala špatně barvu a celý jsem si to zničila, ale to bude dobrý, jen potřebuji ještě několik minut."

"Říkala jsi hodinu," namítl.

"Asi... nevím přesně," pronesla zdlouhavě? "asi tak nějak. Jsem z toho sama celá popletená, jak mě to rozčílilo. Počkáš?"

"Když pak budeš krásná," řekl klidně, "tak rád. Tak mi zavolej."

"Seš hodnej," pochválila ho. "Snad to stihnu dřív, pokusím se, abys nečekal dlouho."

Oba zavěsili. Otočil se a netrpělivě se začal procházet po pokoji, nevěděl, co my měl nyní dělat. Že bude muset čekat, s tím rozhodně nepočítal, když tak spěchal z práce. Nyní nevěděl, jak tu hodinu vydržet, na takovou chvíli nestálo zato, aby cokoliv začínal. Natáhl se na gauč a rozhodl se odpočívat, třeba svůj slib splní a ozvě se dříve.

Jak ležel a nudil se, jeho myšlenky začaly pomalu vplouvat do prostředí snů. Napadlo jej, že by si mohl na chvíli zdřímnout a poddat se krásným zážitkům, které mu sny v poslední době přinášely. Na chvíli, jen na krátký čas, než se Ingrid připraví.

Nemusel se ani dlouho přemáhat a začal se opět vžívat do situace, ke které dochází během odběru krve.

Opět spatřil jehlu zapíchnutou do žíly své ruky a vzácnou tekutinu téci dlouhou trubičkou do vaku, kde se pomalu shromažďovala. Za okamžik, když už jí tam bylo dostatečné množství, začaly jeho rovnoměrné pohyby. Doprava, doleva, doprava, doleva.

Bílá skvrna se objevila chvíli poté a rychle se zvětšovala do velikosti, jak už byl na ni navyklý. Barvy se objevily vzápětí a rychle se přetvářely do celku, takže to netrvalo dlouho a mohl spatřit celý obraz.

Ač si toužebně přál opět se projet autem, uviděl ke svému zklamání, že znovu prochází parkem. V první chvíli měl pocit, že se sen bude ještě jednou opakovat a zažije, co již jednou prožil. Brzy poznal, že dnes prochází prostředím novým, neznámým. Se starým snem ten dnešní neměl nic společného.

Nebyl to ten charakteristický krásný park u Tengelu, jak tomu bylo posledně. Byl rozlehlý, mnohem větší jak Tengelský. Zarostlý mnoha stromy a keři a nebyl zdaleka tak pečlivě udržovaný. Příroda byla rozbujelá, tráva většinou přerostlá, keře hustě zarostlé. Mohutné větve starých stromů byly léta neprořezávané, takže skrz ně nebylo možno cokoliv vidět.

Spěchal po písčité pěšině, která se vinula mezi mohutnými kmeny stromů a často je obkružovala. Nebyli zde žádní lidé, a i když se rozhlížel dokola každou chvíli, nezahledl živáčka. Procházel kolem velkých, hustých keřů, za kterými se zvedal prudký svah.

Jeho chůze byla rychlá, bylo zřejmé, že velmi chvátá. Jako obvykle neznal důvod, kam míří a proč spěchá. Spadl do děje, který jej rychle unášel svým směrem.

Po chvíli si toužebně začal přát, aby se tempo zvolnilo, čímž by se mohl pořádně rozhlédnou místy, kudy prochází a pokusit se zjistit místo svého výskytu. Na myšlenku se upnul nepřestával se jí věnovat.

Netrvalo dlouho a zjistil, že je chůze klidnější a pomalejší. Za chvíli se již téměř šoural. Jeho přání bylo opět vyslyšeno, sen se mu přizpůsobil. Nyní již v poklidu bloudil zrakem kolem sebe a v klidu si vše prohlížel mnohem důkladněji. Mohl znovu konstatovat to, co jej napadlo zpočátku. Celé prostředí pro něj bylo nové, nic zde nepoznával. Ani jednou nezahlédl věc, která by mu naznačila, kde se právě nachází.

Nemohl proto určit, zda se nachází ve skutečném prostředí, jak se mu dosud stávalo, či je někde v umělé krajině vytvořené jeho mozkem.

Mezi stromy zahlédl, jak se v dáli mihly světle modré ženské šaty. Jen na krátký zlomek se mu mihla hlavou naděje, zda se nejedná o Margitu, kterou si neustále přál ve svých snech opakovaně zahlédnout. Už minule byl velmi zklamaný, když ženou, kterou zahlédl, nebyla Margita.

Zaměřil tím směrem svůj zrak a za chvíli uviděl ženu, která šla proti němu. Modré šaty svítily mezi stromy a kopírovaly nádhernou ženskou postavu.

Nahoře těsně obepjaté, dole volné, do splývavé sukně. Ideálně doplňovaly její figuru a každému muži se při pohledu na ní muselo rozbušit srdce. Dlouhé, štíhlé ruce držely přes rameno ležerně přehozenou kabelku a klidný, pлавý krok ji nesl stále blíž.

"Páni, to je nádherná ženská!" zvolal si pro sebe Martin a lačně po ženě vzhlížel a nevěděl, zda se má radovat či ne. Chtěl sice Margitu, ale její krása mu dala rychle zapomenout.

Téměř se zastavil a jeho zrak se z její postavy neodtrhnul. Když přišla blíže, poznal, že je asi třicetiletá, kaštanové vlasy vysoko načesané a splývající na ramena. Velké kulaté náušnice jí vyčnívaly s dlouhých loken, které její hlavu zdobily. Bujné poprsí nebylo ani velké, ani malé, hodilo se k ní naprosto přesně a bylo velice decentně zviditelněno větším výstřihem, doplněným jemnou bílou krajkou kolem.

Kdo se do těchto míst podíval, nemohl se již podívat jinam. Svůdná ňadra se v něm lehce pohupovala, dráždivě z nich byl vidět jen vrchní okraj. Z pod okraje šatů, které končily přesně u kolen, vyčnívaly dlouhé, štíhlé nohy, které si říkaly o zvědavý pohled.

Nešlo je přehlédnout, nešlo se na podívat, byť jen na krátký okamžik. Každý ale musel pocítit touhu nádhery svítivých končetin odhalit ještě více a poodhrnout ten nepříjemný lem šatů, zakrývajících další krásu, skrývajících se pod ním.

Světle modré, špičaté lodičky na vysokých jehlách jen dodávaly konečnou eleganci všemu, co se proti němu přibližovalo. Už z dálky to vypadalo, že má velice krásný obličej a jak se blížila, bylo tomu skutečně tak a líbil se mu stále víc. Takto nádhernou ženu si mohl vytvořit opravdu jenom ve svých představách. Na celé postavě nenašel nic, co by jí mohl vytknout, bylo to dokonalé.

Ruku měla přehozenou přes kabelku a zamyšleně sledovala cestu před sebou, soustředěna do svých problémů a Martina si ani nevšimla. Jediným, byť jen letmým pohledem o něj nezavadila.

Když se přiblížila těsně k němu, vzrušením sotva dýchal. Přál si, aby se u něj zastavila a dala se s ním do řeči, aby se s ní mohl blíže seznámit. Byla opravdu velmi krásná.

Protože si zvykl, že se jeho přání ve snu vždy splnila, celkem samozřejmě očekával, že se tak stane. Žena se blížila a on se již chystal, co odpoví na její dotaz, který k němu samozřejmě vznesla. Její lhostejný, nepřítomný pohled se však ze země nezvedal. Dolů se dívala i v momentě, kdy procházela kolem něj, dál nad něčím soustředěně přemýšlela.

Martin byl překvapen. Jak to, že pro něj prošla, aniž se s ním začala bavit, když si to přál? Dokonce velmi? Dost jej to zaskočilo, cítil se zrazen.

Otočil se a sledoval pomalu odcházející ženu. Její postava byla fantastická, jeho pohled sjel automaticky dolů, na její štíhlé, ladně tvarované dlouhé nohy. Síla magnetu, kterým přitahoval jeho oči byla neuvěřitelně silná. Cítil vzrušením bušící srdce, zrychlený dech a sucho v ústech.

Nádherná představa, že se tato krasavice s ním dá do řeči a určitě jím bude kouzlena, mizela současně s tím, jak se vzdálenost mezi nimi zvětšovala. Čím dále byla od něj, tím více začal pociťovat vztek, že se jeho přání nesplnilo. Její boky, pas a nohy jej neuvěřitelně přitahovaly a vzrušovaly, jako asi každého, kdo je spatřil.

A pak to přišlo. Aniž se k tomu musel nutit, dostal hroznou chuť si s tou ženou začít. Avšak odrazovala jej chladnost, s jakou kolem něj přešla. Kdyby na ni zavolaal, třeba by se dala přesvědčit. Jenže včas si uvědomil, že není schopen rozumět slovům, jež ve snech lidé říkají. Neměl by ponětí, co mu odpovídá. Díval se za ní lítostivě, když dostal ten nápad.

"Když se nechce bavit, alespoň si s ní užiju," řekl si sám pro sebe, "je to můj sen a takovou krásku nemůžu nechat jen tak odejít. Můj sen je můj sen a tady si můžu dělat, co chci já."

Rychle se rozhodl a zprudka se za ženou rozběhl.

Po několika krocích ji doběhl a zezadu uchopil za rameno. Trhnutím ji k sobě otočil a uviděl její udivenou tvář. Byla skutečně velmi krásná a líbezná.

Na nic nečekal, uchopil ji za obě ramena a prudce začal líbat na rty. V prvním momentě se žena ani nepohnula, jak byla překvapena. Martin očekával, že se zachová tak, jaké bylo jeho přání.

Nadšeně se mu vrhne kolem ramen a dá najevo maximální spokojenost, že je u ní. Nic jiného pro něj nepřipadalo v úvahu.

Vše dopadlo naprosto jinak. Jakmile se po malé chvilce vzpamatovala, začala se zuřivě bránit. Rychle jí došlo, oč jde, prudce sebou začala házet a snažila se vytrhnout ze sevření a dotyku jeho úst.

Martina takový prudký odpor zaskočil. Držel ji pevně, takže se nevymanila z jeho objetí. Jeho rty se dál sáply po jejích ústech. Jak házela hlavou ze strany na stranu, aby mu zabránila ji

políbit, několikrát jej udeřila do obličeje, až se nárazem jeho hlava pootočila. Ještě že ve snu necítil bolest, úderý musely mít slušnou razanci.

Stále to nechápal. Přece si jasně přál, aby mu byla po vůli, dávala najevo nadšení, že se s ním může seznámit.

Přitom postava v jeho snu se brání více než zuřivě. Jako by jí šlo o život.

Popadl jej vztek, že vše neprobíhá podle jeho představ a s ženou prudce cuknul. Jak sebou mávala, ztratila rovnováhu a odlétla stranou, mezi dlouhé větve křoví. Když dopadla na zem, nohy jí setrvačností prudce vylétly nahoru a nádherné, skvěle udržované šaty vylétly vzhůru. Vysoko tak odhalily její nádherné nohy, které na chvíli mohl spatřit.

Téměř okamžitě, jakmile dopadla na zem, se pokusila vyskočit zpět na nohy a spodní okraj šatů si cudně stahovala ke kolenům. Pohled na odhalené končetiny Martina ještě více rozdráždil.

"Počkej," řekl si pro sebe výhrůžně, "sen bude podle mě a ne tak, jak si představuješ ty."

Ještě stihl zahlédnout její vystrašený obličej a divoce rozevláté kaštanové vlasy.

Povalil ji na zem a sedl si ji přes břicho. Sevřel její ruce, kterými se jej snažila udeřit. Musel vyvinout velkou sílu, aby je dokázal položit za hlavu. Přesto sebou nepřestávala házet a kopat, celé tělo se kroutilo rtuťovitě kroutilo. Věděl, že dlouho nevydrží, že se musí za chvíli unavit a že je jen otázka času, kdy k tomu dojde. Házela hlavou ze strany na stranu a rozčepýřené kadeře halily její tvář, zkřivenou bolestí a strachem.

"Brání se ale statečně," liboval si Martin na pohovce, "je to vzrušující."

Takový dramatický sen ještě neměl. Jak byl nad ženou nahnutý, jeho obličej byl jen několik decimetrů od jejího. Naznačil, že ji chce opět políbit, ale ohnala se po něm a ukázala své bílé zuby, kterými jej chtěla zuřivě kousnout. Až se lekl, ale jeho pohled při prudkém pohybu sjel na její ňadra, která se při jejích pohybech prudce komíhala nahoru dolů.

"Ta jsou pěkná," řekl si pro sebe Martin, "jsou tak hezká jako její tvář? Proč bych se nepodíval, ve svém snu můžu všechno."

Levou rukou sjel na její nádherné oblé vrcholky a pevně je stiskl. Na chvíli zmrtnělé tělo sebou začalo opět divoce házet. Nalehl na ni celou svou vahou a pevně stiskl koleno. Neměla téměř žádnou možnost pohybu. Povedlo se mu ji téměř dokonale znehybnit.

Zažíval naprosto nový okamžik. Dosud se vždy s ženami stýkal tak, že samy jeho přítomnost chtěly a projevovanou náklonnost neodmítaly. Nyní poprvé zažil ženu, která statečně bojovala o to, aby se jej zbavila. Byl zvyklý prožívat společné chvíle štěstí a uspokojení, které se líbilo oběma. Ještě nikdy se nesnažit vynutit si uspokojení silou.

Za normálních okolností by se o takové věci nikdy nepokoušel, protože velice nerad ženám způsoboval bolest a nepříjemné věci. Mnohem raději viděl jejich rozzářené a spokojené obličeje.

Ted' udiveně sledoval obličej zkroucený strachem a bolestí. Nový pohled jej zaujal, byla to pro něj novinka, která ho zaujala. Měl možnost vidět, jak vypadá žena, zoufale bránící svůj život a nedotknutelnost.

"Možná, že mě ten sen jen zkouší, zda nejsem zbabělec a dokážu jít za svým," napadlo jej za chvíli a proto se rozhodl pokračovat. Svou roli hrálo i tom, že dokonale krásná žena jej stále více vzrušovala. I při své zuřivosti byla neuvěřitelně přitažlivá.

Její šaty měly rozepínání na zádech na kterých ležela. Bylo mu jasné, že pokud se takto zuřivě brání, že se na ně nedostane. Nerozhodně se na její ňadra, rytmicky stoupající a klesající v rychlém dechu, podíval a byl v rozpacích, jak dál. Jeho nezkušenost s takto se bránící ženou se projevila.

Rázně uchopil těsně u krku horní okraj jejích šatů a prudkým pohybem trhl. Látka nebyla tak pevná jak vypadala a celkem snadno se rozpárala až k bříšku.

Objevila se její modrá podprsenka, téměř stejné barvy, jakou měly šaty a pod ní ta nádhera, kterou ještě stále ukrývala. Jakmile šaty roztrhl, žena se vysílením zhroutila a nešťastně zavřela oči. Bylo na ní vidět, jak byl pro ni zápas vysilující. Již poznala, že se mu stejně neubrání a odevzdaně zůstala ležet. Zničený výraz v obličejí plný beznaděje naznačoval, že očekává, co se bude dít dál.

"Vyhrál jsem," zajásal Martin, "svůj sen jsem dokonale ovládl."

Dychtivě rukou hmatl po lákavých kopečkách, aby je zuřivě stiskl. Bylo to úchvatné, moci sevřít svými dlaněmi takovou nádhru, ke které se určitě dostane málokdo. S nevýslovnou rozkoší mnul její prsa, přeskakujíc z jednoho na druhé a v euforii hleděl na prsty, tisknouce jejich měkký povrch.

Když si dostatečně pohrál s jejími ňadry, odtáhl se kousek stranou, aby mohl znova uchopit roztržené šaty a prudkým pohybem je rozpáral až dolů. Oba roztržené díly odhodil stranou, aby se potěšil pohledem na malé, jemně zakulacené bříško, nyní divoce se třesoucí nepříjemnými zážitky.

Pod ním uviděl mezi nádherně štíhlými stehny bílé saténové kalhotky s drobným krajkovým okolo. Působily jemně a něžně, bylo vidět, že si žena potrpí na pěkné věci. Zahalovaly oblast klínu pod jejím bříškem, nyní celou křečovitě staženou. Pevná, sportem udržovaná stehna se drobně chvěla, prozrazujíc strach ženy, která jinak ležela již zcela bez pohybu. Kochal se pohledem na její nohy a nemohl se nasytit tímto vzrušujícím pohledem.

Jeho ruka zajela na kalhotky a laskal se s jeho hedvábným povrchem, kdy velmi litoval, že tu slast nemůže procit'ovat naplno. Věděl, že jsou pevné a tak se je nesnažil rozervat, ale začal je postupně po obou bocích stahovat dolů. Jak je roloval, překvapeně se díval na chování poddajného materiálu, na který nebyl tak docela zvyklý. Působilo to vzrušující.

"Proboha," hekl Martin v opojení, "jak mohou ženský nosit tak nádherný kousky oblečení hluboko schovaný? Vždyť to je nejkrásnější část jejího oblečení, taková škoda. Já je nechápu."

Stáhl jí kalhotky z nohou. Zůstaly mu v ruce a on je chvíli žmoulal a díval se na ně. Nakonec je odhodil velkým obloukem kamsi za sebe, stejně jako předtím podprsenku. Pohledem okamžitě skočil do míst, která byla kalhotkami tajemně ukryta. Lačný pohled přejel po bříšku k uchvacujícímu údolíčku, zakončeného ostrůvkem drobného ochlupení rusé barvy. Byly moderně zastřižené a zarovnané na stejnou délku. Martinovým tělem projel studený záchvěv rozkoše, když vše toto uviděl a jeho hrdlo se stáhlo.

Ruka nedočkavě zajela do uvolněného rozkroku a začala ji hladit po jemných chlupcích. S ženou to několikrát škublo a snažila se mu vytrhnout ruce se sevření. Stiskl ji ještě pevněji, až se jí bolestí zkrivila tvář. Svůj pokus rychle vzdala, byla již velmi vyčerpaná.

Rukou si začal rozepínat kalhoty, které sice neviděl, ale ze zvyku věděl, kde zip s knoflíčkem je.

Rázně jí roztáhl nohy, dosud pevně stažené u sebe, a klekl si mezi ně. Byl vrcholně vzrušený, takže nebyl problém využít této příležitosti po všech stránkách. Když se však do ní snažil vniknout, byl zaskočen nečekaným problémem, jak to udělat. Křečovitě stažené svaly bránily vniku cizího tělesa, takže se musel vydatně snažit.

Nečekaně dlouho zápasil s touto situací, než se mu jeho záměr podařil. I samotné vniknutí nebylo tím, jak jej dosud znal. Nepoddajné svaly se nemínily nechat uvolnit, takže každý centimetr, po který se dostal hlouběji byl vykoupen nepříjemným zážitkem.

Při aktu sledoval zoufalou tvář ženy, která k jeho zklamání projevovala jen bolest a zoufalství a vůbec nedávala najevo nadšení a radost, jak byl při této činnosti zvyklý. Bylo to poprvé, co pociťoval při této činnosti ženin odpor, který na něj působil velice nepříjemně. Pohled na zničený, křečí staženou tvář jej netěšil, spíše jej deprimoval. Kdyby nebyla tak krásná, zřejmě by o další pokračování neměl zájem.

Martin byl překvapen, jak vše jasně cítil, jakoby to probíhalo doopravdy, ve skutečnosti. Každý pohyb, každý vzrušivý moment citlivě vnímal a plně si uvědomoval. Průběh snu byl neobyčejně pronikavý, působivý. Nakonec pocítil, že jeho vzrušení dosáhlo vrcholu a on zvolna z ženy slézal. Ta ležela bez hnutí dál, z očí je tekly drobné slzy neštěstí a ponížení, které jej na chvíli zarazily.

Jak to, že má děj v jeho snu takový divný, naprosto nečekaný průběh? On si to přece přál všechno naprosto jinak. Mělo to být krásné, příjemné, obzvláště s ženou, která vypadala tak báječně. Ta se mu podařila vysnit opravdu skvěle, ale samotný průběh vzájemné poznání už takový nebyl.

Pomalou se zvedl a rozhlédl se kolem. Park byl naštěstí stále pustý a prázdný, široko daleko ani živáčka, takže jeho čin nikdo neviděl.

Na trávě svítily dva zmuchlané modré chomáče, kterými byly podprsenka a kalhotky. Pohlédl na ženu, která zůstala ve stejné poloze, jak ji opustil. S široce roztaženými nohama a rukama za hlavou, odhaleným tělem a potrhanými šaty. Její nádherný klín, který by jej jinak velice lákal ho už v tuto chvíli nezajímal. Událost, ke které právě došlo ho zcela znechutila.

Příjemný sen dostal nečekaně hořkou pachut'. Na ženě viděl, že nemá ještě dostatek sil, aby se zvedla a odkryté tělo zahalila. Na malou chvíli se její velké, jemnými barvami zvýrazněné

řasy nadzvedly a její oči na něj krátce pohlédly. Zahlédl v nich nenávist. Děsivou, varující. Bylo vidět, že žena udělá všechno, až se mu bude moci pomstít. Varoval jej, že má být před ní na pozoru. Ten pohled byl závěrečnou tečkou dnešního zážitku.

Rychle se upravil a přitom si prohlédl oblek. Byl řádně pomačkaný a na mnoha místech pošpiněný od hlíny. Ještě jednou se rozhlédl a když zjistil, že zde nikdo v okolí opravdu není, rychle odcházel pryč. Jeho krok byl neobyčejně rychlý, jakoby si byl vědom toho, že udělal něco, co se vymykalo běžným zvyklostem.

Během odchodu se neustále rozhlížel, sledoval dění kolem sebe a kontroloval, zda jej nikdo nepronásleduje. Naštěstí se nic takového se nedělo.

Martin se uvolnil a přestal se vžívat do role. Strhující zážitek byl plný emocí a on jej musel v klidu řádně zažít. Z neustálého soustředění se cítil trochu unaven. Nyní se již do děje nevměšoval, jen lhostejně sledoval jeho další průběh.

Viděl, jak odchází parkem pryč a míří k místu, odkud zahlédl pruh silnice s množstvím projíždějících aut. Park končil, dostal se do běžného městského ruchu. Rychle se zařadil mezi lidi, spěchající po chodníku a snažil se dostat co nejdál z místa, kde prožil svůj nejhorší zážitek. Byl zklamaný. Těšil se, jaké krásné okamžiky ve snu prožije, ale dnes to nebylo nic příjemného, i když to zpočátku tak vůbec nevypadalo.

"Ještě že to byl jen sen," pomyslel si Martin, "nebylo to vůbec vzrušující, nebylo tam nic, o co bych stál. Než mít něco s takto donucenou ženou, tak to raději nic. Už bych to nechtěl zažít. Asi není nic příjemného, nutit ženu do aktu, po kterém netouží."

Nejasně si uvědomoval, že se mu sen opět pokoušel cosi naznačit. Jenom nemohl pochopit co.

Závěr pokračoval obvyklým způsobem. Přestal se soustředit a čekal na konec nepěkného snu. Barvy mizely, bílá skvrna se opět začala rozrůstat a za chvíli již žádný další obraz neviděl. Zmizela ulice, projíždějící auta i stromy parku, ve kterém zůstala nešťastná žena. Netrvalo dlouho a druhý výjev se ztratil docela.

VII.

Martin se ztěžka posadil na gauči a rozhlížel se kolem sebe. Taková kráska se mu zjevila a tak nepěkně to dopadlo, ani se se takovým snem nebude moci nikomu pochlubit.

Vstal a musel vydatně zvlažit svůj vyschlý krk, který mu tak pořádně vyschnul během snění. Pohlédl na hodiny. Ve snění strávil něco přes čtyřicet minut.

"Už by se Ingrid mohla ozvat," napadlo jej po chvíli, alespoň by měl důvod zapomenout na nepříjemné okamžiky. Až s ní bude, dá si pořádný pozor, aby neudělal něco, co provedl ve snu. Nesmí udělat nic, co by nechtěla, co by jí nebylo příjemné.

Uvařil si kávu a neklidně se několikrát prošel po bytě. Nemohl se dočkat, až telefon zazvoní a uslyší známý hlas oznamující, že je na setkání s ním připravena. Musel však dál čekat. Několikrát netrpělivě pohlédl na hodiny, které se vlekly nesmírně pomalu. Hodina, kterou mu dala na čekání pomalu končila a telefon zůstával dál němý.

Když konečně divoce zadrnčel, leknutím sebou trhnul. Skočil k němu a nedočkavě jej zvedl.

"Jsem hotova," ozval se něžný hlas Ingrid, "půjdeme?"

Ulehčeně si oddechl.

"Já jsem připraven už přes hodinu," smál se do sluchátka, "jestli i ty, můžeme vyrazit."

"Tak jo," zaznělo nadšeně a telefon oněměl.

Položil jej a oblékal si sako. Vyrázil ze dveří a když zasunul klíč do zámku, uslyšel další cvakání zamykaného zámku v patře nad ním. Výtah projel kolem jeho patra a směřoval výš, aby zastavil přesně o dvě nad ním. Kdo do něj nastupuje, nemusel hádat. Chvilí čekal a za chvíli uslyšel, jak sjíždí dolů. Zastavil přímo před ním a když jej otevřel, uviděl v něm nadšenou Ingrid.

"Netrvalo to moc dlouho?" zeptala se s obavami.

"Ani ne," zalhal milosrdně, "čekal jsem, že to bude horší."

Po těch slovech se k němu vrhla a objala ho. Její rty hledaly ty jeho a když se setkaly, vášnivě jej začala líbat. Pevně se k němu přitiskla, spokojeně oddechujíc. Nadšeně opětoval její vášnivost a uspokojeně cítil, jak její tělo měkne a uvolňuje se. Jak opojně příjemný okamžik to byl oproti tomu, co před chvílemi prožil. Nebylo nic pěkného na tom, když se žena pod jeho rukama bránila a tělo mělo sevřeno křečí z obrovského strachu.

"Moc jsem se na tebe těšila, nemohla jsem se dočkat, myslela jsem, že se snad zblázním," špitla potichu.

"Já taky," ani nelhal.

Natáhla se a stiskla tlačítko s přízemím. Výtah se rozjel. Za chvíli již vystupovali velmi daleko od sebe po několika schůdcích před domem a jakoby k sobě nepatřili, zamířili stejným směrem k restauraci.

"Já si dnes dám specialitu," pronesla, když se před prodejnou k sobě zase přitiskli a prohlíželi si nabídku. "Posledně sis jí pochvaloval, tak ji vyzkouším také."

"Dobrý to sice bylo," přitakal Martin, "ale já si dám dneska hamburgera po Turecku, ještě jsem ho neměl."

"Tak já si chci dát s tebou stejný jídlo," naoko se hněvala Ingrid, "a ty to hned změníš. Musí být asi vždycky po tvém, co?"

"Nemusíme si přece dávat oba stejné druhy," namítl Martin, "koupíme si každý jiný a dáme si ochutnat."

"Leda tak," souhlasila nakonec.

Došel pro jídlo a ona zamířila najít vhodné místo. Dnes bylo po delší době téměř plno, takže na to jejich obvyklé nemohli. Konečně jedno vhodné uviděla, sedla si a čekala. I u pultu bylo více lidí, takže to dnes trvalo podstatně déle. Jako obvykl přinesl dva tácy a jeden položil před ní. Na každý rozděl porce podle toho, co si přáli.

"Tak," podívala se tázavě na Martina, "jaký to je?"

"Hm," přikývl pochvalně, "dobrý, je lepší než ten, co jsem měl minule."

"Tak ukaž," natáhla k němu hlavu a otevřela ústa. Strčil do nich velkou housku plnou oblohy, až jí omáčka tekla koutky ven. S velkou námahou jej ukousla a soustředěně ochutnávala.

"Tak to není pravda," zavrtěla odmítavě rukou, "ten můj je mnohem lepší."

Chytil ji za ruku, přitáhl si její porci a nedočkavě ochutnal.

"Máš pravdu," pokrčil legračně nos, "máš lepší. Příště už nebudu experimentovat a dám si jej také. Zřejmě se jim posledně nějak nepovedl."

"Máš dát na mě," dmula se nadšením, "já mám vždycky pravdu."

"Asi jo," souhlasil, "už jsem se poučil, příště to tak udělám."

"Tak," culila se spokojeně, "to je ono. Teď ti taky dobře radím, dej mi pusu."

"Tady," podivil se, "mezi těma lidma? Vždyť jich je tu plno," rozhlížel se kolkem sebe, jestli je někdo nepozoruje. Zřejmě právě to ji lákalo ze všeho nejvíce.

"Už jsi před chvílí poznal, že na mě máš dát, už zase nechceš? Jedno poučení ti nestačilo?" zeptala se.

Martin se k ní naklonil a Ingrid dychtivě nastavila ústa. Náhle jí přejel laškovně přes nos a podíval se do jejích modrých očí.

"To neriskuj," varoval jí, "já když se líbám, tak rvu kalhotky! Už jsi to viděla posledně a tady by z toho byl určitě poprask, tak si to rozmysli."

Oba se šťastně rozesmáli, když si vzpomněli na společně prožité trapas. Někteří lidé kolem se k nim zvědavě otočili.

"Ale nevyhrožuj, čertíku," posmívala se s chtivě přimhouřenýma očima. "Jde pak z tebe strach a ještě odsud uteču."

"Tak si vyber," jeho ruka zajela na její stehno. "Jestli chceš polibek, tak tě to bude stát další kalhotky, nebo nic."

"No tohle," naklonila se na stranu, "ty mě vydíráš?"

"Nevydírám, ale zvyk je zvyk a tys to začala."

Naklonila se zpět k němu a byla několik centimetrů od jeho obličeje.

"A co když to беру? Co uděláš, frajere?" řekl provokativně. Rytmicky špulila rty a zase je narovnávala, jak se na něj soustředěně dívala.

"Tak jo... já... taky," zakoktal se překvapením Martin. S touto její odpovědí nepočítal.

"Tak dej tu pusu a jdeme ven," přivřela slastně oči. Zjevně se jí procedura, kterou jí vyhrožoval, líbila.

Dotkl se svým nosem jejího.

"Kdepak," odmítl její návrh, "když tady, tak tady, a všechno. Nejde jedno a druhé ne, musíš si přece pořádně vybrat."

Ucítil na tváři její rychlý a horký dech. Jeho ruka na její stehně zajela na koleno a pomalu se šinula nahoru, vyhrnujíc přitom okraj jejích šatů. Lehce ho kousla do nosu.

"Dej tu ruku pryč," vyzvala jej, ale znělo to spíš jako povzbuzení. "Víš že jsem se na tebe strašně těšila a takhle to může špatně skončit... áááááá," hekla slastně a zavřela oči.

Nenechal se odradit a klouzal stále výš, vyhrnul jí šaty na své straně až nahoru a byl už jen kousek od okraje kalhotek.

Uspokojen sledoval, jak se poddává jeho hlazení. Jako bleskem mu prolétlo hlavou srovnání s krasavicí ve snu, která se zoufale podobné scéně bránila. V duši se otrásl hnusem, nebylo o co stát. Tady, v tuto chvíli to bylo jiné, to byl ten pravý požitek. Lačně si proto vychutnával okamžik, kdy se mu rozplývala před očima.

Prudce chytla jeho ruku a zastavila ji, aby dál nepokračovala.

"Sadisto," hekla se zavřenýma očima, "nemuč mě."

Nechala klesnou druhou ruku s nedojedeným hamburgerem na stůl. Pak se její ruka vytáhla z pod stolu a objala jej kolem krku. Její ústa se pevně přitiskla na jeho a začali se vášnivě líbat, bez ohledu na okolí. To si jich ostatně vůbec nevšímal, každý žil svými starostmi. Cítil napětí v jejím těle a lačnou touhu po dalších vzrušujících dotycích.

Když se po chvíli jejích rty od sebe vzdálily, měla stále slastně přivřené oči.

"Darebáku, darebáku," šeptala v euforii a divoce dýchala, "jak to děláš, že na mě tak působíš? Ty tvoje ruce jsou pro mě jako dotyky horké žehličky, kdybys jen tušil, jak mnou projede ohnivý šíp, když se mě jen trochu dotkneš. Co sis s těma rukama udělal, že na mě mají takovou sílu?"

"Tak co je s těma kalhotkama, nemůžeš chtít jenom to, co si vybereš, za vše se musí platit, čekat nebudu," jeho ruka popojela kousek výš a dotkla se jich. Ruka jí prudce sjela pod stůl a rychle mu ji zachytila.

"Přece bys na mě nebyl tak zlej," řekla žadonivě.

Z jejích slov ale v nejmenším nezazněl náznak toho, že by jí to bylo nepříjemné. Chvílemi se rozhlédla kolem sebe, zda si jeho ruky pod její sukní někdo nevšiml, ale když poznala, že jim nikdo nevěnuje pozornost, spokojeně se podívala zpět na Martina.

"Budu zlej," trval na svém a cítil, že právě tohle v tuto chvíli chce, "budu strašlivě zlej, protože chci kalhotky, tvoje. Měla bys to děvchenko moc jednoduchý, jenom brát. Dej je sem, nebo si je vezmu sám."

Vyhrožoval mazlivě a prsty škrabal po její holé noze. Náhle pustila sevření jeho ruky a naznačila tím, že má cestu volnou. Pochopil a pod sukní uchopil okraj kalhotek. Martinovi se do takové akce zpočátku vůbec nechtělo, ale stržen její vážní a vzrušením, nepřestával.

Podíval se do jejích očí. Měla je přivřené, ve tváři soustředěný výraz, pravá ruka držela strnule ve vzduchu hamburgera, jako by byla socha a svírala jej tak křečovitě, že jej rozmáčkla a jeho náplň pomalu vytékala ven a skapávala na stůl.

Martinova ruka začala spodní část prádla stahovat směrem ke kolenům. I pod šaty bylo vidět, jak je jejich látka napjatá, dalo se čekat, že každou chvíli praskne.

Náhle se Ingrid rukou opřela o židli a lehce se nadzvedla. Kalhotky prudce s lehkým plesknutím vystřelily zpod jejího zadečku a jeho ruka sebou uvolněně trhla, když poodskočila k jejím kolenům. Rychle si vyhrnuté šaty rovnala dolů a naklonila se tak, aby od jiných stolků bylo co nejméně vidět, co to pod stolem kutí.

Přetáhl kalhotky přes kolena a nechal je spadnout k zemi, kde zůstaly ležet na jejích kotnících. Rychle se sehnul pod stůl a jednou rukou jí nadzvedl nohu a druhou přetahoval spadlé prádlo. Když se opět posadil, držel je ve svém klíně, aby nebyly vidět.

"Tak vidíš," řekl spokojeně, "to je ono, tak to má být. Každý jsme dosáhli svého. Nechceš ještě jednu pusu?"

Pronesl hlasem s nádechem ironie a naklonil se k ní. Byla rudá vzrušením, víčka očí se jí chvěly slastí a ústa měla lačně pootevřené.

"Chci," natáhla se rychle k němu, v očím skelný, zasněný výraz uspokojení.

"Dám ti ji," řekl varovně a varovně mhouřil své oči, "protože máš ještě další věc, tu na hoře. Vyměním to za pusu."

Smál se vyzývavě a rukama jí přejížděl mazlivě po rameni. Vytřeštěně se na něj podívala.

"Tak to ne," lekla se a dala si ruku přes prsa, jakoby čekala, že svou výhrůžku splní, "tohle už tady ne."

"Ty tu pusu nechceš," pokrčil zklamaně rameny.

Zatočil ve vzduchu rukou, ve které držel část jejího spodního oblečení. Svítivě bílé kalhotky se ve víru roztočily.

"Schovej to," snažila se jej za ruku chytit a stáhnout pod stůl.

"A proč? Ať každý vidí, jaký mám dnes úlovek. Sice to není úplný, ale stál za námahu."

Těžce vzrušením oddechovala, hrud' se jí divoce zvedala. Mlčky chvíli seděla a zamyšleně se dívala na nedojedený kus housky. Přemýšlela, co odpovědět. Pak mu náhle položila ruku na rameno.

"Půjdeme už k tobě, jo?" řekla prosebně.

Podíval se na ní a uviděl její žádoucí oči. Bylo mu jasné, že by měl splnit její přání. Mlčky se zvedl.

"Jdeme," zašeptal. Nemusel ji vyzývat, rychle se zvedla těsně za ním.

Rychle se ještě napila kola a zbytek housky si vzala do ruky. Dnes zde nechávali hodně z nedojedené večeře. Večeře dostala docela jiné směr, které nebyl zacílen na ukojení hladu.

"Dojíme si to cestou," navrhla mu bezděčně.

Usmál se a také on balil svou housku do papíru. Pak rychle vyšli ven a vydali se směrem k domovu. Dnes mnohem rychleji než obvykle a aniž by se domluvili, oba spěchali. Na následující chvíle se nedočkavě těšili. Tma už začala svírat město svými rameny a pouliční světla se rozsvítila.

"Dneska jsme tomu jídlu moc nedali," smála se Ingrid s plnou pusou.

"Když tak spěcháš," rýpl si, "co mám dělat?"

"Nemáš si začínat," vrátila mu, "kdybys mě nechal jíst a nesahal na mě, mohlo vše probíhat normálně. Já jsem tě varovala, co se mnou dělají tvoje ruce."

"Já jsem si začínal?" podivil se, "a kdo se chtěl líbat?"

Dojedla, rychle zmuchlala papír a otřela si ústa. Pak se na něj usmála a bleskově se k němu natáhla. Lehce jej políbila na tvář a chytla se oběma rukama jeho paže.

"Nějak se moc loudáš," řekla jakoby ho vůbec neposlouchala.

Martin také dojedl. Došli k vysokému domu. Vstoupili dovnitř a zamířili k výtahu. Byla to jen chvíle, co na něj čekali, než přijel. Jakmile přijel, oba se co nejrychleji do něj nahnuli a Ingrid se k němu těsně přitiskla. Ačkoli neříkala nic, cítil její hluboký, těžký dech. Také tváře jí hořely nedočkavostí a v očích měla divoký lesk. Dychtivost očekávání z toho, co má dále přijít ji přiváděl k šílenství. Její nervózní, napětím zčervenale tváře jasně prozrazovaly dychtivost, jak po tom touží.

Když vstoupili do bytu, nenechala jej ani zavřít a hned za dveřmi jej objala a začala vášnivě líbat. Musel doklepnout dveře nohou, aby měl ruce volné a mohl ji obejmout také.

Náhle se sehnul a vzal ji do náruče. Nejdříve se lekla, ale pak se rozesmála, rukama se k jeho krku pevně přisála a začala zasypávat jeho krk drobnými polibky. Nesl ji do ložnice, kde ji

jemně položil na postel. Než se narovnal, měla bleskově rozepnutou blůzku a stahovala si ji přes hlavu.

Když se později zvedala z postele, aby si posbírala své věci, slastně se protáhla. Spokojeným pohledem si prohlížel její tělo, které před ním s vysoko zdviženýma rukama vystavila. Spatřila ten lačný pohled, ruce prudce spustila dolů a zatvářila se trochu stydlivě. Byla zaskočena, že si ji takto celou prohlíží. V tom pohledu bylo cosi omamného. Podivné, dosud neznámé horko se ještě jednou rozlilo jejím tělem.

"Nekoukej tak na mě," pronesla přerývavě, "nebo odsud neodejdu."

"Seš krásná," řekl Martin zamyšleně a dál projížděl každý centimetr jejího těla. "pěkný boky, pás, nohy, prsa. S těma bych si chtěl pořád se mazlit, laskat, hrát sis nimi jsou prostě úžasný. To člověka u každý ženský nenapadne. Taková postava se jen tak nevidí."

Ingrid se po jeho slovech ještě více nadmula. Náhle jí jeho pohled dělal velmi dobře a tak dychtivě sledovala, jak po něm pomalinku klouže, nevynechal ani ten nejmenší kousíček. Dokonce se začala pootáčet, aby mohl zahlédnout co nejvíce z obdivovaného těla.

Čas nezadržitelně běžel a tak se nedalo nic dělat. I když se jí nechtělo, musela se zahalit a jako vždy před desátou hodinou opatrně opouštěla jeho byt.

Na rozloučenou jej několikrát políbila.

"Tak já se ozvu," sykla než otevřela dveře, "až budu mít chvíli čas. Předpokládám, že by to mohlo být v úterý."

"Budu čekat," dodal na rozloučenou, když za ní zavíral dveře.

Potichu mířila ke schodišti, aby mohla tři patra, jež ji od bytu dělily, zdolat. Bosá chodila se mlaskavě ozývala, když vybíhala vzhůru. Výtahem nechtěla, mohl by svým pohybem neupoutat nežádoucí pozornost.

Martin se spokojeně natáhl na gauč a pustil televizi.

"...k násilné akci došlo dnes v odpoledních hodinách poblíž..." zaznělo úvodem několik slov hlasatelky. Název neznámého místa kdesi v Africe mu nic neřekl a tak jej ani pořádně nevnímal. Následné záběry prchajících hord mizejících pod jemnými opary výbuchů granátů se slzným plynem, doprovázely stísnující slova. "Střety si vyžádaly dva mrtvé, osmdesát těžce raněných a nezjištěný počet raněných lehce. Policie musela použít všech prostředků, aby situaci zvládla. Po počátečních neúspěšných domluvách musela zasáhnout i střelnými zbraněmi, než se vše uklidnilo. Situace je však nadále neklidná a v každé ulici je cítit ve vzduchu napětí."

Krátká pauza za úvodní zprávou znamenala přesun k další události dnešního dne.

"U vesnice Kaarthu v Mosambiku se zřítilo letadlo se sto devíti pasažéry, nepřežil nikdo. Pátrání záchranářů pokračovalo do časných ranních hodin, ale pokusy nalézt někoho živého skončily neúspěšně..."

Zneklidněle se díval na hromadu znetvořených plechů pokrytých mnoha kousky papíru a cáry látek, než uchopil ovladač a vypnul zvuk. Jeden zdrcující televizní záběr za druhým, zase jednou informace o hromadě neštěstí na Zemi a nekončící lidské tragédie.

Měl dnes dobrou náladu, prožil velice příjemný den. Vyšlo mu prakticky vše, na co pomyslel a nechtěl si ho kazit pohledem na drastické, deprimující výjevy televizních zpráv. Přestal se dívat na televizi a pohlédl do stropu, aby si vychutnal povznášející pocit.

Informace o ženě, které se následně v televizi objevily, proto neviděl. Docela určitě by mu něco připomněly a leccos naznačily. Nemohl proto spatřit fotografii muže, kterou policejní mluvčí ukázala a ke které pronášela delší proslov. Že se o něj policie zajímá, nebylo ničím zajímavé. Zdůvodnění, z jaké příčina tak je, by mu napovědělo velice mnoho.

Ještě neskončil jeden příjemný den a už se těšil na zítřek. Ten se jevil, že bude stejně úžasný, jako dnešek. Vždyť jej čeká schůzka s Margitou! I když se mu s Ingrid velmi líbilo, Margita ho přitahovala víc. Při každé myšlence na ní byl ihned jako vyměněný a na každou schůzku se velice těšil.

Než se oddal spánku, chvíli se na posteli převaloval. Připomněl si odpolední sen a ještě několikrát se mu před očima objevil útrpný výraz ženy, kterou v parku potkal.

Když si znova procházel celou událost, nebylo mu to vůbec příjemné a žádnou radost, že si užil s nádhernou ženou, nepocíťoval. Spánek jej přepadl zcela nečekaně a tvrdě usnul. Spal klidně a dobře. Dnes žádné těžkosti neměl.

Celý další den byl od rána nervózní a netrpělivě očekával příchodu odpoledne. Čekala jej schůzka a on na ni musel neustále myslet, ani na okamžik se jí nezbavil. Věděl, že na Margitu musí co nejlépe zapůsobit, udělat ten nejlepší dojem.

Nechtěl tentokrát nic ponechat náhodě a pečlivě si připravoval témata o kterých bude mluvit. Musí být vtipným duchaplný a ani na chvíli nenudit. Tak si to alespoň přečetl z několika časopisů, kde se vzájemnými vztahy zabývají.

Nakonec se rozhodl vybrat místo, kam se spolu vypraví. Procházel kulturní brožurky o akcích ve městě a hledal tu nejvhodnější, na kterou by ji mohl pozvat. Už věděl, že má vytříbený vkus a potrpí si na dobrou kulturu, takže musí pečlivě vybírat. Chtěl takovou, která by ji oslnila a on se před ní vytáhnout svými znalostmi a přehledem. Dalo mu nečekaně mnoho práce, než si vytypoval těch několik, které hodlal předložit pro další společnou část dne.

Když se čas naplnil, pečlivě připraven vyrazil, aby byl na místě včas. Sraz měli jako obvykle, v restauraci U čtyř lilí.

S uspokojením zjistil, že volných míst je dost a tak se posadil na stejné místo jako obvykle a čekal. Obavy, zda se i dnes ve dveřích, objeví mu tradičně nepříjemně sevřely žaludek. Zatímco jeho ruka netrpělivě poklepávala na desku stolu, pohled neustále provrtával dveře a každého příchozí si nedočkavě prohlížel.

Přesně pět minut po chvíli, kdy byl čas jejich schůzky, se objevila ve dveřích. Jeho nervozita právě dostupovala vrcholu, jeho vzrušení bylo jím divoce lomcovalo. Strach, zda přijde či nikoliv, ho krutě šířal.

Nemohla tušit, jak veliký kámen v tu chvíli spadl z jeho krku. Vešla a pohledem přejela místa, kde za stolem seděl. Pohlédla k němu a spokojeně se usmála. Pak vykročila ladným krokem sebejistě lvice a plula elegantně mezi ostatními stolky s úsměvem člověka, který si je jist sám sebou. Bez okolků zamířila přímo k němu.

"Ahoj," pronesla zvesela a sedala si vedle něj, "jak se vede?"

Pečlivě si srovnala sukni s blůzkou, malou černou kabelku odložila před sebe.

"Právě v tuto chvíli prožívám své šťastné chvíle. A co ty?" usmál se na ni Martin.

"Dobrý," vyšpulila spokojeně rty, "zatím se mi v poslední době daří, musím to zaklepat."

"Nečekáš dlouho, že ne?" zeptala se se zničujícím úsměvem, který mu nedával šanci jí cokoliv vytknout.

"Ale kdepak," pronesl ztěžka, "také jsem před chvílí přišel. Seš tady akorát."

"To jsem ráda," pronesla a přerovnála si kabelku na stole, "nerada nechávám někoho čekat."

Pak se k němu otočila a zadívala se na něj svýma podmanivýma očima.

"Už jsi si něco objednal?" ze nečekaně.

"Ještě ne," řekl po pravdě, "čekal jsem na tebe."

"Tak něco objednej," podívala se na něj mile, "mám na něco dobrého chuť."

"Něco k jídlu?" zeptal se.

"Ne, nemám hlad," zavrtěla rázně hlavou, "ale nějaký zákusek, ale velký."

Stydlivě se a něj podívala a přitom se začervenala, jakoby něco provedla.

"Tak já něco tedy objednám," řekl Martin a přitáhl si malý stojánek, kde byl zastrčen lístek s nabízenými zákusky.

Když jí vybral ten nejlepší a největší, dlouze se na ni zadíval.

"Měl bych tu pro tebe něco," ozval se pomalu a opatrně, "ale není to vůbec k jídlu."

"Pro mě?" podivila se, "co to je? Ukaž."

Martin sáhl pod stůl, kde měl na kolenou pod ubrusem ukrytou malou věc, dosud před Margitou pečlivě schovávanou. S úsměvem ji popadl, chvíli posečkal, aby dodal okamžiku správnou dramatickost a mohl sledovat její dychtivé oči, jež nedočkavě toužily spatřit věc, kterou pro ni připravil.

Pak pomalu, velice zvolna, vytáhl malý svazeček modrofialových kvítků. Přidržel ho před ní a vítězně sledoval rozzářené oči, které prozrazovaly radost.

"Jé..." hekla šťastně zcela zaskočena, "ty jsou nádherné."

Vzala je do ruky a ihned k nim přivoněla, aby nasála jejich příjemnou vůni. Líbezným pohledem si je prohlížela a nezakrytě dávala najevo uspokojení z nečekaného překvapení. Martin měl také dobrý pocit, tenhle tah se mu povedl.

Ještě poseděli téměř další dvě hodiny, které spolu propovíдали o všem možném. Bylo vidět, že se s ním nenudí a nedávala najevo, že spěchá pryč. To jej naplňovalo dobrým pocitem a původní obavy, aby něco nepokazil, se rozplynuly.

"Na večer bych tě pozval do speciálního divadla," řekl, když nastala chvíle ticha.

"Další překvapení," podivila se, "a do speciálního? Kam?"

"Je to nedaleko Alexu, Černé divadlo," odpověděl rychle.

Bylo vidět, že se opět trefil.

"Fakt?" pronesla s velkým zájmem, "to mě vždycky velice zajímalo. Už jsem tam dávno chtěla zajít, ale nikdy jsem neměl dost času. A kdy tam jdeme?"

"Začínají v šest, takže máme čas v klidu povečeřet a můžeme jít," pronesl svůj plán.

"To by šlo, už mi i vyhládlo," přikývla souhlasně, "tak si něco dáme."

Martin kývl na číšníka a oba se začetli do nabídku menu. S gestem gurmána objednal tu nejlákavější specialitu, kterou restaurace nabízela. Oběma chutnala, byli spokojeni.

Ještě chvíli seděli a probrali několik dalších, zajímavých věcí, než se zvedli a vydali se směrem k malému divadélku.

Martin celou dobu přemýšlel, zda by ji neměl cestou chytit za ruku, či se jí jinak, hlavně nenápadně, dotknout. Jak šli, neustále se k ní přibližoval, hledal vhodný okamžik s příhodnou chvílí. K nemilému překvapení zjistil, že reaguje na každý jeho pokus o přiblížení. Pokaždé uhnula. Takže šli od sebe stále stejně daleko.

Tak dlouho hledal odvahu, až se ocitli před vchodem do domu, kde se malá scéna nacházela. Svůj zápas s časem pro tuto chvíli prohrál. Ač neustále hýřila zábavou a dobrou náladou, on byl stále více zachmuřený. První atak o dobytí hrdé pevnosti se nepovedl.

Došli dovnitř a zamířili mezi měkká, pohodlná křesla. Sedaček nebylo mnoho, divadélko působilo pro úzce zaměřený okruh diváků. Pohodlně se usadili a mlčky sledovali dění okolo. Vše tu pro ně bylo nové, oba zde byli poprvé. Také místa se rychle zaplňovala, bylo téměř plno. Vzduch byl těžký a obklopovalo je až nepříjemné horko.

Celou dobu, co zde seděli a čekali začátek představení, sledoval Martin drobnou Margitinu ruku, ledabytě položenou přes široké opěradlo. Myšlenky se mu opět stočily k nutkání jemně ji uchopit a sevřít ve své dlani. Zápasil s neodolatelnou touhou se jí dotýkat, cítit hebkou kůže, vnímat krásné tělo.

Kdyby to byla Ingrid, neváhal by ani na chvíli. Tu by prudce objal a pevně a mazlivě se k ní přitiskl. U ní věděl, že by se to líbilo, neprotestovala by. Naopak by dávala najevo vděk, že si jí všímá.

U Margity si ale nebyl jistý, jak by reagovala. Neměl tušení, zda se jí takové důvěrnosti líbí, či zda jí jsou nepříjemné. Kdyby udělal něco špatně, svůj dojem by najednou zkazil a veškerá snaha by přišla vniveč.

Jak horečně a přitom marně hledal odvahu, tak výrazně v něm narůstal strach. Mohl jen s trpkostí vzpomínat na svou suverenitu při jednáních s ostatními ženami, s kterými zkoušel navázat kontakt. U nich neměl nejmenší zábrany, tam se téměř nikdy nerozpakoval cokoliv podniknout. Nikdy dřív si nelámal hlavu s problémem, jaké následky bude jeho snaha mít.

Nyní se mu ruka třásla napětím, na čele se mu perlil studený pot. Dění kolem sebe vnímal jen okrajově, jako doplněk zoufalého vnitřního zápasu.

Přicházeli stále noví a noví diváci, kteří usedali na poslední volná místa. Díval se na ně, ale neviděl je, slyšel jejich slova, ale nevnímal je. Byl duchem i myšlenkami zcela někde jinde, točily se kolem něčeho zcela jiného.

Viděl jen bílou, drobnou ruku, ležérně položenou vedle něj. Několikrát se odhodlal k pokusu se k ní pomalu přiblížit a stisknout ji, ale pokaždé si to rozmyslel a na chvíli zaváhal. Sílu, aby to dokázal, stále nemohl najít.

Byl plně zaměstnán na tento drobný pohyb, že si ani nevšiml zcela zaplněného hlediště. Představení vzápětí začalo.

Náhle setmění všech světél jej dokonale zaskočilo. Zazněla zahajovací skladba a on dál bojoval s odhodláním ruku uchopit. Ale strach vítězil a výsledek byl stále stejný. Nejisté poposedávání na křesle a pravidelné těžké polknutí prozrazovaly těžké chvíle, jež právě prožíval. Rukou neklidně přejížděl sem a tam.

Před očima se mu objevila naprosto ostře tvář ženy, které se v parku také dotýkal oproti její vůli a bytostně vnímal, jak nepříjemně to na ní působilo. Opakovaně viděl její zuřivý odpor a snahu se jej co nejrychleji zbavit. U Margity potřeboval vyvolat zcela jiný pocit a toto uvědomění jej dokonale paralyzovalo. Uměl si představit, jak drtivě by na něj zapůsobilo, kdyby ji něčím rozhněval.

"Je to nějaká nová hra," šeptal potichu a naklonil se co nejvíce k Margitě.

"Hm, jsem na ni zvědavá," odpověděla stručně a pozorně se soustředila. Nijak nenaznačila, že by měla zájem se víc sblížit. Situaci mu nikterak neulehčila. Znejistěl a do konce představení odvahu k dalšímu pokusu nenašel.

Když představení skončilo, doprovázel ji k nadzemce. Vystoupali těsně vedle sebe na velké nástupiště, kde se nyní pohybovalo jen málo lidí. Byla neděle večer a lidé již byli většinou doma, víkend končil.

Zastavili se proti sobě a delší čas mlčeli. Ani jeden nevěděl, co by měl v tu chvíli říci. Martin se pustil do nového zápasu. Nyní před ním ležel problém s rozhodnutím, políbit ji na rozloučenou.

Neustále se nemohl přehoupnout přes rozhodný okamžik, aby se k ní sklonil a svůj úmysl vykonal. Pokukoval po její tváři a snažil se vyčíst nějaký signál, kterým by mu naznačila, že si totéž přeje i ona sama. Čekal na impuls, že si tu velkou důvěrnost může dovolit. Bude ráda, když svůj akt vykoná, nebo mu vynadá do nezdvořáků?

"Byl to krásný večer," skočila zcela nečekaně do jeho myšlenek. Její oči mu naznačovaly, že teď by mohl, nadešla ta pravá chvíle. Zapůsobila dojmem, že i ona na ten významný okamžik čeká. Dech se mu zrychlil, srdce začalo divoce tlouci, ruce se nepříjemně zpotily. Čte to dobře? Neunáhli se?

"Nejsi už přece žádný puberták, nemusíš se bát to udělat, vždyť už jsi to udělal tolikrát," povzbuzoval se v duchu, ale k odstartování akce to stále ještě nestačilo.

Dívala se upřeně do jeho očí a jemu se zdálo, že v nich vidí vstřícnost. Už se chystal, že ji obejmě. Rozechvělé ruce byly najedou velice neohrabané.

"Děkuji ti za něj," navázala bezelstně na svá slova, "ten se ti povedl. Takovou pěknou neděli jsem už dlouho nezažila."

Rozzářený obličej potvrzoval, že nelže.

"Jsem rád, že se ti líbila," pronesl ztěžka Martin, kterému se hlas zadržával v hrdle. "Kdy si uděláme další?"

"Ty chceš?" otázala se nevinně. Nechápal, proč to říká.

"Záleží přece hlavně na tobě. Já mám času dost, ty máš nepravidelné směny."

"Tak jo, můžeme to zase zkusit. Třeba se ti vyvede nějaká další, stejně pěkná."

"Na tom se přece podílíme oba. Na to jeden nestačí."

"To je pravda, někdo s tou krásou ale začít musí," řekla do hukotu příjíždějícího vlaku. Martin stál a bylo mu líto, že přijel tak brzy.

"Mám ji políbit, nemám," odhodlával se v duchu. Výsledek byl, že stál jako zařezaný.

Margita se na něj tázavě podívala, jakoby chtěla přecíst jeho myšlenky. Náhle se odhodlal a konečně ji chtěl prudce obejmout, aby mohl jejich ústa spojit nádherným polibkem, ke kterému se po celý dnešek připravoval. Avšak jediný pohyb, který jeho tělo v tu dokázalo udělat, bylo nepochopitelné kývání do stran. Chtěl sice udělat něco jiného, ale myšlenkový pochod byl rušen něčím silnějším, co zcela měnilo příkazy vysílané jeho mozkem.

Nepříjemné skřípění brzd vlaku prořízlo nádraží a vlak zastavil. Krátce si ještě pohlédli do očí, jakoby tím nahrazovali nedostatek slov.

"Tak až příště," řekla nakonec, když vykročila směrem k vlaku a Martinovi se zatajil dech. Určitě četla jeho myšlenky, určitě ví, o co mu šlo! Polil jej pocit studu a obav. Bylo to tak správně, nebo něco zkazil? Ale současně ho potěšilo, že se na příště odvolává.

"Kdy příště?" volal na ni.

"Zavolej zítra, tam se dozvím přesně služby na celý týden a něco vymyslíme," zamávala mu již ze dveří vlaku, které se se sykotem zavřely.

Vlak se dal rychle do pohybu a mizel za nejbližšími domy. Její ruka se míhala v okně, jak mu mávala na rozloučenou.

Nakonec zmizela ze nedalekými domy, ale on zamyšleně stál na peróně dál.

Byl šťastný, protože i ona byla šťastná. Bytostně věděl že mu nelže, když tvrdila, že se jí dnešní odpoledne s ním líbilo. Spokojenost a nadšení z ní sálalo, zářila vnitřním štěstím. S výsledkem dnešního dne mohl být nadšený, ale nebylo tomu tak. Nedotáhl všechno do konce, jak si přál. Nedal jí najevo, jak moc o ní stojí, jak touží po její přítomnosti a chce slyšet její slova.

Ani jí nenaznačil, že svou přítomností jej zcela omračuje, že není schopen žádné další akce. Vlastně žádnou další nechce. Když je v její blízkosti, je vrcholně spokojený.

Když přemýšlel, jakými slovy reagovala na jeho myšlenky, znejistěl. Jako by je četla, jako by věděla, co se mu honí hlavou!

Náhle ztuhl uprostřed chůze, zůstat stát a zamyšleně hleděl do země. Myslí mu projela podivná, úplně scestná myšlenka. Nezdá se mu tohle všechno, nespí? Není její záhadná reakce jen výsledek podivného myšlení vlastního mozku?

Vždyť ty jeho sny, které tak často měl byly rovněž tak živé a Margitu v nich přece také viděl! Ta iluze jej velice polekala. To ne, tohle by bylo to nejhorší, co by se mu mohlo stát! Tak hezký den, taková pohoda a nadšení Margity ze společných chvil. Tohle nesmí být sen!

Strašně si přál, aby nebyl a s podivným pocitem zamířil směrem k domovu. Jeho myšlenky volaly: "Není to sen, není to sen, opravdu jsem tady, neležím doma na gauči."

Bouchal se do stehů, tahal za vlasy, kousal do rtů. Všechno jediné proto, aby se ubezpečil, že své nejšťastnější chvílky života opravdu prožívá. Není to jen mámivý okamžik při odpočinku. Byl natolik zmatený stavu posledních dnů, že přestával nacházet hrany v jednotlivých přechodech dějů.

Opravdu se obával, že se mu obraz stáhne a objeví se obvyklý bílý obdélník a on se probudí. Jenže nic takového se nestalo a on dojel tramvají až k domovu.

"Asi to opravdu není sen," pomyslel si zvesela. "Nějak už z toho všeho již začínám blbnout."

Několikrát ještě mrkl okem k oknům, za kterými se skrývala Ingrid, ale nikde ji nezahlédl. Vešel do chodby domu a opatrně nakoukl nejdříve vystrašeně do chodby, zda se za nimi

opravdu něco nepřírozeného neděje a pak i do výtahu. Všude klid a pořádek, jak měl být. Dnes tu na něj žádné překvapení nečíhalo, takže mohl pokračovat v cestě domů.

Doma se ze zvyku natáhl na gauč, televize se jako obvykle rozběhla. I když nechal rozzářit obrazovku, dnes zvuk nemusel vypínat. Byl natolik zmatený, že ji stejně nevnímal. Hlavou mu myšlenky pádily rychlostí dostihových koní.

Stejně jako oni, kteří se po objetí oválu vracejí na startovní místa, tak i on se v nich neustále vracel stále dokola k začátkům.

"Jestli se za chvíli probudím a zjistím, že se mi to zdálo, budu pěkně naštvanej," pomyslel si v obavách, kterých se po delší dobu nemohl zbavit.

Pro jistotu se ještě několikrát štípl do předloktí. Jak rád cítil bolest, která se ozvala o něco silněji, než očekával. To jej uklidnilo. Jestliže ji cítí, je dost pravděpodobné, že nesní. Zaradoval se, asi tedy opravdu dnešní den naplno prožil. Spokojeně si oddechl.

"Ale teď, když nemám co dělat, mohl bych se podívat, co se v mém snu odehrává," napadlo jej. "V televizi stejně nic pořádného nenajdu, času mám dostatek."

Protože už přesně věděl jak na to, začal podle toho jednat. Mysl mu jako obvykle zamířila na bílé křeslo a představil si svou drahocennou tekutinu skapávající do vaku. Chvíli sledoval, jak její hladina stoupá a pravidelně se překlápí, doprava, doleva, doprava, doleva.

Bílá skvrna se mu před očima objevila poměrně rychle a stejně tak se i rozšiřovala. Za chvíli ji měl přes celý zrak a tak netrpělivě čekal, až se barevné skvrny, které se po chvíli objevily, slijí v celý obraz. Nemusel čekat dlouho.

Ke své radosti byl opět tam, kde si přál být nejvíce, kam jej to pokaždé táhlo. Ve svém snovém, dokonale perfektním autě. Znamý volant, stejná palubní deska i výhled z vozu. Na krátkých prstech obvyklý prstýnek, na paži drahé hodinky.

Projížděl městem, i když nyní to nebyla normální jízda. Jel na plný výkon motoru, velice zběsile, přímo kaskadérsky. Projížděl úzkými ulicemi středu města a velikou rychlostí se protahoval mezi stojícími vozy.

Martin byl touto scénou překvapen. Dosud, kdykoliv se v autě objevil, tak jel velice, velice pomalu, rozvážně. Majitel dával svou elegantní jízdu svému okolí okázale najevo, čím jede. Vlastně zrychlil teprve tehdy, když si to během dalšího děje přál.

To však v tuto chvíli již neplatilo. Divoce kličkoval a uháněl ulicemi hned při svém "vstupu" do snu. Ten jakoby až nyní chtěl naplno splnit jeho přání.

Několikrát jen taktak projel mezi auty, prakticky vždy to bylo o pověstný fous, který jej dělil od srážky s ostatními. Málem srazil několik chodců, kteří vstoupili nenadále do silnice. Naštěstí stačili včas uskočit.

"To je paráda," zaradoval se Martin, "to je jízda, honička jak v blbém americkém filmu."

Najel na delší rovinku po tříproudové silnici a projížděl mezi daleko pomalejšími auty dodržující předepsanou rychlost. Pohledem zamířil do zpětného zrcátka. Tam ke svému překvapení uviděl to, co bylo příčinou jeho bláznivé jízdy.

Na rovinku za ním vyjelo několik policejních vozů, jejich majáčky ve tmě varovně blikaly do ztmavělých ulic.

"Tak já dokonce přehám před poldama," zavýskl si Martin, "to je fantastický, tohle se mi ještě nestalo. To si musím dokonale užít."

Filmová honička však pokračovala dál. Tachometr ukazoval rychlost vysoko překračující stokilometrovou hranici, pro město v tomto provozu přímo vražednou. Co chvíli zabočil do nějaké úzké, těžko průjezdné ulice a snažil se najít co nejobtížnější úseky. Nebylo výjimkou, že často porušil předpisy, křižovatky mnohokrát projel na červenou. Několikrát mu zatrnulo strachem, když musel mezi vozy projet velice těsně, ale zatím všechno vycházelo, pokaždé to dobře dopadlo.

"Hotová Amerika, fakt," říkal si pro sebe a tetelil se blahem. Bylo to dramatické, přímo adrenalinové. Vzrušení rostlo s každým ujetým metrem. Slyšel svůj hlasitý, rozechvělý dech.

Jen mu nebylo jasné, oč v jeho snu jde, co to má znamenat. Nikdy jej nic podobného nijak nelákalo a podobné scény neměl rád ani ve filmu. Byla pravda, že jej občas napadla myšlenka si takovou jízdu vyzkoušet, ale povaha mu nedovolilo to myslet vážně. Byly to jen chvilkové záchvěvy, ale ve skutečnosti o to nestál.

Byly situace, které toužil prožít daleko raději. Místo toho mu sen nabídl bláznivou závodnickou představu.

Neměl však čas, aby si stihl přát něco dalšího k nabídnutému ději, všechno se odehrálo v neuvěřitelném kvapíku. V té rychlosti stačil jen sledovat, co sen přináší, aniž se do něj nějak aktivně zapojoval. Jen lapal všechny ty události, které se na něj v divokém tempu valily.

Dál divoce kličkoval a rychlá jízda pokračovala. Jeho pohled pravidelně zamířil do zrcátka, aby se přesvědčil, zda jsou policisté stále za ním. Byli tam a dokonce blikajících vozů ještě přibývalo. Nedařilo se mu je setřást, ač se snažil, jak uměl. Usilovně se jej drželi a nenechali jej ani kousek poodjet. Bylo znát, že jsou mnohem rutinnější řidiči nežli on.

Hlavou se mu mihla vtíravá otázka. Cože to vlastně asi provedl, že jej tak urputně pronásledují? Muselo to být něco velkého, když se jich za ním hnalo takové množství.

Když nespoutaná jízda trvala přes hodinu a stále pokračovala neztenčenou měrou, přestávala jej zajímat. Byl již z velkého vypětí unaven a toužil po odpočinku. Vyčerpan lhostejně sledoval, jak se situace dál odvíjí. Výsledek se po chvíli dostavil.

Obraz, který dosud mohl před sebou vidět, několikrát zablikal, jakoby mu zamával na rozloučenou. A Martin skutečně očekával, že se ztratí, veškeré příznaky tomu napovídaly. Barvy se rozmazávaly, opravdu mizely. Za chvíli již sledoval velký bílý obdélník. Podle zvyku se měl vytrátit i on.

Jenže obdélník nemizel. Visel mu před očima jako zástěna a nedovoloval mu sledovat cokoliv dalšího. K jeho překvapení viděl dál jen bílo. Až se po chvíli polekal, zda se mu něco vážného nestalo s očima.

Náhle se barevné body objevily ještě jednou. Nejdřív jen ojedinělé, pak stále víc a nakonec se rozplynuly po celé ploše. Za chvíli se slily v jediný celek. Opět měl před očima odvíjející se děj.

Byl překvapen a očekával výhled z okna sportovního vozu. Jenže viděl něco jiného, zcela neznámého. Uviděl obraz, který byl úplně nový, který ještě neviděl. Bylo to, jakoby přepnul na jiný televizní kanál.

Už neseděl v autě prchající po dálnici a nehleděl na koncová světla mnoha aut před sebou, nyní se nacházel v jakémsi baru. Malém, ztemnělém a silně zakouřeném.

Seděl na židli za menším stolem, na kterém postávalo několik láhví piva, vedle nich obyčejné sklenice na pití, popelník přetékající naklepaným popelem a zbytky cigaret. Kolem stolu sedělo několik dalších, asi třicetiletých lidí a všichni seděli natočeni tak, aby viděli na malé pódium, nasvícené několika barevnými reflektory, takže zářilo do tmavém sálu. Na něm se divoce svíjela jakási žena, která na sobě měla jen velmi málo oblečení.

Nahoře zakrýval její ňadra úzký pruh látky, přetažený pod pažemi, vedoucí těsně pod krkem, druhý, naprosto stejný pak měla kolem pasu. Z nich pak viselo velké množství tenkých provázků, na kterých bylo navlečeno plno drobných, blyštivých korálků. Provázky nebyly dlouhé a zakrývaly jen nejnужnější části těla.

Žena sebou rytmicky pohazovala u blyštivé tyče, kolem které prováděla různé taneční variace. Korálky při každém pohybu divoce nadsakovaly a sváděivě odhalovaly ty části, které dosud matně zahalovaly. A protože pod nimi již žena další oblečení neměla, její černý klín, či velká ňadra se co chvíli na malý okamžik odhalovaly.

Všichni přítomní pozorně ženu sledovali a občas některý z nich cosi divoce nadšeně zakřičel či zamával rukou. Slova ani doprovodnou hudbu Martin jako obvykle neslyšel a ani jej to už nepřekvapilo.

Taková změna děje pro něj byla příjemným zpestřením.. Pryč byla fádni jízda autem městskými ulicemi, sen mu nabídl živější, zajímavější okamžiky. Ocítl se v místnosti plné života a vzruchu, který jej okamžitě přilákal. Dynamické prostředí překypovalo pohybem a jedinečnými zážitky. Pozorně si prohlížel lidi kolem sebe a prostory, němž se nacházel.

Nejenže nikoho z nich neznal, neměl nejmenšího ponětí, kde se vlastně nachází. Když se dosud projížděl autem po městě, viděl povědomá místa, známé ulice. Mohl hádat, v kterých místech se děj snu odehrává.

Zde nic takového nenašel, a to ani vzdáleně, co by někdy viděl, či se s něčím podobným setkal. Zvědavě se rozhlíželi a stejně jako všichni přítomní i on pokukoval po ženě na podiu. Několikrát prohodil pár slov s muži sedící s ním u stolu, většinou však mlčel, popíjel pivo a kouřil. Mnoho, vlastně jednu cigaretu za druhou, což Martina docela popudilo. Jak mohl ve svém snu, on zarputilý nekuřák, kouřit? A ještě takové obrovské množství? Ještě štěstí, že to byl sen a on nemohl cítit nepříjemný zápach kouře, který nesnášel.

Žena na pódiu tančila delší čas. Neustále se divoce kroutila a co chvíli vystavila své lákavé vnady okolním očím. Věděla dobře, že v místnosti přítomní muži okamžitě každou příležitost využijí a začnou je prohledávat pozornýma očima.

Když zadýchaná skončila a odhopsala do postranního prostoru, objevila se místo ní nějaká skupina s bubínky, podivnými kytarami a píšťalami. Dle reakcí kolem sebe poznal, že se spolusedícím líbí. Martin však nejistěl. Situace v baru nesplňovala jeho představy.

Podle prvních náznaků nepatřila skupina mezi ty, které jej zajímaly. Už jejich vzhled byl zvláštní, byl to styl, který neměl příliš rád. Pestré, barevné oblečené poskládané bez ladu a nějakého vkusu, divoce rozevláté vlasy, odpovídalo nejspíše avantgardnímu vystoupení, jež bezpochyby předváděli. Hudebníci soustředěně hráli, všelijak se u toho kroutili a křepčili a lidé na židlích je vydatně povzbuzovali.

Mohl sledovat, jak sedí, popíjí a kouří mnoho cigaret. Kupodivu si spokojeně klepal rukou do taktu na desku stolu a pokyvoval rytmicky hlavou. Svému okolí dával najevo, že se mu vystoupení líbí. Nebránil se tomu, jen seděl a čekal, co se objeví dál.

Když si všechno kolem sebe prohlédl, přestal pro něj mít výjev, který nyní sledoval, jakýkoliv další půvab. Nebylo zde pro něj nic příjemného, co by jej lákalo. Nenacházel žádnou z věcí, o které snil. Divné prostředí, nepříjemní lidé kolem, nesympatická skupina na podiu. Nebylo se co divit, že jej to přestalo bavit.

"Tak tohle není příjemný sen," pomyslel si nespokojený Martin.

Napadla jej otázka, nad kterou se na okamžik zamyslel. Proč vlastně došlo k tomu, že obraz přeskočil z jedoucího auta, tedy to, co měl velmi rád, kamsi jínám, do takového nepříjemného prostředí? A proč se tam vůbec dostal? Vždyť po tom vůbec netoužil. Nikdy dřív se nestalo, že se obraz takto změnil. A co bylo horšího, přemístil jej do situace, po které vůbec netoužil. Dosud měl dojem, že mu sen plní tajná přání, o kterých léta jen planě snil.

Měl plno času, kdy se nedělo nic zajímavého, jen nezáživně sledoval hudební produkci podivných umělců na podiu. Bez zvuku však pro něj žádnou zábavu nepřinášeli. Nebylo se co divit, když se za čas zatoužil vrátit zpět do známého nádherného bouráku a zjistit, co se zde mezitím děje v autě nového. Stále víc rád by se posadil do jeho kabiny, než dál pobýval za stolem v tomto divném spolku.

Přijal s povděkem, když mu obraz před očima opět nečekaně zablikal, což značilo zakončení snu. Krátce se mihl prázdný, bílý obdélník v jeho pohledu a rychle se dál měnil. Než se vzpamatoval, vyplnilo mu přání, po kterém už nějakou chvíli volal.

Opět se ocitl v autě, seděl na sedačce řidiče a v rukou svíral malý kruh volant. Zcela nečekaně mohl nahlédnout do míst, jež opustil a mohl sledovat události, které chtěl vidět do konce. Byl tak překvapen tou rychlou změnou, že se ani nestačil zaradovat, že je z nepříjemné části snu pryč.

Rychle se kolem sebe rozhlédl a zjistil, že se zhola nic nezměnilo. Auto mířilo po dálnici noční tmou, občas jej nějaké jiné předjelo a červené koncové lucerničky mizely v dáli. Blikající světla za jeho zády zmizela, zřejmě se mu podařilo policistům ujet. To byla velká změna oproti situaci, než si na okamžik odskočil do děje v baru.

Nyní jel a jel, před sebou jen část povrchu dálnice osvětlenou reflektory vozu. Bylo to jednotvárné a nudné. Se smutkem si uvědomil, že nejzajímavější části snu má zřejmě za sebou. Podle všeho mu již zajímavého nenabídne a on sám neměl sílu to změnit. Z dálnice nebylo kam sjet, nemohl zastavit. Tím, že se přesunul z baru za volant vozu, si příliš nepomohl. A tak jen pokračoval po nekončících pruzích bílé vozovky, která se objevovala ve světle světel automobilu.

Zachtělo se mu pryč, skončit nezáživné okamžiky.

Následek na sebe nenechal dlouho čekat. Obraz krátce zablikal a naznačil, že se blíží změna. Trochu jej to přimělo k pozornosti, ale když si uvědomil, že jej z největší pravděpodobnosti čeká další přeskok do druhé části snu, neprojevil žádné nadšení. O další chvíli v baru nestál.

Jenže obraz nepřeskočil, ale začal být stále více rozmazaný a zvolna se vytrácel. Když naskočil před jeho oči bílý obdélník, spokojeně si oddechl. Věděl, že sen končí. Nastal čas k návratu.

K tomu za okamžik došlo, když se obdélník rozplynul a on se jakoby mávnutím proutku ocitl svým duchem opět ve svém bytě. Mžoural kolem sebe, jakoby vyhlédl ze tmy do ostrého světla.

Zmateně se rozhlížel po známých místech bytu a na okamžik se nemohl vzpamatovat. Posadil se a nad prožitky se zamyslel. Cože to vlastně bylo za bar a proč se tam dostal? Vždyť o tento druh zábavy neměl nikdy nejmenší zájem, dokonce v takovém klubu nikdy dosud ještě nebyl!

Nedovedl si vysvětlit jednu část snu, když si vzpomněl na druhou. Také dnešní cesta autem mu vrtala hlavou. Proč jej pronásledovali policisté, copak něco nepředloženého provedl? A proč se nedozvěděl co? Vždyť v životě se vždy snaží řídit tak, aby jim nezavdal tu nejmenší příčinu? Nebo se stala věc, která s řízením vozidla nesouvisela?

Není přece žádný hazardér, vždy se držel všech norem a zákonů. A že by nyní po americku prchal? Musel ale provést něco zásadního, když se za ním tak úporně hnali. Byl to jistě skutečný zázrak, že se mu podařilo je setrást.

"No, alespoň jsem si na vlastní kůži vyzkoušel, jaké pocity prožívá člověk, kterého poldové honí," pomyslel si a zatřásl se odporem. Skutečně by ve skutečnosti nechtěl podobné okamžiky zažít, nebyl to příjemný pocit. Jestli jej něco lákalo, určitě to nebyla honička s policisty.

Dnes tedy měl dva sny, ale ani jednomu neporozuměl. Po chvílích, kdy si v nich dostatečně užil a kdy jej naplnily příjemnými prožitky, přišla taková změna, nečekaný skok. Byl z toho rozmrzelý a dobrá nálada byla pryč. Pomalu se zvedl a došel se osprchovat, aby před spaním přišel na nějaké lepší myšlenky.

VIII.

Další týden zvolna plynul a v jeho průběhu se nic zajímavého neudálo. Až ve čtvrtek se během směny rozezvonil telefon položený na pracovním stole. Když se na něj zvědavě podíval, zahlédl jméno volajícího. Margita! Srdce mu rázem tepalo dvakrát rychleji a nejistota mu sevřela hrdlo. Stiskl tlačítko a přiložil si jej k uchu.

"Ahoj, to jsem já," ozval se rychle známý hlas. Příjemný, hebký, který si nemohl s ničím zaměnit. U srdce jej zahřálo, když si ji představil na druhé straně spojení. "Neruším tě?"

"Ne... ne... ne," opakoval zmateně. "Jsem velmi rád, že ses ozvala, máš se dobře?"

"Celkem to ujde," odpověděl nepříliš přesvědčivě. "Nemám zrovna teď moc času, ale chtěla jsem se domluvit, zda budeš mít po neděli chvíli čas."

Při těch slovech málem povyskočil nadšením.

"Mám... pochopitelně!" zvolal okamžitě, i když si neuvědomil, že mu vlastně ještě neřekla žádný termín. "Jen řekni kdy, já si čas udělám."

"V pondělí?..." zeptala se opatrně, "jako normálně. Můžeš?"

"No jasně! Jsem tam. Budu na tebe čekat..."

"Tak jsme domluveni," přerušila tok jeho řeči, zřejmě opravdu velice spěchala, "jsem tam. Ahoj."

Rychle se rozloučila a než se nadál, telefon oněměl. Ještě chvíli jej držel u ucha a nemohl se z šoku vzpamatovat. Nával nadšení jej rychle plnil radostnými emocemi. Měl chuť křičet, jásat, skákat radostí. Na poslední chvíli ovládl ruku, která se chystala vyhodit telefon vysoko do vzduchu.

Na vedlejší židli ho po celou dobu Olli pozorně sledovala. Hlavu měla skloněnou nad stolem, takže to na první pohled vypadalo, že přemýšlí nad svou prací. Viděla jeho nadšení a zmatené pohyby po skončení telefonátu. Zkušeným zrakem pozorovatele vyčetla, že se bavil s nějakou ženskou. Šířala se skrytým tajemstvím. S jakou?

Je to ta, která ho již několik dnů vyvádí z rovnováhy, nebo některá nová. Jak ráda by zjistila něco víc! Ale věděla, že je Martin velký tajnůstkář, moc toho o sobě nenamluví, z něj těžko něco dostane. Musí najít nějaký nenápadný způsob, jak se dopátrat, co za těmito telefonáty vězí. Dobře také věděla, že dnešní den nebude mít na nic jiného náladu. Dokud neodkryje tuto záhadu, nebude mít klid.

Horečně zamyšlena do svých úvah si prudce okusovala nehty na rukou a ani nepostřehla, s jakým nadšením se vrhl na svou práci. Byl totiž všemi smysly totálně mimo. Stav, který v něm mohl vyvolat jediný okamžik. Dostal tu nejhezčí zprávu, kterou mohl.

Nastal pátek. Dobře vyspalý ráno vstával z postele spokojený faktem, že i dnešní noc proběhla naprosto v klidu a žádná mimořádná událost ji nenarušila. I když měl od drastických snů nějaký čas klid od doby, kdy se rozhodl napravit své provinění, občas mu ještě problikly hlavou a obava z nich zůstávala. Nebylo rána, aby na ně nevzpomněl a neoddech si, když se znovu neobjevily.

Oblékl se a zamířil ke dveřím bytu. Chytl za kliku a chtěl otevřít. Hlavou mu jako blesk prolétla vzpomínka, co jej ve snu čekalo, když podobným způsobem dveře otevřel. Dech se mu zrychlil, ruce se mírně roztřáslly. Znejistěl a jeho pohyby přestaly být tak rázné. Těžké sny

jej připravily sebedůvěru a naučily ho být opatrným a vystrašeným. Docela pomalinku dveře otvíral a s obavami vykoukl za dveře.

Spokojeně si oddychl, když zahlédl tichou a opuštěnou chodbu. Sluneční paprsky se protahovaly velkými skly v mezipatře a jezdily svými prsty po zdech. Dodávaly prostředí pohodu a příjemnou atmosféru. Působily mile a dokonale uklidňovaly jeho rozházenou duši. Jen drobný povyk dítěte v protějším bytě rušil její dokonalé ticho.

Vyкроčil k výtahu a nedočkavě pokukoval na všechny strany, zda se i dnes, stejně jako obvykle, odněkud nevynoří Ingrid. Prakticky každé ráno si našla chvíli, aby se s ním skočila rozloučit, protože po celý týden neměli možnost sejít se k delší schůzce. Nikde nebyla.

Uslyšel přijíždět výtah, spouštějící se z vyšších pater. Vytušil, kdo je uvnitř a tak se postavil s úsměvem rozzářeným obličejem před dveře a čekal. Výtah zastavil a dveře se rozevřely. Za nimi stála Ingrid se stejným úsměvem, jaký měl na rtech on sám. Rozzářená tvář s vášní blýskajícíma očima svítila v kabině jak jasné sluníčko na modré obloze.

"Ahoj," zvolala na uvítanou a ani nečekala, až se dveře zcela zavřou a objala jej kolem krku. "Už jsem se zase nemohla dočkat, bylo mi bez tebe neskutečně smutno."

Bláženě mu šeptala do ucha milá slůvka, když se k němu pevně přitiskla a rozplývala štěstím že může zase být s ním..

"Já tě také rád vidím," snažil se ji také potěšit a stiskl tlačítko s přízemím.

"Dneska by to zase šlo, dnes bychom mohli spolu vyrazit na další večeři," pohlédla mu zkoumavě do očí a čekala odpověď. "Jsem opět sama, takže se nemůžu dočkat, že si spolu zakousneme dalšího hamburgera..." protáhla slova a nedokončila větu. Významně se na něj podívala, zda chápe. Usmál se.

"Dneska se mi to výborně hodí," přikývl, "nic v plánu nemám. Zítra by to bylo horší, to máme nějakou společnou akci."

Pronesl opatrně, protože si vzpomněl na další schůzku, která jej čekala s Margitou.

"Tak já se ti zase ozvu, až se vrátíš z práce, jo?" řekla mezi drobnými polibky, kterými zasypávala jeho rty.

"Budu čekat. Doufám, že si zase něco neuděláš s vlasama, abych nečekal tak dlouho jako minule," posmíval se Martin a rukou ji objal kolem pasu a pevně si ji k sobě přitiskl.

"To ne," kroutila hlavou, "to byla jen smůla, to už se nebude opakovat. Já ale stejně můžu až o něco později, muž má nějakou posunutou směnu. Ale to se doví až teď dopoledne, takže ti to ještě zavolám. Jestli budeš chtít, můžeš cestou vybrat nějaký dobrý druh, který jsme si ještě nedali."

Nestačila dopovědět a odskočila od něj. Výtah dojel do přízemí, zastavil a dveře se otevřely.

Naštěstí za nimi nikdo nestál, takže se k sobě na chvíli ještě přitiskli. Několikrát se rychle políbili a ona mu mávala na rozloučenou, zatímco se dveře zavíraly. Výtah se rozjel vzhůru a Martin zamířil do práce.

Dnešek proběhl celkem klidně, sice v perné práci, ale bez mimořádných událostí a tak se těšil, až se vypraví domů, a pak na schůzku.

Dočkal se. V poklidu se vrátil do bytu a odevzdaně se posadil na gauč. Dobře věděl, že může jen čekat, až se ozve telefon, aby se z něj ozval sametový hlas Ingrid, oznamující, kdy může být s ním. Neměl nejmenšího tušení, kdy se tak stane a tak si žádnou další práci nerozdělával.

Naštěstí si uvědomil, že si může zkrátit nudný čas příjemnými chvílemi. Byl potěšen, že takovou možnost má, jinak by mu čas utíkal jen velice pomalu.

Natáhl se vesele na gauč a rozhodl se čekat v této pozici. Jak už bylo v poslední době zvykem, jakmile se na něj položil, pokusil se ihned dostat do svého snu. Uvědomil si, že by se mohl pokusit nahlédnout do více dějů, stejně jako minule, a zjistit, co nového se v nich odehrává. I když to na něj v první chvíli tak nepůsobilo, nyní jej lákalo podívat se na známá místa. Do jaké situace ho sen posadí dnes?

"Začíná to být zajímavé," řekl si pro sebe, "zkusím to, zda se opravdu dostanu i během dnešního snění do několika dějů současně."

Aniž musel zavírat oči, začal si vybavovat krev stékající do vaku. Ten se zvolna plní a opět se začíná pohybovat, překlápí se doprava, doleva, doprava, doleva.

Bílá skvrna na sebe nedala dlouho čekat a již se roztahovala před jeho zrakem. V těsném sledu se ukázaly i barevné skvrny, které přešly v plný děj. A tak se mu rozjasnil obraz a on se v něm začínal orientovat.

Seděl v malém, starém nábytkem vybaveném bytě na obyčejné, dřevěné židli u omšelého, dosti poničeného a mnohokrát opravovaného stolu. Při pohledu k zemi spatřil dřevěnou podlahu, dlouhá léta nemytou a neuklizenou. Množství prachu a špíny pokrývalo všechno, co měl na dohled.

Na sobě měl perfektně sedící oblek, drahé boty, které však nyní byly neobvykle zamazané, na ruce známý prsten a drahé hodinky.

Když se několikrát kolem sebe rozhlédl, viděl jen jedinou místnost, další oprýskaný nábytek, jedny dveře a jedno okno. Velice žluté, těžké záclony, zakrývaly špinavá okna, kterými pronikalo jen velice málo slunečních paprsků, takže pokoj byl zahalen do pološera.

Nějaký čas seděl dál za stolem a jen se rozhlížel. Točil hlavou z jedné strany na druhou a pátral, aby našel záchytné body a mohl zkontrolovat, kde se nachází. Nic známého, či cosi z minula připomínajícího však nezahlédl. Prostředí bylo naprosto cizí.

Nebylo divu, že své myšlenky zaměřil k přání, aby vstal a došel k oknu. Chtěl se podívat ven, třeba tam spatří důvod, proč se nachází právě zde.

Když se tak za malý okamžik skutečně stalo, ani jej to příliš nepřekvapilo. Už si zvykl, že se situace ve snech podřizovala přáním, na která pomyslel.

Pohlédl zvědavě ven. Spatřil úzkou ulici mezi vysokými, silně oprýskanými nevábnyými domy. Chodilo po ní jen málo lidí, u chodníků stálo několik osamělých aut poměrně starších typů. Nic, o co by člověk mohl stát, co by bylo alespoň trochu zajímavé. I když se pozorně díval, nepoznával ani nyní žádnou věc, která by mu cokoliv připomínala. Byl v cizím městě na zcela neznámé ulici. Pryč byla známá místa, známé ulice, kypřící životem a jásavými barvami.

"Tenhle sen se nějak hodně pokazil," pomyslel si zklamaně, "dříve to bylo takové zajímavé, samé vzrušující okamžiky... a nyní dlouho nic. Asi bude nejlepší, když do toho zasáhnu a sám něco udělám."

Nápad se mu zalíbil. Rozhodl se vyjít ven, mezi lidi. V mrtvém, zašedlém bytě jej to vůbec nebavilo.

Zvolna se tedy otočil a dveřmi vyšel na chodbu. Schodiště odpovídalo bytu, ve kterém se objevil. Bylo špinavé, tmavé, absolutně neudržované jako ostatně celý dům. Opatrně se vydal dolů po starých kamenných schodech, podél masivního litinového zábradlí. Znechuceně hleděl na opadanou omítku a z nich vyčnívající části cihel. Černá plíseň se roztahovala v každém koutě nevlidného prostředí.

Vyšel na ulici, na které se zatím nic nezměnilo. Rychle ji pohledem přelétl a přemýšlel, kudy dál. Protože nevěděl, kde je, váhal, jakým směrem se vydat. Rozhodl se vykročit doprava, snad tam narazí na něco zajímavého. Ulice táhlým obloukem mizela za zdmi domů a mířila do výrazně světlejších míst.

Když přišel za oblouk, narazil na velkou a rušnou křižovatku, za kterou zahlédl obvyklou nízkou stavbu supermarketu.

"Konečně něco, co stojí za shlédnutí," řekl si, "tam by se něco mohlo dít."

Vydal se nejbližším směrem k obchodnímu centru. Když ulici přešel, opatrně, jako obvykle, vstoupil s nákupním vozíkem dovnitř.

"Mám vůbec jaké peníze?" napadlo jej.

Rukou zalovil do kapes saka a hledal nějakou peněženku či kartu. Za chvíli skutečně peněženku v náprsní kapse našel a nedočkavě ji vyndal, aby se přesvědčil, jak na tom finančně je. Když ji otevřel, dychtivě do ní hrábl a ke svému překvapení nahmatal silný balík bankovek. Rychle je vytáhl a zkoumavě na ni pohlédl. Uviděl pořádnou sumu peněz, kterou držel ve své ruce. Byla to částka, za mohl koupit i auto! Překvapením hvízdal.

"Tak to je zase jednou konečně hezký sen," zaradoval se. "To se mi bude líbit, takhle si to ve snu představuji. Nejen krásná auta a ženy, ale i plno peněz, s kterými mohu nakládat podle svých představ."

S nadšením pokračoval směrem mezi regály a u prvních z nich se zastavil. Sledoval zboží a vyvěšené cenovky. Ruku měl zasunutou do kapsy saka a pohrával si s naditou peněženkou.

"Co však s tím ve snu?" napadlo jej nečekaně. "Jíst nemůžu, o věci při probuzení stejně přijdu, nezbyvá, než si co nejvíce užít."

Došlo mu, že během krátkého pobytu mimo realitu má omezené možnosti, jak balíku peněz využít.

Náhly nápad osvítil jeho hlavu. Aniž si další kroky promýšlel, okamžitě začal jednat. Sáhł opět do peněženky a vytáhl z ní hrst bankovek, každou označenou částkou s pěknou sumičkou.

Procházel právě uličkou mezi vysokými regály, v které se zcela náhodou nepohybovali žádní lidé. Byl zde sám a tak mu v jeho plánech nikdo nemohl bránit. Za barevnou stěnou mnoha výrobků se však nacházel docela slušný lidský chumel, který se probíral v lákavých výrobcích. Pořádne se rozmáchl.

"Á hoplá!" zvolal a mršil balíčkem do vzduchu směrem za regál nad místa, kde bylo shromážděno nejvíce lidí.

Balíček se ve vzduchu rozlétl a vytvořil jemný déšť padajících bankovek, které se třepetavě snášely na lidi udiveně stojícími pod nimi. Martin se ihned snažil z místa vytrhat, aby jej tu nikdo nezahlédl a nezjistil, že peníze vyhodil on.

Netrvalo dlouho a lidé zahlédli padající papírky. Nejdříve na ně hleděli nechápavě a téměř bez pohybu, nikdo nevěděl, co to znamená. První zvědavci se sehnuli pro známé barevné obrázky a rychle poznávali, oč se jedná. Informace se jako blesk roznesla po ostatních a vypukl obrovský chaos. Všichni lidé, kteří se zde v tomto okamžiku nacházeli, všeho stárí i pohlaví, se bez otálení vrhli na padající štěstí a snažili se jej co nejvíce pochyťat.

Mumraj, nepřehledný zmatek a nadšený hlahol zaplnil celý prostor prodejny. Ze všech koutů se sbíhali lidé, kteří se bleskově připojovali do chamtivé honby za penězi. Za chvíli veliký dav zaplnil celý prostor, který se strkal, pral a nelítočně bil o každou bankovku.

Netrvalo dlouho a došlo k nejhoršímu. Lidé se začali ostře napadat a vidina lehce nabitých peněz jim zatemnila oči. Nastala tuhá mela, ke které se přidali všichni přítomní, včetně prodavaček obchodu. Bylo možno zahlédnout i členy ostrahy se sluchátky v uších, jak se pohybují v běsnícím davu.

Několik dvojic se ocitlo ve rvačce, kdy se tvrdými políčky snažili dostat z toho druhého peníze. Váleli se po podlaze a ničili si navzájem své mnohdy drahé šaty. Často zde přišli k větší škodě, než jakou nalezenými penězi získali.

Jediný Martin urychleně opouštěl místo a směřoval proti proudu přibíhajících osob. Spokojeně sledoval výsledek své akce. Situace byla nepřehledná a zuřivost aktérů mezi regály dosahovala vrcholu. Nikdo se o něj nestaral, nikdo neprojevil zájem o věci kolem sebe. Měli před očima jen poletující bankovky a snahu zmocnit se jich dříve, než to udělá nejbližší soused.

Když Martin opouštěl prodejnu a nenápadně mířil k východu, procházel kolem pokladen. Tu si všiml, že ani u jedné nesedí žádná pokladní, zbyly po nich jen prázdné sedačky. Na pásech

leželo vybrané zboží, které zde zákazníci předložili k zaplacení. Také oni se vrátili mezi regály a zápasili o peníze.

Rozhlédl se, kdeže všechny pokladní jsou, když je zahlédl v chumlu mezi ostatními návštěvníky zapojené do nepřehledné rvačky.

Neměl ponětí, co jej přimělo k tomu, aby se naklonil přes pás a stiskem tlačítka, které měl od prodavaček odpozorováno, otevřel nejbližší kasu. Šuplík plný bankovek vyjel z jejích útrob a odkryl své tajemství. Ani se nestihl dlouho pokochat úchvatným pohledem, který se před ním v tu chvíli otevřel.

Rychle do šuplíku sáhl a vybral všechny přihrádky s nejvyššími bankovkami. Ruka mu bleskově přeskakovala z jedné do druhé a nechávala po sobě jen prázdná místa. Když všechno vybral, otočil se a podíval na nepřehlednou hromadu zápasících lidí. Bitva pokračovala dál, nikdo si jej nevšímal.

Rychle přešel k další kase, kde vše zopakoval. Pak k další a ještě k další. Celkem vybral sedm pokladen, ze kterých vybíral vše, co obsahovaly. Zaplnil bankovkami všechny své kapsy, do kterých cpal všechn svůj nečekaný úlovek.

Něco jej přinutilo pohlédnout vzhůru a tam uviděl zvědavé oko kamery, natočené přímým směrem k němu. Nejdříve se velmi lekl, protože si uvědomil, že je filmován každý jeho pohyb.

Rychle se ale vzpamatoval, protože mu došlo, že to je jen sen, kdy se mu nemůže nic stát. Proto se široce usmál a provokativně ještě do kamery zamával. Teprve potom se otočil a urychleně vyšel širokými dveřmi ven. Nenápadně zamířil k parkovišti, po které přibíhali další lidé, kteří se o dešti bankovek doslechli a nyní utíkali, aby také na ně něco zbylo.

Byl stále jediný, který šel proti davu, který se hrnul dovnitř. Zamířil přes křižovatku zpět do ulice, odkud přišel. Snažil se jít zvolna a chovat se nenápadně, aby na sebe zbytečně neupozorňoval.

Kupodivu si stále ještě dobře pamatoval dům, z kterého před krátkým časem vyšel a nyní do něj urychleně vstupoval.

Vyběhl do patra a když objevil v kapse i veliký klíč od dveří, s uspokojením je odemknul a vešel dovnitř bytu. Byl zase v místnosti, kde sen začal. Došel ke stolu doprostřed místnosti, těžce dopadl na odstrčenou židli a zhluboka oddychoval.

Když si trochu odpočinul, začal zvědavě kontrolovat, kolik peněz si to vlastně ze všech pokladen obchodu do kapes nastrkal. Začal je po hrstech vyhazovat oběma rukama na stůl, dokud je neměl všechny prázdné. Pobaveně se na ně zadíval, byla to pořádná kupa. Srdečně se rozesmál.

Chtěl peníze, které našel v kapse, co nejrychleji rozházet a udělat si z lidí legraci, ale nakonec přišel k ještě větší částce, než jaké měl na začátku. Dobře si přitom uvědomoval skutečnost, že celé jeho chování je zaznamenáno kamerami a nyní se s největší pravděpodobností po něm rozběhlo velké pátrání.

Pohodlně se usadil na židli a hleděl na hromadu peněz před sebou. Co s tím, jak naložit s nabytou částkou ve snu? Prvotní nadšení postupně vyprchávalo. Docházelo mu, že jsou to pro něj v tuto chvíli bezcenné papírky. On se musí nějak zabavit, něco zajímavého prožít. Něco, co jde jen ve snu. Krásném snu.

Nyní mu nezbylo, než sedět a čekat, protože netušil, jaká je příčina toho, že se nachází ve starém bytě. Rád by se něco dozvěděl, proč je jeho velmi drahé, luxusní oblečení pomačkané a pošpiněné. Jak se tak stalo a proč se ihned nepřevlékne do jiného? Rozhodl se, že vyčká, kam se bude děj dále sám odvíjet.

Nastala chvíle nudného čekání, kdy jen seděl za stolem a prohlížel si obstarožní nábytek kolem sebe. Děj se nehýbal, události zamrzly.

Jednotvárné čekání jej unavilo a tak jej napadlo, že by mohl zkusit přeskočit do druhého děje, jak se stalo minule. Třeba tam najde zajímavější situaci.

Myšlenkami opustil osobu u stolu a soustředil se na tu novou, kterou již poznal dříve. Jeho přáním nyní bylo se co nejrychleji k němu dostat.

Netrvalo dlouho, když se mu to k velké radosti povedlo. Obraz jako obvykle několikrát zablikal a za chvíli již sledoval, že jeho ruce, na které se dosud díval, jsou jiné, vyměněné. Jiné má i oblečení a prostředí okolo sebe. Je v ošklivé, špinavé hospodě mezi stejnými kumpány, které již posledně viděl při zábavě v podivném klubu. Vzteky málem vykřikl. Jestli něco nechtěl, tak se dostat mezi tuto partu lidí.

Seděli kolem velkého stolu a povídali si. Vládla zde zřejmě pohodová atmosféra. Dle spokojených výrazů v obličejích se všichni dobře bavili. Martin jako obvykle neslyšel žádné z řečených slov, takže se snažil pochopit význam gest, která během řeči ostatní předváděli.

Když se podíval po stole, spatřil věci, které na něj působily velice nepříjemně. Opotřebované sklenice s pivem, které stály před ním, působily nevábne, mezi nimi různě poházené malé sklenky od alkoholu, kterým zřejmě přítomní prokládali pivní zábavu. Také cigareta v jeho ruce jej opět přiváděla k šilenství, obzvláště, když viděl všude kolem kouřem nasycený vzduch. Sedělo se a povídalo a jeho to bavilo stále méně. Pak se rozhodl.

"Sedět tady jako paňák v zakouřený hospodě nebudu," řekl si rázně, "to je pěkně pitomý sen. Navíc se ani zde dneska nic zajímavého neděje, už by se to mohlo změnit."

Vstal, a aniž dal ostatním cokoliv najevo, rozmáchl se a zcela nečekaně udeřil pěstí s co největší silou muže po své levici. Ten naprosto útok nečekal, bylo to zcela náhlé, rychlé a bez varování.

Zásah do obličeje mu způsobil prudké ohnutí nosu, který mu zřejmě zlomil a muž se prudce převrátil s židlí dozadu, kde dopadl na zem. Krev z rozbitého nosu a dásní prudce vystříkla kolem a zanechala červené stopy na bílé zdi za nimi. Martin se pro sebe zasmál.

"No vidíte," pomyslel si pobaveně, "tak teď se už něco alespoň děje. Já vám dám, bando špinavá, ochlastaná."

Ostatní kolem něj ztuhli, překvapeni jeho reakcí. Toho Martin dál využil. Popadl sklenici od piva, jenž před ním stála a která se mu jevila jako neobyčejně odporná, a hodil ji po muži, sedícímu za stolem naproti němu.

Ten si stačil ještě dát ruku před obličej, když do něj sklenice zprudka narazila. Úderem o jeho hlavu se prudce rozlétla na všechny strany a jeho obličej byl v mžiku pokrytý pivem a krví z rozseknutých ran. Na jednou místě se objevil ošklivě odtržený kus kůže s vlasy, odchlípnutý od jeho hlavy. Drobné úlomky skel měl zabodaný po celém obličejí. Vůbec to nebyl příjemný pohled, přesto to bral Martin jako zábavu.

"A už to jede!" křikl pobaveně, "teď se ta pravá zábava teprve rozjede."

Smál se nahlas svému krutému žertování. Konečně se bavil, děj dostal rychlejší spád. Martin si docela rád vyzkoušel jednání, k jakému by se v životě nikdy neodhodlal. V tom bylo toto snění přitažlivé.

To už ostatní na nic nečekali, vzpomatovali se z prvního šoku a reagovali.

Vyskočili a společně se vrhli na Martina, aby zastavili jeho řádění. Rána za ranou dopadala do jeho obličeje a dalších částí těla a stejným způsobem se snažil jim oplácet. Jenže útočníků byla přesila, takže rány na něj jen pršely a nestíhal nejen zasahovat soupeře, nýbrž ani se těmto úderům bránit.

Ocitl se uprostřed kruté bitky, kterou vyprovokoval. Případlo mu to jako ve filmu, který ovládal, do kterého mohl zasahovat. Kam pěst zamířil, tam rána vystřelila, koho chtěl zasáhnout, po tom se sevřená ruka ohnala. Přitom dál ležel v klidu a bezpečí na gauči a divokou situaci si aktivně prožíval.

Ač bojoval ze všech sil a zasahovala jej rána za ranou, žádnou bolest necítil. Zato ostatní kolem něj, kterým dal některý z mnoha políčku, se zatvářili velmi bolestivě. Ale převaha přece jenom zvítězila a tak se jim brzy podařilo jej povalit na zem.

Když ležel pod nimi, dávali mu co proto. Bylo opravdu veliké štěstí, že bolest necítil, zřejmě by to nebylo ani trochu příjemné. Mezi údery, které schytával jeden za druhým zahlédl i několik lidí, kteří se seběhli k jejich stolu. Skláněli se k těm dvěma, které poranil na hlavě, a začali je ošetřovat. A skupina nad ním neustávala v tvrdé odplatě za jeho čin a další políčky přistávali na jeho těle a obličejí. Když byla bitka v nejprudším momentě, zaslechl zvonění telefonu. zmateně se rozhlížel a snažil se mezi těly zahlédnout, odkud zvonění přichází. Ale těl kolem bylo mnoho a tak vytvořily neprostupnou bariéru.

Telefon se ozýval dál. Nejdříve slabě a vzdáleně, pak stále víc a víc.

"Ingrid!" projelo mu hlavou a rázem mu myšlenky opustili místo krvavého střetu a snažil se co nejrychleji děj ukončit a probrat se. Usilovně se soustředil, aby sen opustil a mohl se zase rozhlédnout svýma očima, co se děje uvnitř hlavy nevnímal.

Rváči se mu pomalu vytráceli, obraz se měnil v barevné skvrny, až pomalu zmizely i ty. Ležel na gauči a hleděl do stropu, který nyní viděl plným záběrem, nestíněný bílým obdélníkem. Telefon na stolku vytrvale vyzváněl. Skočil k němu.

"Konečně!" vzdychla Ingrid, "už jsem se lekla, co je s tebou. Tak jdeme?"

"Já můžu okamžitě, jsem připraven a čekám na tebe," řekl temně Martin, který se ještě pořádně nevzpamatoval s děsivého snění. Hlavu měl jako rozmlácenou skutečnou rvačkou. Zelenky se mu v ní zmateně honily a nemohl se na rozhovor pořádně soustředit.

"Tak já vyrazím," řekla Ingrid a zavěsila.

Totéž učinil i Martin. Těžce se zvedl a mátožně si začal oblékat kalhoty a sako. Vyšel ze dveří a zahlédl otevřený výtah, v jehož dveřích se na něj usmívala Ingrid.

"Nějak se zdržel, jsi nějaký louda," řekla mu s úsměvem.

"Ále, nemohl jsem si pořád učesat vlasy, nechtěly mi držet," udělal narážku na její minulou výmluvu.

"Tak to znám," usmála se chápavě, "s vlasama jsou potíže."

Vešel za ní do výtahu. Zavěsila se mu na krk a začala jej divoce líbat. Dveře se zavřely a naprogramovaný výtah začal sjíždět do přízemí. Jejich polibek byl dlouhý a vášnivý. Cítil její horký, vzrušený dech a drobné ruce, které se k němu přivinuly a pevně svíraly.

Líbal se do té doby, než uslyšeli jemné syknutí a dveře se začaly otevírat. Vylekaně od sebe odskočili, ale nebylo toho zapotřebí. Za nimi naštěstí nikdo nestál. Oba se svému strachu pobaveně zasmáli a vydali se směrem do centra, kde byl místo jejich oblíbených večeří.

"Jak to, že máš dneska kalhoty?" uvědomil si až nyní Martin.

"No... chci se líbat a nerada bych, aby mě to zase stálo nějaké prádlo," usmívala se Ingrid.

"Zadarmo to nebude, s tím nepočítej," vyhrožoval s úsměvem, "za všechno se musí platit."

Procházeli po chodníku, kolem nich proudily davy lidí.

Došli ke "Kačerovi" a každý si vyhlédl svou porci, na kterou dostal chuť. Když je Martin donesl a oba se pustili do jídla, s úsměvem po sobě pokukovali.

"Tak teď bych zase měla chuť tě políbit," pronesla s přimhouřenýma očima.

"A já zase vybírat výkupný," pronesl dvojsmyslně Martin a rukou jí přejel po stehně. "Ty kalhoty nejsou dobrý vynález."

"O to víc se můžeš vyřádit doma," pronesla laškovně a cudně sklopila oči.

"Doma řadí kdejaký moula," pronesl opovržlivě, "tady je tu vzrušující víc, co říkáš?"

Ruka si mu sunula po stehně nahoru. Naklonila se k němu a položila mu hlavu na rameno.

"Nesahej teď na mě..." řekla žadonivě bez náznaku odporu, "strašně mě to vzrušuje a tady se toho nedá využít."

"Není to na tom právě to krásný?"

Jeho ruka došla až k jejímu rozkroku, po kterém ji začala hladit.

"Jsi sadista," šeptala trhavým dechem a jemně jej kousla do ušního lalůčku. Těžké vzdechy se jí draly z jemně rozevřených rtů a slastně zavírala oči. Tváře měla celé rudé, jak plála vnitřním ohněm šířajícím vzrušení.

"Já vím," prohlásil sadisticky Martin, "a bude ještě hůř."

Na chvíli svou akci přerušil, aby se mohli věnovat tomu, proč sem přišli. Oba přitom zvolna ukusovali své sendviče a zapíjeli kolou. Jako vždy, nespěchali, byli zvyklí si jídlo vychutnat. Tu si Martin všiml zcela v rohu, kousek za zády Ingrid, rozzářené obrazovky televize.

"...varujeme všechny občany před tímto nebezpečným pachatelem," promlouval napjatým hlasem muž, kterého na chvíli vystřídala nejasná fotografie asi padesátiletého muže. "Tento muž má na svědomí přepadení a brutální znásilnění ženy, vyloupení obchodního domu a během svého zatýkání kladl odpor, při kterém se mu podařilo policii uprchnout. Na svém úprku při divoké jízdě zavinil osm dopravních nehod, při které jeden člověk zemřel a dva byli těžce raněni. Je vážné nebezpečí, že je ozbrojen a schopen tuto zbraň schopen použít i proti ..."

"To jsou děsné věci, co," podotkla ke zprávě Ingrid, která na televizi také pohlédla.

"Já nevím, já se o tohle nezajímám," pokrčil lhostejně rameny Martin a dál bez vzrušení se zakousl do své porce. "V té bedně se ukazují stále jen kruté a drastické záběry. Svět je na pokraji zkázy. Nikdo si neváží klidu a příjemného prostředí."

"Co když je ten chlápek někde poblíž," odvrátila se pohoršeně od něj a prudce odstrčila jeho ruku. "Nikdy nemůžeš vědět, zda na něj někde nenarazíš někde za rohem. Pak se něco podobného může stát i tobě. Takové lumpy by měli někde natrvalo zavřít, nebo rovnou zastřelit, aby už neohrožovali žádné další lidi."

"V tom s tebou naprosto souhlasím. Za to, co provedl, by měl dostat kulku. Okamžitě a nelítostně. Nejsou to lidé, jsou to zvířata a s takovými se musí jako se zvířaty zacházet."

"Jen se na něj podívej," horlila spravedlivým hněvem, "tomu zlo a nenávist číší z očí!"

Rukou mířila na televizi, odkud stále ještě shlížela jeho fotografie. Martin se na ni podíval a fotku postaršího muže si prohlížel. Takového člověka nikdy neviděl, ani mu nikoho ani náznakem nepřipomínal.

Na rozdíl od Ingrid v něm padoucha neviděl, dokonce jej zarazilo, že člověk s takto klidným výrazem provádí takové nelidské věci. Nic to však neměnilo na faktu, že byl stejně jako Ingrid rozčilen jeho jednáním.

"Že to tak dramaticky prožíváš," pohládl ji po paži, "vždyť se na to díváš každý večer v nějakém filmu a tam se ti to líbí."

"To je televize a film," řekla rázně, "to je něco jiného."

"Něco jiného?" podivil se a hlavou u prolétly vzpomínky na vlastní zkušenost, "ale nemyslíš, že právě to, že to lidi vidí v televizi, pak občas dostanou chuť si vyzkoušet sami, jaké to je? Třeba někoho přejet, honit se městem, někoho okrást, nechat vybuchnout dům, někoho zastřelit?"

"Pořádného člověka ne," odsekla.

"Aha," kývl hlavou, "tak pořádný člověk se na to dívá. To jenom zvrhlíci mají chuť do uskutečnit doopravdy."

"Ano!" několikrát přikývla, "slušného člověka by taková věc nikdy nenapadla!"

"Tak proč se na to ti slušní dívají?" zeptal se nechápavě, "když nejsou zvrhlí, tak by se jim to nemělo líbit ani v televizi. Ale tam to skoro všichni velice rádi sledují... ono to asi bude jinak. Jsou sami zvrhlíci a kochají se pocitem, jak se zlo stalo někomu jinému a oni si to můžou sami prožívat v teple a v křesle."

"Ty tomu vůbec nerozumíš, já zvrhlík nejsem a ve filmu se na to mohu dívat naprosto klidně" řekla už tišeji, ale dál plná emocí. Do úst si vložila poslední kousek hamburgera, oba dojedli.

"Zvrhlík jsi, když se na tohle můžeš dívat. Jenom to v tobě ještě nepřerostlo určitou mez. Až se tak stane, budeš se prát a vraždit naprosto stejně, jako ostatní."

"To se mě nikdy nemůže stát. K tomu nedojde."

"Stačí nakonec malý impuls, třeba válka, či katastrofa. Tam se skrytá zvířata v lidech projevují nejrychleji."

Tázavě se na něj podívala. Má v diskuzi pokračovat? Je to k něčemu?

"Kam vyrazíme teď?" přerušil jí myšlenky Martin a políbil ji jemně na krk. Vyřešil tím její problémy a urychlil rozhodování. Trochu se naklonila, aby se dotkli vzájemně svými čely.

"Budeme hádat?" řekla provokativně.

"Nebudeme," řekl stejným tónem Martin, "koupíme nějakou dobrou láhev vína a jde se ke mně. Jak na tebe koukám, jsi moc bujná, potřebuješ trochu vypustit energii."

"To se ale mylíš," políbila jej zlehka na rty, "sex energii dodává... takže se půjdeme dobít. Navzájem. A upřesni si na příště pojmy."

"O sexu tu sice nikdo nemluvil, ale můžeme to tak vzít. Takže si jdeme upřesňovat pojmy."

Vstal a držel ji za ruku, čímž ji také donutit vstát. Zvolna odcházeli a zamířili do nejbližší prodejny, aby si nakoupili něco na zpříjemnění večera.

Vešli do supermarketu a Martinovi se bezděky vybavil dnešní sen, kdy vybíral peníze z kas pokladních. Napadlo jej, jak by asi lidé reagovali zde, kdyby mezi ně začal vhazovat plné hrsti bankovek.

Zřejmě stejně, přímo si ten boj dovedl vybavit ještě jednou. Těžko mohl čekat jinou reakci. Bohužel, teď u sebe neměl zdaleka tolik peněz, jako ve svém snu, takže ze svých představ, že by si to mohl zopakovat, musel upustit.

Zbyla jen běžná procedura nakupování a na jejím konci bude muset poctivě zaplatit. Ve snech je všechno jednodušší.

Víno vybral sám, do toho si od Ingrid mluvit nenechal. Stáli v malé frontě u kasy a on opět si připomněl svůj sen. Sledoval, jak jsou šuplíčky nabitě, jak bankovkami jen přetékají. To by byl úlovek! Jasně si představil, jak se natahuje pro peníze schované v boxech. Zde by byl výsledek dokonce lepší, nežli ve snu. Tam k činu došlo v poledne, kdy a kasách není tolik peněz.

"Proč se pořád tak uculuješ," probrala ho ze snění otázka Ingrid, která na něj udiveně hleděla.

"Nic, nic" zavrtěl hlavou, "jen mě tak napadla taková blbost. Někdy ti o ní třeba řeknu."

"Ty něco přede mnou tajíš?"

"Ne, taková legrace, ale dnes se o ní nechci bavit. Není to nic důležité a hlavně nic, co by se týkalo tebe."

"Tak proč to neřekneš?"

"Vyčkej času," usmál se Martin a ukázal ke kase, kde se dostali na řadu.

Pomalým krokem vyrazili k domovu a vcházeli do dveří. Vstoupili do vchodu a zamířili k výtahu, který Ingrid přivolala. Než přijel, laškovně jí přešel rukou po zadku. Otočila se k němu a překvapeně se na něj zadívala. Usmála se a otevřela dveře výtahu, který se mezitím před nimi zastavil.

Vyjeli do třetího a vystoupili. Rychlou chůzí zamířili k jeho bytu a Martin jej chvatně odemykal. Vešli dovnitř a Martin si ulehčeně odhodil sako přes opěradlo křesla a posadil se na gauč. Ingrid na nic nečekala a posadila se mu na klín. Vyšpulil automaticky rty a přivřel oči, očekával obvyklý, příjemný polibek.

Něžně jej objala a její rty se zlehka dotkly těch nastavených. Jemný, krátký polibek se okamžik zvrhl v divoké líbání, kdy ji zasypal spoustou drobných doteků svými rty po celém obličeji a krku. Zaklonila hlavu a vypjala hrud', kterou nastavila žhavému přívalu příjemných pocitů. Její dech se opět výrazně zrychlil a podmanivé vzdychání se rozléhalo ztichlým pokojem.

Jako blesk přeběhly jeho prsty po krátké řadě knoflíčků a jeden po druhém uvolňoval z objetí dírek. Čiperně od nich odskakovaly a rozevíraly blůzku stále více, jakoby rozevíraly skryté dveře tajemné komnaty.

Oba díly se uvolnily a zvadle spadly podél jejích boků. Bílá podprsenka zazářila na její hrudi, trochu pomuchlaná a zkrabatělá, jakoby se vystrašeně choulila před bojovně rozjetými Martinovými prsty.

Ty na nic nečekaly a ihned se na ni vrhly. Ve své dlani skryl nejdříve jeden oblý kopeček, za okamžik přeskočil na druhý. Jeho prsty rytmicky tiskly hebkou látku a citlivě masírovaly citlivá místa Ingridina těla. Ta byla vystrčena co nejvíce vpřed, jak se je Ingrid snažila nastavit přívalu rozkoše co nejvíce.

Nakonec prsty sjely mezi oba vrcholky a nahmataly drobné háčky rozepínání, které postupně rozpojily. Oba díly podprsenky od sebe prudce odskočily a svezly se ke stranám. Jeho ruce na nic nečekaly a vrhly se na odhalené oblíny jejích ňader. Nahmatal nalité bradavky, které začal nemilosrdně třít a vstřelovat tak další jehly vášně do jejího těla. Nedočkavě přetáhl její blůzu s ramen a nechal ji spadnout na zem.

"Počkej," zarazila ho najednou, "nějak ses moc rozjel."

Snažila se jej zastavit. Byla sice vrcholně naladěna, chtěla však příjemný okamžik co nejdéle natáhnout. Toužila slastné chvíle co nejdéle natáhnout. Překvapeně se na ní podíval. Její zářivý úsměv na něj šibalsky zářil.

"Ještě jsi mi ani nenalil víno," vysvětlovala a zhluboka oddechovala, občas se musela kousat do spodního rtu, aby se udržela a nevyrazila hlasitý vzdech.

"Tak ho nalej," vyzval ji, "nečekej na nic. Ještě jsem nikdy neměl obsluhu nahoře bez."

"Ty chceš," vyvalila na něj udiveně oči, "abych se tady producírovala nahá? Co kdyby to někdo uviděl?"

"Tady?" podivil se, "nikdo mimo mě tu není, tak se předved'! Nahá jsi stejně jenom napůl, takže žádný strachy."

"Já to ještě nikdy nedělala," schoulila opatrně hlavu mezi rameny, "to dělají přece jenom ty..."

Zatvářila se stydlivě, protože nevěděla slušně říci to, co měla na mysli.

"Ty to dělají na veřejnosti," chlácholil ji Martin, "ty to uděláš jenom pro mě. Bude to pěkný, budu se na tebe dívat. Moc ti to takhle sluší, když jsi odhalená akorát."

Pokusil se ji povzbudit. Její oči se náhle zaleskly nepoznaným vzrušením.

"Myslíš že ne," řekla prudce, jakoby ho chtěla náhle přesvědčit, že to dokáže.

Rázně se před ním postavila. Hekla vzrušením, když uviděla, jak jeho zrak dychtivě přešel po jejím těle a lačně si její volně se pohybuující ňadra prohlíží. Byla to větší rozkoš, než sama čekala, byla překvapena, jak teple to na ni zapůsobilo. Prvotní strach, který ještě před chvílí pocítila, byl pryč.

Stála, vypínala hrud' a nechala ho kochat se jejími vnadnými křivkami. Nakonec se zvedla a odběhla do kuchyně. Rychle vyndala otvírák a rázně, jako zkušená servírka otevřela láhev. Kde byly sklenky, už věděla, takže je nemusela hledat.

Došla s nimi i s láhví červeného zpět do pokoje. Postavila se před něj, on si ji přitáhl těsně k sobě a zabořil svůj obličej do měkkého břicha. Rukama ji objal kolem pasu.

"Tak tady..." řekla a ztichla návalet rozkoše.

Jeho jazyk jemně zakroužil kolem jejího pupku a občas ji jemně políbil. Stála s rukama odtaženými od těla, v jedné držela sklenky, v druhé láhev. Rty pevně sevřeny, oči měla blaženě přivřeny. Nehybně jako sloup, vychutnávajíc nádherné pocity, které v ní jeho polibky vyvolávaly.

"Tak co je s tím vínem?" zeptal se náhle a podíval se vzhůru do jejího obličej.

"To... ty mě zdržuješ," hekala rozkoší, ale odtrhnout od něj se nepokoušela.

Pustil ji, ona postavila sklenky na stůl a začala je nalévat. Když je naplnila, uchopila je a jednu mu podávala.

"Tak prosím," pozvedla obočí, "tady je to víno."

"Perfektní obsluha," zasmál se spokojeně a sklenku od ní sebral. "Jenom nevím, zda je lepší pohled na jiskřivé víno, či na tebe."

"Jestli ti je víno milejší..." ušklíbla se.

"Není," zavrtěl hlavou, "ty máš lepší tvary, zvláště teď vynikají... i když ta barva, nevím, nevím, kdo je na tom líp..."

Zvedl číši a ona se jí dotkla tou svou. Zvonivé cinknutí zaznělo pokojem a oba se napili, neustále na sebe hledíc. Když dopili, postavili je na stůl, těsně vedle sebe. Martin se natáhl, uchopil ji opatrně kolem pasu a přitáhl si ji těsně k sobě. Ruce mu sjely po hrubé látce na břicho a pak o něco níž.

Pomalů začal rozepínat zip její kalhot. Chtěla mu dát ruku pryč, ale jak pohlédla do jeho obličej, uviděla zakrývané vzrušení.

"Tak obsluhu nahoře bez jsem zažil," řekl pomalu, "ale obsluhu zcela bez... to ještě ne."

Oči mu svítily vzrušením, že neměla sílu jeho počínání zastavit. Zip prudce sjel s rupnutím dolů.

"Nejsem servírka," řekla s úsměvem, aniž se pohnula. Jeho prsty nahmataly stisknutý knoflíček nad zipem.

"To je právě dobře, to se mi líbí," řekl a jeho úsměv vypadal nezvykle křečovitý. Oba díly knoflíčku od sebe prudce odskočily a kalhoty se rozevřely.

Zapátral pohledem, zda nechce protestovat a pomalu jí přetáhl kalhoty přes boky. Zvolna sjížděly dolů a pod kolena samy spadly prudce na zem.

Stála před ním jen ve svých svítivě bílých kalhotkách s jemným vzorkem. Byly nádherné, svůdné, proklatě vyzývavé. Jakoby jej volaly, aby pod ně nahlédl a zhlédl to lákavé tajemství, které pod sebou ukrývají.

Dál se na ni upřeně díval, když tu je uchopil na bocích a zvolna, velice pomalu je stahoval dolů. Neuhnul zrakem z jejích očí, ani když zahlédl její černý klín, který se nad horním okrajem kalhotek nečekaně odhalil a stahoval je stále níž.

Jemně se zavlnila, aby mu pomohla je přetáhnout přes boky. Bylo to, jako by mávala bílým praporem na znamení zastavení odporu.

Pruh se přehoupl přes kolena a dál spadl stejně jako kalhoty, které měla stále shrnuté u kotníků. Zvedla nohu a několikrát kopla, aby se zbavil překážejících částí oblečení. Když byla noha uvolněná, učinila pak stejně i s druhou.

"Tak... tak... obsluho, dělej něco," usmál se Martin a ukázal na prázdné sklenky.

Jeho pohled sjel do jejího rozkroku, kde zůstal viset. Neviděl proto krátké, stydlivé přeběhnutí červeně po jejích tvářích, které vystřídala hřejivá slast. Nebylo jí samotné jasné, zda to bylo studem, či návalem další vlny slasti. Ingrid se otočila a dolila obě sklenky, stojící na stole a vzala je do rukou.

Podala mu jednu a jemné cinknutí se podruhé rozlehlo pokojem. Oběma se třásly ruce vzrušením, až se víno ve sklenkách divoce rozkývalo.

"Pán si dá jen pití, nebo si bude ještě něco přát?" otočila se k němu. Zahlédl, jak je rudá v obličeji, vzrušením celá hoří, více jak on sám.

"Ano," napadlo jej rychle, "celé odpoledne jsem ještě neměl kávu."

Vykulila oči nečekaným přáním. Očekávala něco úplně jiného.

"To... to... mám takhle...pro kávu?" zakoktala zmateně a vzrušením dýchala, jako kdyby běžela do schodů. Takovou odpověď tedy určitě nečekala.

"Ano," potvrdil Martin rázně, když sledoval její chování. "Když chci kávu, tak by ji měla obsluha donést, ne?"

"Jenom kávu, nic víc?" snažila se trochu zklidnit. Ruce se jí dál nervózně chvěly a vzrušením se zkousala do spodního rtu.

"Jak si pán přeje, jsme tady jen k jeho službám."

"Ne... nic dalšího," řekl Martin a pokrčil rameny. "Tedy zatím... ne. Třeba se něco objeví později."

Ingrid odložila sklenku a odešla opět do kuchyně. Martin pozorně sledoval odcházející postavu, nyní nezakrytou žádným kusem látky, která mizela za dveřmi kuchyně. Zvolna se vlněna v bocích a řadra se jí vzrušením třásla.

Došla k lince a vyndala věci ze skřínky nad ní. Nasypala kávu do překapávače, zapnula jej a připravovala dva šálky. Martin chvíli seděl a rozmýšlel, pak vstal z gauče a stoupl si do dveří, opřel se o jejich rám. Spokojeně si ji prohlížel, jak nezakrytá stojí u kuchyňského stolu a ladnými pohyby připravuje voňavý nápoj.

Vycítila jeho pohled, ale neotočila se k němu. Nechávala jeho oči, aby jezdily po každém kousku jejího těla. Vzrušovaly ji, přímo je pociťovala v místech, kam mířily, kde se těla dotkly. Kupodivu jí to bylo příjemné, až nečekaně dráždivé, takže se jim ráda vystavila a nechávala je dál volně po sobě klouzat. Pohyby výrazně zpomalila, gesta zvýraznila. Co nejvíce prodlužovala slastný okamžik, po který na ní svým zrakem spočíval.

Mimoděk ji napadalo srovnání s vlastním mužem. Ten je naopak velký moralista, takové věci by nikdy nepřipustil. Nikdy by s něčím podobným za světla nezačal. Všechno se v jejich lásce odehrávalo zásadně v naprosté tmě a většinou pod dekou.

Martin nic z toho neví, o svém soukromí s ním dosud nehovořila. Ani jeden z nich na toto téma nestočil řeč, vzájemně si svá důvěrná tajemství nesdělovali. Vytvářeli si svůj nový, zcela osobitý vztah.

Byl tak odlišný, než na jaký byla zvyklá, že chvílemi nevěděla, jak reagovat. Ale současně ji to nesmírně přitahovalo. Byla sama překvapena, jak se u Martina dokázala uvolnit, odhodlat se k věcem, které by doma nikdy nedokázala.

Káva nasýtila prostor svou nádhernou, pronikavou vůní, když ji zvolna nalévala do bílých šálků. Vzala menší podnos a oba jemně kouřící kalíšky na něj postavila. Nádobka s mlékem a cukrem doplnila harmonické postavení kolem nich. Lžičky elegantně položila podél, aby dodaly celku potřebný vzhled.

Vyšla směrem k Martinovi a on jemným pohybem uvolnil své místo, aby se mohla kolem něj dveřmi protáhnout. Donesla se ladným krokem ke stolu, vlníc se v bocích víc, než měla ve zvyku. Dobře věděla, že má jeho oči přilepeny na linii svého těla a snažila o co nejelegantnější chůzi. Mrazivé vzrušení vztyčovalo všechny chloupky jejího těla a musela zadržovat rozechvělý dech, aby se prudce nerozlétl místností.

Mírně se předklonila a opatrně pokládala podnos na stůl.

Měla pravdu, Martinovo oči nestále pozorně sledovaly každý pohyb, ani na malý okamžik se od ní neodpoutaly. Její hladké, lesklé tělo jej přitahovalo jako magnet a ten pohled jej neobyčejně vzrušoval. Neměl dech tak prudký jako Ingrid, měl však na sobě jiné známky, které prozrazovaly vrcholné vzrušení z opojně slastného omámení. Ten moment, kdy se ladně prohnula a hřbet se prohnul kočičím tvarem, ňadra volně visela prostorem, na něj zapůsobil obzvláště silně.

Velice zvolna, nekonečně dlouho, pokládala šálky k místům, kde předtím seděli. Zavřela oči a zůstala v poloze, v jaké byla. Lehce předkloněna, vystrčený zadek. Nechávala ho vychutnat si ten okamžik, o kterém věděla, že na něj vášnivě působí.

Pak se pomalinku narovnala a otočila se čelem k němu. Dech se jí na okamžik zastavil, když zahlédla, jak po ní jeho dychtivé oči přejely a zůstaly viset v místech, které pro něj znamenaly největší vzrušení.

Zůstala chvíli bez hnutí stát a sledovala, jak udělal samovolně několik kroků. Jeho oči neustále mířily na její tělo, ale zamířil k stříbrné hudební věži, která stála v koutě.

Došel těsně k poličce, na které stála, rychle sáhl do držáku pod ní, odkud vytáhl jednu z kazet. Tu vsunul do přístroje a stiskl tlačítko. Narovnal se a zahleděl se Ingrid upřeně do očí. Popošel ke gauči a sedl si na něj. Chtěla se posadit vedle něj, ale zadržel ji. Zazněly první tóny hudby, která rozezněla dosud klidný vzduch u něj v pokoji.

"Ne..." zarazil ji a uchopil rukama za pas. "Počkej ještě chvíli. Zatancuj."

Pomalá hudba se rozezněla daleko výrazněji, hudba nabírala na intenzitě. Ingrid zčervenala překvapením ještě více. Tohle po ní ještě nikdo nechtěl, s tím dosud neměla nejmenších zkušeností.

Sotva se smířila s tím, že se před ním za světla pohybuje bez šatů, chce po ní ještě tanec! Zatvářila se rozpačitě a v první chvíli nevěděla, co udělat. Stud ji opět na okamžik přemohl, ale jeho ruce ji jemně odstrčily od stolku na volné místo a jeho dychtivý pohled po ní prudce šlehl.

I když to chtěla v prvním momentu odmítnout, pod silou pohledu to nedokázala. Boky se jí mírně zavlnily a začala se v rytmu kývat. Zpočátku zvolna, křečovitě, jakoby čekala, že ji zastaví a nechá ji k sobě přisednout.

Martin vzrušením poposedl. Aby ji přerušil, to jej ani náhodou nenapadlo. Lačným pohledem a rukama křečovitě se zatínajícími do gauče ji tlačil ke stále výraznějším a odvážnějším kreacím. Rytmické pohyby těla reagovaly na hudbu, která zaplnila místnost podmanivými tóny. S každým dalším pohybem jakoby ze sebe shazovala jedno pouto studu za druhým, se více uvolňovala a odvažovala. Za chvíli se již před ním točila v bláznivě rychlém reji bez nejmenších zábran a pocitů studu, který tál a mizel před očima jako sníh na ostrém slunci.

Naplno předváděla své taneční umění, jakého byla schopna. Vzrušující hudba, opojné vzrušení a slastný pocit po celém těle ji zcela ovládly. Už nevnímala nic z dění kolem sebe, byla duchem zcela mimo. Nasávala všemi póry tu nádheru, která do ní ze všech stran pronikala.

Divoce pohazovala hlavou, vlnila se v bocích, zvedala či spouštěla své štíhlé ruce. Vysoko vyhazovala nohy, sedala si na bobek, několikrát se na koberci svižně překulila.

Byla to nejen hudba a pohyb, který ji rozžhavoval po celém těle. Tělo lačné po pohybu se plně oddalo kráse hudby a příjemné atmosféry, který zde zavládl. Zcela v extázi se snažila, aby se před Martinem ukázala co nejlépe, aby se mu svými pohyby odvděčila za krásu, kterou pociťovala.

Dotancovala těsně k němu a do rytmu hudby vystavovala všechny své vnady tak, aby je mohl během tance co nejlépe vidět. Neustále kontrolovala jeho oči, zda se dívají tam, kde to v tuto chvíli oběma činilo největší potěšení.

Pomalá skladba skončila a v zápětí se ozvala další, velice svižná a rychlá. Ingrid se okamžitě přizpůsobila divokému rytmu a její tělo se jásavě rozskákal. Nadra se jí prudce pohupovala v rytmu, ruce byly téměř neustále nad hlavou. Martin si sedl se zkříženýma nohama na gauč a začala zvolna tleskat. Přidával stále více a ostré pleskance se mísily s rytmem hudby. Divoce se točila a pobíhala po volném prostranství pokoje.

Za chvíli skladba dozněla a ozvala se další, opět pomalá.

Martin vyskočil z gauče a bleskově si sundal kravatu a košili. Pak k přistoupil k vlnící se Ingrid a pevně se k ní přitiskl. Její horké, nabuzené tělo se k němu měkce přivinulo, jako bylo z gumy.

Cítil tlak holých prsou a splašené pádění srdce, které se na něj přes ně přenášelo. Chvíli se k sobě tiskli a zvolna se pohupovali v rytmu pomalé hudby, než se vzájemně objali a divoce políbili.

Netrvalo dlouho, když ji Martin opatrně vzal do náruče a položil na gauč. Okamžik vzájemného spojení byl vřídlem rozkoše, tryskající každým pórem z jejich těl.

IX.

Ingrid vyskočila z gauče a několikrát prošla pokojem. Sbírala své věci, rozházené po různých koutech pokoje a dávala si je na hromádku. Potom přistoupila k oknu a otevřela jej. Zůstala stát za záclonou a dívala se dolů na noční ulici, vlhý vzduch ochlazoval její vášní rozbouřené tělo. Martin se ještě povaloval na gauči, nechtělo se mu vstávat.

"Dneska je nádherný večer," pronesla a šťastně se protáhla. Blaženě zavřela oči.

Martin se jen usmíval a byl potěšený, že je spokojená. Neříkal nic, blažeností plné tělo se bránilo veškerým pohybům.

Vrátila se zpět ke gauči a poklekla u jeho hlavy. Jemně ho několikrát pohladila po tváři a pokryla mu šíj drobnými, téměř nepocíitelnými polibky. Chtěla mu poděkovat za slastné pocity, za okamžiky nádhery.

"Měli bychom se scházet častěji," řekla po chvíli toužebně, "bylo to s tebou tak pěkný."

"Tak si najdi čas," zvedl k ní konečně oči, "záleží jen na tobě."

"Já bych ráda," řekl posmutněle, "ale nejde to. Muž je teď často doma, nějak divně se jim mění směny, sám dopředu neví, kdy nastupuje práci. To se pak těžko něco domlouvá."

"Tak vidíš, já s tím více dělat nemohu," pronesl posmutněle Martin, "je to jen na tobě."

Pokrčila rameny a zamyšleně se dívala kamsi za něj na zeď.

"Budu už muset jít," zvedla se náhle a sáhla po věcech. "Za chvíli se vrátí, tak abych tam byla zpátky."

Rychle si věci přerovnala a začala se oblékat. Martin ji pozorně z gauče sledoval. Pohlédla na stůl, kde stály dva prakticky plné šálky s kávou, nyní již zcela vychladlé. Po vůni, kterou před chvílemi vypouštěly do pokoje, nezbylo nic.

"No vida," pronesla káravým hlasem a sedla si na bobek vedle gauče, "nejdříve mě honí, že chce kávu a pak ji tu nechá vychladnout. A to mu ještě mám dělat servírku se zvláštními službami."

"Ty služby byly lepší jak ta káva, tak jsem jim dal přednost," pronesl s úsměvem Martin a jemně ji políbil na špičku nosu, "lepší nechat vychladnout kávu, než servírku."

"Máš naprostou pravdu... vychladnout jsi mě opravdu nenechal," řekla s úsměvem, "ale to bylo jenom dobře. Jaká jsem servírka?"

"Skvělá. Takové služby by mohly závidět i ty nejlepší hotely."

"Takže mě příště zase pozveš? Až dostaneš chuť na kávu?"

"Pokud budou služby na úrovni jako dnes, tak určitě. Hudba je připravená, tak jen udělat to kafe a nemá to chybu."

Zvedla se a dokončovala oblékání.

"Tak půjdu," řekla nakonec, když byla hotová.

Martin vstal a neoblečený ji doprovázel ke dveřím. Opatrně vykukla na chodbu, ještě se k němu otočila a lehce jej políbila na tvář.

"V pondělí ráno na tebe bude zase čekat," řekla na rozloučenou a odběhla do tmy.

Za chvíli se její tiché kroky vznesly a ztratily se v horních patrech, kam jako obvykle pěšky vybíhala. S ní mizel i nádherný pocit příjemných chvil, které měli za sebou. Jen jemná vůně parfému v předsíni prozrazovala, že u něj byla.

Martin se už dnes do ničeho nepouštěl, počítač zůstane dál nečinně nezapnut ležet. Došel zpět ke gauči, spokojeně se natáhl a pustil televizi. Ani jej nepřekvapilo, když se na obrazovce objevila bláznivá honička několika aut, doplněná překotným střílením z mnoha zbraní. Je přece sobota a lidé se musí bavit!

Nesnažil se děj pochopit, stejně to byl další z mnoha filmů, které se od sebe lišily jen názvem. Dnes jej to však nijak nezasáhlo, dnes to neřešil. Cítil se maximálně pohodově, víc k životu v této chvíli nepotřeboval. I to byl jeden z důvodů, proč zůstal na gauči a dokoukal film do konce.

Než usnul, ještě několikrát si nádherné dnešní zážitky připomněl.

Když se ráno probudil, jeho nálada byla výborná. Bylo příjemné nedělní ráno a po včerejším setkání s Ingrid se cítil skvěle. Rozhodl se, že dnešek příjemně prolenuší. Alespoň si odpočine před zítřejší schůzkou s Margitou, na kterou se neobyčejně těšil. Snad se mu vydaří stejně dobře, jako s Ingrid.

Po snídani se natáhl na gauč a pustil televizi. Téměř na všech byl program pro děti, nenašel nic, co by zapadlo do jeho nálady. Znuděně se natáhl, ruce dal za hlavu a zavřel oči.

"Budu snít," pomyslel si, "zase něco pěkného, vzrušujícího. Určitě se mi povede po včerejším zážitku něco parádního, jsem ve skvělé formě."

Jeho sny, které si dokázal navodit, jej stále lákaly a přitahovaly. Je to nádherné, moci si řídit své představy a prožívat je tak, jako by jim byl opravdu přítomen.

Opět se uviděl v křesle, jehla je zapíchnutá do žíly a krev pomalu stéká do krevního vaku. Ten se zvolna plní a pomalu se překlápí, doprava, doleva, doprava, doleva. Bílá skvrna se opět objevila o něco rychleji než obvykle a téměř okamžitě na ní naskočily barevné skvrny. Za chvíli se měnily v ostrý obraz a netrvalo dlouho a celý se mu "představil" před očima.

Také ležel, i ve svém snu. Ale nyní na staré posteli v bytě, který již dobře znal, ve kterém již byl. Zde minule jeho vidina také začínala.

Ani se nemusel kolem sebe dlouho rozhlížet, všechno bylo tak, jak opustil. Nic se nezměnilo. Okolní prostředí se mu nelíbilo stejně jako dřív, celý vnitřek bytu i jeho vybavení bylo dál šedivé a nevábivé.

Pravou ruku měl za pod hlavou, levou položenou na břicho. Obdivně pohlédl na krásné hodinky a zlatý prstýnec zářící na lehce zarostlé paži. Oba kusy byly nádherné a jejich charakteristické znaky mu naznačily, jaké osobě patří pohled, kterým se právě dívá.

Drahé doplňky byly to jediné, co za pohled stálo. Kdysi pečlivě upravený oděv byl pomuchlaný, na několika místech ošklivě umazaný. Luxusní boty měly daleko do svého oslnivého lesku a zapatlané od bláta se tyčily na koncích nohou, volně položené na posteli.

Znuděně se rozhlížel po omšelých, nehezských věcech kolem sebe a nevěděl, kam se podívat, aby byl pohled alespoň trochu příjemnější. Ale zde nebylo vůbec nic, čím by svůj zrak potěšil. Nejhorší bylo, že se ani tentokrát v této části snu nedělo nic zajímavého.

"Proboha tak tohle tedy ne," zvolal zděšeně Martin, "tady ani tentokrát nezažiju nic příjemného! To jsem si myslel, že se mi tedy povede lepší sen. Přece nebudu jen tak ležet a pořád se dívat na tu špínu kolem sebe? Raději rychle pryč, co zkusit druhý obraz?"

Co nejintenzivněji začal směřovat své myšlenky, aby nezáživný obraz změnil. Současný pohled do nevábivé místnosti již téměř nevnímá, nechtěl mít s ležící postavou cokoliv společného.

Krátké zablikání naznačilo, že se změna opravdu přiblížila. Došlo k ní v nejbližších okamžicích. Obraz se přehoupl a když se znovu zaostřil, byl již někde jinde. Všechno kolem něj se zásadně změnilo.

Nakrátko se zaradoval, neboť byl rád, že se dostal z míst, o která nestál. Neměl nejmenšího ponětí, do jakých událostí se řítí. Spouštěl další děsivý děj, aniž si toho v tuto chvíli byl vědom. Ani v nejmenším nemohl znát jeho kruté následky.

Seděl na obyčejné židli v docela běžné kanceláři. Před stolem, na kterém byl rozložen jeden jediný svazek s listinami a jehož několik listů leželo rozloženo po desce.

Muž na druhé straně stolu postupně probíral hustě popsané archy a něco si z nich četl. Občas pronesl několik slov a zvedl k němu hlavu s tázavým výrazem ve tváři. Jak bylo v Martinových snech pravidlem, ani nyní neslyšel žádné ze slov, která k němu směřoval.

Bylo mu asi pětatřicet, v civilních šatech, krátce střižených vlasů a sportovní postavy. Byl oblečen do košile s krátkými rukávy a z nich vyčuhovaly dlouhé, svalnaté ruce. Martin jej neznal, dřív jej nikdy neviděl a protože neslyšel co říká, neměl nejmenší potuchy, oč jde.

Styl pracovny velice rychle poznal. Byla to standardní kancelář policejního vyšetřovatele, docela charakteristicky vybavená, nešlo se splést. Podle způsobu jednání muže naproti pochopil, že je u výslechu.

"Tady už to je zajímavější," pomyslel si pobaveně, "třeba se ze mě stal nějaký padouch."

Když se podíval na své ruce, poznal že se dívá očima druhé postavy. Silné, svalnaté prsty byly nepěstěné, pokryty spoustou nezhojených ranek a pokryty záděrami.

"Dost možná, že mě vyšetřují za tu rvačku v hospodě, kdy jsem těm panákům rozbil hlavu püllitrem," hádal důvod své přítomnosti u vyšetřovatele. Okolnosti napovídali, že snad tentokrát hádal správně.

Trvalo to poměrně dlouho. Policista odkládal jednu listinu za druhou a bral další, z které vždy něco krátce přečetl. Nakonec se dlouze a tázavě na Martina podíval, jestli má k tomu co dodat. Tak to šlo list za listem, minutu za minutou. Ač byla atmosféra nabitá, v místnosti byl dál klid. Ticho před bouří.

"Trvá to celé nějak podezřele dlouho," projelo mu hlavou. "co je na tom případu tak složitého, že se s tím tak párá? Ještě jsem u výslechu nebyl, nikdo mě nikdy nevyšetřoval. Jako zajímavost to je pěkný, ale že bych to musel probírat tak dlouho? To tedy ne. Vleče se to a není to zábavný. Bude asi potřeba trochu popostrčit, rozjedeme to jako v té hospodě."

Rozhlížel se, jak by šlo nudné vyšetřování zpestřit a sen oživit. Ve stříděmě zařízené kanceláři však nic, co by ho přilákalo a s čím by mohl udělat nějakou zábavu, nenašel. Několik dřevěných skříní, jedna plechová, běžný počítač na stole. To bylo vše, co zde mohl uvidět.

Než se stihl rozhodnout co podnikne, zamířil vyšetřovatelův zrak směrem za něj a něco tím směrem pronesl. Když se Martin otočil, zahlédl ve dveřích policistu v uniformě. Muselo to být něco velmi důležitého, protože se oba tvářili vážně a zamyšleně.

Společně prohodili několik vět a vyšetřovatel se zvedl, řekl pár slov k Martinovi a rychle odběhl. Dveře od své malé kanceláře nechal otevřené.

Martin pocítil příležitost a rozhodl se ji využít. Vstal a došel k místu za stůl, kde před chvílí seděl vyšetřovatel. Nakoukl do papírů a projížděl je. Pochopil, že to jsou staré zápisy ze služebních výslechů, kterými zřejmě prošel. Rychle jich několik přečetl. Výtržnictví, násilné přepadení, loupež, vykradení několika prodejen. Byla to docela pěkná řada nepravostí.

"Páni," hvízdal Martin, "já jsem ale padouch!"

"Jakpak se jmenuju?" zeptal se zvědavě a začal listy opatrně projíždět a hledat první list, kde bývá jméno a fotografie. Ale i když svazek projel celý tak to, co hledal, zde nenašel. Nechal toho a zběžně se začel do několika prvních stránek listů se zápisy vlastních deliktů.

Když se s nimi seznámil, odložil je na stůl a začal se kolem sebe pozorněji rozhlížet. Spatřil pod deskou stolu řadu šuplíků a tak první otevřel. Vyvalil úžasem oči.

Zcela nahoře ležela zbraň, služební Magnum 6,56 a vedle několik plných zásobníků. Ani chvíli se nerozmýšlel a rychle pro ni hmátl. Se vzrušením si ji prohlížel a zkoumal každý detail. Bylo to vůbec poprvé, co ve vlastní ruce držel skutečnou zbraň. Dosud se jim vždy vyhýbal, nestál o to se k nim ani přiblížit.

Nyní ji měl tedy před sebou a prohlížel si každý detail, každý vryp, který na sobě měla. Rychle poznal, že je nečekaně těžká, mnohem více, než předpokládal. Pronikavý chlad ocele cítil i ve svém snu.

Ruka zajela do šuplíku a nahmátla jeden se zásobníků naplněný ostrými náboji. Přiložil jej k pistoli a přesně tak, jak mnohokrát viděl ve filmu, ho rázně zarazil dovnitř. Před očima se mu mihlo gesto, s jakým natahují pistoli všichni filmoví hrdinové, a rázně jej napodobil.

K jeho překvapení uzávěr pistole zaklapl a náboj byl v komoře. Povedlo se mu to bez problémů hned napoprvé. Páčka pojistky sice ukazovala na zamčeno, ale nebyl problém ji přehodit do odblokované polohy. Se zděšením si uvědomil, že nyní je pistole připravena k použití. Udiveně si prohlížel smrtící zbraň, kterou ve své ruce držel.

Kdyby to bylo ve skutečnosti, asi by se jí co nejrychleji zbavil, rychle ji odhodil co nejdál, ale zde ve snu, kdy o nic nešlo, mu připadalo normální, že si s ní může pohrát. Několikrát ji v ruce pohoupal, levou rukou zasunul další tři zásobníky do kapsy kalhot.

Neměl moc času na prohlížení. Než se stačil s pistolí dostatečně seznámit, objevil se ve dveřích vyšetřovatel, který se vracel na své místo. Vešel prudce dovnitř a zavřel za sebou dveře. Když se otočil k Martinovi, překvapením ztuhl.

Nevěřicně hleděl na zbraň v jeho ruce a začal mu něco vykládat. Jeho ruka se zvedla, jakoby ho chtěla zastavit, tělo se podvědomě přikrčilo jako kočka, připravená k obraně. Martin nemusel dlouho přemýšlet, aby rychle pochopil, že jej vyzývá, aby zbraň odložil.

Jenže udělal něco jiného. Natáhl ruku a namířil na něj. V nitkách jemného kříže poprvé v životě zahlédl živý cíl. Tak to viděl ve filmech, přesně tak si to vždycky představoval. Muž zvedl ruce a snažil se ho uklidnit.

"To je sen, tak se mi to začíná líbit! To je jiné pobaveníčko," řekl si pro sebe Martin a soustředil se na postavu vyšetřovatele. "Jen buď klidnej, panáčku, to jen začíná nějaká sranda. Dneska se nikde nic neděje. Jestlipak sebou po zásahu sekneš přesně tak, jako to dělají ve filmech?"

Ptal se sám sebe, když poprvé stiskl spoušť.

Ránu neslyšel, s tím už počítal. K jeho překvapení po zásahu krev z policistových prsou nevystříkla, ale jen bleskově obklopila malý černý otvor, který se mu v nich jako zázrakem objevil. Muž se bleskově zlomil v pase. Pokusil se nadzvednout a vytřeštěnýma, nechápajícíma očima se na něj díval.

"No," řekl si Martin chladnokrevně, "ve filmu to je dramatičtější a napínavější. Ten výkon mi taky nepodal právě nejlepší."

Docela se bavil. Bylo zajímavé sledovat scénu bolestivě zasaženého člověka.

Znova zamířil a několikrát krátce za sebou opakovaně stiskl spoušť. Na policistově košili se objevily další velké rudé skvrny od krve a drobné červené kapky se rozcákly po zdi za ním. Některé dopadly na skleněné dveře a rychle po nich stékaly. Zanechávaly za sebou dlouhé rudé šmouhy, jak stékaly k podlaze.

Muž se složil bezvládně k zemi a z jeho ran prudce vytékala temná krev, vytvářejíc pod tělem velké kaluže.

Dveře se rozlétly a do nich vlétl jako blesk další muž, rovněž v civilu. Dalo se předpokládat, že zaslechl střelbu a přiběhl se podívat, co se zde děje. Pátravým pohledem bleskově prolétl malou kanceláří. Pohlédl na zkroucenou postavu na zemi a pak na Martina, stojícího za stolem s nataženou rukou držící pistoli.

"Co ty sem lezeš!" zařval Martin, "já tě ve svém snu teď nechci. Tady si řeším problémy se svým vyšetřovatelem."

Muž na něj upřeně hleděl a překvapením nebyl schopen jakéhokoliv činu. Martin na nic nečekal, zamířil na jeho hrud' a znovu stiskl spoušť. Hned první rána zasáhla muže doleva do prsou. Nekompatibilně rozhodil rukama a na světle modré košili se mžikem objevila skvrna temně rudé krve. Oči se zadívaly strnule do stropu kolena se mu podlomily.

"Hele," zajásal Martin, "to byla trefa! Zřejmě přímo do srdce."

Postava se hroutila k zemi, zvolna se kroutíc a Martin do ní ještě několikrát vystřelil. Udělal to naprosto stejným způsobem, jak to mnohokrát viděl ve filmech. Po každém zásahu sebou trup mocně trhl a gejzír krve vystříkl na stěnu za ním. Tělo již leželo na zemi, když do něj stále ještě střílel a uspokojeně sledoval přibývajících zásahy. Sen mu nabízel jedinečnou podívanou. Teprve po chvíli zjistil, že mu došly náboje a jen cvaká kohoutkem.

Rychle, velice zkušeně, jakoby to měl natrénováno, vyhodil z pistole prázdný zásobník a levá ruka zajela do kapsy. Vylovila jeden z plných a obratně jej zasunula do pistole. Dalším mocným úderem jej zarazil dovnitř a automaticky ji natáhl. Byl opět připraven.

Jakoby čekal, až bude hotov, otevřely se zase dveře a v nich stál další muž, přilákán střelbou. Neměl čas se porozhlédnout po místnosti, protože tentokrát si dával Martin mnohem větší pozor. Jakmile se postava ve dveřích objevila, ihned na ní zamířil a zbraň opět vyštěkla své smrtelné pozdravy.

Muže zasáhl dvakrát. Projevilo se to červenými skvrnami, rozpíjející se na jinak pečlivě udržované košili. Další dvě střely odlouply kusy omítky na stěně vedle něj, čímž Martinovi prozradily, že se netrefil.

Během okamžiku bylo i tělo třetího muže slušně zakrvavené, košile na dvou místech potrhána. Muž se naklonil dopředu, oběma rukama se chytil za prsa, kde měl otvory po zásazích a jako podřátý se složil na tělo ležící před ním. Dopadl a další krvavé šmouhy

přibýly na podlaze. Zřejmě ještě nebyl mrtvý, protože jeho ruce a nohy sebou v křeči či šoku třepaly a skelným pohledem mířil na podlahu před ním.

Martin se spokojeně zadíval jako pravý kovboj na pistoli a zamířil ke dveřím.

"Tak kdyby dávali takovou blbost v televizi," řekl si znova pro sebe, "tak bych to vypnul. Ale jako prožitek ve snu to není vůbec špatný. Ti dva se složili docela slušně, skoro jako ve skutečnosti. I když kaskadéři to umějí líp."

Došel k otevřeným dveřím a nakoukl do větší místnosti, která se za nimi nacházela.

"Tak kolik vás tu ještě je?" zeptal se sám sebe, když vykoukl za roh.

Zde již zmateně pobíhalo několik postav, mezi nimi i dvě ženy. Splašeně pobíhaly sem a tam a vystrašeně pokukovaly směrem k němu. V očích se jim značil děs a veliká hrůza. Obličejové křečovité stažené, rukama zmateně mávaly, jakoby jej chtěly zaplašit. Náhle uviděl jednoho z policistů, jak horečně vyndává svou pistoli z šuplíku svého stolu.

"Jako na západě, uděláme přestřelku, kdo bude rychlejší," zvolal nadšeně. "Určitě to budu já."

Namířil na postavu a vystřelil. Zhlédl, jak se světle modrá košile protrhla a bezvládné tělo se zhroutilo na stůl.

Ostatní začali ještě více pomateněji a rychleji pobíhat po místnosti, ženy zřejmě hystericky křičely. Bleskově namířil na dalšího, který se snažil doběhnout k dalším dveřím a již bral za kliku.

Prvá rána šla mimo, vyrvala kusy omítky ze zdi za ním, druhá jej však trefila do boku. Trhl sebou a bleskově se za zasažené místo chytil, aby se vzápětí složil jako podřátý. Na zemi se ihned začal svíjet v bolestivé křeči. Při pohybech po podlaze na ní zůstávaly rudé šmouhy, jak se mu krev vyřinula z rány a on ji svým tělem rozmazával.

Martin neměl čas se mu příliš věnovat, protože uviděl jiného, jak už zvedá zbraň směrem k němu. I tentokrát byl rychlejší.

Dva výstřely z jeho pistole způsobily, že muž prudce rozhodil rukama, z nichž mu odlétla tasená zbraň a dopadl veškerou vahou na záda. Za letu povalil několik židlí a odhodil za ním stojící stůl. Dva další krvavé fleky v hrudi svědčily, že Martin opět mířil přesně.

Natočil se na druhou stranu, kde stály u zdi dvě ženy s vyděšenými obličejí. Obličejové zkřivené děsem a vystrašeným křikem ve smrtelném strachu. Byly těsně vedle sebe a zády se opíraly o zed', již se a ni nesnažily utéci. Zřejmě již počítaly s jistou smrtí, jak to viděly u svých kolegů. Byly proti němu bezmocné a protože byly v policejních uniformách, namířil i na ně. Vypadalo to, že jejich situace je beznadějná.

Tu Martinovi projel myslí obličej ženy, kterou znásilňoval v parku. Tvář, která ho neustále pronásledovala a kterou již v této podobě nikdy nechtěl vidět. I ona ji měla v křečovitém, bolestivém výrazu, který mu ani ve snu nepřípadal příjemný. I když to byla imaginární bolest, nechtěl ji vidět ani v této podobě.

"Na ženský ne," řekl si s odporem, "kam jsem se až dostal. Proč mi sem sakra lezou, ale na ně nebudu střílet ani ve snu."

Znechuceně sklonil pistoli a mávl rukou, aby odešly pryč.

Viděl, jak toho využily. Vrhly se ke dveřím, aby je zmateně otevřely a prchaly na chodbu. Martin si vyměnil další zásobník a byl docela překvapen, jak hladce mu to jde, i když to dnes dělal vlastně poprvé.

Přelétl zrakem na zemi ležící těla a zamířil za ženami, které zmizely za dveřmi. Opatrně z nich vyhlédl a zjistil, že je na chodbě.

Na jedné straně zahlédl prchající ženy, z druhé přibíhali další dva policisté a v jejich rukou byly již pistole připravené k výstřelu. Rychle se skryl za rám dveří a soustředěně zvedl ruku.

Zamířil směrem k přibíhajícím postavám a několikrát stiskl spoušť. První muž otevřel bolestivě ústa a zřejmě vykřikl, levá ruka mu prudce vylétla k prsům, kde se objevil rudý terčik po přesném zásahu. Setrvačností letěl dál vzduchem, než jeho tělo těžce žuchlo na zem a smýkalo se po ní dál.

Druhý se zastavil, rychle zvedl obě ruce a soupažně zamířil na Martina. Vystřelili téměř současně. Martin měl výhodu, že byl vykročený jen kouskem svého těla do chodby, kdežto muž byl před ním na volné ploše nekrytý. I když pocítil prudké trhnutí svého těla, které svědčilo, že tentokrát dostal zásah i on, policista na tom byl hůř.

Tři výstřely zasáhly jeho tělo, než se v křeči zhroutil vedle svého kolegy. Téměř okamžitě se pod ním objevila veliká skvrna, která se rychle roztékala. Muž sebou divoce cukal a jeho křečí pokřivená tvář zračila veliké bolesti. Zřejmě i křičel bolestí. Nyní měl Martin výhodu, že nic neslyšel a neměl tak z těchto zvuků nepříjemný pocit.

Pojednou pocítil, že vrávorá, má velice podivné pocity a slábne. Bolest sice žádnou nepoznal, ale jinak všechno ostatní vnímal.

Měl velké problémy zaostřit svůj zrak, ten se stále více rozmazával. Najednou neměl sílu udržet nataženou ruku s pistolí směrem do chodby, kde čekal, že se objeví další policisté. Poznal, že se mu špatně dýchá, mžitky před očima tančily stále prapodivnější tanec. Prostředí kolem se začalo točit. Nejdříve mírně, postupně stále silněji.

Periferním viděním zahlédl v druhé části chodby dva muže, jak čiperně vskočili do uličky. Stihl ještě postřehnout, že jeden z nich drží v ruce pistoli, u které se několikrát zablesklo. Druhý držel krátký samopal a běžel podél zdi. Aniž by mířil, jeho zbraň sebou prudce škubala, jak chrlila dávku kulek směrem k Martinovi. U ústí samopalu se objevovaly ohnivé plamínky, které značily každé vyplivnutí žhavého projektilu.

Ze zdi vedle Martina vystříklo několik kousků odlétávající omítky od střel, které šly mimo něj a vytrhávaly kusy stěn. Neměl čas se tomu více věnovat. Jako mávnutím proutku všechno téměř mžikem zmizelo. Více se již obraz neobjevil.

"Uf," ztěžka si ulevil Martin, který nyní sledoval jen bílou plochu. "To bylo jak v pravém, americkém filmu, režiséři by mi mohli závidět."

Ztěžka oddechoval, jakoby to byl on sám, kdo tak usilovně bojoval s policisty. Byl natolik soustředěný, že jej to značně vyčerpalo. Byl rád, že překotném ději nastala chvíle k oddychu.

Vůbec nechápal, proč obraz najednou zmizel, proč se k němu sám po chvíli odpočinku nevrátil a nepokračoval. Velice rád by se dozvěděl, jak konec snu dopadl, jak složitou situaci dál řešil. Zůstal ležet a úpěnlivě se snažil, aby se do snu dostal zpět. Jenže ať se nyní snažil jak chtěl, stále se nevracel. Skvrna před jeho očima byla stále čistě bílá.

Když se po nějaké chvíli začaly konečně objevovat barevné skvrny, zajásal. Nedočkavě čekal, že se konečně dozví, jak se bude sen vyvíjet dál.

Nadšení opadlo, jakmile se objevila ruka se zlatým prstýnkem, která držela špinavou záclonu od okna, za kterým stál a vyhlížel ven do ulice. Byl zpět v prvním snu, který se za tu dobu změnil jen minimálně. Stále se nic, co by jej upoutal nedělo, takže se nespokojeně na gauči zavrtil.

"Proč jsem zase zde?" zavrčel znechuceně, "Tady mi to přece ale vůbec nebaví! Sem už přece dneska nechci, jednou to stačilo."

Pomyslel si rozčileně a okamžitě chtěl sen ukončit. Ještě chvíli mohl sledovat výhled na světlou ulici, po které prošel nějaký člověk jen velice vzácně. Byla stejně nudná jako celý prostor v bytě kolem něj.

Barvy se začaly zase rozmazávat a netrvalo dlouho a opět naskočila bílá skvrna, která se také pomalu ztrácela. Za chvíli vnímal už jen svůj pokoj a své okolí.

"Dneska to ale bylo povedený," oddechl si spokojeně, "konečně to zase jednou stálo za to."

Ještě dlouhou dobu seděl na gauči a podrobně si projížděl průběh svého neobvyklého snu. Byl zmaten z toho, že ačkoliv jej divoké střelení, bláznivé honičky a suverénní jednání kladných a nesmrtelných hrdinů vůbec nezajímají, nyní si s chutí vyzkoušel jaké to je, poznat pocity lidí v těchto akcích na vlastní kůži.

"Aspoň jsem si mohl vyzkoušet, co přitom prožívají," pomyslel si. "Kupodivu střílet po policistech není zas tak zajímavý, jak to někdy vypadá. A když přitom oni střílejí také na mně, je to ještě horší. Od toho raději co nejdál."

Nějaký čas trvalo, než se z dramatického snu důkladně otřepal a vrátil se do běžného života. Večer se vypravil za kamarády a po nějakém čase s nimi pobyl celý večer. Ve společnosti, kde již dlouho nebyl pak strávil velice příjemný večer a konečně přišel na jiné myšlenky. Domů se vracel v dobré náladě a plný veselí.

Druhý den pro něj nastal slavnostní den, na který se netrpělivě těšil. Opět se měl sejít s Margitou. Již od rána se odpoledne nemohl dočkat a celou pondělní směnu byl jako na trní, kdy neustále netrpělivě pokukoval po hodinách, kolik že mu ještě zbývá času do začátku schůzky.

Ale vydržet musel až do odpoledne, což byly nekonečné minuty, které protrpěl. Jako by to hodiny dobře věděly a chtěly jej pošádřit, vlekly se neskutečně pomalu.

Když konečně kancelář opouštěl, řítil se k domovu jako nepřítel. S bušícím srdcem a chvějícími prsty se začal upravovat. I když měl ještě dost času, spěchal, jakoby přicházel pozdě.

Nebylo to jeho zvykem, ale tentokrát strávil před zrcadlem velice dlouhou dobu a přepečlivě upravoval každou část svého vzhledu. Mnohokrát učesal vlasy, dvakrát přejel svou tvář holicím strojkem a pečlivě prohlížel každý kousek svého obličeje, aby i ty nejmenší vady odstranil či zamaskoval.

Stejná situace se opakovala, když vzal do ruky svůj oblek. Dlouze jej čistil kartáčem a mnohokrát jej obrátil na všechny strany, aby se ubezpečil, že je vše co nejdokonaleji čisté, nikde nesmělo být ani nejmenší smítko. I boty vyčistil několikrát, stejně byl nejistý, zda to stačí. Aby před Margitou neudělal nějakou chybu, byl schopen čehokoliv.

I když se dlouho zdržel celkovou přípravou, čas se vlekl šnečím tempem, než se konečně ručičky na své cestě přiblížily postavení, kdy nastal čas vyrazit. Pln obav a nejistoty vyšel ze dveří a sjel výtahem do přízemí.

Ani si neuvědomil, jak nádherný je dnes den, když spěchal do známé restaurace. Zapadající sluníčko příjemně svítí, na obloze ani mráček, městem prolétával lehký větřík. Na společný výlet s partnerkou jako předem připravené. Zářivý den mu jen nahrával k tomu, aby spolu strávili příjemné odpoledne.

Jak lavina nedočkavě vlétl do velkých dveří a zamířil bez rozmýšlení ke stolu, kde obvykle sedávali. Když si do těchto míst sedl, pokaždé přišla a rande se vydařilo, snad se tak stane i dnes. Kysele se zasmál, když si uvědomil svou pověřivost, protože na podobné věci zásadně nevěřil. Ale třeba mu ten stůl přinese štěstí.

Zavolal číšníka a dlouze s ním projednal objednávku. Na celkovém příjemném dojmu si chtěl dát záležet, protože mu bylo naprosto jasné, že ji musí co nejvíce ohromit, aby to na ni zapůsobilo. Už znal, co si nejčastěji objednává a tak se mohl připravit.

Nakonec se posadil, aby co nejlépe viděl na dveře a netrpělivě ji vyhlížel. Každý příchozí v něm na okamžik rozbušil srdce a rozbouřil krev, když napjatě očekával, zda to nebude ona. Po následném zklamání frekvence tepu opět klesala, aby opět prudce nadskočila v okamžiku, když se ve dveřích kdokoliv další objevil.

A pak to přišlo. Mezi dlouhými plentami se vynořila její hlava, která se opatrně rozhlížela po místnosti. Margita byla přesná, přišla jako vždy pět minut za smluveným časem. Zvýšený tepot Martinova srdce tentokrát nepřestal a rychlost úderů se neustále zvyšovala. Drobní mravenečkové se rozběhli po těle a usídlili se hlavně v konečcích prstů. Celková nejistota zaplavila jeho mysl a ukryla všechny představy, jež měl na tento okamžik připravené. Zcela zdeptán pochopil, že bude muset improvizovat.

Když jej zahlédla, radostně se usmála a zamířila k němu. Usměvavá tvář plula mezi stolky jako majestátní loď a blažený pocit, obestírající jeho tělo, mu dlouhé čekání plně vynahrazoval. Byl vzrušením celý pryč a nic z dění kolem sebe nevnímal, soustředil se jen na postavu, která jej uhranula. Vnímal ji jako obrovskou svítivou bytost, která se k němu blíží, aby ukojila jeho nekonečnou touhu. Nepřicházela k němu žena, ale tajemné stvoření,

nadpřirozená moc, která byla velická a zářila jako pochodeň. Měl pocit, že se její hlava dotýká stropu, čnící vysoko nad nimi.

Došla ke stolku, na chvíli se zastavila a pak se zvesela posadila vedle něj.

"Ahoj, nejdu moc pozdě, že ne?" zeptala se s šarmem jí vlastním. Martin ztěžka polkl.

"Ahoj," usmál se Martin křečovitě. "Chvilku tu čekám, ale vůbec to není dlouho. Jak se dneska máš?"

"Dneska skvěle!" pronesla rozpustila a neustále se na něj usmívala. "Copak máme na dnešek připraveno?"

"Na začátek jeden zákusek, káva a pěkný povídání," odpověděl nejistě a snažil se vypadat stejně mile, jako ona.

"Hm... to vypadá nadějně," vyšpulila obdivně rty. "Možná mě na to nalákáš."

"Tak si vyber, na který máš chuť dneska," vyzval ji, když se u nich objevil číšník a pokládal před ní jídelní lístek.

Nemusela dlouho vybírat, jakmile uviděla svůj oblíbený druh zákusku, hned bylo rozhodnuto. Martin si dnes také objednal, chtěl s ní nejen držet krok, ale se i zalíbit.

Když číšník odešel, podíval se pátravě do jejích očí. Měly dnes nějaký šibalský nádech, marně se ale snažil odhalit jaký. Vydržela jeho pohled a dívala se do jeho, zlehka se usmívajíc. Nějakou dobu nepromluvili ani slova.

"Neřekl jsi, že si mě dneska chceš prohlížet," zasmála se úlisně, "to v nabídce programu nebylo."

"Promiň," odkašlal si Martin, "nějak jsem se zamyslel."

"Něco důležitého?" zeptala se zvědavě.

"Ne," zavrtěl hlavou a podíval se do zdi naproti, "jen se mi něco v poslední době neustále honí hlavou."

"Tak ven s tím! To mě zajímá, co to je? Třeba ti pomůžu problém vyřešit."

"Ne... je to jen taková bláznová myšlenka, moje vlastní chiméra, asi bych tě tím nudil."

"Ale kdepak, když člověk slyší druhý názor, může se rychleji s problémem poprat. Řekni mi to, budu ráda, když se dovím něco, na co myslíš."

"Ne... je to hloupý... "

"Nemyslím, že by se ti hlavou honily hloupé myšlenky. Přece se nebudeš stydět jako malý kluk."

"Když... já se opravdu stydím. Na něco jsem zřejmě ještě nevyrostl."

Podívala se na něj přísně a její obličej zvažněl.

"Všimla jsem si," pronesla tvrdě.

Nevěděl, zda tím má v tuto chvíli na mysli projednávané téma či závěr minulé schůzky.

"Víš," spustil opatrně, "napadlo mě, jaké to asi je, když je žena znásilněná, její pocity, náladu, následky. Jako chlap si to nedovedu pořádně představit."

Překvapeně na něj pohlédla. Takové téma tedy nečekala.

"Odkdy se ty zajímáš o pocity znásilněných?" zeptala se v údivu, "tos mě teda opravdu překvapil. Nebo máš v plánu někoho znásilnit? Neměla bych se tě obávat? Nebo jsi na tom tak špatně? Ale tak mi nepřipadáš."

"Máš pocit, že bych neměl být?" podíval se jí do očí. Chvíli pohled opětovala a přemýšlela o významu slov, které právě pronesl. Pak pochopila, její brada se protáhla dopředu.

"Je to kritický?" zeptala se znova.

"Když je chlap s pěknou ženskou, je to vždycky kritický."

"A ty tu s nějakou jsi?" řekla s předstíraných překvapením, "kde ji máš?"

Ironicky se zeptala a začala se kolem sebe rozhlížet.

"Ještě jsi neodpověděla," upozornil ji, když mlčky přešel její poznámku.

Dlouze se zadívala do talířku ležícího na stole a rukou zvedla lžičku. Zamyšleně s ní začala jezdit dokola po jeho bílé ploše a pečlivě přemýšlela, jak mu odpoví. Nebyla to pro ni jednoduchá otázka, zvláště ne od chlapa.

"Já bych se určitě cítila špatně," pronesla zvolna, tichým hlasem, "i když vím, že existují ženské, kterým se to líbí. Ale těch je určitě velmi málo, u většiny to je naopak. Je to pro ně ponižující, depresivní. V mnoha to vyvolá odpor k mužům a často jim to pak při různých příležitostech chtějí vrátet. Některé je nakonec srdečně nenávidí. Každá se s tím velice dlouho srovnává. A to nemluvím o tom, že při násilí se jim může něco poškodit a mají trvalé následky. To je alespoň můj názor, jak to cítím já."

Na okamžik se odmlčela se, protože před ně právě číšník pokládal objednané zákusky a kávu.

"Pokračuj, co dál," vyzval ji netrpělivě, když odešel.

"Moc se toho říct nedá, co chceš slyšet. Není to příjemný pocit, je to ublížení, potupa. Sama o tom nemůžu mluvit, nezažila jsem to, ale znám některé ženy, který si to užili, tak vyprávěly. Určitě není o co stát."

"Hm, myslel jsem si to."

"Proč tě napadlo teď zrovna tohle, máš to v úmyslu? Jsem tady s tebou v bezpečí?"

"Jsi, nemám nic podobného v úmyslu. Ale zahlédl jsem to v bedně a začal o tom přemýšlet. Některý scény v televizi se mě strašně dotknou a právě tahle, kterou jsem viděl již mnohokrát, mě vždycky sebrala. Působilo to na mě surově, ale pak jsem několikrát také uslyšel, že to je údajně pro některý hezký, že se jim to líbilo, tak jsem chtěl vědět, jak to vlastně je.

Začalo mě zajímat, co ta žena vlastně cítí, když musí a nechce. Já bych to nemohl nikdy udělat, některou nutit násilím, ale těch případů přece je. Já mám právě rád něco jiného, cit, jemnost, něhu. Když cítím, jak žena taje, jak se rozplývá... kolikrát to pro mě je daleko hezčí než to, co přijde nakonec. Mocht si s ní pohrát, jemně pošpásovat, ale přitom ji co nejvíce vzrušit! To je to pravý. Když mi tam jen tak leží, možná má i v očích strach, pořádně se nepřipojí a neomdlévá rozkoší, to není nic, to je nuda, někdy i smutná záležitost. Něco naprosto jiného než příjemný zážitek, to je..." nedořekl.

"...ty jsi ale nějaký vášnivec," skočila mu do řeči. "Nějak se v ženských vyznáš, když tak dobře víš, co na ně platí. Kolik jich takhle střídáš?"

Vystřelila na něj nečekanou otázku, když se nechtěně rozpovídal. Zaskočen nevěděl co říci, tak rychle usrkl kávu, aby zakryl rozpaky. Docela se zastyděl, že se před ní tak dostal do varu, že odhalil i některé tajné věci svých citů. Nechtěl nic zkazit unáhlenými úvahami a nevěděl, jak na dotaz odpovědět. Měl dělat znalce nebo si hrát na nezkušeného nováčka?

"Neříkám, že je někde střídám jednu za druhou, ale několik už jich za sebou mám, tak si to ještě pamatuji, i když už to je docela dávno," řekl nejistě a raději se přitom díval do šálku. Nechtěl ji pohlédnout do očí, určitě by vyčetla, že to je lež. Milá tvář Ingrid mu několikrát prolétla myslí a ona by na to určitě přišla.

Margita se nad jeho slovy usmívala, byla to z její strany jen příjemná hra. Nemohla dát najevo, že na ní jeho slova zapůsobila a po dlouhé době pocítila jemné vzrušení po celém těle. Proto jí jeho nejistý hlas uniknul.

"Málem jsem se lekla, že budu tvá další čárka na posteli," řekla po chvíli a zasmála se.

Její uvolněnost mu dělala dobře. V jedné ruce držela lžičku, kterou odkrojovala drobné kousky zákusku a druhou měla volně položenou na stole. Zatajil dech, aby ho jeho prudkost neprozradila a pomalu, velice opatrně položil svou ruku na její. Pohlédla na něj a polkla sousto, které měla právě v ústech.

"První útok?" zeptala se bezelstně a šibalsky.

Ta upřímnost ho odzbrojovala, rázem ztratil veškerou odvahu pro další iniciativu. Kdyby tu byla Ingrid, neměl by Martin žádné problémy, ihned by se k ní přitiskl a dal jí najevo, jak moc o ni má zájem. Ale s Margitou to bylo něco jiného.

O ní velmi stál, dokonce tak strašně moc, že se bál, že něco pokazí, že udělá něco špatně. Bál se dát najevo své city, nadšení z její přítomnosti a každou akci vůči ní si předem zakázal. Chtěl ji přesvědčovat pomalu, opatrně, aby se jí ničím nedotkl.

Proto se po jejích slovech zastyděl a ruka sebou zacukala, jak ji chtěl odtáhnout zpět. Dalo mu velkou práci, aby ji dokázal udržet volně položenou přes její dlaň. Srdce mu vystrašeně divoce tlouklo, až měl strach, že to Margita uslyší.

"Hm, něco takového," zahučel nejistě a byl rád, že sama s rukou neucukla.

Nabrala jakoby lhostejně další lžičku zákusku a spokojeně si jí vložila do úst. S blaženým úsměvem převalovala sladký kousek v ústech a pozorovala jeho ruku, jak ji jemně hladí.

"Když už to pokládáš za útok," řekl nahlas své myšlenky a pak se k ní naklonil, "můžu ti poradit. Nejlepší obrana je prý útok, nechceš se toho pravidla držet?"

Odložila lžičku, protože dojedla svůj kousek a odsunula talířek. Pohlédla znova do jeho očí.

"Tobě by se líbilo, kdyby žena útočila?"

Byl otázkou zaskočen, nečekal, že mu to tak rychle vrátí a neměl na ni v tuto chvíli odpověď.

"Asi líbilo," pronesl po chvíli váhavě, hlavně však pravdivě, "změna je život, mohlo by to být zajímavý. Ale při mé smůle jsem to ještě nezažil. Na to mají štěstí jiní chlapi, ti co to mají daný od boha. My ostatní si to musíme tvrdě vybojovat. Dáš si ještě něco?"

"No... nevím... asi už ne. Jsem dneska nějaká plná," pronesla váhavě.

"Ale ještě nějakou maličkost vydržíš," dodal důležitě a kývl na číšníka. Ten dal najevo, že rozumí a odešel.

"Co máš?" zeptala se zvědavě. Oči jí okamžitě zvědavě zasvítily. Byla jak tygřice na lovu, když vyhlíží svou další oběť.

"Vydrž, hned je to tady," odmítl cokoliv naznačit.

Nemusela čekat dlouho, číšník se za chvíli objevil a nesl velikou zmrzlinovou porci. Velké skleněné poháry, prapodivně zatočené a s velice zvlněným okrajem pokrývaly sušenkové tyčky, dva deštníčky a barevná brčko se ježily na všechny strany z velké bílé sněhové kopule, která zakrývala barevnou porci ledové lahůdky několika chutí. Směs ovoce se na bílém podkladě nádherně vyjímalo a lákala k ochutnání.

Číšník táč z porcí důstojně nesl a dával najevo, že si dal zákazník na objednávce záležet. Když jej postavil před Margitu na stůl, nebyla schopná slova.

"Tak na to mám přesně chuť," ozvala se až za chvíli, kdy plna údivu prohlížel vysokou porci ze všech stran.

Očka jí divoce zářila a bylo zřetelně, jak nevýslovně se na tu nádheru těší. Hbitě sebrala lžičku a opatrně nabrala první třešničku, jasně svítící zcela na vrcholku sněhové pyramidy. Slastně zavřela oči a mlsně si jazykem olízla rty. Pak zkusila i zmrzlinu, ke které se musela dostat horou šlehačky.

"Hm... ta je ale výborná," vznášela se nadšením, "to se ti tedy povedlo."

Martin s úsměvem sledoval, jak nabírá jednu lžici za druhou zmrzliny a s rozkoší si je vkládá do úst. Blaženě zavírala oči a dychtivě vychutnávala každé sousto, které nechávala labužnický rozplývat na jazyku.

"Ten tvůj útok není žádné oťukávání," rozesmála se svému přirovnání, "to je důsledná dělostřelecká příprava. Jak to vypadá, takhle tomuhle bych dlouho neodolala, asi budu muset přeskupit síly, nebo to se mnou špatně dopadne."

Pronesla a jemně v ústech přemývala sladkou radost. Martin nepromluvil, jen s potěšením sledoval, jak si požívačně užívá. Zatím vše probíhalo dobře a jeho pečlivě připravený plán dokonale vycházel.

Ještě nějaký čas poseděli a mezi řečí nemohli opomenout její práci a rozdělení služeb, jejich obvyklé téma. Bylo to jen krátce, jen spíše z nutnosti. Martin se snažil v hovoru co nejméně o práci mluvit, aby se náhodou nedostala do stadia různých stížností a problémů. Obrovská studená hora jen pomalu ubývala.

"Tak a jdeme," řekl náhle rázně Martin, když své porce konečně dojedli.

"Kam?" zůstala překvapena sedět. Martin se zatvářil tajemně a naznačil, aby šla za ním.

Vyšli na ulici a zamířili ke stanici tramvaje.

"Tak řekni kam mě táhneš," žadonila zvědavě, "víš že jsem strašlivě zvědavá. Musím všechno vědět."

"Dneska je na řadě Pergammon, ještě jsme tam nebyli," pronesl významně a společně zamířili k hlavnímu vchodu vysoké kamenné budovy. Moc dobře se pamatoval, že se jednou prořekla, jak ji starý velice Egypt zajímá, jeho památky, tajemství pyramid, vysoký stupeň civilizace, dosud nepochopený. Proto si dnes vybral toto místo, kam se s ní chtěl projít. Chtěl co nevýrazněji zahrát na její citlivou stránku, kde čekal největší odezvu.

Brzy poznal, že vybral dobře. Tvář se jí nadšením opět rozzářila a i když nic neřekla, bylo jasné, že je spokojena. Nedočkavě cupitala vedle něj a na schodech vedoucí k budově jej dokonce předběhla, jak už chtěla být uvnitř.

"Tak sem mě ještě nikdo nepozval," řekla s oceněním, když kupoval vstupenky, "byly to samé diskotéky, filmy či někam do baru. Jsi jednička."

Teplo kolem jeho srdce nebylo v tu chvíli způsobeno okolím. Její slova slyšel neobvykle rád. Ani si v té chvíli ještě plně neuvědomil, že se mu vlastně přiznala k tomu, že bývá často někam pozvána. Zvědavě vstoupili do prvního sálu.

Celou dobu byla nadšená a zaujatě sledovala každou další místnost, do které vcházeli a které ukazovaly nádherné památky blízkého východu. Procházeli kolem vystavených soch, jejich torz či bust, nádherných kousků keramiky a zbytků paláců a slavných bran města. Mohl sledovat její široce roztažené oči, kterými dychtivě sledovala každý nový podstavec, každou další vitrínu. Pečlivě studovala vystavené texty před exponáty a pozorně každý přečetla. Nenápadně po ní pokukoval častěji, než na vystavené předměty a pečlivě kontroloval, jak na prohlídku reaguje.

Když večer odcházeli ke stanici nadzemky, byla prohlídkou unesena. Byl překvapen, jak se rozpovídala, jak ji dávné památky zaujaly. Sám se tvářil, že pozorně vnímá její líčení krás výstavy, plný patosu, ale přitom tajně sledoval, zda jeho úder na city vyšel. Mohl být spokojený, akce se mimořádně povedla.

Došli až ke stanici a čekali na perónu na vlak s číslem, který ji měl odvézt. Stáli před sebou a sami pořádně nevěděli, jakým způsobem se rozejít, i když se ta chvíle neúprosně blížila. Nepříjemné okamžiky ticha se natahovaly, sem tam občas některý z nich dokázal pronést něco, co bylo rozumné. Jinak celý závěrečný rozhovor plynul mátožně a násilně.

V Martinovi stále hořel vnitřní boj. Má se k ní vrhnout a vášnivě se s ní rozloučit, jak si jeho duše přála, nebo má být raději mírnější a neudělat něco zbrkle nešikovného? Když se jí díval do její tváře, zdálo se mu, že k němu lačně vztahuje svá ústa, jakoby čekala, že chce políbit. Ale váhal, strach mu nedovoľoval se k ní přiblížit.

Začal vyhrávat nerovný souboj. Odvaha v něm vítězila a nacházel sílu na intimní kontakt. Lehce se nad ní nakláněl a blížil se k jejímu obličejí. Vycítila jeho pokus, jen jemně naklonila tvář, ale nehybala se. Dokonce měl pocit, že zavřela oči.

Čas neúprosně běžel. Náhle se ozvalo těžké zahučení a vlak se s duněním vřítíl na perón. Pronikavé skřípění brzd se rozlehlo prostorem a lidé začali zmateně pobíhat. Rázem se ocitli uprostřed rušného houfu spěchajících lidí. Každý hledal co nejvolnější prostor uvnitř vozů. Několik nešikovných pasažérů o ně zavadilo. Zadýchaný Martin poznal, že to ani dnes nestihl. Ztuhl a nebyl schopen se pohnout. Stál dál jako toporný panák, s dřevěným, neohebným jazykem. Věděl, že zklamání budou oba, ale svůj čas již prošvihl.

"Tak ahoj," zvolala náhle svým veselým hlasem, když viděla, že se k ničemu nemá, "příště zase někam vyrazíme."

Mávala na rozloučenou, než vstoupila do vlaku. Také jí pokynul a dveře se zavřely. Ještě mu několikrát zamávala a za okamžik již vlak mizel v dáli v esovité zatáčce mezi domy.

"Jsem já to kus blbce," pomyslel si zlostně, "ve svých snech jsem mnohem důraznější. Jak to, že ve skutečnosti nic podobného nedokážu? Asi si budu muset vzít sám, ze sebe vzor."

Vyčítal si dlouhou dobu. Zklamání bylo veliké. Vědomí toho, že by vše mohl nechtěně zkazit jej dokonale svazovalo, i když cítil, že sama Margita od něj očekávala ráznější čin. Byl tím zcela frustrován, dosud se s tím ještě nesetkal, že by na něj žena takto působila.

Celou cestu zpět si vše znovu ve své paměti přehrával a co chvíli si vynadal. Ač se vše vyvíjelo tak zdárně, celé odpoledne směřovalo k nádhernému konci, bylo mu naprosto jasné, že to závěrem pokazil, možná dost výrazně. Chápal, že to chtělo větší důraz, alespoň jako u Ingrid. Jenže každá z nich na něj působila jinak, u ní se necítil ničím svazován, zde se nebál, že když něco pokazí, bude toho pak litovat. Možná proto se k ní choval uvolněně, nesvázaně.

Těžké myšlenky jej proto neopustili celou cestu, kdy mířil k domovu a rozmrzele vyhlížel oknem tramvaje do jasně osvětlených nočních ulic města. Doma sebou zlostně praštil na gauč a dle zvyku automaticky pustil televizi

"...výsledkem výbuchu byli čtyři mrtví a tři vážně zranění, kteří se zde právě v okamžiku exploze nacházeli. Posily, které ihned na místo dorazily, obklíčily celý prostor, aby..." stihl zaslechnout, než hmátl po přepínači a přehodil kanál. Byl naplněn zlostí a tyto záběry neměl rád ani v maximální pohodě.

Dva uměle krásní lidé stojící proti sobě v blízkosti, kdy se jejich obličeje téměř dotýkaly, právě řešili důležitý spor, kdo koho má rád a kdo koho ne. Jak čas plynul, jejich debata pokračovala ve stejném duchu, jen intenzita jejich hovoru se zvýšila. Kdo má koho rád, stejně nevyřešili.

Přepnul dál. Helikoptéra nalétávala na překotně ujíždějící automobil a z boku vyčnívající postava střílela kulometem. Množství kulek rozrývalo půdu kolem auta, které poskakovalo během své divoké jízdy po polní cestě. Prach zvedající kola vozu jej často skryl, takže pronásledovatelé měli nepříjemně ztíženou pozici. To jim však nebránilo v tom, aby neustále vysílali stovky kulek po ujíždějícím voze. Bylo podivné, že se ani po několika dlouhých minutách ani jednou netrefili. Musel pochopit, že v autě sedí hlavní hrdina, kterému se nic nesmí stát a skupina v helikoptéře jsou padouši.

Přeskočil na další kanál, a pak o ještě jeden. Když jich projel několik, zjistil, že si moc nepomůže. Stejně situace v různých obměnách se opakovaly, jen postavy byly jiné. Nakonec se vrátil ke stejnému kanálu, u kterého začal.

"...policejní jednotky proto tvrdým zásahem musely situaci řešit. Při přestřelce zabily pět mužů a dalších dvanáct vážně poranily. Klid nastal až v nočních hodinách, kdy měla policie situaci pod kontrolou. Guvernér prohlásil..."

Prst stiskl tlačítko mute a hlas umlkl. Ticho, které v pokoji nastalo na něj působilo blahodárně. Znechuceně ještě sledoval detailní ukázky několika mužů, kteří se objevili na zemi v tratolištích krve. Zase jednou něco, co nemusel vidět, proto se natáhl a zadíval se do stropu. Dnes už na nic neměl náladu. Odpolední neúspěch se v něm plně odrazil.

X.

Následovalo několik dalších dnů, kdy se nedělo nic mimořádného. Dny plynuly jeden za druhým, až nastala středa, kdy se Martin vracel po dalším těžkém dnu z práce. Situace se opět zostrila, problémů na pracovišti přibývalo, takže opět naskočila nervozita a stress. Atmosféra zhoustla.

Nepochopitelné, ale zákonité pravidlo říká, že když se něco nedaří, nedaří se všechno, platilo naprosto spolehlivě. Nejen jemu, ale ani celému oddělení to poslední dny vůbec nešlo. Unus pro multis, jeden za všechny...

Domů se ty dny vracel se nervózní a vyčerpaný. Ale ani zde si nedokázal v dostatečné míře odpočinout. Pracovní tlak na všechny byl veliký, času na relaxaci málo. Kdyby alespoň ve svém soukromí dokázal myšlenky nastavit jiným směrem, hned by mu to pomohlo. Zkoušel se několikrát vrátit k příjemným chvilčkám svého oblíbeného snění, ale nemělo to žádný smysl, nemohl se dostatečně soustředit tak, aby se uvolnil a plně do něj propadl.

Také dnes měl v úmyslu rychle zmizet v posteli a co nejrychleji usnout. Ani dne se nekonala žádná schůzka s některou z přítelkyň a tak se neměl čím rozptýlit. Byl unavený a podrážděný.

Alespoň kdyby tak na chvíli mohl zapomenout na práci, na množství nevyřešených problémů, na tu neustálou nervozitu a vypjatou atmosféru.

Televizi téměř nesledoval, na návštěvu oblíbené restaurace a posezení s kamarády neměl tu nejmenší chuť. Připadal si strašně starý a opotřebovaný.

Poměrně brzo skočil do pyžama. Ulehl sice brzo, ale místo spánku se na posteli jen převaloval a spásný odpočinek nepřicházel. Nebo měl alespoň takový pocit.

"Spi, spi už přece! Zítra musíš být fit, ten druhý sektor je potřeba co nejdříve dokončit," nadával sám sobě, ale nepříjemné myšlenky stále popichovaly jeho nervovou soustavu a nedovolovaly mu usnout. Stále dokola se vracel k těm největším problémům, které je v práci nejvíce trápily.

"Vstupní data bloku 184 jsou z t-bitu, nebo z s-bitu? A výsledek iniciuje dvoutuzi nebo astuzi? Sakra, jak to tam vlastně mají? Kdyby přehodili výstupy z primáru hned v první dvoustovce a nahradili je vstupem čítačového sektoru, mohlo by to chybu eliminovat, nebo ne? Kdyby to přiřadili..." v jeho hlavě se přemítaly různé možnosti odstranění závady, s kterou si nevěděli v poslední době rady. Byl stále přítomen v práci a spánek nikde.

Pojednou vycházel ze svého bytu a mířil do dalšího dne. Jako vždy se pečlivě ustrojil, vyšel ze dveří, zamkl je a zamířil bezstarostně k výtahu. Cestou procházel kolem schodů, mířící do nižšího patra.

Tu zaslechl nějaký nepřírozený hukot, který vycházel směrem ze schodiště. Zastavil se a pátral co je příčinou takového prapodivného zvuku. Zvědavě nahlížel po schodech dolů, chvílemi se zastavil a pozorně naslouchal, nakláněl se ze strany na stranu a hledal.

Netrvalo dlouho a záhadu spatřil. Tělo mu ztuhlo zděšením, když s úlekem uviděl podivný jev. Odspodu směrem vzhůru stoupala po schodech červená, krvavá skvrna, která se rychle zvětšovala. Blížila se a pokračovala směrem k němu.

Bublala a kypěla, rychle se rozrůstala a přitom vydávala nepříjemné zvuky. Kvapem jí přibývalo, za chvíli byla celá část dolního schodiště pod příkrovem krve. Udiveně sledoval, jak se na její hladině tvoří vlny a ty se valí vzhůru po schodech. Mířily zcela obráceně, než kapaliny běžně tečou. Přeskakovaly ze schodu na schod a zdolávaly je jak dostihový kůň překážky na dostizích. Skvrna se nezadržitelně blížila.

Jak se ocitla v jeho blízkosti, tak i současně zesiloval hukot, který její tok doprovázel. Zvuk se chvílemi podobal tekoucí vodě, ale temně dunivé, jako by se prodírala tunelem. Všechno bylo podtrženo kovovým, nepříjemným podtónem.

Zpočátku lehký potůček, ale nyní hřmící vodopád, dunící schodištěm. Už se dostal na poslední schod, přelil se přes něj a začal se rozlévat kolem Martina po patře. Ten s děsem v očích sledoval, jak dotekl k jeho botám a postupuje kolem nich dál.

Rudá skvrna se valila nezadržitelně. Nejenže pokryla celý prostor patra, ale hladina neustále stoupala. Byla stále vyšší a části jeho bot v ní začaly mizet. Martin stál jako solný sloup, neschopný jakéhokoliv pohybu. Zdřevěnělé ruce držel křečovitě u těla, hrdlo stažené a oči

vytřeštěné. Cítil nekonečný strach, který ho zcela pohltil. Nebyl schopen se pokusit o obyčejným útěk před tou hrůzou.

Na schodech postřehl jakýsi pohyb a když tím směrem pozorněji podíval, uviděl dvě postavy, které se náhle objevily za rohem. Připadaly mu povědomé.

Nemusel se dlouho namáhat jejich identifikací. Byli to skutečně ti mrtví, které viděl vykrvácet při dopravní nehodě a kteří jej před nedávnem děsili každou noc. Poslední dobou měl od nich pokoj, dopřávali mu klidný spánek. Až dnes se v jeho blízkosti objevili opět.

Stoupali vzhůru po schodech, jakoby státnicky pochodovali po rudém koberci, před ně nataženém. Smrtelně bílí, s očima upřenými na další schody, soustředění na každý krok. Strnulé tváře se jim ani jednou nepohnuly, byli zamyšlení a odhodlaní.

Po tělech měli rozházené různé otvory, z nichž stříkala mohutnými proudy na všechny strany krev, která při svém dopadu vydávala onen podivný hukot, který se rozléhal chodbou. Jak se přibližovali k patru, dělaly se kolem nich vlny, jakoby kráčeli mořským příbojem. Ten zvedal hladinu červené tekutiny, která před sebou vše zaplavovala.

Když došli dostatečně blízko a spatřili Martina, oba zvedli své svítivě bílé ruce a začali na něj ukazovat prstem. Bez jediného slova, bez jediného dalšího pohybu. Stáli a ukazovali, jen temný hukot krve zněl dál svou zničující melodií. Hladina rudé záplavy na patře dál stoupala, nyní už v ní stál několik centimetrů.

"To je on," zazněly pojednou chodbou hlasy, aniž se jejich ústa pohnuly, "ten nás zabil, ten nám vzal naši krev. Měli jsme jí tak málo a přesto ji vzal."

"Ale krev jsem už přece dal! Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách," zvolal nešťastný Martin. Postavy na něj dál vyčítavě hleděly a jejich prsty na něj varovně mířily. Jakoby se protahovaly a blížily se k němu a nakonec na svém těle ucítil jejich palčivý dotek.

"Ale málo, hrozně málo," slyšel dál hlasy.

Stále se k němu pomalu blížili a on v návalu strachu udělal několik opatrných krůčků dozadu. Ruce se mu zvedaly před obličej, jak před nimi hledal nějakou skrýš. Docouval až před výtah, kde se snažil najít nějakou záchranu. Postavy se mezitím vyhouply na patro. Před sebou hrnuly rudé vlny, které se valily k němu a přelévaly se mu přes boty.

Pln smrtelného strachu zmateně otevřel dveře výtahu a rychle do něj vklouzl. Vrhł se k tlačítkům a začal je divoce tisknout. Všechny, nerozlišoval které patro označují, bušil do nich jako nepříčetný. Snažil se co nejrychleji uvést zdviž do činnosti a bylo jedno kterým směrem.

Krev se vevalila do kabiny, než se dveře stačily zavřít a stejně jako před chvílí na patře, nyní se v ní brodil i tady. Mnohokrát stiskl všechna tlačítka výtahu, pak pěstí zabušil do stěny vedle řady světýlek, ale výtah stále nejel.

Na panelu se nečekaně rozsvítila cedulka, "Porucha". Vyděšen na ní pohlédl, jakoby nechápal její význam a pak dál překotně tiskl jedno tlačítko za druhým. Stíny postav, které již ocitly za dveřmi výtahu, dopadly na skleněnou výplň výtahových dveří. Podivně se kývaly ze strany na

stranu a jak se ke dveřím blížily, jejich obrys byl stále ostřejší. Hladina rudé záplavy rychle stoupala, nyní už v ní byl po kotníky.

Kontura za dveřmi dostaly zcela jasných podob, dveře výtahu se začaly zvolna otevírat. Ve škvírci již hlédal bílé pláště jejich šatů.

Vyděšeně se probudil a rychle se posadil. Divoký dech se mu dral z hrudi jak ztěžka oddechoval, z oroseného čela mu skapávaly drobné kapičky potu. Vyplašeně se kolem sebe rozhlížel a snažil se uklidnit.

Hledal temné stíny, které na něj za dveřmi výtahu čekaly a jenž ho ohrožovaly, ale zde byl klid a ticho. V šeru pokoje uviděl jen známé věci, které stály na svých místech, nic nezvyklého se zde nekonalo.

"Byl to jen sen, jen nepříjemný sen," říkal si pro sebe nahlas, aby se mohl lépe uklidnit, ale moc to nepomáhalo.

Vstal a došel ke stolku, kde měl v šuplíku zbytek uklidňujících prášků, které mu ještě zůstaly. Rychle si jeden strčil do úst a polkl jej. Chvilí netrpělivě přecházel po pokoji sem a tam a snažil se nějak utišit rozbouřenou hladinu svých nervů. Krutý sen jej pořádně vystrašil.

Nějakou chvíli trvalo, než se na něm projevil první účinek prášku a začal se rychle zklidňovat. Opatrně ulehl a se stále vyplašenýma očima učinil další pokus o spánek.

"Asi mě znovu přišli upozornit, že jsem již dlouho krev nedal," pomyslel si po chvíli. "Takže bych to měl napravit, abych je zase uklidnil. Fajn, skočím zase co nejdříve na stanici, snad už termín, kdy mohu dát krev znovu, bude znovu platit. Třeba to ty zlé sny opět zastaví."

Vrtalo mu hlavou, proč všechny noční sny jsou tak těžké a deprimující, proč se neustále vrací a děsí ho. Možná tak pracuje jeho podvědomí jako reakce na prožitou tragédii. Co pak ale ty další sny, prožívané většinou v odpoledním čase? Ty se řídí jeho představami a touhami a jsou často příjemné a pěkné!

Ty první jako by řídila zcela jiná osobnost, nežli ty druhé.

"Jsem snad nějaký dr. Jekyll?" pomyslel si zoufale. Začal si lámat hlavu a než si to stačil probrat, usnul.

Ráno bylo přesně takové, jaké se dalo očekávat. Jakmile otevřel oči, hned věděl, že dnes budou problémy dál pokračovat. Po nocích vyplněných hrůznými představami ani jiné nepřicházely. Ty sny jakoby vysílaly další signály do celého dne, který byl zaplněn dalšími nepříjemnostmi.

Malátně vstal a jen velkou silou vůle se přinutil, aby se připravoval k odchodu. V hlavě mu hučelo, byl velmi nesoustředěný, nic se mu nedařilo. Když vycházel z bytu a zamířil k výtahu, měl pocit, že je jak po dlouhém flámu.

Vyšel z bytu a procházel kolem schodiště. Se zatajeným dechem do něj opatrně nakoukl, zda na něm nezahledne zbytky krve, které v noci viděl v takovém množství. Zrychlený dech svědčil o jeho vzrušení.

Naštěstí bylo bílé a čisté jako vždy, nic zde nehučelo a nikdo k němu po schodech nemířil. Štítivě se otrásl a uklidněn zamířil k výtahu.

Jemný klapot domácích bot, který se ozval na patrech nad ním a jenž ho probral z nepříjemných myšlenek, prořízl ticho domu, které zde panovalo. Poznal dobře rytmus osoby, sbíhající po schodech dolů.

Byla to Ingrid, která stejně jako v jiný den čekala, až bude odcházet, aby se s ním mohla setkat. Přivolał výtah, vstoupil do něj a čekal u otevřených dveří. Za chvíli se objevila za ohbím schodiště a vběhla k němu do výtahu. Udýchaně se před něj postavila, jemně a rychle jej políbila. Oproti jiným dnům se dnes vůbec neusmívala, vypadala se vážně a smutně.

"Je to špatný," řekla rychle, ani se nezdržovala s pozdravem, "nebudu moc nikam ani v pátek, ani v sobotu a dokonce ani v neděli. Muž je všechny tři dny doma, dostal nějaké mimořádné volno. V práci jim něco opravují, takže jsou doma všichni. Mám pořádný vztek, tolik jsem se těšila."

Její zpráva ho kupodivu nijak nepřekvapila. Že dnešek bude jeden velký problém, to tušil už v noci, když jej zlý sen probudil. Příjemné zprávy ani neočekával.

"Nevadí ti to?" zeptala se opatrně a zkoumavě na něj pohlédla.

"Vadí," pokrčil rameny, "ale co můžu dělat."

Pokusil se naznačit smutek, ale zdeptaná tvář to nesvedla. Bylo mu to v podstatě nyní jedno, byl ještě stále omámený a nesoustředěný. Stiskl tlačítko s přízemím.

"Já ti to vynahradím," slibovala, když se k němu mazlivě přitiskla. "Ale musíš ještě počkat. Je to k vzteku, taková smůla, já jsem se tolik těšila, že budeme zase spolu."

"Já taky, ale nebudeme přece z toho dělat žádnou tragedii," pokrčil Martin rameny, "nebylo by dobré nějak riskovat, aby ses dostala do problémů."

"Těšila jsem se na ty tvoje ruce," vzdychla nešťastně, "že mě zase pohladíš, polaskáš. Víš přece, jak mi to od tebe dělá dobře. Když to nemám, moc mi to chybí. Nedokážu bez toho být."

Pronášela mazlivě svá slova a lísal se k němu. Martinova ruka ji objala a jemně několikrát přejela po vlasech. Nakonec ještě pohladila její tvář a mohl spokojeně sledovat obličej, který se zatvářil navýsost blaženě.

Výtah zastavil a oba se ještě rychle políbili, aby to stihli, než se dveře otevrou.

"Tak dej vědět, kdy budeš mít čas," vyzval ji Martin a odcházel.

"Neboj, já něco vymyslím, bez tebe dlouho nevydržím," volala za ním, krátce zamávala, než se dveře výtahu zavřely a pak se rozjela směrem vzhůru.

Martin došel do práce a záplava nepříjemných zpráv pokračovala.

"Ani sem dneska raději nechod'," vítal jej hned ve dveřích kolega Ronny, černovlasý rozverný klučina neskutečně chytrý, největší odborník týmu. "Šéf má náladu pod psa a s tím programem jsou stále větší problémy."

"Co je? Něco nefunguje?" podivil se Martin.

"Jo, na řádku osmdesát čtyři to stále háže chybu a ze vstupního bodu tisíc patnáct to nebere inputy, ať dělám, co dělám."

"Ale vždyť jsme na tom dělali dva dny a вчера to nemělo chybu."

"Tak dneska ji má a hned několik, musíme se na to mrknout."

Po této nepříjemné zprávě je čekala obtížná práce. Najít místo problému a závadu opravit, to bylo něco, co ze srdce nenáviděl. Většinou byla chyba nějaká prkotina, ale často trvalo mnoho hodin, než ji objevili. Skládání nového programu bylo jeho srdci daleko bližší.

Když si po několika perných hodinách dávali krátkou pauzu, zahlédl Olli, jak se podezřele ošívá. Bylo mu jasné, že má něco na jazyku a čeká na vhodnou chvíli, aby ji mohla říci. Znal ji už dobře a teď zřejmě přišla ta pravá chvíle.

"Hele?" otočila se k němu dychtivě, "tak jsem вчера viděla to tvou doktorku, co o ní občas prohodíš v poblouznění nějaké to slovo."

"Nemám žádnou doktorku, o které bych říkal poblázněná slova," ohradil se Martin a snažil se vypadat lhostejně.

"Já vím, já vím," mávla rukou Olli, ale zatetelila se blahem, když uviděla jeho reakci. Lépe ani reagovat nemohl, byl to pro ni zřetelný souhlas. "Tak ji jsem вчера viděla před kinem... naproti Kroužku."

"Tak byla nějaká doktorka v kině, no a," pokrčil rameny Martin naoko bez zájmu.

Jak správně uhodla, našpicoval uši a přešel do střehu. Jakákoliv zmínka o Margitě okamžitě rozbušila jeho srdce a nemohl s tím nic udělat. Žádná věc nemohla zapůsobit na jeho city jako poznámka o této ženě. Stejně jako Olli, tak i on věděl, že bude bouřlivě reagovat na cokoliv, co o Margitě řekne.

"Tak ta 'nějaká' doktorka," pronesla Olli důrazně, "ta stála před kinem v těsném objetí s nějakým sympatákem a líbali se," sdělovala s výrazem nejvyššího tajemství v obličeji svůj nejnovější objev. Martinovi se rozbušilo ještě víc, ještě že to nemohla Olli vidět. Neunikla jí ale mírná červeň, která se mu rozlila po tváři.

"Tak byli v kině a líbali se," pokračoval lhostejně dál Martin, "co má být?"

"Já bych řekla, že to jen ten doktor, co s ním jezdí v sanitce," rozvíjela své dedukce Olli, "aspoň mám ten pocit, že to byl on, co tu s ní tehdy zasahoval, když se ten chlap složil nedávno v naší ulici. Ale je to fešák, mladej, sympatickej. To se člověk nediví, že se k němu taková ženská tak důvěrně tiskne a objímá ho. Já bych to udělala taky."

Svá slova pronášela s velkým důrazem a kochala se nervozitou, kterou tou zprávou v Martinovi vyvolala. Když zahlédla jeho zmatek, tetelila se blahem. Lepší výsledek si ani nemohla přát.

"Ten to být nemohl," odmítl zamyšleně Martin úvahu, "prý je někde v Rakousku, v Alpách."

"A jakpak to víš, že má být v Alpách?" podivila se nadšeně a radostí nadskočila, že se tak nešikovně prořekl, "teď jsi říkal, že tě nezajímá a najednou jsi o ní nějak informovaný. A já ti říkám, že to byl on, tiskli se k sobě a líbali se. A bylo to víc, jak obyčejný polibek, slečinka se tomu náramně poddávala, zřejmě jí to dělalo velice dobře. Viděla jsem je na vlastní oči."

"Mě je to jedno," mávl ledabyly rukou Martin, ale bouře emocí v něm vybuchla naplno. Krev v něm vřela, srdce horečně tepalo. Slova taktak dokázal protáhnout sevřeným hrdlem.

"Určitě?" zeptala se ironicky Olli a spokojeně sledovala, jak zrudl a ruce se mu rozechvěly.

Hádala dobře. Další špatná zpráva Martina ještě více rozladila. Byla snad nejhorší, jakou mohl dostat. Dnešní den snad ani neměl být, jedna pohroma za druhou. Žaludek se mu sevřel ještě víc, nervozita zachvátila jeho mysl.

Už po té minulé schůzce měl nepříjemný pocit, že svým váháním nedělal dobře a měl být odváznější. Zřejmě se nemýlil. Vyplnily se jeho obavy, pohár nenaplněného čekání přetekl.

Když spolu naposledy mluvili, Margita mu tvrdila, že tento víkend čas nemá, má mít další mimořádnou službu. Věřil jí a nepřikládal tomu žádnou váhu. Po zvěsti, co od Olli dostal, jím zalomcovala nejistota.

Co když to byla jen výmluva, co když opravdu tráví čas raději s někým jiným? Třeba opravdu s tím doktorem, co tvoří jednu směnu a mají společné služby. Okamžitě mu vytanulo na mysl, že ji musí zavolat a zjistit, jak to s jejich vztahem vypadá.

Když se po chvíli nedočkavého poposedávání zvedl ze své židle, aby zamířil na chodbu a v ruce si nervózně pohrával s telefonem, Olli se chápavě usmívala. Věděla velice přesně co chce dělat a komu bude volat. Strašlivě moc toužila slyšet, o čem bude mluvit a mrzelo ji, že nemůže u rozhovoru být.

Nedočkavě vyhlížela, s jakou se vrátí. Její vzrušení dostoupilo vrcholu a v její duši hořel plamen spokojenosti, když se šťourání do soukromých věcí druhého neminulo účinkem.

"Ahoj, to jsem já," ohlásil se Martin, když osaměl na chodbě a u okna během telefonování sledoval dění na ulici.

"Nazdar," ozvala se veselá odpověď, "co se stalo, proč voláš?"

Margita byla očividně překvapena. Její hlas zněl klidně, spokojeně a to na něj působilo jako balzám. Neslyšel náznak nejistoty, nepocítil ani trochu výčitky, že ji ruší. Jak ten hlas dokázal na jeho duši zapůsobit!

"Chci se zeptat, zda se něco nezměnilo a nebudeš mít v sobotu přece jen chvilinku času, chtěl bych s tebou někam vyrazit," snažil se zakrýt pravý důvod proč volá.

"Ale už jsem ti přece řekla, že mám tento týden službu," odpověděla klidně Margita, "tady se takový blázen, který by ji dobrovolně za tebe vzal, nenajde."

"A... s kým sloužíš?"

"S Freddym, jako vždycky, víš že jsme stálá parta."

"On je ženatý?"

"Ne. Proč tě to zajímá?"

"No jen tak. A nemůžeš si službu vyměnit, třeba s někým s druhé party?"

"Ne, to určitě ne. Jsme už sehraní a výborně si rozumíme. Navíc by s tím muselo vedení nemocnice souhlasit. Nevidím ale žádný důvod, proč bych to měla dělat, jsem tady spokojená."

"Kdy se tedy uvidíme?"

"Ještě nevím, zavolej v úterý, to snad budu něco vědět," odpověděla nejistě a její odpověď se mu vůbec nelíbila. Hlas mu nepřipadal tak jistý a pevný, jakoby se snažila něco zakrýt. Připadalo mu to jako výmluva, ale nemohl s tím nic dělat.

Vracel se zpět a hlavou se mu honily samé černé myšlenky, což bylo na práci znát. Prokletý den se mu jevil stále horší, nezažil snad jedinou pěknou minutu. Ani si nevšiml škodolibého pohledu Olli, kterým jeho příchod doprovázela. Na rozdíl od Martina ona měla velice příjemný pocit, když viděla jeho zachmuřený obličej. Ji to na srdci příjemně hrálo.

Ten den v programu už nevyladil vůbec nic. Všechno se sypalo, výsledek nebyl žádný, nadělal spíš víc škody než užitku. Byl rád, že na konci směny mohl odejít. Celou dobu bojoval s černými myšlenkami, pral se sám se sebou. Vtíravá otázka, zda o něj ještě Margita stojí, či už to s ním definitivně uzavřela, visela na jeho čele a zaměstnávala jeho mozek. Byl to filtr, který nepropustil jiné myšlenky a dělal mu veliké komplikace.

Ten doktůrek určitě není takový nerozhodný, jako je on. Jistě je rázný a odhodlaný a dává to Margitě okázale najevo. Ženy takový přístup mají rády a vyžadují jej. A on na rozdíl od doktůrky to nedokáže. Může se jí divit, že mu dává přednost?

Jak se má ale zachovat jinak, když trpí neúměrným strachem, že něco udělá špatně, že se jí dotkne či jí ublíží? Je to jednání plné zoufalství a křeče, které v konečném efektu vychází zcela opačně, než chce. Jenže co s tím, to netušil.

Víkend proběhl v poměrném klidu a k několik dalších dnů také. Následující dny se vše dostalo do normálu a nepříjemný závěr minulého týdne byl snad zažehnán. Zlé sny už znovu nenarušily jeho spánek a tak se mu nálada také postupně lepšila.

Zato nejistota, jak daleko je vzájemný vztah s Margitou v něm vrtala neustále a absolutně jej deptala. Nebylo však v jeho moci cokoliv udělat, jen trpět a čekat. Nebylo jediného okamžiku během dne, aby si všechno nepřemítal v hlavě a neřešil spoustu otázek, na které nemohl dostat odpověď.

Ve čtvrtek stejně jako každý den ráno při odchodu z bytu netrpělivě čekal, kde jej zase Ingrid překvapí. Vykoukl nahoru kolem výtahové šachty, tam bývala nejčastěji, ale nezahlédl ji. V poslední naději otevřel dveře výtahu a nedočkavě do nich nahlédl. Zklamaně zjistil, že tentokrát není ani tady.

Chvilí ještě čekal, jestli nezaslechne známý klapot jejích střevíčků na schodech jako již mnohokrát, dnes ale čekal marně. Rozmrzele proto stiskl tlačítko a výtah se rozjel. Když v přízemí vystoupil, zamířil zachmuřen k východu.

Procházel kolem dopisních schránek a všiml si, že na té jeho je přilepený malý papírek. Zvědavě lístek strhl. Neměl ponětí, kdo jej tam mohl dát, ještě se mu podobná situace nestala. Ženské písmo vyvolalo spokojený úsměv v jeho tváři, okamžitě mu bylo jasné, kdo mu zde nechal vzkaz.

"Večeře zítra jako normálně, ještě se ozvu. Služby připravené k plnění všech úkolů. Servírka," četl pozdrav od Ingrid.

"No vida, aspoň něco je na dobré cestě," řekl si radostně a s větší chutí seběhl po schodech před dům.

Zpráva ho příjemně hrála u srdce a hned se cítil mnohem sebevědomější. Velice mu to pomohlo, dnes byl pro něj nadmíru důležitý den. Měl se dozvědět, zda dojde k dalšímu setkání s Margitou. Dle domluvy se měl se ozvat a dojednat další termín schůzky. Tedy pokud bude mít ještě zájem. Nervozita rozechvívala jeho tělo a způsobovala mu lehkou křeč kolem žaludku. Nebylo v tuto chvíli pro něj nic důležitějšího, nežli znát její rozhodnutí. Všechny ostatní starosti pro něj nezajímavé prkotiny, běh světa se u něj soustředil na jedinou pozemskou bytost.

Byl jako na trní, nebyla s ním kloudná řeč, stále se strachem oddaloval okamžik, kdy zvedne telefon vytočí její číslo.

Nečekaně mu těsně před obědem pípl v kapse telefon. Když jej vylovil, nedočkavě se na něj podíval a zajásal. Srdce se rozbušilo, bezděčný výkřik se mu dral z hrdla a měl co dělat, aby se před kolegy ovládl. S pohledem upřeným na displej otevřel zprávu. Byla skutečně od Margity.

"V sobotu jako obvykle," stálo v ní, nic víc.

Slzy štěstí mu zakryly výhled a na okamžik rozmazaly písmena na displeji. Tak jednoduchý vzkaz, jen několik neosobních slov. Přesto v něm vyvolaly lavinu nadšení a obrovské radosti. Svět kolem něj byl rázem růžový, všechno se mžikem stalo hezčím. Řval by a křičel, jen ztěží krotit své pocity.

Bylo fantastické, že nezapomněla, jak se obával. Sama se ozvala, udělala si na něj čas, dala mu najevo, že o něj stále ještě stojí. Jen jej trochu mrzelo, že s ní nemohl mluvit, onen medový a sametový hlas mu chyběl. Strašně si přál jej alespoň uslyšet, když s ní tak dlouho nemohl být.

Ted' šlo už jen o to, vydržet tu nekonečně dlouhou dobu, nežli se sní bude moci setkat.

V pátek odpoledne spěchal netrpělivě domů, před sebou měl nepochybně nejkrásnější víkend, jaký si mohl přát. Nejdříve jej čekaly příjemné chvíle s Ingrid a zítra by má mít vytouženou schůzku s Margitu. Podle plánu to vypadalo na šťastné a spokojené dny.

Zvolna se blížil k domu a nenápadně pokukoval směrem k oknům, za jejichž skly pobývala Ingrid. Ale okna byla nehybná, tmavá, jakoby bez života. Trochu byl zklamaný, že ji nezahlédl, ale o to víc se těšil na společné setkání.

Vstoupil do vchodu a prošel skleněnými dveřmi. V potměšilé chodbě jej nečekaně přepadl podivný stísněný pocit, který mu nahnal strach a po těle mu naskočila husí kůže. Okamžitě mu před očima vyskočily nepříjemné situace, jež ve svých snech na chodbě viděl.

Opatrně nakoukl směrem ke schodišti u výtahu, aby se ujistil, zda tu nejsou nějaké zbytky po krvi či tam nestojí známé postavy. Až se otřásl při té myšlence a strach s ním zalomcoval, že je tam uvidí. Poslední nepříjemný sen, který se odehrával přesně v těchto místech, měl stále v dobré paměti. Oči vystrašeně tékaly po schodech a hledaly nějaká znamení, která by potvrdila jeho obavy.

Schodiště bylo prázdné, nikdo na nich nebyl. Naštěstí i tentokrát bylo vše v pořádku, schody zářily svou pronikavou bělobou, nebylo zde ani stopy po nějaké špíně, ani náznak po krvi či něčem podobném. Kolem něj se rozléhalo ticho nenarušené žádným hukotem či jinými zvuky.

Celkem uklidněn vstoupil do výtahu, ale napřed se ale i zde přesvědčil, že je vše v pořádku. Vyjel vzhůru a teprve v bytě z něj obava zcela spadla. Rychle se upravil a čekal na telefon, kterým se mu měla sousedka ozvat.

Nedočkavě přecházel po místnosti jak lev v kleci a pohledem co chvíli zamířil k dosud němému aparátu, který se měl každou chvíli rozdrnčet a veselý hlas Ingrid mu měl oznámit, že je připravená.

Telefon však stále mlčel, nejevil nejmenší snahu mu konečně předat očekávanou zprávu. Ten jeho studený hranatý vzhled již začínal nenávidět, několikrát si řekl, že na něj víc nepohlédne, ale stejně to vydržel jen chvíli. Už propadal beznaději, začal se smířovat, že se již neozve.

Konečně se ozvalo očekávané zazvonění. Bylo to, jako by jej pokropili živou vodou. Bleskem k přístroji skočil a rychle zvedl sluchátko.

"Ahoj. To jsem já," ozval se sladký hlas Ingrid. "Tak co, vyrazíme někam?"

"Vždyť já už jsem připravený skoro hodinu. Pořád čekám, kdy se konečně ozveš," přeskakoval mu vzrušením hlas. Zhluboka si oddechl, šťastný, že konečně zavolala a jeho nedočkávané čekání nebylo zbytečné.

"Tak v pět... nebo v šest?" zeptala se, "jak se ti to hodí?"

Martin se podíval na hodiny na stěně, bylo těsně před čtvrtou, což znamenalo čekat další hodinu.

"Raději v pět," řekl zklamaně.

"Dobrá, to jde. V pět u výtahu," odpověděla nadšeně, "ale přesně!"

Řekl to přísně, jakoby to byl on, komu se podařilo zdržet se.

S ulehčením odložil sluchátko. Přece se ozvala, je to dobré. Bude sice muset zase hodinu čekat, stejně jako minule, ale hlavně že se nakonec dočká.

Lehl si na gauč, ještě si chvíli odpočine, třeba mu to rychleji uteče, možná se mu podaří si na chvíli zdřímnout. Na takovou chvíli se nevyplatí cokoliv začínat.

Po chvíli, zatímco jen zcela uvolněný ležel a hleděl do stropu, vetřela se mu do hlavy myšlenka, že by se mohl zase jednou po dlouhé době zasnít, vejít do světa představ. Možná se mu povede zjistit, jak sen probíhá dál, co se zde děje nového. Poslední událost, kterou prožil v supermarketu byla zajímavá a poutavá.

Pomalu si začal vyvolávat známou představu měkkého křesla a trubičku, kterou odtéká vlastní krev do vaku. Ten je nejdříve v klidu, jakmile ji však nateče dostatečné množství a trochu víc ho naplní, dává do pohybu. Překlápí se doprava, doleva, doprava, doleva.

Netrvalo dlouho a za chvíli bílá skvrna začíná růst před jeho zrakem a překrývat pohled na okolí. Soustředěně čekal, co se mu ukáže, až "naskočí" kompletní barevný obraz.

Dočkal se, malá políčka barev se rozlévala do stran a zaplňovala bílou plochu, až se slila v jeden veliký obraz a odhalila mu dnešní výjev.

Barvy se zjasnily, obraz zaostřil a Martin pátravě zjišťoval, co se bude odehrávat dnes. Byl opět ve svém autě. V tom skvělém, nádherném, luxusním autě, které si mohl dopřát jen ve svých snech. S tím byl spokojený, takový sen byl podle jeho gusta. Dobře už věděl, že je auto opravdu dokonalé a on si v něm může vyzkoušet všechno, po čem jeho srdce toužilo. Nedávna honička s policisty dostatečně prověřila kvality jak jej jako řidiče, tak schopnosti auta. Že je v něm schopen policistům i ujet, to jej těšilo nejvíce. Jaký zážitek je na něj připraven dnes?

Zatím jen projížděl městem a zdálo se, že nemá žádný cíl. Jízda byla pomalá, klidná, pečlivě dodržoval všechny předpisy a nevzbuzoval nežádoucí pozornost. Neustále se rozhlížel, jeho zrak co chvíli kontroloval situaci za sebou v zadním zrcátku. Dával zřetelně najevo, že má z něčeho obavy, že je neobvykle neklidný.

Překvapený Martin nemohl zjistit proč. Kolem sebe nic podezřelého neviděl, takže čekal, jak se děj vyvine. Zatím se do něj nijak nezapojoval, jen v pohodlí svého gauče sledoval, co bude následovat. Chtěl poznat smysl nabízeného děje.

Zastavil na rozlehlém parkovišti vysoké budovy. Chvíli seděl v autě a neustále se rozhlížel. Neklidně točil hlavou, pečlivě si prohlížel každého člověka, kterého ve svém okolí zahlédl.

"Jsem nějaký vystrašený. Co se stalo? Někdo mě snad sleduje, něco už jsem provedl?" podivil se svému neobvyklému chování.

Stále nemohl přijít na příčinu, proč je tak neklidný a čeho se obává. Přesto se rozhodl ještě vyčkat.

Náhle otevřel dveře auta a za stálého rozhlížení vešel do vysoké budovy. Tady se snažil chovat co nejméně nápadně. Přestal se okatě rozhlížet a chůze se zpomalila.

Jak Martin rychle zjistil, ocitl se v bance. Opatrně došel k nejbližší přepážce umístěné nalevo od vchodu těsně vedle vstupních dveří. Bylo zde prázdné, měl štěstí, žádný další zákazník v této chvíli v místnosti nebyl. Začal o něčem dlouze jednat s úředníkem za přepážkou a napjatě sledoval, v co se vzájemný rozhovor vyvine. Jako obvykle ani nyní slovům nerozuměl.

"Že bych tu banku vyloupil?" napadlo jej po chvíli, když ho jednání začalo nudit a stále nepřišel na důvod takového dlouhého rozhovoru. "Byla by to zábava, ve filmu jsem to viděl mnohokrát a konečně by děj dostal trochu rychlejší spád. Mohl bych třeba zase postřílet pár policajtů, jak jsem dokázal minule. V každém filmu je přece pokaždé plno mrtvol, bez nichž by to ani nemohl pořádný film být. Třeba bych nakonec přišel na to, čím taková situace lidi přitahuje."

Na svou představu musel rychle zapomenout. Došlo mu, že u sebe nemá zbraň a svůj plán tak nemůže uskutečnit. Musel by ji někde sehnat, někomu ji vzít, jak to udělal minule. Takže mu došlo, že banku nevyloupí, bez zbraně se střílet nedá a jiný způsob, jak vyděsit zaměstnance neznal. Rozhodl se, že zatím vyčká, třeba se k tomu naskytne příležitost později.

Vytáhl platební kartu a předložil ji úředníkovi, který ji vsunul do kontrolního stroje. Chvíli se nic nedělo, úředník vyklepával na klávesnici svého počítače nějaké údaje, vše se odehrávalo podle obvyklého scénáře, běžného při bankovních operacích.

Náhle se úředník zarazil a viditelně znejistěl. Dlouze se zadíval na monitor, kde se mu objevilo cosi zajímavého. Po očku několikrát pohlédl na Martina a pak zpět na monitor. Něco řekl. Martin pochopil, že má počkat, nastal nějaký problém, bude třeba jej vyřešit. Zatím se nijak nevzrušoval, neboť nečekal, že by se mohlo začít dít cokoliv zajímavého. Předpokládal, že po ověření potřebných dat bude transakce dál pokračovat.

Následný moment jej totálně zaskočil. Náhle se prudce obrátil a utíkal co nejrychleji mohl ke dveřím, ven z banky. Cestu mu však zahradila postava v uniformě bezpečnostní služby, která se před ním bleskově objevila. Jako pozorný dozorce všechno sledoval a bleskově zasáhl.

Vyděšeně sledoval, jak se strážce pokouší vytáhnout osobní zbraň uloženou v pouzdře u pasu. Martin byl však rozběhnutý a dostal se k němu dříve, než muž stihl svůj záměr uskutečnit. Prudce do postavy narazil a odhodil jej stranou.

Strážce zavrával a přepadl dozadu. Zády vlétl do velké skleněné stěny, která stála těsně za ním. Úderem padajícího těla se roztříštila na miliony střepů a ty se rozlétly po mramorové podlaze haly.

Pistole, kterou již v této chvíli měl strážce venku z pouzdra a držel ji v ruce, odlétla velkým obloukem, dopadla na zem a klouzala po hladké podlaze až k protějším přepážkám. Tělo dopadlo do rozbité výlohy a plnou vahou udeřilo o rám, ve kterém bylo sklo zapuštěno. Vlivem nárazu se sklo rozbilo nejhorším možným způsobem.

Z rámu zůstaly hrozivě trčet na všechny strany různě velké špičaté ostny, vypadající jako obrovská čelist plná ostrých zubů a vyhlížející svou obětí. Na ně tělo strážce nyní dopadlo.

Ostré špičky se zabodly do zad nešťastníka a prořízly modrou košili, kterou měl na sobě. Skrz ni pronikly dále do jeho těla, kde hravě prořízly všechny tkáně, kterých se dotkly.

Tělo zůstalo viset na několika různě velkých hrotech a pod ním se okamžitě objevila velká kaluž temně rudé krve, rychle se zvětšující. Muž ještě několikrát zamával bezmocně rukama, ty ale po chvíli klesly k zemi a tělo se přestalo hýbat. Zůstalo v nezvyklé poloze viset na části výlohy, nohy zkroucené na podlaze.

Martin však neměl čas se o toho člověka dál zajímat. Rozrazil dveře a utíkal co nejrychleji k autu. Hlavou mu vířila záplava otázek, které se mu v ní vynořily po nezvyklém chování své postavy. Byl zaskočen. Co se stalo, proč utíká? Co podivného se ukázalo na monitoru úředníka, že tak znejistěl a choval se náhle tak podezřele?

Jen samé otazníky, myšlenky se sypaly jedna za druhou, na žádnou z nich si nyní ještě nedokázal odpovědět. Skočil do auta a prudce se rozjel. Nebyl však natolik rychlý, aby nezahlédl policejní auto, které se velkou rychlostí a s blikajícím majáčkem objevilo na křižovatce na konci bloku domů a blížilo se k budově banky.

"To je ono," zaradoval se Martin, "už to začíná být zajímavé, to je něco jiného než jen sedět za oknem nějakého hnusného pokoje a čučet ven! Nebezpečná situace v bance, honička s policajtem. Fantastické!"

Nadšeně se vžil do napínavé situace, která se před ním právě začala odvíjet.

"Tak a teď poldům ukážu. Jako ve filmu. Uspořádáme menší závody," rozhodl se najednou.

Nyní už auto zase jelo podle jeho představ a přání. Měl jej plně pod kontrolou, řídilo se jeho pokyny.

Přesně podle vzoru filmových hrdinů se rozjel proti policistům a dával najevo, že nemíní uhnout. Ve snu to bylo celkem jednoduché, nehrozilo mu žádné nebezpečí, nic se mu nemohlo stát. Kdyby se ocitl ve stejné situaci ve skutečnosti, asi by měl strach a choval se zcela jinak. Tady však měl neomezené možnosti..

Policisté bleskově zastavili vůz napříč silnicí a čekali na jeho reakci. Martin mířil autem přímo k nim, stále nabíral na rychlosti a měl v úmyslu prorazit zátaras za každou cenu.

Levým předním čelem vozu narazil do boku jejich auta a odhodil jej stranou. Jak viděl z reakcí kolemjdoucích lidí, ozvala se zřejmě hlučná detonace, zvedl se oblak prachu a plechy na obou autech se pořádně zdeformovaly. Policisty ve voze síla nárazu divoce zamávala, kymáceli se ze strany na stranu.

Martin pohlédl pozorně na přední část svého vozu, která byla zle pomačkána a pokrivena. Měl obavy, aby vůz nepoškodil natolik, že nebude schopen další jízdy. Prudce otočil volantem a přidál plyn, auto naštěstí reagovalo a nedávalo najevo žádné problémy.

Policejní vůz na tom byl mnohem hůře. Měl zcela zničené oboje levé dveře, které náraz napasoval hluboko dovnitř vozu. Pokroucená karoserie jim znemožnila další jízdu, takže jej nemohli pronásledovat.

"To bylo ale dobrý," pochválil se Martin, "ta ti už mě nechytí."

Auto zahrulo do jedné z menších ulic, kde se mohl lépe ztratit. Z karoserie občas odpadla nějaká část, která se vlivem poškození a další jízdy po nárazu uvolnila. Martinovi bylo jasné, že s takto poničeným autem se daleko nedostane. Bylo srážkou výrazně poznamenáno a jeho jízda budila velkou pozornost okolí.

"Budu zřejmě potřebovat jiné auto," pomyslel si a začal se rozhlížet po něčem vhodném.

I když v zrcátku neviděl žádné pronásledovatele, věděl dobře, že policisté určitě stahují kolem oblasti smyčku a na nějakém příhodném místě na něj budou čekat. Za chvíli projížděl kolem menšího nákupního střediska, před kterým parkovalo několik běžných nenápadných aut, která by se dala k jeho úniku použít. Prudce zabočil ke vjezdu na parkoviště a zajel mezi ně.

Když zastavil, vyskočil z auta a pozorně se rozhlédl. Za chvíli uviděl starší ženu, která se chystala nastoupit do jednoho z vozů, který mu připadal docela vhodný. Prudce k ní přiskočil, vytrhl jí z ruky klíče a cpal se dovnitř. Překvapená žena se však rychle vzpamatovala, začala křičet a za vlasy ho tahat ven z auta. Několikrát se po ní ohnal, ale nepomohlo to. Bila se o svůj vůz tak statečně, až ho tím zaskočila.

Musel vyskočit z auta ven a aby se ženy zbavil, silně do ní strčil, až upadla. Spadla a zůstala nehybně ležet. Vůbec jej to nezajímalo, jen šel za svým cílem. Přestala mu dělat problémy a už nic mu nebránilo v odjezdu. Nezajímalo ho, zda se jí něco nestalo, nastartoval motor a rychle vyjížděl z parkoviště.

Několik náhodných chodců zůstalo v šoku stát před dveřmi nákupního střediska, odkud celou situaci sledovali. Martin jim nevěnoval jediný pohled a ujížděl. Zamířil zpět do centra města, aby se pokusil v menších uličkách zmizet policii, či jiným pronásledovatelům. Chtěl co nejvíce využít toho, že má jiný vůz, než po kterém nyní policisté pátrají. Při rychlém výjezdu na hlavní silnici se mu však před vůz nečekaně připletl nějaký muž, který pomalu přecházel po vyznačeném přechodu silnici.

"Nepřekážej!" zvolal Martin, který byl vžitý do své role a bez ubrání na rychlosti mířil proti chodci. Svůj sen opět prožíval naplno.

Čelem vozidla muže nabral a uviděl, jak ho náraz vymrštil do vzduchu, poté tělo dopadlo na pravý bok auta, po němž se svezlo na silnici, ke zůstalo ležet.

"Jako kaskadér by ses chlapče neuživil," poznamenal jízlivě, když v zrcátkách sledoval vzdalující se ležící postavu.

Zatím v patách nikoho neměl a tak výrazně zpomalil, aby nebyl rychlou jízdou nápadný. Martin se spokojeně zavrtěl na gauči. Tahle akce se mu opravdu povedla, byla to dokonalá loupež auta, až se sám podivil, jak to bez problémů dokázal. Horší bylo, že nárazem do chodce byla karoserie auta opět viditelně poškozená, takže se zase stalo velmi nápadným.

"Nic se neděje," pomyslel si, "seženu si další, vždyť to není žádný problém. Jako ve filmu. Jak to dělají tam?"

Přijížděl k větší křižovatce, na které uviděl bariéru postavenou přes celou silnici ze zelenobílých aut s blikajícími majáčky. Množství nasazených policistů jasně svědčilo o tom, že akce na jeho polapení už začala. Vyvstal předním další problém. Jak si s překážkou poradit, jestliže chce pokračovat ve svém uniku dál.

"Kolik je asi hodin?" skočila mu do mozku náhle všetečná otázka, "mám ještě vůbec čas se s nimi párat? Abych neprošvihl sraz s Ingrid!"

Byl překvapen, že je schopen i v průběhu snu logicky přemýšlet.

Stočil zrak mimo rámeček obrazu k hodinám na zdi. Ukazovaly krátce po půl páté.

"Je to dobrý," řekl si spokojeně, "mám ještě chvíli na to, abych jim utekl, takhle napínavou scénu přece neopustím v nejlepším."

Konstatoval spokojeně a začal se plně věnovat dalšímu dění na ulici. Ani mu v té chvíli nepřišlo divné, že se mohl v průběhu snu podívat na čas ubíhající v přítomnosti. Byl příliš zabrán do divoké honičky, která se odehrávala před jeho očima.

Vrátil se právě včas. Auto se za nebezpečného náklonu prudce otáčelo a on prchal zpátky do míst, odkud přijížděl, co nejdál od policistů. Bylo mu však jasné, že se daleko nedostane, další hlídky již určitě kontrolují ostatní příjezdová místa.

Projížděl kolem rušného místa, na němž se sbíhalo několik důležitých ulic zaplněných mnoha obchody a davy nakupujících lidí. Zamířil do úzkého prostoru mezi několika auty zaparkovanými u chodníku a prudce zastavil. Chvatně vystoupil, bleskově se upravil a vmínil se mezi chodce proudící kolem.

Autem by se pravděpodobně daleko nedostal a tak pokračoval raději pěšky. Jeho odhad se již za chvíli ukázal jako správný. Ulicemi začalo projíždět neuvěřitelné množství policejních aut, která s blikajícími majáčky křížovala silnici zřejmě hledajíc to poslední auto, s kterým jej viděli odjíždět.

Netrvalo dlouho a některý z policistů si odstaveného vozu opravdu všiml a po oznámení jeho polohy se k němu sjížděli i ostatní. Když poznali, že je vůz prázdný, rychle měnili strategii, aby mu zamezili v úniku pěšky.

Martin byl schován v jednom z obchodů ve skupině lidí, kteří za výlohou zvědavě sledovali policejní akci. Při zásahu se většina lidí v obavě o svou bezpečnost z ulic stáhla do okolních obchodů a budov a nyní zvědavě vykukovali, co se to vlastně děje. Chodců tak na ulici bylo náhle minimum a šance, že by se Martin mezi nimi ztratil, rychle klesala.

Netrvalo dlouho a auto s policisty zastavilo i před tímto obchodem. Několik jich opatrně nakouklo dovnitř. Martin se krčil za zády lidí stojících před ním a snažil se, aby ho nezahledli.

K jeho velkému šoku uviděl, jak jeden z policistů s výkřikem ukázal rukou směrem k němu. Jeho skrýš byla odhalena a tak horečně přemýšlel, co dál. Uviděl okolo sebe zmatené obličeje, jak se na něj udiveně dívají a v šoku pomalu ustupují dozadu, čímž vytvářejí kolem něj prázdný kruh, v kterém zůstává osaměle stát. Věděl, že je jen otázka času, než jej policisté zlikvidují.

"Co teď udělá padouch v každém filmu?" zeptal se sám sebe v horečných úvahách, protože scéna se překotně vyvíjela. "No přece bere rukojmí, aby bylo každému jasné, že je opravdu padouch."

Okamžitě se rozhodl po vzoru filmových hrdinů použít stejný postup.

Za jedním z pultů zahlédl několik blýskajících se sad nožů. Bleskově se k němu vrhl a prudce chňapl po největším, asi třicet centimetrů dlouhém, poměrně širokém noži.

Jakmile jej uchopil, vrhl se zpět mezi vyděšené návštěvníky a než se stačili vzpamatovat, uchopil jednu z opodál stojících žen pod krkem a nůž jí přiložil těsně ke krční žíle. Ostatní vyplašeně prchali pryč, takže se kolem nich vytvořil volný prostor. Počet policistů mezi dveřmi se mezi tím zvýšil, v jejich rukou se objevily služební pistole. Jeho šance na únik vyprchala.

Zjistil, že to není ani trochu příjemný pocit, když má možnost hledět do ústí sedmi pistolí, které na něj v tuto chvíli mířily. Odhodlané výrazy policistů dávaly tušit, že jsou rozhodnutí nenechat jej za žádnou cenu uniknout.

"No, jak se z tohoto dostanu, to jsem sám zvědavý," projelo mu hlavou, když se snažil udržet šokovanou ženu před sebou tak, aby se za ní před pistolemi co nejlépe skryl.

Sám ležel na posteli a celou situaci mohl v pohodě brát jako zábavu, žádné nebezpečí mu nehrozilo. I když na scénu hleděl jako v sedačce kina, stejně jí naplno prožíval. Ocitnout se v této situaci v reálném životě by vůbec nebylo příjemné. Standardní okamžik běžného filmu, nad kterou obvykle mávl rukou a většinou ji nesledoval, jej nyní zcela pohltila, když ji prožíval na vlastní kůži.

Zřetelně viděl ústa policistů, kteří na něj cosi volali. Co, to se mohl jen domnívat. Bylo mu však jasné, že jej vyzývají, aby ženu propustil. Tak se v podobných případech přece postupuje.

"Měl bych za její propuštění žádat auto, milión dolarů a volný odjezd," zasmál se tragické situaci.

Pomaloučku postupoval s ženou vpřed, stále blíž k policistům. Ti už pochopili, že nemíní ženu jen tak lehce propustit, a zjevně znejistěli. Vystřelit se báli, nechtěli rukojmí ohrozit, ostrý nůž přiložený těsně k jejímu hrdlu vypadal děsivě a riskovat zbytečně nechtěli.

Martin vycítil jejich váhání a nezadržitelně se k nim blížil. Pozdě si uvědomili, že je blíž, než pro ně bezpečné. Každou chvilku mělo dojít k rozhodující akci, což si uvědomovaly obě strany. Vyvrcholení se nezadržitelně blížilo.

První z policistů nejistě vycouval ven, ustupujíc před útočníkem a jeho obětí. Ostatní se pomalu stahovali ke dveřím za ním.

Martin se dostal na vzdálenost metr a půl, když uviděl, jak si na okamžik začali ve dveřích překážet, když se tam snažili vtlačit všichni najednou a na okamžik se mu plně nevěnovali. Prudce ženu odhodil stranou a skočil k nim.

"A začne šavlový tanec," zajásal Martin, když 'vysílal' pokyny, jak má jeho sen dál pokračovat. Rukama šermoval kolem sebe jako ve skutečnosti.

Ostré máchnutí rukou a dlouhý, ostrý nůž jako máslem projel tělem nejbližšího policisty. Až po rukojeť mu zajel do břicha a šokovaný muž jen vytřeštil oči a pustil svou zbraň. Výron krve se vyvalil ven a dopadal na podlahu, na kterou se okamžitě zhroutil i muž.

Martin byl rychlý. Prudce vytrhl nůž z těla první oběti a okamžitě se ohnal po dalším, který od něj nebyl dostatečně daleko. Zasáhl ho do boku. Třicetcentimetrové ostří zmizelo v těle a muž se bolestivě zkroutil. Zbylí policisté prchali ven ze dveří a proto se rychle ohnal po dalším. Stačil mu poranit paži, protože ráně mířené na hrud' muž šikovně uhnul. Jak sebou muž trhl, rozřízl mu Martin sval od ramene po loket, cary masa vytrhl ven, jak se snažil dostat se do bezpečí.

Ti, co se dostali dostatečně daleko, se otočili a vystřelili první kulky směrem k Martinovi. Naštěstí nebyli dostatečně přesní. Martin se podíval po pistoli, která vypadla prvnímu policistovi z ruky a nyní ležela v tratolišti krve. Jako kočka po ní skočil, rychle ji uchopil a bleskově se skryl za silný sloup u vchodu.

Podíval se na pistoli. Byla natažená, odjištěná. Policista byl opravdu připraven ji proti němu použít, ale nyní měla posloužit Martinovi. Jak po ní na zemi hmatal, velmi se zamazal krví, která vytékala z policistova těla a pokrývala vše kolem něj. Ruce od krve Martinovi ve snu ani trochu nevadily. Opatrně vykoul zpoza sloupu, kde jsou policisté.

Ti stáli několik metrů od vchodu na chodníku před vchodem do obchodu, nyní ve značné nevýhodě, protože neměli za co se ukrýt. Jakmile se objevila jeho hlava, všichni zahájili palbu.

"Haha," smál se Martin nahlas, "to jsou ale blbci! Ted' je mám před sebou jako na dlani, nevím, jak se přede mnou chtějí krýt," pomyslel si. "Tohle ten sen trochu zvorál, takhle by snad skuteční policisté nikdy nepostupovali."

Zamířil hlaveň pistole směrem k policistům. Ve výhledu se mu objevil jeden z nich trochu stranou od ostatních, proto k němu vystřelil několik kulek. Prudké trhnutí jeho těla a muž sebou prudce praštil o zem, kde se začal svíjet v bolestivých křečích. Na několika místech uniformy se rozlévaly krvavé skvrny. Zamířil kousek vedle na druhého, který po něm zoufale střílel jednu kulku za druhou. Střely odštípovaly ostré úlomky ze žulových obkladů sloupu, za nímž se Martin kryl. Na rozdíl od policisty byl spolehlivě chráněn kamennou stěnou.

Několikrát stiskl spoušť a i druhý policista klesl k zemi zasažen jednou z vypálených kulek. Ostatní zanechali střelby, když viděli, že proti muži za sloupem nemají šanci, a dali se na útěk. Ted' už celkem bez obav vysunul hlavu vedle sloupu a střílel s chutí po pádících postavách. Dvě se složily k zemi v bolestivých křečích. Ostatní policisté doběhli konečně k nedaleko stojícím autům a ukryli se za nimi. Z provizorního úkrytu policistů se na něj snesl nyní už opravdu nebezpečný déšť kulek.

Ucítil, jak ruka držící pistoli sebou trhla a podivný náraz ji odmrštil dozadu. Jako bleskem se v ní objevily dvě velké krvavé díry. Pistole mu vypadla z ruky a zraněná paže odmítla dále poslouchat jeho pokyny. Ačkoliv nic necítil, bylo jasné, že je bolestivě zasažen. Druhou rukou

se okamžitě za zraněnou končetinu chytil a sledoval krvavý proud krve řinoucí se z ran. Policisté si v úkrytu dávali lepší pozor a stříleli přesněji.

"Tak to už by pro dnešek mohlo stačit, teď už mě poldové zaručeně dostanou, odtud nemám šanci utéci," pronesl odevzdaně. "Už jsem tady dlouho, zřejmě už také bude nejvyšší skončit."

Ani si to nestačil domyslet a obraz mžikem zmizel. Na chvíli naskočil bílý obdélník a po chvíli se ztratil i on. Hleděl do bílého stropu a z napínavé okamžiky skončily.

Přestálá honička ho také poměrně psychicky unavila, takže byl docela rád, že může napjaté nervy uvolnit. Nyní pospíchal pryč od svých snů co nejrychleji zpět do normálního života a bláznivé myšlenky plné zběsilé jízdy a střelení opouštěl.

Za chvíli se mu barvy začaly vytrácet a už nerozeznával ani policisty skryté za hradbou aut, ani svou zkrvavenou ruku. Když i poslední zbytek barvy vymizel, zůstala mu ještě chvíli před očima bílá skvrna. I ta se začala postupně zmenšovat a za okamžik již byla pryč.

Podíval se zvědavě na hodiny, bylo za pět minut pět, měl nejvyšší čas jít. Ztěžka si oddechl a ještě na pár vteřin se uvolněně natáhl. To je nádhera moci takto ležet, nikdo jej nehoní, nikdo po něm nestřílí.

X.

Pomalů se posadil a ještě si v myšlenkách rovnal poslední zážitky ze snu. Napínavá přestřelka s policisty byla zajímavá, pocit skutečnosti až neuvěřitelný. Proto se musel důkladně otřepat z působivého zážitku, než se zvedl a začal se připravovat na schůzku s Ingrid.

"Ale že to byl sen," kýval uznale hlavou, když si zavazoval kravatu. "kdo by to do mě řekl, tři policajti propíchnutý a další odprásknutý jak na střelnici. Jsem tvrdá konkurence všem akčním hrdinům."

Mezi úvahami mu došlo, že vlastně neví, jak celá událost dopadla. Sen skončil, aniž se dostal do finále. Jako by odešel z kina těsně před samotným koncem filmu. Byla to škoda, že ještě chvíli nevydržel. Tím se také nedozvěděl, jak to dopadlo se ženou, kterou použil jako štít.

"Budu se tam muset co nejdřív ještě jednou vrátit, abych zjistil konec," rozhodl se při posledních úpravách zevnějšku před zrcadlem.

Vyšel na chodbu, sjel výtahem do přízemí a zamířil k východu. Když otvíral hlavní dveře domu byl zvědavý, jak dlouho bude muset na Ingrid čekat. Když vyhlédl do ulice, spokojený úsměv se mu roztáhl po tváři.

Ingrid už přešlapovala očividně velice netrpělivá před dveřmi.

"Tak kde jsi?" zeptala se ho rychle, jakmile jej zahlédla ve dveřích, "už tu na tebe čekám."

"Musel jsem tě trochu našponovat," pronesl uličnický, "aby ses víc těšila."

"Už bys měl vědět, že víc to nejde," zlobila se naoko.

Vyrazili za svým cílem a za chvíli vstupovali do oblíbené restaurace. Oba se spokojeně pustili do svých porcí a Martinovy oči co chvíli přejely po její tváři. Dnes se mu obzvláště líbila, docela se těšil na další okamžiky.

"Nekoukej tak pořád na mě," naklonila se k němu po chvíli, "víš že to má na mě neblahý vliv."

"Neblahý?" zeptal se překvapeně, "tomu nerozumím. Jak to myslíš - neblahý?"

"Mám na tebe čím dál větší chuť," přivřela slastně oči, "a nemusela bych to vydržet. Jak to děláš, ty padouchu, že mě tak divně vzrušuješ?"

Spokojeně se nahlas rozesmál a sledoval její výrazně namalované rty vykreslené do nádherné křivky. Naklonil se k ní a políbil ji na ně. Těžké, vzrušené vydechnutí bylo jasnou odpovědí, jaký je s gestem spokojená.

"Už víš, jaký mi dneska uděláš kafe?" zeptal se smyslně a významně zamrkal očima.

Její rty se jemně pootevřely, hrud' se začala zdvíhat výrazně rychleji. Dlouhé, černé řasy se jemně chvěly, své vzrušení nebyla schopná dál potlačovat a Martin se toho okamžitě všiml. Odložila napůl snědenou housku.

"Já jsem si chtěla dneska na tom hamburgeru pochutnat," řekla utrápeně, "ale ty mě nenecháš."

"Jak to, že tě nenechám," pronesl Martin nechápavě, "vždyť se tě vůbec nedotýkám, ani se o nic dalšího nesnažím."

"Stačí už to, co říkáš," přivřela slastně oči, "a přitom moc dobře víš, jak strašlivě mě to všechno vzrušuje. Už tvoje slova jsou pro mě afrodiziakem. Já to snad nevydržím. Nemluv už raději jo, prosím tě. Alespoň než to dojdeme, jinak se snad vzrušením zblázním."

"Jen jez," řekl Martin provokativně, "mě si vůbec nevšímej, jako bych tu nebyl."

Rukou jí přešel jemně po stehně.

Sklonila hlavu k jeho rameni, ucítil vzrušený horký dech, který ho příjemně hřál na krku. Stiskla mu oběma rukama paži a zavřela slastně oči.

"Jez," vyzval ji, "neříkala jsi, že máš velký hlad?"

"Vedle tebe na jídlo nemyslím, už jsem na něj přestala mít chuť. Zato mám myšlenky na něco úplně jiného. To mi totiž děláš schválně."

Martin si provokativně ukousl své housky a spokojeně jedl. Výrazně pohyboval ústy, vyzývavě se jí díval do očí a sledoval, jak ho u jídla pozorně sleduje. Teprve po chvíli se Ingrid narovнала a pokračovala také.

Mlčky seděli a vychutnávali svou večeři. Martin se zvědavě rozhlížel kolem sebe na lidi, sedící na židlích okolo nich a lačně pojídající své porce. Byl zde klid, každý se věnoval jídlu

nebo se bavil se svým společníkem. Náhle si všiml zapnuté televize nad jedním stolkem a zaměřil na ni svou pozornost.

"...dle nejnovějších informací se podařilo policii tohoto mnohonásobného nebezpečného vraha dopadnout," zaslechl vážný hlasatelův hlas. "Dnes, při rozsáhlé přestřelce s tímto všeho schopným zločincem byli těžce poraněni dva příslušníci policie a tři byli zraněni lehce. Vrah byl policií na místě zastřelen. Během této akce došlo k velkému ohrožení kolemjdoucích lidí, kteří zde právě nakupovali. Naštěstí se nikomu nic nestalo a nikdo z nich nemusel vyhledat lékařské ošetření. Podle dalších informací..."

"No jo, o jednoho padoucha míň," pomyslel si neodtrhujíc zrak od obrazovky, "to je jen dobře. Určitě byl naočkovaný těmi dnešními filmy. To je pořád jen samá vražda, samé drogy a pak se nikdo nemůže divit, že se je snaží napodobit."

O další zprávy ho Ingrid připravila. Dojedly a spokojeně se na něj usmála.

"To jsem si dneska zase pochutnala," řekla.

"Však já také, s tebou mi vždycky chutná," opětoval její úsměv.

"Nezajdeme na kafe?" zeptala se dvojsmyslně s vystrčenou bradou.

"Po takové večeři je kafe to nejlepší, na co mám chuť, na nic jiného už hezkou chvíli nemyslím," odpověděl vážně.

"Ty jsi ale protivnej," začertila se.

"A to jako proč," zatvářil se překvapeně, "sama jsi navrhla... že jdeme na kávu."

"Jo... ale však ty víš moc dobře, jak to myslím."

"To tedy nemám tušení, vážně," zatvářil se naivně. "Ale já mám na to kafe opravdu velkou chuť."

Ingrid se prudce zvedla a on raději také. Nechtěl ji dál dráždit, aby se neurazila. Zamířila rozhodně k východu, Martin ji beze slov následoval. Venku na něj ale přece jen počkala, aby se pak společně vydali směrem k domovu.

Jindy loudavá chůze tak typická pro Ingrid se dnes změnila v netrpělivý spěch, byla neustále půl kroku před ním, toužila být co nejrychleji doma. Co chvíli si bezděčně projela rukou své nadýchané vlasy a pohrávala si s jejich konečky. Nemusel být velký znalec lidských duší, aby si uvědomil její nervozitu a netrpělivost.

Když se za nimi zavřely dveře kabiny, už podle svého zvyku se k němu pevně přitiskla a vášnivě ho objala. Jejich první dnešní polibek byl hladový a ohnivý. Přestože vyjeli vzhůru a výtah se zastavil, nemohli se od sebe odtrhnout. Setrvali v opojném objetí ještě nějakou chvíli, než se od sebe odtrhli. Pouštěli se jen velice zvolna a beze slov si hleděli zblízka do očí. Do Martinova bytu vklouzli potmě, aby je náhodou nikdo nezahlédl.

"Konečně jsme tady," zaradovala se Ingrid nadšeně, když za nimi zaklaply dveře a mohla se chovat bez omezení.

Martin se k ní přitočil a jemně ji zezadu několikrát políbil na krk. Ozvalo se vášnivé vzdechnutí, reakce na první intimní dotyky. Protáhl ruce pod jejími pažemi a dlaněmi pevně sevřel obě řadry, která okamžitě začal jemně masírovat. Zároveň nepřestával zasypávat její krk žhavými polibky.

Když ji po chvíli pustil, aby se usadil na gauč, byla Ingrid již pořádně rozehřátá a červené tváře jí hořely vášní. Posadila se rozkročmo přes jeho klín, rukama jej uchopila kolem krku a několikrát jej krátce políbila.

"Chceš to kafe?" zeptala se přerývaně. Její nedočkavý pohled v něm vyvolal smích.

"Chci!" řekl rázně, "ale mimořádný, žádný obyčejný!"

"Jo?" hekla radostně Ingrid, která na taková slova zjevně čekala. Rukama uchopila spodní okraj blůzky a chtěla si ji horlivě přetáhnout přes hlavu.

"Počkej," zadržel ji náhle, "takhle se to přece v lepších podnikcích nedělá. Hezky si tamhle stoupni a zkus to udělat hezky umělecky. Hudba je připravená, jen pusť cédéčko," ukázal jí nejdříve na volný prostor před gaučem a potom do rohu na hudební věž.

Beze slova, se stále zrychleným dechem Ingrid vstala a došla do rohu. Na věži stiskla tlačítko "play" a příjemná pomalá hudba se začala linout pokojem. Poodstoupila několik kroků ke středu pokoje a soustředěně se na zadívala Martinovi do očí. Její boky se úplně pozvolna začínaly vlnit v rytmu hudby. Jak jí hudba prostupovala stále hlouběji, začaly pohyby nabírat na intenzitě, až se celé tělo vlnilo a zmítalo s maximální intenzitou v rytmu hudby.

Vychutnávala si s nadšením radost z pohybu doprovázena tóny linoucími se z přehrávače. Poté, jako by si uvědomila, proč tu je, začaly její prsty tápavě hledat knoflíčky blůzy.

Postupně zbavovala své tělo jednotlivých částí oblečení, přičemž dychtivě nastavovala tělo zkoumavému pohledu, kterým soustředěně sledoval každý její pohyb. Lačnost jeho očí probíjela každý její nerv a nabíjela ji tisíci volty vzrušení. Byla tím pohledem natolik vydrážděna, že pokračovala o to vášnivěji.

Jednotlivé díly oblečení odlétávaly různými směry a dopadaly na nábytek do všech koutů pokoje. Zvolna odhalovala stále větší plochu svého těla, až i poslední malý růžový kousek prádla odlétl kamsi pod okno a její bílé tělo naplno zazářilo v lehce osvětleném pokoji.

I zcela odhalená pokračovala v rytmu hudby dál v pomalých, ale složitých tanečních kreacích. Vlnivé pohyby vlastního těla pod přísným pohledem zvědavých očí ji dál intenzivně vzrušovaly. Pootevřená ústa a vzrušený dech doprovázely její vystoupení. Byla v extázi, silně eroticky naladěná, takže nevnímala nic jiného kromě Martina. Pomalu dotančila těsně před něj.

"Ještě to kafe," připomněl jí ale nečekaně a těžký hlas prozrazoval také jeho vzrušení.

Ingrid se vlnila dál, ještě několikrát protančila těsně kolem něj a pak se vydala do kuchyně, kde začala připravovat přístroj na kávu a hrnky. Vstal a vydal se za ní, neustále pozorně sledující každý její pohyb. Hudba zde zněla výrazně slaběji než v pokoji, přesto se stále poddávala jejímu rytmu a boky a hýždě opisovaly výrazné oblouky.

Stál u dveří a dál ji pozorně sledoval, jejich pohledy se co chvíli setkaly. Pak k ní zezadu přistoupil a i on se poddal zvukům hudby zcela v souladu s Ingridiným tělem. Rukama

začal pozvolna přejíždět po nahé kůži. Hladil jí boky, záda, stehna i zadek. Jemně, jen konečky prstů, sotva se jí dotýkal. Občas mu při nějakém prudším pohybu vyklouzla z dosahu, ale opět se rychle vrátila, aby ji mohl laskat dál.

Když byla káva hotová a její opojná vůně zavoněla místností, odnášela ji do pokoje. Martin došel k věži a přepnul kazetu, ozvaly se první rychlejší tóny. Znovu se na ni zahleděl.

"Tak a přidej!" zavolal a roztleskal se do rytmu. Ingrid nemusel pobízet. Její tělo nečekaně rychle splynulo s hudbou a Ingrid se jí nechala plně unášet. Tanečními kroky kroužila kolem Martina, který dál tleskal a jemně se pohupoval.

"Uf...", svalila se po chvíli na gauč a přitiskla nohy ke stehnům, "musím si chvíli odpočinout."

Sedl si vedle ní a ruku jí položil na břicho.

"Nesmíme dneska zapomenout vypít to kafe," připomněl jí, "aby nám nevystydlo jako posledně," řekl a natáhl ruku k hrnečku.

Paži mu uchopila a toužebně se na něj zadívala.

"Kvůli kafi tu přece nejsme," stihla ještě vyhrknout, než se její rty přisály na jeho, "ta počká."

Jak se o něj opřela, poddal se jejímu tlaku a převalil se na záda. Ingrid ležela na něm, pevně se k němu tisknouc. Následovaly opět divoký a vášnivý tanec, který však už s rytmem hudby neměl mnoho společného.

XI.

Leželi těsně vedle sebe na úzkém gauči a odpočívali po právě prožitých nádherných chvílích. Oba vyčerpaně oddechovali, hrudě se jim rytmicky zvedaly, paže bezvládně ležely vedle těl. Kůže se zlatě leskla potem. Vzduch byl nabitý povznášející atmosférou krásy a uspokojení po právě prožitých kouzelných chvílích. Celá místnost jakoby zářila mocnou silou, všechny věci jako by jiskřili. Mocnost tohoto jasu zvolna pohasínala s tím, jak opojný pocit, jenž zaplavil jejich duše, zvolna vyprchával.

Martin měl dál zavřené oči a v klidu odpočíval, Ingrid se začala po chvíli neklidně vrtět a pohybovat rukama. Přitáhla si ze stolku hrnek a dopila vystydlou kávu nejen ze svého hrnku, ale i z jeho, protože jí bylo jasné, že na ni Martin nemá již vůbec chuť.

Nakonec zase k němu těsně přilehla, holá těla se k sobě opět přitiskla a ona ucítila jeho vlhkou kůži, na které stále ještě úplně nestačily oschnout malé kapičky potu. Začala jej hladit

po řídce ochlupené hrudi. Náhle blaženě přivřela víčka, nehty mu prudce zaryla do kůže. Pohled upřela do zdi za ním a oči dostaly podivně zakalený výraz.

"Víš," řekla pojednou hlasem plným patosu, "s tebou je to taký jiný, krásný, nesmírně úžasný. Doma s tím mým je to takový nudný, nezáživný, pořád stejný, nemá to tu pohodu. Není to ten pravý požitek, je to obyčejná činnost. Ale s tebou, to je pokaždý jako zázrak, nádherné chvíle plné kouzel. Je to božské a ďábelské současně."

Pronášela procítěně svá slova a rozplývala se v blažené extázi, aniž vnímala věci kolem sebe. Martin otevřel oči a s úžasem sledoval její výraz, sveřepý, zaujatý a podle něj v tuto chvíli nezvykle vážný. Byl ještě příliš zahlcen odeznívajícími pocity, než by se chtěl pouštět do filozofujících debat. Její slova jej nicméně potěšila a aniž to tušila, vybudila v něm pocit ohromné moci, neutuchající energie a síly neznající hranic. Cítil se nepřemožitelný a nezdolatelný, dostal obrovskou chuť dokázat nemožné. Nebyl v tuto chvíli na světě jediný problém, který by neodkázal překonat. Byl to okamžik, kdy potřeboval uvolnit neomezený potenciál své duše, nabitý energií dodanou vzájemným spojením.

Zatímco Ingrid chtěla létat, vznášet se jak jemný vánek, on cítil sílu. Nekonečnou, ničím neomezenou, neznající mezí a rozměrů, chtěl přenášet hory, bořit staré, stavět neskutečno.

"Jakmile tě jen zahlédnu, jsem celá nejistá, cítím v sobě tisíce drobných žihadélek, které se do mě pustí a nutí mě, abych byla v tvé blízkosti, prožívala chvíle s tebou, dotýkala se tvého těla. Kdybys jen věděl, jak se mi chvějí kolena, když tě vidím, jak cítím..."

"...dnes, 6. srpna 1945 v časných ranních hodinách odstartoval z tichomořské základny Tinian bombardér B-29 Superfortress směrem k Japonsku," přidal se i on zahlcen euforií do jejích slov. "Nesl na počest kapitánovy matky jméno Enola Gey. Doprovázely jej jediné dva další stroje, 'Velký umělec' a 'Číslo 91'. Na palubě bombardéru byla jedna jediná bomba, vážící deset tun, které se říkalo 'Chlapeček'. Byla uložena a opatrována nejpečlivěji, jak bylo možné a nesena jako nejkřehčí věc světa. Puma měla ekvivalent dvacet tisíc tun TNT. Primárním cílem mise byla... Hirošima."

"...nevím sama, čím to je, ale kdykoliv se mě jen trochu přiblížíš, jakmile ucítím tvůj jen sebejemnější dotek, jsem celá mimo. Pokaždé to ve mě vybuchne, exploduje a způsobí něco, co se nedá popsat. Jakýkoli dotyk, to je zásah blesku o síle miliónech voltů, mocná rána do mého těla, která mnou projede. Cítím ji od hlavy až po špičky prstů u nohou, projíždí každíčkým nervem, každým pórem. Jako když mnou projíždí skutečný proud. Pokaždé to se mnou škubne, přerve myšlenky na všechno ostatní a nutí vsávat tu nádhru okamžiku. Chvíli se vznáším nekonečnou rychlostí vzhůru, chvíli bezvládně klesám do nekonečné hloubky..."

"...když se letadlo dostalo po hodinách letu nad určený cíl, posádka zakryla své oči ochrannými brýlemi a desítky přesných přístrojů zaznamenávaly každý okamžik následujících okamžiků. 'Chlapeček' opustil v 8 hodin 15 minut palubu letadla a padal k zemi. Explodoval v 8 hodin 30 minut v plánované výšce osm tisíc pět set stop nad svým cílem..."

"...je to absolutní šílenství, jež pocítím. Něco tak neuvěřitelného, opojného a nenapodobitelného, že se to ani nedá slovy vyjádřit. Jsem celá mimo, nevnímám nic kolem sebe, nevím kde jsem, co se se mnou děje. Jsem nespoutaná, naprosto bez zábran, nic mne netíží, nic nepoutá, mohu se rozestřít nad celým světem, jak nebeský obláček. Děsivou rychlostí mně zaplavuje nádherný pocit omamné krásy. Ta nádhra roste a roste, je stále větší,

je ohromující, bez omezení. Je to nádherná koule zářící všemi barvami duhy, která má nekonečnou velikost a sílu. Je to tak okouzující, tak zvláštní, nedá se to s ničím srovnat, nedokážu to popsat..."

"...v momentě výbuchu vznikla v epicentru teplota téměř 50 miliónů stupňů a na zemi pod ním kolem čtyř tisíce stupňů celsia, která sežehla i nehořlavé materiály v okruhu několika kilometrů od svého středu...."

"...a celá se strašně chvěju, žnu touhou prožívat všechno dál, aby to neskončilo, abych to čarovně nádherné teplo cítila co nejdéle. Celé tělo mám jako v jednom velikém, spalujícím ohni, který mi dodává sílu a energii do dalšího života. Čekám nový dotyk, další krásnou elektrickou ránu, která mne zasáhne a na uhel sežehne. Přitom čím víc takových ran dostávám, tím více mě to unáší někam, kde se cítím volně, nádherně, nesmírně šťastná, kde si svobodně létám, kde se vznáším, pluju nekonečnem..."

"...přímým výbuchem pumy bylo v jediném momentě zabito přes 80 tisíc lidí a další desetitisíce těžce popáleno, srovnáno se zemí bylo přes 62 tisíc budov, což je téměř devadesát procent celého města..."

"...pak se dostanu někam, kde nevím, kde jsem, co tam dělám a proč tam jsem. Jsem v nekonečnu, hvězdném prostoru bez tíže a těžkostí, cítím se nesmrtelná. Nevnímám nic z věcí kolem sebe, jen tu krásu, náheru, která mnou prostupuje a proniká celým mým tělem a která se nedá popsat. Je to něco tak okouzujícího, že se mi nechce zpátky, chtěla bych v tom opojení zůstat napořád, stále víc a dokola a proto čekám na tvůj další dotek, další nádherný impuls..."

"...po skončení útoku oznámil velitel letadla, plukovník Tibbets, na základnu jednu jedinou, strohou větu, jež oznámila začátek nové historie lidstva: 'Bomba svržena, točíme zpět, cíl - zničen.' ..."

"...jenže nakonec přijde to nejhorší. Všechno skončí a já se musím vrátit z té nádhery zpět, sestoupit s těch nádherně nekonečných výšek zpátky na zem a nakonec... mne čeká to nejhorší, co může být, musím... od tebe ode..."

Náhle se v své řeči zarazila a zpozorněla. Jako by si až teď uvědomila, že také něco říká, že ji zřejmě nevnímá.

"Ty mě neposloucháš!" vzkřikla dotčeně a zadívala se zpytavě do jeho obličeje.

"Poslouchám," zalhal šibalsky Martin, "každé tvoje slovo poslouchám a zapisuju si je jako evangelium. Cokoliv řekneš, to je pro mne svatý."

"Lžeš," opakovala nevěřicně, "něco jsi říkal. Když jsem ti chtěla sdělit něco velmi důležitého, co jsem ti nutně musela říct, tak jsi určitě něco jiného povídal a neposlouchal. Vím to!"

"Nic jsem neříkal," vrtěl rázně hlavou, "neřekl jsem ani slůvko, jen jsem ležel a pozorně vnímal každé tvoje slovo."

Chvilí se mu dívala zkoumavě do očí a teprve po chvíli jí hlava klesla a zlehka se položila na jeho hrud'. Neměl tušení, co všechno se v ní nyní odehrává, ale cítil se dobře, takže neměl

touhu po tom pátrat. Oba byli spokojení, že dali dostatečně najevo krásu svých dojmů, kterými byli zahlceni.

Leželi v klidu velmi dlouho a mlčky vychutnávali zbytky extáze, která z nich jen zvolna vyprchávala.

"A stejně to bylo pěkný! Říkej si co chceš. Je to strašný, ale budu již muset pomalu jít," pronesla potichu a jemně jej políbila na tvář.

Zadíval se na hodiny. Bylo před půl desátou, tedy čas, kdy obvykle odcházela, aby byla doma dřív, nežli se muž po desáté objeví. Ladně se zvedla a začala po pokoji hledat jednotlivé části svého oblečení, které se válely po všech koutech. Martin svou polohu nezměnil, stále poklidně ležel a s úsměvem ji sledoval. Natáhla si kalhotky a podprsenku a usedla k němu na kraj gauče. Jemně jej pohladila po vlasech.

"Tak jaký to bylo dneska?" zeptala se starostlivě, "jaká byla servírka?"

"Hm..." zamručel spokojeně, "jako servírka už jsi perfektní."

Pleskla ho přes paži.

"Já tu přece nejsem jako servírka," naoko se zlobila, "mohl bys mě ohodnotit taky z jiné stránk."

Vymrštil nečekaně ruce nahoru a uchopil ji kolem krku, aby si ji mohl přitáhnout do objetí. Dlouhý polibek ji umlčel.

"Jsi dobrá nejen jako servírka," řekl slova, která chtěla slyšet.

S nadšeným výrazem vstala a pokračovala v oblékání. Její vlasy, předtím nádherně vyčesané, trčely nyní rozčuchané na všechny strany. Postavila se před zrcadlo a začala si je rychle upravovat.

"Tys mi ale dal," postěžovala si, "takových peněz mě to stálo, co jsem dala za kadeřníka. Ale máš štěstí, že toho nemusím litovat."

Ta slova přešel, neodpověděl nic a zvolna se začal také oblékat. Když byla dostatečně upravená, obouvala se u dveří do svých páskových bot na vysokém úzkém podpatku. Nyní už musela opravdu spěchat.

Bleskem ho naposledy políbila a opatrně vyšla ze dveří. Lehce mu zamávala a zmizela na schodišti za výtahem. Jako vždy, i dnes vybíhala k bytu pěšky a potmě, jemný klapot jejích bot pomalu utíchal v horních patrech. Martin se vrátil do pokoje, znovu se natáhl na gauč a pustil televizi.

Právě probíhala bankovní loupež. Lupiči stáli s namířenými pistolemi proti nešťastným lidem a žádali peníze. Detailní záběry na vystrašené obličeje rukojmích mu připomněly dnešek. Rychle si svůj zážitek znovu vybavoval a zjišťoval, že situace velice odpovídá tomu, co si prožil ve svých snech.

"Chtěl bych je vidět," pronesl opovržlivě, když sledoval další kroky lupičů, "jestli by takhle hloupě postupovali i ve skutečnosti. To by se daleko nedostali. Nebudou mě o tom nic říkat, když sám moc dobře vím, jaké to je, když je člověk v bance a kolem horda policistů. Určitě by jim to podle jejich naivního plánu nevyšlo."

Zážitek z dnešního snu z něj udělal zkušeného bankovního lupiče. Mohl proto srovnávat své čerstvě nabitě zkušenosti s tím, co mu ve filmu nabízeli režiséři. Jindy by takový film zcela určitě nesledoval, ale vzhledem k tomu, že snu povedlo zažít podobný okamžik, nedokázal se od filmu odtrhnout. Bylo to po dlouhé době, co vypíнал v televizi až v okamžiku, kdy program skončil, takže se dostal až k titulům. Dosud to většinou dělával hned po začátku.

"Zítra by zase mohl být dobrý den," pomyslel si, když uléhal spokojeně do postele. "Mám přece schůzku s Margitou."

Rychle přecházel myšlenkami z Ingrid k Margitě. Na schůzku se těšil. Jako vždy, i nyní byl přímo posedlý nedočkavostí. Od té doby, co mu Olli sdělila, že ji viděla s nějakým chlapem, byl neustále nervózní, jakmile na ni vzpomněl.

V práci se proto cítil neklidně, netrpělivě a nedočkavě čekal na konec směny, kdy se snad jeho přání vyplní. Vše skončilo v okamžiku, kdy se rozvibroval telefon odložený na stole. Bleskově jej zvedl v očekávání, kdože se mu to ozývá. Když zahlédl na displeji oznámení, že mu volá Margita, jemně jej zamrazilo v zádech, ihned se mu to zdálo podezřelé a vytušil, že zpráva nebude dobrá.

"Ahoj, to jsem já," ozval se milý hlas Margity, neobyčejně sladký a příjemný. "Je mi to moc líto, ale musím ti říct něco nemilého, co se dnes přihodilo. Na dnešek musím naši schůzku zrušit, stalo se to, na co jsem tě už upozorňovala, že k tomu může dojít."

"Co se stalo?" pronesl zaskočen, svět se s ním pořádně roztočil.

"Došlo k nějaké větší nehodě na dálnici a potřebují tam nasadit víc posádek," odpověděla rychle, "jedeme tam všichni, co máme volno a zastihli nás na telefonu. Jak prý to vypadá, asi to bude na celý den, takže se dneska uvidíme jen těžko."

Martina tím zcela ohromila. Už tak byl ze schůzky nervózní a nyní se tedy dozvěděl, že dokonce odpadla. Neměl nejmenší jistotu, zda tomu skutečně je tak, jak líčila, nebo zda to je jen výmluva. Pojede skutečně na místo tragédie, či se bude bavit zcela jinak? Co když s ním schůzku zrušila, aby se raději někde sešla s tím doktorem, co je Olli viděla? Úzkostná křeč mu sevřela útroby a v ústech mu náhle vyschlo, že ani nemohl promluvit. Den, na nějž se tak těšil, který měl být pěkný a příjemný, se rázem změnil v protivný, až nenáviděný.

"Jsi tam?" znejistěla Margita, když byl dlouho zticha.

"A... a... ano," soukal ze sebe těžce Martin, "jen jsem se trochu zamyslel. Je mi to líto, že tě zase neuvidím."

"Mě také, moc jsem se na dnešek těšila, ale nedá se nic dělat, tomu neuteču a pomoci těm lidem přece musím, je to moje povinnost."

"A kdy se tedy uvidíme?"

"Ještě nevím. Kdy bys chtěl ty?"

"Já?... hned zítra, co nejdřív, když dneska nemůžeš."

"Vždyť víš, že zítra už mám zase svoji stálou směnu, to jsem v práci také."

"Tak vidíš, já si vyberu termín a tobě se nehodí. Tak řekni ty, kdy máš volno. Jestli se tedy se mnou ještě chceš sejít."

"Ale to víš že chci, dnešek se nepovedl, to je fakt. Kruci, ale jak teď koukám do rozpisu, mám tu zase nějaký změny ve směnách. Víš co? Teď už musím jít. Až budu mít chvíli čas, já se na to podívám a dám ti vědět, jo?"

"Byl bych rád, kdyby to bylo co nejdřív."

"Určitě. Jak jen to půjde, tak se uvidíme. To ti slibuji. Ale...jé, už na mě volají, musím běžet, vyjíždíme, tak ahoj," zakončila Margita jejich rozhovor a hovor se přerušil.

Seděl jako opařený, že si ani nevšiml pátravého pohledu Olli, která zkušeným okem zjišťovala, co se mohlo stát. Podle ustaraného obličeje usoudila správně, že to nic příjemného nebude.

Martinovou hlavou vířily neustále stejné myšlenky. Má výjezd, nebo dala přednost doktorovi? Jak je to doopravdy? Jediné, co věděl s určitostí bylo, že v tuto chvíli odpověď nedostane.

Vycítil Ollin pohled a otočil se na ní. Zle si ji změřil. Kdyby byla tenkrát zticha, nemusel se dnes tak trápit, jistě by Margitě věřil každé slovo. Ale v podstatě byl rád, že se nepříjemnou informaci dozvěděl. Třeba se tím bude moci připravit na další nepříjemné chvíle.

Popadl tužku na svém stole a aby to vypadalo, že se věnuje své práci, začal něco zaujatě čmárat na papír.

Přišel z práce a celé odpoledne byl jako na trní. Nejistý, zmatený, celý rozechvělý. Původní plán na dnešní den odpadl a jiný v záloze neměl. Nebyl schopen se do ničeho kloudného pustit, špatná nálada na něj dolehla plnou vahou. Pokud nervózně nechodil po pokoji, seděl na gauči a díval se na televizi. Opravdu jen díval, protože vůbec nevnímal, jaké události se před ním odvíjejí.

Několikrát ulehl a zamířil pohledem do stropu. Učinil opakovaně pokusy vyvolat některý ze svých příjemných snů, do kterých se dříve bez problémů dostával. Hluboce soustředěný se úporně snažil, ale výsledek byl stále týž. Očekávaný bílý obdélník se neobjevil. Strop měl neustále v plném záběru, žádný další obraz jej nepřekryl.

Ani jednou se mu to nepodařilo, i když napínal veškerou mysl, jak nejvíce mohl. Dnes nedostal příležitost prožít něco mimořádného, nedozvěděl se ani kousek pokračování situacím, které měl možnost zahlédnout. Brána fantazie a snů pro něj tentokrát zůstala uzavřena.

Byl z toho zoufalý, protože mohl alespoň na chvíli přijít na jiné myšlenky a zažít něco mimořádného. Nyní musel zůstat duchem ve svém bytě a trpět pod tíží černých myšlenek.

Neúspěch způsobil, že k jeho vnitřní bolesti přibyla další. Čím se stalo, že se mu nepodařilo do svých snů vstoupit? Přišel snad o tuto schopnost?

Jediná věc jej trochu uklidňovala. Snad je dnešní neúspěch jen odrazem jeho vnitřního neklidu a špatného rozpoložení, který vznikl příchodem nepříjemné zprávy od Margity. Až bude opět klidný, zkusí to znova a třeba bude výsledek lepší.

Byl z nepovedených pokusů rozmrzelý. Dnes měl spoustu času, mohl se oproti jiným dnům svým snům věnovat bez omezení. Svě neobvyklé prožitky mohl vychutnávat podle libosti a být v ději až do jeho úplného konce. Teď před ním ležela vidina nudy a úporného zabíjení času.

Když se mu nepříjemné myšlenky honily hlavou, uvědomil si důležitý bod, který mu již delší čas unikal. Nebyl již dlouho na odběru krve! Neudělal řadu dní ten mimořádný krok a nepoznal onen nádherný pocit, kdy může pomoci a kohosi neznámého obdarovat tím nejvzácnějším, co může dát. Uvědomoval si naprosto jasně, že všechny jeho problémy kulminovaly, dokud trochu té vzácné tekutiny neodevzdal, ihned poté se dostavil klid a pohoda. Má to souvislost?

Cítil se jako zasažený bleskem. Nejenom že se všechny špatné události mohou od tohoto opomenutí odvíjet, ale hrozí mu daleko větší, podstatně nepříjemnější nebezpečí. Těžké sny a noční můry se mohou kdykoliv objevit a chybu mu připomenout. A toho se lekal, velice se jich bál. Nepříjemné zážitky si už nechtěl v žádném případě zopakovat.

Ještě večer učinil zásadní rozhodnutí, jehož důležitost přiřadil na první místo. Ihned zítra se dostaví na stanici k odběru.

Druhý den využil možnosti, o které byl při posledním odběru poučen a vzal si pracovní volno. Když si všechno vyřídil, vyšel ze své kanceláře a zvolna zamířil k odběrní stanici. V tramvaji netrpělivě vyhlížel z oken a nemohl se dočkat okamžiku, kdy ulehne na pohodlné lůžko. Prakticky nikoho kolem sebe nevnímal, duchem už byl dávno na vytouženém místě.

Když se ocitl před známou budovou, zamířil bez otálení dovnitř. Sestra za velkým stolem k němu vzhlédla.

"Počkejte, hned si vás najdu," oznámila mu, když se u ní hlásil po svém příchodu na stanici. Začala hledat jeho údaje v počítači.

"Tak vás tady mám," řekla po chvíli hledání. "Ale máte to těsně, jste přesně na hranici, kdy krev můžete dát."

"To... ještě nemůžu k odběru?" polekal se.

"Ale jo," uklidnila ho, "dneska jo. Trefil jste se dokonale. Dnes je to přesně na den, včera bychom vás ještě nevzali, i když...", zadívala se pozorněji na monitor, "tady vidím, že máte nulku, ta je dost vzácná a my jí máme neustále málo. U některých výjimek to jde i častěji, ti ale u nás mají zcela zvláštní režim."

"Ale já jsem ochoten dávat krev častěji," pronesl horlivě Martin, "když to bude možné. Mě to žádné problémy nedělá a budu jen rád, když to pomůže někomu dalšímu."

Zakroutila nevěřicně hlavou.

"Vy jste ale divnej," podivila se, "jak dychtivě chcete pomáhat jiným. V dnešní době, kdy každý kouká většinou jen na sebe! Je to od vás pěkný, ale naprosto nezvyklý. Kdyby byl každý jako vy, hned bychom měli míň problémů a mnoho lidí by nemělo život na vlásku, než jim seženeme potřebnou krev."

Vyťukávala do klávesnice potřebné údaje.

"Je to v pořádku, i když..." zadívala se pozorněji a na chvíli se odmlčela, jak si četla nějaké informace, které u jeho jména měla. "Vy tady toho ale máte."

Zaujatě hleděla na monitor a četla poznámky, které byly o něm uvedeny.

"Ale odběr tu je schválen, takže nám v odběru nic nebrání," pronesla spokojeně. "Tak tedy jdeme."

Společně zamířili do menšího pokoje, kde se prováděly malé odběry k laboratorním testům.

Dnes už mu nemusela říkat, co má dělat, sám se posadil na malou židličku, vyhrnul si rukáv a čekal. Sestra měla jehlu s malou ampulkou rychle připravenou, takže zkušební odběr proběhl velice rychle.

"Tady si zatím odpočiňte," ukázala na malé křesla u stolku s mnoha časopisy, "my to rychle projedeme, zda jste v pořádku jako minule a dáme se do toho."

Martin se v čekárně pustil se do prohlížení zde rozložených časopisů, většinou bulvárního charakteru. Bylo jich plno, než je stačil všechny prolistovat, objevila se znovu ve dveřích.

"Tak můžeme jít, výsledky jsou hotové," dodala klidným hlasem.

"Jak dopadly?" zeptal se Martin zvědavě.

"Je to stejný jako při posledním odběru," podotkla bez většího vzrušení. "Ty hodnoty, co jste měl minule trochu jiné, tak ty abnormální zůstaly, nezměnily se ani trochu, ostatní jsou v normě. Ale jak už jednou řekl doktor, ty odchylky vám v odběru nebrání."

Rychle zapsala nalezené výsledky do počítače.

"Takže můžeme, jste připravený?"

Martin dychtivě přikývl a nedočkavě za ní vykročil. Vydali se do protějšího pokoje. Již známé místo, které si hned poprvé tak důkladně zapamatoval a před svými sny si je mnohokrát opakovaně vybavoval. Přelétl jej svým zrakem a spokojeně konstatoval, že vše zůstalo stejné jako při první návštěvě. Jeho představy byly tedy správné.

Bylo až podivné, jak se zde cítil dobře, naprosto v pohodě. Jakoby odněkud sálala nějaká energie, která mu dodávala vnitřní klid a rovnováhu. Nikde jinde se tak příjemně necítil.

Ulehhl do křesla a připravil si ruku. Spokojeně pohlédl na krevní vak, který již lačně čekal na vahadle, jakoby se nemohl dočkat, až do něj začnou kapat první kapky krve. Netrpělivý byl i Martin, i on byl rád, když mohl sledovat, jak se pozvolna plní.

Sestra byla také připravena, takže rychle propíchl a jeho věnu a jemný proud rudé kapaliny vyrazil trubičkou na svou krátkou cestu k vaku. Pohled, který jiným působí trauma, byl pro Martina tou nejdokonalější drogou, nejspolehlivější cestu k duševní pohodě. S nadšením sledoval, jak krve ve vaku přibývá, jak další a další kapky vtékají v rytmu tepu srdce do průsvitného zásobníku.

Když již nateklo dostatečné množství, začal se vak pohybovat způsobem, který dobře znal. Naklonil se doprava, pak doleva, zase doprava a zase doleva. Ve stejném, pomalém tempu se krev převalovala z jedné strany na druhou. Drobné vlnky se převalovali sem a tam.

Byl to přesně ten výjev, který ho fascinoval a na který soustředěně myslel vždy, když se chtěl ponořit do svých snů a dostat svou mysl do jiného světa.

Sestra byla zcela zaujata svou prací a tak si nevšimla jeho pohledu, kterým totálně fascinován sledoval vlastní krev. Hleděl na ni jako na zázrak a dokud se vak nenaplnil, směr pohledu nezměnil.

Odcházal pomalu, stále dokola přemýšlel, jaký vliv odběr na jeho další život bude mít. Ani si to neuvědomoval, ale dostával se stále více do objetí pavučiny, která si jej bezpečně ovinula a neměl již možnost úniku. V hlavě mu kolotaly stále jen myšlenky na jedno téma. Jeho další život zcela umlkl.

XII.

Další dny proběhly v poklidu, žádný mimořádný okamžik nenastal. Sám si nebyl jist, zda to je dobře či špatně. Změnu do poklidného života přinesl čtvrtek, kdy mu uprostřed směny zazvonil na stole telefon. Na displeji zářilo volajícího. Margita! V tu chvíli nevěděl, jak se jmenuje.

"Ahoj," ozvala se vesele, "tak jsem se konečně dostala k tomu, abych ti zavolala."

"Jsi hodná," vyhrkl nadšeně Martin, který pocítil hřejivou vlnu nadšení prudce probíhající jeho tělem.

"Dneska jsem konečně dostala rozpis služeb, takže už vím, jak mám volno," pokračovala rychle a její slova stupňovala v Martinovi návaly radosti. "A na sobotu mi vychází, že mám volno, protože jsem o víkendu sloužila minule. Takže jestli chceš, můžeme někam vyrazit."

Lepší zprávu snad ani nemohl dostat. Kolena se mu rozechvěla.

"Chci," vyhrkl Martin bleskem, bez přemýšlení, "to je jasné že chci, na to se nemusíš ptát."

"Takže se sejdeme jako minule?"

"Ano, stejně jako vždycky, už se na tebe těším," zakončil jejich hovor a směnu dokončil jako ve snu. I ostatní si všimli, že je najednou poněkud veselý a stále se usmívá.

Domů dnes odcházel veseleji než jindy a stalo se tak po několika dnech, kdy chodil téměř výlučně zamračen či vážně zadumán.

Doma se radostně vrhnul na gauč a nadšením několikrát zakřičel z plných plic, aby dal Průcho d svému nadšení. Uvolněně se natáhl a spokojeně se díval do stropu se hřejivým pocitem na duši. Vše se mu zdálo hezčí a veselejší, večer byl mnohem příjemnější než se mu jevil ráno. Jako by přibýlo sluníčka, nějak se vyjasnilo a oteplilo.

Jak hleděl do stropu, aniž se o to tentokrát sám nějak snažil, naskočil mu před očima obraz z transfúzní stanice. Uviděl svou ruku, v ní zapíchnou jehlu a v tenké trubičce potůček vlastní krve. Stékala jako obvykle do krevního vaku, který se zvolna plnil, až se začal pomalu překlápět.

Doprava, doleva, doprava, doleva. Nemusel ani dlouho čekat a před očima mu několikrát zablikalo. Již věděl, co dál přijde, byl připravený. Za chvíli zahlédl bílý obdélník, který rychle překrýval obraz okolí.

"Že bych už byl zase schopný snít?" pomyslel si vesele a měl radost, že návštěva stanice nebyla zbytečná.

Bílý obdélník se mu před očima ustálil a již plně svítil jasnou bělobou. Martin netrpělivě očekával, až se začnou objevovat barvy. Netrvalo to dlouho a první nejasné body začaly odkrývat nedočkavě očekávaný obraz. Bude sedět v autě se zlatým prstýnkem a drahými hodinkami na ruku? Či dnes začne opět v pochybné hospodě plné podezřelých živlů? Co se děje v tom špinavém, starém pokoji, kde se mu vůbec nelíbilo?

Skvrny se roztáhly do šířky a slily se v jeden celek. Už rozeznával kontury, mohl rozpoznávat detaily. Lačně sledoval, co se na obraze zjevuje. Nadšení pomalu ustupovalo překvapení. Viděl zcela něco jiného, než očekával.

Ke svému překvapení zjistil, že se neobjevil ani jeden z očekávaných výjevů, ve kterých se dosud objevoval. Tentokrát se nacházel v nemocničním pokoji. Ležel na posteli a před ním byla jen hladká, bílá zeď, kterou nenarušovalo naprosto nic. Pohlédl doprava, aby se zorientoval v místnosti, a uviděl další postel, na které právě spal s pootevřenými ústy spolupacient, jakýsi starý muž. Po levé straně si jiný muž v klidu četl nějakou knihu.

Na malém stolku vedle postele bylo odloženo několik osobních věcí, pár pomerančů a velká láhev s vodou pro případ žízně. Vedle holicí strojek a balíček hracích karet. Ty Martina velice překvapily, karty nikdy nehrál a žádnou hru neuměl. Neměl tedy ponětí, proč je zde má. Jeho by nikdy nenapadlo si je do nemocnice brát s sebou.

Podobné věci zahlédl i na stolicích obou sousedů, malá rádia, několik knih, pár časopisů a další maličkosti pro ukrácení dlouhé chvíle. Zmateně se dál rozhlížel v nezajímavém prostředí. Místnost osvětlovalo velké okno, za ním zahlédl vzrostlé stromy. Naproti oknu v malé předsínce byly dveře, široké nemocniční dveře, nyní zavřené.

"Proboha kam jsem se to dostal? Co by se tady mohlo dít zajímavého?" pomyslel si nešťastně. "Nemocnice, to tedy bude sranda k popukání. To jsem se dostal z bláta do louže."

Vypadalo to tak. Prakticky žádný pohyb, absolutní klid, nic co by slibovalo sebemenší vzrušení. Proto se rozhodl, že se alespoň projde, aby obhlédl okolí pokoje, ve kterém se právě nacházel. I když neměl nejmenší potuchy, s jakou chorobou zde vlastně leží a jak velké problémy asi má, zvedl se a zamířil ke dveřím. I když necítil žádnou bolest či přímo nějaké problémy, bylo mu jasné, že určité potíže tu jsou.

Jeho chůze byla pomalá, opatrná, dělal jen drobné krůčky, pro jistotu se přidržoval pelestí postelí, či se opíral o zeď. Také časté přestávky Martina zarazily. Proč to dělá? Sám přece chodí velice rychle, nikdy se bezdůvodně nezastavuje, zbytečně se nezdržuje. Když jde, má to švih a energii. Nyní se sotva plazí a než se někam dostane, je to neuvěřitelná doba. Časté pauzy jej rozčilovaly. Ale ať se nutil k rychlejší chůzi, jak chtěl, na rychlosti nepřidal.

Došel ke dveřím a otevřel je. Vykoukl zvědavě ven. Uviděl dlouhou bílou chodbu, u zdi stálo několik vozíků s různými věcmi či přístroji. Jinak byla naprosto prázdná, nikde nezahlédl ani nohu.

Opatrně udělal několik krůčků a prohlížel si věci na prvním vozíku, ke kterému došel. Běžné věci, které je potřeba k ošetření nemocných, a tak se vydal dál. Došel k prvním dveřím dalšího pokoje a nakoukl dovnitř. Pacienti zde leželi většinou v klidu, někteří rovněž spali. Také zde panovala klidná atmosféra bez vzruchu a zajímavosti.

V několika dalších pokojích to bylo stejné. Všude klid a relativní pohoda, nic, co by narušovalo nemocniční atmosféru. Zhrzele pokrčil rameny a pokračoval tápavou chůzí dál.

Dostal se ke skleněné stěně. Zvědavě za ni nakoukl a uviděl několik postelí s nemocnými. Leželi nehybně na samostatných postelích a kolem sebe měl každý několik panelů s přístroji zaznamenávajícími hodnoty funkcí hlavních orgánů. Na různě tvarovaných displejích přebíhala čísla či různé křivky. Všichni pacienti byli napojeni na kyslíkové přístroje, jejich stav byl zřejmě vážný. Nemusel ani dlouho hádat, byla to jednotka intenzivní péče.

Prekvapilo jej, že dosud neviděl žádný personál, žádné sestry. Nebýt pacientů, asi by se obával, že se pohybuje v oblasti duchů. Nemocných zde bylo plno, tak proč zde žádný personál není?

"Je tu vůbec nějaký?" zeptal se sám sebe, "nebo se zde léčí pacienti sami? Nemocnice je velice podivná, přece běžně se nikdy nenechávají nemocní bez dozoru."

Chvilí se rozhlížel a když stále nikoho neviděl, strčil do skleněných dveří. Ty se pootevřely a on vstoupil do velkého sálu, kde stály postele s nemocnými.

Pomalou došel k prvnímu a rozhlížel se. Personál stále nikde, nemocný bezmocně ležel se zavřenýma očima, ani se nepohnul. Nad ním na mohutné polici leželo několik přístrojů na jejichž displejích běhaly štíhlé linie několika křivek. Neměl nejmenší tušení, co zobrazují a o jejich významu se jen dohadoval. Podvědomě tušil, že zobrazují tělesné funkce nemocného. Ještě několikrát se pátravě rozhlédl a ověřoval si, zda tu opravdu nikdo není.

"Nikde nikdo!" pomyslel si rozhořčeně, "nechali tu ty chudáky bez dozoru úmyslně, nebo si někde užívají? Jestli tu nějaký personál je, já je trochu proženu!" pomyslel si zlomyslně a přistoupil k prvnímu pacientovi. Přejel očima po panelu s přístroji.

"Alespoň bude nějaké zábava, nějaké vzrušení," pomyslel si.

Pak natáhl ruku k malému kohoutku hadičky a zcela přiškrtil přívod léků, které směřovaly ze skleněných nádob na stojanech vedle postelí do žíly nemocného. Pak se otočil k přístrojům. Na nich uviděl množství kulatých ovladačů a přepínačů. Uchopil první, který se mu namanul a začal s ním kroutit. Pak přeskočil na další a začal točit i s ním. Bylo mu jedno, na kterou stranu s nimi točí a co taková manipulace vyvolá. Natáčel je, jak jej právě napadlo, či kam až přetočit mohl.

Postupně tedy pootočil všechny tlačítka na panelu a nastavil na nich náhodně zcela jiné hodnoty. Spokojeně sledoval, jak se křivky, dosud monotónně ukazující stabilizovaný stav pacienta divoce rozskákal. Zamnul spokojeně rukama a popošel k dalšímu nemocnému.

Zde vše zopakoval. Nejdříve zastavit přívod od kapaček, poté rozházet všechny nastavené parametry v přístrojích. Šlo mu to mnohem rychleji, než v prvním případě už věděl, kde jednotlivé ovladače a přepínače jsou. Když byl hotov, s úsměvem zaregistroval zmateně poskakující údaje na panelech a rozházené křivky grafů. Přistoupil ke třetímu. I zde si s jeho přístroji pohrál naprosto stejným způsobem.

"To by zatím stačilo," myslel se vesele, "aby třeba někdo nepřišel a nepřistihl mě tady. Za chvíli se určitě někdo objeví zkontrolovat, co se stalo. Někde se schovám a uvidím ten hukot, co tady nastane. Už se těším, jak z toho budou celí pryč."

Rychle, jak mu to jen jeho stav dovolil, vyšel zpět na chodbu a pospíchal co nejdál od místa činu. Uprostřed dlouhé chodby se zastavil a vyčkával. Netrpělivě nakukoval velkými prosklenými stěnami do místnosti JIP, kde se zatím odehrávalo velké drama.

"Tak a už by to mělo začít," zahučel si pro sebe a rozhlížel se na všechny strany, aby mu nic neuniklo.

Nemusel čekat nijak dlouho. Náhle se jedny dveře prudce rozletěly a z nich vyběhlo několik sestřiček. Jejich obličeje byly vystrašené a plné obav, rychle chvátaly do místnosti s pacienty na speciální jednotce. Ani se na něj nepodívaly, když probíhaly kolem něj.

Jak předpokládal, vystrašeně vbíhaly do dveří, ze kterých před několika okamžiky vyšel. Za nimi se hnali dva doktoři, oba fousatí a oba s lysinou na hlavě. Že jsou to doktoři, bylo na nich vidět na hony daleko.

Martin se opatrně přišoural k prvnímu velkému oknu, za kterým bylo možno oddělení přehlédnout. Sestry běhaly od jednoho pacienta k druhému a urychleně přepojovaly nefunkční infuze. Kontrolovaly všechny přívody odshora, až k rukám nemocných, hledaly chybu. Doktoři starostlivě obcházelí kolem postelí a kontrolovali stav pacientů. Neustále gestikulovali, něco si mezi sebou ostře říkali, vydávali sestrám pokyny, ale hlavně kroutili neustále nechápavě hlavami.

U jednoho z pacientů začali se srdeční masáží a sestry již bleskově připravovaly impulsní aparát. Obvykle se tyto zákroky prováděly za plentou, kterou před pacienty zatáhly, nyní ale měli příliš naspěch, měly plno důležitějších úkolů a tak plenty zůstaly odtažené.

I proto mohl nakonec zahlédnout, jak lékař přikládá dvě elektrody pacientovi na hrud', jeho prudké odskočení, když tělo zasáhl elektrický výboj. Dramatická chvíle, kdy všichni ztuhli a čekali výsledek, trvala jen malý okamžik. Zákrok nepomohl, bylo nutné jej zopakovat.

Nebyli ještě hotovi, když se náhle vystrašeně zadívali po sestře, která stála u druhého z pacientů a vzrušeně gestikulovala. Za okamžik již k ní spěchali. Stejný problém se naskytl u dalšího pacienta.

Martin se spokojeně zasmál.

"To je najednou frmol, to je shon. Před chvílí taková nuda a teď se konečně něco děje," bavil se a smíchy na gauči nadsakoval. "Takhle se to má dělat, aby se nemocniční personál nenudil. Kdyby se starali o svěřené pacienty pořádně jak mají, nemuselo se to stát. Alespoň jim směna rychleji uběhne."

Otočil se a odcházel chodbou. Pozorně sledoval všechno kolem sebe a v rozvornosti hledal, zda by ještě jednou nemohl provést nějakou lumpárnu. Ani na okamžik jej v tu chvíli nenapadlo, že druhým takové jednání nemusí být příjemné, že jim přiděluje bolest a starosti. Byl to jeho sen a on se chtěl bavit.

Opatrně nakoukl do pokoje sester. Byl prázdný, všechny byly zaměstnání problémy, které jim nadělal.

Na jednom větším stole stálo několik baňatých láhví, naplněných průhlednou tekutinou. Již je znal, byly to infuze, které se vpravovaly pacientům do žil a jež obsahovaly účinné léky, které nutně potřebovali. Náhle se zarazil. Všiml si, že na sklenicích jsou nálepky se jmény osob, kterým byly určeny.

Došel ke stolu a opatrně vzal za roh jedné nálepky. Rychle zjistil, že jde poměrně lehce stáhnout. Prudce ji strhl a nalepil ji na vedle stojící láhev. Stejně tak učinil na další láhvi a ještě několikrát popisky pozměnil. Nakonec všechna jména byla přehozena. Rychle srovnával sklenice na stole, jak ležely předtím, aby nebylo možné jeho zásah postřehnout.

Cestou ke dveřím uviděl velkou polici, ve které byly malé boxy se skleněnými miskami. V nich pak byly uloženy dávky léků pro jednotlivé pacienty. Na každém oddělení police bylo jméno nemocného, kterému byly léky určeny. Bláznivá myšlenka mu ihned prolétla hlavou.

Přiskočil ke stolu a začal je přehazovat. Bleskově vyndával jednotlivé misky a přendával je z jedné přihrádky do druhé. Netrvalo to nikterak dlouho. Misek bylo sice plno, ale jejich vzájemná záměna šla rychle. Za chvíli je měl tak důkladně přeházené, že už sám nemohl určit, kde původně ležely.

Teprve potom se opatrně naklonil do uličky, aby se přesvědčil, jak to zde vypadá. Byla stále ještě prázdná, všichni měli plno práce s nemocnými. Vzadu se v proskleném okně několikrát mihl bílý plášť, jak personál běhal kolem pacientů na JIP.

Vydal se zvolna směrem ke svému pokoji, aby jej nikdo u sesterského pokoje nezahlédl. Došoural se ke své posteli a ulehl. Podíval se na své dva spolupacienty. Jeden si stále v poklidu četl, druhý spal. Ani jeden si ho nevšímal, takže neměli nejmenšího tušení, kde se pohyboval a jaké bláznivé věci prováděl.

Spokojeně sledoval bílý strop nad postelí. Konečně se mu povedlo udělat nějaký rozruch v tomto nudném prostředí. Jenom ho mrzelo, že nemohl naplno sledovat údiv a překvapení, které musely jeho zákroky vyvolat u personálu. Musel si vystačit s tím, že si jejich zděšení a následnou aktivitu mohl jen představovat, ale i to ho plně uspokojilo.

Ještě chvíli ležel a čekal, zda se něco nebude dít. Jak se však v tomto prostředí dalo očekávat, k ničemu mimořádnému nedošlo. Klid a ponurá nemocniční atmosféra jej svírala, to bylo vše, co mu dál jeho sen nabízel. Sledoval nezajímavé nemocné vedle sebe a nudil se stále víc. Další vtípky se mu asi dnes již nepodaří, dá se předpokládat, že po problémech bude personál ve střežku.

Po chvíli jej to přestalo bavit docela a tak se snažil co nejrychleji ze snu probrat zpět. Zaměřil myšlenky se snahou skončit dnešní snění a dostat se zpět.

Všechno šlo velice rychle. Barevný obraz se začal rozplývat, až zmizel docela a také bílá plocha, která jej nahradila, se zmenšovala. Za chvíli již vnímal plně své okolí, ze snu zbyly jen nepříliš zábavné vzpomínky.

Byl spokojený. Vrátila se mu schopnost snít a mohl zase unikat z šedi běžného života do oblasti mimořádných okamžiků a pěkných chvil. Opět mohl prožívat napínavé chvíle z bezpečí domova a pohodlí gauče.

Vysvětlení, proč měl ještě nedávno problémy se ve snech ocitnout, se nabídlo samo. Určitě byl příjemně ovlivněn Margitou, která mu svým telefonátem výrazně zvedla sebevědomí a dodala klidu v jeho duši. Mohl se lépe soustředit a vklouznout do oblasti iluzí bez velké námahy. Jiné vysvětlení v tuto chvíli neměl a bohužel se na něj ani nesnažil přijít. Toto mu plně vyhovovalo.

"Má na mě veliký vliv," promlouval sám k sobě, když s láskou přemýšlel o milované ženě. "Když cítím její náklonnost, dokážu podat veliké výkony a neznám překážky."

Každá příjemná myšlenka, která se týkala Margity jej zahřála na srdci, které radostněji povyskočilo a šťastněji zabušilo. Neměl hezčí téma, které by mu udělalo větší radost a nedodalo další energii do života.

Pln elánu a nadšení se oblékl a zbytek dnešního dne strávil s oblíbenou partou v restauraci.

XIII.

Ráno při odchodu do práce nakoukl dle svého zvyku výtahovou šachtou vzhůru. Nahoře uviděl rozzářený obličej Ingrid, která se na něj šťastně smála.

"Dnes...ka," šeptala důrazně a zamávala mu.

Odpověděl jí stejným způsobem a vstoupil do výtahu. S výhledem na příjemný zážitek, který na něj odpoledne čekal šlo všechno klidně a hladce. Práce se mu dařila, čas příjemně utekl.

Když se vrátil domů, očekával, že to bude Ingrid jako vždy chvíli trvat, než se vypraví. Sedl si na gauč a rozmyšlel se, zda má jen čekat, či se na chvíli opět ponořit do opojného světa snů a

fantazie, když se mu schopnost naštěstí vrátila. Nestačil se ani pořádně uvelebit na gauči, když mu telefon přerušil myšlenky a tím i plány na další zážitky.

"Jdeme?" ozvala se rychle krátká otázka, v níž poznal hlas Ingrid.

"Už teď?" překvapila ho, takhle brzo to ještě nikdy nestihla.

"Jo, teď," potvrdila, "proč ne? Tobě se snad nechce?"

"To v žádném případě, jen jsem překvapen, že můžeš tak brzy. Většinou na tebe musím čekat, než se vypravíš."

"No vidíš, dneska jsem už hotová. Tak jdeme?"

"V minutě jsem u výtahu."

Zavěsil a s udiveným výrazem se spěšně upravoval. Dneska ho tedy překvapila, takto bleskově připravená nebyla snad ještě nikdy. Začal se rychle oblékat a nakonec se u zrcadla pečlivě učesal. Ještě rychle přejel zrakem pokoj, zda je alespoň trochu uklizený, a když nenašel nic, co by mu příliš vadilo, vyšel na chodbu k výtahu. Uslyšel, jak se nahoře, o dvě patra výše, výtahové dveře otvírají a někdo vstoupil dovnitř. Neměl nejmenších pochyb, kdo to je.

Výtah klesal zvolna směrem k němu. V otevřených dveřích se objevil šťastný obličej Ingrid, která jej rychle uchopila za ruku a prudce vtáhla dovnitř. Když se k ní přitiskl, objala ho a začala náruživě líbat. Dveře se zavřely a výtah pokračoval dál v jízdě dolů. Až v přízemí ho pustila z pevného objetí a kousek od něj poodstoupila.

"Tolik jsem se na tebe zase těšila," řekla se šťastným jasem v očích, "ani si nedovedeš představit, jak."

"Však já taky," přitakal pravdivě Martin a otevřel dveře ven.

Vydali se směrem ke kačerovi. Moc toho cestou nenamluvili, nechtěli, aby je někdo zahlédl v důvěrném hovoru. I na dálku ale Ingrid dávala najevo své uspokojení, že je zase s ním. Zářila štěstím a spokojeností, usmívala se na všechny strany. Co chvíli nadšeně popoběhla jako nerozvázná mladice hopsala po chodníku.

Také večeře proběhla v obvyklém duchu, každý snědl svou porci hamburgera a vypil kelímek koly. Mezi sousty se k němu náhle naklonila a položila mu ruku na stehno. Překvapeně se ní podíval

"Kam dáváš tu ruku?" zeptal se překvapeně a úlisně se usmál, "jsi vedle, netrefila ses. To, co hledáš je kousek vedle."

"Sprostáku," zamračila se a plácla ho přes stehno, "já ji mám tam, kde jsem chtěla, jen jsem ti chtěla říct, že ty si mě dneska moc nevšímáš."

"Nemusíš se hned tak čertit," řekl laskavě, "mě to nevadí, klidně ji dej, kam chceš. Mě se to bude jenom líbit."

"Nikam jsem ji nechtěla dát," bránila se dál a znejistěla, "jenom jsem ti něco připomínala."

"Ale jen ji tam dej zpátky, je to příjemný," smál se na ni dál a sám její ruku, kterou již chtěla dát pryč, uchopil. Pak si s ní pomalu jel po stehně vzhůru, ale po chvílce sebou trhla.

"Ne," hekla vyplašeně a rozhlížela se kolem, "neblázni. To já nemůžu, a už vůbec ne tady."

Její tváře překryl prudce zčervenaly roztomilým ruměncem.

"Paní," sklonil se k ní Martin, "nebojte se, v lesích už dneska bubáci nejsou."

Její vzrušený dech zazněl nad stolem, nevěděl, zda to způsobila nedočkavost či stud, ale zřejmě se v něm prolínalo obojí. I když se mírně bránila, jeho ruka ji stále táhla po vnitřní straně stehna dál nahoru. Neustále s ní cukala a snažila se ji dostat pryč. Držel ji ale pevně. Očima ustrašeně sledovala okolí a pozorovala každého návštěvníka, který zde seděl. Trochu ji uklidnilo, že se všichni věnovali svému jídlu, o ně se nikdo nezajímal.

Ruce dojely až nahoru, k poklopci. Druhou rukou si zakrývala nenápadně obličej, aby nebylo vidět, jak červeně žhne, a ztěžka oddechovala, její odpor již ale zcela ustal. Nechala svou ruku již zcela volně, poddala plně se dalším pohybům. Několikrát si s ní pomalu přešel po poklopci z pravé strany na levou a zpět. S uspokojením sledoval, jak rychle to zabralo i na něho samotného a na dosud rovných kalhotách se objevil vystouplý hrbolek.

Začal její rukou po pahorku přejíždět a i přes látku cítil, jak ji má horkou. Pak se k ní naklonil.

"Co jsi mi to chtěla připomenout?" zeptal se, když si vzpomněl, že mu něco říkala.

Pomalou odtáhla svou ruku od obličeje a lesknoucíma se očima na něj pohlédla.

"Už jsem ti to řekla jednou," pronesla udýchaně.

"Co to bylo?" zajímal se dál.

"Že se mě dneska málo dotýkáš," odvětila rychle, ale důrazně.

"A proč se tě mám dotýkat?" podivil se bez přetvářek.

"Vidíš, že jsi mě neposlouchal, když jsem ti to posledně vysvětlovala," řekla uraženě a prudce ruku odtáhla, "jsi pěkně protivným."

V jejím obličejí se objevil stín zloby. Opravdu nechápal, co tím myslí a kdy mu co vyprávěla. Zalovil v paměti, ale nic zde nenalezl, zřejmě ji opravdu neposlouchal. Pochopil, že si ji musí nějak udobřit, i když nevěděl, co se stalo.

"Ale to víš, že si všechno dobře pamatuji," pronesl něžně, "to jsem tě jen tak zlobil. Ale tváříš se moc spokojeně, chtěl jsem tě vidět taky trochu rozčilenou, to vypadáš skvěle."

Bylo vidět, že zvolil správná slova. Opatrně na něj pohlédla a přestávala se mračit, tvář jí zvolna roztávala. Ani si neuvědomovala, že se k němu přisunula blíž a koleno se přitiskla k jeho. Martin to však zaregistroval, a proto jí jemně položil ruku na stehno. Slastně sebou trhla

a on zahlédl vzrušené zamrknání víček, které mu dávalo jasně najevo její spokojenost. Mráčky z čela jí zmizely úplně. Ukousli několik dalších soust.

Na protější stěně běžela jako vždy puštěná televize. Dosud byl zvuk tlumený, nebylo mu dobře rozumět a Martin ani Ingrid program nesledovali. Měli dost příjemnějších starostí sami se sebou. Náhle kdosi zvuk přidal, takže jej zřetelně slyšeli i oni. Téma vytrhlo Martina z jeho soustředění na Ingrid a donutilo jej se k televizi otočit.

"...dál probíhá vyšetřování v této nemocnici poté, co zde došlo k nečekanému úmrtí dvou pacientů. Dalších pět bylo převezeno v kritickém stavu do okolních nemocnic. Policie již obvinila vedení nemocnice ze zanedbání zdravotní péče a neplnění základních povinností vůči pacientům. Speciální tým se snaží vysvětlit, jak v této vždy perfektně fungující nemocnici mohlo vysadit najednou tolik přístrojů a speciálního vybavení. Něco podobného dosud nikdo nepamatuje. Trestuhodná nedbalost personálu zavinila špatnou léčbu nemocných. Prokázalo se porušení předpisů pro manipulaci s léčivy. Připravují se první obžaloby..." ozvalo se z obrazovky několik nepříjemných údajů doplněných záběry z jakési nemocnice.

Závažné informace zaujaly i mnoho dalších lidí sedících kolem a všichni obrazovku pozorně sledovali. Martin zprávy většinou nesledoval, ale tentokrát se přidal k ostatním. Protože neslyšel vše od začátku, nebylo mu zcela jasné, o čem redaktorka silně zdrceným hlasem vlastně mluví. Také Ingrid věnovala televizi veškerou pozornost a zaujatě celé hlášení sledovala.

"To se ale dějí věci, co?" podívala se pátravě po Martinovi a kroutila hlavou, "člověk aby se bál nechat se v některých nemocnicích ošetřit. Místo, aby mu pomohli, klidně tam může přijít o život."

"To máš teda pravdu," potvrdil Martin, který si rychle vybavil podobnou scénu ze svého snu, "v nemocnicích se leckdy dějí strašné věci, obzvlášť když tam není pořádný vedení, sestry si dělají, co chtějí. Mám s tím taky zkušenost."

"Tys byl v nemocnici?" podívala se Ingrid. "Kdy? S čím?"

"Teď ne," znejistěl Martin, nevěděl, co na to honem odpovědět. "To už bylo dřív, ale vypadalo to tam stejně. Také mne tehdy napadlo, že se při takovém zmatku, který tam tehdy panoval, může něco stát."

Odpověď zahuhňal spíše pro sebe, aby mu nekladla další otázky, na které by jen těžko hledal odpovědi. Ingrid ještě chvíli sledovala televizi, kde probíhaly další zprávy, ale Martina to již nezajímalo.

Zahloubal se do svých myšlenek. V tom jej zarazila spojitost obou případů. Byla to jen náhoda, že se ve snu stal svědkem podivného nepořádku v nemocnici a náhle o podobném případě informovala média? Jak jen mohl tušit, že se něco podobného skutečně kdesi děje a život lidí je špatnou prací personálu opravdu ohrožen? Těch několik posledních kousků večere dojídal již zcela podvědomě, vůbec nevnímal jejich chuť a soustředil se plně na své myšlenky.

Ingrid myslela na něco jiného. Pro ní právě proběhlé zprávy byly jen jedny z mnoha, na které se s oblibou dívala a pokochala se při nich pocitem, že jí nic podobného nehrozí. Sledovala

pozorně následující informace a nechala Martina v jeho myšlenkách samotného. Také ona zvolna dojíдала svou porci. Martin byl dosud zcela ponořený do svých úvah, když se k němu naklonila.

"Nepůjdeme už?" zeptala se a mírně se začervenala.

"Kam chceš vyrazit?" vytrhl se z přemýšlení.

"Však ty víš," pronesla téměř provinile a dívala se stydlivě pod stůl.

"Ty se chceš zase milovat!" zvolal poněkud nahlas Martin, jakoby tím byl překvapen. Prudce zvedla hlavu a rychle přelétla kolem sebe pohledem, zda jeho zvolání nikdo neslyšel.

"Pssst," položila mu ruku přes ústa, "nekřič tolik, ať tě někdo neslyší."

"A proč?" podivil se znovu, "když se ti to líbí, nemusíš to přece tajit. Na tom není nic špatného. Naopak, spousta lidí tady ti určitě závidí. Tak tedy vyrazíme, paní servírko. Když se už nemůžeš dočkat, až mi připravíš dobrou kávu, musíme vyrazit."

Ingrid nevěděla, kam zaměřit svůj zrak. oči jí zmateně jezdily po okolí, nevydržely minutku v klidu. Hrud' se jí těžce zvedala a dech sípavě vyřázel ze sevřených plic.

"Pojď už," šeptala roztřeseným hlasem, "já tě chci, teď hned! Už to nevydržím, netrap mě víc, jsem šíleně vzrušená!"

Nemusela jej dlouho přemlouvat. Její vzrušení na něj silně zapůsobilo, takže se ochotně zvedl a zamířil k východu. Pospíchala za ním, styděla se pohlédnout na ostatní lidi, jako by se bála, že vyčtou z jejích myšlenek touhu, která ji pohltila.

Rychle vyjeli výtahem a došli k bytu,. Martin rychle odemkl a vklouzli dovnitř.

"Pojď... pojd'..." táhla ho Ingrid rychle dovnitř a netrpěli jej tahala za rukáv. Už během chůze ze sebe sundávala jednotlivé části oblečení a odhazovala je kolem sebe. Když došla do pokoje, neměla na sobě zhola nic. Ihned skočila na gauč a za ruku si jej k sobě přitahovala.

Přitiskl se k ní a políbil ji hebkým a kouzelným polibkem. Celý večer pak opět strávili společně ve vášnivých objetích. Když jako obvykle Ingrid před desátou odcházela, cítil se Martin velice spokojený. V posledních dnech mu vycházelo všechno a dnešní večer nebyl výjimkou. Když už se sám natáhl na gauč, aby pustil televizi, svítil mu na obličej sladký úsměv vyjadřující vrcholnou spokojenost, panující v jeho duši

XIV.

Sobotní den byl krásný. Příjemné teplo, sluníčko svítilo, jakoby předznamenávalo krásné zážitky, které na něj dneska čekají. Spokojeně vstal a přistoupil k oknu. Dlouze se protahoval a sledoval zlatavou ulici, která v jasném světle vypadala hezčí než obvykle.

Potutelně se usmíval. Jak je vidět, štěstí se jej stále drží, i tam nahoře mu fandí a na dnešek mu připravili pěkné počasí. Každá pomoc je vítaná, bude potřebovat mnoho odvahy, aby na

schůzce s Margitou neztratil potřebnou sebejistotu a příjemné počasí je dobrý spojenec. Ještě nějak přečkat nekonečné dopoledne a netrpělivě očekávaná chvíle přijde.

Při myšlenkách na kouzelné odpoledne nervózně procházel bytem a neustále sledoval pomalu běžící hodiny. Jako vždy, když se na něco těšíme, vlekl se čas neuvěřitelně pomalu, ručičky se jen patrně přesunovaly ze svých míst. Neměl však sílu cokoliv podniknout, věnovat se jakékoliv činnosti. Stále myslel na svou lásku a opojné chvíle, které stráví po jejím boku.

A pak se mu krátce mihla mozkem vzpomínka na příjemné okamžiky, které často prožíval při čekáních na Ingrid. Chvilky plné příjemných zážitků mu čas pokaždé ukrátily pomohly překlenout období neklidu. Má se do nich vnořit, nechat se vtáhnout do cizích dějů?

Nemusel se dlouho přemlouvat, natáhl se na gauč nechal myšlenky vplout do stanice. Uviděl sám sebe ležícího na bílém křesle a krev vytékající z paže proudící úzkou trubičkou do krevního vaku. Ten se plní a pomalu se překlápí, doprava, doleva, doprava, doleva. Bílá skvrna před jeho očima naskočila téměř okamžitě.

Když se mu obraz zaostřil a mohl se rozhlédnout po okolí, pátral po místech, kam se dostal tentokrát.

Bílé okolí mu prozradilo, že se i dnes ocitl v nemocnici. Projížděl svým zrakem kolem sebe a zkoumal nové věci. Pokoj byl jiný, než měl možnost spatřit minule, jiní byli i oba spolupacienti.

Tentokrát neležel mezi nimi, ale zcela na kraji u okna a oba dva měl nyní po své pravici. Když oknem vyhlédl ven, snažil se zahlédnout jakékoliv záchytné body, podle kterých by poznal, kde se vlastně nachází. Uviděl jen další budovy nemocnice a několik aut zaparkovaných na cestě k budovám. Neměl s nemocnicemi žádné zkušenosti, takže nenašel nic, co by mu pomohlo se zorientovat.

Nemohl určit, ve které se nachází, zda je skutečná či zda existuje jen v jeho fantazii. Nemocní se zabývali stejnou činností, jakou zde dělají všichni. Leželi, četli a ubíjeli pomalu běžící čas.

"Myslím, že tady veškerá zábava skončila," pomyslel si znechuceně. "Proč sem pořád lezu, když mě tu vůbec nebaví?"

Znuděně se rozhlížel po pokoji a původní nadšení z něj rychle vyprchávalo.

"Přece zase nebudu trápit chudáky nemocné," zamručel si nespokojeně, "takový sadista zase nejsem, abych se stále dokola bavil na jejich účet. Ještě bych se mohl pokusit přeskočit do druhého obrazu, snad tam bude větší zábava."

Spásná myšlenka mu zakotvila v hlavě, když se rozpomenul na změny obrazu, ke kterým dřív docházelo. Měl tím větší naději, že se sen stane zajímavějším.

Začal se soustředit, aby dosáhl žádané změny. Napínal veškerou mysl, dal do toho všechnu duševní sílu, které byl schopen. Ale nepovedlo se, dál zůstával v nemocničním pokoji a nedokázal se z něj dostat do žádného z dalších obrazů, který by ho alespoň trochu potěšil.

Když jeho snaha vycházela naprázdno a dál se nic neměnilo, míra trpělivosti přetekla. Rychle se přestal na nezáživné dění koncentrovat a netrvalo dlouho a ocitl se zase opět doma. Zmizely jak jednotlivé barevné body, tak i bílá plocha. Probral se.

Rozhlédl se kolem sebe a zklamaně vzdychl. Pokus zabít čas a prožít příjemné chvíle a tak překonat nekonečnou dobu čekání na schůzku s Margitou, nevyšel. Musel se nějak zabavit, ale neměl prakticky žádnou chuť se do něčeho pořádného pouštět. Kdyby však chtěl, mohl si vybrat, co dřív. Jenže to byly samé nezáživné práce a na ty neměl nejmenší pomyšlení.

Měl by konečně jednou pořádně uklidit, dost práce ho čekalo také u počítače, kde měl dodělat další část souboru. Nic však nebylo tak akutní, aby překonal nechuť k jakékoliv činnosti. Proflákal proto celé dopoledne, než se konečně čas přehoupl do odpoledních hodin a on se dočkal chvíle, kdy mohl s netrpělivým očekáváním vyrazit na schůzku s Margitou.

I tak vyšel dříve, než bylo nutné a přesto nedočkavě pospíchal na místo srazu. Chtěl tam být co nejdřív, místo samotné navozovalo blízkost milované bytosti. Bušení srdce jej neodbytně popohánělo i v momentě, kdy vstupoval do kavárny a zamířil mezi stolky.

Sedl si na své oblíbené místo, aby viděl k východu a očekával Margitin příchod. Dnes byl snad ještě nervóznější, než kdykoliv předtím.

Srdce mu nepřestávalo bít, tváře hořely nedočkavostí, pohledem netrpělivě těkal od jednoho stolku k druhému, aby se ihned vracel zpět ke vchodu a kontroloval, zda se tam Margita neobjevila. Byly to nekonečné minuty, kdy seděl s očima upřenýma ke vchodu.

Málem nadskočil nadšením, když ji zahlédl rázně vstupovat do místnosti. Ani se moc nerozhlížela, s jistotou zamířila jeho směrem.

"Nazdar, tak jsem tady," zvolala hned, jakmile k němu došla. Martinův rozzářený obličej se dmul nadšením a pýchou nad krásnou společnicí.

"Ahoj," přivítal ji, "vypadáš nějak dobře naladěná."

"Dneska je mi obzvlášť fajn, ani nevím proč. Asi to dělá to příjemné sluníčko venku," pohodila uvolněně hlavou, "a je fakt, že mi poslední dobou vychází všechno, co si přeji."

"Hm," pokýval hlavou Martin, "to nemůže říct každý. Co si objednáme?"

"Čekám co nabídneš," přikývla, když se usazovala na židli, "mám chuť na něco strašně dobrého. K odpolední svačince má být něco sladkého a kafe."

Potutelně se usmál, když uviděl, že si vybrala naprosto stejně jako vždy. Museli poměrně dlouho čekat, dnes zde bylo poměrně plno, než se před nimi objednané pamlsky objevily.

Během jídla ji po očku sledoval a přemýšlel, jak se jí nenápadně zeptat na to, co ho trápilo. Všechny plány, které si tak pečlivě připravoval, vzaly hned při jejím příchodu za své. Ač se na celou schůzku dlouze připravoval, zase znervózněl, strach a nejistota mu vymazaly veškeré nápady. Najednou všechny důkladné plány zmizely z hlavy neznámo kam. To, co jej v tomto okamžiku napadalo, se nezdálo ani trochu vhodné pro konverzaci. Tak raději jen mlčky užídal

ze svého zákusku a vyčkával, kam se hovor dostane. Nejistota a zmatek opět ovládly jeho duši. Jen se křečovitě soustředil na každé slůvko, aby něco nepokazil.

"Máš dneska něco v plánu?" zeptala se po chvíli ticha, když dojídala svou porci.

"Mám, přece nebudeme sedět celou dobu jen tady," zatvářil se tajemně a snažil se vypadat sebejistě.

"Něco stejně hezkého jako minule?" následovala rychle další zvědavá otázka.

"Nebud' zvědavá a nech překvapit, však uvidíš," pronesl nejasnou odpověď.

"Ty tajnůstkáři," udělala kyselý obličej, "víš že nemám ráda, když se přede mnou něco tají. Hezky mi všechno řekni."

Ale Martin se nedal. Jen se záhadně usmíval a rozvláčně dojídal svá sousta. Zákusky nebyly velké a tak poměrně snadno mizely.

"Tak a teď tu záhadu, co přede mnou stále tajíš," řekla nedočkavě, když polkla poslední kus a položila lžičku do prázdné skleněné misky.

"Tak jo, jdeme, paní Zvědavá."

Když vyšli ven a zamířili k nadzemce, tázavě se na něj podívala. Jen se usmál, ale neřekl nic, nechal ji tápat, i když viděl její netrpělivé oči.

Vlak byl plný lidí a když vstupovali dovnitř, museli se natlačit do davu. Vzpomněl si na své předsevzetí a pokusil se využít situaci, která se mu nečekaně nabízela. Pevně se k Margitě přitiskl.

Okamžitě si jeho pokusu všimla. Pátravě se po něm podívala, jakoby chtěla zjistit, jaké má záměry. Ten pohled jej vylekal a Martin okamžitě znejistěl. Měl strach, že něco neudělal špatně a obával se, zda se jí tím nějak nedotkl. Tváře se mu rozhořely nejistotou, oči zmateně zatěkaly okolím. Zastyděl se naprosto stejně, jako včera Ingrid.

Zřejmě si uvědomovala jeho rozpaky, protože se dlouze zamyslela. Udělalo to, co v tu chvíli čekal ze všeho nejméně. Rázně se k němu sama přitiskla a hlava pomalu opřela o jeho rameno.

Překvapený Martin zdřevěněl údivem, stál nehybný jako socha, nevěděl, co by teď měl udělat. Vlak se rozjel, několikrát s nimi tvrdě pohodil. Martin se snažil tyto pohyby co nejvíce zmírnit, aby Margitina hlava na jeho rameni co nejméně poskakovala. Bylo mu velice příjemné, když ji na sobě cítil.

Dodal si odvahy a rukou ji uchopil kolem ramen a pevněji k sobě přitiskl, aby sebou tolik neházeli. Netrpělivě čekal, jaká bude reakce na jeho počínání, ale spokojeně zaregistroval, že se až nečekaně poddala. Tak stáli a drželi se jeden druhého, zatímco vlak ujížděl směrem k centru.

Náhle lidí ubylo, většina na jedné ze stanic vystoupila. Místa kolem bylo všude dost. Báł se, že bude chtít od něj poodstoupit a příjemné chvíle skončí. Ale Margita se nepohnula. Stála dál těsně vedle něj a její hlava spočívala stále na jeho rameni. Oba beze slov hleděli do okna na pod nimi ubíhající ulice. Blížili se k Alexu, když se po delší chvíli pohnul a podíval se na ni.

"Budeme vystupovat," oznámil jí.

"Tady? To jdeme na stejné místo jako minule?" zeptala se udiveně.

"Říkal jsem ti přece, že máš počkat a nebýt zvědavá," odmítl odpovědět i nyní.

Rychle přemítala, co tady může mít v plánu. Všechno to tu velice dobře znala, nic ji tu nemohlo překvapit, ale také zde nebylo, co by ji nějak lákalo. Na chvíli pocítila zklamání.

Chytl ji za ruku a vedl ji po schodech dolů. K jeho překvapení se mu nevytrhla, jak se obával, ale nechala se klidně vést.

Mlčky sešli dolů a zamířili k nedaleké skupině stánků s drobnými předměty, většinou suvenýry či ozdobnými věcmi. Stále ji držel a mířil dál náměstím. Na první pohled vypadali jako spokojená zamilovaná dvojice.

Z tváře jí číselo překvapení, kam ji zavede, ale zeptat se neodvážila. Také Martin neprozradil své tajemství a proto pokračovaly beze slov. Zastavil se u prvního stánku, kde bylo vystaveno nepřehledné množství různých barevných drobností.

"Rád bych ti koupil nějaký dárek," pronesl s patosem, "jestli se ti tu něco líbí, tak si to vyber. Co chceš."

Rozmáchl se rukou a ukázal po vystavených předmětech. Nerozhodně se rozhlédla, tohle nečekala.

"Nevím," pokrčila bezradně rameny, "nemám ponětí, co by se mi tady mohlo hodit."

"To není o tom, zda se ti to hodí či nikoliv," zakroutil hlavou Martin, "to je dárek. Když nevíš, tak ti ho vyberu sám. Rád bych, abys měla na mě nějakou vzpomínku, památku, něco hezkého."

Přistoupil těsně k pultu a kývl na prodavače, který ochotně přiběhl. Martin se ještě chvíli rozmýšlel a pak ukázal na řadu barevných cetek, vystavených na několika policích. Několikrát ukázal za prodavačova záda a ten bleskově žádané věci pokládal na pult. Hromádka přibývala a Margita zvědavě nakukovala přes jeho rameno, aby zjistila, co pro ni chystá. Ale prodavač to hned balil a tak toho mnoho nezahlédla. Teprve když zaplatil, otočil se k ní a podával jí několik balíčků, úhledně převázaných.

"Tak co tam tedy je," ihned po nich bleskově sáhla, oči jí zářily radostí a nedočkavostí.

"To se podívej až doma, to je přece překvapení."

"Ty ses snad zbláznil. Až doma? To bych nedokázala, jsem strašně zvědavá, co tam je, ukaž mi to hned, prosím," žadonila a zadívala se na něj prosebnými očima.

Martin nemohl dlouho takovému nátlaku odolávat a tak po chvíli souhlasně přikývl. Nadšeně začala rozbalovat první malý dáreček. Za chvíli vytáhla dřevěnou destičku, na které byla namalována jednoduchá krajina a nad ní plula ve vzduchu dvě něžná, vzájemně spojená srdíčka.

"Jé, to je ale hezký," vzdychla užasle a obrázek si zálibně prohlížela. Zvědavost však u ní zvítězila a i když nemohla od barevné nádhery odtrhnout zrak, rychle rozbalovala další. Byl to hrneček, neměl však rovné stěny, působil dojmem, jako by se vlnil. Byl bílý, pomalovaný červenými srdíčky.

"To máš ke snídani, aby sis na mě vždycky vzpoměla," podotkl nenápadně Martin.

"Ten je kouzelný," zírala na něj užasle a prohlížela si ho ze všech stran. "Z něj mi bude vždycky chutnat."

Skutečně se jí moc líbil. Na řadě byl další balíček, sice malý, ale podezřele těžký. Rychle ho zbavovala papírového obalu, aby mohla zjistit, co ukrývá uvnitř. Bylo v něm zase srdce, celé svítivě rudé, z porcelánu. Vytáhla je ven a potěžkala.

"Nějak moc váží," pohoupala jej v ruce.

"Ano, abys ho nebrala na lehkou váhu."

Vrtěla sice hlavou, ale tvář jí zářila spokojeností. Nedočkavě sáhla do papírového pytlíku, kde bylo cosi dalšího. Vytáhla to ven a uviděla tři nafukovací balónky, různě vytvarované. Až za chvíli jí došlo, že jsou i ty ve tvaru srdce. Dvě byla červená, jedno bílé.

"Co s tím?" pronesla nechápavě a držela je v otevřené dlani. "Přece už nejsem malá holka, abych chodila s balónkami."

"Já bych ale chtěl, abys byla malá holka a chodila s balónkami. Tyhle mají přece ten nejkrásnější tvar."

"Hm...dobrá, nafouknu si je a dám si je nad postel. Vždycky ráno si alespoň na tebe vzpomenu," dodala Margita zamyšleně.

"To je přesně ono. A až mě budeš mít dost, otevřeš okno a pustíš je. Sice ne k vodě, ale do vzduchu, aspoň poznám, jak na tom jsem."

"To je dobrý," smála se pobaveně, "to si budu pamatovat. Jak mě našteješ, tak poletíš i s balónkami."

Už chtěla prázdný obal zmačkat, ale v posledním okamžiku v něm zahlédla na dně ještě cosi. Sáhla do něj a vyndala lísteček z tvrdého papíru ve velikosti vizitky a na něm jednoduché rudé srdce na bílém podkladě. Chvíli se na něj zamyšleně dívala a pak opatrně otevřela kožené pouzdro s doklady. Kartičku se srdíčkem do ní vložila.

Tím měla všechny dárky prohlédnuté. Chvíli se ještě nad nimi zamyslela, ale pak všechny skončily pečlivě uložené v její kabelce. Zvedla hlavu a podívala se Martinovi do očí.

"Jsou krásné," řekla potichu, pak se prudce naklonila a políbila ho jemně na rty.

Martin téměř překvapením ztratil dech. V úspěch věřil, ale že to bude mít takový účinek, to netušil. Ještě dlouho cítil na rtech vůni jejího polibku, chuť rtěnky, která mu na nich ulpěla. Chtěl něco říci, ale rozpaky nevěděl co. Jen několikrát bezmocně zamával rukama a nakonec ukázal nad ní.

"Tak půjdeme?" zeptal se. Byla to jediná slova, která dokázal vyslovit.

"Ty chceš na jehlu?" zeptala se s překvapivým výrazem ve tváři, když ji došlo, kam že to vlastně míří. Zvedla hlavu do výše nad sebe. Rukou si musela zaclonit obličej proti ostrému slunci.

"Ano," přikývl konečně, "jsi proti?" .

"Nevím," pokrčila rameny nerozhodně. "Už jsem tam dlouho nebyla."

"Tak vidíš," uchopil ji znova za ruku a zamířil k prosklenému vstupu u paty věže.

Vešli dovnitř a zamířili k výtahu. Nebylo tu mnoho lidí, takže se dostali brzo na řadu. Rychlovýtah se s nimi řítí nahoru a změna tlaku u nich vyvolala podivné křeče v obličejích, až je to oba rozesmálo. Byl rád, že ji vidí rozesmátou a uvolněnou.

Nahoře se několikrát prošli po obvodu skleněné koule a sledovali město roztažené do velkých dálek na všechny strany. Jeho konce nebylo vidět. Sluníčko svítilo, byl trochu opar a tak se vzdálenější místa tajemně ztrácela v mlze, čímž obraz nabýval na zajímavosti. Hotel u paty věže, ze země tak obrovský, byl pod nimi náhle nepatrný jako malá krabička z dětské stavebnice. I auta na parkovištích hluboko pod nimi připomínala hračky pro děti.

Když se dosyta vynadávali, přešli do kavárny o patro výše a usadili se u stolku, z kterého byl stejně pěkný výhled na město. Martin objednal pro každého skleničku vína. Víc nechtěl, cena zde byla skutečně vysokohorská.

Jejich pohledy se několikrát setkaly a on uviděl její vstřícný úsměv. Dívali se vzájemně dlouze do očí a příliš toho nenamluvili. Byl rád, oba cítili jakousi vzrušující, příjemnou atmosféru, která se vytváří přímo v duši, bez dalších slov. A přitom některá slova by mohla všechno jen pokazit.

Když velice pomalu pokládal svou ruku na její drobné zápěstí, položené volně na stole vedle skleničky, neměl již žádné obavy, že by ucukla, či že by mohl něco pokazit.

Ačkoliv jim otáčivá kavárna nabízela krásné pohledy na město, jejich pozornost byla pro tentokrát zaměřena jiným směrem a z okna vyhlédli jen občas.

Když se dnes loučili, konečně dostal odvalu a po velkém váhání ji jemně políbil. Byl to vášnivý, láskyplný a vroucí polibek, který měl završit dnešní zajímavé odpoledne. Její horká ústa se dotkla jeho a rozbušila mu srdce. Kdyby utíkal sprintem, netepalo by rychleji.

Nohy se mu podlomily a studený pot stékal po zádech. Na malou chvíli měl zase ten stejný pocit, jaký měl jako mladý jinoch, když poprvé záměrně políbil děvče. Jen tenkrát, jedinkrát v

životě, zažíval onen okouzlující zážitek. Napodruhé se to již neobjevilo, ani nikdy potom, kdykoliv se s některou líbal. Měl pocit, že to bylo nezkušeností, mladistvou naivitou a dychtivostí poznat cosi neskutečného. Proto nečekal, že by to někdy zažil ještě jednou, že by se stejný stav mohl opakovat. Když se později líbal s dalšími ženami, již na ten opojný pocit zapomněl. Dnes s Margitou se vrátil.

Když mu později z odjíždějícího vlaku mávala, těžce si oddechl. Měl pocit, že zdolal nejvyšší horu světa. Neuměl si představit, že nyní musí opět celý týden čekat, než se s ní bude moci opět setkat. Chvilé s Margitou pro něj měly magický nádech, byly pro něj čímsi úžasným. Naplňovaly jeho život čímsi krásným, jasným, opojným.

Doma se zachoval jako obvykle, když mu bylo příjemně. Svalil se uvolněně na gauč a pustil si televizi. Nesledoval ji, zasněně se díval do stropu a s přihlouplým úsměvem myslel na krásně prožitý den.

Jak byl zasněný do úžasných momentů s Margitou, bleskově mu proběhl před očima zcela jiný obraz. Neměl ponětí, jak k tomu mohlo dojít, ale jeho myšlenky příjemné téma samovolně opustily, aby jej přenesly zcela jinam, jakoby spěchaly do míst, kde se děje cosi zajímavého.

Jen na malý okamžik, velice rychle, zahlédl známou bílou místnost a v ní sám sebe u odběru. Krev již vtékala do vaku, který se naklápěl ze strany na stranu. Obraz se rozblíkal a než se nadál, objevil se mu před očima jiný výjev.

Bylo to tak rychlé, až jej to zaskočilo. Že by se teď podíval do svého snu, to původně neměl vůbec v plánu. Ale byl tam a nemohl s tím nic dělat.

Opět se ocitl v nemocničním pokoji, stejně jako dopoledne. Okamžitě se kolem sebe rozhlédl a když zahlédl bílé zdi, znechuceně se zašklebil. Že si ze svých nádherných myšlenek s Margitou odskočil, to mu tak nevadilo, ale že to ale bylo právě sem, s tím spokojen nebyl. Nemínil se zde dlouho zdržovat, nic jej tu nezajímalo ani nelákalo. Chtěl proto rychle pryč, k dalším vzpomínkám na příjemné chvilky. Už byl rozhodnutý tak učinit, když se rozhlédl naposledy pozorněji kolem sebe. Překvapilo ho, že je opět v jiném pokoji.

"Co zase dělám tady? Kde jsem tentokrát? Znovu mě přestěhovali? To jsou ale rychlé změny, málem bych si toho ani nevšiml. Snad to neudělali proto, že mě to v tom minulém pokoji nebavilo? To bych tedy dokázal věci!" podivil se sám pro sebe.

Jak se rozhlížel, sjel pohledem na ruce položené na bílé dece. Ty, co viděl ráno, byly široké, silné, drsné ruce typické pro těžce pracujícího člověka. Zato tyto před sebou byly malé a slaboučké, patřily někomu, kdo s nimi určitě nic těžkého nedělal.

Překvapeně si ruce prohlížel, točil s nimi doprava i doleva, jakoby je neznal. Vlastně to byla pravda, tyto ruce, i když byly jeho, viděl poprvé a naprosto se lišily od jeho skutečných rukou.

Rozhlížel se tedy po pokoji dál a zjistil, že je zde sám, tentokrát má jednolůžkový pokoj. Kolem jeho postele stálo několik přístrojů, v pravé ruce měl zapíchnutou kanylu, od které vedla tenká průsvitná hadička do stojanu s jakousi skleničkou. Byla podobná těm, které před několika dny pro zábavu zaměňoval v místnosti sester.

"Doufám jen," pomyslel si v obavách, "že mě dali správnou a v léčích mají pořádek," pronášel sám pro sebe. Měl dokonce i obavy, aby bumerang osudu nedopadl tam, odkud jej vypustil.

Jinak se nedělo ani zde nic. Jen bezmocně ležel a rozhlížel se, bylo zřejmé, že zdravotní potíže, kvůli kterým zde je, jsou o něco vážnější, než v minulém případě. Pokoušel se posadit, ale tělo odmítalo ho poslouchat. Po chvíli to raději vzdal. Když si vše prohlédl, nenašel nic, co by jej zde zaujalo, či pobavilo. Zklamalo ho to. Zatímco při prvních snech jej sen přivedl vždy do nějaké zajímavé, dramatické situace, nyní se často ocital v nudném, nezajímavém prostředí nemocnice. Proč došlo k takovému skoku, k takové zásadní změně?

"O takovou zkušenost nestojím," pomyslel si a pocítil touhu opustit toto prostředí. "Přece nebudu trávit svůj volný čas nečinně v nemocnici!"

Ještě dlouho jej sen držel v místnosti nemocnice, než se obraz rozblikal a zmizel. Náhle, stejně jako se objevil. Když se opět ocitl i duchem ve svém bytě, spokojeně se rozhlédl kolem. Vyhlédl z okna a ujistil se, že venku se opravdu začalo stmívat, nebude to dlouho trvat a nastane tma. V časovém úseku se jeho sny naprosto shodovaly se skutečností, kterou právě prožíval.

Byl z toho nepříjemně rozladěn. Měl příjemné vzpomínky na schůzku a byl z nich vytržen a vržen do takové nudy. Už neměl chuť dál o čemkoliv přemýšlet a tak se natáhl pro ovladač a pustil televizi. Zajímavý dokument o zkamenělinách starých milióny let jej zaujal, takže na nepříjemné pocity poměrně rychle zapomněl.

24.

Jeho dny plynuly jeden za druhým v pohodě a bez problémů. Užíval si jejich klidu a netušil, do jak rychlého tempa se jeho život řítí a že téměř poklidně tekoucí dny se zvrhnou v dravé peřeje.

Dodělali závěrečné práce na programu a definitivně jej dokončili. Poslední etapa práce byla mimořádně náročná, a proto se rozhodl, že si vezme den volna na odpočinek, cítil se už pořádně unavený. Klidný den by mu velice prospěl.

Když se druhý den ráno probudil, spokojeně se převaloval v posteli a vychutnával si pocit, že dnes nemusí vstávat. Takové chvíle měl neobyčejně rád, Nepatřil mezi ty, kteří museli za každou cenu vždy být nějak aktivní. Naopak trocha lenošení mu byla velice příjemná a když mohl, hned se této činnosti oddával.

Když konečně vstal, zaváhal, zda si má ještě udělat snídani, či si už začít chystat oběd. Pohodlnost zvítězila, řekl si, že se pustí rovnou do oběda. Ještě chvíli počká, má přece jen ještě chvíli čas, a pak jej začne připravovat.

Položil se na gauč a chtěl si ještě několik málo minut poležet. Ale skutečnost rychle přetrhala jeho plány. Jakmile se na okamžik zahleděl do stropu, mihla se mu před očima transfúzní stanice a už ostře viděl krevní vak překlápějící se ve svém tradičním rytmu, doprava, doleva, doprava, doleva.

Nesnažil se tomu nějak zabránit a jen trpělivě očekával, kam ho jeho sen přivede tentokrát. Obával se, zda se opět neocítne v nepříjemných prostorách nemocnice mezi nudnými

pacienty. Obraz, který uviděl, jej překvapil a nutno říci že příjemně. Tentokrát si jeho sen všechnu předchozí nudu vynahradil.

Zjistil, že sedí v rozlehlé, vzácným dřevem vykládané místnosti za velkým, masivním stolem. Na stole stály krásně vyřezávané malé sošky určitě historicky velmi cenné, elegantní kalendář, telefon s mnoha tlačítky a hromádky s dokumenty. Protáhlý psací stůl se táhl směrem do místnosti dlouhou dřevěnou deskou bez jediné poskvrnky, kolem níž byly rozestaveny krásně polstrované, už na pohled pohodlné židle. Bylo zřejmé, že se zde konají časté porady za účasti mnoha lidí.

Když se rozhlédl kolem dokola, uviděl dokonalý nábytek ze stejného dřeva, jehož plochu bohatě zdobily ornamenty a reliéfy. Bohatost vybavení umocňovaly kvalitní obrazy v nádherných rámech a měkký vysoký koberec pokrývající celou plochu pracovní. I dveře byly vkusně čalouněné a celý prostor působil ohromujícím dojmem.

Nyní zde však kromě něj zde nikdo jiný nebyl. Měl před sebou několik listů s textem a důkladně si je pročítal, občas si dělal drobné poznámky. Jakmile jeden papír přečetl, odložil jej stranou a ihned vzal do ruky další. List za listem. Martin se nejdříve také do jeho obsahu začtl, ale když zjistil, že to jsou ekonomická hodnocení různých firem a jakýchsi středisek, přestalo ho to zajímat. V těchto věcech se moc nevyznal, proto jej text plný čísel nebavil. Trvalo dlouho, nic se neměnilo, stále stejný pohled se opakoval, až jej začal nudit. Vyděsil se, když se podíval vlevo na hromadu papírů, z které popsané listy odebíral a vpravo na malou hromádečku, kam odkládal ty přečtené.

Nebylo divu, že jej po chvíli napadlo udělat něco, třeba nějakou bláznivinu, kterou by situaci zdramatizoval. Třeba ty papíry zapálit, zmuchlat, či hodit z okna, prostě vyvolat nějakou reakci, aby se začalo něco dít. Než se k tomu však stačil odhodlat, začal obraz opět před očima blikat a než se nadál, zcela se změnil. Přeskočil na zcela jiný výjev. Tentokrát Martina docela překvapil.

Náhle seděl za jiným stolem, nad kterým čněla skleněná přepážka a na stolech se povalovalo plno všelijakých kancelářských pomůcek. Ruku měl na klávesnici počítače a cosi do něj zapisoval. Občas se podíval napravo na stůl na papíry, ze kterých zapisované údaje četl. Mezi psaním co chvíli zvedl hlavu, aby se podíval nahoru k přepážce. Tam za sklem stála jakási žena a netrpělivě na něj shlížela.

Po chvíli dopsal, stisknutím tlačítka enter práci ukončil a dal příkaz k tisku. Vytáhl hotový doklad z tiskárny a očima jej zkontroloval. Martin zaregistroval, že je to doklad o vkladu hotovosti na účet.

Zatímco žena začala podepisovat podané papíry, otočil se a vložil do počítačového stroje balíček bankovek. Stroj začal chrlit bankovky do dolní části a na displeji přebíhaly číslice. Když bylo dopočítáno, Martin si hlasitě odfrkl - byla to ale suma! Žena podala podepsané papíry za přepážku, Martin na ně dal dvě razítka, načmáral jakýsi nečitelný podpis a dal jí jeden zpět.

Její hlava z okénka zmizela, Martin vzal bankovky do ruky.

"Páni," podivil se, "ta sem ale dala hromadu peněz! Co s nima budu dělat? To je divné, jak často se mi ve snech zjevuje, že se motám kolem peněz. Zřejmě je vidět, jak moc po nich toužím. Co teď dělat, mám si je vzít? Či vlastně jsou, kde jsem se to ocitl? Vypadá to na

nějakou banku, ale viděl jsem ještě málo, aby se to dalo určit přesně. To už je podruhé, co mám v ruce tolik peněz."

Promlouval sám k sobě, až se sám lekl, jak se jeho hlas rozlehl pokojem.

Ještě chvíli uvažoval, zda je má strčit do kapsy, či je dát tam, kam mu ukládal předpis. Nakonec se rozhodl, že věci ponechá bez svého vlivu a nechá děj pokračovat svým vlastním směrem. Rukou sjel dolů a otevřel jakási menší opancéřovaná dvířka, aby je přidal na hromadu bankovek stejné hodnoty. Pak dvířka zavřel. Bylo to rychlé a nacvičené.

"Tak vida," zajásal, "zde se nám shromažďují peníze. Až budu potřebovat, tak vím, kam sáhnout."

Když vzhlédl vzhůru, v okénku již byla další hlava a jakýsi muž k němu mluvil. Bylo mu líto, že ani nyní nemůže slyšet, co říká, ale nemohl s tím nic dělat. Po chvíli muž strčil dovnitř nějaký papír a Martin poznal, že to je příkaz k převodu peněz.

Naklonil se k počítači a začal v něm vyhledávat program k provedení příkazu. Byl překvapen. Viděl celé jméno onoho člověka, jeho iniciály, datum narození, bydliště, číslo konta. Když data zadal do počítače, otevřel se mu celý jeho účet. Před očima měl vše, co se o jeho finanční situaci mohl dozvědět, viděl jeho 'finanční život'. Muž na tom nebyl vůbec špatně. Zřejmě podnikal, protože na účtu bylo prováděno mnoho pohybů a výše jednotlivých položek byla poměrně vysoká. Také na tomto převodu, který právě zapisoval, se nejednalo o žádné drobné.

"To je peněz, to je peněz," podívoval se kolem dokola Martin.

"Co je mi však platné, že znám všechny údaje toho muže, když s tím nemůžu nic dělat? Hromady peněz a vše jen ve snu, není mi to k ničemu," vztekal se.

Dokončil operaci, předal potvrzené papíry mužovi a v okénku se objevila další, tentokrát příjemná hlava. Byl to obličej hezké mladé ženy, která s ním potřebovala vyřídit nějaký problém.

"Tak tady je to mnohem zajímavější, tady se alespoň pořád něco děje" pomyslel si. "To není jako sedět na židli a číst si nějaká nic neříkající lejstra."

Asi to zakřikl.

Obraz opět sám od sebe zablikal a než se nadál, byl opět v nudné kanceláři, kde seděl za stolem a stále ještě pročítal předložené hlášení. Rázem se octl tam, kde vůbec být nechtěl. Docela ho to rozladilo. Tak rychle se octl na jiném místě, tentokrát úplně nevhod, protože druhý děj ho zajímal mnohem víc.

"Tady je přece nuda," vzdychl, "chtěl bych zpátky, tam se aspoň něco dělo," pronesl nespokojeně a snažil se co mohl, aby se navrátil k minulému ději. Ale zůstával dál za stolem a k přepážce se nevracel.

Zřejmě něco uslyšel, protože zvedl hlavu. Polstrované dveře se otevřely a v nich uviděl něco, co rychle změnilo jeho rozhodnutí.

Mezi dveřmi stála vysoká, štíhlá žena velice atraktivního zevnějšku. Dlouhé blond vlasy, lehce zkadeřené jí splývaly až pod prsa, na sobě měla červený, přiléhavý kostýmek se sukní kousek nad kolena. Červené lodičky stejné barvy svítily na jejích štíhlých, dlouhých nohách.

Během chůze ležérně pohazovala naučeným pohybem hlavou, vlasy se pokaždé zavlnily jako koňská hříva. V ruce držela stříbrný podnos, na kterém byl jediný, ale nádherný šálek s kávou a krásná porcelánová dóza, zřejmě s cukrem. Došla až k němu a položila táč na stůl, pak z něj sundala šálek a postavila jej vedle naskládaných papírů. K němu přistavila dózu a velice přívětivě se na něj usmála.

Něco mu už na první pohled podbízivě říkala, svůdně se culila, vrhala po něm úsměvné pohledy a kroutila se v bocích. Když se k němu sklonila, zahlédl pod klopou sáčka jemnou kůži pevných, vlnitých prsů, lemovaných krajkou jistě exkluzivního prádla.

Martin lačně pohlédl do svůdně odhaleného živůtku a snažil se co nejvíce zahlédnout z jejích nader, která se mu zde zcela bez rozpaků nabízela. Její velká, nápadně pevná prsa přitahovala jeho pohled od prvního okamžiku, co vstoupila do místnosti. Teď je měl před sebou na dosah, přišlo mu, že mu je nabízí jako zákusek ke kávě.

"Panebože," zasténal zoufale "to je ale zase jednou kočka."

Rozhovor trval dál, stále zůstávala u něj mírně nakloněná nad stolem a její velké, namalované oči na něj svůdně hleděly. Dlouhé černé řasy na něj mrkaly a dávaly najevo spokojenost. Velké rty, výrazně namalované světlou červení, neustále něco říkaly a Martin lačně lovil slůvka, aby z nich alespoň něco odečetl a pochopil něco z toho, co mu právě vypráví. Bylo to marné, mluvila rychle a občas hlavu sklonila ještě víc, takže rty neviděl zcela zřetelně.

"Nebylo by vůbec špatné si s ní trochu pohrát," nedalo mu to, "když se pořád takto nabízí."

A pak se rozhodl.

Jeho ruce vystřelily vzhůru a popadly ženu kolem pasu. Překvapeně otevřela ústa, ale to ji již prudce strhl na svůj klín. Nečekala to, a proto na něj těžce dopadla, zavravorala a její paže tápaly ve vzduchu po nějaké opoře. Jakmile ji měl na klíně, přitáhl si ji k sobě a přitiskl rty na její ústa. Volná ruka uchopila přes klopou kabátku nadro, které jej celou dobu tak lákalo. I když nemohl vnímat svými smysly tento dotek, tělem mu probíhal blažený pocit ze vzrušení vyvolaného pohledem na ruku laskající lákavou hračku.

Po chvíli, když se vzpamatovala z nečekaného překvapení, začala se nečekaně vzpírat. Rukama jej odstrkovala, odkláněla hlavu co nejdál, aby na ni svými rty nedosáhl. Dávala najevo neskrývaný odpor k tomu, co chtěl udělat.

Nebylo jí to ale nic platné, sílu měl přece jen větší, takže si ji opět přitáhl blíž. Rty se přitiskly na její tvář a lačně po ní klouzaly, zatímco ruka klouzala po jejím těle. Jak se víc a víc snažil, její obrana se stupňovala. Snažila se jej zbavit prudkými pohyby hlavou a rukama jej tlačila od sebe.

Ruka rozvášněně mnula její nadro a za chvíli využil jejího pohybu, aby zajel pod odstávající klopou a dostal se k oblému výstupku blíže. Síla její obrany se ještě zvýšila, byla již přímo zuřivá.

"To je vzrušo," volal nadšeně Martin a nervózně sebou na gauči házel, prožíval vše opravdu dokonale.

Souboj pokračoval dál i když jeho vášnivost s narůstající únavou u obou klesala. Při jednom s prudkých pohybů zaklínil prsty za výstřih živůtku a ten se náhle roztrhl, téměř až k jejímu bříšku. Martin zahlédl, jak na okamžik ztuhla a nevěřicně na tu pohromu hleděla.

Využil jejího zaváhání a znovu nenasytně uchopil ňadro, nyní již nestísnné oděvem. Bílá podprsenka svítila pod jeho rukou. Hladově sledoval bradavku, prosvítající jemným tkanivem.

Pak přeskočil na druhé ňadro a stejně lačně se pustil i do něj. Druhá ruka ji držela kolem zad tak pevně, že jí nedovolovala téměř žádný pohyb. Když si dostatečně s ňadrem pohrál, sjel jí na koleno a po stehně klouzal nahoru pod sukni kostýmku. Musel ale vynaložit dost velkou sílu, protože stále kopala nohama a cukala sebou. Dostal se až nahoru a zajel jí mezi nohy.

Zřejmě i křičela, což Martin nemohl slyšet, protože se náhle otevřely dveře a nějaká žena nakoukla dovnitř. Martina to zaskočilo natolik, že ženu na okamžik pustil. Ta ihned vyskočila z jeho klína a rozeběhla se ke dveřím, ve kterých stála druhá žena. Vlasy a roztrhané šaty za ní divoce vlály, rukama si utírala slzy, které se jí draly do očí. Snažila se přidržovat k sobě oba přední díly kostýmu, aby zakryla své nahé tělo. Když od něj odbíhala, zahlédl, že má roztrhané i obě punčochy. Zřejmě s nimi zachytila o stůl nebo hranu židle, jak se zuřivě bránila.

Druhá žena se na něj rozčileně zamračila a ostře a vyčítavě k němu začala mluvit. Byl to učiněný vodopád, který jistě neobsahoval nějaké pochvaly. To ho pobavilo, protože se mu líbilo, jak se ta žena zlobí, že si na svou sekretářku něco dovolil. A protože neslyšel její slova, nevadilo mu to. Opřel se o stůl a klidně se na díval. Její ruce divoce gestikulovaly, několikrát i zahrozily. Napadená žena zatím zmizela za dveřmi a již ji neviděl.

Martin se dobře bavil, toto se mu líbilo.

"A hele, tahle také není špatná," napadlo jej po chvíli, "mohl bych si trochu pohrát i s ní, když ji to tak rozčílilo. Třeba té první závidí a chce to zkusit také."

Zvolna vstal a zamířil k ženě, která stála nedaleko od dveří a něco stále vzrušeně a vyčítavě říkala. Byl asi v půlce cesty, když uslyšel zazvonění telefonu. Otočil se a podíval se na velký stůl, kde stály hned dva.

Ale nebyl to ani jeden, protože velké kontrolky na panelech oznamující hovor nesvítily, a pronikavý tón zazněl znovu, vytrvale tepal do jeho uší.

Náhle si uvědomil, že to nebude telefon ve snu, ale u něj doma, v bytě. Dokázal i během snění nejen logicky uvažovat, ale také slyšel dění kolem sebe. Už si na to pomalu zvykal, nebyl tím nijak zvlášť překvapen.

Snažil se co nejrychleji ze snu probrat, aby mohl zjistit, kdože mu to vlastně volá. Docházel k ženě, která stále stála mezi dveřmi a nepřestávala divoce gestikulovat. Jak se k ní blížil, obraz se rozmazával a vytrácel. Zablikal. Netrvalo dlouho a zmizel nejen barevný obraz, ale i bílý obdélník a on se mohl naplno rozhlédnout po pokoji. Chvíli zmateně hleděl z místa na

místo a nakonec uviděl, že telefon na stolku byl opravdu tím, co vydávalo pronikavý zvuk a vyrušilo ho to ze snění.

Ani se pořádně nestačil probrat, rychle vyskočil a uchopil sluchátko.

"Haló," zmohl se jen na jedno slovo.

"To jsem já," uslyšel známý milý hlas, ve kterém poznal Ingrid, "co se s tebou dneska děje? Čekala jsem ráno jako obvykle u výtahu, až půjdeš do práce a ty nikde. Měla jsem obavy, zda jsi v pořádku."

"Už jsem toho měl za poslední týden dost, tak jsem si vzal dneska volno," odpověděl rychle Martin. "Už jsem to nutně potřeboval, poslední týden byl dost namáhavý, tak nás to všechny zmohlo. Spal jsem dost dlouho a nestihl jsem ti včas dát vědět, omlouvám se. Zítra už zase dělám jako obvykle, a tak doufám, že tě zase uvidím."

"Tak jo," oddechla si, "to je dobře, měla jsem obavy. Moc se na tebe těším, posledně to bylo velice pěkné... ostatně jako vždycky. Tak ahoj."

Zavěsila.

Martin se posadil na gauč a až teprve nyní, když se trochu rozhovorem s Ingrid probral, se mohl v klidu zamyslet nad dnešním snem. Zarazilo ho, že se zase objevilo téma manipulace s penězi, tentokrát rovnou na dvou místech přímo spolu souvisejících. Stydlivě si uvědomil, že to je právě to, nač myslí nečastěji. Proto se mu téma tak často také objevuje ve snech. Mít dost peněz, to si přál. Hodně, co nejvíc. To byla myšlenka, která se mu v posledním období vkrádala velice často do hlavy.

"Mohl jsem tu banku, kde jsem pracoval, třeba vyloupit," pronesl si pro sebe, "to by mohlo být zábavné. I když je to jen jako, ve snu. Stejně by mě zajímalo, kolik peněz v takové bance může být. Škoda, že mě ten telefon vyrušil, mohl jsem si to zjistit."

Tak trochu zalitoval, že jej Ingrid vytrhla ze snění a znemožnila mu tím dokončit příjemný zážitek se sekretářkou.

"No nic," zakončil své úvahy, "jestli se tam ještě příště dostanu, pomazlím se i s tou druhou. Mohl bych se také pokusit získat nějaký peníze, za pokus by to stálo. Když je nemám ve skutečnosti, ať jsem bohatý alespoň ve svých snech."

Další dny mu vyplňovaly běžné problémy a činnosti. Situace s Margitou se opět zkomplikovala, již druhou sobotu po sobě neměla čas, jelikož vznikly problémy s obsazením směn po onemocnělých spolupracovnících. Nervozita, zda její vztah je opravdu takový, jak si přeje, zase každou chvíli atakovala jeho myšlenky, ale nemohl s tím udělat nic. I když byl po minulé schůzce celkem spokojený, nemohl si být jistý, zda se její vztah k němu nějak nezměnil, či zda na něj neměl nějaký vliv někdo jiný. Hlavně se obával onoho doktora, s kterým ji údajně zahlédla Olli v indiskrétní situaci. Měl obavy, zda neohrozí jeho snahu.

Domů z práce se ten den vracel se špatnou náladou. V posledních dnech se mu to stávalo častěji. I když si namlouval, že je to napětím v práci, kde začali s přípravou nového projektu, přesto dobře věděl, že pravou příčinou jsou nejasné vztahy s Margitou. Už delší čas se

neozvala a jeho naděje, že jejich vzájemné vztahy se drží na dobré úrovni, tak zase poklesla. Jak se měnila úroveň jejich vztahu, tak se současně měnila i jeho nálada.

Jakmile dorazil do bytu, rozmrzele sebou praštil na gauč a na nic dalšího neměl nejmenší náladu. Jeho myšlenky co chvíli zabloudily k Margitě a donekonečna rozebíral poslední schůzku a slova, která od ní slyšel. A protože nevyznívala nijak příznivě, cítil se stále hůř a nálada klesala stále níž a níž.

Odevzdaně ležel, zapnutá televize běžela, zíral do stropu a snažil se co nejvíce se uvolnit. Přesto jeho nervozita stále stoupala.

"Co dělat? Takhle ten den nepřežiju. Snad by mi pomohlo podívat se do snu," napadlo jej jako již mnohokrát.

Chvíli o tom přemýšlel, ale než se stačil rozhodnout, naskočil mu před očima obrázek krevního vaku, překlápějící se pomalu z jedné strany na druhou. Viděl svou krev, jak mu vytéká z ruky a míří do vaku. Sledoval jeho pohyb. Doprava, doleva, doprava, doleva. Jak se krev zvolna přelévala, objevil se mu před očima známý bílý obdélník, rozšiřoval se do stran, na něm naskákaly barevné skvrny a ty se postupně zaostřily v další obraz.

Seděl opět za známou bankovní přepážkou a vyřizoval nějaké papíry. Když se na ně Martin pozorněji podíval, tak zjistil, že to jsou obvyklé peněžní poukázky, které zařazoval do odpovídajících přihrádek.

Pochopitelně nevěděl, kam která patří, žádné z prováděných operací vůbec nerozuměl, byla to práce, o které neměl nejmenšího ponětí. Vůbec se proto do činnosti nijak nezapojoval, jen sledoval ruce, které se rychle míhaly a poukázky bez zaváhání zařazovaly.

Za chvíli byl hotov a dal se do přepočítávání peněz v pancéřovém boxu. Při pohledu vzhůru si všiml, že na okénku visí nějaká kartička a okénko je spuštěné. Pochopil, že se zřejmě jedná o ukončení směny a on se připravoval práci opustit.

Když práci dokončil, vzal do ruky svazek dalších papírů, které chtěl zařadit. Když se mu mihly před očima, náhle Martin poznal, že to jsou příkazy k bezhotovostním převodům peněz, které spatřil již minule. Již tehdy mu vnikly myšlenku trochu je změnit, poopravit směr, kterým mířily.

Rozhlédl se pozorně kolem sebe. Seděl v samostatném boxu, dalšího pracovníka viděl za skleněnou stěnou, ze dvou třetin neprůhlednou, který nemohl v žádném případě vidět, co dělá. Navíc měl okénko vytažené, zřejmě jeho přepážka dosud fungovala, a u ní postávalo několik zákazníků.

Několik zaměstnanců mělo svá pracoviště za Martinovými zády, ale tato místa byla od pokladu oddělena plentou. Byl i před jejich zraky v bezpečí.

Vzal první převodní příkaz. Rychle jej prohlédl a vyhledal číslo konta a jméno zákazníka. Vzpomněl na své úvahy a zvědavost ho ovládla. Prsty rychle vyťukaly správná data na počítači a na monitoru se mu objevily všechny údaje o klientovi. Zvědavě ně pohlédl očekávajíc tučné konto, které by ho alespoň ve snu potěšilo. Byl ale zklamán. Tento člověk nebyl příliš úspěšný. Na kontě nebylo moc peněz a finančních pohybů měl jen minimálně.

Rychle jej odložil, takový klient ho nezaujal, doufal v lepší kořist. Netrpělivě se podíval na další účet. Na monitoru se ukázaly daleko zajímavější hodnoty. Spokojeně sledoval, jak se kont mění častými převody vysokých částek. Přesně na takový účet čekal.

"Ten je zbytečně bohatej," pomyslel si nadšeně, "trošku ho zkásnu."

Otevřel v programu nové okno, kterým se dostal k možnosti provádět peněžní operace.

"Malinko mu pustím žilou, stejně to ani nepozná, při jeho bohatství! Ale kam bych tak jen ty peníze uložil?" napadlo jej najednou, "vždyť jiné číslo bych musel zase někde vyhledat, nebo si je dokonce vymyslet. A v případě, že bych si vymyslel neexistující číslo, peníze by se mu vrátily zpět, to by nemělo žádný efekt. A co takhle, že bych je jako převedl na svoje konto? Kam jinam bych je také měl převádět. To znám z paměti a nepotřebuji tak hledat nebo vymýšlet žádné jiné číslo. Navíc budu alespoň ve snu pěkně bohatej. Jen kdyby to tak šlo ve skutečnosti."

Upřímně se pobavil vlastním nápadem. Uspokojen vyhlídkou na dobrou zábavu, začal provádět transakci.

Vyplnil pečlivě všechny údaje, jakoby to prováděl ve skutečnosti, a sledoval, jak se volná políčka v tabulce postupně zaplňují. Teprve pak se vrátil k výši částky, kterou vlastně chtěl převést. Zde se vážně zamyslel, neměl to dopředu připravené, takže netušil, kolik by mohl z cizího účtu odčerpat, aby to okamžitě nevyvolalo poplach. Když jej nic nenapadlo, začal psát. Bylo to náhodné číslo, které napsal, ale přesto pořádně vysoké, s pěknou řádkou nul na konci. Bylo vyšší, než původně chtěl. Trochu to asi s těmi nulami přehnal, proto se krátce zamyslel.

"Ale co, je to jen sen," řekl si lhostejně, "tak proč si nepohrát s příjemnými představami."

Zasmál se myšlence, že by to bylo opravdu pěkné, kdyby mu někdo takovou částku připsal na účet skutečně.

Smutně vzdychl a doplnil rychle ostatní chybějící údaje. Čekala jej poslední operace, potvrdit příkaz a tím zadat jeho provedení. Chvilí přemýšlel, ale pak se jeho ruka zvedla a prst ťuknul na tlačítko "enter". Tím vše bylo vyřízeno. Okno zmizelo, ale ještě se mu nabídla možnost operaci opravit. Bez zaváhání odmítl. Počítač mu tedy nabídl možnost pokračovat v zadávání dalších příkazů k úhradě.

Odložil formulář, který stále držel v ruce na hromádku s vyřízenými, a vzal další. Začal rychle vyťukávat číslo nového klienta a za chvíli mu obrazovka ukázala současný stav tohoto konta. Jemně hvízdal, zde byly částky ještě daleko vyšší, než v předešlém případě. Když si přečetl jméno majitele, zjistil, že to je menší podnikatelská společnost. To vysvětlovalo ty částky, také celkový zůstatek byl mimořádně vysoký.

Zde se ani na chvíli nerozmýšlel.

"Ti by ty peníze určitě jen zbytečně rozházeli," pronesl káravě, "radši to udělám za ně, a pořádně. Já si s nimi určitě poradím líp."

Vyplnil s maximální pečlivostí všechny kolonky údajů o firmě. Místo, do kterého peníze směřovaly, opět označil kódem svého účtu. Výši částky si opět nechal nakonec. Pozorně se díval na přehled, v jakém rozmezí se převáděné částky pohybovaly a nakonec se rozhodl. Vysoké číslo se opět objevilo v okénku. Tentokrát jej napsal s naprostou samozřejmostí. Na výši konta si rychle zvykl, jako správný úředník. Jenže ten pracuje s cizími částkami a čísla mu nic neříkají, kdežto on s nimi jednal jako se svými. Jakoby mu skutečně patřily.

"Budou si asi muset po tomto převodu na další podnikání vypůjčit," komentoval své počínání a představoval si, jak by musela být skutečná firma překvapena, kdyby najednou přišla o takovou částku.

Klepl na tlačítko enter a převod byl zaznamenán v počítači. Se smíchem položil nepotřebný doklad na hromádku již hotových. V jeho ruce se objevil další. Zde to bylo opět bídné, čísla byla malá, nezajímavá. Již jej chtěl odložit, když se jeho ruka zastavila.

"Nebudu přece dělat nějaké výjimky, copak jsem nějaký Jánošík?" řekl si rázně, "když brát, tak všem. Nemusí pršet, stačí, když kape. Nikoho nebudu zvýhodňovat, to není spravedlivé. Budu měřit všem rovným dílem."

Otevřel klientovu složku. Již celkem rychle vypsál požadované údaje a částku, kterou si mínil z konta přivlastnit, přizpůsobil výši účtu. Teprve když počítač provedl operaci, odložil papír k těm ostatním. Hned se chopil dalšího.

Jeden klient za druhým přicházel o své peníze a hromádka těch, z kterých již něco odčerpal, se rychle zvětšovala. Během celé operace mnohokrát kontroloval, zda jej někdo nepozoruje, ale protože se již blížil večer, pohyb v jeho okolí ustával.

Jednou jej sice vyplašil kolega z vedlejší přepážky, který k němu nakoukl a udiveně se ho na něco ptal, ale po jeho odpovědi jen pokrčil rameny a věnoval se dál své práci. Velice litoval, že nemůže slyšet, o čem se bavili.

Když došel k poslednímu příkazu, oddechl si. Byla to pěkná fuška, ani nečekal, že u toho tak dlouho vydrží. Ale k jeho překvapení jej to velmi bavilo, cítil se, jakoby ty částky opravdu na své konto převáděl a nejednalo se jen o imaginární pocity ve snu. Snažil se to dělat co nejpečlivěji, dával si záležet na každém údaji, na každé číslici. I když si stále plně uvědomoval, že je to jen sen a vlastně jen zajímavá hra.

Po akci založil všechny příkazy správně do jednotlivých přihrádek a prováděl poslední úkony, které bylo třeba učinit, než opustí pracoviště. Zde se již do dění ve snu nepletl, protože neměl ponětí, jak má celý závěr dne probíhat. Proto děj nechával plynout bez svých zásahů zcela volně, takže vykonával naučené pohyby způsobem, jakoby je prováděl dlouhá léta. Byl překvapen, když sledoval, co všechno musí vykonat, než odejde z pracoviště.

Již začal přemýšlet, že ho tu dnes asi již nic zajímavého nepotká a měl by proto sen ukončit, když se náhle za ním objevil další spolupracovník. Zřejmě mu říkal něco dost vážného, protože po jeho slovech rychle uzavřel pracoviště a zamířil za ním.

Scházeli společně po širších mramorových schodech, pečlivě naleštěných, kamsi dolů, do podzemí. Všiml si, že u stropu visí několik kamer, které se za nimi neustále otáčí a sledují každý jejich krok.

Došli k silným mřížím opatřeným několika velkými a složitými zámky. Muž sejmul s klopky svého saka vizitku s osobní fotografií, jménem a jakýmsi kódem. Kartu pak zasunul do štěrbin ovládacího panelu upevněného na zdi vedle mříží. Chvilku čekal, zřejmě na zvukové znamení, které potvrzuje, že je kontrola osoby ukončena. Martin jej slyšet nemohl, takže důvod jeho činnosti jen odhadoval z vlastních zkušeností.

Když byla karta vytažena, muž ukázal na štěrbinu a začal Martinovi cosi vykládat. Svou vizitku si připevnil zpět na klopku. Martin pochopil, že jej vyzval, aby také provedl identifikaci. Pohlédl tedy na svoji klopku a s uspokojením zjistil, že ji tam má také. Ihned ji sejmul.

Provedl přesně totéž, co muž před ním. Opatrně ji vsunul do štěrbinu a čekal na znamení. Oproti mužovi však on žádný zvuk neslyšel, proto ho po očku sledoval. Když zahlédl, že ho na něco netrpělivě upozorňuje, sáhl po kartě a rychle ji vytáhl. Protože muž se spokojeně otočil, právem se domníval, že identifikace dopadla dobře.

Muž natáhl ruku a odklopil průhledný kryt klávesnice na panelu. Začal vyťukávat kód, který jim měl umožnit otevření mříží. Martin se choval nenápadně, ale přitom pozorně sledoval, jaká čísla zadává, jakoby tušil, že je bude ještě někdy potřebovat.

Fascinovaně sledoval jeho prst, který postupně a důrazně stiskal jedno tlačítko za druhým. Když vyťukal první kód, stiskl zadávací červené tlačítko a chvíli čekal. Pak začal vyťukávat další kombinaci a červené tlačítko stiskl znova. Vše opakoval i potřetí. Takto zadal všechna tři čísla a podíval se směrem k mřížím. Martin jeho pohled kopíroval a také jeho zrak spočinul na dveřích silné mříže.

Všechny zámky najednou prudce odskočily a mříž se uvolnila. Výstražné červené světýlko vedle nich pohaslo a zazářilo jasně zelené. Teprve potom dveře mohli otevřít, což muž ihned učinil. Ocitli se na schodišti, po kterém scházeli zvolna dolů. Tam se před nimi otevřela větší místnost dobře osvětlená mnoha zářivkami.

Uprostřed protější zdi byl zabudován mohutný, velice bytelný sejf. Velká kola na dveřích a několik masivních pák dávaly tušit, že to je nejbezpečnější místo celé banky a pochopitelně též nejstřeženější. Muž mu zřejmě důvěřoval, protože klidně vytácel na jednom z bezpečnostních kol číselnou kombinaci, přičemž kolem neustále pootáčel. Bylo to stejné jak ve filmech, kterých s touto tematikou Martin viděl mnoho. Když nastavil osm správných čísel, začal otáčet dvěma malými koly a nakonec ještě jedním velkým uprostřed.

Dveře se začaly otvírat. Martin uviděl neuvěřitelně tlustý průřez dveří. Kvalitní ocel se blýskala jak zrcadlo, dávajíc najevo svou pevnost a nedobytnost. Neuměl si představit, jak by se někdo mohl skrz takhle silné dveře vloupat dovnitř. Byl v těchto věcech amatér, vše co o sejfech a jejich dobývání věděl, pochytil jen z filmů. Tušil, že tam je to podávané velice naivně.

Když byly dveře dostatečně otevřené, muž vstoupil dovnitř a Martin jej následoval. S očima navrch hlavy pečlivě prohlížel každíčký kousek míst, kam se za normálních okolností neměl šanci dostat.

Zatím zde bylo šero, jednotlivé detaily rozeznával jen ztěží. Místnost ozařovalo jen malé bezpečnostní světlo, takže jakési stěny s policemi byly zatím ukryty ve stínu. Když vešli,

zvědavě se rozhlédl. Podél zdí se rychle rozblikalo několik světel a temná místnost před nimi se dokonale osvítila.

Po celém obvodu malého prostoru, kterým trezor byl, stály kovové regály. Každý byl kovovými příčkami rozdělen na několik oddělených ploch a na nich ležely v různé vysokých vrstvách svazky bankovek.

Když k jednomu regálu přistoupil blíž, uviděl, že jsou zde bankovky různých měn, pečlivě rozdělené do jednotlivých oddělení. Naprosto fascinován hleděl na obraz, který mu jeho sen vykouzlil. Byl to pravý, nádherně nefalšovaný obrázek, který se člověku může objevit jen jako vidění ve spánku, protože spatřit jej ve skutečnosti může jen několik vyvolených.

Muž přitáhl jednoduchý vozík a přes něj položil větší tác. Z jednoho regálu začal bleskově vyndávat svazky peněz a pečlivě je na desku rovnat. Martin jej pozorně sledoval, ale do jeho práce se nepletl, neboť tušil, že to není jeho práce.

Když již byla na desce velká hromada bankovek, muž cosi řekl. Martin přistoupil ze strany k desce a rukou tác uchopil za držák. Na druhé straně muž udělal to samé a společně desku i s penězi vynášeli ven. Venku ji položili na jiný vozík, stojící nedaleko kulatého vchodu. Při příchodu si ho vůbec nevšiml, jak byl zaujat bezpečnostními dveřmi.

Muž sejf pečlivě zavřel a stejným postupem, jakým jej odemykal, tak jej nyní uzamkl. Nakonec uchopili desku a i s penězi ji vynášeli po schodech nahoru.

Vyšli po schodech až za mříže, kde ji opět položili na malý stolek. Muž zavřel mříž a pečlivě zakódoval všechny zámky, které automaticky zaskočily a mříž pevně uzamkly. Teprve pak pokračovali směrem do pracovní haly, kam potřeboval peníze odnést. Došli s nimi do jedné důkladně zabezpečené kóje obklopené pevnou mříží a silnými, zřejmě neprůstřelnými, skly. Zde je položili na velkou desku a muž gestem Martinovi poděkoval za pomoc.

Teprve potom se vrátil na své pracoviště. Ještě jednou vše zkontroloval, protože všechny potřebné kroky před odchodem domů již dokončil, zamířil k východu. Martinovi bylo jasné, že mu skončila směna a on míří domů.

Prošel dlouhou, úzkou chodbou a mířil k těžkým dveřím. Kamera v rohu pod stropem se za ním poctivě otáčela a pozorně sledovala každý jeho krok.

Vyšel na ulici, kterou za chvíli Martin poznal, protože tudy velmi často chodil i ve skutečnosti. Byl opět v místech, které mu byly velice povědomé, dokázal se rychle zorientovat.

Tato část snu se mu velice zamlouvala. Pěkný zážitek, nové poznatky, dostal se do normálně nepřístupných míst, kde se mohl pokochat nebývalým množstvím peněz.

Ted' byl ale zvědavý, kam až jej muž zavede. Nezasahoval do dění snu a nechával jej volně plynout.

Ušel pěkný kus cesty, stále pěšky, nesnažil se použít žádný z dopravních prostředků, jež mu město nabízelo. Spokojeně se rozhlížel po lidech procházejících kolem něj a mířil stále dál. Už to opět začínalo být trochu jednotvárné.

Do nějakých nových bláznivín se mu již dneska nechtělo, jeho snění bylo dostatečně dlouhé a vyčerpávající, přestože plné zajímavých událostí a nových poznatků. Rozhodl se proto skončit a přestal se na další děj soustředit.

Když se za okamžik objevila bílá skvrna bez náznaků barev, ulehčeně si oddechl. Neměl další touhu sledovat, jak kráčí bezcílně ulicemi, kde se nic zajímavého nedělo. Za chvíli se probral, stále ležel na gauči. Místo uvolněné polohy byl však celý zkroucený a některé části těla jej bolely, jakoby celou situaci prožíval se svou postavou.

Vstal z gauče a dlouze se protahoval.

"To by mě zajímalo," pomyslel si po chvíli, "kolik těch peněz jsem si nakonec přepsal. Až se tam zase příště dostanu, nesmím zapomenout si to přepočítat. Tak těžce jsem v té bance pracoval a vlastně nevím za kolik. Jo, jo, mít tak tu částku opravdu na kontě, to by byl život. Asi si budu muset nechat zdát takové pěkné sny častěji, je to lepší než skutečnost se všema těma trampotami."

Stěžoval si hořce, když se začal oblékat. Přece jen vyrazí ještě ven, podívá se, jestli v restauraci nenarazí na někoho známého.

O snu přemýšlel po celou dobu, co se připravoval k odchodu, což mu dnes trvalo nekonečně dlouho. Zajímavý okamžik, kdy měl možnost nahlédnout do nejuzavřenější místnosti banky, jej ohromil a množství peněz tam uložených ho zneklidňovalo. Nikdy předtím tolik peněz na vlastní oči neviděl. Byl již téměř hotový, když mu došla další věc, kterou si dosud nestačil uvědomit.

"Dneska jsem docela zapomněl na druhou část," došlo mu dodatečně, "tam se přece také mohlo dít něco zajímavého. Škoda, je to mrzuté, ale napravím to co nejdříve, jen co se ke snění zase dostanu. Musím přece vědět, co se tam děje."

25.

Margita se ani v dalších dnech neozvala,. Takže s jeho náladou to i nadále šlo z kopce. Nebýt ranních schůzek s Ingrid, byl by na tom mnohem hůř. Takhle se mohl každé ráno těšit na příjemné chvílky. Ingridin pozdrav mu přece jen dodával trochu chuti do života, který se mu jinak jevil jako neobyčejně šedivý a zbytečný.

Nervozita živená nejistotou, jak je na tom vzájemný vztah s Margitou, se dál stupňovala a poznamenávala každé jeho jednání. Díky tomu se jeho chování k okolí výrazně změnilo k horšímu a při každém kontaktu s ostatními byl nevrlý a velmi nervózní. Spolupracovníci byli nemile překvapeni, takto jej neznali. Nevěděli, co u něj způsobuje trvale špatnou náladu a často mu to dávali najevo. K lepším vztahům na pracovišti to neprospělo.

Na jeho hlavu padala jedna kritika za druhou a jedině Olli, která jej neustále pozorně sledovala, věděla pravou podstatu věci. Cítila se neobyčejně spokojeně a nenápadnými poznámkami jen oheň vzájemné nevraživosti přizivovala. Svůj osobní život neměla nijak uspokojivě zařízený a trpěla samotou, dělalo jí proto ohromnou radost, když mohla pozorovat neštěstí či neúspěchy druhých. Kdykoliv spatřila jeho zachmuřenou, smutnou tvář, hned jí bylo lépe a dobrý pocit jí naplňoval duši.

Bylo to období, kdy neměl žádnou chuť do života, byl skleslý a nic jej nebavilo. Ani odpočinek na gauči jej nebavil. Jakmile se trochu uvolnil a přichystal se, že zase vklouzne do dálek příjemných snů, do vzrušujících okamžiků svého vlastního světa, vždy se mu vzápětí před očima vyjevil obraz Margity se všemi otázkami, které s ní souvisely. To jej pokaždé natolik rozrušilo, že nakonec svého snažení zanechal a raději se vypravil do pivnice za kamarády. Tam se mu jediné díky alkoholu podařilo částečně své starosti zapomenout, takže získal lepší náladu a trochu klidněji se vracíval domů.

Až se konečně dočkal. Bylo těsně před polední pauzou, když mu zazvonil telefon. Zkontroloval jméno volajícího - Margita! Srdce mu zabušilo, dech se zrychlil.

"Ahoj, to jsem já," ozval se její hlas, příjemný, sametový, na který tak nedočkavě čekal, "jak se máš. Už jsem tě dlouho neviděla. V nemocnici to teď bylo hrozný. Ani den volna. Teprve tenthle týden konečně nějaké dostanu. V pátek budu mít konečně čas. Bohužel v sobotu tentokrát ne, to už mám zase službu."

Vychrlila na něj rychle nejnovější informace jako kulomet. Neskrývaně se zaradoval, radostí poposedl na židličce, oči zazářil štěstím. Což samozřejmě neuniklo Olli, která každý jeho telefonát pozorně sledovala. Její pohled se mračil tím více, čím radostnější byl Martinův výraz, závist z ní číselna na dálku.

"Ahoj Margito, rád tě slyším," hlas se mu zajíkal štěstím. "Pochopitelně souhlasím, budu na tebe netrpělivě čekat. Velice rád se s tebou zase uvidím."

"I mě už se po tobě stýská," zaslechl slova, která ho hladila laskavě po duši, "zase na stejném místě, jo? Tak zatím."

S výrazem blaženého idiota se zadíval na stěnu na konci místnosti a dlouho na ni nepřítomně hleděl. Bylo mu, jako by ho právě kdosi polil živou vodou, svět se obrátil vzhůru nohama.

Tentokrát se vracel domů spokojeně, opět po dlouhé době zářil štěstím. Ale jeden malý problém trápil jeho nečekaným světlem omámenou duši. Byl jím páteční termín schůzek s Ingrid. Scházeli se docela pravidelně a oba s ním počítali. Nyní se do toho přিপletla schůzka s Margitou, takže musel řešit, které z nich dát přednost.

Bylo už dopředu bez nejmenších pochyb jasné, že to u něj vyhraje Margita. Ingrid může jeden týden počkat, ta mu neuteče. Margita je pro něj vzácnější a přece jen důležitější. Má tři dny na to, aby vymyslel něco věrohodného, čím se u Ingrid omluví. Současně mu však bylo líto přijít o večer v její blízkosti, protože mu byly neobyčejně příjemné. Musel dát dohromady důvěryhodné vysvětlení a najít nějaký náhradní termín.

Celou cestu domů si lámal hlavu, jak problém vyřešit. Nakonec dal komplikovaný plán dohromady, jen si bude muset počkat, zda se to hodí také Ingrid. Neměla to jednoduché, musela své volno přizpůsobit manželovi, který měl dál velice nepravidelné směny.

Když otevřel dveře domova, konečně po dlouhé době ve skvělé náladě a s úsměvem, pustil se do hlasitého zpěvu. Kdo jej znal, věděl, že tak činil v okamžicích, kdy mu bylo neobyčejně dobře a cítil se velice spokojený. Bylo to velice zřídka, protože sám uznával, že se jeho zpěv nedá ani při nejlepší vůli poslouchat a tak jej většinou před ostatními schovával. Tentokrát

sousedy nešetřil. Chtělo se mu létat a tak to musel každý vědět. Hlasitý, falešný hlas zazněl jeho bytem.

Plný opojné nálady cítil nesmírnou pohodu a tak nebylo divu, že ho uchvátila velká touha vrhnout se po čase na gauč a nádherně se zasnít, odplout se svými myšlenkami kamsi do dále, dostat se zase jednou mimo běžné starosti. Dnes na to byla opravdu ta správná atmosféra a tak se nemusel přemlouvat příliš dlouho.

Za chvíli zaujal pohodlnou pozici a jeho zrak zamířil do stropu. I když se v jeho myšlenkách nejčastěji vyskytovala tvář Margity, dokázal se za chvíli natolik soustředit, že se dokázal dostat v představách do transfúzní stanice.

Krev vytéká z jeho paže a on ji spatřil uvnitř krevního vaku, jak se již začala přelévat z jedné strany na druhou - doprava, doleva, doprava, doleva.

Netrvalo dlouho, než se obraz rozbíkal a okolí kolem něj zmizelo pod bílým obdélníkem. Barvy naskočily a začaly se slévat v jednotný celek. Dychtivě čekal, jaký obraz se mu vyjeví dnes a do kterého z dějů se ponoří.

Ještě si stačil v rychlosti uvědomit, co si předsevzal při posledním snění. Pokud se objeví v bance, nesmí se zapomenout podívat, jak vysoká částka naskočila na jeho účtu po minulých operacích. I když se jednalo o vymyšlené údaje, zvědavost mu nedala, aby se o svém imaginární bohatství nepřesvědčil.

Jakmile se obraz dostatečně zaostřil, radostně zavýskl. Byl skutečně tam, kde si přál být.

Seděl za přepážkou a stejně jako minule vyřizoval jakési finanční operace. Opět uviděl své malé, štíhlé ruce, jak se přebírají kupou dokladů a zadávají pokyny do počítače. S radostí mohl konstatovat že je vše tak, jak si přál. Mohl tedy bez problému nakrmit svou hladovou zvědavost.

Na monitoru zahlédl, že je v programu, ve kterém prováděl převody minule a kde byly uloženy všechny údaje o kontech klientů. Opojně sledoval neuvěřitelný pohyb peněz a přemýšlel, co dál. Trvalo to jen krátkou chvíli. Rychle začal pracovat na tom aby se dopídl k číslům, jež ho zajímaly v tuto chvíli nejvíce.

Zadal do počítače příkaz, kterým mohl zjistit všechny převody na své číslo konta. To sice bylo v jiné bance, ale kontrola, kolik se na daný účet z této banky převedlo, tu byla. Netrpělivě tedy zadal svoje číslo a několikrát zaklepal nervózně prsty do desky stolu, když čekal na výsledek.

Za chvíli se na displeji objevil. Na monitoru se odshora dolů vinul dlouhý sloupec pohybů, kterými minule přepsal peníze z cizích kont ve svůj prospěch. Když jej uviděl, zatajil se mu dech. Jak částky tenkrát zapisoval jednotlivě, list po listu, nezdálo se mu, že jich je nějak obzvlášť mnoho. Nyní, když ale uviděl souhrnný přehled, byl velice překvapený jejich počtem.

Nakonec se podíval na celkovou sumu, kterou převedl. Hlava se mu divoce zatočila. Byla to ohromující cifra, která jej dokonale zaskočila, ani náhodou nevěřil, že by to bylo možné

během té krátké chvíle se z něj stal obrovský boháč. Uviděl, jak se mu rozklepala ruka, když částku spatřil.

Chvíli mu trvalo, než se city dostal zpět pod svou kontrolu a mohl se věnovat další činnosti. O to víc mohl litovat, že se tohle vše děje jen v jeho snu a nikoliv ve skutečnosti. Kdyby to tak bylo, byl by zcela zabezpečen do konce života a odpadly by jeho starosti se zaměstnáním, protože by už nikdy žádné nepotřeboval.

Stále ještě neodtrhl oči od obrovské částky svítící na monitoru, když se náhle zvedl a kamsi vykročil. Neměl ponětí, kam jde, a tak čekal, co se stane.

Vyšel na chodbu, kde již minule byl a kterou znal. Prošel kolem pevných mříží a za chvíli si uvědomil, jaký je jeho cíl. Bylo to ta malá místnost, kterou člověk občas v životě potřebuje k vyprázdnění a uvolnění.

Když se vracel zpět, opět procházel kolem mříží, otevírajících vstup dolů do sklepení, kde to už také znal.

Zde se na okamžik zastavil. Velké zámky na masivních mřížích jej fascinovaly a lákaly. Na zdi zahlédl kódovací zařízení a hnán neznámou silou k němu přistoupil. V hlavě mu prolétla kombinace čísel, která měl možnost minule zahlédnout, když je před ním kolega vyťukával.

Jeho výborná, fotografická paměť se opět projevila. Odklopil průhledný kryt a jeho prst se pomalu, zvolna dotkl prvního tlačítka a pak stále rychleji začal běhat po klávesnici.

Netrvalo dlouho a zapsal všechny tři kombinace. Podíval se na velké zámky. Než se nadál, neočekávaně všechny tři téměř naráz odskočily a dveře se uvolnily. Udiveně vzal za velkou kliku a zkusil mříže otevřít. Bez nejmenšího odporu se mu to povedlo, kódy znal tedy správně a nebyly ještě pozměněny, otevřely mu cestu dovnitř.

Nakoukl za mříže, jakoby skrz ně nebylo vidět a dveře opět opatrně zavřel. Stiskl jedno tlačítko s jasným symbolem a zámky zase prudce zapadly. Přístup k trezoru byl opět důkladně zabezpečen. Varovné světýlko zapnutého alarmu nad ním se rozblikalo, aby všechny varovalo, že je opět ve střehu.

Byl hrdý. Povedlo se mu to, dostal se do ostře hlídaného prostoru a kdyby chtěl, mohl jít až dolů k obrovskému sejfům a nakládat s ním, jak jej napadne.

Svému nápadu se pousmál. Proč ne, proč trochu neprověřit také jeho obsah? Bankovní loupež ještě neprováděl.

Vracel se na své místo, aby dokončil práci. Na monitoru stále svítily údaje o jeho kontu. Znovu se na ně podíval, aby se pokochal pohledem na nádhernou částku, která zářila dole v součtu. Byl to velice příjemný pohled, zakalený pouze vědomím, že se jedná o částku fiktivní. S uspokojením zahlédl poznámku, že převody již byly uskutečněny, banka je provedla.

"Tak, a teď bych měl za sebou, jako správný zloděj, zamést veškeré stopy," napadlo jej, "abych svůj čin dokonale zahladil. "Pak už to nebude mít chybu. Všechno tak, jak by se mohlo stát ve skutečnosti."

Pomyslel si a dal se znovu do práce, o které věděl, že bude zdlouhavá. Ale chtěl ji dodělat, aby měl dobrý pocit perfektně odvedené práce. A velice jej bavilo, hrát si na bankovního lupiče.

Najel myši na číslo konta, z kterého jako první převedl sumu na své konto. Otevřel jej a položku vyhledal. Opatrně postupoval z jednoho údaje převodu na druhý a všechny informace v jednotlivých okýnkách vymazal. Tak vyčistil všechny políčka a aby již zaevidovaný příkaz byl co nejméně nápadný, vyplnil v něm všechny kolonky znovu, tentokrát zcela smyšlenými údaji.

Když byl hotov, spokojeně se na okno podíval. Nebylo vůbec jasné, že zde byla původní data přepsána a nahrazena falešnými. Kdyby je kdokoliv hledal, na první pohled by na to vůbec nepřišel, i odborníkovi by dalo dost práce tento podvod odhalit. Přesto si byl vědom, že to je jen jednoduché krytí, hlubší kontrola by dokázala původní data obnovit. On si ale přece chtěl jen pohrát, nasadit si tvář dokonalého zločince. Danou příležitost chtěl využít jako možnost k tréninku manipulace s daty v počítači.

Příkaz byl tedy znovu vyplněn čísly, která neměla žádnou další návaznost k jeho účtu a těžko by je kdokoliv dával dohromady. Jen konečný příkaz k provedení nedal, aby nedošlo k dalšímu převodu. Jen nová data uložil.

Spokojeně okno zavřel a přešel k dalšímu. Teprve nyní si uvědomil, jaká to bude zdlouhavá a pomalá práce, ale pokračoval, kupodivu jej to velmi bavilo a tak to byl důvod, proč práci nepřerušil a zatvrzele pokračoval.

Jak postupoval k dalším a dalším příkazům, tempo se stále zrychlovalo. Nakonec nabyl takové zručnosti, že měl okno přepsané za několik vteřin a tak se dostával na konec řádku rychleji, než původně předpokládal.

S pocitem uspokojení zavřel poslední účet a z radosti zamnul rukama. Provedl dokonalý zločin, na který se těžko přijde. Většinu stop za sebou zametl, takže bude policii trval velmi dlouho, než objeví viníka zpronevěry.

"Jak v detektivce," radoval se spokojeně na gauči a opíjel se slastným pocitem z úspěchu.

Uvědomil si, že má před sebou vedle klávesnice další příkazy, které proběhly jeho pracovištěm dnes a které musí ještě vyřídit.

Pobaveně je zvedl a začal si je prohlížet. Měl nutkání, převést z nich na svůj účet další částky peněz, ale nakonec svazek papírů odložil. Už jej to nebavilo, jednou to stačilo, podruhé se tím nechtěl zdržovat. Opakoval by stejnou hru a to už není takový záživný. Kdyby to bylo ve skutečnosti, pak by se dlouho nepřemlouval, ale jen jako sen, to už si užil dostatečně.

Jako poctivý úředník se vrátil k obyčejné práci a příkazy začal pečlivě zapisovat do počítače a papíry zakládat na jejich místa. Pak vyřizoval běžnou agendu, bylo to docela zdlouhavé, hromada papírů na stole ubývala jen velice pomalu. Zřejmě měl dnes perný den a práce bylo mnoho. Až byl sám překvapen, jak rychle do běžné rutiny bankovního úředníka zapadl.

Když se stejné operace neustále opakovaly, znuděně odfrkl nervózně se na gauči vrtěl. Rozhodl se, že zkusí přepnout na druhý výjev, na který minule úplně zapomněl.

Začal se proto plně soustředit na přechod do jiného obrazu a doufal, že se mu to podaří. Zatím však stále viděl malé prsty, jak se prohrabují doklady a pečlivě přenášejí data do počítače. Tento jednotvárný děj ještě chvíli pokračoval, než konečně lehce zablikal a k Martinově radosti se objevil zcela nový, nečekaný obraz.

Zahlédl, jak se mu před očima konečně objevily nové ruce. K jeho překvapení to nebyly jemné ruce vysokého bankovního úředníka, v jehož roli se minule ocitl v nádherné pracovně s úchvatnou sekretářkou.

Tentokrát uviděl silné, mohutné chlapské ruce, svědčící na pohled o mnohem větší síle, než měl onen bankovní úředník u přepážky či vysoký bankovní funkcionář, kteří se mu dosud zjevovali.

Rozhlédl se a zjistil, že se nachází ve standardní pracovní umývárně běžné továrny. Stál u jednoho z mnoha umyvadel, která zde v řadě stála a právě si ruce pod tekoucí vodou myl. Bílé kachličky jej obklopovaly ze všech stran a jejich řádná omšelost prozrazovala mnohaleté používání. Pozorně sledoval své ruce a kontroloval, zda ke pořádně umytý.

Náhle zvedl hlavu a podíval se do velkého zrcadla visícího nad umyvadly. Martin tak před sebou konečně uviděl to, po čem toužil a co se mu dosud nepodařilo uskutečnit. Splnilo se mu velké přání, po něm prahnul snad nejvíce, co do svých snů pronikal.

Díval se přímo do obličeje člověka, jehož očima sledoval dění kolem sebe a pod rouškou této osobnosti se děly činy konané jeho představivostí. Měl možnost pohledět ve svém snu sám sobě do očí.

Uviděl téměř kulatou hlavu s velkým plochým nosem a malýma, těsně přiléhajícíma ušima. Zbytky šedivých vlasů měl ostříhané zcela na krátko, pleš na temeni se táhla až ke skráním a holá kůže se matně leskla.

Hleděl na něj obyčejný starší muž kolem padesátky, který jevil známky dobrosrdečnosti a spokojenosti. Na první pohled klidný, vyrovnaný člověk. Rozhodně nevypadal jako nějaký dobrodruh či člověk, který si potrpí na nějaké bláznovství či divoké výstřelky. Usazený, patrně starostlivý otec rodiny, zvyklý těžce a poctivě pracovat.

"Vypadám pěkně blbě, takový tuctový typ," pomyslel si Martin, "ale nejsem alespoň ničím nápadný. Proto mě také v bance všichni důvěřují."

Pronesl si pro sebe, protože předpokládal, že má tentýž obličej i jako pracovník banky, s kterým právě dokončil velkou loupež.

"Počkat, počkat," řekl si po chvíli, "to je přece nesmysl, já už nejsem úředníkem v bance. Teď jsem někde jinde. Vypadám v obou případech stejně, nebo mám pokaždé jinou tvář?" zapřemýšlel. "Je přece logické, že mám obličej pokaždé stejný, stejně jako mám jen jeden i ve skutečnosti. Jen děj a prostředí jsou vždy nakonec jiné. Tak to asi bude."

Dál si ještě chvíli omýval ruce, než uchopil ručník, aby si je otřel. Narovnal se a zamířil k východu. Byla to větší umývárna pro dělníky vykonávající hrubou a špinavou práci. Dlouhá řada baterií u jedné zdi a na druhé straně několik sprchových boxů, vše jednotvárně obložené bílými obkladačkami.

Zatím zde byl docela sám, zřejmě si jen odskočil se umýt a po očištění vycházel ven. Před budovou se zastavil, aby se důkladně rozhlédl, kde se ocitl tentokrát.

Zjistil, že první odhad nebyl správný. Kolem umývárny se oproti jeho očekávání nerozprostírala výrobní hala, nýbrž veliké staveniště jakési stavby. Těžké stavební stroje postávaly různě kolem něj a nedaleko za nimi se táhl velký výkop, z kterého se zvedala konstrukce základů. Podíval se na hodinky, zřejmě se chtěl přesvědčit, kolik má času.

Nebyly to již ty krásné, vzácné hodinky, které na ruce měl ještě nedávno, když si užíval jako zámožný muž s drahým a krásným autem. Zde měl zcela obyčejné, laciné hodinky. Stačil si ještě všimnout času na displeji a koutkem oka šlehl po zdi svého pokoje. Zjistil, že se údaj naprosto shoduje s časem, jaký ukazují nyní i jeho hodiny. Tím si potvrdil, že sen probíhá v souladu se skutečným časem. Bylo již pozdě odpoledne a pracovní směna zřejmě končila.

Chvíli váhal, jako by na něco čekal, ale opak se vypravil k jednomu z těžkých strojů, stojících opodál. Když k němu došel, vytáhl z kapsy klíče, odemkl velké dveře a otevřel je. Zřejmě měl se strojem něco do činění, když k němu měl přístup a počínal si obratně a bez zbytečných skrupulí.

Vyhoupł se na první stupínek a naklonil se dovnitř. Tam odklopil sedačku řidiče a něco za ní hledal. Teprve po chvíli našel zmuchlaný balíček s cigaretami a spokojeně zakýval hlavou. Vrátil sedačku do původní polohy a rychle urovnával věci kolem ní. Bylo zřejmě, že se ve stroji dobře vyzná, snad jej dokonce obsluhoval.

Složitě ovládání tak velkého stroje Martina zaujalo. Jako každého muže, i jeho lákaly výkonné a silné mašiny a vždy toužil po tom, moci s nimi manipulovat. Nyní měl konečně možnost se s jedním z těch největších seznámit a tak se rozhodl využít situace.

I když cítil, že muž je rozhodnut ze stroje odejít, zvědavost mu nedala. Snažil se na něj veškerou silou působit a jednání změnit. Měl úspěch.

Za okamžik se zarazil, vrátil ke stroji, vylezl nahoru do kabiny a posadil se do měkkého, výborně vypolstrovaného křesla za ovládací páky stroje. Protože Martin nevěděl, k čemu která slouží, nechal svůj sen jednat za sebe, jen si přál, aby se s tím strojem rozjel.

Stiskem malého tlačítka stroj naskočil a Martin uviděl, jak se z úzkého dlouhého výfuku vyvalil hustý černý dým, který pomalu světlal. Rozhlížel se kolem sebe z výšky, celé staveniště měl jako na dlani.

Vydal příkaz a jeho ruce a nohy začaly manipulovat s řídicími pákami. Stroj se s lehkým trhnutím rozjel. Projížděl zvolna staveništěm a Martin pozorně sledoval, jak se vlastně takový stroj ovládá. Dávám myšlenkami rozkazy a ruce je plnily. Jako by řídit robota.

Během jízdy několikrát zvedl a spustil vysokou radlici, která před ním visela na čele stroje, upevněna mnoha lany na silných ramenech. Přidal plyn a rozjel stroj naplno. Byl udiven, jakou vysokou rychlost dokáže vyvinout. Na první pohled vypadal těžkopádně neohrabaně.

Dojel až dozadu, ke konci stanoviště, tam se otočil a zamířil zpět. Takto projel stejnou trasu několikrát po sobě, než se dobře s řízením seznámil. Martinovi ta projížďka připadala jako

jízda malého kluka po autodráze. Radostně si ji užíval a spokojeně se rozhlížel na všechny strany.

Po jedné z jízd si povšiml, že projíždí kolem malého parkoviště, kde stálo několik řad aut, zřejmě vozidel zaměstnanců na stavbě.

"To je paráda," zajásal Martin, "konečně můžu udělat něco vzrušujícího, ať se něco děje. Tak jako tak je tu nějak mrtvo."

Zajásal spokojeně a zamířil se strojem k autům.

Zastavil se před první řadou zaparkovaných aut a začal se ze své kabiny rozhlížet na všechny strany. Bylo to divné, ale nikoho poblíž nezahlédl, jen několik malých postav se pohybovalo v dálce, na opačném konci stavby.

"Tak a jde se na to, šou začíná," řekl si nahlas a přidal prudce plyn.

Stroj vyrazil pomalu k prvnímu vozu v řadě. Dojel až k němu a s očima rozzářenýma dětskou radostí sledoval pomalu stoupající předek těžkého stroje najíždějícího na auto. Kousky plechů a střepech se hluboko pod ním rozprskly do všech stran, boky drceného auta se rozvalily pod monstrózním kolosem, který ho válcoval.

Stroj na auto pomalu vyjel a předek přepadl dolů. Martin s úžasem sledoval změt' plechů, které všelijak zkroucené trčely zpod jeho buldozeru, ale ničím se nezdržoval a pokračoval v jízdě dál. Nos stroje se opět zvedl vzhůru a další pokroucené plechy mačkaného auta se rozšklebily na všechny strany, další sprška roztržitého skla se rozlétla kolem.

"Dobrý!" zvolal nadšený Martin, "kam se hrabou scénky z filmů, to je lepší než nějaký trhák. Tohle je ale správný akčňák!"

Řval radostí zahlcen dojmem z neobvyklého zážitku. Pozorně se nakláněl kupředu, aby mu žádný moment neunikl.

Stroj svou ohromnou vahou rozdrtil další vůz a najížděl na jiný, stojící za ním. Nos opět vylétl vzhůru a třetí auto se rychle měnilo v hromadu nepotřebného plechu.

Martin se rozhlédl, ale stále kolem nikoho neviděl, byl ve svém snu nadále sám. Proto bez nejmenšího zaváhání pokračoval dál. V pořadí již čtvrtý vůz se zkroutil pod děsivou masou železa, které se přes něj převalilo, řízeno Martinovými rukama.

Nakonec tak postupně dojel až k poslednímu, osmému autu. Když přes něj přešel, nadšeně se se strojem otočil, aby si mohl prohlédnout své dílo.

Spatřil neuvěřitelnou spoušť, kterou by si jinak nikdy nedovedl ani představit. Za ním se válelo v nepřehledné zmeti plno různobarevných plechů, na kousky rozemleté díly z umělých hmot, okrasné lišty, roztržité sklo. Jen z trosek předních a zadních částí se dalo poznat, že tohle ještě před malou chvílí byla naleštěná auta. Kusy různých dílů všelijak pokroucené a zdeformované ležely rozházené různě kolem. Celkový dojem působil, jakoby se právě díval na vrakoviště.

Natočil stroj a zamířil k vedlejší řadě, zatím stále ještě plné nádherných vozů. Oči měl navrch hlavy, bylo to fascinující divadlo.

Zcela unesen sledoval, jak se nos stroje opět zvedá nahoru a drtí pod sebou první z druhé řady aut. Likvidoval jedno po druhém vahou stroje a pomalu, jak na hladině s vysokými vlnami, se přehupoval ke konci řady.

Byl u předposledního vozu když zahlédl, jak k němu běží skupinka mužů a divoce gestikuluje. Věděl dopředu, že stejně neuslyší, co mu říkají, ale nyní mu to nevadilo. Jestli to mají být majitelé těchto aut, mnoho pochvalných slov stejně neuslyší.

Skupina přiběhla až k němu a někdo po něm hodil kamenem tak prudce, že se po skleněné tabuli rozběhly paprsky prasklinek od místa dopadu do všech stran. Ale okno, i když bylo poškozené, na svém místě vydrželo. Martin přejel poslední vůz a otočil se.

Stejná spoušť, jakou po sobě zanechal po zničení první řady, zbyla nyní i z řady druhé.

Muži zmateně pobíhali kolem něj, někteří se chytali v zoufalství za hlavu. Několik z nich popadlo klacky povalující se kolem parkoviště a začali bušit do kabiny. Velký stroj se zvolna otáčel a mířil ke třetí řadě zaparkovaných aut.

"Nechte toho," varoval je rozdivočelý Martin, který spokojeně nadsakoval na gauči a vášnivě mával rukama.

Ale muži nepřestávali, bylo jich dokonce stále víc.

"Tak dobrá," procedil mezi zuby Martin zlostně, "když chcete boj, tak ho máte mít. Já jsem vás varoval, že se mnou nejsou žádné žerty."

Nečekaně natočil čelo stroje proti nic netušícím mužům a rozjel se směrem k nim. Několik postav uviděl těsně před strojem.

"A teď vám ukážu, flákači, jak umíte pohnout kostrou. Kdo nebude dost rychlejší, má smůlu," pomyslel si radostně.

Než se vzpamatovali z jeho nečekaného kroku, těžká radlice udeřila. Několik prvních postav se svalilo na zem. Martin se strojem vyrazil vpřed. Stejně jako prve přes auta, zamířil si to svým mohutným strojem přes skupinku lidí. Ti šokovaně hleděli na obludu valící se přímo na ně a zůstali okamžik stát neschopni pohybu. Stroj se jen lehce zhoupl, když se mu podařilo několik z nich opravdu přejet.

"Dostanu vás všechny, zničím vás!" křičel v euforii, "nikdo neunikne, ani jeden, jsem Barbar Ničitel"

Hopsal jak malý kluk nadšením. Průběh dnešního snu byl mimořádně zajímavý.

Muži otřesení zážitkem, kterého se právě stali svědky, nebyli v úžasu schopni dost rychle zareagovat. Martin toho využil a do několika dalších najel a porazil je. Protože jel stále dál, další mírné zhoupnutí mu naznačilo, že dostal dalšího, který nestihl uskočit z blízkosti kolosu.

Výkřik radosti se opět vydral z jeho hrdla. Sadistický výkřik nelidského okamžiku. Jako člověk dnešní doby sledující dramatický okamžik na plátně kina.

Jen chvíli zůstali kolem stojící lidé nehybní šokem, ale rychle se vzpamatovávali. S vyděšenými obličejí a za halasného zoufalého křiku se rozběhli na všechny strany. Martin přeřadil rychlost a vyrazil za největší skupinkou. Stroj byl rychlý, až nečekaně, za chvíli ji dostihl. S cynickou radostí sledoval, jak další muž rozhodil rukama po zásahu radlicí a padl k zemi.

Vydal se bez otálení za dalšími, pronásledoval je jako čaroděj na velkém, ohnivém draku, aby je jako své oběti polapil a zničil. Prchali, kam se dalo, oči vytřeštěné hrůzou, stále ještě neschopni pochopit, co se zde stalo. Smrtelný strach dodal jejich nohám překvapivou rychlost. Jejich bojové nadšení, se kterým ještě před chvílí bušili klacky do stroje, bylo pryč. Nyní se snažili zachránit holé životy.

"Tak běžíme, běžíme," volal nadšený Martin z kabiny. "Jsem vám v patách! Koho chytím, z toho nadělám kaši."

Během běhu se dostali až k několika stavebním buňkám, do kterých několik lidí vběhlo.

"Tam si mi chcete schovat?" smál se pohrdavě. "To snad ne."

Stroj narazil do krajní stěny první buňky. Jeho síle a obrovské váze nemohla stěna nijak odolat. Lehký bok se provalil a Martin vjel i se strojem dovnitř. Pomalu projížděl dál boříc před sebou radlicí vše, co se před ní objevilo. Jen krajní stěny, silně zdeformované a pokřivené, zůstaly stát. Několik postav stihlo buňkou proběhnout a nyní se rozebíhalo ven. Nebyly všechny, některé chyběly. Několik z nich zůstalo pod sutinami a on si s radostí uvědomil, že jich opět několik dostal.

Zamířil dál, skrz další buňku, která stála hned za první. Byly to kanceláře vedení stavby, jak poznal podle stolů a počítačů na nich stojících, když nad ní strhl střechu. Pomalu pokračoval, drtíc všechno vybavení, které se zde nacházelo. Lidé však už stihli utéci, protože jim bylo jasné, že zde před ním ochrany nenajdou. Zdemoloval několik dalších buněk, až projel i poslední. Za ní se otočil, aby si prohlédl své dílo.

Buňky vypadaly, jakoby přes ně prolétl uragán. Vše bylo zničeno, vše bylo rozházeno nedaleko od místa, kde ještě před chvílí stály. Ani jedna ze stěn nezůstala rovná. Ty, kterými projel, byly většinou rozdrčeny na malé části, zbylé stěny stály nakřivo v nepřírodných polohách a silně poškozené. Na zemi se válely zbytky vybavení. Několik lidí stále ještě prchalo všemi směry, aby se od něj dostali co nejdál. Již pochopili, jak je nebezpečný.

"Dobrá prácička," pochválil se Martin. "Určitě se nudili, tak jsem jim dopřál trochu vzrušení, měli by mi být vděční."

Dobře se pobavil, ale byl díky náročnému soustředění docela unaven. A tak dál nechal svůj sen pokračovat bez dalšího vlivu. Stroj se zastavil, muž zřejmě přemýšlel, co dál. Nakonec se zvolna rozjel do míst, kde předtím parkoval. Zastavil téměř na stejném místě a pomalu z něj vystoupil. Martin z nejistých pohybů jasně cítil, jak je šokován z toho, co před chvílí vlastně dělal. Sestoupil na zem, zcela mechanicky dveře uzamkl a vydal se k budově, kde byly šatny a

sprchy. Neměl ponětí, proč tam jde a co tam chce dělat. Nechával sen dál jít svou cestou a nenutil jej k další činnosti dle svého rozmaru.

"Tak to by pro dnešek stačilo," pomyslel si Martin, který se cítil zcela uspokojen průběhem zajímavého zážitku. Než došel dovnitř budovy, přestal se na děj soustředit, což vždy znamenalo, že z něj po chvíli rychle vystoupí.

Ještě zaregistroval, že došel do šatny, která se nacházela hned za umývárnou, zde se posadil na židli za obyčejný stůl a dal si hlavu v zoufalství do dlaní. Bílá skvrna se již přihlásila a začala se roztahovat před jeho očima. Za chvíli zmizela a on byl opět všemi smysly ve svém pokoji. Svůj sen nechal odplavat do dále. Snad se mu bude moci věnovat v některém z dalších vstupů.

Spokojeně se na gauči posadil a rozhlédl se kolem sebe. Potřeboval se po krátkém spánku a divokém snu trochu probrat, aby se zcela vzpamatoval.

"To bylo napínavé," přemýšlel nad posledním snem, stále ještě ztěžka dýchal, jak jej akce vzrušila.

"A pěkné, takové dobrodružství, moci jezdit po těch autech. Ani ve filmu by se za to nemuseli stydět. A ta loupež v bance je také perfektní, bezva, že se mi ji podařilo dotáhnout až do konce. Dneska jsem si perfektně užil."

Potěšily jej oba sny. Užil si zajímavých, vzrušujících chvil daleko více, než čekal. Po několika předchozích, nudných a nezajímavých se konečně zase začalo něco dít. Dnes si to vynahradil, vše bylo navíc tak dokonalé, téměř jakoby to prožíval na vlastní kůži, tak bylo vše živé. To jsou jiné zážitky, než jen nezáživné sledování obrazovky televize, kde kaskadéři dělají fantastické kousky, které by se běžně v životě nikdy nemohly stát. On si své dobrodružství prožil sám a ve vlastní režii téměř na vlastní kůži.

Jeho šťastný den se blížil ke konci. Díky Margitinu telefonátu byl v dobré pohodě, k níž výrazně přispěly i oba kouzelné sny, které si tentokrát naplno užil dle svých představ. V tak dobrém rozmaru se mu dnes nechtělo ani za partou, aby si náladu třeba něčím nepokazil. Rozhodl se zůstat na gauči a po zbytek večera sledovat televizi.

Opět projížděl různé programy a ani jej nepřekvapilo, že narazil na několik filmů, v nichž se ničilo mnoho aut, střílelo jak ve válce a kradlo v bankách. Při pohledu na snažení pochybných hrdinů se pobaveně smál.

"Jste žabaři," křičel v záplavě smíchu na podlé padouchy, vymýšlející komplikované metody, jak banku vyloupit, "já jsem toho dneska dokázal za jediný den daleko víc, než vy za celý film."

Bláznivé okamžiky ve filmech mohl nyní přímo konfrontovat z vlastními zážitky. Když zahlédl demolici aut, věděl již přesně, jaký je to pocit, co se při ní děje a jak se ničená auta chovají, protože si to sám prožil. Jakmile uviděl přestřelku, mohl ji srovnat s tou, kterou provedl před nedávnem. Vzpomínal na své pocity v momentě, kdy sledoval čísla převedená na jeho účet, na radost z toho, že se mu podařilo po této transakci zahladit všechny stopy.

"Už jsem profesionální zločinec," konstatoval při zjištění, kolik případů z televize již má za sebou, kolik z nich měl možnost si opravdově prožít. "Co nevidět mě začnou pronásledovat snovní imaginární policisté."

26.

Ráno vstával s výbornou náladou, jakou už dlouho neměl. Bylo to hned na všem znát, všechno mu šlo jednoduše, hladce, nikde neměl problémy. Nic mu nepadalo z ruky, žádný přístroj nedělal naschvály, jak se běžně stávalo.

Pln optimismu a nových sil vykročil na chodbu. Rozhlédl se, kde dnes objeví Ingrid. Lačně čekal, odkud se objeví. Docela rád by zase její rozzářenou pusinku uviděl. Nikde ji nezahlédl a tak otevřel dveře výtahu.

"Ahoj!" ozvalo se veselé zvolání, když se za dveřmi objevila její rozesmátá tvář.

Vstoupil do výtahu a přistoupil k ní.

"Ahoj," odpověděl a tvář se mu také roztáhla do příjemného úsměvu. Stoupl si těsně vedle ní a políbil ji na připravená ústa, která provokativně vyšpulila, aby mu naznačila, co očekává.

"Budeme muset přehodit termín," spustil hned zkraje, aniž čekal na přívál slov, kterými ho obvykle zahrnula. Stiskl tlačítko s číslem nejvyššího patra. Věděl, že budou potřebovat nějaký čas na domluvu, proto nezamířil rovnou do přízemí.

"V pátek odpoledne výjimečně nemůžu, něco mi do toho nečekaně vlezlo," pronesl smutně a rukou ji jemně přejel po rameni.

"Co se stalo?" zeptala se udiveně. Zklamání z ní čišelo mocným proudem.

"Kamarád má nějaké problémy s částí programu a protože to potřebujeme mít v sobotu hotové, abychom mohli po neděli pokračovat na dalších blocích, chce po mě, abych mu s tím pomohl," vymýšlel si rychle hodnověrnou výmluvu.

"Tak jsem mu to slíbil, je z toho docela nešťastnej, nemůže s tím hnout. Navíc, dokud to nedodělá, nemůžeme pokračovat ani my na vedlejších blocích, protože ty na jeho práci navazují. Takže nemůžu se tím pádem sejít s tebou, přepokládám, že to bude pěkná fuška, zřejmě se to protáhne do noci. Je na tom ještě spousta práce, určitě to rychleji nezvládneme. Je mi to sice líto, nerad to dělám, ale musíme se domluvit na jiném termínu... tedy... jestli chceš."

Pevně se k němu přitiskla.

"To nevadí," pronesla povzbudivě, bez nejmenších známek nějakého podezření, "to se stane, že to občas nevyjde, tak se domluvíme nějak jinak."

Její slova nezněla vyčítavě, zřejmě jej chápala a hlavně mu věřila. Byl rád, že to takto dopadlo a spokojeně ji pohladil po rameni. Zcela automaticky. Trhla sebou a pak se na něj vášnivě zadívala přivřenýma očima.

"Ale takhle na mě raději nesahej," tiše ho varovala a očima proběhly ohnivé záblesky, "říkala jsem ti přece již několikrát, jak to na mě působí. Podívej, jak se mi zase chvějou ruce a hlas. Skoro nemůžu mluvit. Máš působivý doteky."

Náhle však blaženě přivřela víčka, ústa se lačně pootevřela. Prsty křečovitě zaryla do jeho paží. Nevypadala na to, že by se ho chtěla zbavit.

"Tak kdy se sejdeme?" zeptal se Martin nedočkavě, "jde hlavně o tebe, ty máš problémy se uvolnit, u mě je to jednodušší."

Uvědomila si to a rychle se vzpamatovala.

"To je teď opravdu problém," vzdychla těžce, "on je odpoledně pořád doma, už celý týden. Já se z toho snad picnu. Můžu jen dopoledne, nejdéle do tří, pak už ne," pronesla nešťastně, když si promítla své možnosti. Výtah se zastavil v posledním patře, ale Martin rychle stiskl další tlačítko, nyní již s označením přízemí.

"A nemůžeš si udělat nějaký volno?" zeptala se žadonivě, "ať jsme zase chvíli spolu, jinak se tentokrát asi nesejdeme."

Martin se zamyslel. Měla pravdu, pokud se neuvolní během dne, tak se zřejmě nebudou moci sejít. Rychle přemýšlel, jaké má možnost a uvědomil si, že i když jí tvrdil, kolik mají práce, ve skutečnosti to tak není. Mají teď klidnější období, takže by nebyl problém si zítra vzít nějaké volno.

"Ale to by šlo," pronesl, jakoby dostal náhle nějaký nápad, "dneska bych se mohl uvolnit a přijít dřív domů. Někakou výmluvu si najdu. Bude to těžké, šéf bude určitě řvát, ale když je to jediná šance, kdy můžeme být spolu, tak to zkusím."

Nechtěl se přiznat, že není pro něj problém, aby se na jeden den uvolnil a podával situaci co nejvíce dramaticky. Docela se mu to povedlo. Vděčně na něj pohlédla.

"Jsi hodný," tetelila se spokojeně, "bude to zase pěkný, o to se postarám, neboj se."

Viditelně pookřála. Její tvář zalála nadšením a nedočkavostí. Martin ji s úsměvem sledoval. Byl rád, že z problému takto rychle a jednoduše vyklouzl a ještě vypadal jako obětavec.

"Tak s tím určitě počítej. Beru si na odpoledne volno a kolem poledne jsem doma," řekl konečné rozhodnutí, když výtah zastavil v přízemí a dveře se otevřely.

"Ježíši, to je ale skvělý," jásala, "jsem u tebe včas... ještě pusu," pronesla žadonivě a znovu vyšpulila své rty, když viděla, že už chce odejít.

Chodba byla opuštěná, neměla proto strach z nežádoucích svědků. Lehce ji políbil a odcházel ke dveřím. Ještě si krátce zamávali, výtah se zavřel a rozjel vzhůru. Martin nastoupil do tramvaje a v duchu si začal připravovat důvody, na co se v práci vymluví. Pln optimismu vyrazil směrem ke kanceláři.

Vše dopadlo podle jeho představ. Volno na dnešní odpoledne dostal bez nejmenších problémů a tak v polovině směny vyrazil směrem k domovu. Byl to pro něj naprosto nezvyklý čas.

Většina lidí byla ještě v práci, takže ulice nebyly tak přeplněny, v tramvajích bylo plno místa a v obchodech se netlačily zástupy lidí.

Přicházel k domu a díval se pozorně k oknům, kde bydlela Ingrid. Doufal, že jej očekává, snad hlídá i jeho příchod a schůzka proběhne tak, jak se domluvili. Byl už téměř u schodů, když se záclona mírně odhrnula a za ní se objevila bílá paže. Obličej nezahlédl, ale dlaň mu lehce zamávala. Dávala mu najevo, že o něm ví.

S ulehčením vkročil do vchodu. Vyjel výtahem ke svému bytu a vešel dovnitř. Rychle uklidil překážející věci, poschovával kam se dalo největší nepořádek a očekával okamžik, kdy Ingrid přijde. Nečekal dlouho. Velice krátké a jemné zazvonění ho vymrštilo z křesla. Poklusem doběhl ke dveřím, aby ji nenechal dlouho stát na chodbě, kde ji mohl kdokoliv zahlédnout.

Ještě nestačil pořádně otevřít dveře, už se do nich vedrala Ingrid. Rychle za sebou zavřela, ulehčeně si vydechla a vrhla se mu kolem krku.

"To jsem ráda," vyhekla nadšeně, "že to vyšlo. Bála jsem se, aby tě pustili."

"Když jsem ti to slíbil, tak to musím dodržet. Navíc jsem to bez tebe nemohl déle vydržet, chyběla jsi mi" říkal tak přesvědčivě, že mu to uvěřila. Ostatně to nebyla tak velká nepravda.

Šťastně mhouřila oči a vášnivě k němu tiskla své rty. Nebránil se a na nejbližší dobu jejich hovor umlkl. Teprve po chvíli se od sebe zvolna oddálili a zahleděli se jeden druhému upřeně do očí.

"Jak dlouho máš čas?" zeptal se Martin a rukama jí jemně přejížděl po bocích.

"Jako normálně," pokrčila Ingrid zklamaně rameny, "do tří nejdéle. Pak už přijde ten můj domů," opakovala informaci, kterou mu už oznámila ráno. Ted' mu to pro jistotu řekla ještě jednou, jako by měla strach, aby na to nezapomněl..

"Škoda," povzdechl si Martin, "to nemáme moc času."

"To přece nevadí, to hlavní stihneme, ne?" zeptala se s úsměvem a jazykem si provokativně přejela přes rty.

"To teda jo," řekl důrazně, "ale musíme sebou hodit, času máme opravdu málo."

Stále se jí díval upřeně do očí.

"Sundej si ty šaty," vyzval ji náhle, ale důrazně.

Přejela po něm očima, jakoby byla překvapená a ptala se, zda to myslí vážně. Že spěchají, věděla, ale že na to půjde takhle tvrdě, tím ji překvapil. Martin dál nic neříkal, jen jeho přísný pohled naznačoval, že na tom trvá.

Ruce jí zvolna sklouzly z jeho krku a našly okraj trička. Rychlým pohybem si ho přetáhla přes hlavu, aby ho vzápětí rázně odhodila stranou. Následovaly kalhoty, které nechala volně sklouznout k zemi a lehce z nich vystoupila. Nato je také odkopla někam do rohu. Ruce nahmatala na zádech zapínání podprsenky, zkušeně je uvolnila a nechala sklouznout ramínka

po pažích až k dlaním. Jednou rukou škádlivě zamávala svlečeným kouskem textilu Martinovi před obličejem. Hrdě vypjala svou hrud', objevila se její vztyčená ňadra. Několika nepatrnými pohyby si svlékla poslední díl oblečení, jímž byly kalhotky stejně lehounké jako její podprsenka.

Stála před ním zcela nahá a její oči plné očekávání k němu vzhledly. Chvilí se na ni díval bez hnutí, jen zvolna očima přejížděl každíčký detail jejího těla. Nyní se mohl kochat pohledem, jak chtěl, neměla před ním žádné tajemství. Sledovala oči bloudící po svém těle a divoké vzrušení zaplavovalo každíčkou část nahého těla tím víc, čím déle klouzal pohledem přes její intimní místa. ňadra se jí dmula ještě vydatněji a bradavky se vášni roztáhly a ztopořily. Dvorce kolem nich se změnily ve velké koláče místo scvrklých puntíků, kterými byly ještě před chvílí.

Martin stále vyčkával, plně si vědom toho, co v ní jeho pohled způsobuje. A i proto si dával záležet. Zvolna, pomalinku po ní přejížděl očima, nevynechal žádný detail jejího těla. Teprve pak se k ní sklonil a rty přejely po nalitých bradavkách. Když začal jazykem kolem nich kroužit a rukama divoce hladit boky a zadeček, prudký dech přešel v trhané vzlyky. Náhle prudce vymrštila ruce, aby si jeho hlavu pevněji přitiskl na ňadra. Vsál jednu z bradavek mezi rty a intenzivně ji zpracovával jazykem, až Ingrid ztrácela dech. Pod rukama ucítil jemný pohyb boků, který dokládal míru jejího vzrušení.

Když vzlyky přešly v těžké, trhavé hekání, náhle se narovnal a rukama ji uchopil zezadu pod stehny. Než se stačila vzpamatovat, zvedl ji do vzduchu a v náručí s ní zamířil ke dveřím kuchyně. Ani se nestačila podívat nad tím, kam ji nese.

Rukama chytila jeho krk a pevně se k němu přitiskla, žhavými rty si hrála s jeho ušním lalůčkem. Přitom mu horce dýchala do ucha.

Došel do kuchyně a jemně ji posadil na linku, hned vedle známého kávovaru. Ten v ní vyvolával příjemné vzpomínky, protože se již několikrát stal prostředníkem k prožití mimořádných erotických momentů.

Rukama ho stále držela kolem krku a nechávala jeho rty klouzat po své šiji a tvářích. Vášnivě ji líbal, v dlaních svíral obě ňadra. Stál mezi jejíma nohama volně svěšenýma dolů. Ani si nevšimla, kdy to udělal, náhle u ní stál nahý, bez kalhot. Ty zahlédla sklouzlé na zemi u kotníků. Horkými rty sjížděl po krku dolů, mezi její ňadra a ona se propnula, aby mu je co nejvíce nastavila. Rukama se zapřela o desku linky, hlavou se opřela o horní skřínky. Nevěděla, co ji vzrušuje víc, jeho jemné dotyky na citlivých místech, či poloha, ve které se právě nacházeli.

Krátká myšlenka, že by totéž chtěla po muži doma, byla pro ni nepředstavitelná. Také prvotní ostych z této pozice byl pryč a ona se dychtivě vydala přívalu rozkoše. Když vysoko zvedala nohy, aby ho jimi objala a pevně k sobě přitiskla, pocítila, jak do ní tvrdě, ale lehce pronikl.

Po okamžicích neobyčejné slasti a opojných prožitků se nakonec oba silně vyčerpaní a udýchaní odebrali do pokoje. Stulili se k sobě na gauči a těžce oddechovali. Jejich zpocená těla se k sobě tiskla. Ani jeden nepromluvil, každý pro sebe si vychutnával uplynulé minuty.

Těla se jim leskla potem, emotivní myšlenky jen pomalu vychládaly. Trvalo to ještě chvíli, než se Ingrid malátně zvedla a posadila se na okraj gauče. Pohledem zkontrolovala čas. Měla

ještě necelou hodinku, než bude muset odejít. Martin stále ležel se zavřenýma očima a nechtělo se mu se hýbat.

Zvedla se a došla k oknu, zvědavá, co se děje na ulici.

"Venku je úplně pusto, všichni ještě pracují" řekla po chvíli potichu.

"No vidíš," odvětil se zavřenýma očima Martin, "a ty si tady takhle užíváš. Je to spravedlivé?"

"Jejich vina," řekla rázně. "Můžou si také užívat. Na některé věci si prostě musíš udělat čas. Život není jen práce. Najednou zestárneme a už to nedohoníme."

"Odkdy ty filozofuješ?" podíval se na ní udiveně.

"To není filozofování, to je realita," otočila se k němu a opřela se o parapet okna. "Když svůj čas prošvihneš, už ho nedoženeš. Všichni to ví a stejně se chovají, jakoby na to zapomínali. Naštěstí my dva nezapomínáme, že. My ho zbytečně nemarníme."

"Hm... ještě že si můžeme naše hříšné chování vědecky zdůvodnit," zahučel Martin a náhle se mírně nadzvedl. "A proč se ukazuješ v mém okně nahatá? Takhle přitisknutá na skle jsi jako ve výkladní skříni. To chceš, aby celá ulice viděla, kde jsi a co tu děláš?"

Ingrid si až nyní uvědomila, co dělá, a prudce od okna odskočila. Několikrát přešla nerozhodně po pokoji a nakonec uchopila ovladač a zapnula televizi.

Bez šatů se cítila volně, ničím nesvázaná. Přitom doma, o několik pater výš, by si to nikdy nedovolila. Tam chodila celé dny pečlivě oblečená, i potmě v posteli odkládala jen zřídka to, co měla na sobě. Když nastávaly intimní chvíle, odkládala jen ty nejvíce překážející části oblečení. U Martina na ni naopak vše působilo nevázaně, klidně a uspokojivě. Nechtěla se svazovat něčím tak nepohodlným, jako jsou šaty. Působilo na ni velice dobře, když se mohla takto uvolněná bez skrupulí procházet.

"Ty se chceš teď dívat na televizi?" podivil se Martin.

"No... co kdyby tam dávali něco pěkného," zatvářila se soustředěně. Martin obrátil oči v sloup. Tak tohle nečekal, takový nápad!

"Teď máš myšlenky na ty blázniviny v televizi?" zeptal se jako v šoku. "To ses asi musela zbláznit."

Mávla rukou: "Tomu ty vůbec nerozumíš."

Na obrazovce se objevila tvář jakéhosi člověka. Martin na ni letmo pohlédl, otočil znučeně hlavu jinam, nemínil přece trávit čas sledováním nicneřikajících programů. Trhl sebou a ihned svůj pohled na obrazovku vrátil. Tvář toho člověka mu připadala velmi známá, již jej určitě někde viděl. Horečně začal přemítat kde, ale správná odpověď nepřicházela. V té rychlosti si nemohl vybavit, v jak souvislosti jej poznal.

Ale znal ho, viděl ho, tím si byl naprosto jist. Kdo to jen může být? Ingrid konečně našla tlačítko zesilující zvuk, dosud jako obvykle vypnutý.

"...policie stále ještě vyšetřuje tento neuvěřitelný případ, při kterém zemřelo devět lidí tak drastickým způsobem. Dotyčný způsobil škodu obrovského rozsahu, na stanovení její výše pracuje tým odhadců."

"Někde jsem toho člověka určitě viděl," přemýšlel Martin nahlas, "neřikali, o co jde?"

Podíval se na Ingrid. Zavrtěla hlavou, protože nechtěla přiznat, že ač se na televizi dívá, duchem je stále v kuchyni vedle kávovaru a prožívá ještě jednou ty krásné okamžiky.

"Zapnula jsem to pozdě, už jsme chytili jen konec," odpověděla zamyšleně. "Kdybys ten zvuk neměl pořád vypnutý, tak by ses to dozvěděl."

"To by mě zajímalo, kde jsem ho jen viděl," snažil si Martin vzpomenout, ale moc mu to nešlo. Informace o případu skončila, následovaly další zprávy, které už Martina tak nezaujaly. Brouk v hlavě mu zůstal.

Ještě chvíli sledovali televizi, Ingrid přepínala programy jako o závod, ale najít v tuto dobu něco zajímavého by byl zázrak. Ani tak nenáročný divák, jakým Ingrid byla, si nemohl v tuto denní dobu vybrat něco kloudného. Nezáživné povídání o ničem, spousty reklam na zbytečnosti.

Pomalou začala po bytě sbírat šaty a připravovala se k odchodu. Chvilé, kdy se museli rozejít, se neúprosně blížila. Oblékání jí nyní trvalo mnohem, mnohem déle, než samotné svlékání.

Dávala si záležet, aby si pečlivě nasadila každou součást, kterou před chvílí bleskově sundala. Mnohokrát se zašla podívat do velkého zrcadla v předsíni, jak vypadá, zda všechno sedí jak má. Když byla hotova s oblékáním, odešla do koupelny, kde delší dobu dokončovala své úpravy.

"Dobrý? Můžu takhle jít?" zeptala se Martina, když se po čase objevila opět ve dveřích pokoje.

"No skvělý," pochválil ji. "Je to fakt výborný, moc ti to sluší. Ale mám takový pocit, že když jsi sem přišla, tak pěkná jsi nebyla. Co se tady s tebou mohlo stát, že jsi tak výrazně zkrásněla?"

"To máš pravdu," pronesla se zářícím úsměvem zalita štěstím. Došla k pohovce a sklonila se k němu, "Podstoupila jsem tu dvouhodinovou omlazovací a zkrášlovací kůru. Vidiš, jaký blahodárný vliv na mě máš, stále ti říkám, že bych to potřebovala častěji. Musíš se víc snažit!"

"A co nám v tom brání?" zeptal se překvapeně Martin, "můžeš přece přijít častěji."

Pokrčila zklamaně rameny a narovнала se.

"No... to je sice pravda," řekla smutně, "ale to bohužel nejde. Kdyby ten můj nebyl tak často doma, dalo by s tím něco dělat."

"Když se to tak vezme," rozesmál se Martin, "tak on vlastně brzdí tvé větší kráse."

Ingrid na něj souhlasně pohlédla.

"To teda máš naprostou pravdu," pokývala hlavou. "Sice se mnou žije, bere mě jako součást rodiny, ale jinak mi nic dalšího pro život nepřináší. Moc se sice o mě nestará, ale musím k jeho přítomnosti přihlížet, jinak by nastalo peklo. Nemám to jednoduchý. Ještě že tě alespoň takto občas můžu mít, jinak nevím, co bych si počala."

Pronesla velice smutně. Martina zahřála její slova u srdce, naklonil se k ní a jemně ji pohladil po tváři.

"Jen se neboj," pronesl starostlivě, "já tě jen tak zanedbávat nenechám. Příště zase doženeme, oč doma přicházíš. Rozhýbu ti tělo důkladně."

Lačně na něj pohlédla.

"Neříkej to," vzdychla blaženě a slastně zavřela oči. "Nebo neodejdu a budu to chtít ještě,"

Zasmál se Veselým, spokojeným hlasem. Jsou to slova, která muži poslouchají ze všeho nejraději. Nakonec se však stejně museli rozloučit a Ingrid opatrně opouštěla jeho byt, aby poklusem vyběhla po schodech ke svému bytu. Než se nadál, jemný klapot střevíčků utichl a tak potichu zavřel dveře do opuštěné chodby.

Zbytek dne se rozhodl strávit s kamarády, proto se zvolna oblékl a v absolutně spokojené náladě zamířil obvyklým směrem. Již zde byli téměř všichni, zábava v plném proudu probíhala obvyklým způsobem. Seděl tu již přes tři hodiny, když se k němu náhle naklonil Jobb.

"Slyšel jsi, co se stalo u Festerra?" zeptal se. Martin dobře znal tuto velkou stavební firmu, takže věděl, o co se jedná.

"Ne," odpověděl překvapeně a zavrtěl hlavou.

"Spadlo tam několik lidí pod caterpillara a ten je rozšmelcoval na hadry, byli úplně na kaši. Ta mašina je přešla jak auto žáby na silnici. Bylo to prý dost drsný," vysvětloval mu ochotně Jobb. "Ještě se pořádně ani neví, kolik jich vlastně bylo."

"Jak se to stalo?" podivil se Martin. "A hele, nedávali to vlastně dneska odpoledne ve zprávách?"

"Jeden...," začal vyprávět, když se mu náhle rozzářily oči. "...koukejte, Mitzi je tady!" zvolal radostně a všichni se podívali ke dveřím.

V nich se objevila černovlasá, na krátko ostříhaná dívka, velice elegantně a dost odvážně oblečená. Nebylo divu, že ji radostně vítali všichni přítomní mužského pohlaví. Hrdě vešla a sebevědomě se rozhlédla. Když je uviděla, radostně na ně už od dveří zamávala. Veškerá dosavadní témata hovoru byla okamžitě zapomenuta, ani Jobb svou myšlenku nedokončil. Co se tak stalo u Festerra, to se tím pádem Martin nedozvěděl.

27.

Druhý den mířil stále ještě v dobré náladě do práce. Dnes se měl sejít s Margitou a to byly vždy chvíle, na které se velmi těšil. Celé jeho tělo vyzařovalo nadšení a spokojenost. Práci

dělal s úsměvem a žádný problém jej nerozhodil. Byla krása s ním dnes spolupracovat. Malý stín obav, zda se schůzka opravdu bude konat, mu sice chvílemi přeletěl přes čelo, ale snažil se na něj nemyslet. Pevně věřil ve své štěstí, které se jej v poslední době tak pevně chytlo.

Také Olli pozorným okem zkušeného znalce lidských vztahů poznala jeho rozpoložení. Nemusel jí vůbec nic říkat, uhodla rychle, že dnes asi bude mít schůzku, nejspíš s tou pro něj důležitou ženou z telefonu. S kyselým pohledem ho pozorovala a s nelibostí sledovala jeho rozjařenou náladu. Nonšalantní chování ji rozladilo a byla ještě protivnější než obvykle.

Krátce po poledni se stalo to, čeho se obával ze všeho nejvíc. Zazvonil telefon a na displeji se objevilo Margitino jméno. Ihned vytušil, že to nebude příjemná zpráva a šestý smysl mu zpomalil pohyby. Nejraději by telefon vůbec nebral. Jako ve snu, velice obtížně stiskl příjem a přiložil přístroj k uchu. Kolena se mu roztrásla, dech ztěžkl.

"Nazdar," ozval se smutný hlas Margity, "volám ti, protože jsem se dozvěděla právě před chvílí nepříjemnou zprávu. Kolega musel urychleně na několik dnů odjet na výpomoc do jiného města a tak se nám totálně změnilly všechny služby. Na mě vychází dneska odpolední a celý víkend, i když jsem sloužila i minulý týden. Takže dneska nemůžu."

Martin zůstal jako přimražený. Jakoby celý den tu příšernou zprávu tušil, jakoby jí věřil ve vzduchu. Už věděl, proč mu co chvílí vlétla do myšlenek, aby mu je zaplavila nejistotou a srážela jeho nadšení.

"Haló, jsi tam?" zeptala se pro jistotu když neslyšela žádnou odpověď.

"Jo, jsem," odpověděl potichu. "Jen se s tím snažím nějak vypořádat. Na dnešek jsem se tolik těšil, je to pro mě rána."

Řekl jí totálně zklamaný otevřeně plnou pravdu.

"Mě to také naštvalo, i já jsem si myslela, že si užijeme pěkný večer. Je mi to líto, ale nemůžu s tím nic dělat."

"Já vím, to je jasné."

"Můžeme tu schůzku přeložit na jindy... tedy jestli ještě chceš," navrhla mu najednou.

"Jasně, to můžeme. Ale termín musíš vybrat ty, aby ti to už konečně vyšlo. Já se přizpůsobím vždycky."

"A co ve středu. To budu mít volno zcela určitě."

"Zase až ve středu? To je tedy pořádně dlouhá doba."

"Dřív ale opravdu nemůžu. S tím nic nenadělám. Je mi to také líto."

"Však já vím. Aspoň kdyby to tentokrát vyšlo. Mě se to ve středu hodí bez problémů."

"Tak jo, udělám všechno pro to, abychom se už opravdu setkali. Tento termín už odsouvat nehodlám. I kdybych měla odmítnout službu. Takže ve středu v kavárně jako obvykle," zakončila hovor.

"Pa, budu tě čekat," odpověděl Martin a vypnul přístroj.

Byla to rána, zcela nečekaný šok. Okamžik, na který se celý týden těšil, byl nenávratně pryč. Navíc neměl nejmenší jistotu, zda se s ní příště skutečně sejde. Nebylo zrušení dnešní schůzky jen výmluvou? Možná, že pravý důvod je zcela jiný, třeba dala přednost tomu doktůrkovi.

Jak mu to Olli tenkrát říkala? Líbala se s ním nebo ne? Viděla dobře, nebo si ji s někým spletla?

Měl se na to Margity přece jen tenkrát zeptat, dnes by věděl lépe, jak si u ní stojí. Nepříjemné myšlenky vyvolaly křečovitě sevření žaludku a pocit nevolnosti. Rázem byla pracovní pohoda pryč. Svět zčernal, jasnou oblohu zakryly těžké bouřkové mraky. Hromy a blesky z nich švihaly na všechny strany. Neustále o Margitě a jejich vztahu přemýšlel a to se ihned projevilo několika drobnými chybami v práci.

Když promýšlel situaci znovu ze všech stran, nakonec svůj pohled na to změnil. Uznal, že bylo přece jen dobře na nic se jí neptat, třeba by se jí tím nějak dotkl a ona by k tomu doktorovi odešla opravdu. Takto má ještě šanci, že to přece jen byla shoda okolností a ne její záměr zrušit schůzku, stát se to přece mohlo... Ale co když nebyla? Třeba to měla jenom jako záminku a půjde někam s doktůrkem. A byl zase na začátku...

Podobné myšlenky se mu v hlavě honily stále dokola a nemohl se z nich vymotat. Přesto byl v okolí někdo, komu náhlá změna v jeho náladě neunikla. Pozorná Olli si všimla, jak telefonát změnil jeho náladu, jak byl jako vyměněný. Jako by dostal ránu železnou tyčí. Bylo jí hned jasné, k čemu došlo a na rozdíl od Martina se její nálada prudce lepšila, úměrně s tím, jak u něj klesala. Zatímco upadal do stále větších chmur, Olli byla celá rozradostněná.

Ten den už nic pořádného neudělal, najednou se mu nedařilo, nic nedotáhl do konce. Byl strašně rád, když směna skončila a on mohl vyrazit k domovu. Zamračený obličej dával tušit, jak hluboko mu nálada poklesla.

Doma sebou zlostně praštil na gauč. To bude zase jednou večer! Místo nádherných chvil s Margitou se teď bude jen zlostně převalovat a nadávat na vše, co se mu připlete do cesty. Neměl ani trochu chuť jít mezi partu, kde budou ostatní kamarádi v té nejlepší náladě, jak u nich bývalo obvykle zvykem. To by dnes nedokázal, asi by se tam strašně nudil a zbytečně jim otravoval náladu.

Ležel na gauči, sledoval televizi, ale nevnímal ji. Jeho mysl se stále točila kolem Margity a důvodů, které ji donutily schůzku odřící. Stále dokola řešil, zda to byla náhoda, či zda dala přednost někomu jinému, pohyboval se v bludném kruhu a nemohl z něj ven.

Přestože s ním stále lomcoval vztek, aniž si to nějak uvědomil, zablikal mu před očima obraz. Byl však tak zabrán do svých nešťastných myšlenek, že to ani nepostřehl. Teprve, když se zablikání několikrát opakovalo, konečně si toho všiml.

"Že bych si trochu zdřímł a zasnil?" napadlo jej, když pochopil význam těchto záblesků.
"Vlastně proč ne, stejně nemám co dělat."

Byl trochu zmaten. Vždyť přece dřív, když mu schůzky s Margitou nevycházely, tak se do snů nedostal. Tentokrát se dostal, snad rychle, bez vlastního přičinění! Jak je možné, že dnes to pojednou jde, i když má díky ní náladu pod psa? Několik vtíravých otázek se mu mihlo mozkiem, ale raději se soustředil na výjev před očima. Jak to vlastně s jeho možností ponořit se do snů opravdu je, na to stále nenacházel odpověď.

Myšlenky tedy na malý okamžik stočil k transfúzní stanici, k obvyklému křeslu, z ruky vytékající rudé tekutině. Ve vaku jí přibývá, vahadélko se vychyluje, krev se pomalu přelévá ze strany na stranu. Doprava, doleva, doprava, doleva....

Vše pokračovalo tak, jako už tolikrát. Chvíli ještě splýval s rudou tekutinou ve vaku, byl v ní zcela ponořený, než naskočil stále se rozpínající bílý obdélník, v něm se rozšiřují barevné skvrny.

Netrvalo dlouho a k očekávané události došlo. V jeho očích se začal rýsovat výjev a on jen zvědavě čekal, co mu ukáže. Byl tak napnut, co se mu dnes objeví, že pro tuto chvíli zcela zapomněl na problémy s Margitou.

Seděl v jakési uzavřené buňce v bance a svými krátkými, slabými prsty se přehraboval ve štosu papírů, které před ním ležely. Martin se zvědavě díval, co nimi vlastně dělá, protože práce v bance pro něj byla zahalena tajemstvím.

Bylo to celkem nezajímavé. Zkontroloval doklad, odškrtnl kontrolované položky, sem tam něco zapsal do počítače. Chvíli čekal, až počítač provede zaevidování údajů a potvrdí správnost, poté pokračoval dál. Formulář odložil stranou a vzal druhý. Vše se znovu opakovalo i u třetího, čtvrtého, stále dál. Šlo to velmi pomalu, hromada moc neubývala a Martina to bavilo stále méně.

Rozhlédl se kolem sebe, ale musel se mírně nadzvednout, aby viděl přes stěny buňky. Dnes neseseděl za přepážkou, zpracovával své doklady na jiném pracovišti. Čas a datum na velkém digitálním ukazateli ukazoval pokročilé páteční odpoledne. Mohl se tak přesvědčit, že se údaj opět shodoval s časem skutečným, který mohl Martin koutem oka zkontrolovat na nástěnných hodinách.

Několik přepážek pro veřejnost již bylo zavřených, jen tu a tam letmo zahlédl některého z kolegů. V bance patrně v pátek odpoledne zůstal jen nejnutnější personál, ale klienti se přesto kolem přepážek rojili hustěji, než zahlédl v jiné dny. Takže všichni bankovní úředníci měli plné ruce práce, jak se snažili jejich požadavky co nejrychleji vyřídit.

Posadil se zpět do měkké židle a pokračoval v nudné práci, ale hromádka nijak výrazně neubývala. Martina pohled na jednotvárnou práci nebavil, potřeboval děj zpestřit. "Něco s tím musím udělat," řekl si, "nebo tu nudou umřu."

Špatná nálada se opět vrátila. Nervozita a netrpělivost s ním zacloumaly a zabrnkaly na již tak našponované nervy. Dneska neměl nejmenší zájem si s vkládanými daty pohrát, netoužil je zamotat nebo se snažit z nich něco vytěžit.

Začal uplatňovat svůj vliv a veškerým soustředěním se snažil o změnu. Vstal od stolu, práci nechal rozdělanou tak, jak byla, a zamířil ke dveřím do sklepních prostor. Předpokládal, že tam bude něco zajímavějšího, či bude šance udělat nějakou zajímavější akci, jež děj zdramatizuje. Již se mu to v minulosti několikrát povedlo, takže se o to chtěl znova pokusit. Vlastně tam chtěl jít jen proto, aby nastala změna, aby stále jen neseděl za stolem s nudnou kupou dokladů před sebou.

Po několika krocích zahlédl jakousi velkou kabelu opřenou a jednu z opuštěných židlí. Ležela tu odložená, jakoby nikomu nepatřila. Aniž o tom přemýšlel, kabelu sebral a vykročil ze dveří hlavní místnosti. Sešel několik schodů dolů a narazil na známou masivní ocelovou mříž.

Přistoupil k malé klávesnici na stěně a krátce si zopakoval kód, který si stále ještě dobře pamatoval. I nyní jej bez zaváhání vyťukal, v duchu děkujíc své paměti a postřehu. Tři kombinace dlouhých čísel volil automaticky tak, jak se mu zobrazily v mozku.

Kontrolky oznamující zapnutí zabezpečovacího systému postupně pohasly a nakonec svítila jen jedna jediná, zelená, s nápisem otevřeno. Otočil hlavu a pohlédl na dveře, na nichž všechny tři mohutné zámky odskočily. Velké výstražné světlo, blikající nad mříží mírným namodralým jasnem, zhaslo. Dvě bezpečnostní kamery měly svá chladná oka zaměřena jeho směrem a pozorně sledovala každý pohyb, který udělal. Byly mu naprosto lhostejné, klidně jich tu mohlo být i sto.

Martin zatáhl za velké madlo a dveře mříže zvolna otevřel. Byly těžké, takže manipulace s nimi nebyla jednoduchá. Musel to zvládnout jen jednou rukou, v druhé nesl kabelu. Vydal se dolů po schodech do podzemních prostor.

Bez problémů se dostal ke známému masivnímu vchodu do sejfu se složitým systémem zabezpečovacího zařízení. Manipulační vozík stál opět připravený u stěny. Dnes si ho všiml, při první návštěvě jeho pozornosti unikl, protože byl příliš překvapen tím, kam jde.

Přistoupil těsně ke dveřím trezoru a prohlížel si zabezpečovací madla dveří. Horečně začal přemýšlet, jaký postup minule uviděl.

Před očima se mu objevily ruce kolegy a Martin si znovu začal vybavovat přesné pořadí čísel, které do mechanismu zapisovaly. Nahlas si postup opakoval, aby ho mohl s jistotou použít. Mockrát slyšel o častých změnách bezpečnostních kódů a jen doufal, že tady změna ještě nebyla provedena.

Opatrně pohnul kolem a nastavil první číslo. Zamáčknutím je zapsal do paměti mechanismu a nastavoval další. Tak postupoval dál, dokud neoznačil všechny číslice. Zvedl hlavu a podíval se na několik výstražných majáků, které hlídaly kruhový vstup do sejfu. Zatím nejevily žádnou snahu o spuštění poplachu.

S očima zavěšenýma na alarmových světlech začal otáčet hlavním madlem sejfu. Velké jistící svorky odskočily od zámku a uvolnily ho. Přesto mu zbývalo ještě nastavení kódů u dvou menších kol umístěných nad a pod hlavním ovladačem.

V hlavě mu vířily divoké myšlenky a mezi nimi musel vylovit kombinace pro nastavení kódu. Nebylo to jednoduché, byl příliš rozrušen. Musel se na pár vteřin uvolnit a znovu se pokusil si čísla vybavit. Naštěstí u těchto malých kol byly kombinace kratší, takže po krátkém

soustředění si postup připomněl. Netrvalo to dlouho a celý kód měl nastaven. Otočil i malými koly a další zámky se uvolnily.

Rozbušilo se mu srdce vzrušením. Nyní by měl mít vstup do hlavního sejfu naprosto neomezený. Pokud neudělal nějakou chybu a senzory nespustí alarmy, nic mu v tom nezabrání.

Otáčel velkým kolem uprostřed kulatých dveří a sledoval světla. Měl obavy, zda jsou zadaná čísla opravdu správná, zda se nespletl či nebyla mezitím pozměněna. Byl připraven na možnost, že se v každém momentu spustí poplach, světla se začnou roztáčet a zazní kolísavé tóny sirén. Martin byl napnutý, jako kdyby se opravdu chystal neoprávněně vstoupit do sejfu plného peněz.

Kolo se několikrát otočilo, mohutné konce bezpečnostních tyčí se zvolna zasouvaly do pouzder ve dveřích. Varovná světla nad vstupem zůstávala dál v klidu. Nic nenasvědčovalo, že by kontrolní senzory zaznamenaly nějakou podezřelou činnost. Otočil velkým kolem až na doraz a zatahl. Silné těžké dveře se začaly zvolna otevírat, stále víc a víc.

Pak už mu nic nebránilo nahlédnout do místnosti trezoru. Zatím ještě tonul v temnotě, ale po chvilce se rozblíkalo mnoho světél po stěnách a po stropě, která prostor rychle nechala vystoupit ze tmy. Po chvíli již viděl zřetelně každý detail v opancéřovaném prostoru.

Vstoupil dovnitř, trochu ho polekalo, když velkou kabelou zachytil neobratně o hranu dveří, a rozhlédl se. Viděl kolem sebe vysoké, pevné konstrukce s poličkami, jež byly i dnes po okraj zaplněny štosy s penězi. Dokonce zaplněné mnohem víc, než při minulé návštěvě. V kouzelném opojení sledoval bankovky, žasl nad jejich množstvím a různobarevností měn. Jakási pečlivá ruka je vyskládala přesně podle druhů a hodnot. Daly se tu najít všechny měny patřící významnějším státům světa.

Hmátl po prvním balíčku, který byl nejbližší a podíval se, o jakou měnu se jedná. Byla to eura, těch tu bylo bezkonkurenčně nejvíc. Dál na nic nečekal. Zcela automaticky, aniž o tom začal přemýšlet, nabral do dlaně co nejvíce balíčku najednou.

Druhou rukou otevřel kabelu, aby do ní bleskově začal vhazovat všechny bankovky z regálu. Nezdržoval se jejich skládáním, házel je, jak mu přišla pod ruku. Hromádka na polici se rychle tenčila, až zůstal oddíl prázdný. Zato taška se rychle plnila, naplnil ji bankovkami téměř ze dvou třetin.

Přešel pohledem na další oddíl, zalovil v něm a objevil švédské koruny. O ně velký zájem neměl, nehodily se do jeho dalších plánů. Z dalšího regálku vytáhl jakési arabské bankovky, o ty nestál už vůbec, proto balíček odhodil, aniž se staral o to, kam dopadl.

Na řadu přišel tentokrát oddíl o patro níž. Vše se opakovalo, jakmile zjistil, že se jedná o nezajímavou měnu, odložil ji a zkoumal další. Prošel tak celou pravou stěnu, ale brzy si uvědomil, že jej to velmi zdržuje a zvyšuje to riziko odhalení.

Proto se rozhlédl pozorně kolem sebe, aby si vytipoval nejnadějnější oddíl. Zaujal ho jeden z největších a v něm hmátl po prvním balíčku shora. Americké dolary. Konečně ta správná měna, ta jej zajímala nejvíc! Aniž by se dále rozmyšlel, jeden balíček za druhým mizel

v otevřené kabele. Bezmyšlenkovitě tam opět naházel všechno, co na regálu leželo. Kabela se konečně pořádně zaplnila, mnoho místa v ní už nezbývalo.

Rychle se znovu rozhlédl. Další a další měny zaplňovaly přihrádky regálů. Zkontroloval je rychlým pohledem, ale byly to jen méně významné evropské měny. V kabele bylo ještě trochu místa. Bylo by škoda toho nevyužít, a tak rychle zalovil v řadě s anglickými librami.

Kabela se zcela naplnila, ani se do ní nevešlo vše, co na regálku bylo. Martin proto přestal další svazky vyndávat a postavil ji na zem. Pak do ní ještě napěchoval několik posledních svazků a s mírnými problémy se mu podařilo přeplněnou tašku uzavřít.

Když se mu to povedlo, spokojeně ji potěžkal a vyšel z trezorové místnosti. Položil ji na pojízdný stolek vedle vchodu. Otočil se zpátky, aby provedl uzavření kruhového vchodu. Se zájmem sledoval, jak se při tom nastavené číslice na číselném kole automaticky přestavují, aby pro dalšího příchozího ukazovaly náhodné hodnoty.

Pevně uchopil těžkou kabelu a stoupal vzhůru. Očima sledoval, jak se za ním otáčení čočky kamer, které tento prostor hlídaly.

Zahnal letmý záchvěv obav, který se mu prohnal nad čelem. Uvědomil si, že se nic zvláštního neděje. Je řadový pracovník a nikomu není podezřelý, že zde s penězi manipuluje. Je to jeho pracovní náplň.

Snažil se chovat naprosto nenápadně, klidně, ničím na sebe neupozornit. Proto si z pátravého pohledu kamer nic nedělal a naoko bezstarostně vystupoval vzhůru. Jak to vypadalo, zatím se mu to docela dařilo, nenastal žádný problém.

Došel až k mřížím. Na okamžik postavil kabelu na zem, mříže zavřel a stiskl větší zelené tlačítko na stěně pod malou klávesnicí pro zadávání kódů.

Těžké zámky definitivně zaklaply, vchod vedoucí dolů k srdci banky se uzavřel. Varovná světla oznamující zaktivování všech alarmů se opět rozzářila.

Martin se s kabelou vydal ke skleněným dveřím vedoucím do velké místnosti, kde bylo jeho pracoviště. Otevřel dveře a zvědavě se rozhlédl. Spokojeně se ubezpečil, že jeho odchod nikdo neregistroval a nikdo mu nevěnoval žádnou pozornost. Každý z těch několika mála zaměstnanců, kteří zde ještě byli, měl své práce až nad hlavu, nikdo z nich neměl čas sledovat nic jiného kolem sebe. Martin položil těžkou kabelu hned za dveře mezi několik skříněk, které zde stály různě rozestavěné.

Došel ke svému pracovišti a usedl na židli. Chvíli bezcílně přendával jednotlivé papíry a snažil se vypadat, jakoby je dál zpracovával. Myšlenkami však stále kroužil kolem kabely, kde měl uložené úžasné množství peněz.

Po čase vstal, shrnul všechny papíry do kouta na jednu hromadu, poté povypínal všechny přístroje na svém pracovišti a klidně a pomalu se zvedl. Pečlivě si upravil sako a zcela volným krokem vykročil k velkým skleněným dveřím, kde popadl kabelu a vstoupil do prvních dveří, které se mu namanuly.

Zavedly ho do dlouhé úzké služební chodby střežené dalšími dvěma kamerami. Byla zcela prázdná, jen čočky kamer se na něj rychle zaměřily a jeho obraz se ukázal na obrazovkách kontrolního pracoviště. Jen se pohrdavě usmál.

Na konci chodby došel k těžkým dřevěným dveřím, které měly kliku jen z vnitřní strany. Otevřel je a stál na ulici, po které proudily davy lidí spěchajících za svými starostmi. Po očku mrknul po další kameře, visící nalevo od jeho hlavy. Měla střežit tento vchod zvenčí.

Zřejmě se mu povedlo být nenápadný, protože byla natočena jiným směrem, kontrola mu vůbec nevěnovala pozornost. Naprosto klidně vyšel ven a zapadl do proudícího davu lidí.

Byl velice spokojený, chtělo se mu jásat. Právě se mu podařilo něco, o čem se mnoha lidem jen tajně zdá, ale nikdy se k takovému činu nedostanou. Zmocnit se obsahu největšího trezoru velké banky!

Několikrát se nevěřícně podíval na kabelu, zda je to opravdu ta samá, do které před chvílí nastrkal neuvěřitelné množství peněz. Byla to ona! Byla pořádně těžká, což cítil i ve svém snu a stále více se pronášela.

Tentokrát to však byla velice příjemná váha, dokonce by ji s nadšením nesl, i kdyby byla ještě těžší. Nikdo z lidí, kteří zahlédli jeho přihlouplý úsměv bez zdánlivé příčiny, netušil, jaký je pravý důvod jeho radosti. Těžko mohl kdokoliv z nich hádat, jaké obrovské tajemství se skrývá v této, na první pohled objemné, staré, ošuntělé a nezajímavé kabele. Vykračoval si bezcílně městem a neměl nejmenší ponětí, kam s tou hromadou peněz jít.

"Kam s nimi?" položil si za chvíli otázku. "Nemůžu přece donekonečna chodit po městě s kabelou plnou peněz. Dřív nebo později sen skončí a lákavá představa zmizí. Že bych je zase začal rozhazovat mezi lidi? Posledně to bylo v tom obchodě docela zábavné!"

Přemýšlel o problému, který jej tížil. Zcela bezmyšlenkovitě pokračoval stále dál. I ve snu mu bylo líto se peněz lehkovážně zbavit. Byla to přece jenom slušná suma a on si dal s jejím získáním takovou práci. Navíc již podobnou věc jednou udělal a nechtěl se opakovat.

"Měl bych to dotáhnout do konce," napadlo jej. "Každý správný zločinec peníze ukryje, aby je mohl jednou použít. Už jenom proto, aby se na něj nepřišlo. Kam bych je jen dal, kde by byly v bezpečí?"

Při své cestě došel až k Alexovu náměstí a pomalu jím procházel. Myšlenky mu vířily hlavou, jak hledal nejzajímavější řešení. Nejčastěji jej napadlo, že by je měl zakopat, na bezpečném, před všemi skrytém místě.

Mělo to logiku. I kdyby policie získala v bance stopy vedoucí jeho směrem, skrýš by znal jen on sám a pokud by ji neprozradil, těžko by ji někdo další našel.

Jenže nevěděl kam, žádný pozemek, který by byl dostatečně bezpečný, neznal, a hledat nějaký neznámý, to se mu nezdálo dost jisté. V centru města by to šlo beze svědků jen velice těžko, všude se pohybovalo mnoho lidí a kdyby cokoliv začal kopat, přilákal by pozornost.

Musel by tedy hodně daleko za město, tam nějaké místo vytipovat a riskovat, zda někoho v těch místech nenapadne z rozličného důvodu rýt v zemi. A to není jednoduché. Dnes se

hodně staví, mnoho pozemků bylo cíleně či pod zásahem mimořádné události překopáno. Schovat kabelu někde pod nějakým odpadem, třeba starými hadry či deskami ze staveniště, to zavrhl hned. To by byl příliš veliký risk.

Situace byla komplikovaná dalším faktem, a sice že u sebe neměl žádnou lopatu ani krumpáč, takže by si je musel nejdříve někde opatřit. Shánění náradí by jej určitě zdrželo. Raději proto tuto myšlenku zavrhl.

Dál chodil ulicemi a protože žádné řešení nepřicházelo, stočil své kroky zpět na náměstí. Aniž si to uvědomil, zapadl všemi smysly do řešení svého imaginárního problému, že si neuvědomoval zbytečnost svého počínání. Měl starost, kam s taškou naditou bohatstvím, jako by se jednalo o skutečnou situaci.

Po jedné z cest po ploše náměstí zůstal rozpačitě stát. Stále jej nenapadalo nic, kam by mohl peníze bezpečně uložit a již z toho byl poměrně rozmrzelý. Lhostejně sledoval lidi vycházející z nádraží nadzemsky, když tu jej osvítil jedinečný nápad, nečekaná myšlenka mu prolétla hlavou.

V tu chvíli již věděl, co udělá. Vešel průchodem do spodní části stanice a vzadu, na druhé straně rozlehlé haly uviděl to, co pro něj bylo v tuto chvíli nejdůležitější byl to výklenek, slepá chodba v dlouhém tunelu. Kolem obvodu zde leželo mnoho ocelových krabic.

Zde byla část průchodu vyhrazena pro bezpečné ukládání zavazadel do jednotlivých boxů, z nichž každý měl svůj čtyřmístný kód k uzamčení. Věděl, že tohle je přesně to pravé, co potřebuje.

Zamířil do vyhlédnutých prostor a ustaraně se rozhlédl. Nechtěl být jakkoliv nápadný, vždyť sem jde uložit ohromné množství peněz. Čím méně lidí to zaregistruje, tím lépe pro něj. Kolem sice proudily davy lidí, procházející přízemím nadzemsky, ale nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost, každý spěchal za svými problémy.

Došel až k prvním boxům instalovaným přímo v chodbě, kudy procházeli snad všichni cestující. To nebylo nic pro něj a proto zašel za roh, aby nikdo z davu lidí nemohl sledovat, kam bude svoji kabelu ukládat. Zde se několikrát rozhlédl a chvíli čekal.

Několik lidí prošlo kolem něj, ale on si nepřál žádného svědka. Teprve potom se začal rozmyšlet, jakou skříňku si vybere. Uviděl číslo dvacet tři, to byl den Martinova narození. Hned věděl, že to se bude dobře pamatovat. Bylo volné, jakoby na něj stále čekalo. Bral to jako výzvu osudu, že se rozhodl správně.

Přistoupil k boxu a otevřel jej, aby se přesvědčil, zda je opravdu prázdný. Kabelu vložil dovnitř a dvířka uzavřel. Chvíli zvažoval, jaká čísla kódu by měl zvolit. Že by je zapomněl, o to strach neměl. Jeho paměť byla výborná a zvláště čísla si pamatoval dobře.

Opatrně, velice pomalu vytácel přesné číslo na každém ze čtyř koleček a nakonec dvířka zavřel. Dával si dobrý pozor, aby nic nepopletl, jakákoliv chyba by byla překrutně drahá. Na zavřených dvířkách pak zvenčí přetočil nastavený kód a několikrát se ubezpečil, že nejdou otevřít. Pro jistotu ještě pro další kontrolu nastavil správná čísla na otevření a spokojeně zamručel, když se dvířka otevřely, jak měly. Opět je zavřel a nastavil náhodnou kombinaci.

Dmul se pýchou nad svou úspěšnou loupeží a s frajersky zastrčenýma rukama v kapsách se vmísil do davu.

Akce skončila, Martin si nahlas ztěžka oddychl a teprve teď si uvědomil, jak jej napětí a soustředění během snu vyčerpalo. Bylo to podivné, spal, snil a přesto cítil spíše únavu než odpočinek. Byl udřený jak po velké námaze.

Sledoval, jak míří se zástupem lidí kamsi do ulic města. Kdo ví, kam se jeho sen vydá teď. Netoužil dál pokračovat ve snu, pocítil potřebu si trochu odpočinout, zátěž byla přece jen vysoká.

Rozhodl se sen ukončit, už toho měl pro dnešek dost.. Přestal se o další dění zajímat a přál si ze snu vypadnout zpět do reálu. Ještě chvíli bloumal bezcílně městem, ještě nějaký čas sledoval dění v ulicích. Teprve poté začaly barvy blednout, až zůstal jen bílý obdélník. Netrpělivě čekal, kdy zmizí i ten, aby se mohl konečně probudit.

Netrvalo to dlouho, čtverec byl pryč a Martin zíral do stropu svého obývacího, kde ležel na oblíbeném gauči.

Malátně se zvedl a jako vždy se posadil ještě na chvíli na okraj. Musel se nejdříve probrat a podle zvyku si ještě jednou projížděl sen, který mu právě prolétl hlavou.

"Dneska to bylo bezva," pochvaloval si, "taková velká akce a tak dokonale se povedla. Mít opravdu tolik peněz, to by nebylo k zahození. Ale provedl jsem to excelentně."

Teprve po chvíli si uvědomil, že by bylo zajímavé zjistit, jakou má tato událost dohru. Sledovat práci policie, prožívat vyšetřování. Ještě nikdy se neocítl na straně zločinců a tak nevěděl, jaké prožívají pocity. Jedno však věděl jistě. Akce byla natolik průhledná, že neměla naději, že by se na ni brzy nepřišlo. Bylo jen otázkou, jak rychle by dokázala banka jednání svého pracovníka odhalit.

"Škoda," zalitoval, "bylo by zajímavé zjistit, jak dlouho bych vydržel, než by na něj přišli. Kdyby to bylo ve filmu, mohl bych si počkat na konec detektivky. Takhle není jisté, zda se to vůbec někdy dozvím. Musím se tam příště vrátit, třeba se to dozvím. Možná se mi podaří sledovat další vývoj."

Bylo zřejmé, že si celý děj postavil do polohy televizního filmu, v němž je samozřejmostí dozvědět se na konci, jak vlastně film dopadl. Vůbec jej v tu chvíli nenapadlo, že v životě jsou věci, jejichž řešení se člověk nikdy nedoví a konec mu je navždy utajen.

Celá akce proběhla tak hladce a s takovým výsledkem, že mu to značně zvedlo náladu. Pryč byl splín uplynulých hodin, pryč byla chmurná vyhlídka na budoucnost. Úspěšně provedená loupež a zisk velkého množství peněz vymazaly všechny černé myšlenky. Nabídl mu možnost, že se mu může něco podobného provést i v životě. I když to byl opět jen sen, vyhlídka to byla příjemná.

Nakonec se znova oblékl a vyrazil ven, za partou do restaurace.

Ten večer to s pitím trochu přehnal, protože chtěl pomocí alkoholu co nejrychleji vyhnat ze vzpomínek těžkosti dne. Alkohol nepatří mezi dobré rádce a jako způsob získání sebedůvěry je zcela nevhodný. Vůbec si to neuvědomil a tak spolu s ostatními chtěl co nejrychleji získat lepší pocit. Nebyl zvyklý tolik pít, rychle překročil míru a následky nebyly příjemné.

Když druhý den ráno vstával, hlava mu třesla. Jeho první nejisté kroky vedly podél zdi přímo do koupelny, kde zkusil pomocí vydatné sprchy zahnat následky včerejšího flámu. Byla sobota a on musel ještě dopoledne dojít na nákup, aby měl přes víkend co jíst. Cítil se zoufale. Hlava se mu točila, žaludek co chvíli hlásil stav beztlíže, nohy se podlamovaly.

Sprcha sice trochu pomohla, přesto se doba oblékání tentokrát pořádně protáhla. Několikrát se přistihl sedět na gauči s pohledem upřeným do prázdna. Sledoval okno pokoje, které z neznámých příčin mizelo do dál, až bylo docela maličké, aby se po chvíli zase přiblížilo a usadilo se na svém místě. Následně začalo utíkat doprava, chvíli na to doleva. Neustále měnilo svou polohu. Takto sis ním opakovaně hrálo a chvíli nezůstalo v klidu.

Jen pomalu se propracovával do stavu, kdy bude moci opustit byt.

"Kdybych dneska závodil s nějakou ženskou, která jde na ples, tak by mě určitě předběhla. Ty ale vypadáš!" zahrozil sám na sebe do zrcadla, když před odchodem kontroloval svůj zevnějšek.

Raději nebyl moc přísný, to by dnes vůbec nesměl ven. Zvenčí vypadal stejně otřesně, jako se cítil uvnitř. Jestli ho náhodou potká Margita, bude po známosti. Zase mu projela hlavou! Nebylo jediného momentu, kdy by na ni nemyslel.

Venku zamířil nejistým krokem k nákupnímu centru. Občas nechtěně uhnul z přímého směru a šel šikmo, načež se s velkým úsilím pokoušel své zaváhání napravit a směr zkorigoval. Věci kolem sebe vnímal jen okrajově, dalo mu velkou práci se soustředit na samotnou chůzi.

Procházel kolem trafiky. Na širokém stojanu zde měli vystavené velké množství různých novin a časopisů, jejichž tituly se snažily přilákat kolemjdoucí ke koupi. Jak byl soustředěný na udržení směru, letmo přejel pohledem po barevných obrázcích a nadpisech. Příliš si jich nevšímal.

Náhle se zarazil. V hlavě se mu zablesklo a něco jej přinutilo zastavit se. Podíval se zmateně kolem sebe a přemýšlel, co mu to tak důrazně projelo mozkem. Stál a rozhlížel se kolem sebe, jestli neuvítí příčinu takového zbystření mysli. Očima přejížděl po věcech kolem sebe, po lidech postávajících u okýnka, kde si kupovali noviny.

Ale to nebylo ono, nic, co by mu podivný záblesk připomnělo, nezahlédl. Bylo to zvláštní. Něco jej varovně ťuklo do mozku, výstražně vzkřiklo varovným hlasem, ale nemohl přijít na to, co to bylo.

Brzy mu bylo jasné, že nikdo z přítomných nebyl tím impulsem a musel hledat něco jiného. Přesto věděl, že to muselo být něco důležitého, něco, co pro něj bylo natolik podstatné, že ho dokázalo probrat i ve stavu, v jakém se nacházel. A šestý smysl jej nutil, aby hledal dál.

Když příčinu nenašel, chystal se vyrazit dál směrem ke vchodu nákupního centra, které bylo jeho cílem. Jeho zrak na chvíli spočinul na obrázcích novin, visících na čele trafiky. Tu si uvědomil, že tam se nachází to, po čem tak usilovně pátrá.

Na jedné ze stránek novin uviděl velkou fotku muže, dívajícího se udiveně do objektivu. Portrét mu připadal nějak povědomý, tvář mu silně někoho blízkého připomínala.

Zaostřil na něj svůj zamžený pohled a snažil se rozpoznat detaily. Musel vyvinout veliké úsilí, aby přestal být rozmazaný. Podařilo se mu to až po chvíli a udiveně kroutic hlavou přemýšlel, kdo to je, proč jej vlastně tak upoutal.

Stál kousek od výstavního stojanu a pozoroval onu podivnou tvář. I když byla zcela cizí, přesto mu připadala povědomá, jakoby se s ní již někde setkal. Bylo obtížné cokoliv zjistit, protože se mu co chvíli rozmazala, či se vlnila a pohybovala do stran. Ještě nikdy tak neklel kvůli návštěvě pivnice jako nyní.

Přistoupil těsně k novinám. Kde toho člověk už viděl? Proč jej tak přitahuje? Jeho mozek otupělý alkoholem odmítal postupovat rozumně a proto na to ani po delší době nepřišel.

Nakonec udělal to, co pokládal za nejrozumnější. Přistoupil k okénku a noviny s tajemnou tváří koupil. Doma v klidu, až se trochu vzpamatuje, snad zjistí, komu patří. Možná je to přece jen nějaký známý, snad nějaký vzdálený příbuzný. Nevěděl. Ani netušil, o čem tak dlouhý a zvýrazněný článek je.

Udělal několik kroků a znovu se na noviny podíval. Ta tvář! Co to jen je za tvář! Kde ji jen viděl? Leželo mu to v hlavě a hryzalo a hryzalo.

"Nenápadný dělník hromadným vrahem!" hlásal velký titulek vedle fotografie "Devět obětí šíleného maniaka! Škody za desítky milionů! Nikdo nechápe, co přinutilo dosud normálního člověka k děsivému činu! Zničeno osmnáct aut! Kanceláře srovnané se zemí!" četl další informace pod hlavním titulkem.

Velký článek téměř přes celou přední stranu deníku popisoval onu tragickou událost, ale Martin si jej v této chvíli přečíst nemohl. Bylo to nad jeho síly. Malá písmenka mu poskakovala zmateně sem tam, přeskakovala z jednoho řádku do druhého a co chvíli splynula v šedou rozmazanou plochu.

Odevzdaně mávl rukou, zasunul stočené noviny do kapsy a vyrazil do centra, aby ještě stihl něco nakoupit. Přečte si je, až se ty bláznivé potvůrky na papíře zastaví.

Domů se vracel až těsně před polednem. V obchodě bylo v tuto dobu příliš mnoho lidí, navíc měl problémy soustředit se, cože to vlastně potřebuje koupit. Kolem každého regálu musel projít třikrát, než-li byl uspokojen.

Nákup se tak nezvykle protáhl. Před domem zvedl oči směrem k Ingridiným oknům a zcela automaticky zamával na pozdrav, i když v okně nikoho nezahlédl. Pak si uvědomil nebezpečnost takového počínání a stydlivě ruku stáhl. Polekaně se rozhlédl kolem, zda si toho nikdo nevšiml. Nikoho nezahlédl, snad se každý se staral sám o sebe a jeho gesto zůstalo nepozorováno. Raději rychle spěchal do skleněných dveří chodby.

Šel zvolna, soustředil se na chůzi, která mu stále ještě dělala chvílemi problémy a byl zahloubán do myšlenek na to, co si dneska ukuchті k obědu. Takto došel až téměř ke dveřím výtahu. Náhle se stalo něco, co jej smrtelně vyděsilo.

Za rohem výtahu, ze schodiště do horních pater, se zcela nečekaně vynořily dvě hlavy. Obě vykoukly téměř bleskově a zazářily v tmavé chodbě pronikavou bělostí. Švihly po něm nenávisným pohledem a zatvářily se krvelačně. Vynořily se zpoza rohu a zůstaly na místě. Zsinalé obličejе, divoce rozčuchané vlasy. Těla oděná v dlouhých bílých hábitech nebylo vůbec vidět, dokonce neměla ani kontury.

Leknul se tak, až odskočil zpět. Srdce se mu divoce rozbuřilo, kolena rozklepala, nohy podlomily. Podivný temný strach sevřel jeho hrud'.

Zděšeně se po nich podíval. Až po chvíli si s hrůzou uvědomil, že se opět vrátily jeho přízraky, pronásledovatelé, kteří mu nedopřejí klidného spánku. Byli to opět ti dva zranění, které viděl ležet v tratolišti krve po nešťastné autohavárii před mnoha týdny.

Už dlouho si na ně nevzpomněl, už dlouho nepřišly, aby mu znepříjemnily život. Pevně doufal, že zmizely, že odtekly z jeho života společně s kapkami krve, která při odběrech opouštěla jeho tělo. Mělo to být jeho rozhrěšení za netečnost, kterou při neštěstí projevil. Každá kapka měla být mincí, kterou platil za své zaváhání. Mělo to být výkupné za klidný spánek. Jak bylo vidět, platilo to jen nějaký čas.

Nyní se ale objevily zas. Dokonce ve dne, v jeho vlastním domě. Zaskočily jej zcela nečekaně, úplně nepřípraveného, bezbranného.

Jak je s bezbřehou hrůzou sledoval, těla se oddělila od hlav. Pomalu klesala k zemi a bílý hábit se měnil na rudý. Jak dopadala na podlahu, měnila se ve velikou kaluž, která se rozlévala stále rychleji do šířky.

Hlavy zůstaly viset ve vzduchu s rozevlátými a zakrvácenými vlasy a pomalu se začaly k Martinovi přibližovat. Dlouhá červená stopa se za nimi táhla po podlaze, jak majestátně pluly vzduchem. Výhrůžné pohledy mířily přímo na Martina.

Stál jako přikovaný, nebyl schopen pohybu, měl pocit, že se dusí a nemůže dýchat. Celé tělo měl těžké, jako ze železa. Bylo neohebné a strnulé.

Hlavy se stále blížily a on již rozeznával každý detail jejich tváří. Pohled měly drtivý, zničující, jakoby jím k němu promlouvaly.

Když byly již malý kousek od něj a měly se ho každým okamžikem dotknout, směr jejich cesty náhle změnil a ony propluly kolem něj v těsné blízkosti. Zamířily ke dveřím a za chvíli se mu ztratily v ostrém venkovním světle.

Krvavé stopy na podlaze ale zůstávaly a ukazovaly, kudy propluly.

Náhle zjistil, že jsou pryč. Promnul si oči a vystrašeně se kolem sebe rozhlédl. V první okamžik netušil, zda to byl jen zlý sen či skutečnost. Pohlédl zkoumavě na podlahu a hledal jako důkaz jejich existence kaluž a krvavé stopy.

Všechno však zmizelo, nenašel sebemenší náznak něčeho, co by červeň jen vzdáleně připomínalo. Všude kolem byl klid, pořádek a nepříjemné ticho.

Prudce oddechoval a došel pomalu k výtahu. Opatrně nakoukl za roh ke schodišti. Stále čekal, že na něj něco nepříjemného vybafne, že tam ještě něco číhá. Nestalo se nic. Schodiště bylo prázdné, naprosto pusté.

Pomalou otevřel dveře výtahu, váhavě nakoukl i tam. Nic. Co bylo podivné, že se pojednou cítil úplně střízlivý. Po opileckých příznacích nebylo rázem ani stopy.

Ulehčeně si oddechl, když spatřil jen prázdný prostor, který se před ním otevřel. Vešel dovnitř a stiskl trojku. Po celou dobu jízdy v něm doutnala podivná nervozita a netrpělivost. Cítil se hrozně.

Ještě nikdy si tolik nepřál, aby se zdviž pohybovala rychleji. Ruka se mu chvěla, když se pokoušel odemknout dveře bytu. Konečně se mu to podařilo. Vpadl dovnitř, jako by měl v patách tlupu pronásledovatelů, dveře bleskově zabouchl a unaveně se o ně opřel.

Přepadla ho náhlá slabost, nemohl se udržet na nohou. Pomalu sklouzl zády po naleštěné ploše dveří a svezl se na zem. Objal rukama skrčené nohy, hlavu položil na kolena. Lapal po dechu.

V bezpečí vlastního pokoje sice jeho obavy částečně ustoupily, ale stále byl v šoku po prožité vidině. Před očima mu pořád pluly zářivě bílé děsivé hlavy, které jej zaskočily v přízemí. Srdce mu bušilo a vlastní tep zněl v hlavě jako úder zvonu. Takovou dobu měl klid a najednou se objevily znovu! Už na ně téměř zapomínal, tak proč se mu tak důrazně připomněly?

Nějakou chvíli mu trvalo, než se z nečekaného šoku vzpamatoval. Když vstal, všiml si na zemi se povalujících stočených novin, které mu i s nákupem vypadly z ruky. Pomalu je zvedl a rozevřel je.

Velká fotografie muže, který mu byl tolik povědomý, ho opět udeřila do očí. Kroutil hlavou, jak mu jen byla ta tvář známá! Soustředěně se na ní díval, usilovně vzpomínal, kde se s tím člověkem setkal. Teď již byl schopen si srovnat myšlenky, už dokázal logicky uvažovat.

Chvílemi si přečetl nějaký nadpis či kousek textu, ale rychle se zase vracel k tváři na fotce. Pak narazil i na celé jméno dotyčného muže. Dlouze se na něj díval, několikrát si ho nahlas zopakoval, ale neříkalo mu zhola nic.

Naopak, tohle jméno nikdy neslyšel, bylo pro něj naprosto cizí. Už chtěl svůj souboj s pamětí vzdát, nemohl přijít na jakoukoliv souvislost. Dost možná, že to je jen pouhá podoba s někým, koho kdysi znal či někde potkal. Nejspíš se spletl.

Noviny už ležely odložené na stole, ale fotografie přitahovala jeho zrak magickou silou. Najednou, naprosto nečekaně, mu obrázek před očima několikrát zablikal. Na chvíli jej napadlo, zda zase nesní, což jej dokonale zmátlo, ale pak se vzpamatoval. Ne toto není sen, ale možná, že se do něj vrátí. Blikání mu však sny připomnělo a s nimi i prožité situace.

V duchu se ocitl opět v bance, myslel na úspěšně provedenou loupež. A pak se mu vybavilo i druhé vidění.

V myšlenkách se vrátil k okamžikům, v nichž ničil těžkým strojem nová auta a boural stavební buňky. Jak projížděl těžkým strojem stavenišťem, semínko pravdy v jeho hlavě začalo klíčit. Pomalu nacházel souvislosti, matný obraz nabýval kontur. Vrátil se do situace, kdy stál v umývárně, oplachoval si ruce a díval se na sebe do zrcadla.

Mírně zarostlá kulatá tvář s širokým nosem a odstávajícíma ušima. Obyčejný, nezajímavý člověk. Obrysy mu pomalu vyvstávaly před očima a dokončovaly obraz, který tehdy v zrcadle zahlédl.

Prudce pohlédl na fotku v novinách a divoce sebou trhl. Teď už chápal, proč ho pohled na fotografii tak upoutal. Ten obličej mu byl velice povědomý!

Rázně noviny zvedl a přiblížil si je k očím. Vytřeštil zrak a zíral na arch papíru v nečekaném údivu. Bylo to skutečně tak, jak tušil. Už mohl bezpečně tu tvář identifikovat, rozpoznával jednotlivé detaily, jichž si tehdy všiml.

Muž na fotografii byl ten, který se na něj díval ze zrcadla na stavbě!

29.

Ještě jednou vzal noviny do rukou a zblízka si podrobně prohlížel každý detail. Nemohl se mýlit, byl to skutečně on! Vše se shodovalo a čím déle si portrét prohlížel, tím více nabýval jistoty. Až nyní začal důkladně číst text článku, popisující příběh člověka, se kterým strávil několik desítek zajímavých minut.

"Nečekaný a nepochopitelný zkrat v jeho jednání způsobil, že se svým těžkým strojem převálcoval nejdříve auta svých spolupracovníků na parkovišti," četl Martin v prvních řádcích textu.

Zarazil se, nevidomýma očima sklouzl z textu na desku stolu. Téměř nedýchal, průběh události mu vlastní prožitek výrazně připomínal. Matně si vybavoval okamžiky, kdy prožíval přesně to, co je zde popisováno.

Ještě jednou najížděl těžkým buldozerem na naleštěné automobily, aby je drtil svou vahou a nadělal z nich hromady nepotřebného šrotu. Vše se mu zcela jasně a živě vybavovalo, když strknu děj četl z novin.

Celá událost se přesně shodovala do nejmenších detailů s tím, na co si tak dobře vzpomínal. Četl dál.

Během četby několikrát noviny odložil a zamyšleně se zahleděl do protější stěny. Nemohl se donutit soustředit se souvisle na další text, když si uvědomoval tu úžasnou shodu. Mnohokrát se mu před očima opakovala situace, kdy se dívá do zrcadla.

Tvář, kterou tehdy uviděl, dnes spatřil zase, jenže jako viníka těžké nehody a na přední straně novin. Pak se k němu sbíhají lidé, něco křičí, on obrací stroj... ale naprosto přesně celou

událost popisují i zde, jen s tím rozdílem, že akci provedl muž z novin... pachatelem nebyl on sám.

"Během další jízdy postupně přejel několik spolupracovníků, kteří před ním nestačili utéci. Jejich zranění byla tak těžká, že zemřeli okamžitě na místě a již jim nebylo pomoci. Nakonec ještě projel několika kanceláři firmy a zcela je srovnal se zemí," pokračoval ve čtení dalšího textu, když se donutil dál se soustředit.

Pln úžasu opět odkládal pomalu noviny na stůl a zase ohromeně zíral do zdi. Tohle přece zná také! Vždyť si docela přesně pamatuje ten okamžik, kdy srážel radlici prvního z těch, kteří jej napadli kameny a klacky.

Pak zamířil na první buňku, do které se před ním schovali ti hlupáci, kteří doufali, že tam najdou spásu. Ještě teď jasně viděl, jak někteří z těchto buněk zase zmateně vybíhají a hledají záchranu v nejbližším okolí.

Stěny se bortí, konstrukce se rozpadá a odkrývá vnitřní vybavení. Pracovní stoly, monitory počítačů, hromady listin. Vše mizí pod motorizovaným monstrem, vše je drceno jeho hroznou vahou.

Sakra, vždyť přece tohle všechno se stalo v jeho snu! Jak je tedy možné, že to teď čte v novinách, černé na bílém, jako příběh konkrétního, ale zcela cizího člověka? Jak se může stát, že se jeho vzpomínky tak přesně shodují s činem, který kdosi opravdu provedl?

Když dočetl celý článek, vstal a zmateně se procházel po místnosti sem a tam. Bylo to naprosto jasné. To, co tenkrát prožil ve snu, se opravdu stalo. Každá věc, o které se původně domníval, že je to pouze jeho představa, byla skutečností. Stále větší záhadou bylo, jak se děj, odehrávající se stovky kilometrů daleko, mohl dostat do jeho mozku. Toto spojení mu dosud unikalo.

Soustředěně se zadíval na název města, kde se měl případ udát, a přitom vzpomínal, kdy v něm pobýval a jak dobře město zná. Po chvíli si musel přiznat, že tudy sice několikrát projížděl, ale na nic bližšího, co by s ním spojovalo jeho osud, si nevzpomínal.

Dokonce už si pořádně nemohl vybavit, jak město vlastně vypadá, byl tam už tak dávno a paměť odmítala vydat hluboko zastrčená tajemství. Neměl odtud žádné zážitky, nic z jeho života se k němu nevztahovalo. Ani okolí místa, jež bylo na několika dalších fotkách, mu nepřipomínalo zhora nic. Pamatoval si jen bezprostřední okolí místa akce, kterou ve svém snu zažil.

"Přece nejsem žádný jasnovidce, který vidí děje velmi vzdálené naprosto dokonale, tak, jako by je sám prožíval," kroutil nad tím neustále hlavou.

Jasně si uvědomoval, že měl při celé akci normální pocity, vše naplno prožíval. Celou situaci cítil každým pórem těla, vnímal každý okamžik příběhu. Však s postavou splynul absolutně tak dokonale, že byl schopen odpřisáhnout, že událost je jeho prožitkem.

Přenášely se nějakým záhadným způsobem vlny z mozku tohoto člověka, který na místě činu doložitelně byl, do jeho? Je s ním nějak spojený? Telepaticky? Je snad příbuzný či to je ještě jinak?

Mnohokrát již četl a propojení duší, převtělování a vysílání myšlenek na dálku. Bral to jako pobavení, manipulaci novinářů, kteří chtějí mít za každou cenu kuriózní námět a nikdy tomu ani zbla nevěřil. Nyní měl něco podobného před sebou, sám byl tímto jeve zasažen.

Znovu se podíval na tvář na fotografii a zkoumal, zda nejeví nějaké rysy podobnosti, či známky toho, že by mu mohl předávat své myšlenky.

Nenašel žádné indicie, které by mu nějak pomohly vyřešit jeho problém. Záhada se pro něj stávala tím tajemnější, čím více o ní přemýšlel. Několikrát se pokusil vše hodit za hlavu a přestat na to myslet, ale za několik dalších okamžiků se k tomu opět vrátil.

Neustále bral do rukou noviny, aby je vzápětí zmateně odložil, a donekonečna se snažil vyřešit problém, kterému nebyl schopen přijít na kloub a který zcela ovládl jeho mysl. Událost na něj zapůsobila tak silně, že zatlačila do pozadí vzpomínky na nedávnou událost na schodišti.

Ještě dlouho se nemohl zbavit neřešitelných otázek. I když později stál ke sporáku a vařil si oběd, jeho myšlenky byly stále u fotografie muže na první straně dnešních novin a u článku, který ji doprovázel. Věděl, že tento obličej se mu do mozku zaryl velice hluboko a již nikdy z něj nezmizí.

Víkend prožil poměrně v klidu, ale jeho mysl se často stočila k události, která mu nedala spát. Rád by si o tom s někým promluvil, potřeboval najít nějaké vysvětlení. Sám si s tím nevěděl rady.

Ale nemohl, bál se komukoliv svěřit, naprosto jasně tušil, že by si z něj zřejmě všichni jen tropili legraci, protože shoda událostí se zdála být naprosto fantastická. Těžko by někomu věrohodně vysvětlil, co tehdy prožil a co cítí nyní. Dál tedy událost tajil ve svém nitru, snažil se s tím vyrovnat sám. Noviny měl pečlivě schované v šuplíku, vyndával je jedině tehdy, když si chtěl nějakou část textu ověřit.

V pondělí ráno vyšel jako vždy ze dveří a zamířil k výtahu.

"Huuu... huuu," ozvalo se jemné zahoukání výtahovou šachtou.

Nakoukl do volné mezery a pohlédl vzhůru. Nikdo tam nebyl, ale o patro níž se ozval slabý smích. Podíval se dolů. Zespoda se na něj smála pobavená Ingrid, která ho dnes chtěla překvapit, proto seběhla dolů, odkud ji nečekal. Když na ni pohlédl, zamávala na něj vesele rukou a utíkala k výtahu k připravené kabině. Rychle do ní vklouzla a stiskla tlačítko třetího patra, kde u dveří stál připravený Martin.

"Kam ses to koukal?" smála se rozjařeně, když k ní přistoupil.

Její ruce se mu nedočkavě ovinuly kolem krku a rty se přitiskly na jeho. Splynuli spolu ve vášnivém polibku. Když se od sebe po chvíli odtrhli, slastně hekla a položila hlavu na jeho rameno.

"Těšila jsem se na tebe," řekla blaženě, "už jsem se nemohla dočkat."

"Však já taky," chtěl ji potěšit.

Náhle se od něj odtáhla a starostlivě se na něj podívala.

"Co je s tebou?" zeptala se starostlivě, "jsi dneska nějak bez nálady. Stalo se něco?" dodala ještě.

Měla úžasný postřeh, změna nálady jí neunikla.

"Ne," snažil se věc bagatelizovat, "celkem nic se nestalo, jen taková maličkost. To ale nestojí za řeč."

"Nepovídej, něco se stalo, vidím to na tobě," podívala se na něj káravě.

"Fakt nic," snažil se působit přesvědčivě, "jen jsem v sobotních novinách četl jednu ošklivou zprávu ... o tom neštěstí na stavbě."

"Jak ten buldozer přejel ty lidi?" zeptala se a povytáhla obočí.

"Jo, to je ono. Trefila ses naprosto dokonale."

"Proč tě právě tohle tak sebralo? Podobných zpráv se dozvídáme v novinách denně. Máš s tím snad něco společného"

"Samozřejmě nic, ale musím na to pořád myslet. Jaký asi byly pocity těch lidí, když se přes ně ta hrozná masa železa valila. Musí to být dost děsný."

"Asi ano. Ale přece si nemůžeš takhle brát každé neštěstí, které se stane. To by ses brzy zbláznil. Přece nejsi tak citlivý?"

Martin se už k odpovědi nedostal. Hlasy lidí z vyšších pater je vytrhly z rozhovoru. Jeho ruka rychle vylétla k ovládacímu panelu a stiskla tlačítko přízemí. Výtah se zlehka rozjel, za chvíli byli dole.

"Tak kdy se zase sejdem? Už mám na tebe zase chuť," zaculila se Ingrid.

"Teď to bude asi trochu horší. Práce je hodně, už jsem ti to říkal." Snažil se, jako když to myslí vážně. Nechtěl jí předčasně prozradit, jaké překvapení chystá.

"A nevymlouváš se?"

"Co tě napadá? Vždycky se s tebou rád sejdu. Ale dřív jak v pátek to nevyjde."

"To je škoda, myslela jsem si, zda by sis nenašel čas dřív."

"Neboj, já z toho taky nemám radost, ale nedá se nic dělat."

"Tak jo. Bude to pro mne dlouhý týden. Měj se fajn."

Na rozloučenou ji rychle políbil a odcházel chodbou k východu. Krátce se otočil, aby jí ještě zamával, než se dveře výtahu zavřely a ona se rozjela vzhůru.

Během dne se však podivného pocitu nezbavil. I když se dokázal oprostít od myšlenek souvisejících s mužem na fotografii, zvláštní neklid ho neopouštěl. Jako by to nestačilo, rozechvívala ho i nervozita, zda se středecní setkání s Margitou už konečně uskuteční. Měl strach z každého zazvonění telefonu, děsil se zprávy, že na něj opět nemá čas.

Po poledni jeho obavy gradovaly. Nejistota jejich vzájemného vztahu mu bolestivě svírala žaludek, ruce se mu třáslly. Nakonec to napětí nevydržel a jakmile se objevila chvíle volna, kdy byl v kanceláři téměř sám, vytočil Margitino číslo.

"Ahoj," ozval se mu v telefonu unavený hlas. "Co se děje?"

"Nic," snažil se zklidnit svůj dech, "jen jsem se chtěl zeptat, jak se máš a zda ta středa opravdu platí." Snažil se omluvit za to, že ji ruší v práci.

"Není to nic moc," pronesla unaveně, "včera jsme měli dost náročnou službu. Čtyři výjezdy, jeden lepší jak druhý. Jsem pořádně utahaná, potřebovala bych si jednou pořádně odpočinout. Ale ta středa platí, samozřejmě. Přece jsem ti říkala, že to je tentokrát jisté, mám dva dny volna, takže se uvidíme."

"Tak to jsem rád, budu tě čekat," oddechl si Martin a sklapl telefon.

Ani netušila, jak těžký kámen mu spadl ze srdce. Byl tak potěšen dobrou zprávou, že se konečně dokázal uvolnit z napjatého sevření posledních dnů. Jeho nálada se zlepšila a v náhlé euforii jej napadla jakási myšlenka. Přistoupil ke svému nadřícenému.

"Zítra bych potřeboval přijít o něco později," řekl mu důrazně, "potřebuji si něco vyřídit."

Ten se na něj zvědavě podíval, ale bez dalšího vyptávání mu to povolil. V této fázi vývoje programu, kde se právě nacházeli, si to mohl dovolit. Nebylo bezpodmínečně zapotřebí, aby zde byl. Svou nepřítomností nikoho brzdit nebude.

Martin se nadšeně vracel na své místo. Náhle se před ním rozprostírala docela příjemná budoucnost.

Byl natolik spokojený, že se dnes vydal domů pěšky. Nechtěl se tlačit v tramvaji, raději se projde.

Příjemně naladěný bloumal ulicemi města přeplněnými spěchajícími lidmi. Jen málo jich ale procházelo městem tak jako on, zvolna, s úsměvem, rozhlížeje se na všechny strany. Naprostá většina kamsi spěchala, chodci do sebe vzájemně strkali a vztekali se na sebe utrhovali.

Doma se spokojeně pustil do pořádného úklidu, už to bylo opravdu nutné, aby se při příští návštěvě Ingrid nemusel stydět. Při té poslední si všiml, že pokukuje po zaprášených skříních a šmouhách na plotně. Když byl spokojený s výsledkem svého pracovního úsilí, natáhl se na gauč a s ovladačem v ruce se zaměřil na televizi puštěnou již od jeho příchodu domů.

Statný hrdina právě ujížděl po silnici a skupina gangsterů v několika autech jej neustále pronásledovala. Byli vykloněni z oken aut a střelili z pistolí, co to dalo.

Že hrdinu netrefili, to Martina nepřekvapilo, ale že honička probíhala příšerně dlouhou dobu, během níž byla k přestřelce zcela lhostejná i policie, to ho rozesmálo. Prostě skutečný život těmto seriálům jaksi neodpovídá, filmoví hrdinové jednají podle nějakých jiných, nelogických pravidel.

Po čase zločinci konečně zasáhli zadní pneumatiku hrdinova auta a to se začalo divoce smýkat ze strany na stranu. "Snad by ho mohlo ještě něco zachránit. Ideální by bylo měkké přistání v nějaké vodní nádrži," napadlo Martina.

Náraz na pevnou překážku v téhle rychlosti by hrdina také nemusel přežít. Ale žádná voda na obzoru nebyla. Co si režisér počne teď? Ani to netrvalo moc dlouho, náhle auto vjelo do ostré zatáčky, ale s prázdným kolem se hrdinovi nepodařilo ji vybrat, kola sklouzla do smyku.

Naštěstí se za zatáčkou, rozprostírala hladina jakéhosi jezera.. Auto ve smyku začalo rotovat kolem své osy a klouzat ke krajnici. Po dramatických okamžicích zajelo do vody i s hrdinou za volantem, začalo se rychle potápět, aby se za pár okamžiků na hladině objevilo už jen několik vzduchových bublin. Voda se nad ním zavřela.. Zatímco se padouši na břehu naivně radovali z jeho smrti, on zkušeným pohybem vyrazil sklo v kabině, po vyrovnání tlaku vody otevřel dvířka a ráznými záběry paží plaval pod vodou pryč od břehu, na němž se radovala skupina jeho pronásledovatelů.

"Ti ale dělají z diváků blbce," rozesmál se Martin nahlas, "na to se nedá koukat. Lituju lidi, které tohle baví."

Kysele protáhl obličej a uvolněně se natáhl. Podíval se ke stropu. Televize ho jako obvykle zklamala, hledat další pořady ho omrzelo. Což takhle zjistit, co je nového ve světě snů?

Protože už neměl nic příjemnějšího na práci, nabízenou možnost přijal. Docela se těšil, chtěl přece zjistit, zda v postavě bankovního úředníka unikl policii, či zda někde udělal nějakou chybu a byl dopaden. Navíc snění bylo rozhodně příjemnější než sledování totálních hloupostí v televizi. Tak se těšil na další děj, že zcela zapomněl na řadu otázek kolem novinového článku, které se už několik dní snažil bezvysledně vyřešit.

Myšlenky se soustředily na bílou místnost transfúzní stanice a sledování ruky, ze které trubičkou odtéká krev do vaku. Jako vždy, i tentokrát se vak pozvolna plnil a pak se kyvadélko pohnulo a začalo jej překlápět, doprava, doleva, doprava, doleva...

Kolem sebe uviděl jen šedivé, na první pohled nepříjemné zdi. Na jedné z nich malé, zamřížované okno, naproti těžké, masivní dveře s odklápěcím otvorem. V malé místnůstce byla jen jedna obyčejná palanda, malá polička na osobní věci a něco, co vypadalo jako velice pochybný záchod. Martin stál právě u zdi a pozorně si své miniaturní okolí prohlížel. Několikrát je obhlédl kolem do kola, neobjevil však nic dalšího.

"Proboha, snad nejsem ve vězení, to na mě přišli tak rychle? A proč mě sen přivedl zrovna sem, co se tady asi tak může dít zajímavého. Zavřenej v cele. Vždyť nemůžu s nikým mluvit, nikam odejít... leda..., že bych se pokusil utéct?"

Přistoupil ke dveřím a zkusil s nimi zacloumat. Jak se dalo čekat, byly pevně zavřené a neměl nejmenší šanci je otevřít. Rukama pečlivě prohmatával všechny zdi, zda nejsou nikde porušeny.

Nakonec se natáhl k vysoko umístěnému oknu, chytil se železných mříží. Držely pevně, ani s nimi nepohnul.

Zoufale usedl na kavalec a zabořil obličej do dlaní: "Tak to teda ne, nebudu se přece bavit tím, že jako Monte Christo budu mnoho let prohrabávat skrz stěnu otvor, který mě pak dovede bůhvíkam."

Když takto seděl nějaký čas, došlo Martinovi definitivně, že zde příliš zábavy nezažije, pokud se nespokojí sledováním čtyř stěn kolem. Netrpělivě poposedával na gauči a snažil se přijít na něco, čím by si dnešní sen zpřijemnil. Ale brzy to vzdal, zde opravdu neměl nejmenší šanci. Nebylo divu, že za chvíli pocítil velké nutkání změnit místo. Po chvíli usilovného soustředění došlo k tomu, co si přál.

Obraz zablikal a když se opět rozzářil, ukázal se mu nový výjev, na který již Martin netrpělivě čekal a jenž přišel právě vhod.

Seděl v jakémsi neznámém autě ujíždějícím po silnici. Jel velmi pomalu a celým tělem vnímal napětí, v jakém se nacházel. Neustále se rozhlížel, jeho oči se co chvíli stočily ke zpětným zrcátkům, aby měl přehled o dění za sebou.

Projížděl po obyčejných okreskách a jak po chvíli poznal, úzkostlivě se vyhýbal hlavním tahům a dálnicím.

Rukou si co chvíli utíral zpocené čelo, z čehož se dalo vyčíst, že je velice nervózní. Když občas pohlédl na volant, uviděl třesoucí se ruce s malými slabými prsty. Potvrzovaly tak jasně jeho domněnku.

Sledoval ubíhající silnici a pozorně si prohlížel každé auto, které se objevilo jak před ním, tak za ním. Jakoby se váł, že jej bude někdo pronásledovat.

Zanedlouho zahlédl malou čerpací stanici. Krátkým pohledem na palubní desku zahlédl svítit výstražnou oranžovou kontrolku. Měl nejvyšší čas dotankovat. Zvolna ji objel, aby se přesvědčil, zda není někdo podezřelý nablízku, a teprve pak zastavil u jednoho ze dvou stojanů.

Opatrně vystoupil a nádrž natankoval po okraj. Sáhl do kapsy, vytáhl velkou černou peněženku. Zvědavě do ní nakoukl. Očekával, že bude naditá penězi, jak bylo v jeho snech obvyklé.

Ke svému překvapení zjistil, že se tam smutně choulí jen několik bankovek nízkých hodnot, neuvěřitelně zmuchlaných. Jejich celková suma nestála za řeč, s tou se nedalo zholat nic podniknout. Patrně to sotva stačilo na zaplacení benzínu.

Bylo to pro něj překvapení, čekal sumu podstatně vyšší, s jakou si zvykl manipulovat ve svých představách. Pokaždé e mu přání splnilo a peněz měl dostatek. Dnes nastala výjimka.

Ze dveří stanice vyšla obsluha a zvolna k němu zamířila. Martin stál bez pohnutí na stejném místě, v ruce držel skoro prázdnou peněženku, bankovky na placení nerozhodně žmoulal v třesoucí se ruce. Bylo mu jasné, že pokud za benzin zaplatí, dá za něj téměř všechno, co má.

Rozmrzele sledoval přicházejícího. Byl to dobrosrdečně vyhlížející starší muž drobné postavy, nenápadný, neznamenající žádné fyzické nebezpečí.

"Tak tomuhle střízlíkovi přece nebudu platit, když mám tak málo peněz," zvolal Martin odhodlaně.

I když prsty dál lovil v peněžence, rozhlížel se kolem sebe. Muž došel až k němu a bezelstně mu něco řekl, zřejmě výši požadované sumy. Martin už byl ale odhodlán nezaplatit.

"Takhle to nenechám, stejně to dneska zase zavání pořádnou nudou, jako vždycky zůstane na mě postarat se o trochu zábavy."

Přiskočil k vedlejšímu stojanu, o který byla zezadu opřená kratší železná tyč. Bleskem ji sebral a než se překvapený muž vzpamatoval, rázně jej s ní udeřil do zátylku. Muž jen rozhodil rukama a složil se mu jak pytel brambor k nohám, nestačil ani vykřiknout, jen slabě hekl. Ještě několikrát se Martin rozmáchl nad ležící postavu, muž sebou jen lehce cuknul, ale dál zůstal nehybně ležet.

Martin nad ním stál a nevěděl, co dělat. Náhle se dveře, odkud před chvílí muž vyšel, prudce rozlétly a z nich se vyřítila další postava. Tentokrát to ale byl vysoký, mohutný chlap, s obličejem rudým vzteky se valil přímo k Martinovi.

Ten se pořádně vylekal, když zahlédl tu horu masa běžící rozrušeně směrem k němu. Zřejmě celou situaci zahlédl z okna a běžel napadenému muži na pomoc. Martin se rozhlédl na všechny strany, aby se přesvědčil, kudy může co nejrychleji zmizet, ale muž byl rychlejší, utéct už nebylo kam.

Strach mu sevřel hrdlo a v poslední zoufalé křeči udělal reflexivně to, co sám nečekal. Prudce se rozpráhl a pak vši silou vrhl divoce rotující tyč směrem k přibíhající postavě. Ta ještě chvíli běžela a náhle se zastavila a rukama se zoufale uchopila za prsa. Mezi jeho prsty Martin zahlédl vyčnívat železnou tyč zapíchnutou tak hluboko, že z ní byla vidět jen poměrně malá část. Delší díl čněl muži ven v zádech.

Muž vytřeštil oči a nohy udělaly ještě několik kroků, poté se s bolestivou grimasou složil uprostřed cesty k zemi, kde se začal svíjet bolestí. Krev z něj vytékala oběma otvory a tvořila stružky na asfaltu vozovky.

Martin už na nic nečekal. Neměl čas se dlouze zabývat oběma těly, skočil do auta a rozjel se pryč.

"To bylo dobrý," radoval se spokojeně, "to byla akce! To bylo vzrůšo! Lepší než dramatická scéna z akčňáku! Režisér by to pro diváka lépe nevymyslel."

Dále se zde již nezdržoval. Skočil do auta a tentokrát šlápl pořádně na plyn a ujížděl, jak mohl nejrychleji. Chtěl být od nešťastného místa co nejdále.

Podle směrovek, které míjel, se začal pomalu orientovat, kde je. Cedule mu přiblížily místa, kde se vlastně nacházel.

Ujížděl jižním směrem. Neměl ponětí proč, jaký smysl má jeho cesta, také po tom nijak nepátral, nechal svůj sen plynout bez dalšího ovlivňování. Jízda pokračovala, auto rychle mířilo dál a Martin pozorně sledoval dění kolem.

Dál projížděl po místních silnicích, i když tím byla cesta nepoměrně delší, dálnici se důsledně vyhýbal. Vozovka se často stáčela v mnohá zatačkách, projížděl vesnicemi či malými městečky. I když několikrát zahlédl zajímavá místa, nikde se nezastavoval, nikde se nezdržel.

Po čase připadala jízda Martinovi příliš jednotvárná. Aby si ji trochu zpestřil, začal opět vymýšlet zpestření.

Jezdil klikatě ze strany na stranu, bez ohledu na kolemjedoucí auta zkoušel smyky a prudká brždění. Vysloužil si několik ostrých pozdravů klaksonem, výstražné blikání světlý a zlostné hrozby pěstmi. Po chvíli nastalo to, co si přál.

Jedno z aut za ním se přiblížilo příliš rychle, Martin v zrcátku zahlédl řidiče, jak se s úsměvem vybavuje s mladou spolujezdkyní. Zjevně se nevěnoval plně řízení, spolence její velice zaujala. Na někoho takového Martin čekal.

Prudce zabrzdil, párkrát před nepozorným řidičem otočil volantem ze strany na stranu. Toho nečekaná reakce zcela zaskočila.

Jakmile zahlédl rozsvícená brzdová světla vozu před sebou, trhl volantem, šlápl na brzdu a než se kdokoliv nadál, auto se roztočilo v bláznivém kolotoči. Dostalo se mimo silnici a řítilo se ze svahu dolů. Uprostřed svahu nadskočilo na nějaké terénní vlně, vylétlo do vzduchu, tam udělalo několik přemetů, aby pak dál pokračovalo v neovladatelném pádu. Kusy plechů a umělých hmot z něj odletovaly na všechny strany, karosérie se rychle deformovala.

"Chacha..." smál se Martin spokojeně, "to byla nádhera, to se povedlo. Kdyby ses věnoval raději řízení než ženským, nemuselo se ti to stát."

Další osud auta a jeho pasažérů ho nezajímal, mířil dál. V zrcátku ještě spatřil několik aut, zastavujících u místa neštěstí.

"Musím ještě něco vymyslet," řekl si rozjařený Martin, "tohle není špatný. Když si takhle zpestřím cestu, hned mi bude cesta ubíhat mnohem rychleji."

Dál pozorně sledoval auta kolem sebe a pokračoval v jízdě. Po chvíli zahlédl, že se blíží k větší křižovatce řízené semaforem.

Několik aut zde poslušně stálo a čekalo na zelenou. Zvolna se blížil a viděl, že se auta v kolmém směru rozjela, když dostala pokyn k volnému průjezdu. Na Martinově straně semaforu varovně svítila červená.

On nezpomalil, objel poslušně čekající vozy a namířil si to přímo před předešlé prvního rozjíždějícího se auta.

Spatřil vytřeštěné oči řidiče, který vzápětí prudce strhl auto stranou, aby se s Martinem nesrazil. Změnou směru se dostal přímo před další vůz z protisměru. Jeho řidič takový manévr nečekal a nestihl reagovat.

Auta se čelně srazila. Kusy plechů vylétly vysoko do vzduchu a rozlétly se všemi směry. Těsně za těmito auty jela dvě další, ani jedno z nich nestačilo na srážku zareagovat a zezadu do nich narazila. Další kusy trosek se objevily na místě havárie.

Martin již projel křižovatkou a prechal pryč z místa nehody. Vše sledoval ve zpětném zrcátku, spokojeně se smál. Bylo to zábavné, tenhle manévr mu docela vyšel. Riskantní jízdou způsobil havárii, ale sám přitom zůstal nepoškozen. Rychle se vzdaloval, než si jej policisté, nebo některý z řidičů všimne.

Cesta mířila mezi rovná pole, mezi nimiž občas vystávaly malé lesíky či jednotlivé stromy, a pokračovala monotónním způsobem dál. Martin již pocítil únavu z dlouhého soustředění a vypětí. Rozhodl se, že své snění dnes již ukončí, přestával z něj mít tak jako tak požitek. Dneska už toho prožil dost.

Jak si přál, tak se také stalo. Ještě nějakou dobu sledoval, jak auto projíždí mezi poli, absolvoval několik posledních zatáček, projel několik menších osad, když se mu začalo okolí zvolna ztrácet. Za chvíli již viděl bílý obdélník, který se zmenšoval a zmenšoval... Pak už viděl jen pokoj kolem sebe a svítící obrazovku televize.

Seděl na okraji gauče a znova si přehrával svůj sen. Byl celkem spokojený, stálo to za to, i když skutečně zajímavá byla vlastně jen polovina. Ta první část, kdy se ocitl zavřený v cele, byla hodně bídná. Vězení, a ještě k tomu samotka, není místem, ve kterém by se člověk rád ocital. Jak sen to rozhodně nebylo zajímavé.

"Třeba mě to mělo varovat, abych se tam neocitl skutečně," zasmál se pobaveně, když vstal a šel si otevřít jednu plechovku s pivem.

Bral to na lehkou váhu. On žádné problémy nemá. Žije řádně a všechny předpisy a nařízení důsledně dodržuje, do žádných nepovolených činností se nepouští, každému riziku se vyhýbá. Takové varování je v jeho případě úplně zbytečné, jak o tom byl přesvědčen.

30.

Druhý den ráno vstával jako obvykle, i když v práci oznámil, že přijde později. Jen on sám věděl, co má v nejbližších chvílích v úmyslu.

Posnídal a v obvyklou dobu vyrazil ze dveří, jakoby do práce skutečně šel. Na chodbě se rozhlížel, kde ho dnes překvapí Ingrid. Byla hlavní postavou jeho plánu, proto ji dnes netrpělivě vyhlížel.

Když se naklonil nad úzký prostor kolem výtahové šachty, tvář se mu roztáhla v širokém úsměvu. Ke své radosti uviděl i dnes její rozzářený obličej, jak se na něj spokojeně culí shora. Krátce mu zamávala a on jí odpověděl. Pak na ní kývl prstem, aby k němu přijela. Zarazilo jí to, ale k výtahu zamířila téměř okamžitě.

Za okamžik již přijížděla osvětlenou kabinka z horních pater. Otevřel dveře, přistoupil dovnitř a hned v následujícím okamžiku měl její paže ovinuté kolem krku. Nedočkavé rty se přitiskly k těm jeho. Vášnivě ji líbal a přitom si otypoval, co má na sobě. Tyto poznatky za chvíli využije.

"Dneska jsem se na tebe mimořádně moc těšil, to je bezva, že jsi přišla. Chtěl jsem s tebou být alespoň chvíli," šeptal jí potichu, zatímco rty jí přejížděl jemně po krku.

"Jo?" zatvářila se potěšeně a ještě pevněji se k němu přitiskla. Byla překvapena víc, než dávala v tuto chvíli najevo. Mazlivá slova jí vyvolala blažený úsměv na tváři.

Ruka vyhledala její ňadro a pevně je stiskla. Zareagovala okamžitě projevem sexuálního vzrušení.

"Neblázni," vyzvala ho jemně v návalu rozkoše, "víš přece, co to se mnou dělá! Celé dopoledne se nebudu moct na nic soustředit. Ty si zase odejdeš do práce a já nic pořádného neudělám," šeptala, ale její ruce si jej k sobě dál pevně tiskly.

Místo aby zvolnil či přestal, intenzita polibků se zvýšila, ruka se stále mazlila s pevným ňadrem, na němž zřetelně vystoupila nalitá bradavka. Náhle ji pustil, aby stiskl ovládací tlačítko.

Kdyby se dívala, všimla by si, že nezvolil přízemí, kam by měl zamířit, kdyby do práce šel, nýbrž sklep. Nebyla to náhoda nebo omyl, věděl přesně, co dělá.

Výtah se rozjel a on dál pokračoval v projevech něžností. Ruka zajela zespodu pod halenku a uchopila ňadro jen přes podprsenku. Další vzrušené syknutí potvrdilo nový nával rozkoše. Ingrid měla své štíhlé prsty zabořené do látky saka, jak se ho křečovitě držela.

Výtah zastavil a on jej jednou nohou otevřel, aby ho nebylo možné odnikud přivolat. Ingrid se lekla a chtěla ho odstrčit.

"Počkej... počkej," hekala vystrašeně, neboť se v první chvíli domnívala, že jsou v přízemí, kde v tuto dobu procházelo dost lidí.

"Nic takového, žádné čekání. Já už to bez tebe nevydržím," vzrušeně šeptal Martin a jeho ruka sjela dolů, aby jí rychle vykasala nahoru volnou domácí sukni. Když ji dostatečně vyhrnul, začal okamžitě jemně hladit kůži v podbřišku. To již nevydržela a začala sebou cukat.

"Neblázni... počkej, co blbneš... tady to přece nejde?" vzlykala slastně způsobem, který naznačoval spíše souhlas než odpor. Sama v tu chvíli nevěděla, co si přeje víc, aby pokračoval ve svých něžnostech nebo aby raději přestal? Dělat tyto věci zde se bála, ale na druhou stranu ji to neobyčejně vzrušovalo a lákalo. Ke svému překvapení zjistila, že takové riziko má svůj půvab a je neobyčejně přitažlivé. Stále ji naplňovaly obavy, aby za dveřmi nikdo nestál. Ještě stále si neuvědomovala, že jsou ve sklepech a ne v přízemí.

Martin ji zvolna pustil a ona se konečně mohla do dveří podívat. Místo osvětlené chodby vedoucí k hlavním dveřím uviděla temnou místnost. V první chvíli jí stále nedocházelo, kde se to ocitli. Vzpomínala se až za malý okamžik, to už ji Martin pomalu vyváděl ze dveří kabinky.

"Tak takhle je to," pronesla překvapeně, když si uvědomila, kde jsou. "Sem jsi mě zavlekl ty násilníku, co máš se mnou v plánu?" zeptala s úsměvem.

"Moc se ptáš," hekl Martin a oběma rukama ji uchopil za řadra. "Nech se překvapit, možná to bude stát za to," pronesl tajemně a rty opět zasypaly její šíji sérií polibků. Zde, v temném prostředí sklepních prostor, se neobávala překvapení, proto se nechala unášet rozkoší a opět se blaženě rozvzdychala.

Pustil dveře výtahu, které stále držel otevřené a ty se zvolna zavřely. Výtah se téměř okamžitě rozjel směrem vzhůru a s ním mizel i jediný zdroj světla, osvětlující okolí. Zůstali ponořeni do šera sklepních prostor.

Martin jí znovu zajel rázně pod sukni, nahmatl horní okraj kalhotek a okamžitě jí je začal stahovat dolů. Kalhotky spadly volně na zem, vůbec tomu nebránila. Měl dokonce pocit, že jim výrazně pomohla, aby cestu dolů usnadnila. Kdyby bylo více světla spatřil by, jak její tvář září nadšením, jak jí žhnou šťastně oči a jak dychtivě očekává každý jeho krok. S obrovskou chutí a zápalem se poddávala jeho polibkům a dotekům jeho rukou. Byla v té chvíli od něj připravena přijmout cokoliv, s čím přijde.

Po chvíli jí začal opatrně tlačit dozadu. Udělala několik drobných krůčků vzad. Opatrně našlapovala, jakoby měla strach, že někam spadne.

Za chvíli patami narazila na jakýsi dřevěný předmět. Martin dobře věděl, že je zde odložená starší komoda, a proto, jakmile se u ní zastavila, nadzvedl ji a posadil na ni. Nedůvěřivě usedla. Na rozdíl od Martina o ní nevěděla, takže netušila, co pod sebou ucítí. Když už seděla, rychle zjišťovala stabilitu bedny. Poznala, že je pevná, nebezpečí pádu tedy nehrozí, obavy zmizely a ona se mohla plně oddat jeho jemným dotekům.

Vůbec se nebránila, když uchopil dolní okraj její halenky a zvedal ji nahoru, naopak ruce jí vstřícně vylétly vzhůru a umožnily její přetažení přes hlavu. Halenka odlétla kamsi za něj, Martin znovu začal laskat vzrušením se chvějící řadra, zakrytá dosud tenkou podprsenkou.

Zajel na záda, kde téměř okamžitě nahmatl obě části zapínání. Krátce si s nimi pohrál, načež se oba díly rozskočily. Nakonec i tato část oblečení skončila kdesi na zemi.

Když oběma rukama sevřel již ničím nechráněná vztyčená řadra, zaklonila se a hrud' co nejvíce slastně vypjala. Vášnivé vzlyky se nesly temnou chodbou a byly občas tak pronikavé, že jí musel zakrývat ústa svými rty, aby pronikavé vzdechy trochu utlumil. Měl obavy, že je zaslechnou nepovolané uši a nepřilákají tak nežádoucí pozornost.

Občas o patro výše nad sebou zaslechli kroky lidí, vycházejících z výtahu a mířících ven. V těch chvílích se Ingrid pokoušela sama pronikavý zvuk svých stenů utlumit. O to více propuklo zadržované hekání v dalších chvílích, kdy kroky nad nimi utichly a ticho je opět obestřelo. Seděla na okraji dřevěné skříňky s široce roztaženými nohama, vykasaná sukňe nebránila Martinovým rukám, aby měl dle potřeby volný přístup i k jejímu nejtajnějšímu místěčku. Jeho ruka tudy občas projela, laskala nejcitlivější body a jemným třením je dál žhavila.

Ingrid se k němu tiskla a v záchvěvech vášně se zakusovala do jeho saka, kde zanechávala mokré otisky zubů.

"Já tě chci," hekala do jeho ucha a ostře se zakousla do jeho lalůčku, až sebou bolestivě cuknul. "Já tě chci, rychle, prosím," opakovala vzrušeně a její oči byly v zápalu vášně

zavřeně. Svět kolem nevnímala, lidi, kteří občas nad nimi procházeli, již neslyšela. Divoký nával slasti obklopil její smysly a ona se mu ochotně poddala.

Ještě chvíli nereagoval na její přání a dál zvedal vlnu rozkoše, kterou v ní vyvolávaly jeho dotyky. Spokojeně sledoval, jak se její tělo blahem svíjí a chvěje, jak se chvíli opírá o zeď, aby se vzápětí vymrštila a těsně se k němu přitiskla, po chvíli se opět zaklonila a opřela. Když už měl pocit, že ji rozehrál dost, udělal to, po čem v tuto chvíli bytostně toužila. Prudce do ní vnikl.

Hlasitý vzlyk zazněl ostře chodbou a vyzněl jako bolestivý sten. Ve skutečnosti to byl projev nekonečného naplnění, vášnivého uspokojení, když dychtivě očekávaný okamžik konečně nastal.

Nohama ho objala kolem pasu, za zády je překřížila a pevně spojila, aby k němu byla co nejtěsněji přitisknuta. Ruce opět ovinuly šiji a nalitá ňadra se k němu přitiskla. Další a dalších návaly rozkoše pronikaly slastně jejich těly.

Když po chvíli udělal krátkou pauzu, aby se oba mohli trochu vydýchat a nabrat nových sil, mátožně otevřela oči a zahleděla se do šera, které je obklopovalo.

"Přijdeš pozdě...do práce...", hekala vzrušeně, ale zároveň se k němu pevně tiskla, jakoby měla strach, že jí tam hned uteče.

"Nepřijdu," těžce oddechoval Martin, "my dneska začínáme později... je tam nějaká kontrola na pracovní bezpečnost a u té být nemusíme," vymýšlel si nestydatě, ale věrohodně.

"To je dobře," vzdechla spokojeně, měla již chvíli obavu, aby zrovna teď nezačal spěchat pryč. Dal jasně najevo, že toho se obávat nemusí.

Pak chvíli zůstali bez pohybu, jen ztěžka oddechovali.

"Je mi krásně," pronesla blaženě Ingrid a její oči se zase zavřely.

"A bude ještě líp," pronesl tajemně Martin a náhle ji uchopil pod zadkem a nadzvedl.

Prudce otevřela oči, aby zjistila, co dělá. On, dosud mírně k ní shrben se narovnal a zvedl ji do vzduchu. Dech se jí zatajil udivením, protože se jeho náhlého překvapení polekala. Spojení trvalo stále dál, proto bylo jeho jednání nečekané. Vylekaně se její nohy ještě pevněji semkly, aby se na něj udržela, ruce se ještě křečovitěji držely jeho krku. Zespodu ji ovál chladný sklepní vzduch, když již neseděla na dřevěné desce.

Rukama ji pevně držel, takže její obavy, že by spadla, ustaly.

"Co to zkoušíš?" zeptala se poněkud vyplašeně. Ač to byl překvapující, bylo jí to velice příjemné. Při každém, i sebemenším pohybu, ucítila jemný, vrtivý dotyk hluboko ve svém nitru.

"Chci se jít podívat, zda mám v pořádku všechny věci ve sklepě," pronesl laškovně Martin a udělal pomalu první krůček.

"Cože?" vyvalila oči Ingrid a ještě pevněji se k němu přitiskla. "Ne... neblázni," hekla vystrašeně.

Těch několik drobných kroků, co opatrně udělal, v ní ale vyvolalo nečekaný nával rozkoše. Bylo to mnohem příjemnější, než vy předpokládala. Velice šetrně popošel dál a otevřel dveře do sklepních prostor. Pomalu do nich vstoupil, šouravými kroky zamířil do dlouhé, temné chodby.

"Mám tam šaty," stačila plaše heknout Ingrid, když zahlédla v šeru části svých svršků zářit na špinavé podlaze.

Martin neodpověděl, pozorně sledoval cestu před sebou, aby o něco nezakopl. I když to nebylo úplně pohodlné, mírné pohupování při chůzi vyvolávalo další a další návaly vzrušení, chvílemi měla pocit, že už to dál nevydrží a že omdlí.

Martin postupoval opatrně dál tmavou chodbou a Ingrid prožívala euforii. Už ani nevnímala obavy z toho, že se ocitla v této pozici napůl odhalená na veřejně přístupném místě. Přestala vnímat své okolí, neměla potuchy, kde jsou a co se s ní děje. Ale ani to vědět nechtěla, jen chtěla, aby ta nádhra trvala co nejdéle, aby nikdy neskončila.

Na druhém konci temné chodby se náhle ozvaly hlasy. Oba ztuhli, Martin se zastavil.

"Někdo tam je," vylekala se Ingrid, kterou ty zvuky částečně probraly. Zmateně sebou zavrtěla, protože nevěděla, jak se z této pozice rychle uvolnit.

Martin jen něco zahučel, ještě pevněji ji sevřel a odbočil do jedné z krátkých uliček mezi sklepy. Donesl ji až k jejímu konci, tam se vtiskl do malého výklenku. Ingrid se opět mohla zády o něco pevného opřít. Hlasy se dál nezadržitelně blížily, zněly potměšilým prostorem jako zlověstný pozdrav.

"Jdou sem," pronesla Ingrid třaslavým hlasem, který se zajíkal vzrušením. Roztřásla se a nevěděla, zda strachem, či nevídaným opojením. Náhlá situace v ní vyvolala rozporuplné pocity, nedovedla se v nich zcela orientovat. Hýbat se moc nemohla, tak jen vzrušeně oddechovala a nechala další rozhodnutí zcela na Martinovi. Byla si vědoma toho, v jak kompromitující situaci se nacházejí, připadalo jí to vzrušující a směšné zároveň.

Jak se hlasy blížily, její strach z odhalení narůstal. Ale jemné pohyby v jejím nitru neustávaly. Jen obtížně polykala vzdechy deroucí se jí z hrdla. Dusila je v sobě jako kašel, který člověka přepadne v nejnevhodnějším okamžiku. Aby zabránila vášnivým vzlykům, zakousla se do klopy jeho saka.

Zabrána do vlastních vnitřních pocitů nestačila si plně uvědomit, kdy hlasy přešly těsně vedle nich. Prošly uličkou pomalu se vzdalujíc po cestě, kterou před chvílí přišli Martin s Ingrid.

Muži je minuli, naštěstí si zabráni v hovoru dvojice vtisknuté do malé prohlubně mezi sklepy nevšimli.

Ingrid cítila, jak jí divoce buší srdce, jak jí měknou všechny svaly po chvílích vysilujícího nervového vypětí. Jakmile hlasy utichly, z úst se vydral hlasitý sten dosud vší silou zadržovaný.

Blažený výkřik plný rozkoše se rozlehl malým prostorem, následován těžkými vzdechy. Uvolněné napětí a vlna extáze naplno zasáhla její tělo, vystavené obrovské zátěži posledních minut. S uvolněním došlo i k mohutným stahům vnitřního svalstva a následovaly další těžké vzdechy, doprovázené následným vyvrcholením rozkoše, která zaplavila Indridino tělo. Silné záchvěvy zapůsobily i na Martina. Oba se sešli téměř v jediném momentě .

Nepromluvili jediného slova, jen mlčky vychutnávali okamžiky, které právě prožili. Chvíli ještě zůstali ve stejné pozici, než Martin povolil sevření svých rukou. Ingrid pomalu spouštěla nohy, až se postavila naplno na zem, sukně jí spadla ke kolenům a ona mohla se pustit jeho krku.

Měla štěstí, že na nohou stále ještě měla boty, takže nemusela stát bosá na studené podlaze. Martin ji opatrně vedl zpět k východu, odkud přišli. Ingrid měla obavy, zda ti lidé neodnesli její svršky, které zůstaly poházeny kolem skřínky přede dveřmi.

Když tam došli, spokojeně si oddechla. I v polotmě, která zde panovala, zahlédla na zemi bílou podprsenku, kalhotky i blůzku. Sehnula se a rychle si své věci sbírala, aby je protřepáním zbavila prachu a špíny, a téměř bleskově se oblékla.

Martin přivolal výtah. Čekali naprosto bez hnutí, vše probíhalo beze slov. Výtah přijel a světlo jeho kabiny ozářilo sklep. Martin ještě zkontroloval, zda nic nevytrousili, Ingrid mezi tím nastoupila do výtahu.

Ještě se nestačili dostatečně uklidnit, Ingridiny tváře byly rudá, oči doširoka otevřené, těžký dech se dál hrnul z jejích plic. Při pohledu na ni bylo snadné uhádnout, co asi prožívala. Extrémní zážitek se na ní silně podepsal.

Po chvíli zmatených reakcí ještě oba rychle zkontrolovala, aby se ubezpečila, že na nich není nic vidět. Lehce oprášila jeho záda, kde našla šmouhu od zdi a preventivně oklepala celé sako.

"Nebude po tobě dneska vyžadovat muž plnění manželských povinností?" zeptal se jízlivě Martin, který sledoval její počínání.

"Jo, určitě, musím nakoupit, uvařit, vyžehlit, uklidit a ve tři hodiny mít připravené vydatné jídlo na stole... Ne, vážně, o tohle nemusíš mít strach. Ten by tuto činnost nejraději úplně zrušil. Nepatří to do jeho života, takže takové nebezpečí opravdu nehrozí. To kdyby nebyl včas uvařený oběd, to by bylo horší," pronesla smutně.

"A co tohle, to mu nebude vadit?" vyhrnul jí Martin sukni nahoru a ukázal na bílé kalhotky, které již měla opět na sobě. Na bocích se táhly tmavé šmouhy, jak se válely ve špině chodby.

"To by mě nejdřív musel mít snahu svléknout," pohládla ho po tváři a usmívala se.

"Podobnou věc už ale neudělal hezky dlouho, takže toho se nebojím. Abych s ním prožila něco takového jako s tebou, to nepřipadá v úvahu. Ostatně já už to nějak udělám, aby si toho nevšiml," pootočila významně hlavou.

Martin se rozesmál a zavřel dveře. Výtah se rozjel směrem vzhůru, brzy však zastavil, protože on vystupoval v přízemí. Otevřel dveře, aby se přesvědčil, zda není nikdo na chodbě. Měli štěstí, byla zcela prázdná.

"To bylo fakt hezký," vyšpulila směrem k němu rty Ingrid, oči blaženě přivřené, v obličeji naprosto oddaný výraz, "myslím to dnešní ráno. To jsem nečekala, že bude tak vzrušující. Já se snad radostí zblázním. Nebudeme se od teďka loučit raději takto? Místo obyčejné pusy?" mrkla na něj spiklenecky. Rychle ji políbil.

"Krásné věci mají být jen pro chuť, ne pro nažrání," pokrčil rameny, "proto s nimi musíme šetřit, aby nám nezevšedněly," dodal a vykročil k východu.

"Nesmí být ale vzácný jako diamanty," zavolala za ním opatrně, "to pak je jejich cena příliš vysoká a lidé se na ně bojí na ně i pohlédnout. Proto je schovávají na tajná místa a kochají se jimi velice vzácně. Taková drahocennost je pak na nic."

"Tak to přizpůsobíme našim měřítkům," zamával na ni ještě Martin, než se zavřely dveře a ona zmizela v horních patrech. Ani jí nestihl vysvětlit, co tím vlastně míní.

Ještě jednou si zběžně prohlédl oblek, aby se ujistil na světle, že je v pořádku, a se spokojeným úsměvem na tváři zamířil do práce. Dnešek bude jistě nádherný!

31.

Příštího jitra čile vyskočil z postele a s nadšením se připravoval na odchod do práce. Velice se těšil, vždyť dnes se měl sejít s Margitou! Od včerejšího odpoledne na nic jiného nemyslel, soustředil se jen a jen na dnešek.

Jako před každou schůzkou s pro něj mýtickým stvořením si i nyní připravoval každé slůvko, každou větu, kterou by chtěl před ní vyslovit, aby ji zaujal a neplácal hlouposti. Už dopředu však věděl, že bude jako obvykle nervózní, křečovitý a všechna příprava přijde vniveč. Přesto mu to nedalo, aby se duchaplně nepřipravil.

Čiperně vyběhl ze dveří a zamířil k výtahu. Cestou zvědavě nakoukl vzhůru výtahovou šachtou, ale Ingrid tam nezahlédl. Vstoupil do výtahu. Stihl jen zahlédnout natažené ruce, které se ovinuly ihned kolem jeho krku.

"Dobré ráno," přivítala ho a tetelila se blahem. Stáli mezi dveřmi a vášnivě se objímali. "Jedeme dneska zase do sklepa?" zeptala se a v očích jí zajiskřilo, "včera to nebyl vůbec špatný nápad. Bylo by pěkný si to zase zopakovat," dodala vášnivě. Její tělo se přitom prudce zavlnilo v bocích a dolními partiemi se o něj opřela.

"Jsi nějak namlsaná," usmíval se Martin.

"Jsem... jsem," přikyvovala Ingrid nadšeně, "proto bych klidně přivítala repete." Zlehka jej přitom kousla do ucha.

"Počkej, neblázni," snažil se ji přibrzdit, "vždyť nás může někdo uvidět." Podíval se opatrně do chodby, zda se tam někdo neobjevil.

"To je mi jedno, když to bude tak krásný jako včera, tak to uděláme třeba i tady," šeptala vzrušeně a dech se jí zrychloval.

"To nepřipadá v úvahu," přerušil její nadšení. "Dneska musím být v práci včas. Na to opravdu nemám čas."

"Tak se nějak vymluvíš, třeba že jsi zaspal, nebo něco takovýho," navrhovala mu a tváří se o něj nadšeně třela.

"Tooo... to nejde," vyjekl zmateně Martin, "dneska tam musím být, slíbil jsem to a potřebuji mě, abychom mohli pokračovat."

"Stejně se jen vymlouváš," vzdychla smutně Ingrid a odtáhla ho od dveří, aby se mohly zavřít, "ale bylo by to pěkný..."

"Neboj," přitiskl se k ní a jemně ji pohladil po vlasech, "zase si najdeme chvíli a bude to ještě lepší. Když si dáme chvíli oddych, budeme se alespoň víc těšit."

"Když já se šíleně těším už teď! Ono to může být ještě lepší?" zeptala se překvapeně. "Tak já tedy počkám, čím mě ještě překvapíš."

"Však se dočkáš, určitě."

Martin nemohl dát najevo, že už od rána myslí jen na schůzku s Margitou a že tudíž dnes nemá na Ingrid náladu. Nechtěl se jí však nějak dotknout, ani jí ublížit, ale nechtěl ji ztratit neuváženým činem. Úprk od ní se mu v tuto chvíli jevil jako to nejlepší řešení.

Stiskl tlačítko a sjížděli do přízemí.

"Tak se na mě nezlob," omlouval se ve dveřích výtahu, "napravíme to jindy."

"Já vím," mávla rukou a již se opět spokojeně usmívala, "já jsem tě jen zkoušela, co kdyby to náhodou vyšlo. Měj se."

Zamávali si a on zamířil k východu. Konečně si mohl svobodně urovnat myšlenky neustále se točící kolem schůzky s osobou, na níž nemohl zapomenout. Dopoledne pro něj znamenalo nekonečné čekání.

Okamžik schůzky se přiblížil. Martin spěchal na místo srazu opět s předstihem. Cestou jej napadla, že by si vylepšil pozici, kdyby jí opět udělal nějakou drobností radost.

Než dorazil ke Zlaté lilii, navštívil ještě jeden obchod. Zcela připraven, jak si alespoň sám myslel, vstoupil do známého podniku a zamířil jako obvykle ke známému stolu. Byl naštěstí volný. Posadil se, netrpělivě upíjel pivo a neustále se ohlížel ke dveřím, zda se v nich mezi tím neobjevila Margita. Věděl dobře, že nikdy nechodí před termínem, přesto nedokázal zaměřit zrak jiným směrem. Srdce mu bušilo jako zvon, ruce měl neustále zpocené. Uvnitř bojoval se svou nervozitou. Měl veliký strach, že nepřijde.

Ale dočkal se. Jako vždy téměř o deset minut později vstoupila do dveří se stejným půvabem, jako vždy. Klidný výraz ve tváři, v ruce malou kabelku, sebejisté vystupování. Tak se mu zjevila, když vkročila do restaurace a zamířila přímo k jeho stolku.

"Ahoj!" lehce ho políbila, než se posadila vedle něj, "tak jak se máš? Vypadáš trochu unaveně, není ti něco?"

"Ahoj. Ne, to se ti jen zdá. Máme trochu problémy v práci, ale to je asi normální všude. Ty toho máš taky dost, ne? Samé záskoky, směny navíc..."

"No jo, to je fakt, mě to také nepřidává na kráse. Ale to je asi tou uspěchanou dobou, ve které žijeme. S tím nic nenaděláme. Ty jsi dneska začal pivem? Ty máš ale chuť. Dáš si se mnou taky ještě něco?"

"To víš že jo, čekal jsem jen na tebe. Na co máš chuť? Jako obvykle?" usmál se na ni vyčkávavě.

"Jo, naprosto stejně, znáš mě už přece," mlsně se olízla, "a pak bych si dneska taky dala ten velký zmrzlinový pohár. Dneska jsem vlastně ani neobědvala, takže smím."

Martin zavolal číšníka a objednal. Když se před ní objevila veliká porce zmrzliny, nedočkavě se do ní pustila. Podíval se na svou podstatně menší dávku, s úsměvem zakroutil hlavou. Poté zalovil v náprsní kapse saka.

"Mám pro tebe dárek," řekl s rozpaky.

"Pro mě?" vyvalila na něj překvapeně oči. "Zase? Ty mě ale nějak hýčkáš. Co to je? Ukaž!" žadonila okamžitě. Martin se vítězoslavně usmál a ruku, v které cosi držel odtáhl.

"Chci tě zase vidět tak rozzářenou jako posledně, tak jsem ti přinesl takovou drobnost," pronesl vážně a jeho ruka se otevřela.

Lačně na ní pohlédla. Na doširoka roztažené dlani spatřila menší, úhledně zabalenou krabičku, na jejíž horní straně byla uvázaná neuvěřitelně malá, ale krásná mašlička a do ní vetknutá drobná kytička. Opatrně po ní sáhla. Pozorně si ji prohlížela, jako by chtěla pohledem proniknout obalem a zahlédnout, co je uvnitř.

"To jsem tedy zvědavá, co to je. Tak se na to kouknem," řekla tajemně.

"Ne," zarazil jí, "pro jednu to vydrž. Přál bych si, abys to rozbalila později, až budeš sama doma, pěkně v klidu, aby tě při tom nikdo nerušil," pronesl prosebným hlasem. Smutně se na něj podívala.

"Ale to já nevydržím!" zvolala plačtivě, "vždyť mě přece znáš! To ode mě nemůžeš chtít. Já jsem strašně zvědavá, co to je, hrozně bych to chtěla vědět. To bych snad zvědavostí opravdu umřela! Vid', že můžu. Já bych celou dobu nemyslela na nic jiného, nemohla bych se s tebou ani pořádně bavit," pronesla totálně zklamaně. Ruku měla stále nastavenou a na roztažené dlani držela jako velkou vzácnost onen tajemný balíček.

Martin viděl, že je opravdu netrpělivá, a tak sváděl vnitřní boj, zda má trvat na svém původním plánu, který tak pečlivě přichystal. Nakonec nevydržel její žádostivý pohled.

"Tak jo," vzdal se nakonec a zašklebil se, "když bys to teda nepřežila. Byl bych nerad, abys mi tu umřela."

"Jo, fakt smím?" zeptala se ještě jednou, zda to myslí vážně a jestli není nějak dotčený. "Tak já se hned podívám. Můžu?"

Když přikývl, začala jej horečně rozbalovat. Sledoval její oči, které lačně hořely neskrývanou touhou odhalit, co se skrývá uvnitř. Až se tomu nahlas rozesmál. Nevšímal si ho a po stažení barevné folie odhalila modré, sametové pouzdro.

"Jé," vzdychla, "co v tom je?"

Nedočkavě uchopila víčko. Pomalu, velice pomalinku je otevírala, jakoby čekala, že je tam nějaký ptáček, který by jí mohl uletět. Zhlédla uvnitř něco třpytivého. Prudce víčko odklopila.

Na měkkém modrém sametovém polštářku seděl pavouk. Poměrně velký. Tělíčko a hlavičku měl vytvořené ze žlutého kovu, vykládaného různobarevnými broušenými kamínky, štíhlé dlouhé nohy spočívaly na podložce. Opatrně jen uchopila a vyzvedla ven z jeho skrýše, aby se na něj mohla podívat v plném světle. Barevné plošky vrhaly do všech stran drobné barevné záblesky.

"To je nádhera," vzdechla uchváceně a přiložila si pavoučka k blůzce, aby se přesvědčila, jak se tam bude ta nádhera vyjímat.

Dlouhé lesknoucí se nohy odrážely světelné paprsky, podobný efekt měly i vybroušené kamínky, takže při každém pohybu se nabízela k obdivu neustále se měnící duhová paleta barev. Nemohla od podmanivé podívané odtrhnout oči. Po chvíli se na něj vděčně podívala, aby mu poděkovala, ale on se v tuto chvíli díval jinam. Jeho pozornost patřila obrazovce televize, která zářila na stěně nedaleko od nich.

"Co tam dávají, že tě to tak zaujalo?" zeptala se zvědavě.

"Počkej chvíli," zarazil ji soustředěně.

Pohlédla udiveně na obrazovku, aby zjistila, co jej tam tak upoutalo. V pravém rohu byla fotografie nenápadného muže s velkými brýlemi a na hlavní ploše se promítaly záběry z nějaké banky.

"...minulý týden zcizil z hlavního sejfu, kam měl jako odpovědný pracovník oprávnění vstupovat, velmi vysokou částku, kterou se dosud nepodařilo najít. Krátce před zatčením se mu podařilo uprchnout. Během bezhlavého útěku zavinil několik závažných dopravních nehod, jejichž obětí se stali dva lidé. Napadl také majitele benzinového čerpadla a způsobil mu rozsáhlá zranění, muž je stále v přímém ohrožení života. Policie tímto žádá každého, kdo by o hledaném muži mohl podat nějaké informace, o pomoc..."

Margita měla problémy pochytit, co moderátor říká, televize běžela jen potichu a navíc byla rušena hlukem restaurace.

V tu chvíli ji taková zpráva absolutně nezajímala, v hlavě měla jen myšlenky na krásný dárek, kterým byla neobyčejně potěšena. Ale když viděla, jak se Martin snaží zachytit každé slůvko, raději ho nerušila. Sledovala jeho tvář, zaregistrovala, jak při poslechu této zprávy tuhnou

rysy a v očích se mu zračí hrůza. Když informace skončila, zůstal strnule sedět, oči vytřeštěně zíraly na ubrus na stole, ponořen do svých myšlenek nevnímal okolí.

"Co se stalo?" zeptala se po chvíli opatrně, "tys toho člověka někde viděl? Znáš ho?"

Naklonila se k němu a položila konejšivě dlaň na jeho ruku.

Zmateně zvedl hlavu. V prvním okamžiku si neuvědomoval, kde je. Několikrát se rychle kolem sebe rozhlédl, aby se vzpamatoval, i na Margitu se chvíli díval překvapeně, než se mu podařilo urovnat myšlenky.

"Ne... neznám, nikdy jsem ho neviděl," pronesl tak tiše, že ho téměř neslyšela "Ale...víš... ten příběh, jak ho v té televizi vyprávěli... něco takového se mi nedávno zdálo... v mém snu... bylo to přesně tak, jak to o tom chlapíkovi líčili. Nebyl to ale jenom obyčejný sen, ten sen byl neuvěřitelně živý, skutečný, jako bych byl přímo u toho, jako bych všechny ty věci sám přímo dělal. Byl jsem v té bance, loupil peníze, pak jsem před někým prchal, v sebeobraně zranil toho člověka u pumpy. Dokonce jsem prožil i tu bouračku, o který mluvili."

Jak se víc a víc rozpovídal, nevědomky zvyšoval intenzitu hlasu.

"Myslel jsem, že je to jen sen, jakých má každý člověk mnoho a nepřikládal jsem tomu žádnou váhu. Skoro jsem na to zapomněl. A najednou se dozvídám, že se to skutečně stalo... že to někdo opravdu prožil. A nejen přibližně či podobně, ale naprosto stejně, tak, jak jsem to viděl já, do nejmenšího detailu. Není to divný, taková náhoda?"

Kroutil nevěřícně hlavou a nepřítomně hleděl do skleněné misky, kde se pomalu roztékaly zbytky zmrzliny. Úplně na ni přestal mít chuť. Margita se na něj chvíli pozorně dívala, pak stiskla jeho ruku, aby ho trochu povzbudila.

"A ty se tím trápíš? Proč?" zeptala se opatrně, "to je přece normální, že máme své sny, často se pak něco takového může skutečně stát, sama jsem to už zažila mnohokrát."

"Ale tohle je jiné! To není jako snění, i když... vlastně je. Ale já tam jsem, já ten děj vidím, já ho prožívám, já ho řídím! Ten sen mě poslouchá, podřizuje se mé vůli, poslouchá mé příkazy. Tak, jako se děje ve skutečnosti, třeba právě teď. Všechno cítím tak dokonale, že si dokonce někdy nejsem jistý, zda to je sen, či skutečnost. Ten prožitek je absolutně dokonalejší. A navíc," odmlčel se, "i ty lidi se chovají tak, jak já chci."

"Já své sny prožívám také tak. A asi skoro každý. Už se ti určitě stalo, že jsi někam přijel poprvé, do míst, kde jsi nikdy nebyl, a najednou jsi měl pocit, že to tam znáš, je ti to povědomé? Je to i lékařsky ověřeno, jsou to jen tvé vlastní představy. Vychází z toho, jaké máš představy, co už jsi zažil a hlavně... o čem tajně sníš. To vše se prolíná, kombinuje, a když se pak najednou ocitneš v podobném prostředí, připadá ti to známé. Všelijací lumpové toho využívají a namlouvají lidem, že to jsou zbytkové myšlenky z minulých životů a podobně, tím se netrap, nemysli na to."

"Ale já jsem u toho byl, u všeho, co on prožil."

"Byl, ale vysnil sis to. Ten příběh... ten podobný příběh... on ho prožil skutečně. Je to jeho příběh. Ty jsi o něm ale jen snil, vytvořil sis jej ve své fantazii, která je patrně dost divoká,

když v ní tohle prožíváš. Vždyť to je obyčejný, tuctový příběh bankovního zlodějníka, který využil jemu dané možnosti, nic víc. Mohl to tak udělat každý, určitě nebyl sám, kdo v té bance měl do sejfu přístup."

Snažila se jej uklidnit, když viděla, jak jej televizní informace sebrala.

"Stejně je to jinak, než myslíš," zavrtěl hlavou, protože nevěřil, že je vše tak, jak se mu snaží namluvit. "Já znám tu banku, vím naprosto přesně, kde je ten sejf umístěný, jak se k němu dostat, znám tajné kódy, kterými se otevírají bezpečnostní zámky, vím, jak se otevírá. To je ti málo? Nebo se ti to pořád ještě zdá jako náhoda?"

"Jo. To vše k těm představám patřilo. Přece je logické, že je tam sejf, který má tajný kód. I ve snu někdy uvažujeme rozumně, protože... hlavní bezpečnostní sejf plný peněz nemůže zůstat neuzamčený. A jak asi takové vnitřní prostory banky vypadají, to jsme všichni mnohokrát viděli v akčních filmech. Tak sis prostě dosadil i tajnou šifru. A znal jsi ji jenom ty, nebo pár vyvolených, mezi něž jsi patřil. To není zas tak mimořádné."

"Ale já jsem prožil i ten útěk! Já vím, jak přepadl toho pumpaře, jak pak dál prchal v autě," nevzdával se Martin.

"Však taky co jiného můžeš dělat, když vykradeš banku. Je logické, že tě začnou honit policajti a ty před nima prcháš. Že ses vyboural během nějaké honičky? I to vidíš v kdekjakém filmu, takže na tom není nic nenormálního. Kdyby to bylo jinak, pak třeba jo, ale takové jednání je naprosto přirozené. Když někde něco ukradnu, tak mě za to potom honěš."

"Jo, není na tom nic mimořádného, ale pokud..."

"...už toho necháme, alespoň v tuto chvíli," přerušila jej prosebně uprostřed věty, "stejně s tím nic nenaděláš, nijak to neovlivníš. Je to problém toho člověka, on to všechno provedl, on si nese svou odpovědnost, tak se tím už netrap. Tvé sny jsou jen tvé sny a zbytečně je neřeš. Budeme se raději věnovat sobě, jo?"

"Myslíš," pronesl, a bylo zřejmé, že je v myšlenkách velmi daleko, "že jde ovlivnit něčí mozek a donutit ho udělat to, co chceš ty sama?"

"Možná to jde," odpověděla a pokrčila rameny, "nevím. Několik bláznů, co o sobě tvrdili, že mají všelijaké schopnosti, jsme už převáželi, ale přímo, na vlastní kůži jsem se s tím ještě nesetkala. A také tomu moc nevěřím, všechny pokusy, které se snažily přesvědčit nějakého odborníka, skončily špatně. Když se to začalo prověřovat vědecky, nikdy to nefungovalo. Ale knížek na tohle téma a všelijakých článků v časopisech jsem již viděla řadu. Taky ve filmu je to oblíbený námět."

Martin se jen velice pomalu dostával z nepříjemných myšlenek a opět se podíval na Margitu. Zamrzelo ho, že se nechal unést a všechno jí to tu tak otevřeně vyprávěl. Neměl ji do toho zatahovat, stejně nic nepochopí. Začal mít obavy, aby ji nenudil svými hloupými řečmi, určitě ji nezajímají, v práci se setkává s problémy jiných lidí denně. V ruce stále svírala jeho dárek.

"Tak jak se ti líbí?" zeptal se zvědavě. Konečně se zase vrátil do přítomnosti a uvažuje normálně. Vesele se usmála.

"Je krásnej," pronesla spokojeně. "Podívej, jak hraje všema barvama," zahýbala s pavoučkem rychle ze strany na stranu. Duhové záblesky proběhly po šperku sem a tam. Vypadalo to opravdu zajímavě.

"Už dlouho mi nikdo něco tak pěkného nedal," libovala si, "všechny dárky v poslední době byly jen obyčejné, někdy i zbytečnosti. Ale tohle je fakt pěkný"

Její poznámku Martin dobře postřehl, projela mu tělem jak rána bičem. Dárky, co dostávám... Prozradila tím na sebe, že dostává dárky častěji, ale od koho? Polil ho studený pot. Jestlipak nejsou od toho doktůrka, co Olli tvrdila, že je viděla spolu. Měl na jazyku otázku, kdo je ten dárce, ale dokázal svou zvědavost potlačit, věděl, že by tím nic nezískal. Nějak by se určitě vykroutila a ještě by mu mohla nakonec začít lhát.

Ještě dlouho spolu seděli a povídali si, čas rychle ubíhal. Martinovo nadšení však bylo pryč. Jak se na dnešek těšil. O ničem jiném nepřemýšlel. V hlavě se mu po zhlédnutých zprávách usadil velký brouk. K tomu se přidaly ještě nejasnosti o vztahu Margity k němu... to byly dvě otázky, které mu kazily náladu stále víc.

"Nepůjdeme se projít?" navrhla Margita po čase.

"Ale jo," souhlasil, stejně ho nenapadlo nic zajímavějšího.

Zamířili ulicemi města, kam se jim právě zachtělo, bezcílně. Na čerstvém vzduchu se Martin konečně trochu uvolnil.

Ruch ulice, davý lidí procházejících kolem nich ho trochu rozptýlily, takže myšlenky na muže z banky nebyly tak úporné.

Margita se náhle zastavila u jedné z mnoha výloh, kolem kterých právě procházeli. Dlouze se zadívala na vyložené zboží a její oči zářily jak dvě malá sluníčka. Když se do výlohy podíval, hned mu bylo jasné, proč tomu tak je. Byla to výloha zlatnictví.

Krásné šperky různé velikosti a ceny vystavovaly svou nádheru před zrakem kolemjdoucích. I když uznával, že to jsou lákavé tretky, nebylo to zrovna zboží, co by ho přitahovalo. Kromě jejich ceny jej nic na drahých kovech a kamenech dosud nezaujalo.

Proto nechápavě sledoval, jak po nich očima lačně přejíždí a v nepochopitelném opojení se nechává unášet jejich nádherou. Bylo z ní na dálku cítit, jak ráda by si navlékla něco z vystaveného zboží.

Její pohled dlouho zůstával viset především na poprsí figuríny, již na hrudi zářil mohutný několikařadý náhrdelník s vybroušenými kameny různých velikostí. Jeho cena odpovídala mistrovskému zpracování šperku a množství zlata a kamenů na něj použitých.

"Koupil bys mi ho?" zeptala se zasněně.

Martinem to trhlo. To nebyla ledajaká otázka. Zaslechl v jejím hlase něco, co se mu nezdálo. Brzy mu došlo, co ho zarazilo. Ona si nehrála, ona ho zkoušela!

V jejím hlase pocítil současně i otázku i výzvu: Pozor, existuje někdo jiný, kdo mi ho koupí, tak se ukaž, co dokážeš! Ledový pot zkroutil jeho skráně studenými kapičkami a zvolna mu stékal po tvářích. Myšlenkami je zřejmě i teď u někoho jiného. A zase ta vlezlá otázka. U koho? Určitě to bude ten doktor, kdo jiný. Jedině doktor s pořádně vysokým platem by jí mohl koupit tak drahý šperk, na nějž se toužebně dívala.

"Podle mého názoru je to jen povrchní umělá krása," pronesl opovržlivě, když nevěděl, jak reagovat. "Tak strašně drahý a stejně se to nikam nedá nosit. To je snobismus vlastnit něco takového. Takový dárek není projevem lásky, ale ukázkou bohatství, když si chci někoho koupit."

"Já tím nechci říct, abys ho koupil, ale zajímalo by mě, jestli bys mi ho byl ochotný někdy koupit. Tak z principu," pronesla s důrazem na některých slovech.

Jasně pocítil, že ho testovala, chtěla si vyzkoušet, jak daleko je pro ni ochoten ve svých obětech jít. Pochopil to ale pozdě a hořce zalitoval, že se dal tak divoce unést emocemi a na její hru nepřistoupil. Nějaké divadlo pro její potěchu klidně mohl sehrát.

"Raději bych ti daroval něco menšího," odpověděl zachmuřeně, když se snažil chybu napravit, "něco, čím bych tě potěšil, čím bych ti mohl udělat radost i častěji. Drahý šperk to určitě není. Ten bych ti dal, kdybych si chtěl koupit tvoji náklonnost."

Pronesl filozoficky ale tvářil se dost kysele. Na své teorii o drahých špercích však trval.

"Ale tímhle bys mi udělal radost," pronesla zachmuřeně a přistoupila těsně k němu.

Pokrčil rameny, věděla dobře, že na to nemá dost peněz, aby mohl takové šperky kupovat. Jestli si v této chvíli mezi nimi skutečně vybírá podle toho, kdo na něco tak drahého má, jistě prohrává.

"Pojď už," vyzval ji rychle, "nebo přijdeme pozdě."

"Cože tak najednou?" podívala se na něj překvapeně. "My už zase někam půjdeme?"

"Ano, mám nápad" potvrdil. Musel ji odsud odtáhnout, aby se vyhnul nepříjemné debatě, do které ho dostala. "Když už jednou můžeme být spolu, tak si to užijeme," dodal spiklenecky a byl rád, že ho napadlo, čím by ji zaujal. Věděl, že na ni musí zapůsobit jiným způsobem, aby nahradil chybějící hotovost v peněženke.

"Musíme si dopřát přece trochu kultury, nejen práci živ je člověk," dodal ještě s patřičným důrazem. Věděla, že neprozradí, co má připraveno, a tak bez odmlouvání vykročila po jeho boku.

Došli k nenápadnému vchodu do jakéhosi divadla. Teprve nyní jí došlo, kam ji vede. Bylo to černé divadlo, to ji zajímalo. Věděl, že se trefil, natolik dobře už ji znal. Vypadalo to na příjemně prožitý večer. Když kupoval lístky a sedali si do malého hlediště, neustále tajně pozoroval její tvář. Vypadala spokojeně a dávala najevo, že se jí jeho nápad líbí. Představení bylo vynikající, zajímavé a zábavné zároveň.

Když vyšli po skončení hry ven, byla již téměř tma. Vydali se osvětlenou ulicí, kde výrazně ubýlo chodců, směrem ke stanici nadzemky. Nevěděl jak, ale dodal si náhle odvahy a udělal to, k čemu se tak dlouho nemohl odhodlat. Přiblížil se k ní a jemně uchopil ruku, kterou držela volně podél těla. Zvědavě se na něj podívala, ale nevytrhla se mu, jak se obával. Ještě že bylo šero a tak neviděla, jak těžce zápasí s rozpaky a s odvahou navrhnout jí něco dalšího. Šli mlčky vedle sebe ruku v ruce. Osvětlená stanice nadzemky se před nimi objevila zcela náhle, na Martinův vkus nečekaně rychle.

Zastavili se, jakoby se ani jednomu z nich nechtělo dojít až k ní, to by znamenalo rozloučení. Cítil její klid, uspokojení z toho, že může být s ním, a to ho hrálo na duši.

"Dneska nesvítí žádné hvězdy," pohlédl vzhůru k nebi, když ho nic chytřejšího z rozpaků nenapadlo.

"Hm," pokrčila rameny lhostejně. "Ty se v nich vyznáš?" zeptala se o něco zvědavěji.

"Ne," řekl popravdě. "Ale prý se ženám tohle téma líbí, je to poetické."

"Cha," hekla opovržlivě, "to jsi četl v nějakém milostném románu, ne?"

"Asi jo, ale jak je vidět, dneska už to nepůsobí," dodal zklamaně. Měl na jazyku ironickou poznámku, že snad by měl raději zablýskat hvězdami z drahých kamenů, na ty patrně slyší ženy spolehlivěji, ale nechtěl ji zbytečně dráždit.

"Ale může to přece být krásné," pronesl zamyšleně. "Sedět někde venku v trávě s někým, s kým ti je dobře, dívat se nahoru na nebe plné hvězd, k tomu cvrkají cvrčkové, svítí měsíc... Nemusíš nic říkat, je ti dobře, cítíš, že k tomu člověku vedle tebe patříš, oba to cítíte. Hvězdy jsou tajemně vzdálené... můžeš si představovat, co chceš, snít. A jak tam tak sedíš, slova jsou zbytečná. Stačí, když jste si nablízku. Já mám za to, že by to mohlo být fantastický. Asi by se mi to líbilo."

"Ty jsi ale romantik," pronesla překvapeně. "To bych od tebe nečekala."

"Ne, jen říkám, co v této chvíli právě cítím. Je to snad romantismus? Pokud ano, tak ty mi moc romantická nepřipadáš," vrátil jí s úsměvem. "Jiskřivé hvězdičky diamantů tě lákají asi víc, ne?"

"No," zamyslela se, "to asi jo, těm bych dala přednost. Jsou jistější, než tam ty nahoře."

"A myslíš, že to je dobře?" zeptal se vážně.

"Každý si může vybrat, jaký hvězdičky má raději," smála se dál, "někdo ty nahoře, jiný zas ty na krku. Záleží, jaký kdo jsme."

"To je fakt, na tom asi záleží nejvíc," pronesl Martin a zamýšlel se nad jejími slovy.

"Hele," zavolala radostně a ukázala na velký autobus projíždějící právě kolem. Na osvětlené tabuli svítilo velké číslo dvacet tři. "To je moje šťastný číslo, to mi vždycky přináší štěstí," radovala se.

"Tak to je dobře," pronesl Martin se zájmem, "protože já jsem se narodil třiadvacátého. Také pro mne to je šťastné číslo."

"Já jsem zrovna ten den skládala maturitu a dopadlo to výborně, i když jsem si vůbec nevěřila. V ten samý den mě později přijali do práce, kde se mi hrozně líbí, v ten den šel otec na velice těžkou operaci a dopadla neuvěřitelně dobře, na toto číslo jsem si vsadila ve školní tombola a vyhrála hlavní cenu," prozrazovala Margita některé zajímavosti ze svého života.

"Já jsem se v ten den sice narodil, ale nějaké další větší štěstí mi to nepřineslo," povzdechl si. "Ale třeba to znamená, že člověk narozený pod tímto šťastným číslem je ten, kdo ti přinese další kus štěstí."

"To se ještě uvidí," odpověděla vyhýbavě, čehož si opět Martin okamžitě všimnul. "Budu už muset jít."

Povzdechla si nakonec a tak se pomalu vydali ke stanici.

Stáli na perónu a stále se drželi za ruce. Martin opět začal vnitřně zápasit s odvahou, aby ji na rozloučenou políbil. Jako by to tušila, dívala se stále do země a stejně jako on i ona mlčela.

"Děkuji ti za krásný večer a za dárek," řekla mile a to rozhodlo.

Prudce se k ní sklonil a jeho rty se přitiskly k jejím. Polibek neodmítla. Zvedla k němu tvář a jejich rty se na chvíli lehce spojily. Cítil jemnou vůni parfému a sladkou chuť rtěnky. Vyzývavě se k němu přitiskla, pevně, žádoucně. Líbali se dál, intenzivně, vášnivě.

Vlak zahučel na nádraží. Vzájemné spojení jejich rtů skončilo, v rozpacích stáli proti sobě, drželi se za ruce a nevěděli, co v této chvíli říct. Pískot brzd vlakové soupravy se rozlehl nádražím a lidé se vyhrnuly z vagónů.

"Musím, nebo mi to ujede," řekla provinile.

"Hm," zahučel nespokojeně, "kdy se zase uvidíme?"

"Já ti zavolám hned, jakmile budu vědět služby na tento týden. Teď se to stále mění, zase nám zavedli nový turnusy."

"Budu čekat," slíbil ještě Martin, než se mu vytrhla a rozběhla se k vlaku.

Za chvíli se její tvář objevila v jednom okně, rukou mu zamávala na rozloučenou. Dveře se s jemným zahučením zavřely a za chvíli se již ztrácela i s vlakem v dál. Ještě chvíli stál a díval se směrem, kde vlak i s Margitou zmizel.

Pakl ztěžka vzdychl a zamířil ke stanici tramvaje. Šel zadumaně a vypadal velice smutně. Dnes toho bylo opravdu hodně, o čem může přemýšlet.

S hlavou plnou tíživých myšlenek mířil k domovu. Sám nevěděl, nad čím přemýšlet dřív, zda nad dnešní podivnou schůzkou s Margitou či nad záhadně známými zprávami z televize. Oba problémy ho tížily, na oba potřeboval čas. Nakonec se věnoval Margitě a "přehrával si"

podrobně dnešní schůzku, celý její průběh. To bylo trochu příjemnější téma, než řešit záhadnou shodu jeho snů s činy jakéhosi člověka stíhaného policií.

Odpoledne v restauraci si všiml, jak nevýslovnou radost měla z jeho dárku, ale vzápětí si připomněl i její pozdější zvědavou otázku, zda by byl ochoten jí koupit nějaký hodně drahý šperk. Jakou má u ní pozici, je na tom dobře či špatně? Dává přednost jemu, či někomu druhému?

Tento problém jej bolel ze všeho nejvíc, měl strach, aby kvůli studenému lesku šperku nedala před ním přednost někomu majetnějšímu. I když za to náhrdelník nemohl, Martin jej už nyní z celého srdce nenáviděl, i proto, že pro něj koupě něčeho tak drahého byla nedostupná.

Dostal strašnou chuť jít do toho obchodu a to povrchní pozlátko, symbol jeho problémů, rozbít napadrt'. Kdyby měl tu možnost, udělal by to hned, ale trpce si uvědomoval, že k tomu nikdy nedojde. Jak to vypadá, jedině s ním by si Margitu získal, na to ale nikdy mít nebude.

V úvahách došel ke stanici tramvaje a zamyšleně usedl na sedačku. Ještě cestou k domu rozebíral perspektivy vztahu s Margitou, ale řešení ani východisko nenašel. Letmo se podíval vzhůru k oknům v pátém patře, Ingrid tam dnes nezahlédl. Byl docela rád, neměl na ni stejně žádnou náladu a to se stávalo velice zřídka. Vstoupil do chodby, zamířil k výtahu.

Automaticky nahlédl za roh na schodiště, zda jej odtud opět něco nepřekvapí, ale v chodbě byl absolutní klid, ticho a prázdno. Bez nálady odemkl byt a pustil televizi. Ani nevnímal, co v ní běží, na obrazovce se míhaly barevné obrázky, ale jeho mysl se ubírala jinými cestami.

Znovu postupně probíral jednotlivé okamžiky dnešního dne, až se dostal k závěru společných chvil a s úsměvem si vzpomněl na okamžik, kdy se přiznala ke svému šťastnému číslu.

Bylo zarážející, o jaké číslo se jedná, taková shoda je téměř zázračná. Mohl by toho využít jako osudového znamení, že on je pro ni ten správný partner. Dvacet trojka, stejné číslo pro oba. Vždyť i on ji občas používá, například na ni nikdy nezapomene při sázkách, nebo když potřebuje zadat nějaký kód...

32.

Ztuhl uprostřed pohybu. Jako blesk mu náhle prolétla hlavou vzpomínka.

Celou dobu přemýšlel jen o Margitě, občas se vracel i k rozhovoru o nepochopitelné televizní zprávě. Tyto okamžiky se ale jen krátce míhly jeho myslí, aby se opět vracely zpět k Margitě.

A náhle se objevilo něco dalšího, vyzývavějšího a šokujícího. Další, dosud zastrčený okamžik z dnešního dne se mu důrazně připomenul. Bylo to jako přelud, který se náhle vynořil z nekonečných temnot jeho mozku.

Před jeho očima se náhle objevil autobus a na jeho čele jasně svítilo jeho osudové číslo. Zářilo jako světlo. Bylo výrazné, nepřehlédnutelné. Jakoby se chtělo připomenout, cosí naznačit. A tu si náhle uvědomil skutečnost, jenž ho doposud nenapadla.

Jako by ho zalilo ostré světlo v hluboké tmě. Stojí na nádraží u odkládacích boxů a ukládá do jednoho z nich tašku plnou bankovek odcizených z bankovního sejfů. Kabela je veliká,

naplněná po okraj, má potíže ji dovnitř nacpat. Neustále se rozhlíží, aby do uličky vedoucí ke skřínkám náhodou někdo nevešel a nezahlédl, kam tašku ukládá. Nakonec pečlivě zavírá dvířka a zakóduje je čísly známými jen jemu samému.

Tep prudce naskočil o několik desítek, dech ztěžkl. Pokud se děj, který prožívá ve svých snech, skutečně někde odehrává, jak to dokládají zprávy z televize, pak by taška s penězi v boxu stále ještě měla být! Slyšel přece naprosto jasně: "Peníze ukryl na neznámém místě." To je přece jasná výzva osudu. On ví, kam se taška s pokladem poděla. Tady konečně může najít jasný důkaz, zda ty jeho halucinace souvisí se skutečným dějem, či zda se jedná o divokou fantazii jeho mozku! I spor s Margitou na toto téma by tak mohl být navždy vyřešen. Možná, že úředník, kterého policie už nějakou dobu pronásleduje, nestačil ještě svůj úkryt vybrat.

Pokud je správné to, co z toho vyvozuje, měly by peníze stále ještě měly být na svém místě! Dvacet tři... číslo, které mu spojilo oba příběhy. V něm se nachází klíč k vysvětlení, jak to opravdu je. Nemohla to být náhoda, že ve svém snu uložil peníze do boxu se stejným číslem, na nějž ho dneska Margita náhodou upozornila.

Byl svým zjištěním tak překvapen, že se chvíli ani nepohnul. V hlavě mu tepalo tisíce kladívek, srdce se mohlo rozskočit.

Co když je to pravda, co když mu opravdu proltnuly myšlenky do jednání jemu zatím neznámých lidí. Jakým podivným, zatím neznámým, způsobem se jejich činnost spojila s jeho snovými prožitky? Vždyť přece ty zprávy byly tak nápadně shodné! Prakticky pokaždé kopírovaly jeho myšlenky. A v detailech, o kterých věděl jen on sám.

Když si vzpomněl, jaké množství peněz by v tom případě na něj čekalo, nemohl se z toho vzpamatovat. Dosud mu bylo zcela jedno, zda jeho sny jsou skutečné, či jen vymyšlené, pokládal je za výplod své fantazie, hrál si s nimi. Nyní se to prudce změnilo.

Začal si toužebně přát, aby to byla skutečnost.

Nervózně přecházel po pokoji sem tam a vzrušeně přemýšlel. Nakonec přiskočil k televizi a kolem dokola přepínal programy, aby na některém z nich zachytil aktuální zpravodajství. Bylo již pozdě, na všech kanálech běžely celovečerní filmy nebo seriály, které ho většinou nezajímaly, natož pak v takovýto okamžik.

Přesto měl štěstí, po krátké době konečně zahlédl alespoň rychlý přehled dnešních zpráv. K jeho radosti se skutečně na obrazovce znovu objevila již známá fotografie hubeného úředníka.

Nyní pozorně a v klidu naslouchal každému slovu zpravodajce, slyšel však jen zkrácené opakování toho, co již znal z restaurace. Žádné nové informace nezazněly, pachatel byl stále na útěku.

Čekala jej dlouhá noc. Po vypětí dnešního dne se ani v posteli nemohl zklidnit a jeho myšlenky se zmítaly mezi Margitou a bankovním úředníkem.

Skříňka s číslem třiadvacet se mu neustále objevovala před očima. Zmítala jím zvědavost, šířil se nedočkavostí, zda za se za dvířky opravdu ještě nachází ono pohádkové bohatství.

V tu chvíli si strašně přál, aby pravdu měl on a ne Margita, aby skutečně došlo k tomu zázraku a děj ze snu byl skutečností. Bylo by úžasné mít schopnost vnímat pocity cizích lidí a ovlivňovat jejich jednání.

Hořel nesmírnou touhou vyskočit a běžet se okamžitě podívat, jak to opravdu je. Dokázal se ale ovládnout, i když jen s největším vypětím. Procházet se večer s kabelou naditou penězi po městě by nebylo dobré. Bude muset vydržet do zítřka.

Převaloval se ze strany na stranu, divoce sebou házel, co chvíli zase vstával, aby se napil nebo naopak ulevil svým vnitřností. Chvillemi krátce usnul, vzápětí se opět probudil a převalování začalo nanovo. Takovou noc již dlouho nezažil. Nemusely přijít ani noční můry, aby strávil další bezesnou noc.

Když ráno vstával, nevěděl pořádně, zda spal či celou noc probděl. Jeho příprava do práce dnes probíhala pomalu a mátožně. Jednu výhodu to ale mělo. Byl natolik otupělý, že se trochu zmírnila jeho nervozita z tajemné skřínky a neustálá chuť se k ní rozběhnout. Vydrží do odpoledne, ale z práce se vydá rovnou na ono místo, aby zjistil pravdu.

Dnes to bylo poprvé, co se vůbec netěšil na okamžik, až se objeví Ingrid, která na něj každé ráno čekala. Byl neklidný, nervozita s ním cloumala, soustředěn byl jen na věc na nádraží. Tajemství, které má dnes šanci odkrýt, jej pohltilo. Všechno ostatní odsunul do pozadí, ztrácelo to pro něj v tuto chvíli smysl.

Když otevřel dveře výtahu a uviděl ji stát uvnitř, nevěděl, jak reagovat.

"Co je?" zeptala se vystrašeně, když uviděla jeho ztrápený pomačkaný obličej a modré kruhy pod očima, "stalo se něco?"

"Ale nic, i když vlastně jo. Dneska jsem strašně špatně spal. To ti byla noc, ani oka jsem nezamhouřil. Jsem jak po opici, rozlámanej, zmlácenej, ještě jsem se pořádně nevzpamatoval," snažil se ji přesvědčit, aby zamaskoval své hlavní pocity.

"A proč jsi nespál? Máš nějaké problémy?"

"Ne... vlastně ano," nedokázal se soustředit na její otázku. Rychle přemýšlel, jak se z problému vymotat. "Zase nám to v práci nějak nejde, máme obtíže. Trochu jsem zazmatkoval a nasekal několik chyb a tak se bojím, že mě za to ostatní pěkně sjedou. Budu to muset dát dohromady a bude to pěkná fuška. A k tomu se zákazník včera ozval, že si provede kontrolu a že potřebuje mít zakázku hotovou v předstihu, jinak že ji zruší. Už to vypadá, že to nestihneme, a to bude docela malér, protože ta zakázka je velice výhodná. Taková chodí jen jednou za pár let. A na vině budu já. Trochu mě to sebralo, mám z toho výčitky," rozpovídal se Martin a s překvapením zjistil, že se mu ulevilo. Také lehkost, s jakou si vymýšlel své lži, ho zaskočila. Zřejmě působil věrohodně, protože mu Ingrid uvěřila.

"Škoda," povzdechla si těžce, "už jsem se těšila, jestli třeba nesjedeme do sklepa. Slíbil jsi mi přece, že si to ještě zopakujeme," dodala potichu a plna naděje k němu vzhlédla. Martin ji políbil na tvář a stiskl tlačítko přízemí.

"Neboj, hned jak se s tím vypořádám, podíváme se, co je tam nového," mrkl na ni významně, až se rozesmála. "Zkontrolujeme, zda tam někdo pořád zbytečně necourá, třeba to bude zase ten závěrečný impuls k vyvrcholení."

"Jůůůů, ty jsi ale nestyda," zaculila se, ale dech se jí výrazně zrychlil.

Vidina krásných zážitků jí vrátila dobrou náladu. Než se stačili vzpamatovat, výtah zastavil a oni se v přízemí loučili. Ingrid odjížděla nahoru do pátého patra, Martin vykročil do práce.

Dopadlo to přesně tak, jak se dalo očekávat. Myšlenky se mu neustále točily kolem boxu, ve kterém by se mohlo skrývat obrovské bohatství, a na vlastní práci se soustředil jen velice špatně. Skříňka jej natolik lákala, že dokonce zatlačila vzpomínky na Margitu.

Čas se nekonečně vlekl. Jeho pohled co chvíli netrpělivě sklouzl na hodinky, jakoby se pokoušel jejich ručičky vůli donutit k rychlejšímu pohybu. Byly mu lhostejné i zkoumavé pohledy Olli neustále sledující jeho počínání.

Neměla ponětí, co je příčinou jeho roztržitosti a netrpělivosti, a byla z toho pořádně nervózní. Několik pokusů vytáhnout z něj alespoň náznakem vysvětlení skončilo neúspěchem. Vždy na ně přímo odmítl odpovědět, nebo se nějak šikovně vykroutil. Místo práce si proto nervózně okusovala nehty a pozorně sledovala každý jeho pohyb. Něco se děje, to vytušila naprosto přesně a bylo jí jasné i to, že to musí být něco mimořádného. V tom se nemýlila. Jen její úvahy směřovala směrem, který s jeho myšlenkami neměl nic podobného.

Když konečně skončili. Ještě nikdy se nestalo, aby vystřelil pryč, aniž si zkontroloval věci na pracovišti a řádně se s ostatními nerozloučil. Všechno nechal, jak mu vypadlo z rukou a byl bleskově pryč. Zatímco jindy odcházel mezi posledními, většinou klidně a důstojně, dnes vyletěl jako vylekaný pták a splašeně prchal k zastávce tramvaje. Jeho tempu nikdo nestačil a tak daleko před ostatními mizel z pracoviště.

Všichni se za ním s údivem dívali. Zvědavá Olli si dala na zítřek jasný úkol, musí stůj co stůj zjistit, jaké tajemství má. Určitě v tom bude nějaká ženská, jinak by se chlap tak bláznivě nechoval. Právě vidina jakési ženy v jeho okolí jí nasadila brouka do hlavy a podněcovala její zvědavost. A protože se choval zcela jinak, než když reagoval na rozhovory s doktorkou, musela to být nějaká nová známost. Zřejmě mu na ní velmi záleželo.

Martin mířil tramvají k Alexu a jeho nervozita narůstala. Ještě nikdy nepřešlapoval tak netrpělivě na místě, ještě nikdy ji v duchu nenabádal k větší rychlosti. Každým zastavením se zvyšovala jeho netrpělivost, každého, kdo se zdržoval při nastupování, pronásledoval vražednými pohledy. Nedokázal vydržet v klidu, očima těkavě přeskakoval z místa na místo, z jednoho cestujícího na druhého, utrápené vzdechy a neustálé mnutí rukou mluvily naprosto výmluvně. Nakonec se dočkal.

Vyskočil z tramvaje a ačkoliv se snažil působit klidně a nenápadně, přesto byla jeho chůze rychlá, téměř utíkal. Namířil si to přímo do rohu prostorného přízemí, naprosto stejně, jak to udělal už před několika dny ve svém snu.

Všechno vypadalo přesně, jak tehdy viděl. Už z dálky zahlédl stěnu s boxy, sloužící pro úschovu zavazadel. Stejně reklamy kolem, stejné boxy s vitrínami, shodné barvy věcí kolem. Znova zažil známý okamžik.

Byl v místech, která si již dříve prohlížel očima někoho úplně jiného! Bylo to dokonalé déjà vu. S pohledem upřeným na zeď pospíchal, aby byl co nejdříve u boxů. Několik metrů od nich se zastavil a pozorně se kolem sebe rozhlédl. Stál bez hnutí a ztěžka oddechoval. Dalo mu hodně práce se ovládnout a nezačít splašeně jednat.

Kolem chodilo dost lidí, což mu vyhovovalo. Bylo to lepší, než kdyby hala byla pustá. Alespoň měl jistotu, že zapadne do anonymity davu.

Opatrně zašel za roh do výklenku, kam, jak si pamatoval, ukládal tašku do skříňky s jeho šťastným číslem. Šťastným? To se dozví za pár okamžiků, nyní se snažil zachovat klid a soustředil se na svůj úkol.

Pracovní kufřík, který jej doprovázel na každé cestě do práce a zpět, postavil na zem vedle sebe a kradmo se rozhlížel. Těch pár lidí, co kolem procházelo, v něm nevyvolalo žádné obavy, vypadali příliš zabořeni do svých problémů, než by se mu věnovali.

Srdce mu bušilo jako zvon, pot mu stékal po zádech v potůčcích. Fascinovaně hleděl na skříňku s magickým číslem. Zíral na ni jako na boží zjevení, nečekaný zázrak, který právě zahlédl. Nemohl od ní odtrhnout oči.

Hypnotizoval studený kov i čtveřici číslic nastavenou na bílých kolečkách. Byla to náhodně zvolená konstelace, která zakrývala pravou kombinaci, jež skříňku umožňovala otevřít. Ta pravá, vstupní, byla tajná a zadával je dočasný majitel skříňky. On by ta správná čísla měl znát, již druhý den si je odřikával pořád dokola, jako kdyby je už nikdy nesměl zapomenout.

Ted' mu mají odhalit tajemství boxu. Jestli se jeho sny odehrávají ve skutečnosti, podaří se mu ta dvířka odemknout a ony mu otevřou vchod k pohádkovému bohatství. Cestu k němu by měli znát jenom dva lidé. Buď to on jako postava ve snu, či neznámý muž z banky. Jestli jen planě snil, dvířky nepohne.

Tak co tam opravdu bude? Otevře se mu cesta ke kabele naplněné penězi, nebo zůstane uzavřena, protože v něm má věci někdo cizí, který skříňku použil k úschově vlastních zavazadel a vstupné heslo je jiné?

Nyní, když byl jen kousek od možnosti si vše ověřit, dostal strach odhalit pravdu. Když se snažil nad tím logicky uvažovat, dospíval stále více k názoru, že to pravda být nemůže. Znělo to příliš pohádkově. A zázraky se v životě nedějí, alespoň v jeho případě nikdy.

V jeho duši začal narůstaty obavy. Skříňka bude určitě prázdná, měl jen naivní představu, jak by mohl lehce získat peníze. Takových bláhových snů má přece každý!

Drobný tik svědčil o tom, že by se nejraději otočil a rychle odsud zmizel. Pokud odejde, nezažije to obrovské zklamání, že zde nic nebude. Ale krásný, naivní sen zůstane. Bude si pak moci navždy říkat, že stál před skříňkou s velikým pokladem, mohl být ohromný pracháč, kdyby...

Jenže to bylo právě to, co nechtěl. Nikdy by si nepřestal vyčítat, že se dvířka nepokusil otevřít. Musí to udělat. Nastaví kód, ať se stane, co se stane. Košili měl propocenou jak po dlouhém běhu, nepříjemně ho studila na zádech.

Dlouho stál před skřínkou, ruku částečně zvednutou směrem k číselnému kódu. Opakovaně se rozmýšlel a zvažoval vše znova a znova. Měl dojem, že už se mu z hlavy musí kouřit, že si každý musí všimnout jeho podivného chování. Plaše se ještě jednou rozhlédl. Ne, nikdo se o něj nezajímá. Všichni spěchají za svými problémy.

A pak se rázně rozhodl. Udělá za tím ráznou čáru, alespoň bude mít v duši klid a zmizí všechny nejistoty.

Již zvedal ruku, aby uchopil první knoflík, když se zarazil. Otisky! Projelo mu ostře hlavou. Jestli za dvířky objeví poklad, neměl by nikdo zjistit, že zde byl, musí si dávat pozor. Jedná se přece o dokonalou loupež pořádného balíku peněz!

Pobaveně se pousmál svým představám, nicméně zajel do kapsy, nenápadně vytáhl kapesník a prsty do něj schoval. Nakonec rázně zvedl ruku a uchopil madlo, aby se pokusil skřínku otevřít. Zacloumal dvířky s jistotou, že se otevřou a on uvidí jen černý, prázdný otvor. Přivřel oči, aby trochu zmírnil obrovské zklamání.

Nestalo se však nic, skřínka byla pevně zamčená. Několikrát ještě dvířky zacloumal a pokusil se je opakovaně otevřít. Nic, držely pevně zamčené.

Zůstal překvapeně stát. To tedy znamená, že něco uvnitř určitě je, někdo tam má kdosi své věci schovány a svůj majetek uzamkl. Nyní jde o to zjistit, jestli zámek přijme jeho kód. Jiskřička naděje v něm opět zasvítla, dostal ještě větší chuť odhalit záhadu uzamčeného boxu.

Rychle si vybavoval čísla, která znal lépe než cokoliv jiného. Stále si je přece opakoval. Jenže v okamžiku, kdy je měl použít, paměť zklamala, měl okno. Začala se mu plést, nevěděl s jistotou, jaké je jejich pořadí, které je první, které následuje. Ač si je přehrával v různých kombinacích, nebyl schopný zvolit tu správnou. Zmatený mozek náhle vypověděl poslušnost. Následek obrovského vypjetí a psychické zátěže se dostavil.

Zděšení mu zatemnilo mysl, tělo zaplavila další studená sprcha. Předpokládal, že si číslo dobře pamatuje, že nic nemůže zkazit. Opakoval si je tolikrát a nikdy se ani jednou nespletl, tak co to s ním nyní je? Čím více se snažil, tím více se do toho zamotával. takhle to dál nejde, jak to vlastně bylo? Musel si znovu představit celý děj snu.

Znovu vstoupil do nádražní haly, vybíral vhodnou skřínku, uložil do ní kabelu, zavřel dvířka a pak uviděl svou ruku, nastavující postupně jednotlivá čísla.

Slastně si oddechl, konečně to má! Třesoucí se rukou vytočil na levém kolečku první číslici, po ní přešel na druhé a nastavil i to. Pak už bez problémů zvolil i třetí a čtvrté číslo. Ruka mu klesla podél těla jakoby unavena po těžké práci. Hleděl upřeně na dvířka a sbíral odvahu k poslednímu kroku, který mu má odhalit celé tajemství. Teď uchopí silné madlo a bude mít jistotu. Jestliže jsou uvnitř věci cizího člověka, dvířka zůstanou zavřené, jestli se vše stalo tak, jak viděl ve snu, otevře je a v nich...

Obemknul prsty obalenými kapesníkem studený kov madla a velkou silou zabral. Očekával, že narazí na odpor zámku, box s největší pravděpodobností zůstane nedostupný.

Zavrával. Kdyby se nedržel madla, přepadl by určitě dozadu. Pod silným tahem se dvířka prudce otevřela a odklopila do strany. Když se Martinovi podařilo znovu získat rovnováhu,

odvážil se pohlédnout do tmavého otvoru. Rozklepala se mu kolena. Ruce neschopné pohybu klesly podél těla.

Z temné hlubiny boxu vystupovala velká modrá kabela s bílými pruhy po stranách, ucha sklopená do stran. Martin zatajil dech. Tohle je skutečně kabela, jakou viděl ve svém snu! Je to možné? Opravdu to tedy nebyl sen? Nevěřícíně hleděl dovnitř a šokem se nemohl pohnout.

Vedle něj se ozval hlasitý hovor dvou žen, které si zde také uschovávaly své věci, a to jej probralo. Uchopil kabelu za ucha a vytáhl ji ven. Málem mu vypadla z rukou, jak byla těžká. Nyní si ji mohl konečně prohlédnout v celé kráse. Zatočila se mu hlava.

Ano, to je ona, je naprosto shodná s tou ze snu! Ale co je uvnitř? Je tam skutečně to, co do ní tenkrát uložil? Stačí jen otevřít zip a tajemství bude definitivně odhaleno.

Kolem přibýli další lidé. Teď ji nemůže otevřít, musí s tím vydržet, až bude doma, sám a beze svědků. Do jedné ruky vzal kabelu, druhou popadl svůj kufík a vyrazil k domovu. Vzrušením ani nedýchal. Díval se upřeně před sebe, očima rentgenoval chodce jdoucí proti němu, ale pootočit hlavou se bál, měl pocit, že by lidé ihned poznali, že se rozhlíží ze strachu.

Srdce se pokoušelo vyskočit mu z hrudi. Těžká kabela jej táhla k zemi, měl co dělat, aby ji utáhl. Co chvíli si ji musel přehodit do druhé ruky. Vzpomněl si na toho muže, jak se s ní vláčel z banky až sem. Také jemu se špatně nesla, i on se pod její vahou pořádně zapotil. Jestli však Martina táhne k zemi stejné závaží, jaké si představoval, rád podstoupí všechnu námahu. Jaká dřina může být krásnější. Vzrušením se zajíkal.

Došel ke stanici tramvaje a nasedl, aby se nechal odvézt k domovu. Když přicházel před dům, jeho největším přáním bylo, aby nepotkal nikoho ze zvědavých sousedů.

Měl veliké štěstí, jako zázrakem se nikdo neobjevil, ani Ingrid v okně nezahlédl. Co nejrychleji vkročil do vchodu a zamířil k výtahu. Když konečně stal před svým bytem, byl opět promočený studeným potem. Kabela byla skutečně těžká, a i když se kochal představou, že to je příjemná zátěž, cítil se unavený. Jestli ale bude obsah odpovídat jeho očekávání, na všechny tyto problémy rychle zapomene.

33.

Teprve až doma si oddechl. Postavil kabelu na stůl a rychle ze sebe shodil sako a kravatu. Musel si vyměnit promočenou košili, začínala s ním třást zimnice. Ale chlad na tom dost možná neměl tu hlavní vinu.

Posadil se a pozorně si kabelu prohlížel. Cítil napětí svírající jeho krk, špatně se mu dýchalo a měl pocit, že se dusí. Povolil horní dva knoflíčky u košile, ale nepomohlo to. Vnímal údery svého srdce, každý mu zazněl v uších jako tupá rána kladivem, rozléhající se kovárnou.

Třesoucíma se rukama uchopil jezdec zipu. Zhluboka se nadechl a jediným dlouhým, pohybem jím přešel na druhou stranu. Obě pevně stažené části se uvolněně rozevřely a odhalily tajemství jejího obsahu.

Hned nahoře těsně pod otvorem zahlédl horní strany naházených balíčků s bankovkami, pevně přepásaných hnědými páskami. Uviděl přesně to, co si mnohokrát představoval a co

bylo jeho velkým snem vidět. Byl to obrázek, ve který ve skutečnosti ani nevěřil. Vyvalil na obsah tašky oči, z obličeje se mu vytratila všechna krev, ruce se rozklepaly ještě víc.

Bezmyšlenkovitě vzal do ruky první balíček a podíval se na něj. Bylo to k nevíře, držel pečlivě svázaný pakl amerických bankovek v hodnotě jednoho sta dolarů. Prsty přešel po kratší straně, ohnul balíček v polovině a nechával si jeden list za druhým rychle proběhnout pod palcem. Mozek nažhavený na nejvyšší obrátky zpracovával prožívané okamžiky. Velice pomalu mu docházelo, co se vlastně stalo. Náhle mu balíček vypadl z ruky zpátky do tašky. V záchvatu euforie vymrštil ruce do vzduchu.

"Ááááá... juchuuuuu!..." vyskočil od stolu a začal kolem něj provádět jakýsi domorodý tanec dle vlastních představ. Přestal se zcela ovládat, nevnímal svět kolem sebe. Vyskakoval do výše, běhal kolem stolu, hopsal jako opice. Ječel a hýkal, výskal a vřeštěl. Oči vytržštěné, ústa otevřená a pěsti zaťaté. Rukama divoce mával na všechny strany.

Velkou rychlostí dál obíhal kolečko za kolečkem, než se mu zatočila hlava. Pak zprudka vyrazil do kuchyně. Proběhl jí, doběhl až k oknu, u něj se obrátil a vyrazil zase zpět. Proběhl pokojem do ložnice, kde se opět u okna otáčel. A zase zpět, do kuchyně. Občas vyrazil nějaký další neartikulovaný výkřik, když probíhal pokojem k oknu kuchyně. U něj se obracel a utíkal zpátky. S hlasitým dupotem proběhl celým bytem, obrátka a zase zpět.

Takhle běhal jako naprostý pomatenec tam i zpět tak dlouho, dokud ho nezastavila únava a nedostatek kyslíku. Sípavý dech mu vycházel z úst, začal se dusit. Zničeně padl na gauč, před očima se mu roztančily barevné kruhy. Musel si odpočinout, padl na gauč.

Dlouho ležel, než se mu dech vrátil na normální úroveň a barevná kola před očima zmizela. Také tep se zklidnil, celkově se cítil mnohem lépe. Zvolna se posadil na okraj gauče a již klidněji se podíval na kabelu. Pokojem se rozlehl hlasitý, šťastný smích, uvolňující sevřenou hrud'.

Odklidil ze stolu všechno, co na něm leželo, nechal tam jen cennou kabelu. Znovu vytáhl jeden z balíčků. Opětovně ho překontroloval, zda je skutečně složen celý ze stejných bankovek. Zajel znova do kabely a vytáhl další. Postupně z ní vyndával jeden balíček po druhém. Každý krátce přezkoumal a položil na stůl. Všechny byly stejné, hromádka utěšeně narůstala. Hrál si s nimi jako malé dítě se svou nejmilejší hračkou, s každým balíčkem se potěšil, než jej odložil k ostatním.

Po chvíli vytáhl jiné bankovky, lišily se tloušťkou i barvou. Podíval se na měnu a zjistil, že jsou to eura. Vybíral další a další. Na každý kus se usmál, jemně se s ním pomazlil a spokojeně si ho prohlédl. Nikdy by nevěřil, že bude mít příležitost držet v rukách takovou horu peněz, a že mu dokonce budou říkat 'pane'.

Jak třídil jednotlivé balíčky podle měn, vůbec si nevšiml, že se venku začíná stmívat. Přestože bylo již pozdě, dosud nepociťoval hlad. Zážitky posledních hodin plně potlačily všechny další vjemy a pocity. V nadšení, které ho zaplavilo, neviděl ani neslyšel nic kolem sebe.

Nakonec byla taška prázdná, všechny svazky před ním ležely pečlivě vyrovnány na stole. Opřel se dozadu o opěradlo gauče, zkrřížil ruce na prsou a odevzdaně se díval na tu horu před sebou. Krásnější pohled si snad ani nedovedl představit. Když se dostatečně vynadával, znovu se předklonil a začal balíčky hladit. Pocit, že jsou jeho, si musel vychutnat co nejvíce.

Když se konečně zvedl a začal zvolna přecházet po pokoji, začal mu v hlavě vrtat červíček nejistoty. Co teď s takovým bohatstvím? Došlo mu, že takové množství peněz nemůže nechat opuštěné v bytě a odejít klidně do práce. Nemůže je dokonce ani uložit v bance. Bylo by to příliš nápadné, hned by na sebe vrhl stín podezření, jak k tolika penězům přišel.

Takže kam je ukryje, co s nimi udělá? Napadalo jej všelicos, ale jednu myšlenku po druhé zavrhoval jako nevhodnou. Na nic kloudného nepřišel. Přepadla ho nečekaná hrůza, začal se o své peníze bát.

Strach o majetek, který mu byl ještě včera zcela cizí, náhle obestřel jeho duši. Nervozita začala rychle zachvacovat jeho duši. Původně chtěl být co nejméně nápadný a tvářit se, že se nic zajímavého nestalo. Chtěl své okolí pomalu zvykat, že má dost peněz a pomalu si nakupovat zajímavější a dražší věci.

Náhle si uvědomil, že to nebude možné. Bude muset zůstat u svých peněz a hlídat je, nemůže je přece opustit a nechat je zde samotné! Práce už jej stejně nemusí zajímat. Má teď dostatek prostředků, jen by ho zbytečně zdržovala od užívání si života, na které se už těšil.

"Co bych taky hledal v práci," zdůvodňoval si svůj úmysl sám pro sebe, "mám peněz, že nevím co s nimi. Do konce života mám vystaráno, tak proč bych se ještě dřel."

Byla to pravda, peněz před ním na stolku bylo tolik, že mu to bude bohatě stačit. Práci v kanceláři by takovou sumu musel vydělávat po mnoho životů. Zůstane již doma, ale musí všechno vymyslet tak, aby nikdo z okolí nepoznal, jaké štěstí ho potkalo.

Naivně si namlouval, že je takový úkol splnitelný. Teprve později pochopil, jak složitý úkol před ním vězí a jak obtížná část života mu začala.

"Kolik jich vlastně je?" zeptal se pojednou sám sebe.

Bláznivá otázka. Jak to, že ho nenapadla dřív. I když věděl, že jsou mnohokrát přesně přepočítány, přesto se chtěl přesvědčit, jak velký majetek vlastně získal. Uvolnil si na stolku kousek místa, vzal do ruky první balíček, přetrhl jeho papírový převaz a začal jeden list po druhém odpočítávat. Když se dostal k poslednímu, zalil ho opojný pocit. Na kus papíru zapsal první hodnotu. Částka byla kulatá, ale hlavně vysoká, velmi vysoká.

Vůbec si neuvědomil, že celé odpoledne nejedl, přesto hlad nepocíťoval. Mamon mu zcela zatemnil mozek a tak jen seděl a počítal. Hodinu, dvě, tři. Celý večer. Odbila půlnoc a on neustával, byl jako omámený.

Občas se zvedl, aby si udělal další kávu, neměl ponětí, kolikátá již to je. Ve tři ráno se konečně přiblížil ke konci. Začalo již svítat, když odložil poslední balíček, zapsal si poslední číslo. Zarostlý, zpocený, unavený, ale šťastný konečně mohl přesně říct, k jakému bohatství se vlastně dostal.

Teprve nyní, když obloha začala blednout, pocítil únavu. Opět jej přepadla starost, kam s penězi. Nejen únavu, ale i číslo, ke kterému dospěl mu zcela zatemnily mozek, nebyl již dál schopen přemýšlet.

Jeho zrak padl zpátky na kabelu, která ležela těsně u gauče. Nakonec ji popadl, rozevřel a peníze do ní začal vkládat. Jen je tentokrát dovnitř neházel tak chaoticky, jak to dělal v bance, nýbrž pomalu, klidně a hlavně opatrně, aby je nepoškodil. Byl to již přece jeho majetek a s tím se vždy zachází jinak.

Když byl hotov, tentokrát ji docela pohodlně zavřel a potěžkal. Zalil ho pocit spokojenosti. Taková tíha, to je nádhera! Několikrát s taškou přešel po bytě, hledal vhodný úkryt, ale nakonec stejně skončila zcela banálně tam, kde by ji uschoval kdekdo a kde pro ni našel dostatek prostoru. Uklidil ji do své jediné šatníkové skříně pod zimní kabáty.

Spokojeně se protáhl a uvědomil si, jak je unavený. Těžká únava s probdělé noci na něj dolehla plnou vahou. Oči se mu začínaly klížit, tělo ho bolelo. Rychle se opláchl a zapadl do postele. I když vzrušení ještě neopadlo, zmožen celodenním vypětím brzy usnul.

Jak dlouho spal, nevěděl, ale probudilo jej nepřetržité zvonění telefonu. Nejdříve je vnímal jakoby z veliké dálky, zvuk byl však stále intenzivnější a neodbytnější. Nakonec ho to zcela probudilo a tak vyskočil a popadl sluchátko. Ještě se cítil malátně a nevyspale.

"No co je s vámi?" zazněl ostrý hlas, ve kterém poznal šéfa oddělení. "Jak to, že jste nepřišel do práce? Čekáme tu na vás, abyste nám dodal ty poslední části druhého sektoru. Bez těch přece nemůžeme pokračovat dál."

"O... omlouvám se," vyhekl překvapený Martin, který se ještě pořádně nestačil probat. "Ale není mi dneska nějak dobře, do práce nemůžu přijít, potřebuji se vyležet. Zřejmě půjdu k doktorovi. Snad to rychle přejde a nebude to nic vážného. Jak to bude jen trochu možné, hned se u vás zastavím a předám to."

"Tak to nám ještě chybělo! Pokuste se přijít co nejdříve, strašně se tím zdržíme," řekl ostře šéf a zavěsil.

Martin ještě chvíli držel sluchátko a teprve po chvíli jej zvolna položil. Špatná nálada z toho, že se ještě nestačil probat a už dostal od šéfa vynadáno, jej rychle přešla.

"Óóóóó... tak šéfík se nám zlobí. Tak jen ať se zlobí, co je mi po tom? Já se už tím hnojem v kanceláři nemusím zabývat," pomyslel si nadšeně a běžel se podívat ke skříně, jestli v ní taška s penězi opravdu stále je. Musel se honem přesvědčit, zda ten včerejší zážitek nebyl jenom další příjemný sen. Byla tam, modrá, s bílými pruhy, jakoby se na něj smála.

Hřejivý pocit mu projel tělem. S úlevou se posadil na gauč. Teprve nyní si uvědomil pocit hlad, už to bylo dost dávno, kdy naposled jedl. Včerejší hlad po penězích byl silnější než ostatní tělesné potřeby, takže na jídlo zcela zapomněl. Dnes se tělesná potřeba dostavila.

Začal se oblékat, něco si bude muset dojít nakoupit, když se znovu ozval protivný zvuk telefonu. Opatrně jej zvedl, neboť očekával další nepříjemný dotaz od šéfa.

"Ty jsi ještě doma? Nestalo se ti nic?" ozvala se starostlivý hlas Ingrid. "Jak to, že jsi dneska nešel do práce? Čekala jsem tě."

"Nebylo mi ráno dobře, tak jsem zůstal v posteli," zalhal docela přesvědčivě. "Ale teď už jsem vstal. Právě se chystám, že si zajdu do krámu koupit si něco k jídlu. Včera jsem celý den nejedl."

"Nemám ti pro něco doběhnout?"

"Ne, díky" odmítl její nabídku, "to zvládnou, už to je o trochu lepší. Jestli mi bude líp, půjdu zítra jako normálně, stejně mi už volali z práce, že si tam beze mě neví rady."

"Tak já na tebe budu zítra čekat. Víš... co jsi mi slíbil...", váhavě se odmlčela, jak se neodvažovala pojmenovat otevřeně svoji myšlenku. Martin se rozesmál.

"...výlet do sklepa?" zeptal se.

"Jo. Slíbil jsi mi to přece, jestli jsi nezapomněl."

"Nezapomněl, ale musíš být trpělivější. Zatím ahoj."

Martin zavěsil a dokončil oblékání. Ingrid se mu rychle vypařila z hlavy. Včera na ni celý den nepomyslel, ale ani nyní pro ni neměl v hlavě žádný prostor, nyní má jiné, důležitější starosti.

Vyšel ven a spěchal nakupovat. Rychle proběhl obchodem, nezdržoval se dlouhým vybíráním, jen aby už mohl zase být doma. Nakonec ale musel zůstat stát ve frontě u pokladny. Nervózně pokukoval kolem, nebylo mu příjemné se zde zdržovat. Musí přece rychle domů, aby si ohlídal svůj majetek.

Překvapivě rychle se v něm zabydlel velký strach o nabyté peníze. Úzkostí měl sevřené hrdlo, potily se mu dlaně. Netrpělivě přešlapoval a pomalu postupoval ke kase, u které vše probíhalo neuvěřitelně dlouho.

Uviděl zákaznici před ním, jak platila nákup platební kartou. V té chvíli mu myšlenky zmateně probíhaly hlavou, když jej napadla další, již poněkud vybledlá vzpomínka. Uvědomil si okolnost, na kterou téměř zapomněl. Strnul a přestal vnímat okolí.

Uviděl se opět v bance. Seděl za stolem a vypisoval platební příkazy. Pomalu postupoval od jednoho příkazu k druhému, měnil v nich údaje i částky. Přece si měl vzpomenout hned, že ve snu zadal jako příjemce platby svoje číslo účtu! Jestli opravdu všechno, co úředník prováděl, probíhalo i ve skutečnosti, měl by se uskutečnit i převod těch horentních sum. Byl tento výjev také skutečností, nebo to byl tentokrát opravdu jen sen?

Opět ucítil mezi lopatkami potůčky studeného potu. V posledních dnech nepotřeboval vybrat peníze z účtu, takže ani nevěděl, jaký je současný stav jeho konta. Jak na to mohl zapomenout, jak je možné, že se o výši zůstatku dosud nezajímal? Nějak mu to v průběhu sledných dramatických dní uniklo uteklo.

"Tak prosím vás, postoupíte si dál, nebo jste tu usnul?" ozvalo se za ním jedovatě.

Ohlédl se a spatřil starší paní, která ho nepříjemně postrkovala. Byl už na řadě, pokladní k němu netrpělivě vzhlížela a čekala, až vyloží zboží na pult. Byl tak zabrán do svých myšlenek, že úplně zapomněl, kde je.

"Promiňte, zamyslel jsem se." Omlouval se honem a spěšně začal vykládat nákup na pojízdný pás kasy.

Domů se vracel jako v mrákotách, i hlad jej zase přešel, neboť žaludek se mu divně stáhl. Vyběhl do bytu a rychle zamířil k počítači. Spustil jej, ale než naběhl, netrpělivě poposedával na židli před stolem a kousal si nervózně rty.

Konečně se objevila obvyklá nabídka a on mohl vyťukat příkaz pro spojení s bankou. Jeho nervozita stoupala každým okamžikem. Co tam najde? Prošel postupně celým přihlašovacím procesem a když zadal všechna hesla a kódy, stránka s jeho jménem naskočila. Klikl na ikonu pro vyhotovení výpisu a rázem měl celý výčet před sebou. Kurzorem sjel dolů, ke spodnímu okraji stránky, kde je uveden zůstatek. Ostrý blesk projel jeho tělem.

Zůstatkovou částku, kterou uviděl, nedokázal v rychlosti ani definovat. Byla to úctyhodná řada čísel, nepravidelně se opakujících. Když se trochu vzpamatoval, začal si prstem odpočítávat řády, v nichž se částka pohybuje. Při přepočítávání se několikrát v rozechvění spletl, než se mu podařilo zjistit správně počet číslic. Teprve poté dokázal výslednou sumu pojmenovat.

Zvrátil se v židli nazad a ruce spojil za hlavou. Takže je to skutečně tak, všechny děje, které prožíval ve svých snech se někomu skutečně přihodily a on je ve svém mozku na dálku zachytil. Nyní měl všechny důkazy pohromadě, potvrdily se jeho domněnky, které ho poprvé napadly už ve zprávě o sobotní události na stavbě. Co všechno vlastně prožíval?

V bance však sny pracovaly v jeho prospěch, přivedly ho k obrovským částkám peněz, jež by jinak nikdy neměl možnost získat. Přitom byl mimo jakékoliv podezření.

On se s mužem, jenž s penězi manipulovali, neznal, nikdy se nesetkali a nemají na sebe vazbu. Nikdo nemůže tušit, že v pozadí celé akce stojí právě on. Svým mozkiem vše řídil, ale cizíma rukama prováděl. Nebyl s mužem, jehož jméno ani nezná, nikdy v žádném spojení, nikdo je nemohl jakkoliv dávat dohromady.

Také s převody peněz nemá nic společného. Že nějaký neznámý muž, s nímž se nikdy neviděl, ani nemluvil, převedl na jeho konto vysoké částky? S tím on nemá nic společného, nikoho k tomu nenutil, ani nenabádal.

Ale je to tak opravdu, skutečně je nepostižitelný? Rychle vzpomínal, jak za sebou zametal stopy. Úředník vše prováděl v normální pracovní době. Všechny příkazy, kterými peníze na svůj účet převedl jsou smazány, takže nikdo nezjistí, kam částky z kont byly převedeny. Alespoň ne jednoduše.

Tu se zarazil. Ale dobrý specialista po důsledném zkoumání určitě přijde na to, kde se nitky ze všech kont sbíhají, kam peníze došly. Je to sice mravenčí práce, která vyžaduje skutečného machra na práci s počítači, ale ta možnost tu je. Smazáním stop v bance se ještě nevyhnul odhalení úplně. Určitě na to časem někdo přijde a on upadne v podezření, proč všechny peníze z mnoha kont přetekly právě na to jeho! Určitě cestu úniku peněz bude vyšetřovat odborník, který se vyzná. Nemůže čekat, že to bude obyčejný amatér, který se nechá lehce oklamat.

Podezření bude veliké, z toho se jen tak nedostane. Těžko se bude vymlouval, že mu cizí člověk z lásky k bližnímu svému převáděl tak šílené částky. S osobním rizikem a aniž by z toho měl něco pro sebe. Začal horečně přemýšlet, jak zabránit odhalení, a za hodinu na to konečně přišel.

Věděl, že bude muset jednat co nejrychleji, než se na odpisy z účtů přijde. Zatím snad měl před policií časový náskok, věděl, že pátrání je teprve na začátku, nesmí ho tedy promarnit. Další hodinu usilovně přemýšlel, než si celý postup ujasnil. Vstal a chtěl ho začít uskutečňovat, když se hlad opět ozval. Tentokrát mnohem výrazněji a naléhavěji, než dosud.

Pustil se tedy do přípravy rychlého jídla, které potřebovalo jen úplně jednoduchou úpravu, a co nejrychleji ho do sebe naházel. Myšlenkami byl stále u hromady peněz a bankovních kont. S jídlem spěchal, nemohl se už dočkat, až se pustí do posledního zametání stop za svou loupeží.

Po jídle, které už opravdu potřeboval, začal naplno uskutečňovat svůj plán. Protože věděl, že bude potřebovat auto, rozhodl se pro jeho zakoupení. Byl ve zcela jiné situaci, nežli dosud.

Už nemusel nešťastně bědovat, že na něj nemá a nikdy mít nebude, nemusel prohlížet katalogy a hledat nejlevnější, ani nemusel shánět leasingovou firmu, která by mu vyhovovala. Měl peněz, že si mohl vybrat typ a tvar podle svého vkusu, nikoliv podle peněženky. Sen, který si vždy přál zažít.

Sedl znovu k počítači a našel si stránky automobilky, jejíž značka ho vždy lákala. Nemusel dlouho stránky prohlížet.

Rychle si zvolil nádherný červený sport'ák, který byl vždy jeho snem. Opatrně ještě ze zvyku zkontroloval cenu, za kterou byl vůz prodáván, ale v porovnání s výší čísla, které měl zapsáno na stole to byl jen nepatrný zlomek.

Pak už jen vyplnit objednávku a provést převod peněz. Ještě do prodejny zavolal a domluvil se na rychlém odběru auta. Bleskově se oblékl a naposledy nastoupil do tramvaje. Když se dostal před oslnivě zářící autosalon, dmul se pýchou a chvěl se netrpělivostí. Pohrdlivě přejel pohledem těch několik lidí lačně si prohlížejících nádherná naleštěná monstra ve velké výloze. Chudáčci, ti si o něčem takovém netroufnou ani snít. To on si právě pro jedno z nich jde.

Formality proběhly rychle a tak po chvíli ujížděl v nádherném autě světové značky a elegantního tvaru. Dobře si však všiml, jak si ho v obchodě s auty podezřívavě prohlíželi, jak se pohrdavě dívali na jeho staré oblečení a nemoderní obuv.

Uvědomil si, že to musí ihned napravit. Zastavil proto před prodejnou se značkovými oděvy, otevřel svůj kufřík a v něm nahmatl balíček bankovek, který si vzal sebou na mimořádné výdaje. Byl to první obnos z kabely, který právě použije. Oddělil pár bankovek a ty schoval do kapsy.

Sebevědomě vstoupil do dveří. Okamžitě k němu přišla elegantně oblečená prodavačka s otázkou, co si bude přát. Sdělil jí svou představu a v následující hodině už se jenom oblékal a svlékal.

Když odtud vycházel, nesl si několik velkých papírových tašek a v nich troje kompletní luxusní oblečení a několik párů bot. Elegantní oblečení, tmavé brýle a sebejistý výraz z něj dělalo naprosto jiného člověka. Nikdo by ho nespojoval s tím tuctovým mladíkem, jenž ráno vycházel z domu.

Balík se starým oblečením vyhodil s odporem do nejbližšího kontejneru a s ním jako by zahazoval celou svou dosavadní minulost. Byl teď někdo jiný, patřil do vyšší společenské třídy. Hodlal se podle toho chovat. Nastoupil sebevědomě do svého elegantního auta a zamířil k nejbližší bance, aby začal uskutečňovat svůj plán.

Vešel do velkého, mramorového vestibulu, suverénním gestem si sejmul z očí černé brýle, jak to mnohokrát viděl u kladných hrdinů ve filmu, a rozhlédl se kolem sebe. Pak se pousmál.

Takto vstupují do banky i lupiči. Jak se při tom asi cítí? On to už zná, sám si podobnou situaci prožil. Jenže peníze získal naprosto jinak. Bez strachu, bez rizika a bez nějakých pitomých zbraní. Přistoupil k přepážce a udělal to, co si doma naplánoval. Založil si nové konto.

Po ukončení všech formalit elegantním krokem odešel, zanechávaje za sebou tázavé pohledy ostatních. Dělal, že je nevidí, ale cítil je moc dobře v zádech a dychtivě se jimi kochal. Zamířil k nejbližší další bance.

Zde hodlal učinit stejný krok. Věděl, že míst, která musí navštívit, je mnoho a čím jich bude víc, tím lépe pro něj. Proto si cestou koupil podrobnou mapu města a na kousek papíru si poznamenával, v kterých bankách již byl.

Obcházel tak postupně jednu za druhou, celý den procházel všechny pobočky bank, které byly v dosahu. Hromada vyplněných formulářů na vedlejší sedačce auta se rychle plnila, nově založených kont přibývalo.

Když večer přijížděl domů, zaparkoval raději o několik bloků dál, aby jej náhodou nezahlédl někdo ze sousedů nebo známých. Chtěl svou náhlou přeměnu utajit co nejdéle, nechtěl zbytečně upoutat něčí pozornost. V poledne odcházel z bytu průměrný mladý muž, večer se do něj vracel sebevědomý a hrdý elegantní boháč.

Ze všeho nejdříve pospíchal ke skříni, aby se přesvědčil, že veškeré peníze jsou stále na svém místě, poté usedl na gauč a ze zvyku pustil televizi. Byl spokojen, dnešek dopadl naprosto přesně tak, jak chtěl. Svlékl si svůj nový oblek a s požitkem si ho prohlížel. Takový nádherný oblek nikdy neměl. Pečlivě jej pověsil na ramínko a stejně opatrně složil i elegantní a drahou košili.

Pak přišlo na řadu to, čím se celý dnešek zabýval, zbývalo mu udělat si důkladnou evidenci bankovních účtů. Do malého notýsku pečlivě přepsal všechny banky, ve kterých dnes svá nová konta založil a do jiného oddělení pak čísla jednotlivých kont. Všechna hesla a přístupové kódy zvolil jednotné, aby se mu dobře pamatovaly. Byl překvapený, protože celkový seznam byl nečekaně dlouhý a počet kont vysoký. Ani netušil, že toho za odpoledne stihl tolik.

Když vše sepsal, blaženě se na dlouhý seznam díval. Už jej vůbec nenapadlo, že by měl nastoupit zítra do práce, viděl před sebou jediný úkol, zabezpečit si své peníze, z rizikového účtu je co nejrychleji a co možná nejméně nápadně dostat na účty jiné.

Náhly nápad mu doširoka rozzářil tvář. Věděl už, co provede a jakým šokem zapůsobí. Zvedl telefon, začal vytáčet Margitino číslo. Chvilí vyčkával, než telefon několikrát zazvonil.

"Haló," ozval se její sametový hlas, který mu vždy zrychlil srdeční tep.

"Ahoj, to jsem já. Potřebuji ti nutně něco říci, musíme se co nejdříve sejít. Nejlíp už zítra," oznámil jí rychle.

"Zítra?" podivila se. "To nevím, musím do práce, asi nebudu mít čas. Je to pro mne moc rychlé, nepočítala jsem s tím."

"Potřebuji tě jen chvilku," přemlouval ji, "jen na malou chvilčku. Uvidíš, že nebudeš litovat, bude to stát za to. Nedovedeš si představit, jak je to důležité."

"Nepovídej," odvětila váhavě, "ty z to ho děláš nějaký drama, stalo se snad něco?"

"Ne, nic se nestalo, ale přesto s tebou musím krátce mluvit."

"O čem?"

"To ti nemůžu říct, to je zatím tajemství. Tak přijdeš?"

"Dobrá, když na tom trváš a je to tak nutné. Víš, co si myslím o tajemství. Čas ale mám jen mezi jednou a půl druhou. Pak už musím být na pohotovosti," dodala nakonec.

"Tak platí. V jednu u Zlaté lilie," rozloučil se Martin a spokojeně zavěsil.

Pak se natáhl dle svého zvyku na gauč. Musí si odpočinout, zítra jej čeká další perný den, konečně vše rozjede na plné obrátky. Uvolněně ležel a hleděl do stropu. Náhle jej napadlo, že by se mohl zkusit se znova vrátit do svého snu a zjistit, co se děje s jeho úředníkem. Jak se bude děj vyvíjet, když do něj svým skutečným životem zasáhl. Ovlivní jej to nějak?

Stačilo se chvíli pořádně soustředit.

Zanedlouho již viděl známý vak s krví, do něj trubičkou přitéká další a další dávka, podle toho, jak pracuje jeho vlastní srdce. Hladila se přelévá doprava, doleva, doprava, doleva.

Jak se uklidňuje, upadá do známého stavu. Bílý obdélník mu zakrývá výhled na vlastní pokoj. Dnes, více jak kdy jindy, byl Martin netrpělivý z očekávání, jakým obrazem bude překvapen. Na bílé ploše se objevily barevné skvrny, zaostřily se a on mohl naplno spatřit očekávaný výjev.

Ocitl se v místnosti s dřevěnými stěnami, vybavené jednoduchým starým dřevěným nábytkem. Místnost měla jediné dveře a dvě oprýskaná, zašedlými záclonami zakrytá okna. Na několika policích spatřil běžné, léty opotřebované nádoby.

Nemusel ani moc přemýšlet, aby poznal, kde je. Byl v jakési chatě, či malém stavení, nejspíš zcela zastrčené kdesi na konci světa. Podíval se na své ruce a poznal ty známé slabé prsty. Neměl pochyby. Opět sledoval svět očima úředníka z banky. Mohl být spokojen, dostal se

tam kde toužil být. Mohl sledovat další děj kolem člověka, který jej dovedl k ohromnému bohatství.

Zvedl se a došel k oknu. Možná uvidí něco, co mu přiblíží tohle místo. Odhrnul záclonu a vyhlédl starým, již matným sklem.

Stromy a stromy, nic jiného na dohled nebylo, vlevo, vpravo, všude jen samé stromy. Přešel místnost a vyhlédl na druhou stranu. I zde obklopovaly chatku jen kmeny silných stromů a mohutné větve přesahovaly až přes její střechu..

Martin už dál nepátral, věc mu byla celkem jasná. Zřejmě se tomu muži podařilo uprchnout poté, co zavinil několik bouraček a provedl přepadení. Možná se do chaty vloupal, možná je u nějakých známých či příbuzných.

V každém případě už nyní netoužil udělat nic, co by tomu člověku ještě více zkomplikovalo jeho život. Jestli se zde ukrývá, určitě by nebylo moudré, aby někam vycházel. Skoro mu ho bylo líto, že musí trávit čas v této nudné díře bůhví kde, žádná zábava to určitě nebude.

Už se chystal, že svou krátkou návštěvu ukončí, když jej uchvátila zvědavá myšlenka. Jak vlastně ten muž vypadá? Je ten obličej stejný, jako muž z buldozeru, nebo vypadá zcela jinak? Podoba mu dosud zůstávala neznámá a velice mu záleželo, aby ji mohl poznat.

Vzrušeně si poposedl na gauči. To je ono! Podívá se na tvář muže, jenž mu přinesl tak velké bohatství.

Začal hned hledat nějaké zrcadlo či další předmět, na kterém by se dal zahlédnout odraz obličeje. Ale ať se rozhlížel jak chtěl, v chudém vybavení chaty nenašel nic, co by k tomuto účelu mohl použít. Velmi ho to mrzelo, ale nedalo se s tím nic dělat. S obličejem záhadného muže se bude muset seznámit později, až se spolu ocitnou na příhodnějším místě. Snad se Martinovi někdy naskytne příležitost prohlédnout si ho.

Rychle se dokázal vrátit ze snu do reality. Nadšen tím, jak se mu vše najednou daří, vstal, došel k oknu, vyklonil se a z plných plic vdechoval svěží venkovní vzduch.

Ráno se donutil vstát poměrně brzy, ve stejnou dobu, kdy jindy odcházel do práce. Nálada se mu viditelně zlepšila. Včera měl možnost zjistit, že policie ještě muže z banky nedostihla, takže má před ní pořád ještě náskok. Sice neví, jak velký, ale mělo by to stačit k tomu, aby mohl v klidu pracovat bez obav z ohrožení.

Myšlenky, že by šel do práce si již nepřipouštěl. Do nové role, do které se tak nečekaně dostal, zapadl plně a velice rychle. Usadil se k počítači, netrpělivě sledujíc nabíhající signalizaci při rozběhu stroje. Při ruce měl notýsek se všemi čísly kont, která včera stihl založit. Jakmile se program připojil k počítačové síti, spustil svou velkou akci.

Ze starého, dosud běžně používaného konta příkazem převedl přiměřenou částku na jeden z nových, včera založených účtů. Dával si záležet, aby sumy nebyly příliš vysoké, aby nevzbudil nežádoucí pozornost. Nesměly být ani příliš nízké, to by přesun trval neuvěřitelně dlouho a riskoval prozrazení. Nepsal žádná kulatá, lehce zapamatovatelná a nápadná čísla, pokaždé vytvářel náhodně pětici čísel různých hodnot a dokonce přidal i nějaké drobné. Chtěl akci provést co nejdokonaleji.

Pokaždé, když byl převod potvrzen, udělal k prvnímu kontu ve svém poznámkovém bloku značku znamenající provedení operace. Postupoval od jednoho čísla konta k druhému, všechno mnohokrát zopakoval. Jen výše poukazovaných peněz byla odlišná. Dodržoval pravidlo, že se nic nesmí podobat. Musel si dávat záležet, aby jednotlivé kroky nevzbudily v náhodném pozorovateli žádné pochybnosti. Když odklepl příkaz a počítač mu potvrdil provedení operace, spokojeně na židli poposedl. Rozjelo se to dobře.

Pak šlo vše ráz na ráz. U čísel kont v notesu přibývaly značky znamenající, že na ně už byla převedena část z horentní sumy na starém účtu. Trvalo mu to celé dopoledne, než dopsal poslední příkaz. Tím byl pro dnešek s převody hotov, uzavřel první kolo zastíracích manévřů.

Více si netroufal v jednom dni udělat, aby na sebe neupoutal pozornost. Nejedl, nepil, nevstával od stolu. Plně zaujatý prací nedokázal odtrhnout oči od položek na monitoru. Ještě nikdy, pokud si vzpomínal, nepracoval s takovým úsilím. Věděl, že musí být precizní a dokonalý. Případná chyba by se mu mohla krutě vymstít.

Před úplným ukončením práce si ze zvědavosti najel kurzorem na celkovou hodnotu provedených peněžních převodů, jejich výše ho udivila. Ještě větší překvapení jej ale čekalo, když se podíval na částku zbývající na starém účtu. I přes velký úbytek tam byla stále astronomická suma, vypadalo to, že z ní téměř nic neodčerpal. Bude muset vymyslet ještě něco jiného, jak účtu odlehčit.

"Uf... to je větší dřina jak v práci," oddechl si a opřel se v židli dozadu. Očima zůstal viset na obrazovce monitoru, probralo jej až jeho bliknutí, po kterém přešel přístroj do klidové polohy a Martin tak ztratil výhled na zobrazená data.

Za celé dopoledne si ani jednou nevzpomněl na Ingrid, netušil, zda na něj dneska opět marně nečekala. Dosud se ale neozvala, takže asi měla na práci něco jiného a naštěstí neměla čas zajímat se o něj. Jeho myšlenky tak jako tak směřovaly úplně jinam, neměl sebemenší chuť se zrovna teď rozptylovat nějakým milostným dobrodružstvím. To mu momentálně seabemíň nechybělo. Sexuální vybití mu v této chvíli nahradily peníze, láska počká, té si ještě užije až až..

Pečlivě se oblékl do nových šatů a vyrazil ven, směrem ke svému autu. Se zalíbením si ho chvíli prohlížel a laskal se s pocitem, že tenhle nádherný luxusní vůz patří jemu. Zdráhal se tomu uvěřit. Pozorně vůz obešel kolem dokola, aby se ujistil, že se mu přes noc nic nestalo, pohladil karosérii, nasedl a vyrazil do centra.

Vydal se opět na stejnou trasu po bankách jako včera, obcházel je prakticky i ve stejném pořadí. Shodná byla i činnost, kterou v nich vykonával. Zakládal další a další konta. Potřeboval jich mít hodně, co nejvíce, čím bude jejich počet vyšší, tím komplikovanější bude se v nich vyznat a tak se snižuje riziko odhalení.

Obešel všechny banky v centru, protože zde jich bylo nejvíce. Pečlivě si je zaznamenával do bloku, aby měl přehled, kde již dnes byl a kde ještě ne. Dával dobrý pozor, aby nešel ke stejným přepážkám, kde byl již včera, a pokud se upamatoval na obsluhu za pultem, tak ihned zamířil k vedlejšímu. Snažil se co nepečlivěji dodržet pravidlo 'nevzbudit žádnou pozornost'.

Pohledem co chvíli kontroloval čas, nesmí prošvihnout domluvenou schůzku s Margitou. Na ni, na rozdíl od Ingrid, dneska nezapomněl. Čas schůzky se již nachyloval, když vešel do

zlatnictví, před kterým nedávno stáli. Pak nasedl nedočkavě do auta. Rozhlédl se, zda může bezpečně vyjet do silnice, a pohled mu utkvěl na obřím billboardu přímo proti němu.

"Dopřejte si velkolepou dovolenou za hranicemi snů, zažijte totální očistu své duše," volal na něj transparent vymalovaný jasnými barvami.

"No to je ono," pomyslel si Martin a pozorně se zadíval na zářivou plochu, která jej upoutala, "měl bych si někam vyjet, když už teď na to mám. Tak si budu moct svých peněz naplno užít a splním si dávnou touhu - cestování."

Bylo mu divné, že ho to nenapadlo dřív. Vždy doufal, že se do některých krásných koutů země podívá, ale jeho finanční možnosti mu na žádný větší výlet nedávaly sebemenší naději. Dnes již si s tím hlavu lámat nemusí. Hned, jakmile bude hotov s převody, někam vyrazí. A nebude šetřit, musí to být něco excelentního. Konečně si užije krásy světa do sytosti, však by práce s převody neměla trvat tak dlouho, snad s tím bude brzy hotov.

Zamířil přímo k Lilii. Měl to jen tak tak.

.

Vystoupil z vozu a rychle utíkal do kavárny, aby obsadil stejné místo, jako obvykle. Bylo už pozdě, zdržel se o několik minut a tak jen doufal, že jako tradičně, ani dnes nebude dochvilná. Usedl a když přišel číšník, rychle objednal oblíbené zákusky, aby se zbytečně nezdržovali. Pak už jen netrpělivě čekal, zda přijde.

Nespletl se. Jako vždy, i dnes přišla o několik minut později. Šla rychle, ničím se nezdržovala, ve tváři měla uspěchaný výraz, dnes se neusmívala. Bylo znát, že opravdu asi nemá čas a schůzka bude mít bleskový průběh. Před stolkem zpomalila a nedůvěřivě si jej prohlížela.

"Co to máš na sobě?" podivila se, "kdes tohle sebral, to muselo být děsně drahý," zhodnotila zrakem odbornice jeho nové oblečení. Prsty se dotkla povrchu saka. "Teda to je materiál, taková kvalita. To's někde dostal, nebo jsi dědil?"

Pyšně se usmíval. Chtěl se sice pochlubit, ale že to pozná už takhle na první pohled a z dálky, to netušil, zřejmě ji hluboce podcenil. Jako zkušené ženě jí nečinilo problém odhalit kvalitu látky, v tom se jejich vzájemné zkušenosti rozcházely. Posadila se vedle něj a ještě jednou promnula v prstech zvědavě klopou saka.

"Teda to je opravdu prvotřídní látka, já myslela, že to je jen nějaká napodobenina," hlesla udiveně. Dívala se na něj jako na zjevení, jakoby nemohla uvěřit tomu, co vidí. Pak se však rychle vzpamatovala, čas pádil nezadržitelným tempem.

"Cos vlastně chtěl? Snad ne mi ukázat nové oblečení?" obrátila se k němu. "Musím být v půl zpátky, mám čas jenom na oběd, takže se nemůžu zdržet ani o minutu déle," vychrlila na něj důrazně, oči nespouštěla z Martinova nového obleku.

Martin se jí podíval upřeně do očí, jakoby hledal slova. Pak sáhl na zem pod židli, na které seděl.

"Posledně jsi mi položila jednu otázku," lehce naznačil, kam míří a spokojeně sledovala její nechápavý obličej. "Tady jsem ti dneska přinesl odpověď." Z aktovky vytáhl větší balíček a položil jej před ní na stůl.

Prekvapením vykulila oči a otevřela ústa. Před sebou měla plochou krabičku zabalenou do nádherného dárkového papíru převázanou zlatou stuhou s nádhernou orchidejí umístěnou pod mašlí. Už jenom samotný květ patřil mezi ty nejdražší.

"Jéminkote, to je nádhera, co to je?" povzdechla si s tázavým pohledem hlubokých očí.

"Řekl bych: podívej se doma, ale jak už jsem tě poznal, tak bys tak dlouhé čekání nemusela přežít. A to by mě opravdu mrzelo, kdybys kvůli tomu měla umřít, takže se můžeš podívat hned."

"To máš pravdu, to bych teda nepřežila. Už mě asi opravdu znáš." Nedočkavě vzala dárek do ruky. Velmi opatrně jej potěžkala ho.

"Co to může být," hádala netrpělivě, "můžu to překlomit?" zkoušela ho, aby měla nějaké indicie, podle kterých by mohla upřesnit své odhady.

"Klidně můžeš. Ale kopat bych do toho nedoporučoval," smál se Martin.

Jeho odpověď ji trochu překvapila, čekala, že dárek je ze skla či podobného křehkého materiálu, takže jí nedovolí s tím nešetrně zacházet. Opatrně s balíkem zatřepala, neozvalo se však nic. Pokus ještě jednou zopakovala, také nic. Martin se dobře bavil, ani nečekal, že to bude mít tak zábavný průběh. Připadala mu jako netrpělivé malé dítě pod vánočním stromečkem. Náhle se na něj podezřívavě podívala.

"Nic neslyším, že si ze mě děláš legraci a je to nakonec prázdný?" pronesla podezřívavě.

"Já nevím, v dnešní době je možné ledascos," pokrčil Martin lhostejně rameny, "přesvědč se sama."

Margita trochu nedůvěřivě položila balíček na stůl a začala rozvazovat nádhernou pentli. Občas po Martinovi loupla pohledem, aby se přesvědčila, jak se tváří. Jestli se začne smát, tak se skutečně jedná jen o hloupý žert, kterým ji nacytil a zbytečně ji zdržuje. Byla připravena s dárkem praštit a uraženě odejít. Martin se však tvářil zcela vážně, čekal napjatě, až bude hotova.

Konečně se jí povedlo odstranit lesklý obal a zvědavě odklopila horní víko kartonové dárkové krabičky. Její netrpělivost byla vytočena na nejvyšší obrátky. Uvnitř spatřila další, menší krabičku pokrytou červeným sametem, lesknoucí se tajemnou krásou, která dávala tušit, že ukrývá něco neobvyklého, určitě však vzácného.

Takhle vypracované skřínky se používají jen pro úschovu drahých a cenných předmětů. Chvilí se odhodlávala pokračovat dál, jak byla překvapena, tep se jí zrychlil jako při dlouhém běhu, na okamžik zcela přestala vnímat okolí. Až pak povolila uzávěr, pomalu nazvedla třesoucí se rukou elegantní víčko a nakoukla opatrně dovnitř.

Vytřeštila oči, víčko jí leknutím vypadlo z ruky a přiklopilo se zpět.

"Kdes to sebral?" zeptala se ztěžka. Nebyla schopná dalších slov. To, co uvnitř zahlédla, jí vyrazilo dech. Martin se jen tajemně usmíval, pokrčil spokojeně rameny kochajíc se jejím úžasem a rukou zlehka ukázal na skříňku, aby ji znovu otevřela.

Margita byla zcela mimo, naprosto šokována a tak automaticky poslechla. Lehce víčko nadzdvihla a tentokrát je opřela tak, aby zůstalo otevřené. Před ní se třpytil masivní několikavrstvý náhrdelník, přesně ten, který nedávno obdivovala ve výloze zlatnictví. Nemohla uvěřit že to, co pronesla spíše v legraci, vzal vážně a její bláznivé přání dokázal tak rychle splnit. Nedovedla si představit, kde mohl najednou sehnat tak ohromnou sumu peněz.

Seděla stále bez pohybu, dívala se na nádheru šperku lesknoucího se spoustou různě velkých drahých kamenů, které i v mírně osvětlené kavárně hrály všemi barvami usazenými do jemných zlatých rámečků. Působilo to kolosálně, pohled na takový poklad ji uchvacoval a odzbrojoval. Nezmožila se na jediné gesto, tělo jí ztěžklo a zmrtvělo.

"Budu muset jít," pronesla po nějaké době nepřítomně, jakoby ve snu, aniž odtrhla od dárku oči. Vlastně ani nevěděla, co říká, zázrak ležící před ní na měkkém sametovém lůžku ji zcela ochromil.

"Tak si to vem a běž," odpověděl Martin naprosto klidně. "Já jsem ti chtěl dneska jen předat dárek a to jsem udělal. Navíc mě stejně čeká také spousta práce. Pořádně prohlédnout a vyzkoušet si to můžeš doma, je to teď tvoje." Na důkaz toho, že to myslí vážně, vstal.

Stále na něj nevěřicně zírala marně hledajíc vhodná slova. Zrakem neustále přeskakovala z Martinovy tváře na třpytivou nádheru a zpátky.

"Počkej," vypravila ze sebe konečně, "to nemyslíš vážně. Přece mi nechceš říct, že mi tohle jen tak dáš! Jakoby to byl sáček bonbónů. Já... to vlastně ani nechci, vezmi si to zpátky, to nemůžu přijmout." V jejích očích se zračilo zděšení.

"Já to ale myslím vážně, musíš si to vzít. Bylo to tvoje přání a já jsem ti ho rád splnil. Těší mě, že se ti ta maličkost líbí, to mi stačí ke spokojenosti. Tak a teď už pojď, nebo opravdu přijdeš pozdě, máš to tak akorát. Jen abys kvůli mně neměla nějaké nepříjemnosti, to bych nerad. A tu věc si tu prosím tě nezapomeň."

Na nic dál nečekal a nekompromisně vyrazil směrem k východu. Margita zmateně vstávala, pomalu poskládala vše zpátky a jednoduše převázala stužkou. cestou ke dveřím k sobě dárek křečovitě tiskla. Když vyšli ven, zahlédl Martin, že kousek od nich stojí pohotovostní vůz. Nejspíš s ním Margita přijela a teď ji opět odveze do nemocnice.

"Tak ahoj," rozloučil se s ní, tentokrát bez polibku. Nechtěl ji před kolegou z práce přivádět do rozpaků. "Já se brzy zase ozvu," slíbil, než se otočil směrem ke svému autu. Margita stála a dlouze se za ním dívala. Vše jí připadalo trochu fantastické. Když zmizel za rohem, rozběhla se směrem k sanitce, balíček držela pevně v rukou a v očích měla vyděšený výraz.

34.

Martin došel k autu a rozložil pláněk města s pečlivě vyznačenými místy, kde se nacházejí banky. Podíval se na něj a vzdychl. Další etapa jeho dnešní práce pokračuje, nesmí si dovolit

ztratit ani trochu času. Policisté jsou dnes neobyčejně výkonní a on nemá nejmenšího tušení, zda nezačali pátrat po pachateli obrovského lupu.

Udělal další kolečko, založil další konta. Opět si je, stejně jako včera, zapisoval pečlivě do notesu a opatřoval drobnými poznámkami. Musel si udržet dokonalý přehled. Jak jich přibývalo, akce začínala být nepřehledná.

Když k večeru končil, měl objeté snad všechny peněžní ústavy a v každém otevřený nový účet. Na cestě domů si radostně pohvizdoval.

"Nejhorší je, že to zítra začne nanovo," řekl si s těžkým vzdechnutím, když večer uléhal do postele. Okamžitě usnul se spokojeným úsměvem na rtech. Dnešek patřil mezi ty dny, které se mu vyvedly a kdy splnil všechny své plány. Na soukromých osobních účtech přibýly další peníze.

Příští den byl naprosto stejný jako ten předešlý. Jakmile skončil se snídání, okamžitě se připojil na síť a s nepostradatelným notesem v ruce realizoval další a další převody peněz. Stejně jako včera, i dnes dodržoval přesně pravidla, která si dopředu vytyčil. Pracoval s nižšími částkami různých hodnot. Na každé konto pouze jeden převod za den.

I dnes mu práce zabrala celé dopoledne. Jakmile poobědval, vyrazil do ulic, aby založil další účty. Jak měl v plánu, tato řada kont už by měla stačit.

Cestou procházel kolem klenotnictví, ve kterém včera kupoval dárek pro Margitu. Napadlo jej, že by mohl také potěšit Ingrid, vždyť i ona si zaslouží hezký dárek. Zastyděl se, v poslední době na ni trochu zapomínal.

Vešel tedy dovnitř a pro svůj klid zakoupil podobný dárek, jaký dal včera své lásce. Když jej vybíral, neustále srovnával, který z nich je lepší. Nejraději by koupil dva stejné šperky, aby ho netrápilo svědomí. Jenže zde nabízeli od každého vzorku jen jediný kus, každý náhrdelník byl originál, takže neměl na vybranou. Popadl připravený balíček a vyrazil na další cestu.

Večer se rozhodl zajít jednou do své oblíbené restaurace za kamarády. S kyselým výrazem vytáhl ze skříně staré oblečení a vyrazil. Když tam přišel, udělal gesto, po kterém dlouho toužil. Hrdě se postavil a když na sebe upoutal pozornost, zvolal.

"Pozor, vážení! Za všechny, opakuji důrazně, za všechny, kteří jsou tady, dneska večer platím. Ať vypijete či sníte cokoli, vše jde na můj účet."

Ohromení kamarádi to zpočátku považovali za vtip, dosud byl znám spíše jako skrblík, ale o to větší radost měli, když po chvíli pochopili, že to není legrace.

Užili si dlouhý a veselý večer. Odcházel jako jeden z posledních, opravdu za všechny zaplatil. Podíval se na účtenku a rozesmál se. Několikrát podtržená částka, kterou po něm chtěli, by mu ještě před několika dny podlomila kolena a způsobila žaludečné potíže, dnes mu však připadala směšná. Mezi sumami, s kterými poslední dva dny manipuloval, to byla zcela nepatrná, nezajímavá položka.

S gestem hodil na stůl několik bankovek a se smíchem odcházel, když viděl číšníka nechápavě vrtět hlavou. Dokonce mu udiveně naznačil, že je tringelt příliš vysoký, ale Martin jen mávl lhostejně rukou. Přesně takto si to vždy ve svých snech představoval.

Ráno vstával těžce. Hlava se mu točila, byl roztěkaný a nesoustředěný. Nejdřív si dal dvojitou kávu, aby se trochu probral, pak usedl k počítači. Následkem včerejší bouřlivé oslavy viděl písmenka rozmazaně, chvílemi se mu houpala před očima.

I když se mu naplnil jeden z dávných snů a na krátký okamžik si mohl zahrát na bonviána, v tuto chvíli se mu onen nápad zdál velice hloupý a dlouze si jej vyčítal. Přisahal si, že dokud nebude se všemi převody hotov, podobnou akci již nepodnikne. Vždyť stačilo jen velice málo, aby v okamžiku, kdy se ne plně kontroloval, něco ze své činnosti prozradil.

S maximálním soustředěním, neuvěřitelně pomalu se pustil znova do stejné mravenčí práce jako v minulých dvou dnech. Vypsat převodní příkaz, zadat jej bance, počkat na potvrzení operace. I dnes pečlivě dodržoval pravidla, podle kterých se řídil i včera a předevečirem. Nezapomněl si vše pečlivě zaznamenávat do bloku, aby měl přesný přehled, kam již převod udělal a omylem tam neposlal ještě další peníze.

Dnes jej čekal nový úkol, musel začít dělat na 'druhém stupni'. Znamenalo to pro něj provádět převody mezi nově zřízenými podúčty, stejným způsobem jako u prvních převodů musí zpracovat všechno znovu. Pečlivě nalistoval první banku v pořadí, na které již měl dva převody, a z ní převedl zvolenou částku jinam, na banku z konce 'třetí vlny', kterou zakládal teprve včera. Bylo to již podruhé, co každou sumu převáděl. Kolik bank navštívil, tolik nyní musel udělat převodů, trvalo to celý den, než byl hotov.

Když odpoledne končil, byl už zcela střizlivý a hlavně toho měl dost. V hustě popsaném bloku se už jen s obtížemi orientoval. A to byl teprve na začátku celé složité operace, hotov bude až v momentě, kdy i poslední částka po několikanásobném převodu skončí na konečném účtu.

Těžce se zvedl od počítače. Raději jej pro dnešek vypnul, do zítřka si od něj může odpočinout. Ještě si udělal trochu pořádek na stole, aby se v papírech vyznal, a začal přemýšlet, jak strávit dnešní večer. Bylo mu jasné, že ať se rozhodne pro cokoliv, včerejšek se nesmí opakovat. Bylo to jako na zavolanou, když se zcela nečekaně rozezněl telefon. Zvedl jej zvědavý, kdo si na něj vzpomněl.

"Ahoj," uslyšel slabé šeptnutí, v němž poznal hlas Ingrid, "co celé dny děláš, že tě vůbec nezahlednu, to už se se mnou nechceš vidět?"

"Ahoj," zvolal radostně, "řekl jsem ti, že se ozvu hned při první příležitosti. Zrovna tu přemýšlím, jak se s tebou spojit. Už jsem byl rozhodnutý podstoupit to riziko a zavolat ti." Uvědomil si, že by to asi opravdu udělal, takže ani příliš nelhal.

"Fakt?" podivila se, "já jsem teď asi hodinu sama doma, takže bych k tobě mohla přijít?"

"To je dobrý nápad, jestli můžeš, tak pojď. Já jsem volný."

"Za chvíli jsem tam."

Klapnutí sluchátka mu oznámilo, že zavěsila. Rychle učinil totéž a zkontroloval pohledem pokoj. Ingrid tu bude hned. Urychleně uklízel stůl, rovnal papíry okolo počítače, schovával vše, co by jí mohlo napovědět, čím se tu v poslední době zabývá. Překontroloval skříň, zda je kabela dobře přikrytá a pečlivě ji zamknul. Ještě rychle přerovnáni polštářů na gauči, odklizení kousků pohozeného oblečení a byl připraven.

Vzápětí mu jemné, téměř neslyšné zaklepaní oznámilo, že je tady. Co nejrychleji pospíchal ke dveřím, aby dlouho nečekala. Bylo by nepříjemné, kdyby ji na chodbě u jeho dveří zahlédl některý ze sousedů.

"Tak jsem tady," nadšeně se mu vrhla kolem krku. Jen taktak stačil zavřít dveře, než se k němu přisála svými rty. Začali se vášnivě líbat. Po chvíli jej pustila, aby se na něj podívala rozzářenýma očima.

"Už jsem se tě nemohla dočkat. Neviděli jsme se jen dva dny, ale mě to připadalo jako věčnost. Ty jsi přestal chodit do práce? Proč jsi nedal vědět, co je s tebou?" ptala se na to, co ji nejvíce tížilo.

"Nech to být, raději se neptej, je to hrozně složitý, nechci to teď řešit," odmítl jí na její otázku odpovědět. "Pojď dál, mám pro tebe dárek," pronesl významně.

"Dárek," řekla pochybovačně, "a pro mě? Proč?"

Neřekl nic a táhl ji za ruku do pokoje. Posadil ji na gauč a pospíchal ke skříni, kde měl uložený dárek z klenotnictví. Položil před ni nádherně zabalenou krabičku.

Její tvář neskrývala překvapení.

"Dárek už jsem nedostala strašně dlouho, už ani nevím, jaké to je dostávat dárky, " posteskla si. "Co je to?"

"Neptej se a podívej se, snad se ti to bude líbit," vybídl ji Martin a podal jí připravené nůžky, aby mohla snáze odstranit ozdobnou stuhu. Neustále v duchu srovnával tenhle dárek s tím, jenž dal Margitě a přemýšlel, jaké jsou mezi nimi rozdíly. Byly téměř shodné, takže nemusel mít výčitky, že jedné dal něco lepšího než druhé.

Ingrid rozevřela folii, zvedla víko krabičky a zadívala se na sametovou skříňku tentokrát v modré barvě.

"To je pěkný," neskrývala překvapení z té nádhery, téměř se bála otevřít víčko a podívat se pod něj. "Co v takový nádherný krabičce může být?"

Po chvíli opatrně nakoukla pod víko. Oněmělá úžasem hleděla na třpytivý šperk.

"To je nějaká sranda, ne? To... není pro mě... vid'?" zeptala se ještě jednou, naprosto zmatena.

"Je," usmál se Martin. "I když se ti to třeba nezdá, je to pro tebe." Očekával její radost. Ingrid náhle ochladla, udivená zář v jejích očích pohasla.

"Proč mi dáváš takový dárek?" řekla pojednou tišeji, "ty se chceš se mnou rozejít?"

"Jak jsi na to přišla?" pronesl naprosto zmateně, "To mě vůbec nenapadlo, chtěl jsem ti jen udělat radost."

"Nepovídej. Už několik dní na mě nemáš čas, domů chodíš pozdě v noci, abych tě neviděla a teď mi dáváš takový dárek. To je přece jasný, že to má být na rozloučenou," dodala smutně.

"Tak tohle mě skutečně nenapadlo, že tomu budeš přikládat takový význam," podivil se Martin. "Je to jen souhra okolností, říkal jsem ti přece, že mám moc starostí a tím pádem i málo času, ten dárek je opravdu pro tebe, protože je mi s tebou moc fajn, a ty hloupé řeči o rozchodu už nechci slyšet."

"Fakt?..." podívala se po něm pátravě, bylo zřejmé, že tomu moc nevěří, "nehoupeš mě?"

Martin se jí podíval do očí, zatvářil se velice vážně. Několikrát zavrtěl důrazně hlavou. Asi mu uvěřila, protože se přestala tvářit tak ustrašeně a znovu se podívala na dárek.

"Ten musel být strašlivě drahý! Je to nádhera, jako pro princeznu. S takovým náhrdelníkem bych se nemusela stydět jít třeba i na ples v opeře." Její oči obdivně přejížděly po třpytivé nádhře, prsty se lehce dotýkala povrchu šperku a mazlila se s ním. Dlouho, velmi dlouho si jej prohlížela, očima hltala lesklou krásu. Pak náhle jejich jas výrazně povadl. "To ale není nic pro mě." Odstrčila krabičku na druhou stranu stolu.

"Proč? Moc ti bude slušet." nechápal Martin.

"Co já s takovým nádherným dárkem? Doma bych asi těžko vysvětlovala, kde jsem k němu přišla. Ať si vymyslím cokoli, žádná lež by nebyla dostatečně pravděpodobná. Nikdy by mi nemohl uvěřit. A pak, stejně nechodím nikam, kam bych si jej mohla vzít. Navíc je tak drahý, že bych se bála s tímhle na krku vyjít přede dveře. I doma bych měla pořád strach, aby mi to někdo neukradl, my nic cenného v bytě nemáme... fakt, já to nechci, určitě bych s tím měla jenom problémy," rozhodla se pevně.

Pak se k němu naklonila, pevně ho objala kolem ramen a obličej zabořila do jeho ramene.

"Víš, já bych raději tebe. Ten dárek si nezasloužím a nevím, co s ním. Já nejsem stavěná na tyhle drahé věci, nemám z nich tu pravou radost. Když si na mě občas uděláš čas, bude to pro mě daleko lepší dárek. Je mi s tebou úžasně dobře a nic jiného mi nechybí. Smět být chvíli s tebou sama, to je pro mě to nejlepší, co můžu dostat, tomu se nic nevyrovná. Navíc, tohle je jen třpytivé pozlátko, myslím, že zlato a bohatství přinášejí jenom zlo a neštěstí. Dej to někomu jinému, jo? Místo toho si na mě udělej čas častěji, když to bude možné. A nezlob se, já už jsem taková, neumím být správně vděčná za takové dary," řekla potichu. Martin byl tak překvapený, že se nezmohl na jediné slovo. Znovu se mu vybavil rozdílný přístup Ingrid a Margity.

Dotkla se rty jeho krku, začala po šíji postupovat nahoru a zastavila se až u jeho úst. Natočil se k ní, pevně ji objal a dlouze se líbali. Když ji po chvíli svlékal a pokládal pod sebe na gauč, na odmítnutý dárek dávno nemyslel. Věnoval se příjemnější věci.

Všechno dnes bylo rychlé, uspěchané. Nedostatek času je oba nutil, aby se zbytečně nezdržovali. Byli si toho vědomi a ani jeden se dnes nesnažil o zbytečné prodlužování či vymýšlení zvláštních praktik.

Po necelé hodině se Ingrid rychle oblékala, zatímco se domlouvali na dalším setkání. Nebylo jasné, kdy se budou moci opět sejít, musí to spíše nechat náhodě. Ingrid dobře vycítila, že se s Martinem děje něco neobvyklého a nemá cenu na něm chtít cokoliv konkrétního, Počká, až se ozve sám.

Otevřel dveře, naposledy se políbili a Ingrid vyběhla směrem k horním patřům. Martin se vrátil zpět do pokoje.

Ve dveřích se zastavil, zamyšleně se podíval na stolek. Na něm stále ještě ležel jeho dárek, nyní opět skrytý v sametovém obalu. Krásná folie ležící opodál na desce stolu působila stejně povadle, jako Martinova nálada.

Nerozhodně se na krabičku díval, nemohl stále pochopit, že něco takového dokázala odmítnout. Margita by po šperku skočila všemi deseti, byla by schopná pro takovou cetku obětovat cokoliv.

Zamyšleně odklopil víko a zadíval se dovnitř. Na nadýchané podložce v prolisovaném lůžku ležel nádherně naaranžovaný šperk, omamně se třpytil a hrál všemi barvami, nabízel divákovi úchvatný pohled. Nyní se jím bohužel mohl kochat jen on. Ten, komu byl určen, se nelíbil, pro jeho oči není lesk diamantů to, oč v životě stojí. Přitom Martin sám by takový dárek asi nedokázal odmítnout.

Nakonec jej opět zabalil, ale zdaleka ne tak dokonale jako prodavačka v obchodu, a schoval jej do skříně, kde se již v koutku pod přikrývkou skrývala kabela naplněná penězi.

Zcela bez nálady si lehl na gauč a jak měl ve zvyku, pustil televizor, aby nějak zabil zbytek dne. Cítil únavu a vyčerpání. Byl rád, že se může v klidu natáhnout a snažil se co nejrychleji zbavit myšlenek, které mu v posledních dne vrtaly hlavou. Zaměřil se proto na obrazovku, v jejíž záchranu, jak uniknout z této nálady, doufal.

Jakmile však na rozzářené obrazovce spatřil divokou přestřelku, ztratil o film zájem. Pokusil se najít jiný program, dlouho nemohl narazit na něco, co by stále za to. Všude se odehrávaly jednoduché naivní příběhy, které člověka rychle omrzí a nic nepřinesou a nenutí člověka přemýšlet.

Až za nějaký čas padl na celkem zajímavý dokument, pojednávající o nejnovějších vykopávkách ve starověké Mezopotámii, to jej zaujalo.

"Jestlipak se na to dívá Margita," napadlo jej, "určitě by se jí to líbilo, má takové dokumenty ráda," poznamenal si pro sebe a rozhodl se plně věnovat ukazovaným záběrům. Aniž si to uvědomil, již mu zase sklouzly myšlenky k ženě, která na něj měla největší vliv.

Náhle měl pocit, že uslyšel jemné zazvonění dveřního zvonku. Nebyl si však jistý, nevěděl, zda se mu to nezdálo, znělo to nezvykle slabě, mohlo mu jen zazvonit v uších. Přesto se zvedl, aby vchod zkontroloval.

Otevřel dveře, ale na chodbě nikdo nebyl, vypadala zcela opuštěná. Nahmatal vypínač a rozsvítil. Bylo tomu tak, bylo zde ticho a nebyla zde ani noha. Zřejmě zvonění byla jen zvuková halucinace, asi mu zacinkalo v uších, či zaslechl nějaký podtón z televize. Již chtěl

zavřít, když náhle silný neklid zamával jeho duší. Pocítil záchvěv neklidu, tělo se zatřáslو zimou, naskočila husí kůže, jakoby něco mělo přijít.

Na chodbě bylo těžké, dusivé ticho, nikde se neozval ani hlásek, ani sebemenší zvuk. Ticho bodající do uší. Jakési podivné nutkání jej vystrkalo ven ze dveří, až ke schodům do nižšího patra. Díval se dolů, do opuštěného schodiště, ale nikdo tudy nešel, po nikom nebylo ani vidu ani slechu. Přes to ticho na něj prostředí chodby působilo jaksi temně, nepříjemně a hlavně nezvykle.

Vtom se zezdola ozvalo jakési hučení, jež konečně tíživé ticho přerušilo. Neměl ponětí, co by to mohlo být, ale ten divný zvuk, ten podezřelý hukot sílil a přibližoval se. Začínal mít sílu vzdáleného vodopádu, který neustále narůstal, jak se k němu přibližoval.

Jako uhranut se díval na schody, ztěžklé nohy mu nedovolovaly otočit se a utéci zpět do bezpečí bytu, což bylo v tomto momentu jeho nejvroucnější přání.

Přidaly se další zvuky. Znělo to, jako když se dítě v něčem mokřém capká, když se brouzdá mělkou vodou. Ale chodba byla stále prázdná. Odkud ty zvuky přicházejí? A pak to spatřil.

Za ohbím schodiště se vynořila červená stěna dosahující výšky téměř dvou metrů. Byla to stěna z krve, na jejíž horní hraně tryskala řada malých gejzírů. Valila se kupředu jako vlna, zaplavovala vyšší a vyšší stupně schodů. Čelo stěny se nezadržitelně přibližovalo k Martinovi, vzdálenost mezi nimi se stále zmenšovala.

Martin stál jako zařezaný, nebyl schopen pohybu, jen upřeně sledoval onu děsivou věc blížící se zvolna k němu. Za ní zůstávalo schodiště pokryté vrstvou krve. Po ní, jako po slavnostním rudém koberci, se pomalu sunuly dvě postavy. Jejich chůze byla důstojná, jakoby slavnostní.

Stoupaly téměř neznatelně, zvolna, co krok, to lehoučké plesknutí do mokrého schodiště. Měly skloněné hlavy a nebylo jim vidět do tváří. Vypadalo to, že postavy plují ve vzduchu. Na dlouhých bílých róbách nebylo vůbec patrné, že by zvedaly na jednotlivých schodech nohy, přesto se pokaždé ozval onen divný zvuk.

Zahaleny byl celé ve světlém závoji, který jen nejasně naznačoval obrysy jejich těl. Krvavá stěna zabírala celou šířku schodiště a podivné na ní bylo to, že krev nepřepadávala přes okraj dolů do nižších pater, ale držela se na schodišti. Dva metry za nimi se červený koberec sám od sebe ztrácel, jakoby jej za sebou rolovaly a za ním zůstávaly jen holé, obnažené schody.

Stěna se sunula blíž a blíž, postavy jdoucí těsně za ní, též. Martin stál jak vytesán z kamene, neschopen jakéhokoliv pohybu. Sledoval, jak je vlna každým okamžikem větší a mohutnější, už se přiblížila těsně k němu. Zděšeně, s očima roztaženými smrtelným strachem, sledoval, jak se dostává až k němu.

Pak se přes něj převalila.

Na okamžik se ocítl v krvavé záplavě, která se rozlévala všude kolem něj, neviděl nic jiného než krev. Ale trvalo to jen chvíli, vzápětí již byla stěna za ním a pokračovala po patře dál.

To se již k Martinovi blížily obě podivné postavy. Ty ho ale neminuly tak rychle, jako rudá vlna. Těsně před ním se zastavily, až teprve nyní zvedly obě současně hlavu.

Podívaly se mu přímo do očí. Martin poznal, že to jsou opět ti dva, kteří ho pronásledují od neštěstí, jemuž byl přítomen. Obě postavy měly sinalou tvář a zlý, nenávistný pohled. Tělo mu roztrásla zimnice, dech a tep se zastavil. Lavina výčitek, které tak dobře znal jej zaplavila a zněla mu v uších jako dunivý zvuk zvonů.

Nevěděl, zda tam proti sobě stáli vteřinu či hodinu, jemu to připadalo jako věčnost.

Po celou dobu, co se na něj oči dívaly, se nedokázal pohnout. Už se obával, že děsivá hrůza neskončí, když tu se pichlavé pohledy opět sklopily a postavy zvolna prošly kolem něj, aby se ztratily na schodišti k vyššímu patru. I konec krvavého koberce k němu rychle postupoval a než se vzpamatoval, proklouzl kolem něj a zmizel stejně jako postavy.

Martin stál chvíli dál a ani teď nebyl schopen odtud zmizet, jen jeho oči zmateně těkaly z místa na místo. Konečně se po chvíli dokázal pohnout, otočil se zpět ke dveřím.

Těžce udělal několik kroků a jen zvolna se k nim přibližoval. Cítil, jak je celý promáčený od krvavé záplavy, která jej celého zahltila. Ruce držel napjaté daleko od těla, kráčel toporně jako dřevěný panák. Od hlavy až k patě byl pokrytý červenou barvou krve.

Měl ji všude, oblečení jí bylo dokonale prosáklé, malé stružky z něj stékaly na zem, takže za sebou zanechával na dlažbě chodby krvavé šlápoty. Vpadl do bytu a hlasitě si oddechl. Ihned za sebou loktem zabouchl dveře. Ze všeho nejdříve se musí svléknout a umýt, nebo se z té krvavé koupele dočista zblázní.

Cestou do koupelny procházel kolem velkého zrcadla v předsíni. Letmo do něj pohlédl. Obával se děsivého pohledu, který zde spatří.

Jaké však bylo jeho překvapení, když zjistil, že po krvi není nikde ani památky. Byl čistý jako vždy.

Podíval se na natažené ruce. Zkontroloval každý záhyb od ramene až po dlaně. Nikde nic, ani nejmenší náznak toho, že by se dostal do styku s krví, a už vůbec nic nesvědčilo o krvavé koupeli před pár minutami. Pro jistotu se ještě několikrát před zrcadlem nedůvěřivě prohlédl ze všech stran. Na celém těle nezahlédl jediný kaz, sebemenší náznak ušpinění, byl v dokonalém pořádku.

Nechápavě hleděl na svůj obraz a mžoural očima. Zdálo se mu to? Otočil se, doběhl ke dveřím chodby, prudce je otevřel. O poznání pomaleji opatrně vykoukl, rozhlédl se pozorně na všechny strany. Nikde nespatrił nic, co na chodbu nepatřilo, všude panovalo naprosté ticho. Pohlédl na zem. Podlaha byla svítivě bílá, po krvavém koberci či Martinovo šlápotách ani stopy. Za nechápavého kroucení hlavou se vrátil domů.

Sedl si na gauč a přemýšlel, co to mělo znamenat, proč se náhle oba nešťastníci znovu objevili. Ačkoliv si myslel, že již od nich má pokoj, že se zbavil svého prokletí, postavy se mu zase připomněly. Rázně a důkladně. Zřejmě se jich jen tak lehce nezbaví.

Ten večer uléhal velice neklidný a roztřesený. Dlouho si marně lámal hlavu, proč se vrátily. Po nekonečném převalování na lůžku našel konečně odpověď.

Je zřejmě nutné, aby opět daroval krev. Postavy se zcela jistě zjevily proto, aby mu to důrazně připomněly. Teprve po objevu tohoto řešení jako mávnutím proutkem usnul.

Ráno se kupodivu probudil klidný, odpočatý. Včerejší nepříjemný zážitek byl téměř zapomenut, takže mohl s klidnou myslí usednout za počítač, připravit si blok s poznámkami a pustit se do převádění peněz.

Když zadával číslo svého konta a vstupní kód, vyvstaly v něm poprvé obavy. Bude k němu mít ještě přístup, nebo už jej policie odhalila a zablokovala, aby z něj nemohl čerpat? Poprvé měl dojem, že se dostává do časové tísně, že musí jednat mnohem rychleji. Každou hodinou se zvyšovala pravděpodobnost odhalení. Jestli už bankovního úředníka zadrželi, mohl jim dát nějaké informace a nyní se už třeba chystá akce na dopadení jeho samotného.

Ale vše se zdálo být naštěstí v pořádku, přístup se mu otevřel a tak mohl začít vypisovat jeden příkaz za druhým, stejně jako to dělal v předešlých dnech. Bohužel nemohl postupovat dost rychle. Se vzrůstajícím počtem předchozích převodů musel dvojnásob pečlivě dbát na přesnost zápisů, aby si uhlídal, na jaká konta peníze poukazuje a aby čísla kont uvedl opravdu přesně. Účtů bylo příliš mnoho, chybu nesměl udělat žádnou.

Bylo již po poledni, když s ulehčením odklepnul konec práce. Ještě se podíval, jak velká suma mu zbyla na jeho původním kontu, z kterého již čtvrtý den vydatně čerpá. Zamnul si spokojeně ruce, už to přece jen bylo znát. Částka se výrazně scvrkla, i když stále ještě byla sama o sobě velice zajímavá. Ale konečně se začal rýsovat konec a tím i naděje, že se mu podaří zlikvidovat základní konto, přes něj ho mohla policie nejsnáze odhalit.

Ukončil spojení s bankami a s úlevou se protáhl. Však už toho měl plné zuby, čísla se mu motala před očima. Konta, částky, konta, příkazy do počítače, stále dokola, jedna číslice vedle druhé. Byl velmi rád, že má dnešní úkol za sebou.

Dnes měl před sebou ještě jeden neodkladný úkol, na který nezapomínal. Po celé dopoledne, i když byl plně zaujat prací na počítači, ho měl na paměti.

Musí jít darovat krev. Věděl, že kdyby včerejší varování neuposlechl, přišlo by další, mnohem důraznější. Když se oblékal, aby své předsevzetí naplnil, raději si vzal starší šaty, ty nové a drahé nechal ve skříni, a vyrazil.

Na stanici probíhalo vše stejně, jako dosud pokaždé. Nejdříve pečlivé záznamy zdravotního stavu do počítače, potom vzorkový odběr, nic mimořádného. Když sestra později přinesla výsledek z laboratoře s informací, že rozbor dopadl dobře, byl jako obvykle vyzván k odběru. Nikdo by netušil, jak se na to lůžko, které bylo pro mnohé velice nepříjemné, těší.

Spokojeně pohlédl na vak připravený na pojízdném stolku. Uvolněně se natáhl a nastavil připravenou paži. Jemné bodnutí již ani nevnímal, díval se soustředěně na průhlednou trubičku očekávajíc okamžik, kdy do ní začne proudit nenahraditelná kapalina. Tak se také stalo. Temný pramínek jeho krve zamířil k druhému konci trubičky a první kapky stekly do vaku. Při tomto pohledu pocítil zvláštní, tajemné opojení. Jeho duši zalilo uspokojení a pocit štěstí, který se zde dostavoval vždy. Dnes to ale prožíval obzvlášť silně.

Až se podívil, jak rychle přišel konec. Uteklo mu to neobyčejně rychle. Oproti jiným dárčům se cítil po odběru ještě lépe, než když sem přišel.

Na ulici vycházel s výrazem nevýslovného blaha a zamířil k svému autu. Darování krve pokládal za svou povinnost, bylo to pro něj moc důležité.

35.

Usedl za volant a pohodlně se uvelebil v anatomické sedačce, pokochal se nádherou vnitřního vybavení vozu a zvolna vyjel. Času měl dost, proto na rozdíl od ostatních řidičů jel zvolna, bez únavného štvání. V této rychlosti měl dost času dívat se kolem sebe, pozorovat chodce pohybující se po chodnících podél silnic.

Náhle sebou trhl, když mezi několika lidmi zahlédl známou postavu. Nebyl ani okamžik na pochybách, koho mezi ostatními kolemjdoucími spatřil. Tu osobu by rozpoznal i na stadionu plném lidí. Bolestivě se mu stáhl žaludek, na čele mu vyrazily drobné kapičky potu, ruce na volantu se začaly potit, těžce dýchal. Srdce se mu rozběhlo jako o závod, v uších se ozvalo hučení vodopádu.

Po chodníku kráčela Margita. Poznal ji, i když k němu byla otočená zády a co chvíli mu zmizela z dohledu. Tuhle vznešenou postavu a ladnou chůzi moc dobře znal. Martin snížil rychlost ještě více a snažil se co nejdéle si ji udržet v zorném poli.

Vedle ní šel jakýsi muž a oba se vzájemně drželi těsně kolem pasu. Hlavu měla nachýlenou k jeho rameni a když se občas zastavili u některé z výloh, lehce se o něj opřela. Procházeli ulicí zcela volným tempem svědčícím o tom, že si spolu vyšli na normální procházku městem.

To již projel kolem nich a proudy aut ho nutily pokračovat dál, nemohl déle sledovat spokojenou dvojici. Srdce mu pádilo zběsilou rychlostí, v nohách cítil jakousi slabost způsobenou tím, co právě viděl. Ani si neuvědomoval, jak se mu ruce držící volant chvějí. Nevnímal nic kolem sebe a řídil automaticky, podvědomě, jeho myšlenky byla zaměstnány něčím zcela jiným.

Stále je měl před očima, jak spolu v milostném objetí loudavě krácejí po chodníku. Bylo to pro něj deprimující. Aniž věděl jak, kdy a kudy, najednou stál na místě, kde běžně parkoval, jeden blok za jejich domem. Vystoupil a s myslí stále zastřenou nepříjemnou podívanou zamířil k domovu.

Ani doma se nemohl zbavit neodbytných myšlenek na Margitu. Chvíli nervózně chodil po pokoji sem a tam, chvíli posedával na gauči. Nemohl se stále uklidnit. Sžíravá bolest pohlcovala jeho nitro, nemohouc se vyrovnat s obrovským zklamáním. Nakonec to již nevydržel, popadl telefon a vytočil její číslo.

"Ahoj, jak se máš?" ozvala se mu tak klidným hlasem, až ho to zaskočilo.

"A... ahoj," zakoktal zmateně. "Chtěl jsem se zeptat, jak máš teď služby, jestli si nenajdeš zase někdy chvíli čas, abychom se sešli..., tedy... jestli máš zájem," zeptal se pln obav a netrpělivě čekal na odpověď.

"Jasně," zvolala vesele, až nedočkavě, což absolutně nečekal. "Už jsme se dlouho neviděli. Moc ráda. Ale tenhle týden to asi nepůjde. Počkej, podívám se do rozpisu. Hm... teď mám zase záskok, pak svoje normální směny, v sobotu a v neděli také nemůžu... příští týden ve středu. To tady mám volno, to by šlo."

Martina to částečně uklidnilo, hlavně jej ukonejšil milý hlas, mluvila k němu tak přátelsky, zdálo se, že opravdu stojí o jeho společnost. Rozhovor urovnal jeho narušenou psychiku, ale červíček pochybností hlodal dál.

"A co děláš teď, máš zase službu?" nedalo mu to, aby se nezeptal.

"No..." zamyslela se, "dneska sice ne, ale musela jsem vyřizovat nějaké nutné povinnosti, které nešly odložit. Tak jsem skončila v práci dřív a zítra si to musím nadělat, budu v nemocnici až do večera."

"Aha, takže za týden se uvidíme, na obvyklém místě. Radši ti před tím ještě zavolám, nebo se ozvi ty. Ahoj, rád jsem tě slyšel." rozloučil se a oba zavěsili.

Ačkoliv byl velmi rozrušený, její hlas ho přece jen trochu uklidnil. Věděl, že k němu není úplně upřímná a něco před ním skrývá. Ale zatím ho neodmítala, nedávala najevo, že by o něj nestála a to jej naplňovalo nadějí, že možná není vše ztracené, třeba ji ještě získá. Nakonec se rozhodl hodit zatím všechno za hlavu, stejně se dřív jak za týden nic nového nedoví a uvelebil se v oblíbené poloze u televize.

Další dny si byly podobné jako vejce vejci. Dopoledne trávil u počítače nekonečnými převody. Když mu šla práce dobře od ruky a býval dřív hotový, vydával se se svým perfektním autem na projížďky městem.

To mu pomáhalo vyčistit si hlavu od záplavy čísel, jež během dne zpracovával a přijít na jiné myšlenky. Bezcílně jezdil ulicemi, kochal se pohledem na pěkná místa, kterých ve městě byla spousta. dostával se do oblastí, kde před tím ještě nikdy nebyl. Seznamoval se se svým rodným městem, jako by tu byl nováčkem. Vracel se mnohdy až v noci, Před spaním ještě pokaždé strávil povinnou chvilku u televize.

Jeho blok s poznámkami o provedených převodech se rychle plnil, popsaných stránek valem přibývalo. Pro náhodného pozorovatele to už byla jen nepřehledná hromada údajů, vyznal se v nich jen on sám. Konečně nastal okamžik, kdy převedl poslední položku ze starého účtu na jeden z těch novějších. I teď se ho drželo neuvěřitelné štěstí. Všechny převody probíhaly bez problémů, dosud se policii patrně nepodařilo jeho podvod odhalit.

Toho dne se mu konečně na výkaze objevilo důležité upozornění. Konto je vyčerpáno, jeho zůstatek je nulový. Těžko by se našel někdo jiný, kdo by se tolik radoval z podobného upozornění, pro většinu lidí údaj znamená trauma a problémy. Pro Martina to byla neobyčejně radostná zpráva, netrpělivě očekávaný okamžik.

První etapu práce tak měl za sebou. Projel ještě v bloku sloupek bank, na které převáděl peníze ze starého účtu. Bylo jich požehnaně. Současně z nich však ihned převáděl další peníze na konta 'třetí řady', takže na nich nijak horentní částky nebyly, od začátku je považoval jen za průchozí účty, proto se jejich zůstatky snažil držet na malé výši. Teprve z třetí řady převáděl peníze naposledy, tentokrát na pár vybraných kont u spolehlivých bank, kde se měly všechny peníze nakonec sejít. Celá práce se chýlila ke konci.

Spokojeně si oddechl, rozhodl se dneska trochu odpočívat. Vypnul počítač a vstal od stolu. Chvilí bezcílně přecházel po pokoji, pak se otočil ke gauči a natáhl se na něj. Cítil se dobře, všechny starosti byly v tuto chvíli pryč. Když jeho pohled spočinul na bílém stropě, napadlo

ho, co asi dělá jeho bankovní úředník. Měl by ve vlastním zájmu zkontrolovat, co se s ním děje.

"Hm," řekl si pro sebe, "sleduju ho už pěkně dlouho jako televizní seriál na pokračování, ale poslední díl se režii moc nepovedl. Tím by si tuctového televizního diváka asi nezískal. No, jsem zvědav, kam se dostal teď, zda jsou mu policajti na stopě, nebo stále ještě uniká a skrývá se."

Aniž se musel moc snažit, dostal se rychle do vlivu tajemných sil, které mu umožňovaly ovládat lidské osudy. Za chvíli měl vše znovu před očima, opět viděl hustou červenou tekutinu proudící do krevního vaku se vaku. Kyvadélko se pod jeho vahou začíná vychylovat a překlápět, doprava, doleva, doprava, doleva. Martin splývá s hladinou ve vaku a nechává se kolébat její vlahou měkkostí.

Bílý obdélník mu překryl výhled, za okamžik následovaly barvy, ty se zaostřily v obraz. Očekával, že zase uvidí malé štíhlé prsty charakteristické pro většinu bankovních úředníků. Bude stále ještě v boudě v lese? To by znamenalo, že ho ještě policie nevypátrala. Nebo už ho najde v cele? Netrpělivě čekal, co uvidí.

Nečekal jej však ani vnitřek chaty, ani les okolo, ani studené zdi vězeňské cely. Omšely nábytek byl nahrazen ulicemi města, kterými zvolna procházel. Občas otočil hlavu doprava, kde šel vedle něho jakýsi neznámý člověk. Oblečen byl zcela obyčejně, šaty poměrně staré, ošoupané a mírně ušpiněné rozhodně nepatřily nikomu movitému, odřené boty už hodně dlouho neviděly kartáč. Obličej měl zarostlý několikadenním strništěm. Podle jednání obou postav Martin poznal, že spolu o něčem diskutují. Hovor byl doplněn vydatnou gestikulací.

"No vida," pronesl si Martin, "už je z lesa venku a je zpátky ve městě. To je dobře, znamená to, že ho policajti ještě nechytli. V kterém městě asi je?"

Zvědavě se rozhlížel, ale tady to určitě neznal, zřejmě tu nikdy nebyl. Vtom uviděl, jak si vyndává z kapsy cigarety a zapaluje si. Obratně, zkušeně, naučen mnohaletou praxí. Přitom Martin zahlédl své ruce. Silné, krátké, se špinavými nehty, s několika odřeninami, nijak nepěstěné. Na první pohled bylo zřejmé, že tento člověk rukama pracuje a navíc o sebe příliš nedbá. Zřejmě to byl někdo ze stejné vrstvy jako člověk, který šel vedle něho. Ale jedno bylo naprosto jasné: to nebyly prsty úředníka, kterého očekával a který se měl skrývat v lesní chatce. Vytušil, že se zase jednou dívá očima jiné postavy.

Byl docela nepříjemně překvapen, toto opravdu nečekal. Potřeboval zjistit, jak na tom je bankovní úředník, to bylo pro něj důležité. Osudy někoho dalšího, zvláště někoho tak nevábneho, jej v této chvíli vůbec nezajímaly. Neměl ponětí, k čemu by mu mohl být dobrý. Musí zjistit, co se děje s prvním mužem! Začínat další výlety či rozehrávat další dobrodružství neměl chuť, ani ho nenapadalo, co by s takovou postavou mohl podnikat, aby z toho něco vytěžil pro sebe.

Navíc jak si prohlížel muže jdoucího vedle něj, byl mu nepříjemný stále víc. Určitě se nejednalo o člověka, s kterým by se chtěl dát do party a měl touhu komunikovat. Jak šli po chodníku dál a neustále živě komunikovali, toužil stále usilovněji po tom opustit tento výjev a pokusit se dostat jinam. Ze zvyku nechával děj běžet dál, protože čekal, jestli se sám přehoupne tam, kam si přál. Alespoň dosud se tak vždy stalo. Jenže tentokrát ne. Děj se neměnil, stále někam mířili neznámou ulicí a debata neustávala.

Náhle se daleko mezi domy mihla špička Jehly a on poznal, kde se nachází. Byl téměř doma zřejmě nedaleko odsud, ale procházel ulicemi, v kterých ještě nikdy nebyl. Byla to jedna z okrajových čtvrtí zastavených rodinnými domky. K jednomu z nich právě zamířili.

Vešli do branky a společně se vydali k velké kůlně stojící za domem. Vstoupili dovnitř. Martin se pozorně rozhlédl. Bylo zde uloženo velké množství nejrozličnějších dílů aut, naskládaných na sebe kde se dalo. Vypadalo to tu jako v malé dílně, zřejmě se ocitl v nějakém autoservisu. V přítmí stáli u velkých skříní další dva muži, hleděli směrem k nim a s napětím sledovali jejich příchod. Rozpoutala se ostrá a divoká debata. Martin slova jako obvykle neslyšel a tak čekal, co se z toho vyvine. Natolik jej to zaujalo, až docela zapomněl na svůj záměr přenést se do jiného děje.

Nakonec jeden z mužů vytáhl z kapsy balíček peněz a podal jej Martinovi. Ten si svazek rychle projel prstem, aby se přesvědčil, že je balíček plný opravdu bankovek a nikoliv nějakých papírků, a pak je ihned schoval do náprsní kapsy. Peníze nepřepočítával, zřejmě tomu člověku věřil. Pak se otočil a společně s nepříjemným partnerem vyšli z kůlny. Na ulici nasedli do nějakého staršího auta zaparkovaného pod mohutnými lípami a vyjeli.

"Tak tady se také jedná o peníze," hlesl překvapeně Martin a zcela pohlcen dějem sledoval další okamžiky. "To jsem zvědavý, proč jsem je dostal."

Projeli několika ulicemi obytné čtvrti a zamířili na autostrádu. Jeli po ní delší čas, než opět zamířili k jednomu z dálničních sjezdů a vjeli do ulic v jiné části města. Zde to již Martin dobře poznával. Zajeli do nákupního centra s několika hypermarkety. Zamířili na jedno z parkovišť.

Pomaličku jej začali projíždět sem a tam. Martinovi nebylo jasné, proč nezaparkovali, vždyť míjeli tolik volných míst, ale muži jeli stále dál. Stále ještě předpokládal, že sem ti muži přijeli nakupovat.

Několikrát bezcílně projeli po rozlehlé ploše, než zahlédli místo, které se jim zdálo pro zaparkování nejvhodnější. Byl překvapen, když se natlačili mezi dva vozy, kde nebylo právě mnoho místa. Martin by vůz postavil o kus dál, tam to bylo mnohem volnější.

Společně vystoupili, nezamířili však ke dveřím marketu, jak by se dalo očekávat, ale začali se procházet kolem. Neustále se rozhlíželi na všechny strany a chovali se, jako by se neznali. Nepromluvili spolu ani slova. Několik jednoduchých gest naznačovalo, že si i tak dobře rozumí.

Martin zahlédl nenápadné gesto svého kolegy. Ten pouhým pohybem hlavy a vysunutím brady ukázal někam za něj. Ohlédl se. Kousek před sebou spatřil přijíždět zcela nové auto, téměř poslední model známé značky. Nablýskaný, pečlivě udržovaný vůz. Když se podíval zpátky na muže, ten souhlasně zakýval a rukou udělal jakési gesto, kterému Martin nerozuměl. Chvilí ještě čekali, po očku auto sledovali. Zajelo zvolna na nedaleké volné místo a elegantně oblečený muž vystoupil, dálkovým ovládáním auto zamkl a zamířil do prodejny.

Martin se vydal pomalým krokem za ním pozorně si jej prohlížeje, aby si ho zapamatoval. Muž zmizel ve dveřích marketu. Velkými výkladními výlohami bylo vidět, jak s nákupním vozíkem projíždí mezi regály a pozorně vybírá svůj nákup. Martinův kolega zatím přistoupil k vozu, nenápadně vytáhl z kapsy jakousi krabičku, z které čouhaly nějaké drátky. Jak

s krabičkou manipuloval, to Martin neměl čas sledovat, protože hlídal muže v obchodu. Parták drátky připojoval ke karosérii vozidla a cosi s nimi kutil. Za okamžik již seděl ve voze, kde ještě chvíli něco dělal pod palubní deskou.

"Jak to, že nehoukal alarm?" podivil se Martin nahlas.

Brzy pochopil, že jeho partner je zřejmě odborníkem, takže si s tímto problémem výtečně poradil. Zřejmě nedělal podobnou věc poprvé. Než se vzpamatoval, objevila se mužova ruka v okénku auta a ukazovala palec vztyčený vzhůru.

Martin se rozběhl ke svému autu, rychle nasedl. Parták již vyjížděl s nádherným vozem z parkoviště. Dál ujížděl po stejné cestě, kterou sem přijeli. Martin jel hned za ním a snažil se co nejvíce držet těsně za ním, což mu s tímto starším autem dělalo dost problémy. Jeli rychle, snažili se dostat co nejrychleji z míst, kde auto získali. Mířili ke stejnému domu, od kterého před krátkou dobou odjížděli. Při tak rychlé jízdě se tam dostali neuvěřitelně rychle.

Z kůlny vyběhl jeden z mužů, rychle otevřel širokou bránu. Nádherné auto jedoucí před Martinem ji bleskově projelo a okamžitě zmizelo ve dveřích boudy. Martin před domem zastavil a jakoby nic pomalu vcházel do malé branky obklopené vysokým, živým plotem. Velká brána již byla zase zavřená, stejně tak vrata boudy. Vstoupil dovnitř, překvapeně zamžikal očima.

Na autě se již pilně pracovalo, nestačilo ani vychladnout. Značky byly pryč, štítky také a jeden z mužů připravoval brusku, aby nechal zmizet čísla, vyražená na bloku motoru a karoserie.

Martin se znovu pustil do vášnivé debaty s mužem, který mu dal peníze před začátkem akce. Chvíli spolu diskutovali, pak muž váhavě sáhl do kapsy a vytáhl další svazek bankovek, tentokrát mnohem tlustší. Martin jej vzal a dal k tomu prvnímu, potom se otočil a následován svým společníkem rychle odcházeli.

Zamířili k brance a nyní už pěšky opouštěli místa, kam před chvílí přivezli ukradené auto. U autobusové zastávky pár minut počkali, nastoupili do prvního autobusu, který přijel. Než se pohodlně usadili, odjížděl už autobus směrem k centru. Jen občas mezi sebou něco prohodili, oba byli zřejmě na výsost spokojeni.

Za chvíli již Martin poznal místa, kterými autobus projížděl. Blížili se k centru a netrvalo dlouho, ocitli se nedaleko Alexu. Ještě se rychle na něčem krátce domlouvali, než se každý zvlášť schoval v davu proudícím kolem. Rozešli se každý jiným směrem.

"Tak," pronesl si pro sebe Martin, "peníze zůstaly u mě. Co teď s nimi, měl bych je někam uložit. Nejlepší bude dát je tam, kde se mi to již jednou vyplatilo. Stejně jsem jen kousek od nádraží, takže je zbytečný něco komplikovaného vymýšlet. Najdu nějakou volnou schránku a na nějaký čas si je tam uložím."

Zamířil proto ke vchodu do stanice, aby znova použil odkládací boxy v hale. Měly mu opakovaně posloužit jako tajný sejf na ukrytí peněz. Kráčel k nim naprosto bezstarostně a neočekával žádné problémy.

Jakmile vešel do vestibulu, zarazil se. Už z dálky uviděl u míst, kam právě mířil, stát velký shluk lidí. Opatrně se přiblížil, aby se přesvědčil, co se zde děje, proč tu ten dav je. Už dopředu vytušil, že tentokrát box jako krátkodobou pokladničku nebude moci využít.

Došel k davu a snažil se procpat dopředu, aby uviděl příčinu tohoto sročení. Po chvíli se drze protlačil do předních řad, takže viděl, oč se zde jedná.

Napříč celým průchodem byla natažena páska, kterou si policisté vyznačili prostor, kam nikdo nesmí po dobu vyšetřování vstoupit. Kousek za ní po vymezené ploše kolem boxů pobíhalo mnoho policistů v uniformách i v civilu. Zdánlivě chaoticky přecházeli sem a tam a něco neustále řešili, o něčem vášnivě diskutovali, objevovaly se záblesky fotoaparátů.

Na malý okamžik zahlédl malého, hubeného a vychrtlého muže v poutech pod dohledem několika policistů. Ač byl drobný, krotký a nevypadal ani v nejmenším nebezpečně, bylo kolem něj víc policistů, než by se zdálo logické. Bedlivě hlídali každý jeho krok. Několik lidí v civilu, zřejmě detektivů, stálo u stěny boxů, pečlivě si tam něco prohlíželi a zapisovali.

Martin byl velice překvapen, že skříňka, u které zůstávali a jež měla dvířka otevřená, měla číslo dvacet tři. Spoutaný muž neustále něco vysvětloval, vsouval a vyndával nějakou tašku, vysvětloval detaily a policisté kolem něj vše natáčeli a filmovali. Jako uhranutý sledoval ty malé a slabé ruce, jež braly do svých prstů ramínka tašky, když s nimi manipuloval. I na delší vzdálenost bylo Martinovi naprosto jasné, že to jsou ruce onoho muže, kterému může za své bohatství poděkovat. Měl přece několikrát možnost se na ně podívat vlastním očima.

Martin vše pozorně sledoval a snažil se zahlédnout co nejvíce. Dav se kolem něj sevřel a protože člověk, jehož očima vše sledoval, nepatřil mezi nejvyšší, zaclonil mu veškerý další výhled. Pohled do zad lidí před sebou bylo to jediné, co teď mohl zahlédnout. Ať se snažil jakkoliv, dál přes hradbu těl před sebou neviděl.

Chvíli se snažil prodrat trochu dopředu, ale lidé se nedali odstrčit, takže svou snahu brzy vzdal. Znechuceně se otočil a prodíral se pryč. Byl zamračený a otrávený. Nemohl použít svoji ideální skrýš, překazili mu všechny plány.

S takovým vývoje situace nepočítal, zaskočilo ho to. Usilovně přemýšlel, jaký náhradní úkryt vymyslet, kam peníze bezpečně schovat. Muselo to být místo, o kterém by věděl jen on a osoba, jež mu zprostředkovává pohled na svůj svět. Už věděl, že si je bude moci později vyzvednout a použít ve svém skutečném životě. Proto věc nebral na lehkou váhu a horečně přemýšlel. Vybrat peníze se mu podaří, jestliže přijde na nějaký dobrý nápad, kam peníze spolehlivě schovat.

Neměl mnoho možností a v této chvíli, kdy jej tlačil čas, nemohl na nic přijít. Vyšel z chodby pod nástupištěm a zamířil k nedalekému stánku se zeleninou. Z bločku igelitových tašek si odtrhl dva sáčky, do jednoho koupil několik jablek a druhý strčil do kapsy.

Odešel opodál za sloup jednoho z domů, kam nebylo z ulice vidět, vytáhl z kapsy peníze. Vzal oba balíčky a spojil je dohromady, do jednoho pořádně tlustého. Se zalíbením na něj několikrát pohlédl, potěžkal ho v ruce a pak peníze pečlivě stočil do ruličky, kterou zasunul do sáčku a pečlivě uzavřel. Bylo mu jasné, že musí peníze spolehlivě ochránit, aby se neznehodnotily, až je bude někam ukrývat.

Nyní se procházel zdánlivě lhostejně po velkém náměstí a hledal vhodnou skrýš, do které by je schoval. Dlouho marně přemýšlel, žádná kloudná myšlenka, kam s nimi, jej nenapadla.

Procházel kolem odpadního koše, když jeho pohled upoutala plechovka, ležící mezi odpadem. Podle potrhané etikety bylo zřejmé, že náplň tvořilo konzervované ovoce. Zaujala jej. Byla velká přesně tak, jak potřeboval, otevřené víčko bylo ohnuté dozadu.

Připadal si jako bezdomovec, když se tu nenápadně rozhlížel, zda jej nikdo nesleduje, a pak rukou zalovil v koši, aby vyhlédnutou mírně rezavou plechovku vytáhl. Nenápadně ji zkontroloval, zda se mu opravdu hodí, spokojeně schoval za zády a pomalým krokem odcházel.

Zamířil k parku, který byl hned vedle náměstí, kde chtěl vytvořit vlastní skrýš. Cestou strčil sáček s penězi do plechovky a přiklopil odklopené víčko, takže plechovka vypadala celistvě. Matný rez na povrchu a poškrábaná barva prozrazovaly její stáří, nepůsobila právě přitažlivě, čímž měl zajištěno, že si jí nikdo nebude zbytečně všimnout.

Došel do malého parčíku, porostlého vzrostlými rozložitými stromy, zamířil k největšímu z nich. Dobře si všiml všech znaků okolo, aby se mu místo vrylo do paměti a nečinilo mu později problém je nalézt.

U stromu se zastavil a rozhlížel se. V dáli si skupinka dětí za vydatného křiku hrála. Věnovaly se své hře, nic jiného kolem sebe nevnímaly, těch se obávat nemusel. Několik lidí občas prošlo kolem, Martin se tvářil, jako že je zde na procházce, stejně jako oni.

Jakmile zašli, urychleně rukama vyhrabal pod kořeny stromu malou jamku. Měl velké štěstí, hlína byla kyprá a měkká, takže se v ní dalo dobře hrabat, a plechovku vložil dovnitř. Rychle jamku zahrnul a navrch zamaskoval trávou a několika větvičkami z okolí. Když si otíral ruce, aby z nich trochu očistil hlínu, byl spokojený. Nikde nikdo, skrýš je docela nenápadná. Aby zbytečně nepřitahoval pozornost, urychleně odcházel.

"Tak, to se povedlo," liboval se v duchu Martin, "zítra si pro ty peníze můžu dojít."

Sledoval, kam muž po dokončení skrýše zamířil. Byl překvapen, když uviděl, jak vchází do nedalekého malého pubu, který sice znal a kolem kterého občas procházel, ale byla to nehezka, nevábná putyka, které se důsledně vyhýbal.

"Tak tam se mi ale skutečně nechce," pronesl s odporem, "tam nemusím. To by stačilo," usoudil nakonec a přestal se o další dění zajímat.

Než se stačil muž vevnitř usadit, obraz několikrát zablikal. Martin očekával, že se co nejdříve objeví bílý obdélník a on se probere zpět do přítomnosti. Všem v tuto chvíli zdaleka neměl být konec.

Jakmile se blikání před očima zklidnilo, ocitl se naprosto neočekávaně uprostřed davu lidí a vyděšeně se rozhlížel kolem sebe. Chvíli to trvalo, nežli se zorientoval.

Stál před stěnou tvořenou známými boxy na úschovu věcí. Na tomto místě už dnes jednou byl, ale o kousek dál, za dělicí páskou v davu lidí. Nyní měl rozhodně lepší výhled, nemusel se prodírat davem, dokonce se zdálo, že je zde momentálně nejdůležitější figurkou.

Nedaleko něj se pohybovalo několik lidí v civilu, těsně vedle něj stáli čtyři policisté, kteří z něj ani na okamžik nespustili zrak. Pečlivě kontrolovali každý jeho pohyb, přestože mu pouta na ruku prakticky žádný nedovolovala. Ohlédl se směrem dozadu a zahlédl dav lidí, tlačící se za svítivou páskou, kteří zvědavě sledovali, co se zde děje. Nejvíce oči se upíralo na něj a tak pochopil, že je skutečně hlavním hrdinou tohoto divadla.

Jeden z mužů držel otevřená dvířka jedné schránky a zvědavě společně s několika dalšími nakukovali dovnitř, pozorně pátrali zvětšovacími skly po jakémkoliv detailu, který by tam mohl najít. Další z techniků snímal otisky prstů, odevšad, kam se mohl dostat.

Martin se podíval na vedlejší boxy, snažil se dopátrat číslo skřínky, kterou prohledávají. Zkoumali skříňku číslo dvacet tři.

Kolem se motalo několik detektivů a co chvíli se na něj někdo obrátil s nějakou otázkou. S pátravými pohledy všichni očekávali, co odpoví. Nedočkavě mu viseli na rtech, očima občas sjeli ke skřínce.

Zřejmě se řeč točila kolem ní a on jim cosi vysvětloval. Jako vždy však neslyšel jediné slovo, takže netušil, na co se to ptají, ani co jim odpovídá. Trošku jej to mátl, protože dnes by ho obzvlášť zajímalo, o čem je řeč a na jakém stupni se vyšetřování nachází.

Zvedl tedy alespoň ruce, aby se na ně podíval. Byly drobné a štíhlé, důvěrně známé, patřily bankovnímu úředníkovi, který mu pomohl k bohatství.

Nyní tedy stál před oním boxem, kam ukryl peníze ukradené ze sejfu banky. Naštěstí je Martin stihl včas vybrat, takže policie přišla pozdě. Co však s jistotou věděl, byla skutečnost, že policie již odhalila machinace v bance a domnělého viníka dopadla.

Nyní tedy zjišťují, jak lup probíhal, kam uloupené peníze schoval, jak s nimi naložil. Jak se dalo očekávat, úředník prozradil co věděl a přivedl policisty k místu, kde měly být opravdu ukryty.

Nemohl tušit, že celá akce byla vlastně Martinovým dílem, že to byl on, kdo řídil jeho kroky, kdo znal přesně všechna hesla, jimiž si otevřel vstup do sejfu, kdo peníze uložené v boxu na nádraží vyzvednul dřív, než se sem dostali policisté. Nyní byl muž v obtížné situaci.

Byl prokazatelně pachatelem loupeže k němuž vedly všechny cesty, ukazovaly všechny stopy. On sám peníze ukryl do skřínky. Místo úkrytu si také dobře pamatoval a správně je detektivům označil. Nyní však je hnízdečko prázdné, dokonale vyčištěné, tučný úlovek je fuč. Těžko vysvětlí, jak je možné, že zde nic není. Jak se dostaly peníze pryč, to už vysvětlit nemohl, protože neměl o dalším dění nejmenší ponětí. Podezření se mu však těžko podaří vyvrátit.

Stále dokola mu policisté kladli své otázky, muž jim odpovídal a nervozita stoupala. Nemohl říct víc, než opravdu věděl, sám musel být překvapen zmizením kabely. Technik mezitím dokončil odběr otisků prstů a pečlivě je vyhodnocoval. Měl s sebou několik vzorků, porovnával je, zjišťoval, zda se shodují. Nakonec spokojeně označil dva jako shodné a ukazoval směrem k Martinovi. Nemohlo být pochyb, muž zde otisky zanechal. Naprosto jasný důkaz, že zde skutečně byl a kabelou manipuloval.

Martin mohl být spokojený. Když kabelu vybíral, ruce si kryl kapesníkem, nemohl žádné otisky zanechat. Veškerá vina padala na hlavu muže, jenž zde nešťastně stál se spoutanýma rukama.

Z výrazů policistů bylo zřejmé, že verzi případu, podávanou drobným mužíkem, ani v nejmenším nevěří. Byl prokazatelně na místě činu, jeho otisky zde našli, k uložení kabely se přiznal. Jen objevení peněz samotných se jim nepovedlo. Určitě jim musí tvrdit, že jejich další pohyb nezná, neví, kde skončily. Jen těžko bude dokazovat, že skutečně mluví pravdu.

Jsou zajisté přesvědčeni, že je ukryl někde jinde a místo před nimi tají. Martin jasně vnímal, jak na něj tlačí, jak usilovně bojují, aby jim skutečný úkryt peněz prozradil.

Vyšetřování probíhalo ostrým tempem dál, ale Martina jednotvárnost výsledku přestala brzy bavit. Otázky létaly jedna za druhou, nestačil se otáčet k těm, jejichž ústa je vyslovovala a když už to trvalo příliš dlouho, aniž by se stalo něco zajímavého, přestal se o další dění zajímat.

To podstatné, co potřeboval, se již dozvěděl. Poslední, co spatřil bylo, jak je muž vyváděn v poutech před stanicí a společně s policisty nasedá do auta. Kam ho vezou, to bylo naprosto jasné.

Další děj již však nestihl. Barvy se mu vytratily, zůstala jen bílá plocha, která se pomalu zmenšovala. Dnešní 'projekce' skončila. Však byl rád, začal pociťovat únavu z dlouhého soustředění a další osudy toho muže již nechtěl sledovat. Dovedl si představit, co bude následovat. Ve vazbě už s jednou postavou byl a nebylo o co stát. Proto docela uvítal, když i bílá skvrna mizela a za okamžik již se mohl vrátit do reality.

36.

Jako vždy, i nyní se posadil na okraj gauče a dokola usilovně o svém snu přemýšlel. Stalo se mu vlastně poprvé, co uviděl průběh jedné události z pohledu dvou lidí v okamžiku, kdy se jejich vzájemné cesty protnuly. Dlouze o tom přemýšlel, ale jen před ním dál vyvstávaly další otázky. Zamotával se do jejich řešení, bylo stále nesnadnější se v nich vyznat a odpovědět si na ně.

Jak se mohl najednou objevit ve druhém, zcela novém a zatím neznámém muži a sledovat, co se děje s tím prvním - bankovním úředníkem, kterého tak dobře zná již z dřívějšíka? Původně chtěl přece vstoupit právě do něj, když se to nepovedlo, měl v úmyslu sen ukončit, dál už pokračovat ve snění nemínil. Sen se sice řídil jeho přáním, ale zcela jinak a v jiném pořadí.

Měl z nové situace v hlavě zmatek, zcela mu to nabouralo dosavadní logiku děje tak, jak si ji dosud vysvětloval. Neměl ponětí, jak poznatky spolu souvisí a čím je ovlivněno, že se někdy ocitá v jednom člověku, jindy v jiném.

Také stále dosud netušil, co se stalo s osobami, jež navštěvoval mezi prvními, od po určité době už do nich nevstoupil ani jednou. Proč již nemá možnost dívat se jejich očima? Proč je několikrát navštíví, sleduje jejich jednání, pak náhle zmizí a už je víckrát nespatří? Jaký je princip jeho vizí, v čem je klíč? A může to nějak ovlivnit?

Neměl však čas se nad tím zamýšlet. Před sebou měl další neodkladný úkol. Ví, kde jsou peníze za ukradené auto a pokud je chce získat, bude si muset pospíšet, než se pro ně muž, jehož očima dění sledoval, vrátí.

Rychle se oblékl a vyrazil. Autem co nejrychleji ujížděl do centra, kde v parku pod stromem na něj čekala další hromádka štěstí.

Zaparkoval co nejbližší parku. Znal to tu velice dobře, stejně jako většina obyvatel tohoto města se parkem mnohokrát procházel.

Vyrazil směrem, kde nedávno již jednou byl. Už když se blížil, dobře to poznával, i v houstnoucím šeru se orientoval bez jakýchkoliv problémů. Hrající si děti byly pryč, po pěšinkách se pohybovalo jen pár osamělých běžců a chodců venčících své psí miláčky.

Vešel do parku a zamířil ke stromu, který jasně poznával. Šel najisto, zmýlit se nemohl.

Došel k mohutnému kmenu, a pohlédl vzhůru do rozložené koruny. Velké listy se ani nepohnuly, jen těžce visely k zemi, kterou zastínily tak výrazně, že pod stromem již byla téměř tma. Martinovy oči se jen lehce pokochaly krásným pohledem do koruny velikánu, ale pak se hned sklonily dolů, k místům, kde se válely rozházené úlomky větviček zakrývajících čerstvě rozkopanou půdu.

Botou odsunul klacky stranou. Zemina nesla jasné stopy toho, že zde někdo před chvílí hrabal. Byla zjevně čerstvě rozrytá, měkce nakypřená, ještě se nestačila slehnout. Spokojeně si odfrkl, byl přesně na místě, kam odpoledne cizíma rukama zahrabal plechovku.

Nadšeně si zavýskl, tohle by zase mělo vyjít podle jeho předpokladu. Zdá se, že tu zatím pro peníze nikdo nebyl.

Rozhlédl se po okolí. Bylo to dobré, nikoho neviděl, jen v dáli se usadila na lavičce skupinka lidí, ale ti zjevně věnovali pozornost jen přineseným lahvím s pivem a řešili hlasitě své životní problémy stěžujíc si patrně na nespravedlnost světa. Díky šeru pod stromem byl Martin pro náhodného kolemjdoucího tak jako tak téměř neviditelný.

Rychle se sklonil a začal rozhrabávat zem, jako by hledal vzácný poklad. Těžce oddechoval, srdce mu tlouklo vzrušením. Vše sice nasvědčovalo, že zde plechovka bude, přesto měl strach, jestli mezitím o peníze nepřišel.

Pokud je vše jak předpokládá, měl by plechovku brzy najít, nedával ji přece příliš hluboko pod zem. Několikrát zaryl rukama do měkké hlíny. Za chvíli jeho prsty narazily na něco tvrdého. Pustil se do hrabání ještě vášnivěji. Opravdu po chvíli narazil na hledanou plechovku!

Bleskově ji vytáhl z hlíny a pozorně si ji prohlédl. Je to ona! Drží ji vlastníma rukama, prohlíží si ji svýma očima. Znovu se tak potvrdil předpoklad, že se sny skutečně odehrávají.

Ve svých snech se dívá na svět cizíma očima, pohybuje se v cizích postavách. Nejsou to ale obyčejné sny, prožívá opravdové příběhy, které se někde dějí, jež někdo skutečně prožívá.

Byl to v tuto chvíli daleko důležitější objev, nežli získání cizích peněz v plechovce. Takový obnos jej dnes už nijak neomračoval, doma a v bankách má nesrovnatelně víc. Spíše jej těšil nadšený pocit z vítězství, že se akce povedla.

Rychle všechno uhrabal do původní podoby, aby nikdo nepoznal, že se zde cokoliv dělo. Bylo to zbytečné, nikoho by s ním stejně nenapadlo spojovat toto místo.

Plechovka byla stále ještě zavřená tak, jak to nedávno udělal ve svém výjevu. Opatrně uchopil ostrý okraj víčka a odklopil jej. Rychle hmátl dovnitř. Ani nebyl moc překvapený, když nahmatal hebký sáček.

Vytáhl jej ven, skutečně v něm zahlédl tmavé, stočené bankovky. Dál se již ničím nezdržoval. Bankovky i se sáčkem strčil do kapsy a ještě se naposledy zkoumavě rozhlédl. Nic podezřelého nespátřil, nikdo v okolí se o něj nezajímal, proto vyrazil přes trávník nejkratší cestou k autu. Na kraji parku ještě odhodil plechovku do velkého kontejneru, kde se ztratila mezi spoustou podobného odpadu. Měl tak jistotu, že ani tentokrát nikdo nezjistí, kdo peníze z plechovky vytáhl.

Cestou k domovu již nespěchal, jel zvolna, spokojeně si pobrukoval oblíbenou melodii a po tváři se mu rozprostíral široký úsměv. Sáček jej v kapse příjemně hřál. Cestou projížděl po velkém bulváru a měl čas rozhlížet se kolem.

Dostal se do míst poblíž transfúzní stanice, ve které již tolikrát odevzdal svou krev. Tekutinu, již měl zaplatit vinu za hřích, že nedokázal poskytnout včas lidem pomoc a připravil tím dvě osoby o život.

Svou vlastní krví teď měl pomoci zachraňovat další životy náhradou za ty již ztracené. Výčitky, které jej pronásledovaly od chvíle, kdy ponechal raněné svému osudu, byly příliš tíživé a připomněly se znovu pokaždé, jakmile na ně jen na chvíli pozapomněl.

A právě při vzpomínkách cestou kolem tohoto místa si uvědomil, od jakého okamžiku došlo v jeho životě k zásadní změně. Jeho neobvyklé snové stavy se objevily poté, co začal docházet na stanici, aby daroval krev. Ale jakou to má souvislost?

Pokračoval v jízdě dál a přemýšlel o převratných událostech poslední doby. Náhle zneklidněl a na čele se objevily kapičky potu, hlava se mu zatočila tak, že ho to donutilo na nejbližším volném místě zajet k chodníku a zastavit.

Strnule seděl, křečovitě držel volant a nepřítomně hleděl před sebe. Mozkem mu jako blesk prolétla jakási myšlenka. Zazářila, aby prudkým zábleskem vědění osvětlila věci dosud skryté ve tmě. Náhle se mnohé vysvětlovalo, nepochopitelné věci byly rázem jasné a srozumitelné, konečně se dokázal zorientovat a odpovědět si na své vtíravé otázky.

Krev, transfúzní stanice, snové výjevy, manipulace s cizími mozky a další divné situace. Takhle to tedy je. Přece pokaždé, když daroval krev, dostal možnost zúčastnit se některého z výjevů, vniknout někomu do mozku a sledovat svět jeho očima! Ale jak s tím krev souvisí? Cože vlastně bylo s jeho krví, co mu to tenkrát vysvětloval ten doktor?

Rychle se snažil vzpomenout si, cože v ní bylo abnormálního, nač jej lékař upozorňoval. Říkal mu něco o nějakých divných parametrech. Na to si ale již nevzpomněl, ta informace pro

něj byla příliš odborná, latinská slovíčka si nezapamatoval. Ale jedno chápal zcela jasně - krev někomu později dali, dostala se do těla komusi dalšímu. Proto ji přece daroval. Co způsobila jeho vlastní krev v cizím těle? Spojila se s ním, nebo zavinila nějaké změny, které umožnily jakýsi jednostranný přenos myšlenek?

Usilovně nad svým nápadem přemýšlel a ujasňoval si další souvislosti. Jeho krev, vpuštěná do žil cizích lidí mu umožnila prožívat s nimi jejich osudy. Vlastně se s nimi spojil a vytvořil jeden organismus, získal je pod svou kontrolu.

Krev dokázala ovlivnit jejich mozek tak, že jej poslouchal a Martin jeho prostřednictvím mohl ovládat i tělo. Dokázal své „postižené“ řídit naprosto spolehlivě, jakoby manipuloval s roboty ovládanými vlastním programem.

Jak si skládal mozaiku poznání, jednotlivé děje a jejich vysvětlení mu do ní zapadaly tak přesně jako ozubená kolečka do soustrojí hodin.

Šokován náhlým objevem nebyl delší chvíli schopen řádně vnímat své okolí. Jen seděl a vyplašeně se rozhlížel ze svého nádherného auta, jakoby měl strach, že mu někdo za jeho schopnost nemilosrdně vynadá.

Zjištění na něj těžce dolehlo a on se hned nedokázal s tímto faktem vyrovnat. Ztěžka dýchal. Protože si nevěděl rady, a nenapadlo ho nic, co by měl momentálně udělat, automaticky šlápl na plyn, motor se rozběhl, převodovka lehce zařadila rychlost a auto se zvolna odlepilo od chodníku, aby se zařadilo do kolony ostatních vozidel.

S hlavou plnou vířících myšlenek vyrazil krokem dál. Ani si neuvědomoval, kudy právě projíždí a co se kolem něj děje, v myšlenkách byl někde úplně jinde. I proto mu trvalo nezvykle dlouho, než zastavil na obvyklém místě, nesmírně ztěžka vystoupil a zamířil k domovu.

V pokoji se svalil těžce na gauč, rukama se chytil za hlavu, jakoby jej nesmírně bolela a dál přemýšlel o tom, co se mu nyní honilo mozkiem.

Konečně se mu povedlo rozřešit princip, co se dělo v situaci, kdy se nořil do svých snů. Byly to okamžiky, které dosud pokládal za neškodné iluze, za bláznivé výplody své fantazie. Výsledek mu vyrazil dech. S vědomím, že veškeré dění nebylo jen bezstarostnou a dětinské hraní s fantazií, se stále nemohl vyrovnat, nesl to velice těžce. Usilovně vzpomínal, co všechno vlastně prožíval, do jakých situací své postavy dostával a jakým způsobem se jejich jménem rozhodoval.

"Ale stejně je to fantastický," docházelo mu pozvolna, "toho bych mohl přece skvěle využít. Budu dávat krev co nejvíc a nad každým dalším člověkem, který mou krev dostane, tak získám moc. A pak každého využiji ve svůj prospěch. Splní se mi sen snad každého člověka. A pokud sám nikomu nic neřeknu, nemůže na mé zásahy do jednání lidí přijít! Můžu získat majetek, moc, slávu, všechno, co si jen budu přát. Získám nadvládu nad nejdůležitějšími lidmi, budu ovlivňovat ty nejmnocnější. Odstráním ty nepohodlné a překážející, dosadím takové, jenž mi budou vyhovovat. Nakonec nebude nikoho, kdo by v mých plánech mohl nějak bránit. Skvělý výhled. Budu mužem v pozadí a přitom řídit dění na celém světě."

Zaplavila jej vlna nadšení. Dostával jeden nápad za druhým, jak by mohl této možnosti, kterou právě objevil, využít ve svůj prospěch.

Čím déle ležel a probíral nové a nové nápady, tím byl rozjařenější a nadšenější. Jasně se viděl v mozcích lidí, zabývajících se tajnými informacemi, představoval si, jak je zkoumá a začleňuje do svých plánů. Dozví se, kam lidé chodí, co dělají, jaké jsou jejich sny. Získá jejich největší tajemství, zjistí touhy. Když bude chtít, bude moci získat jejich peníze, šperky, rodinné poklady. Vše nyní viděl živě před sebou.

Pro své plány potřeboval jedině. Dodat svou krev co největšímu množství lidí, co to jen půjde. Čím více jich bude, tím větší bude mít možnosti.

Jenže jak takovou věc provést? Narazil na závažný problém, který limitoval všechnu jeho další činnost. Jeho možnosti jsou výrazně omezeny dalšími okolnostmi, které není schopen sám nijak ovlivnit. Vždyť ve stanici mu jasně řekli, že smí dát krev jen jednou za tři měsíce, a to je málo. Muselo by to být víc, mnohem víc, aby se dostalo na dostatečný počet osob, dění ve společnosti výrazně ovlivňují. Současným tempem by nestihl zásobit všechny lidi, které by potřeboval mít pod svou kontrolou.

Je zde ještě jedno, obvyklé řešení, které často zabírá. Možná by mohl využít svých peněz a personál podplatit. Hned zítra se o to pokusí.

Po chvíli mu plány zkalil další fakt. Jak dosáhnout, aby krev dostal ten, kdo se mu hodí do hry, koho potřebuje získat pod kontrolu? Krev může darovat jen zřídka a jestliže ji dostane nějaký obyčejný člověk či dokonce bezdomovec, k čemu mu to bude? To by bylo zbytečné plýtvání tou drahocennou tekutinou.

Bude muset přemýšlet, jak nakládání s krví ovlivnit. Hlavou mu projela kuriózní myšlenka. Kdyby dokázal zajistit, aby jeho krev dostal jako první nějaký významný chirurg, operatér či dokonce primář nemocnice, sám by pak jeho jménem mohl rozhodovat, komu tuto krev přidělí.

Byla by to ta nejschůdnější a nejjistější cesta. Znamenalo to odstranit ten malý háček, který jeho idea měla. Jak dostat jeho krev do těla lékaře?

Ta myšlenka jej plně zaujala a začal o ní vážně přemýšlet. Automaticky, jakmile přemýšlel o lékařích, zabrousil vzpomínkami na Margitu. Pracuje přece v nemocnici, navíc na oddělení, kde se krevní konzervy používají často. Bude ji muset do svých plánů nějak zahrnout, musí jejího postavení využít. Alespoň k něčemu mu známost s ní bude. Ostatně příliš dalších možností stejně nemá a tak je to zatím jeho jediná šance.

Na malý čas jím lomcovaly výčitky svědomí, měl těžkou hlavu ze situace, kdy svou největší lásku bude muset zapojit do svých úmyslů, ale výčitky jej pomalu opouštěly. Byl již vydatně vnořen do svých představ o získání vlivu na okolní svět, než by se nechal ovlivnit ideály. Materiální požitky začaly přehrávat srdce a láska se začala pomalu vzdalovat. Pustí se do toho co nejdříve.

Ani si neuvědomil, že je to vlastně poprvé, co o Margitě smýšlí jinak než dosud. Kdykoliv na ni vzpomínal, tak vždy jen s něhou a láskou, byl pro ni ochotný udělat cokoli, všechno zlé jí odpustit. Pokaždé mu srdce nadskočilo radostí při jakékoliv události, která mu ji byť třeba

vzdáleně připomínala. Jeho největším snem bylo se s ní stýkat co nejčastěji, být jí nablízku, moci s ní rozmlouvat o všem, co se mu honí hlavou. V jeho myšlenkách se vždy objevovala jako neposkvrněný bílý anděl s těmi nejčistšími úmysly a přímo svatou duší, neměla jediný kaz či chybičku.

Nyní ji náhle viděl jako obyčejného člověka, kterého dokázal chladnokrevně zahrnout do svých plánů. Musí mu dopomoci k tomu, aby se zmocnil nadvlády nad dalšími lidmi. Vidina peněz a moci v něm potlačila všechny bývalé ideály a vzletné city k milované osobě. Krásu svého vztahu bez váhání vyměnil za vidinu bohatství. Chamtivost a peníze potlačily jeho lásku stejně rychle, jako srdce vhání krev do oběhu v lidském těle.

Myšlenky mu dlouho vířily hlavou, když se začal cítit unaven. Uvědomil si, že se musí rozptýlit, přepnout jiným směrem, nebo se napětím nedožije rána.

Hluboká tma obklopovala dům, město se ponořilo do šera růžového osvětlení svých ulic. Na hodinách se ručičky blížily k půlnoci, když se rozhodl ukončit další úvahy na toto téma.

Zaměřil svou pozornost na věci kolem sebe. Televize byla jako vždy zapnutá, obraz přebíhal bez jediného zvuku po obrazovce. Jak měl ve zvyku, veškeré zvuky již dávno ztišil, aby jej nerušily od důležitých myšlenek.

Začal vnímat obrázky, které mu obrazovka nabízela, a snažil se pochopit děj. Hlava plná těžkých myšlenek jen stěží vnímala cokoliv z vnějšku, jen zvolna a obtížně se Martinova mysl uvolňovala. Ovšem jakmile se trochu víc soustředil na děj odvíjející se před ním a částečně do něj pronikl, rychle zjistil, že to bylo jen dobře.

Hořce vzdychl, načež rychle sáhl po přepínači. Než přepnul kanál, stačil ještě zahlédnout krásného hrdinu, prchajícího s ohroženou krasavicí, kterou zachraňoval před proradnými padouchy. Jejich situace byla na první pohled absolutně neřešitelná, naprosto beznadějná.

"Kdyby je teď zastřelili, byl by od nich klid," zasmál se jízlivě a přepnul na další kanál.

"Ještě že jsem u toho střelení nezabil i čas," oddechl si spokojeně a vypnul přístroj.

Usnout mu již nedalo takovou námahu.

Ráno se všechno vrátilo do starých kolejí. Opět jej čekala další práce na převodech. Skutečnost, že již nejstarší konto zlikvidoval, jej nesmírně těšila. Zbývalo ještě přesunout peníze z 'druhé' vlny na třetí a nakonec zrušit i tyto prázdné účty.

S elánem se pustil do práce. Otvíral jeden účet za druhým a převáděl vše, co na nich bylo, dál do poslední řady. Když tyto účty opouštěl, svítila na nich v zůstatku nula jako výsledný stav a blikala známá výstraha, že je účet vyčerpan. Informaci, které se každý normální člověk děsí on v tuto chvíli vítal s nadšením.

Veškeré operace již dokázal zpracovávat velice obratně, takže práce rychle postupovala a nebylo divu, že byl brzy hotov. Získal tím pádem čas zajít si zase jednou po dlouhé době do restaurace na dobrý oběd a v naprostém klidu, aniž by někam spěchal, se najedl.

Po jídle, které mu neobyčejně chutnalo, si dnes dovolil další přepych. Vyrazil ulicemi města na poklidnou procházku. Prohlížel si svůdně naaranžované výlohy mnoha obchodů, sledoval lidi kolem sebe.

Dnes konečně mohl osvobodit hlavu od vážných myšlenek posledních dnů a dopřát svým napjatým nervům trochu úlevy, odreagovat se. Práce byla těsně před dokončením a šance na úspěšné završení svého díla nabyla konkrétní podoby.

S úsměvem zvolna kráčet známými místy v centru města a těšil se krásami všedního dne. Už dlouho se necítil tak dobře. Zářivé sluníčko svítilo na blankytném nebi, příjemně hřálo a dělalo tento den ještě krásnějším.

Když jej bezcílné bloudění ulicemi omrzelo, rozhodl se pokročit opět v práci, která mu ještě zbývala. Zamířil proto k nejbližší bance se svým nepostradatelným blokem s poznámkami v ruce.

V bance proběhlo vše bez problémů. Účet s nulovým stavem byl rychle zrušen a on si mohl odškrtnout první konto z dlouhého seznamu. Zmizelo v nenávratnu.

S veselou myslí vyrazil k další bance, aby zde provedl totéž. Další konto mohl zapomenout. Pokračoval od jednoho bankovního domu k druhému a všude rušil již prázdná konta druhé řady.

Pouze ve třech bankách založil nové účty. Byly to největší a nejdůvěryhodnější finanční ústavy. V nich hodlal ponechat všechny peníze, které zatím přesouval z účtu na účet. S touto operací začne hned zítra.

Jak postupoval městem, kont v jeho bloku ubývalo. S každým zrušeným účtem se zmenšovala možnost, že by ho skrze něj mohla policie polapit. Bylo to nutné, ale i příjemné zametání stop.

Když byl konečně hotov a odškrtnul poslední konto, spokojeně si oddechl. Celá 'druhá řada' kont zmizela, byla zrušena a vyškrtnuta z evidence banky. Zase byl o krůček blíže svému cíli.

Dalším úkolem, který si předsevzal dnes splnit, byla návštěva transfúzní stanice. V kapse jej hřál připravený balíček peněz, který si sebou vzal z domova speciálně pro tento okamžik. Vstoupil dovnitř a zamířil rychlým krokem k ženě za recepčním pultem.

"Dobrý den," ozval se opatrně, když k ní došel a zkoumavě ji odhadoval, zda bude ochotná na jeho hru přistoupit. "Jdu na odběr krve, jako dárce," oznámil jí, když k němu zvědavě vzhlédla.

"To je výborné," pochválila ho a zatvářila se mile, "máte evidenční kartičku? Zapišu si vás."

Martin sáhl do kapsy, váhavě vytáhl malou kartu, kterou dostal při první návštěvě. Zkoumavě na ni pohlédla a začala vyťukávat čísla do počítače.

"Ale vy jste tu byl nedávno," řekla překvapeně. Nevěřila svým očím. Něco podobného ještě neviděla, přestože tu již slouží pěknou řádku let.

"No a," pokrčil Martin ramený, "chci dát znovu, cítím se dobře, nemocný nejsem a nechci, aby kvůli nedostatku krve zemřel nějaký člověk."

"Ale to v žádném případě nejde," zatvářila se odmítavě, ale v koutcích úst jí to cukalo utajovaným smíchem. Nevěděla, jak reagovat. Byla to od toho člověka legrace či neznalost? "Přece vás museli hned na začátku poučit, že další odběr je nejdříve po třech měsících," dodala po krátkém zaváhání nekompromisně s vážnou tváří.

"Ano, to vím," přikývl, "samozřejmě, že jsem byl poučen, ale já bych přece jen chtěl na odběr jít dřív, nejlíp ještě dnes, moc bych si to přál, krve je přece zoufalý nedostatek," trval na svém a dával najevo neústupnost.

Překvapeně se na něj podívala. Takového blázna tu ještě neměla. I když si nebyla zcela jistá, zda se opravdu nejedná o žert, musela se zachovat dle předpisů. Podle jeho jednání a slušného obleku jeho jednání za vtip neodhadovala. Navíc říkal pravdu, krve měli minimální zásobu a jeho skupiny téměř žádnou. Běžně se stávalo, že museli obvolávat dárce z evidence či psát prosebné žádosti, aby vůbec někoho k odběru dostali.

"Předpis je předpis, je mi to samotné velice líto, ale bohužel to opravdu nejde," vracela mu kartičku a omluvně k němu vzhlédla. "Musíte si počkat stanovený čas, to nesmíme obejít. Přijďte, až uplyne předepsaná lhůta. Tu si nikdo nedovolí porušit, je to dost nebezpečná věc, se zdravím si nelze zahrávat."

"Opakuji, jsem zcela v pořádku, cítím se fantasticky, nic mi nechybí, tak proč to odkládat. Já bych opravdu moc chtěl krev darovat. Určitě se najde spousta lidí, kteří ji budou potřebovat a vy budete nakonec rádi, že ji zde máte. Navíc, jak jsem již řekl, je to pro mě velice důležité," přemlouval ji dál s prosebným výrazem.

"Sice absolutně nechápu, proč to pro vás může být důležité, ale to je v tuto chvíli vedlejší. Prostě to nejde. Na tom nic nezměním ani já, ani nikdo jiný."

"Tak dobrá," řekl naoko klidně Martin, ale uvnitř začínal vřít. "Já to nechci zadarmo, tady máte něco, aby vám to nahradilo jakoukoliv újmu, kdybyste se dostala do problémů. Snad to bude stačit, ne? To je malá náplast na to, aby se vám snáze zapisovalo dnešní datum jako den odběru."

Vytáhl z kapsy větší svazek bankovek a položil jej před udivenou ženu. Dívala se střídavě na něj a zase na balíček. Nezmohla se v první chvíli na žádnou odpověď. Už tu zažila ledacos, ale aby se někdo snažil dostat za každou cenu k odběru krve a ještě jí dával takový úplatek, to tu tedy ještě nezažila. Bylo vidět, jak je z toho zmatená, jak rychle kombinuje své možnosti a uvažuje, o co se tu vlastně jedná. Několikrát se toužebně zadívala na peníze, bylo vidět, jak svádí vnitřní boj, ale nakonec je rázně odstrčila.

"V žádném případě," pronesla rezolutně s náznakem podezření, že se jí něco na Martinově chování nezdá, "To nepřípadá v úvahu. Tak časté odběry by vám mohly ublížit a ještě z toho bude malér, to na sebe nevezmu. Jedná se o daleko závažnější věci, než si uvědomujete ve své neznalosti. S tím se nesmí hazardovat, mohlo by u vás dojít k vážnému poškození zdraví. Já na rozdíl od vás musím mít rozum. Vezměte si ty peníze a běžte pryč. Ostatně nechápu, proč za každou cenu chcete jít na odběr, to je přece nesmysl. To pro vás nemůže mít žádný přínos. V kartičce máte zapsáno, kdy uplyne stanovená lhůta. Určitě vás tu pak rádi přivítáme."

Mávla rázným gestem a dala najevo, že s ním nemíní dále diskutovat. Balíček s penězi prudce pleskl zpět na horní patro pultu. Martin stál jako opařený. Užasle na něj zíral a nemohl pochopit, proč si peníze nevzala.

"Ale já jsem vám řekl, že to nutně potřebuji, jak vám to mám ještě vysvětlit," řekl ostře a velmi rozčileně.

Žena jen mávla rukou a dala jasně najevo, že se s ním dále nemíní o ničem bavit. Jen rázně ukázala ke dveřím. Její pohled se vrátil k obrazovce počítače, kde pokračovala v přerušené práci. Dala tím jasně najevo, aby ji dále nezdržoval.

Martinovi nezbylo, než shrábnout zpět své peníze a s nasupeným výrazem zamířit ke dveřím. Bylo mu jasné, že zde již ničeho nedosáhne. Žena byla rázná a nekompromisní. Jeho první pokus tedy skončil neúspěchem, s kterým nepočítal. Peníze mu cestu neproklestily, jak předpokládal.

"Však počkejte," zavolal ode dveří, aby si alespoň trochu ulevil od zlosti, "já si to s vámi ještě vyřídím. Až budu mocný, tak s vámi a vám podobnými udělám rychlý proces. Ještě budete litovat."

Vlastně měl pravdu, uvědomil si dodatečně. Jestli se mu podaří dostat do mozku některého z lékařů, a pak ještě výš, určitě se jí pomstí. Bude pykat za to, že si troufla postavit se mu do cesty a všechno tak strašlivě zkomplikovat. Kdyby jen tušila, jakou má moc!

Martin se zachvěl nadšením, když pomyslel na to, jak bude moci dosáhnout skrze jiné lidi na ty, kteří se mu znelíbí. Vlastně opravdu získá moc, bude dělat věci, které sám osobně nemůže. I věci, které se jemu osobně dělat příčí. Bude lidi řídit jako roboty nejdokonalejší formou nadvlády.

Ze stanice odcházel velice zachmuřený. Ušel několik kroků a dumal o další cestě, když náhle spatřil ženu, která procházela elegantní chůzí kolem něho.

Její ladný krok a krásná postava jej donutily, aby se za ní ohlédl a pozorně si ji prohlédl. Pokračovala dál, nevěnovala mu nejmenší pozornost. Hlavu nesla hrdě vztyčenou, vědoma si své nevšední krásy. Přesto se zarazil a čelo mu zkrabatělo přemýšlením.

Tu ženu přece zná, někde se s ní již setkal! Ale kde to bylo, kde ji jenom viděl? Byla mu nesmírně povědomá, nějaká známá, byl si tím naprosto jistý, určitě mu není úplně cizí. V hlavě se mu divoce roztočil další kolotoč myšlenek, jak se snažil vypátrat, kdo ta žena je. Krásný obličej a elegantní postava, to se nedá jen tak zapomenout.

Dál přemítal, ale nebyl schopen si v této chvíli odpovědět. Jen stál a sledoval vzdalující se postavu. Zná ji, ví to jistě, někde se s ní určitě dokonce i bavil či s ní jednal, tím si je naprosto jist. Otázka je, kde? Na to nemohl přijít.

Zadumaně nasedl do auta. Proč jej ta žena tak upoutala a jak je možné, že si nemůže nic bližšího vybavit. Chystal se stisknout tlačítko startéru, když tu jeho zrak zabloudil na výraznou reklamní tabuli umístěnou přímo před předkem jeho vozidla. Velký plakát, jehož horní část zaplňovalo žluté slunce se žlutomodrými paprsky, hlásal:

Navštivte zemi snů, TIBET! Krásnou zemi s nenarušenou přírodou a ušlechtilými lidmi. Pokud hledáte ztracený duševní klid a rovnováhu, rozhodli jste se správně. Pobyt na střeše světa vás osvobodí od všeho zla. Navštivte místa, kde se žije nejčistším duchovním životem. Tento týden desetiprocentní sleva. Prémie - speciální duchovní meditace s vrchním dáráhní.

Martin se na tabuli díval a chvíli trvalo, než odhrkl oči. Nevěděl, co ho na ní tak zaujalo, běžné reklamy jej nikdy nijak neupoutaly. O výletu do těchto končin nikdy neuvažoval, kdyby si mohl vybrat, dal by raději přednost teplým mořským plážím. Horám nakloněn nebyl, výšky zrovna nemiloval, nemíval z nich dobrý pocit. Závratěmi sice netrpěl, ale ani mu žádný požitek nepřinášely.

"Duševní klid," zakroutil nechápavě hlavou a ironicky se posmíval nabízeným duchovním meditacím. "To je jen pro blázny, co si neumějí poradit sami se sebou. Stačí hromada peněz a hned je člověk absolutně klidný, nic ho nerozhází. Peníze jsou tím nejdokonalejším uklidňujícím prostředkem, jaký lidstvo používá. Není nad pohled na pořádnou hromádku bankovek, které mi říkají ‚pane‘. Je to ta nejpříjemnější meditace, co může existovat."

Zamířil k domovu, ale tajemná žena mu neustále ležela v hlavě, strašně rád by přišel na to, kdo to je. Znovu a znovu si vybavoval její krásnou, milou tvář, neustále dokola ji viděl, jak prochází kolem něj. Ty pohyby, světlé šaty, kabelka ležérně, elegantně přehozená přes rameno. Prostě dáma každým coulem. Ale na základní otázku si stále nebyl schopen odpovědět.

Zastavil jako vždy u vedlejšího bloku a pokračoval dál pěšky. Kdo je ta žena, kde ji viděl, kdy s ní mluvil? Jak to, že ho jeho paměť zradila? Má ji výbornou, téměř vždy si zapamatoval co potřeboval, ale nyní si ne a ne vzpomenout. Nebylo to sice nijak podstatné, i kdyby na to přišel, stejně by mu to již k ničemu nebylo, žena byla dávno pryč. Jemu to však nedalo, přemýšlel dál. Až jej samotného zarazilo, proč mu zrovna tahle záležitost vězí v hlavě. Je tak důležitá? Vždyť má i bez ní problémů až dost. Ale ona tam byla pořád!

"Áuuu... pomoc..." zaznělo několik výkřiků od jednoho vchodu. Zahlédl drobnou postavu ženy a vedle ní stojícího muže. "Nech mě bejt, nesahej na mě, ty prase, dobytku!" bránila se žena rozčileně, když se ji muž snažil obejmout.

Martin se na ně zadíval. Muž se pravděpodobně zastyděl a svých pokusů zanechal. Dotčená žena nasupeně zmizela ve dveřích vchodu, muž nerozhodně postával přede dveřmi.

"Jestli na mě ještě jednou sáhneš, udám tě polici za znásilnění, hovado nestydatý," vykoukla ještě jednou na malý okamžik hlava navztekané ženy ze dveří, aby nakonec definitivně zmizela. Muž tu ještě malý okamžik nejistě postával a pak loudavě odcházel druhým směrem, než odkud přicházel Martin.

Ten se zarazil a zůstal stát, dlouze se za mužem díval, právě se odehrávající scéna mu něco připomněla.

"To je ono! Už ví, odkud ji zná!"

Bránící se žena, brutální muž, násilí. Ale to přece zažil, to viděl na vlastní oči, toho se svým způsobem zúčastnil. Znásilnění v parku!

Už věděl, kdo byla ta žena u transfúzní stanice. Byla skutečně nádherná, i dnes jej upoutala na první pohled. Bylo to tak, jednalo se o tu nešťastnici, které před pár měsíci prostřednictvím jedné ze svých postav tolik ublížil. Tenkrát se mu také tak líbila, naprosto stejně jako dnes, takže schován v těle někoho jiného neodolal a vyzkoušel si, jaké to je dobývat bránící se oběť proti její vůli.

Prožíval přece jenom svůj sen, jak o tom byl tehdy pevně přesvědčený. Zajímavý, neškodný sen, jeho malá soukromá iluze, o němž nikdo jiný na světě neví.

Dnešní zážitek byl pro něj novou zkušeností. Potkal dalšího člověka, jehož se snění osobně dotklo, a navíc velice nepříjemně. Pokud se mu snem pohybovali lidé, byli anonymní a z nevhodného jednání vůči nim neměl nejmenších výčitek. Nyní si připomněl, že sny vůbec sněním nebyli, lidé existují, jsou skuteční, reální. Všichni jsou jeho sny poznamenání.

Byl to další kamínek poznání, že všechny vize se skutečně děly. Ta žena byla opravdová, absolutně dokonalá, nebyla vytvořena jeho bujnou fantazií, jak si namlouval. Byla přitom natolik bezchybná, že takové dokonalosti jsme schopni dosáhnout jen ve své fantazii.

Viděl znovu a znovu před sebou celou scénu. On se na ni sápe, žena se brání, má zoufalý výraz a snaží se ho za každou cenu zbavit. Martin je brutální a nekompromisní, jde bez slitování za svým cílem. Opakovaně si připomenul její zoufalou, nešťastnou tvář, nenávistný ohled, když se vyrovnávala s poznáním, že se neubrání. Tehdy to pro něj byla zábava, náhodné pobavení, krásný nezávazný okamžik.

Dnes se s ní tedy potkal, nabízela se mu možnost srovnání. Obraz, který tehdy viděl, byl naprosto věrný. Žena vypadala stejně, jako tenkrát, nijak se nezměnila, stejně krásná, stejně elegantní. Na ulici si ho ani nevšimla, nemohla ho poznat.

Jak by mohla vědět, kdo je tím hlavním viníkem, kdo stál v pozadí jejího smutného zážitku. Nemohla ani náhodou vytušit, že násilník nejednal ze své vůle a k činu byl vlastně donucen Martinovým vlivem. Zdalipak hlásila přepadení policii, vyšetřovali ten případ? Jak daleko se v pátrání dostali? Chytili pachatele?

Napadaly jej vtíravé otázky, ale pak je radši nechal bez odpovědi. Co kdyby se při nějakém dalším pátrání odhalilo, kdo a jakou formou stojí v pozadí činu? I když to bylo málo pravděpodobné, nemohl toto nebezpečí lhostejně vynechat.

Co když ji znovu potká? Když se to stalo dnes, může se to stát kdykoliv jindy znova, možná bydlí někde nedaleko. A co kdyby se na něj podívala nebo dokonce promluvila?

Martin se zarazil, to by bylo opravdu nepříjemné. Jak by se v takové situaci zachoval? Představil si ji, jak se mu dívá do obličeje, čte v jeho tváři, čeká na jeho odpověď.

Zrychlil se mu dech a na čele vyrazil pot. V duchu se opravdově zastyděl. Zmateně se rozhlédl a zkoumal, zda jej nikdo nepozoruje. Byl červený jako rak, oči stydlivě klopil k zemi, bolestivě se kousal do rtů. Byl si své viny naplno vědom a snažil se jim odehnat.

Naštěstí kolem něj nikdo neprocházel a lidé opodál měli asi dost vlastních starostí. Těžko mohli tušit, jaké drama se mu honí hlavou. Urychleně zamířil k domovu a co nejrychleji zmizel v temné chodbě.

Ani doma jej však myšlenky na ženu, které ublížil, neopouštěly. Zničeně se natáhl na gauč a přemýšlel, co by se situací mohl dělat. Vnitřně se velice styděl a cítil vinu. Několikrát jej napadlo, zda by neměl udělat nějaký skutek, kterým by své chování odčinil.

Jenže všechno bylo vázáno na skutečnost, že ač ji dnes viděl na vlastní oči a přesvědčil se o její existenci, nic jiného o ní nevěděl. Musel by po ní pátrat, dávat najevo zájem a tím by na sebe mohl upozornit. Jakým způsobem by jí mohl odlehčit v jejím utrpení a jak při tom stále zůstat bezpečně anonymní? To bez rizika nemohl provést.

Vybavoval si její tvář. Když kolem něj procházela, tvářila se stejně klidně a spokojeně, naprosto stejně jako tehdy na cestičce v parku. Možná se s nepříjemným prožitkem už vyrovnala a možná se jí to dokonce i líbilo, i když o tom oprávněně pochyboval.

Rozhodl se událost dál neřešit a počkat na další vývoj. Třeba se mu časem naskytne nějaká vhodná příležitost, jak se jí omluvit.

Když přemýšlel o postavách ze svých snů, vzpomněl i na ostatní. Jak se asi vyvíjejí osudy dalších postav, které řídil? Zajímá ho jejich další úděl. Pokusí se za nimi podívat, má přece tu možnost. Alespoň obrátí myšlenky jiným směrem a zároveň zjistí něco dalšího, co by mu možná mohlo být prospěšné.

37.

Zadíval se do stropu a mysl soustředil na krevní vak. První kapky krve stékají trubičkou, vak se plní, pak se začne kolébat. Doprava, doleva, doprava, doleva... splývá s hladinou, noří se do teplé husté hmoty líně se převalující v pomalém rytmu.

Vzápětí se mu před očima zvětšuje bílý obdélník, na nějž čekal. Zanedlouho se objevily známé barevné skvrny a začal se zaostřovat obraz. Kterýma očima bude sledovat svět teď?

Pátravě se rozhlédl. Čtyři prázdné stěny, oprýskaná malba počmáraná mnoha vrypy a naivními obrázky. Mezi tím několik obscénních průpovědek a vulgárních sdělení, která tu vytvořili předchůdci. Na jedné ze stěn zamřížované okno, proti němu těžké masivní dveře s malým průhledem. Známa situace.

Seděl na jakési pryčně, na jejímž konci ležela stočená obyčejná, šedivá deka, a díval se do prázdné zdi. Pokusil se na ní rozluštit několik nápisů, ale nebylo tam nic, co by chtěl číst dál. Ony nápisy a obrázky mohl vidět na všech veřejných záchodcích a podobných místech a jemu se ze srdce hnusily.

Skončil obhlídku okolí a rychle zvedl ruce, aby se podíval, kým vlastně je. Jak již věděl, byla to ta nejrychlejší a nejspolehlivější metoda při identifikaci lidí, jejichž zrakem se díval kolem sebe. Že by tu našel nějaké zrcadlo, na to nespolehal.

Hubené krátké prsty mu prozradily, že vnímá svět očima bankovního úředníka, nejdůležitějšího aktéra jeho nečekaného zbohatnutí. Martin, který už na nádraží viděl že padl do spárů policie, mohl nyní zkontrolovat, jak se případ dál vyvíjí.

Docela rád by zjistil, jak je vyšetřování daleko, co policie vypátrala a jestli náhodou nezjistila nějaké stopy, které by ji dovedly k němu. Připisují snad celý případ jen tomuto muži?

Jenže tady nemá možnost cokoliv zjistit, to je jasné, v této pozici jsou jeho šance naprosto minimální. Pokud se ve svém snu netrefí do okamžiku, kdy bude probíhat výslech, nedozví se naprosto nic. V cele je to naprosto vyloučeno.

Muž určitě čeká na další výslech, ale kdy k němu dojde, to se Martin předem nedozví, může to být za chvíli, za pár hodin, ale třeba to bude trvat i několik dní. Tak dlouho nemůže čekat. Bylo by dobře, kdyby se mu podařilo něco se dozvědět, aby mohl včas udělat případná opatření, kdyby mu hrozilo nějaké přímé nebezpečí, ale dnes neuspěl. Ještě několikrát se kolem sebe rozhlédl, přesvědčil se, že zde opravdu nic zajímavého nenajde a poté změnil směr svých myšlenek.

Zaměřil je na druhého muže, do kterého by měl mít dle svých zkušeností také možnost vstoupit.

Nečekal dlouho, obraz se poměrně brzy rozblikal a rozmazal. Za chvíli se zklidnil, klidný, ustálený. Výjev byl ale zcela jiný, než očekával.

Ke svému překvapení ležel pod bílou dekou v bíle vymalovaném pokoji. Zahlédl průhledné trubičky několika kanyl směřující k jeho paži. Na prsou měl přilepené velké gumové přísavky, od kterých vedly dráty k přístroji na druhé straně postele. Martin tento pohled již znal, hned poznal, že leží na jednotce ARO.

Zaskočilo jej to. Jak se sem asi dostal? Co se stalo, proč zde leží? Kolem sice chodily sestry a vykonávaly běžnou práci, ale na něco se jich ptát bylo zbytečné, stejně by neslyšel odpověď.

Ještě chvíli ležel a rozhlížel se kolem sebe, pak vyzkoušel pohnout rukou. To se mu podařilo a tak zkusil druhou. To již šlo podstatně hůř, a když se pořádně podíval, zjistil, že ji má v sádře. Zaměřil se tedy na nohy, postupně zkusil ovládnout jednu, pak druhou, ale obě byly neschopné pohybu. Poznal, že jeho zranění jsou zřejmě vážná a asi si zde poleží.

Bezmocně ležet a smět se jen rozhlížet kolem nebylo nic pro Martina. I v tomto případě se trefil do špatného okamžiku, který mu nedával šanci zjistit nějaké nové informace. Nemínil tady ztrácet další čas. Bude to muset zkusit někdy jindy, snad se mu podaří vstoupit do něj ve chvíli, která mu přiblíží, za jakých okolností se sem dostal a co se vlastně stalo.

Rozhodl se opustit toto nevábné místo. Upnul své myšlenky k denním starostem a za chvíli byl opět ve svém pokoji, kde se mohl již nerušeně kolem sebe rozhlédnout. Jak spokojeně sledoval známé čtyři stěny a nábytek, na který byl zvyklý! Pohnul jednou rukou, pak druhou, šlo to! Je to nádhera, když vše funguje, jak má a člověk se může pohybovat podle svých představ.

Radost však neměla dlouho trvání. Došlo mu, že dnes vůbec nic nezjistil, vlastně jen to, že úředník z banky je dál v rukou policie, což jej nepřekvapilo. Jak daleko však pátrání postoupilo, co všechno policie vypátrala, to nezjistil. A přitom je to to nejdůležitější, co musí vypátrat. Bez těchto informací nebude mít klid. Musí se do cely co nejdříve vrátit, snad se mu povede vystihnout lepší okamžik. Jen potom může naplno využít schopnosti, kterou získal.

...

Několik dalších dní věnoval posledním převodům z třetí řady kont. Všechny peníze shromažďoval na třech nejdůležitějších účtech, kde je plánoval definitivně ponechat. Zatímco na jedněch kontech peněz valem ubývalo, tři závěrečná se k jeho spokojenosti rychle plnila. Již mu zbývalo na každém účtu skutečně jen minimum, takže se připravoval na úplně poslední operaci, kterou bylo zrušení třetí řady.

Věděl, že teprve když se mu to podaří, bude moci být poměrně klidný. Přelití peněz přes tolik bank a účtů by mělo pro každého, kdo by po nich chtěl pátrat, být pořádným oříškem, jehož rozlousknutí může trvat i několik let.

Ráno dalšího dne dokončil převody posledních částek a tím tyto účty definitivně uzavřel. Všechny vykazovaly stejný konečný stav: nulu. Nyní měl veškeré peníze uloženy na třech kontech ve třech bankách, jímž důvěřoval a kde by měly být v bezpečí.

Odpoledne už zbývalo jen banky obejít a všechna konta poslední řady zrušit. Když se naposledy vydal do města, aby to provedl, měl slavnostní pocit. Jeho práce byla u konce, všechny peníze se mu povedly včas dostat do bezpečí, měl je tam, kde plánoval.

V elegantním obleku a s povýšeným úsměvem procházel ulicemi, spokojeně vnímal ruch kolem sebe. Bylo to něco, co jej nezajímalo, cítil se být nad tím nadnesen, učil se žít bez toho laciného hemžení a shonu.

Šel pomalu, nikam nespěchal. Vychutnával si ten pocit bezpečí, když ničil poslední stopy vedoucí k němu. Věděl, že mu tím končí pracovní období. Dosud dělal tu nejobtížnější a nejriskantnější práci a nyní je před ním už jen šťastná a spokojená budoucnost, teď si začne užívat života podle svých nejobtížnějších představ. Obrovské vklady na třech nezávislých kontech mu umožňovaly splnění všech přání, která kdy dokázal vymyslet.

Toho večera se definitivně rozhodl, že si konečně začne na plno užívat bohatství. Teď už ho čeká život bez práce naplněný nejrůznějšími radovánkami, jaké si jen lze představit.

Poprvé v životě navštívil noční luxusní bar v centru patřící mezi nejdražší noční podniky ve městě, o němž se vyprávěly neuvěřitelné zkazky a kde se scházela vybraná elita. Celý večer hýřil a do sytosti si bohatě užíval všeho, co zde nabízeli.

Pil vybrané nápoje, jedl lahodné speciality a nechával se obléávat krásnými ženami, které k podniku patřily, aby zpříjemňovaly hostům zábavu.

Rychle si zvykl a návštěvy přestaly být výjimkou, zakrátko se zde stal téměř denním hostem. Stará parta v známé, ale obyčejné hospůdce byla zapomenuta, dlouholeté přátele odsunul ze svého žití a lehkomyšlně nahradil novými, patřícími mezi smetánku společnosti.

Martinova marnotratnost samozřejmě upoutala pozornost a rychle k němu přilákala i řadu příživníků, kteří se falešným pochlebováním a vtíráním stavěli do pozice jeho nových přátel. Se slušně nabitou peněženkou rychle zapadl mezi snobskou společnost, jakoby sem již dávno patřil.

Snažil se co nejrychleji dohnat to, co si nemohl dovolit dříve, kdy ještě žil všedním životem obyčejného člověka a musel si sám vydělávat na živobytí.

Teprve po čase se rozhodl nejen pasivně využívat bohatství, ale investovat, hledat cesty, jak co nejvýhodněji uložit peníze, aby z nich měl co největší užitek.

Obcházel jednu realitní kancelář za druhou a pečlivě sledoval nabídku v oblasti volných nemovitostí. Po několika dnech se rozhodl ke koupi prvních tří objektů. Domy se nalézaly v různých částech města, jednalo se o veliké, luxusní obytné vily. Vzhledu odpovídala cena, ale to ho nebolelo, neměl potřebu zajímat se o sumu, jakou na jejich pořízení musel vynaložit.

Peněz měl tolik, že se nemusel ani v nejmenším omezovat, do smrti neměl šanci takové bohatství utratit. Navíc peníze vložené do nemovitostí jsou uloženy nejspolehlivěji, kdykoliv je může opět prodat.

Zašel i do několika cestovních kanceláří, kde se zajímal o nejzajímavější a nejlukrativnější zájezdy, které mu mohli nabídnout. Moc si nevybíral, protože míst, která dosud mohl při svých příjmech dosud navštívit, bylo poskrovnu. Cestování bylo vždycky jeho velkým snem a tak si jej hledět co nejlépe splnit.

Sepsal si přehled míst, která plánoval postupně navštívit. Každý druhý měsíc odlétal na týden do některé exotické země, kde se kochal jejími krásami.

Čím víc cestoval, tím více krásných míst se zdálo na zemi objevoval a všechny toužil poznat. Byl to začarovaný kruh, který neměl konce, ale líbil se mu. Jedno jej uklidňovalo - nemusí si dělat žádné starosti, navštíví postupně všechny, jenom se musel rozhodnout, v jakém pořadí.

Plánované odběry krve mezitím odložil na neurčito, už na ně velice často na dlouhou dobu zapomínal. Prakticky všechny staré záležitosti a zvyklosti byly nahrazeny novými, daleko příjemnějšími. Proto se k nim Martin vracel jen tehdy, když už bylo bezpodmínečně nutné něco vyřídit. Na celý předchozí život se snažil zapomenout. Za vydatné podpory tučných kont se mu to dařilo velice snadno.

Zlé noční můry si jej v tomto období nevšímaly a měl od nich klid. Zřejmě odpluly neznámo kam, či otravují někoho jiného. Proto jej také nic nenutilo, aby zašel na transfúzní stanici a odevzdal krev, přestože to dřív dělal často a rád.

Veškerou pozornost věnoval zájmům točícím se kolem peněz, nočního života a cestování. Na oběti nehody, které mu dříve tak často vstupovaly do myšlenek, nenašel již dlouho pomyslení.

V návalu dočasných starostí s využitím nabytých peněz mu ani nevadilo, že nemůže splnit svůj velkolepý plán, nedávno s takovou pečlivostí připravovaný a postavený na mimořádném složení jeho krve, kterým chtěl ovládnout myšlení některých důležitých lidí. Stále dokola plán bezstarostně odkládal s tím, že na další kroky v tomto směru je zatím dost času, nemá co ztratit. Jakmile mu vybude maličká chvílka, okamžitě rozjede svou velkou akci a dotáhne ji do úspěšného konce. Již několikrát se sice chystal do toho pustit, ale pokaždé se před ním objevilo něco neodkladného - výhodný nákup další nemovitosti, neodolatelná nabídka cestovní kanceláře nebo pozvánka na nějaký společenský podnik, kde nesměl za žádných okolností chybět.

Kontakty s Ingrid výrazně omezil, návštěvy byly čím dál řidší, a odehrávaly se jen příležitostně. Do starého bytu se vracel zřídkakdy a pouze na těch pár chvil, kdy se měli sejít. Nic jiného jej tam nelákalo. Občasné schůzky teď probíhaly pokaždé naprosto stejně. Rychle

a jednotvárně. Žádné hrátky, laškování, žádná společná nevázaná zábava, která jim dříve přinášela tolik radosti.

Se skromně oblečenou obsluhou se nyní setkával téměř denně, nebyla pro něj ničím vzácným. V pozdních nočních hodinách se často stávalo, že si obsluhující personál odkládal úplně vše, takže mu podobné zážitky postupně zevšedněly.

Sice věděl, že ji to velice mrzí, ale nemohl jinak. V jeho hlavě už na předních místech stály jiné zájmy a nabývaly dál na prioritě, aniž tomu mohl zabránit. Nový život jej plně pohltit a on tomu byl docela rád. Stále více se těšil na okamžiky, kdy bude moci odjet do luxusní části města, kde koupil velký dům. Stejný, jaký měli jeho noví přátelé a rychle si zvykl nazývat jej domovem.

S Margitou se již nesešel vůbec. Několikrát s ní sice telefonicky mluvil, dokonce si pár schůzek naplánovali, ale pokaždé z nich zase sešlo. Někdy kvůli Martinovi, jindy je zrušila ona sama.

Jak kráske po jeho boku valem přibývalo, tak rychle vztah k ní vychládal. I když si byl vědom, že dívky láká především bohatství, jejich předstíraný zájem mu imponoval, dodával pocit důležitosti a zvyšoval sebevědomí. Každý večer si mohl vybrat, s kterou chce strávit noc, aniž by je musel sebemín přemlouvat nebo svádět. Bylo to jednoduché a bez námahy.

Proto o schůzky s Margitou rychle ztrácel zájem. Sám se tomu často podívil, hledal vysvětlení, ale nenacházel. Láska zmizela, náklonnost se vytratila, vzájemné setkání ztratilo na přitažlivosti. Správně přitom tušil, že k tomuto postoji značně pomohly okamžiky, kdy ji viděl s cizím mužem. To ony začaly nahlodávat emoce, které k ní cítil.

Vyrovnal se s tím velice rychle, žádnými výčitkami svědomí, steskem či touhou po dalším setkání netrpěl. Život novým stylem, zástupy nových přátel přítelkyň mu staré kamarády rychle nahrazovaly. Tomuto pocitu sám pomáhal. O staré přátele již nestál, stále víc se snažil zapomenout na minulost a dost úspěšně se mu to dařilo. Nebylo nic, co by mu jeho nezajímavý a šedivý dosavadní život připomínalo. Jakoby se zavřela brána za jeho starým životem.

38.

Právě se vracel z jedné ze svých četných cest po světě. Prožil nádherné chvíle na tropickém tichomořském ostrově v doprovodu několika exotických kráske, neustále obletován, obdivován a do nejmenších detailů uspokojován.

Skvělá nálada jej však přešla už na letišti. Vtíravý pocit, který jej zcela nepřipraveného zaskočil se mu vůbec nelíbil. Rázem upadl do podivného splínu, intenzivní zážitky z cesty byly zatlačeny do pozadí. Něco v tuto chvíli naprosto nečekaného.

Když od sebe navztekane odháněl své společnice, nechápavě se tomu divily. Nicméně výraz jeho tváře byl zjevně zuřivý, raději jej poslušně opustily. Martin tak zůstal sám s podivným pocitem, téměř strachem v duši.

Cosí jej nabádalo, aby se co nejdříve vypravil do starého bytu. Ten pocit byl neuvěřitelně nutkavý, ani na okamžik nezapochoyboval o tom, že se tam něco děje.

Po příjezdu do svého rozlehlého domu ani nevybalil, nasedl do jednoho ze svých nádherných vozů a vyrazil zpět do města. Do bytu, kde již delší čas nebyl, ale přesto si ho stále ponechával v rezervě.

Zaparkoval opět v jedné z bočních ulic a pěšky vyrazil ke svému domu. Nešlo se mu lehce. Nohy měl jak z olova, těžce dýchal, neznámá síla mu stahovala ramena k hrudi. Podivný pocit mu sevřel hrdlo a stáhl žaludek, překvapivá tíseň mu zatemnila hlavu, podivný strach nasadil obavy do jeho mysli. Neměl ponětí, co se děje, proč má tak podivné příznaky.

Co je příčinou vnitřního děsu a náhlého strachu? Nenapadal ho žádný rozumný důvod. Jediné, po čem v tuto chvíli zatoužil nejvíce byl klid a odpočinek. Již se viděl, jak se spokojeně natáhne na gauči a uvolní se. Třeba přijde i očekávaná pohoda.

Odhodlaně vykročil a za chvíli již vstupoval do dveří domu, kterými dříve několikrát denně procházel.

Jakmile je otevřel, znejistěl ještě více. Pocítil těžkou, dusivou atmosféru, kterou již znal a už několikrát ji tu zažil. Náhle si připomněl okamžiky, kdy se v těchto prostorách setkával s podobnou úzkostí. Bylo to pokaždé, kdy jej pronásledovaly tíživé sny a představy.

Dnes byl ten pocit naprosto stejný, opět tak pronikavý a intenzivní. Vystrašeně se rozhlédl kolem sebe a bojoval s nutkáním otočit se a co nejrychleji odsud zmizet. Něco jej ale drželo na místě, nedovolilo mu to odejít. Jakoby jej řídilo a kontrolovalo. Nohy šly tam, kam samy chtěly, nezávisle na pokynech z mozku.

Vyděšeně se rozhlížel a ustrašeně zkoumal každý kout, každý výklenek kolem sebe. Čekal hrůzu, nemilé překvapení, ale protože nic podezřelého nezahlédl, mírně se uklidnil.

Zamířil k výtahu. V domě bylo absolutní ticho, zdál se být zcela opuštěný. Neozval se jediný hlásek, jediný zvuk, který by dokazoval něčí přítomnost. Nálada byla tíživá a ve vzduchu cosi viselo, jakési napětí, které nevěstilo nic dobrého.

Blížil se ke zlomu chodby u kterého začínalo schodiště. Opatrně natahoval krk, aby nahlédl co nejdál za roh a mohl se přesvědčit, zda tam na něj něco nečíhá. Ten pocit byl dost vtíravý a rychle mu připomněl doby, kdy jej přepadal často a nečekaně. Opět zřetelně cítil, že tu někde někdo je, že není sám. Vnímal ten pocit každým pórem svého těla. Dech se mu zrychlil, čelo se mu orosilo potem.

"Tak co se děje, co je tu kde schovaný?" kladl si otázku.

Roh chodby se pomalu blížil a on trnul, kdo za ním na něj vybafne, jaké překvapení jej tam čeká. Už je u něj, opatrně nakoukl na schodiště, dech se mu maximálním soustředěním téměř zastavil. Po skráních stékající potůčky potu mu smáčely hrud', košile jej na zádech začínala nepříjemně studit.

Vzápětí si ulehčeně oddechl. Když přešel schody očima, viděl jen prázdný prostor. Naštěstí zde nikdo nebyl, temná představa jej oklamala. Setřel si pot z čela a s úlevou si oddechl. Už bez obav popošel těch několik kroků a uchopil madlo výtahu. Pootevřel dveře, zvědavě nakoukl dovnitř.

"Tak co, jak to vypadá zde?"

Další spokojený výdech zazněl tichou chodbou. Ani tady nikdo nebyl. Vívaly ho jen čtyři holé mírně odřené stěny a několik svítících tlačítek.

Vstoupil dovnitř, dveře se lehce zavřely, výtah se potichu rozjel. Ten výtah, který mu tolik připomínal Ingrid a společné chvíle, které zde spolu mnohokrát prožívali. Byly to okamžiky opravdového štěstí, plné skutečného citu, které si tenkrát nikterak neuvědomoval. Nebylo to pozlátka, s nímž se v současnosti neustále střetává a jež je všude kolem něj.

Už je to ale dávno, vše odvál čas a staré zážitky se zřejmě již nikdy nevrátí. Vzpomínky ale zůstaly a během jízdy se mu silně připomněly.

Podivné zavytí, táhlé, nervy drásající, se ozvalo kolem něj a rozřízlo ticho domu, až se mu zdálo, že rozdrnčelo i ocelová lana táhnoucí jej vzhůru.

Na těle mu naskočila husí kůže, srdce začalo divoce tlouci. Dobře znal toto zlé znamení, ohlas, že se ta strašlivá VĚC blíží. Báł se, že jej uslyší od okamžiku, kdy vstoupil do domu.

Ale kde je, z kterého koutu se na něj vyhrne, jaké nemilé překvapení na něj dnes přichystala? Otáčel se zmateně kolem sebe, vystrašeně se rozhlížel. Nic neviděl, zatím se stále nedělo nic mimořádného, výtah pokračoval zcela normálně svou cestou vzhůru. Cíl se blížil a tak se již začal uklidňovat, že všechno snad dobře dopadne a zlý sen se nenaplní. Třetí patro se rychle blížilo. Když tu se to stalo.

Ze stropu výtahu, nemohl v prvním momentě odhadnout odkud, jej začal polévat prudký proud tmavě červené lepkavé tekutiny.

Zděšeně zvedl hlavu, aby se podíval, odkud se na něj záplava valí, ale přes mohutný proud, mlžící jeho zrak, nic neviděl. Za malý okamžik byl celý promočený. Čůrky rudé tekutiny mu stékaly po hlavě a oblečení a padaly na zem. Příval neustával, další a další potoky se na něj řítily, dopadaly mu na hlavu a rozstříkávaly se po stěnách výtahu.

Stál již po kotníky v rudé záplavě a hladina neustále stoupala. Pomalu, rovnoměrně, nezadržitelně. Za chvíli ji měl po kolena a krvavý potok stále nebral konce.

Zmateně mával rukama a snažil se před tou záplavou shora bránit, uhnout, ale nedařilo se. Pokusil se alespoň dostat ten nepatrný kousek ke dveřím, aby je otevřel a unikl z rudého deště.

Zběsile jimi lomcoval, ale během jízdy nešly otevřít, i když se snažil sebevíc. Otočil se k ovládacímu panelu a zoufale bušil do tlačítka 'stop'. Nestalo se nic. Výtah dál pokračoval ve své cestě.

Mačkal jedno tlačítko po druhém, ale žádné na jeho pokyn nereagovalo. Výtah směřoval stále výš a z jeho stropu se na něj valil další a další příval. Stál již po pás v rudé povodni a nebyl konec. Za okamžik ji měl po prsa. Hladina stoupala dál.

"Jestli to bude takto pokračovat dál, utopím se," pomyslel si vylekaně a zmateně bušil do stěny výtahu.

Cítil, jak mu chladná a lepkavá hladina stoupá po krku vzhůru a blíží se k bradě. Již na ni dosáhla, stoupá výš k ústům...

Zoufale se postavil na špičky. Na chvíli to pomohlo, mohl se snáze nadechnout. Ale záplava stoupá dál. V zoufalství začal mávat rukama a házet hlavou, jak mu velel pud sebezáchovy.

První vlna se mu nelítostně převalila přes ústa, když s úlevou zaznamenal, že se výtah zastavil. K jeho překvapení se dveře zcela neslyšně otevřely a on byl oslněn proudem světla, který vnikl do kabiny.

Bleskově se vrhl ke spásné záchraně a doslova vypadl z výtahu ven, div že se na chodbě nenatáhl. Polekaně se otočil, ruce vylétly v obraně před obličej jelikož předpokládal, že se za ním vyvalí rudá vlna a důkladně jej zalije.

K jeho překvapení se tak nestalo. V otevřených dveřích viděl hladinu, jak se vlní do výšky dvou třetin prostoru, ale jako by byla za sklem, ale zůstávala mezi stěnami výtahu. Do chodby se oproti veškeré logice nevyvalila.

Nemohl v první chvíli pochopit, jak je toto možné, ale nebyl v situaci, kdy by měl čas se tím zabývat. Stál přede dveřmi výtahu, celý promočený a krvavé krůpěje z něj proudem crčely na zem. Pod ním se vytvářela velká červená louže, uprostřed které se bezradně otáčel a jen ji svými botami víc a víc rozšlapával.

Dveře výtahu se potichu zavřely a výtah se rozjel směrem vzhůru. Světlo z kabiny se rychle ztrácelo, až jakoby vypnuto vypínačem, rázem zmizelo docela. Ještě chvíli se za zdviží zamyšleně díval, pak se zvolna otočil a zamířil ke svému bytu.

Promočené šaty se mu nepříjemně lepily na tělo, studený pocit tekutiny jej rozklepal. Každý krok doprovázelo mokré čvachtnutí boty po podlaze, jež se rozlehlo prostorem.

Došel k bytu, odemkl a vstoupil. Opatrně našlapoval, aby za sebou zanechal co nejméně stop, které bude muset pracně setřít. Procházel kolem zrcadla a opatrně do něj nakoukl, aby se přesvědčil jak vypadá.

Pohlédl na sebe a zůstal užasle civět na svůj odraz. Po rudé ani památky, nikde jediný flíček. Zmateně se podíval na oblečení. Bylo dokonale čisté a suché. Nikde nezahlédl jediný náznak děsivého okamžiku, který právě prožil.

Zakroutil nechápavě hlavou a podíval se na zem, kde za ním zůstávaly krvavé šlápoty. Ani po nich nezbylo ani stopy. Kolem něj bylo čisto a sucho.

Vrátil se ke dveřím a prudce je otevřel, hrdlo se mu stáhlo úzkostí.

Od výtahu, směřovaly k jeho bytu červené, krvavé stopy. Na chodbě, hned za dveřmi výtahu začínaly a končily těsně před jeho prahem. Pronikavě zářily na bílé podlaze, kolem nich rozstříknuté tečky po kapkách, jak mu stékaly z obleku. Ohnivě krvavé stopy vedoucí přímo k jeho dveřím.

Jestli kdokoliv nakoukne do chodby, bude si myslet, že do bytu vstoupil vrah, násilník, nelidský padouch. Ale to on přece není, proč stopy ukazují právě na něj, co to má symbolizovat?

"Ale vždyť jsi vrah!" ozval se mu náhle v uších pronikavý, podivný hlas, odpovídající mu na myšlenky. "Co ti mrtví na stavbě, zastřelení a pobodaní policisté, oběti všech dopravních nehod, nemocní na JIP, a další a další? Jsi vrah a násilník. Znásilněná žena, ukradené peníze. Kolik lidí trpí jen proto, že jsi to chtěl ty?" zaskučela nelítostně tvrdá slova.

Martin se zděsil. Tohle si dosud neuvědomil. Tohle nebral vůbec na vědomí. S vytřeštěnými očima hleděl na krvavé stopy, které všem oznamovaly, jaká bestie za těmito dveřmi bydlí. Byly jak šipka ukazující na něj svým hrotem.

Rychle se vzpamatoval a rozběhl do koupelny. Musí se za každou cenu těch stop zbavit. Napustil kýbl, pod umyvadlem nahmátl hadr a vyběhl na chodbu. Zaklekl na kolena a zuřivě stíral první šlápotu u prahu bytu.

Zběsile ji dřel, usilovně stíral. Musí fleky co nejrychleji dokonale odstranit. Po chvíli práci unaveně přerušil, aby si setřel pot z čela. Když se podíval na umytou plochu, leknutím se mu málem zastavilo srdce. Stopy zde svítily dál, jakoby se jich ani nedotkl.

Zkusil je ještě několikrát přejet hadrem, ale bezvýsledně. Vyskočil a znovu běžel do koupelny. Našel rejžák, bleskově se vrátil zpátky.

Klesl na kolena, rejžák uchopil pevně oběma rukama a začal jím zuřivě drhnout rudou skvrnu. Usilovně pracoval nějakou dobu, když s těžkým oddychováním udělal pauzu. Pohlédl před sebe na zem a hrůzou otevřel ústa. Krvavé skvrny se nezměnily.

Odhodil rejžák do chodby a znova se rozběhl do bytu. Tentokrát zamířil do kuchyně, kde vytáhl z dřevěného držáku velký nůž. Poklekl. Ostřím nože horečně seškrabával nepoddajnou vrstvu.

Všechno bylo marné. Nůž sjížděl po povrchu, ale na krvavých stopách se neobjevil ani škrábanec, jediný náznak, že by jeho námaha měla nějaký efekt. Zničeně se narovnal. Hlava se mu zatočila hrůzou při pomýšlení, co řeknou sousedé z domu či jejich návštěvníci, až takový obraz zahlédnou. Už viděl ten shluk lidí, jak se sem běží podívat, možná zavolají i policii, a ta se o něj začne zajímat.

Jak vysvětlí, proč zde ty skvrny jsou? Jak objasní, kde vzal najednou takové množství peněz? Má šanci se obhájit? Vymanit se z hrozného nařčení? Tolik námahy a energie věnoval zahlazení všech stop a nyní je všechno šmahem pryč.

Vzdal to. Zcela vyčerpaný a duševně vyřízen se vrátil do bytu. Posadil se na židli a hlavu zničeně položil na ruce zkřížené na desce stolu.

Ani se mu nechtělo se svlékat a jít spát, jak původně zamýšlel, stejně u něj za chvíli někdo zazvoní. Některý ze sousedů se určitě začne vyptávat, jaká hrůza se zde děla a proč jsou stopy na chodbě. Musel by se znova oblékat. Jen netrpělivě poposedával na gauči a snažil se ulevit na doraz našponovaným nervům.

Minuty ubíhaly, a nic se nedělo. Po krutých chvílích čekání už nemohl vydržet, protože ty okamžiky byly nekonečné. Vyskočil a vyšel na chodbu.

Otevřel dveře, rozhlédl se po chodbě a jen překvapeně vyhekl. Dlaždice byly naprosto čisté, nikde ani kapka krve, žádné šlápoty, vůbec nic. Klekl si a pečlivě podlahu zkoumal, zda nezůstaly nějaké zbytky ve spárách. Nenašel nic. Nic nenasvědčovalo tomu, že tu někdy nějaké červené cákance byly, jakoby vše byl jen sen, zlý, těžký, dusivý.

Zvolna vstal a pomalu za sebou zavíral dveře. Ještě se několikrát přesvědčil, opakovaně vykukoval ven, zda je to opravdu tak, jestli se nepřehlédl. Zamířil zpět do pokoje vrtíc nechápavě hlavou. Svalil se unaveně do křesla a naprosto stejně jako dřív i dnes automaticky pustil televizi, i když ji vůbec nevnímal.

Ač původně plánoval, že se dnes v noci podívá zase do oblíbených nočních podniků a užije si bujarého veselí se svými známými, nikam toho večera už nešel. Nečekaný šok ze zážitku mu všechnu chuť na zábavu vzal. Rozhodl se přespat ve starém bytě, domů se vrátí zítra.

Ležel na gauči, oči upřeny do stropu, hlavou mu prolétaly těžké myšlenky. V televizi běžel jeden z mnoha šedivých programů, on jej však ani trochu nevnímal.

Před očima mu procházely postupně jedna po druhé všechny postavy, které ve svých snech potkával. Od těch zcela prvních, až po muže z banky v nevlídné cele. Nořily se jak ze tmy a důrazně se připomínaly. Nejen ony. Záhadné hlasy mu připomněly některé ze zapomenutých dějů a on si z hrůzou uvědomil, s jak velkou chutí prováděl mnoho děsivých kousků.

Vzpomínal, kolik lidí ve snech zabil, jaké kvantum zraněných a zmrzačených nešťastníků za ním zůstávalo, kolik utrpení rozdával kolem sebe. Byly to chvíle zábavy, okamžiky radosti a kratochvíle.

Ač jej vnitřní hlas omlouval, že neměl nejmenšího ponětí, že se děj skutečně odehrává, přesto bylo neodpuštělné, jak jej takové okamžiky mohly vůbec napadnout a proč nikdy ani na chvíli nepomyslel na to, jaké by jeho snové řádění mohlo mít ve skutečnosti důsledky. Proto je povinen vzít na svá bedra podíl na těch neštěstích, i když byl do děje vtáhnut zcela omylem.

Čím více si sny vybavoval, tím větší úzkost jej svírala. Dosud nikdy si plně neuvědomil brutalitu, jaká se v nich odehrává, nikdy mu scény divné nepřípadly, nijak si je nevyčítal. Jejich děj byl přece jeho, schovaný v jeho hlavě, výplod vlastní fantazie.

Snažil se dokola neúspěšně přepočítat mrtvé a i tak jej číslo, k němuž se pokaždé dostal, zcela paralyzovalo. Snažil se vybavit škody, které při svých akcích způsobil, ale vycházely mu obrovská čísla.

Pochodovalo před ním šokující defilé obětí, raněných, jejich nešťastných pozůstalých a poškozených, vrakoviště plná rozmlácených aut, trosky staveb...

Pocit viny pomalu, ale nezadržitelně narůstal. Po celkovém souhrn svého jednání nemohl najednou uvěřit, jak všechno dokázal provést, jak mohl způsobit tolik utrpení, jak dokázal tolika lidem ublížit.

Vyskočil z gauče a s vytřeštěnými očima se díval do okna. Děsivá hrůza obestřela jeho mysl a rozklepala mu kolena. Chvějící se ruce se nedokázaly zastavit a učinit jakýkoliv obvyklý pohyb. Znova a znova se mu promítaly v paměti děsivé obrazy, které byly jeho dílem.

Dlouho zmateně a zoufale přecházel po pokoji neuvědomujíc si běžící čas. Teprve k ránu jej únava přemohla. Oblečený se natáhl na gauč a téměř okamžitě se propadl do úlevného ticha nevědomí.

Ráno se překvapeně rozhlížel kolem sebe. Tělo ho bolelo, byl celý rozlámaný z nepohodlné polohy na gauči, hlava mu třeštila, měl pocit, jako by vůbec nespál. Tísňivé myšlenky před spaním měly za následek těžkou noc, a i když se během spánku neobjevily dřívější děsivé preludy, přesto si nedokázal plně odpočinout.

Jako ve snu se přesouval do koupelny. Musí se trochu upravit a dát do pořádku, v tomhle stavu nemůže na ulici. Pak se okamžitě vrátí do svého domu, kde jej zatím noční můry nenašly. Bude tam ve větším bezpečí, myšlenky dokáže nasměrovat na jiný cíl.

Dlouhá sprcha mu udělala dobře, avšak hlava ho pořád brněla, jakoby se mu chtěla rozskočit. Jen s největšími obtížemi se dokázal obléci. Nohy měl nejisté, ruce se mu stále ještě tráslly. Nutkání aby co nejrychleji opustil byt byly stále silnější.

Vyšel na chodbu a znova se rozhlédl po podlaze, aby se přesvědčil, zda je opravdu čistá a beze skvrn. Mohl si oddechnout, skutečně byla bez jediné poskvrnky. Na jednom místě dokonce spatřil čerstvé škrábance, které sám způsobil, když se snažil fleky dostat pryč ostrým nožem. To mu potvrdilo, že se mu celá událost jen nezdála, skvrny zde opravdu byly.

Udělal několik kroků a vystrašeně ztuhl. Opět uslyšel ony podivné zvuky, stejné jako včera, než nastoupil do výtahu. Ticho v domě bylo už zase tísnivé, podezřelé. Stejně ticho, které vnímal pokaždé, než přišlo něco nečekaného.

Neměl je rád, vždy věstilo nepříjemný zážitek. Myslí mu okamžitě prolétl závan strachu. Hrdlo se mu sevřelo, dech ztěžkl, kolena se rozklepala. Nenašel odvahu odejít z bytu a opustit dům, jak měl v plánu.

Zacouval zpátky do předsině a otevřené dveře na chodbu zase rychle zavřel. Pro jistotu zasunul i bezpečnostní zástrčky. Něco za nimi bylo, věděl to naprosto bezpečně. Nějaké veliké, hrozící zlo, které se k němu blížilo a již od včerejška jej pronásledovalo.

Nebylo sice vidět, ale dobře tušil, že tam je, číhá na něj. S divoce tlukoucím srdcem se vrátil do pokoje a zničeně se posadil na gauč. Zde, uvnitř bytu, se cítil alespoň trochu bezpečněji, než za dveřmi na chodbě. Napjatě čekal, zda se něco děsivého nestane, zda se nebude opakovat podobný strašlivý zážitek, jakým byla včerejší jízda výtahem.

Seděl a trpěl, očekával příchod něčeho, sám nevěděl čeho. Tušil neodvratnost události, ke které zaručeně dojde, i když zatím nevěděl kdy. Dlouhý čas strávil ve stejné strnulé poloze, ale dál se nic nedělo.

Neklidně se rozhlédl kolem sebe. Tělo si již vynucovalo změnu polohy, končetiny brněly. Stávající klid začal být podezřelý. Napadlo jej, zda zbytečně nepanikaří, zda to není jen dozvuk těžkých snů, které jej před nedávnem v těchto místech potkávaly.

Dodal si odvahy, opatrně vstal a došel ještě jednou ke vstupním dveřím. Nahlédl do kukátka a soustředěně zkoumal chodbu před nimi. Nic se nedělo ani zde, vše bylo jako obvykle, nemá se tam čeho bát. Nikoho nezahlédl.

Přesto měl pocit, že se něco strhne, že jej to Něco přepadne, jakmile se ocitne venku z bezpečí bytu. Při sledování prázdné chodby měl pocit, se dívá do temné díry vedoucí do nory krvelačné šelmy, která se na něj kdykoliv může vrhnout a roztrhat ho.

"Přestaň už blbnout a vypadni ven! Nic se neděje, máš jen pitomý nápady a bláznivé představy," pronesl sám pro sebe nahlas, aby si dodal odvahy

Ale příliš to nepomohlo, stále si ještě netroufal dotknout se kliky, aby to Něco za dveřmi na sebe neupozornil. Ještě jednou nahlédl kukátkem do prázdné chodby a pozorně zkoumal každý kout, zda se tam něco nehýbe či neděje něco nezvyklého.

Aby otočil klikou, k tomu však odvalu nenašel. Zcela nepochopitelně čímsi vystrašený opatrně od dveří odcouval a vrátil se do pokoje. Zde to pro něj bylo přece jen alespoň zdánlivě jistější. Odejít do nového bytu se teď neodvažoval, cítil se zde jako v pasti, ze které není úniku.

Vydržel zavřený v bytě téměř po celý den. Ve spíži se mu podařilo objevit malý balíček trvanlivého chleba a nějakou konzervu. Všechno hladově zhltl, ale nasycen nebyl. Snědl by podstatně víc, kvůli strachu si však netroufal vykročit ze dveří, aby tam na Něco nenarazil. Raději trpěl hladem.

Byl natolik zmatený, že si zcela neuvědomoval co dělá. I když bylo teprve odpoledne, převlékl se do pyžama a ulehl do postele, kde chtěl strávit zbytek dne. Teprve po chvíli převalování si usoudil, že to takovým způsobem zřejmě nepůjde.

Musí něco podniknout, do večera zde zůstat nemůže. Zmateně přecházel po bytě. Po celý zbytek odpoledne horečně přemýšlel, co dělat, jak se vysvobodit z vězení vlastního domova. Rozjítřená hlava však nedokázala najít odpovídající myšlenku, neuměla poradit správný směr dalšího postupu. Byl zcela paralyzovaný, cítil se jak převázaný pevnými provazy, které mu nedovolují žádný pohyb. Přitom strach v duši stále narůstal, cítil hrůzu z přicházejícího večera, jakoby mu tma měla přinést další obtíže.

Dočkal se. Začalo se stmívat. S prodlužujícími se stíny přestal být bezpečný také v bytě, bezprostředně ohrožený se začal cítit i mezi jeho čtyřmi stěnami. Měl úporný pocit, že zde není sám, že je v jeho okolí v místnosti někdo další. Nepřestával se rozhlížet a kontrolovat každý kout, sledovat dveře vedlejších místností.

S postupujícím časem tento vjem rostl a sílil stále rychleji. Přestože stále dokola pátral po všech koutech, stále nemohl nic a nikoho objevit. Napětí však narůstalo a s tím i jeho nervozita.

A pak letmo zahlédl jakýsi pohyb v protějším rohu místnosti. Matný, nejasný, jakoby se v těch místech jen něco mihlo. Jak když vítr lehce pohne vzdušným závojem. Martin byl vystrašený, nervy měl napjaté, okamžitě pohyb zaregistroval a pohled zamířil do podezřelých míst.

Když chvíli kout pozorně sledoval, opravdu se tam něco zvolna, ale stále výrazněji pohybovalo. Nejdříve to bylo takřka neznatelné, nejasné, nevěděl jistě, zda se mu vše nezdá, zda jej jen neklamou namáhané oči. Byla to mlha, lehce se pohybující nad krajinou, která neměla tvar a skrývala jakési tajemství.

Postupně jev nabýval ostřejších a jasnějších obrysů, začal mít ucelené tvary. Martin spatřil, že se formuje do podoby postav, stále zřetelnějších. Jak houstla jejich hmota a zároveň rostly, pomalu se k němu začaly přibližovat.

Byly průsvitné jako víly v pohádkách. Nejdříve viděl dvě postavy, neměly ani ruce ani nohy, jen dlouhé závoje vlnící se od ramen až k zemi. Pomalu se blížily, až začal rozeznávat i jejich tváře, jež se vynořovaly ze šera, stoupaly k němu z temných hlubin bezedných tůní. Zpočátku nenápadně a pozvolna přicházelo tušení stále jasnější a zřetelnější. Nakonec poznával, o jaké postavy se jedná. Byly to jeho staří známí, žena a mladík. Tváře těch, u nichž všechno začalo.

Ani se nestačil pořádně vyděsit, když se za oběma známými postavami pomalu vynořovaly další a další, tvořil se jeden veliký zástup. Všechny vypadaly stejně průsvitně, u žádné z nich neviděl končetiny, jakoby pluly vzduchem.

Několika prvním ještě stihl pohlédnout do obličeje, ale jak jich přibývalo, ztrácel přehled, nevěděl, na koho se podívat dřív. Zástup průsvitných postav narůstal a přibližoval se k němu. Za chvíli zjasněly natolik, že začal rozpoznávat i další obličeje. Byly to tváře lidí Martinovi známých z jednotlivých vizí. Na většinu z nich si velice dobře vzpomínal. Byli to první z řady mrtvých, které měl svědomí.

Uviděl zasmušilé tváře oněch osmi policistů, které zastřelil přímo v policejní úřadovně, když se lehkomyšlností jednoho z nich dostal k pistoli. Za nimi uviděl stařenu, s níž praštil o zem, až jí rozbil hlavu, vedle ní plul chodec přejetý na přechodu. Těsně za nimi defilovali další policisté, i ty poznával.

Tři pobodal a dva zastřelil, když se snažili zachránit jeho rukojmí. Poznal i tři muže, pacienty z nemocnice, jimž zastavil přívod infúzí a změnil nastavení přístrojů zabezpečujících jejich životy. I oni doplatili na jeho představu o tom, že se vše děje jen ve snu, na to, že se chtěl dobře pobavit.

Za nimi se vynořili další policisté, po nichž střílel při přepadení banky, také tehdy jich pěknou řádku poranil, některé asi vážně. Dobře si to pamatoval, vždyť se tenkrát tak skvěle bavil! Nyní šli k němu jako mstící se armáda, aby mu všechny hříchy sečetli. Pěkně popořadě, jeden po druhém, nechyběl nikdo.

Ale nebyl tomu ještě zdaleka konec, za nimi se vynořovaly další a další postavy. Řada jeho obětí vykazovala děsivou délku. Ke své hrůze mezi nimi rozeznal i obličej muže, do jehož tváře se díval poprvé v umývárně na stavbě a později na stránce novin.

"Jak je možné, že i on se zařadil do seznamu jeho obětí, vždyť tomu nic neudělal, ten přece pořád žije!" kladl si Martin zoufalou otázku.

Mezitím se první dvě postavy dostaly až k němu, náhle nečekaně zvedly ruce do výše a začaly je po něm natahovat, jakoby jej chtěly chytit.

Martin seděl na gauči zsinálý hrůzou. Ani se nepohnul, neměl sílu udělat jediný pohyb, aby se jim vyhnul, jen s očima vytřeštěnýma hleděl před sebe a sledoval houstnoucí průvod. Když uviděl natažené ruce těsně před svým tělem, panika a děs v něm převládly. Vymrštil se z gauče, vyběhl ke dveřím pokoje, chytil se jejich rámu a zastavil se mezi nimi. Bleskově se otočil, podíval se zpět, třeba je to opět sen probíhající jen v jeho fantazii. Nebyl.

Skupina lidí pomalým krokem zamířila směrem ke dveřím ve kterých stál. Postupovali naprosto mlčky, ale jejich soustředěné pohledy byly plné hněvu a touhy po pomstě. Křičely na něj své obvinění, sdělovaly mu svou nekonečnou bolest z utrpení, jež jim způsobil. Oči metaly blesky a jiskřily touhou po odplatě, ruce se k němu dál natahovaly, prsty se chvěly nedočkavostí, aby jej mohly uchopit a stisknout ve smrtelném sevření. I když nikdo nepronesl slova, Martin dobře vnímal jejich úsilí pomstít vše, co jim způsobil.

Když se přiblížili až ke dveřím a přicházeli k němu do těsné blízkosti, propadl totální panice. Udělal několik zmatených, nekoordinovaných pohybů, než nakonec uchopil kliku, dveře rázně přibouchl a otočil klíčem.

Těžce oddechoval, cítil úlevu, že vetřelce zastavil. Zavřel je v pokoji, odkud mu nemohu dál škodit. Poodstoupil a neustále dveře pozorně sledoval, zda se je nepokusí otevřít, zda je nevylomí. Nyní již byl trochu klidnější, když zanechal postavy zamčené v druhé místnosti.

Neuvědomil si, že se nejedná o hmotné postavy, že se vše odehrává v rovině vidin. Náhle zahlédl skrz dveře proklouznout průhlednou ruku a než se nadál, postava ženy se protáhla dveřmi, jakoby tam ani nebyly, a bez dalšího prodlení zamířila opět k němu. Za jejími zády se protahovaly další a další postavy, rychle jich přibývalo.

Martin zjistil, že dveře je nezastaví. Pomalu před nimi couval a ustupoval, přičemž postav přibývalo, jak jedna za druhou procházela zamčenými dveřmi. Stále dál neúprosně mířily za ním a tlačily jej ke dveřím na chodbu, tedy k místům, kam se celý den bál i podívat.

Za chvíli byl až u nich a zády se o ně opřel. Úzkostlivě sledoval, jak se k němu zástup duchů nezadržitelně blíží, jak natažené ruce šátrají směrem k němu. Jeho zděšení stále narůstalo, pohlcovalo ho zoufalství a beznaděj, čekal na smrt.

Hlasitě vykřikl zděšeným hlasem a prudce otevřel dveře do chodby. Volným vchodem se vyřítit z bytu. Vyplašeně se rozhlédl po obávané ploše patra a čekal další nepříjemnosti. Naštěstí zde byl klid a nic nezvyklého se tu nedělo.

Ani se za sebou nesnažil zavřít dveře. Jak se právě přesvědčil, stejně by to zástup mstitelů nezastavilo. Nepřekvapilo jej, když se postavy objevily mezi dveřmi a mířily dál za ním.

Divoce se rozhlížel, vzrušením sotva popadal dech, rozhodoval se, kam má před nimi utéci. Žádný spásný nápad se neobjevil a tak se otočil a splašeně pádil po schodech dolů, na výtah si nestačil vzpomenout. Stejně by do něj ani náhodou nevstoupil. Určitě mají schopnost dosáhnout jej i tam.

Nezastavoval se, probíhal jedno patro za druhým, až doběhl do přízemí. Neměl ponětí, zda má šanci před nimi uprchnout, jak daleko jsou schopné jej pronásledovat, zda je vůbec možné je nějak zastavit. Vyběhl ven před hlavní vchod, seběhl těch několik schůdků před ním. Teprve pak se zarazil.

"Co to je? Podívejte se na něj! Co to tady vyvádíte? Vy nemravo, že se nestydíte?" proneslo zhnuseně několik hlasů.

Podíval se směrem, odkud se ozvaly, a zahlédl skupinku tří žen, které se na něj pohoršeně dívaly a nepříjemně se mračily. Teprve nyní si uvědomil, že je oblečený jen v pyžamu s krátkými kalhotami a rukávy, navíc kabátek měl úplně rozepnutý. Byl bos, protože když vybíhal z bytu, nestačil si vzít nic na nohy. Měl příliš naspěch.

O svůj zevnějšek se v tuto chvíli pranic nestaral. Všechno co pociťoval, byl jen strašlivý strach a neskutečné obavy. Hrůza jej zbavila veškeré soudnosti. Vrhł se směrem k těm ženám, pokládal je za svoji záchranu, a běžel k nim s široce roztaženýma rukama.

"Proboha zachraňte mě!" zvolal s obličejem zkrouceným do pokřivené grimasy, "zachraňte mě, oni mě pronásledují. Chtějí mě zabít, chtějí mě zlikvidovat!" křičel v panické hrůze.

Ženy se polekaně otočily a podívaly se ke vchodu, kde mělo být to, před čím utíkal. Nikoho neviděly, takže nechápaly, co se děje, jen děs v jeho očích značil, že se asi opravdu stalo něco strašlivého. Zmateně se dívaly střídavě na Martina a na dveře domu. Martin se začal schovávat za jejich těla a pronikavým hlasem opakovaně vykřikoval.

"Vidíte je," volal vystrašeně, "vidíte je, už jdou, už jsou tady. Jdou si pro mě, chtějí mě zabít,"

rozléhal se jeho křik a ruka neustále ukazovala ke dveřím domu.

Zmatené ženy se ještě několikrát podívaly jak na něj, tak na dveře. Nikoho nikde neviděly, dveře zůstávaly dál zavřené, nikdo další z nich nevycházel. Martin přesto dál a dál nařikal, vypadal jako smyslů zbavený.

Několik lidí v domě, kteří zaslechli jeho křik, vykouklo z oken, aby se podívali, cože se to venku děje. Okna se tak za chvíli zvědavci, kteří očekávali zajímavou událost, zcela zaplnila.

Kdyby nebyl tak málo oblečený a kdyby neměl ve tváři takovou hrůzu, všechny tři ženy by se domnívaly, že si z nich dělá legraci, že se pokouší o nejapný žert.

Takto v první chvíli nevěděly, jak mají reagovat. Ale protože se za nimi schovávat nepřestával a neustále omílal to své, "chtějí mě zabít", rozhodly se mu pomoci.

"Jdu se tam podívat," rozhodla se rázně nakonec jedna z nich, a vykročila směrem ke dveřím.

"Ale opatrně," varovala ji další, "dávej na sebe dobrý pozor."

"Budeme tě odsud krýt," ubezpečovala ji hrdinským hlasem třetí, ale raději poodstoupila dozadu, aby jí uvolnila cestu.

Žena došla ke dveřím a váhavě nakoukla dovnitř skrz skleněnou tabulku ve dveřích. Když nikoho nezahlédla, vešla dovnitř a pomalým krokem zamířila ke schodišti. Nikde nikdo. Nahlédla i do výtahu, zkontrolovala schodiště nahoru i dolů, ale pochopitelně nikoho neviděla. Vrátila se zpět před dům.

"Nikdo tam není, jen zbytečně panikaří, bůhví, co tím sleduje, úchylák jeden," pronesla nazlobeně. Ostatní se k ní ochotně přidávaly. Ukazovaly na jeho oblečení a začaly ho obviňovat, kdovíco chtěl provádět.

"Jsou tam, jsou tam, ale vy je nevidíte. Jdou si pro mě, chtějí jen mě, oni mě zabijou," opakoval pořád dokola nepřičetně.

Náhle se ozval kvílivý zvuk sirény a nedaleko nich zastavilo auto policejní hlídky. K všeobecnému překvapení se Martin nedal na útěk, ale radostně se k nim vrhl.

"Konečně jste tady," volal se slzami vděku v očích, "chtějí mě zabít, chtějí mě umučit," volal utrpeně. Policista se zkoumavě podíval na ženy, jakoby se domníval, že tím myslí je.

"My ne," bránila se honem jedna z nich a mávala odmítavě rukama, aby dodala svým slovům na důrazu, "to musel být někdo v domě, my tady jen stály, když k nám přiběhl."

Policisté jen překvapeně sledovali Martina, jak se k nim tiskne a schovává se za jejich těla. Nepřestával prosit zoufalým hlasem o pomoc, přičemž nespouštěl oči ze vstupních dveří domu.

Jeden z nich se vypravil pro jistotu ještě jednou obhlédnout dům, aby zjistil, co je na jeho tvrzení pravdy. Prošel celé přízemí, sklep, několik pater a pak se vrátil zpět. Už z dálky vrtěl hlavou a jeho pohled začal být skeptický, již se na Martina díval zcela jiným pohledem, než zpočátku.

Další dva policisté se obrátili k Martinovi a čekali vysvětlení takového chování. To jim ovšem nemohl ve svém stavu dát. Prohlédli si jeho oblečení a zřejmě jim začínalo být leccos jasné, takže se věc rozhodli rázně vyřešit. Vytáhli z auta velkou deku a Martina do ní zabalili. Poté jej strčili dovnitř a odvezli na nejbližší okrsek k prošetření případu.

Lidé v oknech postupně mizeli. Vzrušeně diskutovali o tom, co se zde vlastně stalo, co kdo viděl a čeho si nevšiml. Ženy se rázem staly hrdinkami dne a nejdůležitějšími osobami v širokém okolí. Podrobně popisovaly celou událost a na barvitosti nešetřily, bujná fantazie pracovala na plné obrátky, takže za chvíli již po sídlišti koloval docela zajímavý a košatý příběh.

Martina mezitím dovezli na stanici, kde byl rychle vyslechnut. Bohužel nebyl schopen vysvětlit, co se mu vlastně stalo, ani proč tak málo a nevhodně oblečený pobíhá na ulici. V tuto chvíli připadalo do úvahy jediné řešení, co s ním dál a jak mu pomoci.

Za chvíli ho již odvážela speciální sanitka do izolované části nemocnice, vyhrazené složitým a nejasným případům duševních poruch. Po celou jízdu seděl Martin s vytřeštěnými očima, díval se upřeně před sebe a neustále si mumlal něco pro sebe.

"Rychleji, rychleji, už nás dohánějí. Jestli nás chytanou, tak mě zabijou, vím to. Udělají to protože já jsem nejdříve zabil je. Teď mi to chtějí oplatit. Jeďte rychleji, dohánějí nás..." zněl kvílivě jeho zoufalý hlas po celou dobu jízdy. Jen je utvrzoval, že cíl cesty je správný.

V nemocnici Martinovi dali silnou uklidňující injekci a uložili jej do speciálního samostatného pokoje izolovaného od všeho ruchu venku. Lék zabral rychle, takže netrvalo

dlouho a Martin usnul. Tvrdý spánek mu udělal dobře, napjatý výraz v obličeji postupně vyrovnal úlevný, téměř spokojený úsměv.

Prospal zbytek dne a celou noc. Probudil se až druhého dne zrána a cítil se přece jenom podstatně lépe. Působení léků doznívalo, ale stále byl částečně utlumený a nedokázal plně reagovat na dění okolo sebe. Silné napětí v celém těle, temný stisk v hrudi a neznámý tajemný strach, jej však dál obklopoval.

Dopoledne absolvoval první vyšetření, prošel několika testy. To už mu bylo jasné, kdeže se to vlastně nachází a co může očekávat. Pochopil, že v místních prostorách nikomu nevysvětlí, jaké problémy vlastně má.

Lékař se při pohovoru tvářil chápavě a shovívavě, neustále se usmíval a byl velice vstřícný. Když si četl záznamy z jeho karty, nad jeho včerejšími výroky, tak jak je zaznamenala policie, s porozuměním pokyvoval hlavou.

Prý je mu všechno jasné a plně chápe, proč Martin volal neustále o pomoc. Takové jednání je přece normální, ničím zvláštním se od ostatních neliší. Naprosto výkřikům, že jej chtěl kdosi zabít, rozumí. A že v jeho okolí nikdo nebyl? Ale to je taky jasné, přece se vrahové nebudou ukazovat ostatním lidem, kteří před domem stojí. Ale jen Martinovi, jakožto oběti zvůle.

Martin se mu zpočátku snažil celou situaci vysvětlit. Dokola opakoval, kdo jej pronásleduje a proč, jaká je příčina opětovného příchodu podivných postav.

Doktorovo neustálé přikyvování a předstírané porozumění v něm vyvolalo silné obavy, že to nebude mít jednoduché. Tady mu patrně odkývají i to, že je Napoleon, jen aby jej mohli zařadit do své škatulky.

Rychle si uvědomil, že bude muset souhlasit s jeho pohledem na řešení léčení jeho zdraví, jestli se odtud chce někdy dostat. Přistoupí tedy na diagnózu přechodného poblouznění způsobeného nervovým a tělesným vyčerpáním z posledních dnů a podřídí se jeho verdiktům.

Začal odpovídat tak, jak čekal, že lékař předpokládá. Rychle se do své role sžil a odpovědi ztvrzovaly představu, že je dočasně psychicky labilní. Po nějakém čase sledoval, že je lékař opravdu spokojen - diagnózu určil správně, teď může stanovit léčebný postup na několik dalších dnů.

Martin zde ovšem bude muset zůstat nějaký čas na pozorování. Nakonec se lékař vrhl do dlouhého vysvětlení, proč to tak je a co se s ním vlastně stalo. Spolykal první dávku prášků a ochotně přijímal ponaučení, co dělat a jak k nemoci přistupovat.

Chvílemi sice chtěl protestovat a požádat o okamžité propuštění, avšak věděl, že by to stejně bylo marné a tak se raději podvolil a umínil, že se podřídí všemu, co po něm budou chtít, jen aby se co nejrychleji dostal odsud.

Kudy chodil, tam dokola ošetřujícím lékařům vykládal, jak je mu hodinu od hodiny lépe, jak jej labilita opouští. Se svými tísnivými pocity a neustálým strachem, který ho ani tady neopouštěl, se již nikomu nesvěřoval.

Přízraky mu naštěstí mezi zdmi nemocnice daly pokoj, i když neustále jejich přítomnost pociťoval. Kdesi tady v okolí číhají, čekají na sebemenší chybu kterou udělá a udeří znovu. Schované před zraky ostatních čekají na svou příležitost a ve vhodnou chvíli, až bude sám, či nebude dostatečně ostražitý, znovu zaútočí.

Byl proto neustále ve střehu, stále napjatý nejistotou, co bude následovat. Vnímal jejich blízkost každým pórem svého těla. Toto všechno musel pečlivě před okolím skrývat, chovat se přiměřeně svému přechodnému bydlišti a hrát nemocného, jenž se rychle uzdravuje.

Dalšího dne po ránu zamířil pod dohledem zřízence k lékaři, kde mělo dojít k dalšímu pohovoru. Bez odporu šel těsně před zřízencem a oba směřovali k doktorově pracovně.

Cestou procházeli větší halou kolem plnou pacientů, kteří zde všelijak trávili svůj volný čas. Někteří se bavili se mezi sebou, jiní řešili různé problémy, další hráli imaginární hry s neviditelnými věcmi.

Jeden z nich klečel na zemi a na velikou čtvrtku si maloval neuměle jakési obrázky. Na první pohled vypadaly jako od dítěte. Kolem sebe jich měl několik rozeseto a maloval další. S plným zaujetím, s vyplazenou špičkou jazyka naprosto soustředěně pracoval na svém díle, do kterého vkládal vše, co chtěl vyjádřit.

Když jej Martin míjel, zadíval se pozorněji na obraz, který muž s tak velkým úsilím maloval. Uviděl velké žluté slunce uprostřed bílé čtvrtky a z něj vystřelovaly na všechny strany červené paprsky, zesilující se k okrajům papíru. Mezi ně právě maloval modř, zřejmě znázorňující nebe, na kterém slunce mělo zářit. Byla to neohrabaná, jednoduchá, velice naivní kresba.

Martin prošel kolem bez většího zájmu a směřoval dál ke dveřím vévodícím chodbě před ním, když tu se po několika krocích zastavil a pomalu se otočil, aby se podíval zpět do haly. Zkoumavě se ještě jednou zadíval na kresbu.

Jeho mozek osvítila podivná, oslnivě oslepující záře, vycházející z nemotorné kresby. Nával nečekané radosti a spokojenosti zalil jeho duši a zahřál na těle. Nemohl od malby odtrhnout oči, cosi je na něm drželo jako přilepené. Podivné vzrušení zabrnkalo na rozjitřené nervy a on vnímal, že se děje cosi mimořádného. Horečně roztočil mozkové závity aby zjistil, co se s ním děje.

Nic nechápal, jen podivný pocit opojení a úlevy zasáhl každý jeho pór těla, zklidnil každý z pocuchaných nervů.

"Copak, líbí se vám kresby našeho Pepánka?" zeptal se mile zřízenec, který jej k vyšetření doprovázel a jenž sledoval, kam míří jeho zrak. Martin neodpověděl, jen se díval. Kresba se mu zdála stále hezčí a hezčí, byla líbeznější a příjemnější, jakoby to slunce, které zde bylo úplně jednoduše namalované, začalo skutečnou silou hrát a svítit.

Jasně vnímal jeho teplé paprsky, mocnou sílu, kterou vysílá do svého okolí a zasahuje Martinovo tělo. Každý paprsek se zabodával do jeho těla a předával mu svou hřejivou, tajemně omamnou sílu, která jím prostupovala.

Zavřel oči, nenasytně nasával tu nádhernou volnost a lehkost, která ze žlutého kotouče vyzařovala a snažil se jí pochytit co nejvíc. Na okamžik se cítil volně, napětí, stres i strach se kamsi vytratily. Začal se vznášet, jakoby neměl tělo, necítil téměř žádnou tíži. Byl volný a svobodný, jeho tělo necítilo žádný z nepříjemných pocitů, kterými bylo v minulých dnech svázáno.

"Tak pane Martine," strčil do něj jemně zřízenec, "jdeme. Šéf čeká, nemá moc času, nejste tady sám."

Vytrhl Martina z hlubokého soustředění, proud slastných vjemů byl přetržen a on se vrátil zpět do skutečnosti. Nechápatě pohlédl na svého průvodce a ztěžka si uvědomoval, kde vlastně je. Spokojený úsměv rychle mizel z jeho tváře. Strach mu opět zaplavil tělo, tíseň sevřela hrud', rázem se ocítl ve stejném stavu, v jakém byl dosud. Zlostně se po díval na zřízence, který tuto změnu zapříčinil, ten se polekal, okamžitě přešel do stěhu. Martin se ale rychle ovládl, bez odporu se otočil tam, kam zřízenec ukazoval.

V hlavě se mu vylíhly nové myšlenky. Příjemnou zář a nádherný pocit, který vycházel ze žlutého kotouče s oslnivými paprsky, měl dál před očima a vzpomínal na teplo sálající z každého tahu štětcem, který pacient provedl. Bylo to uklidňující teplo, povznášelo jej a dodávalo tajemnou sílu. Stále ještě nepřišel na to, co mu to připomíná.

Co se dělo během kontroly u lékaře Martin nevěděl, byl naprosto mimo. Stále dlel v myšlenkách u zářícího kotouče, který v něm dokázal vytvořit tak nádherný pocit klidu a pohody. Proto jen souhlasně přikyvoval a snažil se odpovídat tak, jak se domníval, že to chce doktor slyšet, příliš nad tím neuvažoval.

Povedlo se, záměr mu vyšel. Lékař se domníval, že zvolený postup léčby je správný a nový pacient bude brzy zbaven všech chorobných představ, kterými trpěl. Vždyť vykazoval uspokojivé léčebné výsledky.

Cestou zpátky do svého pokoje hledal Martin zoufale onoho malujícího muže, aby se ještě jednou pokusil nasát uklidňující sílu jeho kreseb. Ale měl smůlu, dopolední terapie skončily a stejně jako ostatní, i záhadný malíř již byl pryč, velká hala zela prázdnotou.

Martin cítil rozčarování a zklamání. Proč nemá další šanci ten obrázek znovu uvidět? Chtěl ještě jednou načerpat energii z jednoduché kresby. Při pohledu na ni se cítil o tolik lépe, červené paprsky mu zahřály duši tajemnou září a náhle je všechno pryč. Zoufale zkržžil paže na prsou, opět ho svírala podivná síla a temno, jež se pokoušelo zastřít mu mysl.

...

Martin už byl v nemocnici čtvrtý den. Seděl na posteli a přemýšlel, co se to s ním v poslední době stalo. Procházel dlouhé hodiny od náhodné účasti na nehodě, po příchod do tohoto ústavu. Připomínal si jednotlivé sny, znovu prožíval bouřlivé události, jež v nich prožil. Cesty autem, znásilnění v parku, přepady bank. Opakovaně viděl krádež velkého balíku peněz a narůstající cifry na svých účtech, zažil nádherné výlety i noční radovánky s nadšenými přáteli. Nakonec pokaždé skončil ve velké hale a viděl člověka, malujícího úchvatný obraz.

Ve vzpomínkách se neustále vracel ke svému životu v posledních měsících, krásnému a mámvivému. Velice rychle se naučil žít nestřídmý a nákladný život v bohatství, po kterém

vždycky toužil. Kdyby mu do něj tak hrozným způsobem nevnikly zlé sny, mohl si ho užívat spokojeně dál. Vlastně díky nim teď pobývá zde, v nepříjemném prostředí psychiatrie, obklopen hlídajícími zřízenci, petlicemi, mřížemi a vysokou zdí.

Navíc se ani tady zatím nezabavil svých úzkostných pocitů, ani zde mu temné postavy nedoprávaly klidu a pokoje. Chtěl se vrátit do příjemné společnosti, užívat si, rozhazovat plnými hrstmi lehce nabyté peníze. To byl ten život, po kterém toužil. Bylo mu tak dobře, nepronásledovaly jej zlé sny, po nocích mohl vysedávat v oblíbených nočních podnicích obklopen spoustou krásek obdivujících vše, co je s ním spojeno. Často se ve svých představách vracel do tam, kde mu bylo neobyčejně dobře. Vzpomínal na všechnu tu nádheru, se kterou se setkal na svých cestách, tajuplné exotické země, jejichž kultura byla prodchnuta kouzly a čáry, světoznámá velkoměsta ohromující návštěvníky svým ruchem a shonem, země s nekonečnými lesy protkanými sítí blankytně modrých jezer...

Pak se obraz zastavil. Ocítl se ve svém starém bytě, z rohu se vynořují stíny a jejich dlouhé ruce se po něm sápadí, on prchá, utíká, ale cítí, že před nimi není úniku. Pronásledují jej po schodech, po ulici, nikde není bezpečný. Jejich tváře zkřivené nenávistí jasně vyjadřují touhu po pomstě.

Proč má Martin žít, když oni museli jeho vinou zemřít? Pro něj to byl sen, pro ně krutá skutečnost. Stále jasněji si uvědomoval hrůzu, kterou způsobil.

Určitě měli strach, nechtěli zemřít, trpěli nepředstavitelnými bolestmi, ale on se jen smál, on se dobře bavil, byl přece v bezpečí a měl je ve své moci, on rozhodoval o jejich dalších okamžicích. Byla to pro něj příjemná hra. Určitě měli rodiny, příbuzné, přátele. Ti všichni díky němu prožili velikou bolest, zkomplikoval a zkazil jim život. Ti lidé, před tím, než jeho rozhodnutím zemřeli, byli skuteční, měli svá jména, své osudy. Jací byli, co byli zač, než změnil jejich osudy? Poprvé si začal přát dozvědět se o nich víc, vypátrat je, aby pro něj nebyly jen neznámými tvářemi, které se ho snaží zabít.

Náhle se tok jeho myšlenek změnil, nečekaně se mu před očima zobrazila jedna z prožitých situací. Sedí v autě a naproti němu je na reklamní tabuli vylepen velký plakát. Září z něj teplé světlo, stejné, jako z obrázku namalovaného pacientem. Hřejivá, nádherně příjemná záře, po které v posledních dnech úporně touží a snaží se k ní dostat.

Obrázek z reklamního plakátu splynul s malbou spolupacienta. To je ono, to je to slunce, které jej již dvakrát tak příjemně oslnilo. Pomalu začal vnímat, že tudy vede ta správná cesta z bludného kruhu zoufalství. Jedině s pomocí tohoto slunce se dokáže vymanit z těžkých stavů, z problémů, s kterými se v poslední době potýkal a které zničily jeho příjemný život.

V tu chvíli mu bylo vše jasné, už věděl, co udělá, budoucnost měl vyřešenou. Stačil malý záblesk, jenž mu všechno v jediném okamžiku osvětlil a napověděl mu, co má udělat. Ale vyžaduje to rázné zásadní řešení, jinak se ze své beznaděje nedostane a temné stíny nad ním stále budou mít moc. Budou ho dál pronásledovat a pomalu ničit, až jej dostanou úplně.

Další kontrola dopadla naprosto stejně, jako ty předchozí. Lékař byl velmi spokojen, Martin dělal pokroky, vše svědčilo o jeho brzkém vyléčení. Protože byl krásný den, dostal poprvé povoleno procházet se s ostatními pacienty po velké zahradě ústavu a strávit zde pár hodin. Přesně na tohle Martin čekal.

Zařadil se mezi ostatní, ale s nikým se nebavil, s nikým se nesnažil sblížit. V hlavě měl plán, na nějž byl maximálně zaměřen a byl rozhodnut jej uskutečnit stůj co stůj. Nic ho nemůže zadržet, nic mu nebude stát v cestě.

Nejdříve se jen jakoby bezcílně toulal parkem, podobal se ostatním pacientům, kteří si užívali krásného dne. Ve skutečnosti se nenápadně rozhlížel a hledal vhodné místo, kde by mohl svůj plán uskutečnit.

Objevil je brzy, ani nemusel dlouho pátrat. Opuštěný kout zahrady zarostlý mohutnými keři, trochu schovaný před zraky všudypřítomných zřízenců. Chvilí ještě vyčkával, chtěl využít nejvhodnější chvíli.

Zřízenci uklidnění tím, že pacienti se v klidu a spořádaně procházejí, se mezi sebou začali o něčem zaujatě bavit. Martin z nich celou dobu nespouštěl oči, proto jejich nepozornost ihned zaregistroval.

Rozběhl se, jak nejrychleji uměl, skryl se mezi mohutnými keři. Skrze ně se dostal ke zdi ústavu, u které na jednom místě objevil padlý silný kmen stromu. Byl celý porostlý mechem, musel tu ležet už hezky dlouho. Pomocí kmene se zručně vyšvihl na kamennou zeď obklopující celý areál. Nebyl sice žádný velký sportovec, ale tělo udržované měl, nečinilo mu to žádné obtíže.

Jeden rychlejší pohyb a přehoupl se přes zeď, aby dopadl na chodník lemující z vnější strany ohradu. Na nic nečekal, zbytečně se nerozhlížel a rozběhl se po chodníku pryč, co nejdále od ústavu. Protože se za ním nenesl zoufalý křik zřízenců, věděl, že si jeho úniku dosud nevšimli. Bylo to dobré znamení, chtěl získat co největší náskok, než se za ním pustí. Každou minutou jeho naděje narůstala.

Hned jak to bylo možné zahnul mezi nejbližší domy, tam zahlédl zastávku tramvaje. Nasedl na nejbližší a zamířil do středu města, kde se mohl nejlépe skrýt. Teprve odtud zamířil k domovu.

Všechno se mu podařilo přesně podle plánu a povedlo se mu to tak nečekaně snadno, až byl sám překvapen.

Když po něm zřízenci začali na sklonku odpoledne pátrat, byl již nějakou chvíli v jednom ze svých domů a přebíral se ve věcech, aby se převlékl. Dnes vynechával drahé, elegantní obleky, hledal něco méně nápadného, trochu sportovního, aby to bylo pohodlné a zapadl v tom dobře do davu.

Nakonec vyšel z domu a pěšky vyrazil k nejbližší stanici nadzemní dráhy. Měl to k ní sice docela daleko, zato se tam mohl lépe ztratit v davu cestujících. Nasedl na vlak a nechával se odvážet směrem k centru. Zde byl cíl jeho cesty.

Když sem dojel, spěchal k budově knihovny, tam měl naplánováno neodkladně zajít. Cítil se spokojeně, volně, to co dělal, bylo součástí jeho velkého plánu, příprava na dosažení nového cíle. Protože měl před sebou jasný plán, jak se dostat z temna svých myšlenek, zářil štěstím a spokojeností. Už se nemohl dočkat, až se jeho představy začnou naplňovat. Knihovna byla první v řadě.

Centrální městská knihovna stála na vysokém břehu řeky, která líně protékala kolem a její šedivé vlny omývaly vysoké kamenné koryto, pevně svírající její tok.

Vystoupal po širokém schodišti a prošel mezi mohutnými sloupy u vchodu, aby zamířil do veřejné studovny. Ještě si to zde pamatoval z doby, kdy sem docházel jako student, ale ty časy byly již dávno pryč, připadaly mu neskutečně vzdálené, téměř jakoby se odehrávaly kdesi v pravěku.

Věděl, kam jít, nemusel se zdržovat hledáním oddělení, což byla výhoda, která se mu nyní hodila. Netrvalo dlouho a usedl do malého boxu s obrazovkou, na které mohl vyhledávat zprávy ze všech vycházejících deníků. Knihovní archiv byl uložen na malých foliích a na obrazovku se promítaly články a statě zvětšeně. Mohl si vyhledat, co potřeboval, a postupně si to pročitat. Začal odzadu u posledních zpráv, ale to nebylo to, co hledal.

Lovil v paměti datumy, kdy se staly jednotlivé události, o kterých chtěl informace získat. Přesný termín nevěděl, už si jej nepamatoval, od té doby přece jen uplynula pěkná řádka dní. Dlouho hledal, prolístoval desítky stran největších novin, než zahlédl jeden z titulků, které jej zajímaly.

"Krutý výsledek řádění nepříčetného maniaka!" přečetl nejsilnější nadpis na titulní stránce jedné novin.

"Osm policistů zabil při svém řádění na místní policejní stanici osmadvacetiletý L.K., který byl vyšetřován pro násilnou trestnou činnost. Během výslechu se mu podařilo zmocnit pistole jednoho z vyšetřovatelů, s nímž s nepříčetností střílel na vše živé kolem sebe. Po delší přestřelce byl nakonec zneškodněn. Svým jednáním připravil dvanáct dětí o otce a ze sedmi žen udělal vdovy..." četl Martin jako ve snu.

Velký článek podrobně popisoval děj, který dobře znal, vždyť se na něm podílel. Smutně hleděl na soupis mužů - svých obětí. Dlouho si je prohlížel. Byla to první jména patřících stínům, které jej pronásledovaly. Už to nebyly jen neznámé tváře, stali se z nich konkrétní lidé se svým životem, rodinou, okolím.

Důkladně pročítal zprávu popisující řádění maniaka, za nímž v pozadí stál on sám, když jej řídil. Těžce dýchal, ruce se mu chvěly. Dlouhé minuty upřeně sledoval fotografii několika nešťastných žen plakajících v obětí nad ztrátou svých blízkých.

Tak to jsou ony, to jsou lidé, kterým způsobil velkou bolest, nenahraditelnou ztrátu. Zavřel oči, srdce se mu sevřelo bolem. Se zcela bez pohybu, nechtěl vidět nic dalšího. Ale před ním byly další nepříjemné zprávy.

Pak ruka začala přece jenom zase přetáčet stránky a hledat další stopy. „Co se stalo v nemocnici Svatého Marka?“ hlásal další titulek, který upoutal jeho pozornost.

"Z neznámých příčin přestaly fungovat přístroje zajišťující základní funkce orgánů u lidí na speciální jednotce. Nesprávné nastavení přístrojů podpory života způsobilo smrt tří pacientů. Kdo je vinen tím, že zemřeli, kdo zodpovídá za těžké poškození zdraví dalších? Jedná se o totální selhání zdravotní péče, přístrojů, či jde o podlý čin někoho, kdo se chtěl pomstít?" psal článek, který reagoval na událost v nemocnici, na níž měl Martin také svůj podíl.

Udělal si tenkrát z pacientů legraci, zkoušel se pobavit na úkor nemocných. Měl to být přece sen plný radosti a zábavy!

To již listoval dalšími stránkami, před očima se mu rychle míhaly sloupce písmen a množství fotografií. Náhle zastavil přebíhající písmena a obrazovka zmrtvěla. Před Martinem se objevil další titulek, na první pohled upoutal jeho pozornost. „Hromadná smrt na staveništi firmy Festerr!“ volal titulek, pod kterým byly záběry zničených dřevěných domků a řady zcela zdemolovaných aut. Martin těžce polkl, jako v těžkém snu četl další řádky, z nichž každý vnímal jako bolestivé zapíchnutí jehly do svého srdce. Tuto událost si pamatoval obzvláště dobře.

"Řidič těžkého stroje v náhlém pomatení mysli nejprve převálcoval mnohatunovým kolosem auta svých spolupracovníků a když ti se mu v tom pokusili zabránit, najel také na ně. Celkem devět lidí připravil o život, šesti způsobil vážná zranění, která si vyžádají dlouhodobé léčení. Stav dvou z nich je kritický. Šílený W.D. nakonec převálcoval stavební buňky, kde způsobil obrovské škody, naštěstí pouze materiální. Jeho řádění ukončila až přivolaná policie, která nebezpečného pachatele zneškodnila. Pachatel vždy dosud patřil k nejlepším zaměstnancům firmy, pracoval spolehlivě a bezchybně. Nikdy u něj nebyly pozorovány příznaky jakékoliv duševní poruchy. Všech devět obětí byli zaměstnanci firmy."

Znovu se Martinovi zatmělo před očima. Velice pomalu a těžce se donutil víčka zase zvednout a pokračovat. Následoval seznam lidí, kteří již nebyli jeho vinou mezi živými. Konkrétní jména se přiřadila k dalším, dosud bezejmenným stínům.

Martin vstal od stolu a hlava se mu točila. Věděl, že ještě zdaleka nenašel všechno, co měl v úmyslu, ještě zbývalo dost činů, o kterých chtěl zjistit co nejvíc. Ale už neměl sílu, těch několik jmen, jež se právě dozvěděl, ho docela zničilo. Chtěl by všechno vrátit, nějak napravit, ale dobře věděl, že to nejde. Jsou přece mrtví, s tím se již nedá vůbec nic dělat. Pomoci rodinám? Jak? Dát jim peníze? Omluvit se jim? Ztráta někoho, koho jsme milovali, je nenahraditelná. Jen by mohl znovu rozjitřit jejich smutek.

Vyšel před knihovnu a pomalu stoupal po schodech na náměstí, zalité příjemným odpoledním sluncem. Nevnímal okolní krásu, jeho mysl byla temná, duše sevřená bolestí a obavami. Pevně stisknuté rty se jen pozvolna uvolňovaly, pohled stále častěji otáčel směrem ke slunci, zahřívajícímu svými jasnými paprsky zemi.

Několikrát pokýval hlavou, cosi si pro sebe zamumlal. Návštěva knihovny jen utvrdila původní myšlenku, posílila odhodlání napravit to, co způsobil. Byl rád, že našel způsob, jak vše odčinit, aby se zbavil neklidu ve své duši, aby alespoň nějak napravit své hrozné hříchy, které spáchal na nevinných. Teď se do všeho pustí, tu nápravu musí dokončit co nejdříve. Oběti se již nesmějí déle trápit.

40.

V ústavu nastal poplach. Rozběhlo se pátrání, všichni počali uprchlého chovance hledat. Zpočátku netušili, zda je schovaný někde v objektu, či se mu podařilo dostat ven.

Když po důkladné prohlídce areálu Martina nenašli, požádal ředitel ústavu o pomoc policii. Bylo po něm vyhlášeno pátrání. Hlídky dostaly za úkol zkontrolovat všechna místa, kde by se

mohl skrývat. Jako uprchlík z ústavu pro duševně choré byl označen za nebezpečného a nevypočitatelného.

Rozběhlo se pátrání, jeho fotografie byly rozeslány mnoha směry. Policisté začali kontrolovat podezřelé osoby na všech veřejných místech. Navštívili také nemovitosti, které mu patřily a kde by se mohl skrývat. Ve všech vykonali důkladnou prohlídku, vyslechli sousedy v jejich okolí, hledali náhodné svědky.

Po Martinovi jako by se slehla zem. Nikde po něm nebylo ani stopy, nikdo o něm nic nevěděl, všechny jeho byty byly zjevně delší dobu nepoužívané. Jen v jednom jediném z nich našli zpřeházené skříně a povalující se rozházené osobní věci i dokumenty.

Bylo zřejmé, že zde už před nimi někdo byl a cosi hledal. Podle nepořádku, který tu po sobě zanechal, měl dost naspěch. Z rozházených věcí nebyli schopni usoudit, zda tou osobou byl Martin či někdo cizí. Neměli tušení, zda se vůbec z bytu něco ztratilo.

Jedna z hlídek dostala za úkol zabezpečit letiště a zajistit, aby přes ně nemohl uniknout. Obcházel jednotlivá pracoviště a kontrolovali, zda jsou bezpečnostní pokyny dodržovány.

Oba muži se právě nacházeli mezi jednotlivými odděleními prodeje letenek u cestovních kanceláří na letišti a v každé z nich personálu položili několik zběžných otázek. Nebyli zde poprvé, takže nemuseli dlouze vysvětlovat, o co jim jde. Stačilo ukázat fotografii. Došli i k jedné z korejských aerolinií.

"Dobrý den," pozdravili a monotónními hlasy opakovali stejná slova, jako již bezpočtukrát před tím. "Pátráme po tom uprchlíkovi z ústavu pro duševně choré. Tady je jeho podobizna, nezahledli jste ho tu náhodou v posledních hodinách? Je vám jasné, že kdyby se zde objevil, jste povinni nás o tom bezodkladně informovat?"

Předložili dvěma ženám za pultem fotografii, která již dnes prošla mnoha rukama. Už chtěli odejít, automaticky předpokládali, že i zde budou odmítnuti. Ostatně, co by dělala zrovna u této malé a neatraktivní společnosti. Bylo málo pravděpodobné, že by se tu objevil.

"Ano," ozvala se po chvíli jedna z žen, pozorně si prohlízející nabídnutou fotografii, "ten tu dnes byl, koupil si letenku," pronesla a soustředěně se na fotku dívala. Druhá souhlasně přikyvovala, také jej po chvíli poznala.

Muži z hlídky, dosud lhostejně postávající u pultu rázem zpozorněli. Tázavě se na ženy podívali a jejich otrávené a znužené výrazy byly rázem pryč.

"Kdy tu byl?" zazněla rychle ostrá otázka jak vystřelená z pistole.

"To už přesně nevím," zalovila v paměti žena, "ale můžou to být tak tři, čtyři hodiny," vzpomínala soustředěně.

"Také bych to tak odhadla," připojila se druhá.

"Co chtěl, co tu dělal?" pokládal druhý policista další otázky a v ruce se mu objevila vysílačka.

"Kupoval si letenku," pokrčila jedna z žen rameny, "co by tu asi dělal jiného?"

"Kupoval si první třídu," pokračovala druhá s důrazem na tuto informaci. "A choval se nějak divně, byl takový nesoustředěný, jakmile zaplatil, hned odešel a zapomněl tady peněženku i s penězi. Daly jsme ji támhle do trezoru, aby se neztratila, snad se o ni přihlásí, až se vrátí. Byl pořádně roztržitý, ta částka v peněžence je pořádně vysoká, na to si každý normální člověk dává pořádný pozor," ukázala směrem do rohu, kde byl ve zdi zapuštěný malý trezor.

"To se stává jen pracháčům nebo bláznům," podotkla druhá žena a pokyvovala souhlasně hlavou. "Ostatně tyhle dvě skupiny lidí vlastně patří do stejné kategorie,ne?" dodala ironicky.

"Letenku? Kam? Kdy má odletět?" nevšíмали si policisté jejich úvah a zajímali se o důležitá fakta. Jejich napětí vzrůstalo.

"Už je pryč," odpověděla žena, "start letadla, kterým měl letět, byl před hodinou. A zpoždění nehlásili žádné, takže odlet musel proběhnout podle letového řádu."

Policisté se na sebe tázavě podívali. Rychle zvažovali další kroky. První zase odtáhl připravenou vysílačku od úst, situace se výrazně změnila. Rozhodl se zatím se zprávou na velitelství počkat.

"Jaký cíl má jeho letenka?" zeptal se po chvíli jeden z nich, "ukážete mi záznam," nakoukl přes pult, aby viděl na obrazovku monitoru.

Žena se otočila k počítači a rychle naklepala základní údaje. Za chvíli se před nimi otevřel seznam cestujících, kteří letěli s tímto letem. Úřednice najela kurzorem na jedno ze jmen. Bylo to tak. Martinovo jméno, datum narození, číslo jeho pasu. Viděli všechny údaje, včetně doby odletu a čísla sedačky, takže již nebylo pochyb, byl to skutečně on. Odletěl nedlouho před jejich příchodem.

Policista se nadechl a energickým hlasem promluvil do připravené vysílačky. Začal předávat právě zjištěné údaje na ústředí.

"Kam tedy směřuje ten let?" zeptal se po chvíli.

"Šanghaj," dostal stručnou odpověď.

"To je pěkný," pronesl zamyšleně druhý z policistů, "tam ho nedostaneme. S Číňanama nemáme žádné smlouvy o vydávání uprchlíků. Na tohle jsme malí páni, dál s tím nic neuděláme, to je práce pro cizinecké oddělení. Tohle se musí řešit diplomatickou cestou. Ptáčkovi se podařilo uletět. No, jestli je to opravdu takový lump, jak nám hlásili, tak ať si ho ti Číňani pořádně užijí. "

"Kolik s sebou měl zavazadel?" připojil ještě otázku.

"Nic," pokrčila jedna z žen rameny, "právě že vůbec nic. Jenom to, co měl na sobě, neměl jediné zavazadlo, ani tašku do ruky. A jak jsem vám už řekla, všechny peníze navíc zapomněl položené zde na pultu, takže vlastně odcházel jen tak, bez ničeho. Pravděpodobně je úplně bez prostředků a osobních věcí a přitom letí tak daleko. Tím nás právě upoutal. Co jsem tady, tak jsem nic podobného ještě neviděla."

Její kolegyně po celou dobu její odpovědi souhlasně přikyvovala.

"Bez zavazadel?" divil se policista, "vždyť nám hlásili, že má být zpřeházenej jak po nájezdu tlupy zlodějů. Musel prý určitě něco hledat a brát s sebou, to postrádá jakoukoliv logiku."

"Proč by chodil domů a celý byt převrátil vzhůru nohama, když si nakonec stejně nic neodnesl?" vrtěl hlavou, "to není možný, někde nějaký zavazadla musel mít. Všimly jste si ho pořádně, neuniklo vám skutečně nic?"

"Měly jsme dost času si ho prohlídnout," odvětila jedna z žen dotčeně, "let byl zdaleka plný. A když se nám tady objeví takový pomatenec, dáváme si na něj extra pozor, nikdy nevíte, co udělá."

"Hm," zamyslel se policista, "byl to asi opravdu blázen."

"Vrátíme se na oddělení, tady už víc nezjistíme," řekl zamyšleně jeden z policistů. Převzal právě vysílačkou nový rozkaz. "Chtějí po nás, abychom jeli pomoci s prohlídkou toho bytu, je tam šílený chaos, jakoby tam řádila vichřice. Neví se, zda to udělal on, nebo někdo cizí, ale prý se našly i spousty peněz, takže se teď pořádně neví, co za tím vším je."

"Nevím, proč dělají takový humbuk kvůli jednomu utečenci z blázince," odpověděl druhý policista mrzutě, "jako bychom neměli plno jiný důležitější práce."

"Taky si myslím," řekl první, "přitom prý nakonec došli k přesvědčení, že ani není ozbrojený. Takže zdaleka nebude tak nebezpečný, jak nám hlásili na začátku."

"Takže končíme. Děkujeme vám, dámy, za pomoc. Možná se tu ještě někdo od nás zastaví, aby to s vámi sepsal."

Oba zasalutovali a učinili několik kroků směrem k východu.

"Počkejte," ozvala se náhle jedna z žen za pultem. "Teď jsem si vzpomněla, ten muž seděl dlouho támhle u toho stolku. Celou dobu vypadal strašně rozrušeně a vyděšeně, neustále se kolem sebe ustrašeně rozhlížel. Potom tak rychle vyběhl k letadlu, že tam na stolku nechal všechny věci, které si přinesl s sebou, zatím jsme to neodklidily, je to tam všechno."

Její prst směřoval k jednomu z menších stolků stojících podél prosklených stěn, kterými bylo možno sledovat letištní plochu.

Policisté se zarazili a urychleně se vrátili do místnosti. Již z dálky viděli, že stůl je pokryt mnoha barevnými prospekty. Došli až k němu a zvědavě se v nich začali přehrabovat, hledat nějaké stopy či spojitosti.

Byly to reklamní letáky a brožury předvádějící nádherné přírodní scenérie vysokohorské krajiny doprovázené lákavými popiskami a nabídkami. Listovali brožurami a odkládali je postupně stranou. Nic podstatného, co by jim mohlo pomoci v pátrání, neobjevili.

Chvíli nad nimi přemýšleli, k čemu uprchlíkovi mohly být. Souvisely s jeho cestou, či si v nich jen četl a čekal na odlet? Nebyli si jisti, zda se z nich dá něco důležitého zjistit. Jednalo se o běžné propagační materiály, kterých je na každém letišti, v každé cestovní kanceláři

k dispozici neomezené množství. Na prospektech nenašli ani žádné poznámky, jež by jim prozradily něco dalšího.

Jeden společný detail však přece jenom měly, ale jim nic neříkal a proto si jej nevšimli. V horním rohu každé brožurky byl umístěn malý nenápadný obrázek. Velké žluté slunce svítící uprostřed a od něj na všechny strany vystřelují modré a červené paprsky, rozšiřující se k okrajům. Namalované slunce mělo zvláštní moc. Působilo teple, jakoby opravdu hrálo. Bylo jen třeba ono poselství vnímat.

Oni však potřebovali něco konkrétního, aby se dozvěděli, co Martin chystá dál. Nenacházeli je, neměli se čeho chytit, z běžných prospektů nic nevyčetli.

Odcházeli v mrzuté náladě. Bezpečně jistí si v tomto okamžiku mohli být jenom směrem útěku hledaného muže. Kam se vydá dál, co dalšího podnikne, až bude v cíli své cesty, to byla velká neznámá. V každém případě, tam, kam se vydal, je pro ně prakticky nedostižitelný. V tomto smyslu sepíše svoji zprávu o pátrání.

Všechny prospekty, které Martin na letišti zanechal měly jeden společný jmenovatel, jeden detail. Obrázek v rohu prospektů byl národní vlajkou jednoho malého státu uprostřed Asie, místa, které se dotýká nebe, místa, kde každý, kdo je navštíví, nachází sám sebe. Tím místem byl - Tibet.